

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS COMŒDIÆ.

ACCEDUNT

PERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

TOMUS III.

ANNOTATIONES.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
MDCCCXXXVII.

PRÆFATIO.

TERTIO hoc volumine complexus sum quæ ad emendandas et interpretandas comici fabulas vel ab aliis utilia allata videbam vel ipse dicenda habebam. Cujusmodi annotationum delectu eo magis opus esse videbatur, quum ampla commentariorum collectio a C. D. Beckio eodem fere instituta consilio, quo Æschylus Butleri Euripidesque Glasgoviensis, tanta onerata sit inutilium futiliumque rerum copia, ut si novissimæ quæque ad poetas scenicos annotationes pari collectæ diligentia prioribus adjungantur voluminibus, paullatim eo simus perventuri ut quemadmodum poemata Thespis, ita commentarios poematum plaustris vehant philologi. Est autem commentariorum genus illud tanto molestius legentibus quo pauciores omni tempore et critici et interpretes exstiterunt quorum opera his poetis vere fructuosa fuerit. Atque Aristophanis quidem diligentius tractandi prima, quæ memoratu digna sint, initia ab Ludolpho Kustero et Stephano Berglero facta videmus ineunte superiore seculo. Quorum Berglerus quum in explicandis potissimum verbis sententiisque elaborasset, etsi multa attulit hodie minus necessaria, aliæ tamen annotationes ejus plurimæ servari a me potuerunt, quarum hæc præcipua virtus est, quod perspicue et sine ullis verborum ambagibus exponit quæ cognovisse operæ pretium sit. Eandem

et majorem laudem facile mereri potuisset Kusterus, nisi opera ejus nimis tumultuaria fuisset et in colligendis potissimum annotationibus aliorum versata vel pridem editis vel privatim cum ipso communicatis: quibus tenuia quorundam eorumque ne optimorum quidem codicum excerpta accesserunt. Eodem fere tempore in Aristophane emendando operam posuit Ricardus Bentleius, qui non solum plurima omnis generis vitia feliciter correxit, sed etiam subtiliores quasdam sermonis Attici metrorumque leges admirabili pro illis temporibus sagacitate exploratas se habuisse correctionibus suis non raro prodidit. Quod ex annotationibus de margine exemplaris ejus descriptis et nostra demum memoria Londini editis aliquanto clarius intelligitur quam ex iis quas ipse de Pluto et Nubibus ad Kusterum olim perscripsit, dissimillimas Ezechielis Spanhemii, quibus subjectæ a Kustero sunt, annotationibus: qui tædium, quod inepta doctrinæ ostentatione afferre solet, magnopere auget horrido et tortuoso genere dicendi. Proximus quamvis longo intervallo Bentleio Brunckius fuit, alacri vir ingenio elegantique doctrina, qui licet a vero sæpissime aberraverit, tamen adhibitis Parisinorum potissimum librorum copiis innumera priorum editionum vitia correxit, alia conjecturæ ope sanavit: quarum emendationum, plerumque in rebus versantium levioribus, bona pars communis ei cum Bentleio est. De quo in universum monitum volui, quum in annotationibus primum cujusque emendationis auctorem nominasse satis habuerim. Nova vero et splendidior quam a Brunckio exspectari poterat lux Aristophani affulsit invento libro Ravennate, cui postmodum Venetus accessit, collatisque in hunc poetam quum aliorum studiis tum inprimis Porsoni, Elmsleii et Dobræi.

Horum igitur aliorumque virorum doctorum annotationibus ita sum usus ut quæ vere utiliterque monita vidissem vel ipsorum vel meis verbis referrem. A commemorandis diversis aliorum opinionibus, ubi res dubia esset, refellendisque, sicubi operæ pretium videretur, erroribus etsi mimine abhorrui, severa tamen lege cavi ne exagitandis inanibus quorumvis commentis et ipse tempus perderem et lectores defatigarem. Plurima enim in hoc ut in omni genere literarum inveniuntur quæ refutasse documentum sit stultitiæ non multo minoris quam ipsum excogitasse, verissimumque est verbum Galeni τὰ ἠλίθια καταφρονεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἐλέγχεσθαι πρέπειν.

In scripturæ diversitate afferenda hanc mihi legem scripsi ut optimorum librorum, Ravennatis, Veneti, et Parisini A, prætereaque, ne deterioris notæ codicum exemplum deesset, Parisini B lectionem tantum non integram, reliquorum aliis in fabulis copiosiorem, parciorem in aliis apponerem. Neque enim eadem omnium comœdiarum ratio est. Integerrima ad nostra tempora pervenit Plutus, cujus quum plurimi codices supersint, paucissimis res absolvi potuit, nec committendum putavi ut exponenda infimæ ætatis codicum lectione magnum sine ullo fructu tædium crearem lectoribus. Ad Plutum ab hac parte propius quam ceteræ accedunt Nubes Ranæ Equites Acharnenses Pax Aves: quibus fabulis etsi multo frequentius quam Pluto criticorum adhibendæ conjecturæ fuerunt, pleraque tamen codicum vitia sunt ejusmodi ut certissimis corrigi potuerint emendationibus, paucis quibusdam locis exceptis, Pacis potissimum et Avium, qui a grammaticis librariisve sunt interpolati, quum vel obliterata aliqua ex parte essent vel plane evanuissent verba poetæ. Aliquanto deterior Vesparum conditio fuit, quam fa-

bulam non in nostris demum vel qui proxime hos antecesserint codicibus, sed jam antiquissimorum grammaticorum ætate locis pluribus fuisse defectam ex annotationibus colligi potest scholiastarum ad v. 1283. ubi exciderunt versus antistrophici, qui oppositi fuerunt versibus 1265.—1274. ne ipsis quidem ex omni parte integris. Minus amplæ sex aliorum locorum sunt lacunæ, quas utcunque explere conati sunt recentiores quidam grammatici: neque enim veteribus magistris Alexandrinis additamenta illa nimis futilia imputari velim. Sunt autem hæc:

1. v. 283. *διὰ τοῦτ' ὀδυνηθείς.*
2. v. 339. *τίνα πρόφασιν ἔχων.*
3. v. 342. *ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν* (corrig. *νέων*) *ἀληθές.*
4. v. 407. *ἐντέτατ' ὀξύ.*
5. v. 410. *καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν ὄντα κἀπολούμενον . . . . . ὡς χρή.*
6. v. 1062. *μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι.*

Ecclesiazusarum fabulæ pars maxima satis integra est servata, paucis tantum locis carminum illorum, quæ leguntur v. 890.—975. gravioribus affectis non tam scripturæ vitiis quam vitiorum in libris antiquioribus inventorum interpolationibus, iterumque ultimo, quo fabula finitur, chori carmine, ex quo versus plures videntur excidisse. Difficilior emendatu Lysistrata fuit, in qua hæc est singularis ratio codicum, ut Ravennas, qui in novem, de quibus dixi, fabulis plerumque præstat ceteris codicibus, in Lysistrata centenis locis corrigendus sit e libris quattuor recentioribus, Parisinis B C, Vossiano et, cujus lectiones nunc primum edidi, Florentino Δ. Cum Ravennate in rebus plerisque omnibus consentiunt Urbinas, ex quo hæc fabula una cum Thesmophoriazusis primum edita est Florentiæ a. 1515, et Augustanus recentissimus.

Quibus tribus libris—neque enim ulli usquam alii videntur exstare—quum solis utamur in Thesmophoriazusis, non mirandum est eam fere esse hujus fabulæ conditionem, quæ Lysistratæ foret, si quattuor illis, quos modo dicebam, codicibus essemus destituti. Quamobrem non solum conjecturis paullo frequentioribus opus fuit, sed etiam locos corruptos plures plane intactos relinqui oportuit. Idem enim huic fabulæ quod Vespis accidit, ut obliteratis hic illic poetæ verbis imperitorum correctorum conjecturæ et supplementa substituerentur. Cujus temeritatis quum plura sint exempla in carminibus chori v. 352—371. 659—725. 953—1000. tum omnium luculentissimum deprehenditur v. 438.

πάντα γὰρ λέγει δίκαια,
πάσας δ' εἰδέας ἐξήτασεν,
πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ πυκνῶς τε
ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν,

quibus verbis quum in antistropho hæc respondeant omni ex parte integerrima,

—τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ὑμῖν—,

manifestum est in stropha nihil præter primum ultimumque illorum quos apposui versuum a poeta scriptum, medios autem duos turpiter esse interpolatos. Cujusmodi in locis tacere præstat quam inanibus ludere conjecturis omnique idoneo fundamento destitutis.

Aristophanis Byzantii aliorumque grammaticorum veterum studia in poetarum scenicorum exemplaribus corrigendis versata, quantum comici fabulis vel profuerint vel nocuerint ex paucis quæ in scholiis dispersa sunt indiciis, de quibus in præfatione scholiorum expo-

nemus, æstimari nequit. Illud tamen affirmare ausim longe modestius in hoc poetarum genere versatos illos esse quam in carminibus Homericis: neque obscurum est cur veterum epicorum carmina interpolare longe facilius fuerit quam in poetis Atticis fraudem peritis facere lectoribus.

Scholiorum Græcorum eximius ad interpretanda, exiguus ad emendanda poetæ verba usus fuit. Nam in locis gravius corruptis, quales supra tetigi, scholia vel plane deficiunt vel a grammaticis recentioribus scripta cum vitiis codicum conspirant, ita ut parvus eorum sit locorum numerus, quorum non aliunde quam ex scholiis peti a me potuerit vera scriptura, eaque plerumque talis, quam conjectura assequi facillimum fuisset. Quod vere a me dici ex indice locorum infra posito perspicietur:

Plut. 544. φύλλ' libri] φυλλεῖ' scholiasta
Ran. 103. μάλα] μάλλά
169. μὴ εὕρω] μὴ 'χω
567. τὰς ψιάθους] τοὺς ψιάθους
610. μάλ'] μάλλ'
Equit. 197, 204. ἀγκυλοχείλης] ἀγκυλοχήλης
278. ἐγὼ δείκνυμι] ἐγὼ 'νδείκνυμι
975. ἀφικνουμένοισιν] ἀφικνουμένοις
Acharn. 13. μόσχῳ] Μόσχῳ
615. ὑπὲρ] ὑπ'
924. αἱ νῆες] εὐθύς
1177. ἔργ'] ἔρι'
Vesp. 220. —μελη—]—μελι—
505. ὀρθο—] ὀρθρο—
1050. εἴπερ ἐλαύνων] εἰ παρελαύνων
1221. 'Ακέστερος] 'Ακέστορος
Pac. 7. περικυκλίσας] περικυλίσας
616. ἠκηκόειν] ἠκηκόη

715. σὺ βουλή] βουλὴ σύ
774. ἀνδρός] λαμπρόν
959. δᾳδίον] δαλίον
Av. 45. ὅποι] ὅπου
146. τὴν θάλατταν] θάλατταν
1598. τι] τό
Eccles. 23. κἀγαθιζομένας] ἐγκαθιζομένας
1063. ᾗ] ᾗπερ
Thesm. 24. προσμάθοι μή] προσμάθοιμι
39. λεώς] λαός
122. διανεύματα] δινεύματα
124. κίθαριν] κιθάραν
179. κοινῇ] καινῇ
273. ὑποκράτους] Ἱπποκράτους
356. λεγούσαις] λεγούσας
697. τροπαῖον] καὶ τροπαῖον
834. Τηνίοισι] Στηνίοισι
910. ἀφύων] ἰφύων
947. πέσωμεν] παίσωμεν
Lys. 63. Θεαγένους] Θεογένους
282. ἀσπίδων] ἀσπίδας.

Ab scholiasta totus pendet Suidas, qui quum uno pluribusve codicibus sit usus Ravennati Venetoque simillimis, ipse quoque paucas tantum easque levissimas vulgatæ scripturæ emendationes præbuit, licet ultra tria millia locorum in lexicon suum receperit, quorum ego eos tantum, qui de caussa quacunque memorabiles essent, annotandos, ceteros eo magis prætermittendos censui, quum indicem accuratissimum editioni suæ adjecerit Gaisfordius. Emendationes autem quas dicebam hæ sunt:

Nub. 272. ἀρύεσθε libri] ἀρύτεσθε Suidas
862. πειθόμενος] πιθόμενος
Ran. 149. ἠλοίησεν] ἠλόησεν

Equit. 991. μαθεῖν] λαβεῖν
Acharn. 35. ᾔδει] ᾔδειν
119. ἐξευρημένε] ἐξυρημένε
441. ὥσπερ] ὅσπερ
671. ἀνακυκλῶσι] ἀνακυκῶσι
916. θρυαλλίδας] θρυαλλίδα
1072. ἀμφιχαλκοφάλαρα] ἀμφὶ χαλκοφάλαρα
Vesp. 135. φρυαγμοσεμνακουστίνους] φρυαγμοσεμνάκους τινάς
504. ὁτιή] ὅτι
673. ᾔσθοντο] ᾔσθηνται
699. ὅποι] ὅπη
Pac. 182. μιαρέ] βδελυρέ
496. ὑμῖν] ἡμῖν
747. τὸν νῶτον] τὸ νῶτον
1029. χρεὼν ἐστι] χρεὼν in libris quibusdam
Av. 1096. ὑφηλιομανής] ἡλιομανής
Eccles. 78. ἐκεῖνο] ἐκείνων
234. μᾶλλον] θᾶττον
473. τε] γε
650. ἐπεπόνθειν] ἐπεπόνθη
Thesm. 53. ἀσπίδας] ἀψῖδας
106. ἔχεις] ἔχει
162. οἳ περὶ] οἵπερ
178. οἷον] οἷος
196. καὶ γὰρ] καὶ γὰρ ἂν
392. μυχοτρόπους] μοιχοτρόπους
469. ὀνοίμην] ὀναίμην
560. τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνή] ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει
630. τί] τί μέντοι
Lys. 64. τἀκάτιον] θοὐκάτειον
824. σάκανδρ'] σάκανδρον
1153. ἑτέρους ἱππίους] ἑταίρους Ἱππία.

Non major aliorum grammaticorum usus fuit, quibus hæc pauca debemus:

Plut. 179. Λαΐς libri] Ναΐς Athenæus
545. θράνους] θράνου Pollux
1005. ὑπήσθιεν] ἐπήσθιεν Athenæus
Nub. 821. ἀρχαϊκά] ἀρχαικά grammaticus Bekkeri
Ran. 369. ἀπαυδῶ] αὐδῶ Gellius
1157. ἥκειν] ἥκω Gellius
1433. ἐκτραφῇ] ἐκτρέφῃ Plutarchus
Equit. 417. κυνοκεφάλῳ] κυνοκεφάλλῳ Phrynichus et Photius
1049. πεντεσυρίγγῳ] ἐν πεντεσυρίγγῳ Etymol. M.
1331. τεττιγοφόρος] τεττιγοφόρας Hesychius
Acharn. 3. ψαμμοκοσιογάργαρα] ψαμμακοσιογάργαρα Hesychius
85. δ'] θ' Athenæus
95. ναύφρακτον] ναύφαρκτον Photius
133. κεχήνατε] κεχήνετε Chœroboscus
459. κυλίσκιον—ἀποκεκρουσμένον] κοτυλίσκιον—ἀποκεκρουμένον Athenæus
778. σιγῆς] σιγῆν Gregorius Corinthius
Vesp. 3. προὔφειλες] προὐφείλεις Phrynichus
510. ἐγχέλυσιν] ἐγχέλεσιν Athenæus
Av. 23. τι λέγει] τίζει Photius, si glossa illa huc referenda
97. ἦν] ἣ Chœroboscus
149. τί οὖ] τί δ' οὐ Pausanias (et scholiasta ad Acharn. 724. ex eoque Suidas)
639. νυστάζειν] νυστάζειν γ' Plutarchus
1656. νόθῳ 'ξαποθνήσκων] τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων Harpocratio
Eccles. 838. ἐπινενασμέναι] ἐπινενησμέναι Phrynichus
Thesm. 456. λαχάνοις] τοῖς λαχάνοις Plutarchus et Gellius
504. ὠκυτόκει'] ὠκυτόκι' Pollux
1197. τὸ συβίνην] συβίνην Photius

Lys. 43. ἐξηνθισμέναι] ἐξανθισμέναι Clemens Alex.

398. ἀκόλαστ' ᾄσματα] ἀκολαστάσματα grammaticus Bekkeri

549. ἀνδρειοτάτων] ἀνδρειοτάτη Athenæus (et Suidas). Alia enim, quæ speciem quandam veri habent, re vera autem memoriæ erroribus debentur, hoc loco commemorare nihil attinet: cujusmodi est quod Stephanus Byzantinus (s. v. Ἀθῆναι) ex Pluti v. 772. ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον, κλεινὴν πόλιν scriptum attulit et ἀκρόπολιν intellexit, quæ tam aliena ab illo loco interpretatio est, ut libro non inspecto ab Stephano posita videatur.

Scribebam Lipsiæ exeunte anno 1835.

INDEX LIBRORUM.

1. *R*, codex membranaceus olim monasterii Classensis, nunc bibliothecæ collegii Ravennatis, foliis 180. forma maxima, seculo scriptus undecimo. Insunt comœdiæ undecim hoc ordine, Plutus Nubes Ranæ Aves Equites Pax Vespæ Lysistrata Acharnenses Thesmophoriazusæ Ecclesiazusæ. Hujus libri etsi ea est ad codices ceteros ratio ut communis eorum fons haberi nequeat, quum et vitia plurima insint ex aliis libris corrigenda et aliquoties versus integri desiderentur librarii negligentia omissi, tamen, si lectiones ejus in universum spectemus, ut antiquissimus omnium, ita præstantissimus est. Nam et lectiones optimas non paucas sibi proprias habet et versus tres servavit nullo alio in libro inventos, Pac. 897. *πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ᾽ ἑστάναι.* Eccles. 223. *πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.* 303. *ἐν τοῖς στεφανώμασιν.* Primus eo usus est quamvis non nominato Antonius Francinius in editione Juntina a. 1525. qui non solum Pacis versus 948—1011. in editione Aldina et Juntina a. 1515. omissos edidit, sed etiam lectiones multas, in Vespis potissimum et Pace, rarius in aliis fabulis, e libro Ravennate excerptas editioni suæ intulit, nullum tamen, qui erat illorum mos temporum, certum consilium secutus. Post Francinium neglectus jacuit, donec a Philippo Invernizio, jurisconsulto Romano, investigaretur a. 1794. et accuratius quam ab illo fieri

poterat excuteretur ab Immanuele Bekkero, qui hujus Venetique libri lectiones edidit in editione Londinensi a. 1829.

2. *V*, codex membranaceus bibliothecæ Marcianæ Venetæ 474. forma quadrata foliis 172. simillimus Ravennati. Insunt fabulæ septem, Plutus Nubes Ranæ Equites Aves Pax Vespæ. Primus quem hujus libri præstantia adverteret Villoisonus fuit, cujus vide præfationem ad Homerum p. xix.

3. *A*, Parisinus regius 2712. membranaceus seculi decimi tertii. Plutus Nubes Ranæ Equites Aves Acharnenses et Ecclesiazusarum versus 444. priores.

4. *B*, Parisinus 2715. chartaceus. Habet Equites Acharnenses Aves Vespas Lysistratam Ecclesiazusas (1—1135.) Pacem, locis plurimis imperiti correctoris manum expertus. Seculi sexti decimi esse dicitur in Catalogo bibliothecæ.

5. *C*, Parisinus 2717. chartaceus, inferior Parisino A, melior Parisino B. Insunt Equites Acharnenses Vespæ Plutus Nubes Ranæ Aves Pax Lysistrata.

6. *D*, Parisinus bombycinus post impressum catalogum in bibliothecam regiam illatus. Plutus Nubes Ranæ.

7. *E*, chartaceus Pluti Nubium Ranarum ipsius liber Brunckii, cujus post obitum in Angliam est translatus. In fine Μιχαὴλ ὁ τοῦ Λυγγᾶ πενίᾳ συζῶν ἐξέγραψεν ἐν Ῥυθύμνῃ Κρήτης.

8. *F*, Parisinus regius 2820. chartaceus, ex plurium codicum mutilorum reliquiis compositus, easdem quas D et E fabulas complexus. His sex codicibus et Augustano usus est Brunckius.

9. 10. Augustanus, nunc Monacensis 492, chartaceus seculi quinti decimi, forma quadrata, foliis 53. Thesmophoriazusæ et Lysistrata. Ex alio ejusdem

bibliothecæ codice (137.) chartaceo foliorum 105. scripto a Michaele Apostolio, lectionis varietatem ad Ecclesiazusas edidit Dobræus in appendice p. 76. sed eam tam inutilem, ut hujus libri vix usquam mentio a me fieri potuerit. Insunt præterea Plutus Nubes Ranæ.

11. Γ, Florentinus bibliothecæ Laurentianæ 31, 15. chartaceus seculi quarti decimi, foliorum 162. formæ majoris. Insunt Euripidis tragœdiæ quattuor et Aristophanis Acharnenses Ecclesiazusæ Equites Aves Vesparum fragmentum (v. 421—1396.) et Pacis (v. 378—1300.). Bonæ notæ liber, plerumque cum codicibus melioribus consentiens.

12. Δ, Laurentianus 31, 16. chartaceus seculi quinti decimi, foliis 259. formæ quartæ minoris. Plutus Nubes Equites Ranæ Acharnenses Aves Vespæ Lysistrata. Hoc usus sum in fabulis quinque, omissis quas conferri operæ pretium non erat Pluto Nubibus Ranis. Similis est Parisino B, minus tamen quam ille a correctore interpolatus.

13. Θ, Laurentianus 2779. e bibliotheca Abatiæ Florentinæ, chartaceus seculi quarti decimi. Insunt Plutus Nubes Equites Ranæ. Hoc usus sum in Equitibus.

14. 15. 16. Excerptis quibusdam codicis Vaticano-Palatini in Acharnensibus Equitibus Vespis Pace et Lysistrata, Vaticano-Urbinatis in Nubibus Avibus Ranis et Pluto, Arundeliani in Nubibus et Pluto usus est Kusterus.

17. Lysistratæ codicem Vossianum Leidensem 77. partibus pluribus defectum, a Kustero aliisque inspectum, ipse accuratius contuli. Est bombycinus seculi decimi quarti, foliis undecim formæ majoris. Ejus apographum, quo Bentleius usus est, servatur

Cantabrigiæ in bibliotheca collegii Trinitatis. Avium fragmentum (v. 1492—1765.) in alio codice Vossiano repertum comparavit Dobræus.

18. 19. 20. 21. Codices Mutinenses tres recentes chartaceos, unum Pluti Nubium et Ranarum, duos Pluti et Nubium, Parisiis, quo delati fuerant ex Italia superiore, inspexit Bekkerus. Ejusdem generis est Borgianus ab Invernizio collatus.

22. Codice Dorvilliano (nunc Bodleiano X. 1. 3, 13.) chartaceo, scripto a. 1451. in Pluto usus est Hemsterhusius, in Nubibus Porsonus.

De codicibus Harleianis, Baroccianis et Cantabrigiensibus, non alias quam Plutum Nubes et Ranas fabulas complexis, vel a Porsono vel ab se ipso collatis dixit Dobræus in Aristoph. p. VII—X. Raro operæ pretium fuit horum librorum mentionem facere, in quibus excutiendis non tantum studii posituros fuisse credo Porsonum et Dobræum, si jam tum libri Ravennatis Venetique bonis integris uti licuisset.

Inter libros editos principem locum tenet editio Aldina (a. 1498.) fabularum novem, quam ex uno pluribusve infimæ ætatis codicibus esse compositam vitiorum multitudo ostendit. Editionem Aldinam, locis non paucis correctam ex codicibus Florentinis, repetiit Bernardus Junta a. 1515. Idem eodem anno Thesmophoriazusas et Lysistratam adjunxit ex codice Urbinate editas, de quo dixi in præfatione. His duabus fabulis omissis Aldinas novem repetiit Antonius Francinius in editione ab Philippi Juntæ heredibus facta a. 1525. adhibito passim libro Ravennate: de quo supra dixi. Has tres editiones quæ insecutæ sunt plurimæ usque ad Kusteri tempora (a. 1710.), earum aliæ Aldinam, aliæ Juntinam primam, pleræque Juntinam secundam expresserunt, correctis hic illic levioribus scripturæ vitiis:

quas emendatiunculas, quatenus ex codicibus peti non poterant, suis locis commemoravi. Nam omnem ex veteribus editionibus, quæ artis criticæ infantiam ubique produnt, apponi lectionis discrepantiam nemo hodie erit qui expetat. Iis enim nunc utimur codicum copiis ut futilis ille lectionum apparatus, qualem Beckius commentariis in Plutum Nubes Ranas et Aves adjecit, tandem aliquando abjiciendus videatur.

Scaligeri quas passim memoravi conjecturæ additæ sunt editioni Leidensi a. 1624. Bentleii emendationes editæ sunt in diarii classici Londinensis fasciculis 21—27.

INDEX

CARMINUM ANTISTROPHICORUM.

NUBES.

275–290=299–313
563–594=595–626
700–706=804–810
949–958=1024–1033
1303–1310=1311–1320
1345–1552=1391–1398

RANÆ.

324–336=340–353
372–376=377–381
384–388=389–393
394–397=440–443=444–447
448–453=454–459
534–548=590–604
675–705=706–737
895–904=992–1003
1099–1108=1109–1118
1370–1377=1482–1490=1491–1499

EQUITES.

303–313=382–390
322–334=397–408
551–580=581–610
616–623=683–690
756–760=836–840
973–984=985–996
1111–1130=1131–1150
1264–1289=1290–1315

ACHARNENSES.

204–218=219–233
284–301 — 335–346
358–365=385–392
665–691=692–718
971–987=988–999
1008–1017=1037–1046
1150–1161=1162–1173

VESPÆ.

273–280=281–289
291–303=304–316
333–345=365–378
403–429=461–487
526–545=631–647
729–736=743–749
868–873=885–890
1060–1090=1091–1121
1265–1274= * * * *
1275–1283=1284–1291
1450–1461=1462–1473
1518–1522=1523–1527

PAX.

345–360=385–395=582–600
459–472=486–499
775–796=797–817
856–867=909–921
939–955=1023–1038
1127–1158=1159–1190

AVES.

327–335=343–351
451–459=539–547
737–768=769–800
851–858=895–902
1058–1087=1088–1117
1188–1195=1262–1268
1313–1322=1325–1334
1470–1481=1482–1493
1553–1564=1694–1705
1731–1736=1737–1742

ECCLESIAZUSÆ.

289–299=300–310
483–492=493–503

THESMOPHORIAZUSÆ.

434–442=520–530
959–961=962–965=966–968
969–971=977–979
972–974=980–982=987–989
975 976=983 984=985 986
990–994=995–1000

LYSISTRATA.

256–265=271–280
286–295=296–305
321–334=335–349
476–483=541–548
614–635=636–657
658–681=682–705
781–804=805–828
1043–1072=1188–1215

PLUTUS.

DUPLEX hujus fabulæ editio fuit, altera veteris, altera, quæ superest, mediæ, quam grammatici dicere solent, comœdiæ temporibus scripta. De utraque peculiari dissertatione disseruit Franciscus Ritterus, Bonnæ edita a. 1828. ex qua nos potiora repetimus passim compendifacta et in ordinem redacta commodiorem.

"Bis Plutum fabulam ab Aristophane editam esse testatur scholiasta ad v. 173. priorem archonte Diocle, qui eponymus fuit olymp. 92, 4. posteriorem, quod argumenti quoque scriptor tradit, archonte Antipatro, h. e. olymp. 97, 4. Alii scholiastæ ita loquuntur interdum ut unam tantum hujus fabulæ editionem cognitam habuisse videantur. Sic ille qui annotationem ad v. 179. scripsit, secundæ editionis nescius, offendit in illo versu quem in fabula archonte Diocle in scenam commissa locum habere non posse animadvertit quidem, sed, cum nihil de Pluto posteriore sciret, difficultatem solvere non potuit. Alio modo erratum ab scholiasta, qui ad v. 1146. (1147.) *μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ φυλὴν κατέλαβες*, annotavit *ἀλλὰ ταῦτά γε οὔπω ἐπέπρακτο οὐδὲ τὸ ἐπὶ τριάκοντα ἤδη ἦν*. Nescit igitur scholiastes quomodo Thrasybuli facinus, quod cadit in Olymp. 94, 1, in Pluto (quippe de priore cogitat) commemorari possit. Hujus difficultatis s. *ἀπορίας* duas in sequentibus proponit solutiones s. *λύσεις*, primam hanc: *τοῦτο οὖν ἔοικέ τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε, ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης*· alteram hanc: *ἢ καὶ αὐτὸς ποιητὴς ὕστερον ἐνθεῖναι ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθήνησι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας* (scil. *Φυλήν*). Hic igitur grammaticus Plutum posteriorem fuisse sciebat, se autem interpretari Plutum priorem putabat, in quam aut alius aut ipse poeta versum ad res a Thrasybulo gestas respicientem postea intulerit. Itaque nostræ fabulæ versum ille explicabat, et quod Plutum priorem se manibus tenere opi-

nabatur, eo se indoctum, quod rationem et causam, cur hicce versus adjectus fuerit, explicabat, eo ineptum se ostendit. Sed hisce illud satis certo conficitur, quod aliis præterea indiciis mox probabitur, fuisse Pluti editionem primam et alteram: utram interpretarentur scholiastæ, ipsi ignorabant; omnes autem interpretati sunt nostram fabulam. Cum igitur nihil expediant scholiastarum conjecturæ, neque interpretum recentiorum hac de re sententiæ sufficiant, ipse ostendere conabor Plutum fabulam, quam nos legimus, esse posteriorem.

" Ceteræ, quæ supersunt, Aristophanis fabulæ omnes versantur in argumentis ex Atheniensium re publica petitis notandisque æqualium hominum vitiis. Id secus est in Pluto. Notantur quidem in ea Athenienses et Atheniensium vitia, sed ejusmodi vitia, quibus cum omnibus fere temporibus multi populi obstricti sint, tum illa ætate non Athenienses solos, sed omnes Græcos eodem avaritiæ morbo laborasse infra videbimus. Jam obscurum esse non potest, quid significaverit grammaticus Kusteri p. xiii. Καὶ γὰρ τὸ τούτου δρᾶμα ὁ Πλοῦτος νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα, τήν τε γὰρ ὑπόθεσιν οὐκ ἀληθῆ ἔχει. *Hypothesis non vera* talis est, quæ non in singularibus certisque rebus ex ipsa Atheniensium re publica et vita sumtis contineatur.

" Neque vero odiosa et nefaria pecuniæ parandæ artificia, sed stulta atque vana divitiarum adipiscendarum studia in Pluto ridentur. Quapropter magnam habet hæc fabula hilaritatem et pauca tantum ejus acerbitatis, quæ propria erat comœdiæ antiquæ, vestigia. Hoc inde factum videtur, quod Aristophanes magis in fabula ipsa (μύθῳ s. ὑποθέσει) a se excogitata versatur, quam rerum veritatem respicit, secutus mediæ comœdiæ morem, quæ totam suam operam ad ὑποθέσεις, h. e. ad generalem vitæ et morum descriptionem, conferebat. Conf. gramm. Kusteri p. xii. Τῆς δὲ μέσης κωμῳδίας δύο ποιηταὶ—κατασχολοῦνται περὶ τὰς ὑποθέσεις de quo loco cf. Meinekii Quæst. Scen. specim. 2. p. 4. Hæc rerum veritas neglecta est etiam in hominibus nominatim descriptis: nam in aliis nostri poetæ comœdiis is, quem ille maxime obstrictum judicaret vitiis per fabulam exagitandis, αὐτοπροσώπως inducitur, aut saltem acerbe perstringitur, in *Acharnensibus* et *Pace* Lamachus, in *Equitibus* et *Vespis* Cleo, in *Nubibus* Socrates, in *Thesmophoriazusis* et *Ranis* Euripides. In Pluto quidem, ut infra videbimus, no-

minatim homines describuntur, sed non ita, ut ea vitia, quæ in tota fabula exagitantur, in istis præcipue notentur. Quapropter neque *αὐτοπροσώπως* quisquam inducitur, neque primariæ hujus fabulæ personæ certis hominibus tum viventibus simillimæ descriptæ sunt, id quod significavit Græci argumenti auctor, *Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα πεπλασμένα εἰσὶ παρὰ τοῦ ποιητοῦ.* Qua in re mediæ Aristophanes comœdiæ morem sequitur, cujus emendatores neminem *αὐτοπροσώπως* perstringebant teste Platonio Kusteri p. xi. *Οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσῆγον· ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις.*

"Quemadmodum rebus ipsis media comœdia ab antiqua differebat, sic quoque dicendi genus in ea mutatum est. Cum enim antiqua omnes dicendi modos mira varietate adhiberet, modo humillima socci oratione incedere, modo altissimo tragicorum et lyricorum spiritu ferri soleret: media ubique cultum et temperatum orationis genus adoptabat. Cf. grammaticus Kusteri p. xii., *Λογικὰς ἔχουσι* (mediæ comœdiæ poetæ) *τὰς ἀρετὰς, ὥστε σπάνιον ποιητικὸν εἶναι χαρακτῆρα παρ' αὐτοῖς* de quo loco erudite disputantem vide Meinekium Quæst. Scen. II. p. 4. Idem hoc de Pluto dici potest. Sobrium, tranquillum et æquabile genus dicendi per totam hanc fabulam reperitur, et sicubi versus altioris spiritus inveniuntur, illi ad ridendos tragicos immixti sunt. Sed de his infra dicetur; nunc quidem, postquam fabulæ argumentum et dicendi genus mediæ comœdiæ *χαρακτῆρα* præ se ferre demonstratum est, quæ fuerint chori in Pluto et media comœdia munera, videamus.

"Primum omnium apparet sæpius in hac fabula justam desiderari temporum atque rerum consecutionem, et quidem tribus potissimum in locis, post vv. 626. 801. 958. (959.) Nam servus Cario, qui post versum 626. cum Pluto, Chremylo et Blepsidemo ad Æsculapii templum abierat, statim reversus (627.) narrat, quomodo Plutum, ad mare deductum, aqua marina lavarint, inde ad Æsculapii templum devenerint, per satis longum tempus ibi incubuerint, quæ ipse ridicule fecerit, quod Neoclidi acciderit, quomodo Pluto oculorum lumen restitutum sit, qui denique circa deum cæcitate liberatum fuerit hominum concursus. Secundus est locus post v. 801, ubi Plutus scena relicta cum ceteris actoribus domum Chremyli ingreditur: sed,

ecce, statim versu sequenti prodit servus, bona admiranda, quæ novus deus attulerit, enumerans, additque dominum suum, qui modo scenam reliquerat, occupatum esse in bove immolando, hirco et ariete, seque fumo inde exorto foras pulsum esse. Tertius est locus post v. 958. (959.), ubi Chremylus a scena in domum suam discedit, virum justum ad deum deducturus: sed nullo fere temporis spatio interjecto post sex versus (v. 965. sive 966.) rursus comparet in scena. Cum igitur his in locis (et idem valet de aliis mox indicandis) justa temporum et rerum successio s. fabulæ *οἰκονομία*, sublata ac perturbata videatur: exponere conabimur, qua ratione hoc incommodum Aristophanes evitaverit. De illo igitur, quod post v. 626. offendere dixi, scholiastes hæc affert ad v. 619. *Ἐπὶ τῷ τέλει* (h. e. post v. 626.) *παράγραφος καὶ ἑξῆς τὸ Χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρὸν, ἄχρις ἄν τις ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἀναστρέψειε τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν.* Eadem fere in scholiis de aliis duobus locis leguntur. Describit autem his verbis scholiastes Pluti fabulæ exemplar grammaticorum signis notatum: grammaticorum enim erant paragraphus, coronis, dipla: et inde sequitur illud Χοροῦ non poetæ, sed grammaticis deberi. Idem additamentum legitur in tribus editionibus antiquissimis, et quidem non solum in hoc loco, sed etiam duobus aliis modo judicatis (cf. Dobræus), idque nihil aliud significare potest nisi *τὰ τοῦ χοροῦ* (cf. Dobræus ad v. 252.), h. e. *chori carmina s. cantica chorica*[a]. Quæ cum ita sint, quæritur, num fortasse illa cantica iniquitate temporum interciderint: sed antequam ea de re accuratius disputemus, audiamus alium de his carminibus testem, anonymum Kusteri p. xiv. *Πάλιν δὲ, ἐκλελοιπότος καὶ τοῦ χορηγεῖν, τὸν Πλοῦτον γράψας, εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι ἐπιγράφει Χοροῦ, φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ Ἀριστοφάνους.* Hic quod dicit, ab Aristophane Χοροῦ adscriptum esse, eo nihil aliud indicatur, nisi chorica carmina nonnullis in locis huic fabulæ adjecta, non autem ipsam hanc vocem a poeta adscriptam fuisse, quæ, ut modo vidimus, grammaticis debetur. Hæc obiter. Multo est gravius, quod hoc loco edocemur, cur poeta veterem et solitum

[a] Probabilius est *ῥῆσιν* sive *κομμάτιον χοροῦ* intelligi. G. DINDORF.

carmina chorica scribendi morem deseruerit; qua de causa ad nos illa non pervenerint; quomodo tandem cantica illa novo more composita a choricis carminibus quæ proprie appellantur diversa fuerint.

"Quæsiverit aliquis, quanam ratione factum sit ut tota fabula per omnes partes integerrime servata, hæc cantica interciderint. Sed, si quid video, vere numquam interciderunt. Cum enim propter solam fabulæ *οἰκονομίαν*, ideoque forsitan minus artificiose elaborata adjicerentur, suspicor poetam ea, non ut domi legerentur, sed ut in orchestra canerentur, composuisse, solis choreutis tradidisse, non inseruisse exemplaribus in publicum emittendis[b].

"Ex iis, quæ hucusque disputata sunt, apparet magna horum carminum ab antiquis chori canticis diversitas. Nam antiqua illa cum toto fabulæ argumento artissime conjuncta sunt, hæc prorsus ab eo diversa esse possunt; illis magna et sæpe vel primaria comœdiæ pars continetur, hæc solum adhibentur, ubi propter fabulæ *οἰκονομίαν* requiruntur.

"Neque vero mirandum est Plutum, sublato choregorum munere actam, habuisse chori cantica, quia cum choregia non simul omnes chori partes e comœdia sublatas esse satis certum videtur. Nam choregiam defecisse quid est aliud, quam neminem, divitiis pollentem, a tribu sua electum et coactum esse, ut sumtus pecuniamque ad choreutas docendos, alendos, remunerandos et omni scenico apparatu ornandos subministraret: at vero si quis sua sponte illud munus obire vellet, num adeo

b Hæc quidem parum probabilis opinio Ritteri est. *Χοροῦ* qui adscripserunt sive grammatici sive, quod ego credere malim, poetæ, histriones monere voluerunt pausam esse faciendam paullo longiorem, quæ ex veteris comœdiæ consuetudine chori cantu explenda fuisset. Carmina chori hujusmodi in locis in exemplaribus privatis non magis ulla fuerunt quam in publicis, nec potuerunt esse, quum choregi deficerent qui choro instituendo sumptum præberent. Illud vero valde probabile est, quod paullo post conjicit Ritterus, imminutum illis temporibus non solum chori carminum sed etiam personarum numerum esse, ita ut exiguæ illæ chori partes in Pluto ab octo fortasse duodecimve personis agerentur, quæ pretio constarent non multo majore quam aliquot *κωφὰ πρόσωπα*. Ceterum quæ Pluti, plane eadem Ecclesiazusarum fabulæ conditio est. Nam in hac quoque perexiguæ sunt chori partes et pausæ plures, quarum una indicata est in libro Ravennate adscripto post v. 727. *Χοροῦ*. G. DINDORF.

morosos Athenienses fuisse putemus, ut hoc prohiberent? Quid, si poeta ipse vel ejus amici hos sumtus præbere vellent, repudiatosne eos existimemus? Cum igitur vel a singulorum hominum arbitrio penderet, an poeta chorum acciperet, nec ne, vel ipse suo ære choreutas parare sibi deberet: huic omnibus modis curandum erat, ut sumtus majores vitarentur. Hi autem, quos antea immensam argenti vim requisivisse constat (conf. Boeckh. Œcon. Athen. vol. 1. p. 489—493.), tribus potissimum modis minui poterant. Primum choreutarum præparandi se et commentandi tempus, per quod choregus alimenta pretiosa eis præbere et mercedem solvere debebat (cf. Boeckh. l. l. p. 489.), minuendum erat: quod ut fieri posset, poeta cantica fabulæ et minus artificiose componere et brevia facere cogebatur. Tum autem ut talia carmina canerentur, pristinus justusque choreutarum numerus non amplius requirebatur: pro viginti quatuor personis duodecim vel octo sufficiebant. Cum denique illa non tantum artis postularent facilique opera et disci et recitari possent: ipsi choreutæ parvo haud dubie pretio parari poterant, et si forte solertissimi quique multa peterent, homines vel parum eminentes cantu et saltandi facultate istas partes satis honeste sustinere poterant. Jam apparet, credo, quomodo deficiente choregia chori partes in Pluto esse potuerint.

"Sed antequam plura de illis carminibus disseram, ultima anonymi verba supra transcripta examinabo, videlicet: *φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις* (in illis chori canticis) *ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ Ἀριστοφάνους*. Νέοι illi sunt novæ quæ dicitur comœdiæ scriptores, Menander potissimum et Philemo, de quibus in præcedentibus ab anonymo dictum erat; qui quidem cum hunc interponendi cantica morem ab Aristophane inventum imitarentur, dubitari nequit idem interdum saltem factum esse a mediæ comœdiæ poetis, qui multo minus quam illi ab Aristophanis et antiquorum poetarum more recedebant. In omnibus autem mediæ et novæ comœdiæ fabulis ejusmodi cantica fuisse non est verisimile, quoniam Romani, qui imitantur novæ et mediæ comœdiæ poetas, ab hoc more prorsus abstinuere; quæ enim in eorum fabulis reperiuntur cantica, ea ab his, de quibus nos disputamus, prorsus diversa sunt (cf.

Hermanni de cantico in Romanorum fabulis scenicis dissert. in Opuscul. vol. I. p. 290–307), et illud, quod in nonnullis Plauti locis (Pseudol. I. 5. 160.) legitur:

Tibicen vos interea hic delectaverit,

(cf. Stich. V. 5. et 6.) id ita tantum cum his Pluti canticis comparari potest, quod ille tibicinis ludus eodem modo ad tuendam fabulæ œconomiam adhibebatur. Huc accedit aliud argumentum: namque anonymus, cum in præcedentibus de Cocalo et Æolosicone exposuisset, et tum ea, quæ transcripsimus, de Pluto narrare pergat, illis certe fabulis hæc carmina defuisse non obscure indicavit. Sed Cocalus et Æolosico ad mediam comœdiam referuntur (cf. Platon. Kusteri p. xi.), easque fabulas imitatus est Menander (cf. anonymus Kusteri p. xiv.). Cum actus et aulæa inventa essent, ista cantica paullatim obmutuerunt: nam per id tempus, quod in Pluto chorus canendo terit, aulæa tolli poterant. Sed ad Plutum revertar.

"Eo igitur quod cantica illa, propter fabulæ œconomiam facta, post versus 626. 801. 958. (959.) canebantur, justa temporis rerumque agendarum successio servabatur. Sed præterea aliis etiam nostræ fabulæ locis ejusmodi carmina inserta fuisse traditur, quos quidem breviter persecuturi hoc tenebimus, neque grammaticos antiquiores neque eos, qui posthac hos exscripserunt, ea legisse; cumque grammatici, suo maxime judicio canticorum locos indicantes, facile ea in re errare possent, tum demum scholiastis fides habenda erit, si eorum testimonia argumentis ex fabulæ œconomia petitis confirmantur. Legitur in codice Cantab. 2. (cf. Dobræus) post versum 252. Χοροῦ, et scholiasta (Thomas Magister) ad v. 1. scribit: Ἐπὶ δὲ τῷ τέλει, h. e. post v. 252, *κορωνὶς καὶ ἑξῆς τὸ Χοροῦ· ὤφειλε γὰρ χορὸν θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων συμμίξῃ τοῖς γέρουσι.* Dicere est difficile, quomodo Thomas Magister rem scenicam sibi cogitaverit, et quærere inutile, cum is, ut ex sequentibus apparebit, in errore versetur. Orchestra theatri, cum scena per scalas juncta, in extremis partibus, dextra et sinistra, arcu (ἁψῖδι) instructa erat, per quem chorus ingrederetur; chorus ab urbe veniens, h. e. ex civibus urbanis compositus, per sinistrum arcum, chorus rure accedens, h. e. ex rusticis constans, per dextrum in orchestram intrabat. Conf.

grammaticus Kusteri p. xiv. Cario igitur, a domino suo missus ad *rusticos rure* advocandos (223. 224.), per scalas illas in orchestram descendit et per dextrum arcum (ἀψῖδα) discedit, rus profecturus, ruricolas arcessiturus. Jam aliter fieri non poterat, nisi ut post colloquium Chremyli, cum Pluto (230—251.) habitum, chorus cum Carione per dextram ἀψῖδα in orchestram intraret statimque illos illudere inciperet. Res igitur ipsa docet illa cantica non modo non necessaria, sed ne apta quidem fuisse. Post v. 321. Brunckius scripsit, Χορός. (λείπει κομμάτιον τοῦ χοροῦ), quo indicavit hoc etiam loco talia carmina fuisse. Brunckii sententia quamvis non libris comprobetur, tamen verissimam esse eam facile intelligitur. Cario (316—321.) a senibus domum Chremyli discessurus, hoc illis suadet (316. 317.):

> ἀλλ' εἶά νυν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
> ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',—

quibus in versibus cum sibi opponantur σκώμματα et ἄλλ' εἶδος, certissima videtur scholiastæ interpretatio, verbis ἄλλ' εἶδος significari *aliud carminum genus* atque ab illo ludicro quod antecedit diversum. Alterum argumentum ipsa scenæ constructio offert. Cum enim tota fabula agatur ante Chremyli domum, in quam haud dubie una tantum janua ducebat, qui fieri poterat, ut uno tempore per easdem fores servus intraret, quibus egressus Chremylus in scenam procederet? Itaque hoc incommodum ut evitaretur, interponendum erat canticum. Alius est locus post v. 770. Cario postquam heræ suæ exposuit, quomodo visus Pluto restitutus fuerit, sese huic aliisque jam jam adventuris obviam ire velle dicit. Ut ne igitur, dum hoc fieret, spectatores otiosi essent, chori canticum interponendum erat, quod hic paucis versibus absolutum fuisse, atque lætos clamores deique Æsculapii laudes continuisse probabiliter aliquis conjecerit. Chori canticum huic loco insertum fuisse et præstantissimus liber Ravennas tresque antiquissimæ editiones, exhibentes ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ ΧΟΡΟΥ (cf. Dobr.), ostendunt, et scholiastes ad v. 641. confirmat. Sed eidem scholiastæ, post v. 822. (823.) insertum fuisse chori canticum ad v. 802. affirmanti, nullam habeo fidem, cum ejus testimonium, neque libris nec veteribus editionibus neque fabulæ œconomia comprobetur. Ultimus est locus post v. 1096. (1097.), ubi tres antiquissimæ

editiones Χοροῦ exhibent, idque scholiastes ad v. 1043. agnoscit. Post v. 1096. Chremylus, vir juvenis et anus scena relicta intus ad Plutum ierunt. Sed iisdem foribus, per quas illi intraverant, a Mercurio pulsatis Cario egreditur; utrumque eodem tempore fieri apte non poterat: itaque interponendum erat canticum.

" Præter hæc chori cantica solis choreutis, ut conjecimus, scripta, et ad tuendam fabulæ œconomiam interposita, alia etiam chori carmina vel sublata choregia admitti poterant, dummodo ad perdiscendum et recitandum essent facilia. Ejus generis sunt strophæ quatuor (290—315.), quas cum cantu et saltatione recitatas esse dubitari nequit. Sed quoniam fuerunt, qui affirmarent hos versus cum omnibus chori partibus ex Pluto priore in nostram Pluti editionem illatos esse a grammatico quodam, et Plutum posteriorem, quam nos, ut infra docebo, legimus, choro prorsus caruisse (lege Brunckium ad v. 960. 115, Petit Legg. Att. pag. 151. sq.): jam hoc loco, ne vacillare videatur nostra disputatio, paucis ostendam illos versus soli Pluto secundæ vindicandos esse. Primum videamus de versibus 290—301, quorum primum (290.), tertium (292.), septimum (296.), nonum (298.) ad imitationem et derisionem Philoxeni Cytherii expressit Aristophanes, testante scholiasta. Philoxenus iste, dithyramborum scriptor, vixit et floruit in aula Dionysii majoris, Syracusarum tyranni (cf. Athen. 1. p. 6. e.), cujus ille injuriam sibi factam ulturus, versibus dithyrambicis, ad idyllii dramatici similitudinem conformatis et Κύκλωψ inscriptis (Athen. 1. p. 7. a. 8. p. 564. e.), Dionysium Cyclopis nomine, se ipsum Ulixis, et tibicinam quandam Galateæ significavit. Tyrannus Dionysius summum Syracusarum imperium occupavit Olymp. 93, 3. Composuit igitur Philoxenus Cyclopa suum post hoc tempus, fortasse circa Olymp. 95. (cf. Diodor. 14, 46). Itaque Aristophanes Philoxeni Cyclopa nondum imitari atque notare poterat, cum Plutum priorem doceret, Olymp. 92, 4, poterat vero in Pluto posteriore, quam docuit Olymp. 97. 4. Cum igitur stropha prima et secunda soli Pluto posteriori vindicanda sit, jam videamus, quid de tertia et quarta, s. de vv. 302—315, statuamus. Versibus 302—305. Circe amicos Philonidis Corinthi in sues mutasse

dicitur, qua indicari Laidem in Sicilia natam et inde Corinthum profectam et omnes vident, et nemo collato v. 179.

ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

dubitare potest. Hujus autem meretricis vita quamvis plurimis difficultatibus implicita sit et ineptissimis fabulis obscurata (cf. Wieland in Museo Att. Tom. III. fasc. 1. p. 174. sqq.[c]), illud tamen, quod ad rem nostram facit, satis certo sciri potest, dico ejus annum natalem. De eo duæ circumferuntur narrationes, quarum prior Laidem in Sicilia et quidem in oppido Hyccaris natam esse tradit, eamque, cum illa urbs a Nicia caperetur Olymp. 91, 1. servam septem annorum a Corinthio quodam emtam et ab eo conjugi suæ Corinthum transmissam esse. Hanc narrationem afferunt prior scholiastes ad v. 179, Plutarchus in vita Niciæ c. 15, Pausanias 2, 2. 2, Polemo et Timæus Athenæi 13. p. 588. b. c. 589. a. Quod si verum est (et sane propter testium locupletissimorum multitudinem et consensum verissimum videtur), Lais, cum Plutus prior doceretur, h. e. Olymp. 92, 4, quatuordecim annos numerabat, neque tum ut meretrix notissima, quæ aliquando Philonidis amicos turpiter tractaverit, perstringi poterat. Alterius narrationis auctor, alter scholiastes, ad v. 179, ed. Lips. p. 28. vv. 18—22, tradit Laidem a tyranno Dionysio poetæ Philoxeno donatam esse et cum eo Corinthum venisse. Hoc si verum est, multo etiam minus ut Corinthiacum scortum Lais rideri poterat in Pluto priore, quia tum saltem diu post Olymp. 93, 3. Corinthum venit. Hæc igitur stropha cum secundæ Pluti emendationi demum accesserit: etiam antistropha (309—315.), cum stropha artissime conjuncta, soli Pluto posteriori vindicanda est. Sed ea res ut omni dubitationi eximatur, difficultatem quandam non celabo. Scholiastes enim ad v. 179. hæc scribit: Ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθῆναι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μήκετι αὐτῆς οὔσης, quæ verba multis corruptelis deformata Hemsterhusius hunc in modum egregie emendavit: Ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Παιδαρίῳ (s. Ἀμφιαράῳ) ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθέντι ἐπὶ Φιλοκλέους, ὡς μήκετι αὐτῆς οὔσης. Phædro Platonis philosophi

c Et Jacobs. scripta miscellanea vol. 4. p. 414. seqq. G. DINDORF.

videbat Hemsterhusius in his verbis locum non esse, sed fabulam quandam Platonis comici commemorari, ideoque pro *Φαίδρῳ* substituendum conjiciebat *Παιδαρίῳ* s. *'Αμφιαράῳ*, sed parum feliciter; cf. Meinek. Quæst. Scen. 2. p. 15. 20. 26. Fabulæ igitur nomen satis incertum est, sed hoc nihil facit ad rem nostram, cum cetera, quæ Hemsterhusius mutavit, tam certa sint, ut magis apertorum vitiorum correctiones esse quam in conjectura posita videantur. Nam cum scholiastes dixisset Platonem commemorasse Laidem ut mortuam in fabula septemdecim annis post Dioclem docta, inepto ineptius est *ἐπὶ Διοκλέους*, et, cum septimo decimo post Dioclem anno archon fuerit Philocles, certo certius *ἐπὶ Φιλοκλέους*. Hic est igitur scholii sensus, Platonem in fabula quadam, docta illa septemdecim annis post Dioclem (Olymp. 97, 1.), sive tribus ante Plutum posteriorem (Olymp. 97, 4.), de Laide tamquam mortua locutum esse. Quod si verum est, Lais ne in posteriore quidem Pluto notari poterat. Aristophanes igitur de mortua Laide hæc narravit; at huic sententiæ repugnat versus 179. Sed hanc difficultatem qui movit, idem eam solvat: continuo enim addit scholiastes: *δύναται μέντοι καὶ αὐτῆς ζώσης λέγεσθαι.* Platonis igitur verba ita erant ambigua, ut etiam de Laide adhuc vivente intelligi possent, hunc fortasse in modum enunciata: *Laiis pulcherrima jam evanuit*, h. e. Laidis pulcritudo jam defloruit, idque aptissime dici poterat de Laide tum temporis annos triginta unum nata. Neque vero hæc res in conjectura est posita, Platonis videlicet locum verbis tantum de mortua Laide accipi potuisse, reapse de viva intelligendum, cum ex locis Aristophanicis certissime evincatur eam ultra Olymp. 97, 4. vitam produxisse, h. e. saltem tribus annis post Platonis fabulam in vivis fuisse. Apparet ex his Meinekium Quæst. Scen. 2. p. 66. sq. de morte Laidis et de tempore, quo docta fuerit Strattidis fabula *Μακεδόνες*, paullo festinantius statuisse[d]. Cum igitur strophas has quatuor (290—315.) in

[d] Hoc ego non dixerim. Nam neque interpretatio illa verborum *ὡς μηκέτι αὐτῆς οὔσης*, quam Ritterus excogitavit, veri similis, nec quod ex Aristophanis versu petitur argumentum extra disceptationem positum est, quum Laidis nomen ex Naidis corruptum esse videatur, quæ probabilis conjectura Athenæi est, cujus verba in annotatione attuli. Athenæi conjecturam Ritterus alio in loco libelli sui

sola posteriore Pluti editione fuisse certum sit, idem valet de versibus 316—321. Dicat hic aliquis has ipsas strophas exemplum præbere illorum carminum, quæ grammaticus ante laudatus voce Χοροῦ indicaverit; sed ne ita statuamus, plura nobis obstant. Primum enim in libris et antiquis editionibus non præpositum legitur his versibus vocabulum Χοροῦ neque a scholiaste agnoscitur: tum vero grammaticus ille tradidit propterea immixta esse illa cantica, ut actores requiescere possent; sed Cario, persona scenica, una cum choro illas strophas recitat: deinde si hæc chori carmina grammaticus significasset, mirandum foret, quo casu factum sit, ut ea, cum hic quidem servarentur, ceteris in locis interciderint: denique, id quod omnem hac de re dubitationem præcidit, ab ipso Carione (316. 317.) hæc carmina ludicra (σκώμματα) distinguuntur a chori cantico jam secuturo (ἀλλ' εἶδος), quod, si vera est conjectura mea ante proposita, neque a nobis neque ab æqualibus legi voluit Aristophanes. Itaque præter cantica illa, eo tantum scripta consilio, ut actores requiescere et scenicus apparatus mutari possent, alia etiam carmina faciliora vel sublata choregia in Pluto et media novaque comœdia locum suum retinebant. Sed hæc mirum quantum distabant a justis chori partibus, quibus ille in comœdia antiqua fungebatur. Quare neque reprehenderim grammaticum Kusteri p. xiii. de Pluto hæc dicentem: καὶ γὰρ τὸ τούτου δρᾶμα ὁ Πλοῦτος νεωτερίζει—καὶ χορῶν ἐστέρηται, ὅπερ τῆς νέας ὑπῆρχε κωμῳδίας, neque omnino ex hoc et similibus locis collegerim chorum in media novaque commœdia prorsus obmutuisse. Cautius tamen et accuratius non Χορὸν sed χορικὰ μέλη, h. e. majora cantica atque justas chori partes, mediæ comœdiæ abjudicat Platonius Kusteri p. xi. Οἶτε τῆς μέσης κωμῳδίας—τὰ χορικὰ μέλη παρέλιπον οὐκ ἔχοντες τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας. Præter locum vv. 290—315, cum cantu ac saltatione recitatum, etiam versus 637. 639. 640. a choro canebantur. Secundum igitur chori in Pluto et media comœdia munus est, ut cantica faciliora, eaque non ad solam fabulæ œconomiam tuendam facta, neque solis

ineptam vocat propterea, quod Nais Atheniensis fuerit, meretricem vero illam, quam Philonides amaverit, Corinthiam fuisse appareat ex v. 303. Sed nescio ego unde Rittero constet Naidem Athenis natam fuisse. G. DINDORF.

choreutis, sed etiam lectoribus scripta, aptis locis immisceat.

"Restat tertium chori munus, quod eo continetur, ut sermones cum actoribus conferat. Loquitur chorus in Pluto vv. 257–260. 264. 268–269. 271–272. 275–276. 279–283. 286. 288–289. 328–331. 487–488. 631–632. 962–963. (963–964.) 1208–1209. (1209–1210.). Versus 962–963. s. 963–964. Bentleius aliique Chremylo tribuerunt. Sed Xo., h. e. Χορός, exhibent libri optimi atque editiones antiquissimæ (cf. Dobr.), idque legendum esse ratio evincit. Nam post v. 958. s. 959. cum viro justo scenam relinquit Chremylus. Sequitur Χοροῦ s. canticum chori, quo finito venit vetula, quæ ad chorum conversa (Ἆρ' ὦ φίλοι γέροντες), eum de domicilio novi dei percontatur: γέροντες autem Chremylus et vir justus esse non possunt, cum hic, intus ad Plutum ingressus, in exitu demum fabulæ, ubi Plutus ad Minervæ ὀπισθόδομον deducitur, rursus in scena compareat. Chorus igitur cum interrogatus esset a vetula, eum quoque respondere par erat, quod non fugit scholiastem, ad hos versus annotantem: προσπαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες. Bentleius eorum librorum qui Xo. exhibent auctoritatem eo infringere tentavit, ut statueret Xo. non esse Χορὸς sed Χοροῦ, et hoc loco chori carmina olim fuisse, nunc deficere. Profecto mirandum est et viro magno hoc excidere et ab aliis probari potuisse: quid enim potest ineptius cogitari, quam vetula quærente chorum non respondere sed canere? Chorus igitur ad vetulæ quæstionem respondet, et cum illa in eo esset, ut quendam ex domo Chremyli advocaret v. 964. s. 965, Chremylus ipse in scenam procedens dicit v. 965. s. 966:

μὴ δῆτ', ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.

"Tria igitur chori munera in Pluto vidimus: quæ fabula cum ea re ad mediam novamque accedat comœdiam, quod justo choro et parabasi caret, aliaque ejus indicia, jam indicata et mox indicanda, præbeat, et a grammaticis antiquis ad eam referatur: talem chorum, qualem in Pluto vidimus, in multis tum mediæ tum novæ comœdiæ fabulis fuisse judico, neque assentior Boeckhio (Œcon. Athen. I. p. 493.), qui mediæ novæque comœdiæ choro nihil nisi sermones relictos fuisse existimant.

"Restat ut de parabasi, in nostra fabula ac media comœdia

omissa, pauca dicantur, iisque hæc de Pluti choro disputatio absolvatur. Parabasis vim et naturam exponere hoc loco neque propositum est nobis neque necessarium: certum est eam defuisse mediæ comœdiæ; Plutus igitur etiam hac in re illius *χαρακτῆρα* prodit. Platon. Kusteri p. xi. *τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους—καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα.* Cur autem parabasis omissa fuerit, non erit obscurum post ea, quæ supra de choregia sublata disputavi. Namque parabasis eas chori partes sibi vindicabat, in quibus summa choreutarum et recitandi ars et canendi et saltandi expromenda erat (conf. grammaticus Kusteri p. xiv.). Ad eas igitur partes bene sustinendas cum longum per tempus præparari choreutas oporteret, eaque præparatio sine magnis sumtibus institui non posset, neque poeta choregum a civitate electum acciperet [c]): res ipsa parabasin omitti jubebat. Sed alia accedit causa. Nam in parabasibus præcipue lacessendi et vexandi studio, et populum universum vel singulos ridendi consuetudini indulgebant comici: ea autem licentia non quidem lege, ut infra demonstrabo, sublata, sed tamen temporibus ipsis restricta erat.

" Alia investiganti mihi indicia, quibus Plutus ad mediam comœdiam accedat, statim occurrit longior at perfecta Homericæ fabulæ parodia, contenta illa versibus 302–315. Parodiæ quidem usus late jam in antiqua comœdia regnabat. Homeri aliorumque poetarum versus ac præcipue tragicorum loci ita a comicis transferebantur, ut risus inde excitaretur: sed nullum invenimus in aliis nostri poetæ comœdiis ejus parodiæ exemplum, qua tota cujusdam poetæ narratio ac fabula ex mythologia sumta comice translata atque expressa fuerit. Ad longiores et perfectiores parodias primus ex antiquæ comœdiæ poetis vim suam ingeniumque accommodasse videtur Cratinus in fabula *Ὀδυσσεῖς* inscripta; quam, etsi florente comœdia antiqua compositam, tamen mediæ comœdiæ *τύπῳ* signatam fuisse testatur Platonius Kusteri p. xi., quamque eo tempore doctam esse, quo Attica comœdia psephismate, ab archonte Morychide lato Olymp. 85, 1, tres per annos con-

c Platonius l. l. *οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν.*

stricta teneretur, non sine magna veritatis specie suspicatus est Meinekius I. p. 35. Restituta Olymp. 85, 4. comœdiæ libertate, comici hunc fabulas mythologicas earumque scriptores ridendi morem abjecerunt. Sed circa Olymp. 96. vel 97. plures comœdias ad fabulas mythologicas earumque narratores, sive epicos sive lyricos sive tragicos, deridendos compositas doctasque esse tum deperditarum tituli ac fragmenta ostendunt, et Platonius l. l. luculento testimonio comprobavit, tum inde apparet, quod Antiochus Alexandrinus singularem librum scripsit *Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν*. Athen. 11. p. 482. c. Sed hujus parodiæ genus est duplex: nam comici aut fabulas ipsas mythologicas ad risum excitandum detorquebant, aut poetarum inventa et poematum argumenta tamquam ridenda et explodenda notabant, h. e. non tam fabulas mythologicas, quam imperitos earum narratores et inventores ridebant. Prioris generis parodia est ea, quam in Pluto indicavimus. Pro *Circe* Homerica hic est *Lais* meretrix, pro *Ulixi sociis amici Philonidis*, pro insula *Ææa Corinthus*, pro *Ulixe* ipso *Philonides*, pro *venenis μεμαγμένον σκῶρ*. In altera stropha vv. 308–315. Carioni, qui Circen se imitaturum esse dixerat, minatur chorus se Ulixis personam agentem, quemadmodum is Circen satis ferociter agressus sit (Odyss. κ. 321. 322.), ita in Carionem multo crudelius facturum esse; simulque versu 312. respicit chorus Odysseæ locum χ. 175–177. 192–194, substituitque caprario Melanthio turpissimum Aristyllum. Alterum parodiæ genus adhibitum reperitur in strophis 290–295. 296–301, ubi fabula parodiæ subjecta ex Homero sumta est, sed simul Philoxenus ridetur, ut qui primus eam fabulam imperite tractaverit.

"Præterea illam antiquæ comœdiæ singulos aliorum poetarum versus mutuandi eosque ridicule transferendi consuetudinem a mediæ comœdiæ poetis non esse repudiatum, cum per se verisimile sit, Pluto certissime comprobatur. Quod quo certius constet, eos Pluti locos apponam, quos ex tragicis vel aliis poetis detortos esse observavi. Statim fabulæ initio vv. 6. et 7.

τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων,

rideri tragici cujusdam locum et ex nomine servi, argute cir-

cumscripto per *σώματος κύριον*, et numeris, qui nullis solutionibus dilatantur, et toto orationis colore apparet. His adjungimus vv. 8–12.

τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι——
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην.

quibus ridetur Euripides Oreste 285–387. ed. Dindorf.

Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις εὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.

Versu 9. alium respici tragici locum nobis ignotum voces illæ *θεσπιῳδεῖ* et *χρυσηλάτου* ostendunt. Tragicum spiritum in verbo *θεσπιῳδεῖ* agnovit scholiastes his verbis: *ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει*, et vocis *χρυσηλάτου* vim supra soccum elatam perspexit Berglerus: "Hæc quoque vox supra soccum comicum, utitur "ea sæpius Euripides, in Medea aliquoties." Lege locos Euripideos in indice editionis Beck. Versum 39.

τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

ex tragico translatum esse et *λέξις τραγικὴ* illa *ἔλακεν* indicat (conf. schol. ad Pacem v. 381. sive 379.), et audax locutio, *ἐκ τῶν στεμμάτων*, confirmat. Fidem igitur habebimus scholiastæ ad hunc locum narranti rideri hoc versu Euripidem. Repetitiones Euripideæ notari videntur v. 114.

Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,—

Versu 203.

δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος.

respici ad versum Euripideum in Phœn. 606. ed. Porson.

— δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

vidit Berglerus. Majore confidentia versum 213.

ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθικὴν σείσας δάφνην.

ex tragico nescio quo sumtum esse affirmo. Versum 255.

ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ',—

legentes recordamur versum Hecub. 507.

σπευδῶμεν, ἐγκονῶμεν,—

Versus 601.

ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει;

ex diversis Euripidis versibus detortus est. Cf. Phœn. 611. 613. ed. Dind., Med. 168. collato 166. Ad versum 603.

τί πάθω τλήμων;

recte animadvertit scholiastes: *τινὰ γελᾷ τῶν τραγικῶν.* Versus 635.

ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,

ex Sophoclis Phineo translatus est inversa sententia. Cf. schol.[e] Versibus 639. et 640.

ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ
μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.

similes multi apud Euripidem inveniuntur. Versus 660. 661. supra soccum assurgere vidit Hemsterhusius, itemque v. 1151. s. 1152.

πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.

"Præterea tragicum spiritum et numeris et orationis colore produnt versus sequentes:

51. *οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,*
81. *ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες*
καὶ Ζεῦ, τί φῄς;
92. *οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.*
328. *θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.*
363. *ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.*
758. *ἐκτυπεῖτο δὲ*
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
825. *ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.*
1110. *ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.*
1127. *ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.*

"Sequitur ut de hominibus dicamus in Pluto nominatim descriptis, inter quos tres potissimum sunt, quorum nomina aliquid conferant ad ætatem fabulæ definiendam, Philonides, Agyrrhius, Thrasybulus. Ac de Philonide quidem supra diximus. Alter est Agyrrhius, de quo v. 176. Cario Chremylum interrogat,

Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

h. e. *nonne Agyrrhius divitiis elatus luxuriatur et quasi asinus pedit?* Quæ dicta sunt de eo tempore, quo Agyrrhius magnam auri vim corraserat. Idem vero ab Aristophane in Ecclesiazusis vv. 103. 104.

[e] Ejusdem generis proximus est versus 636. *Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.* et paullo post v. 661. *καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί.* Sophoclis verba esse v. 541. *ἢ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει* et v. 935. *οἴμοι μάλ' αὖθις* ex scholiis ineditis ostendi. G. DINDORF.

καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή·
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.

tamquam is describitur, qui, cum diu ignobilis delituerit, nuper ad altum in re publica administranda gradum evectus sit. Quam ad rem multum contulit, quod ille mercedem eorum, qui populi concionem frequentarent, paullo ante Ecclesiazusas, Olymp. 96, 4. datas, ad tres obolos augendo plebeculæ sibi favorem conciliavit. Cf. Eccles. 184–186, Boeckh. Œconom. Athen. vol. 1. p. 247. Ea autem gratia tantopere crevit, ut ille, in Thrasybuli ab Aspendiis occisi locum suffectus, ad exercitum circa Lesbum ceterasque maris Ægæi insulas dispositum mitteretur Olymp. 97, 3. s. 4, h. e. paullo ante Plutum posteriorem. Cf. Xenoph. Histor. Gr. 4, 8. 31. Dodwell. Annal. Xenoph. 22.* Agyrrhii igitur potentia et auctoritas maxime florebat Olymp. 96. et 97. Cf. Boeckh. Œconom. Athen. 1. p. 236. 240–242. 245. 258. 339, Meinek. Q. S. p. 35. Itaque in Pluto posteriore hoc de Agyrrhio apte dici poterat:

'Αγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

minime vero in Pluto priore, h. e. Olymp. 92, 4. cum iste, qui demum paullo ante Ecclesiazusas, h. e. sedecim annis post, auctoritatem opesque consecutus est, vix ab ullo cognosceretur. Neque pepercit Aristophanes Timotheo illa ætate clarissimo, sed notavit ejus luxuriam in domicilio ad turris altitudinem exstructo v. 180, quem versum Pluti posterioris esse unusquisque videt. Cum igitur in continua Carionis oratione 170–180. versus 176. 179. 180. soli Pluto posteriori vindicandi sint, et cum vv. 173. 178. propter res in iis memoratas in priore, ut infra apparebit, locum habere non potuerint: etiam ceteros duo, Pamphilum et Belonopolem (174. 175.), in ea oratione commemoratos, in secunda demum Pluti editione notatos esse certum est. Pamphilus qualis fuerit, optime intelligitur ex loco Platonis comici a scholiaste servato: *Καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ κοινὰ, ἅμα τε συκοφάντην.* Qua de causa fidem habebimus scholiastæ Pamphilum ærarium compilasse narranti et propterea bonis publicatis exilio multatum esse. Belonopolem[f], h. e. acuarium, Pamphili parasitum fuisse tradit

[f] Huic nomen fuisse Aristoxeno ex scholiis ineditis cognovimus. G. DINDORF.

idem scholiastes. Nec minus Philepsium, pecuniam solventibus historias (μύθους) narrantem et propterea v. 177. irrisum, soli Pluto posteriori vindico, eodem fretus argumento, quo antea Pamphilum et Belonopolem acuarium in Pluti secunda demum emendatione irrisos esse statui; cum enim in continua Carionis oratione (170–180.) quinque saltem versus (173. 176. 178. 179. 180.), ut ante demonstravi, in Pluto priore locum habere non potuerint, certum est eam totam secundæ Pluti editioni accessisse.

"Denique v. 550. notatur Dionysius, ut qui patriam suam crudeli tyranni imperio oppresserit, eique opponitur Thrasybulus, qui Athenas a triginta tyrannis liberaverit, Olymp. 93, 4. et 94, 1, quem versum Pluto priori defuisse vix est quod moneam.

"His argumentis adjungimus alia. Namque præter versus modo laudatos de aliis quoque certum est, eos in sola fabula posteriore lectos fuisse; quos quidem breviter enumerabo. Versus 173.

τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;

respicit ad bellum ξυμμαχικὸν, inde ab Olymp. 96, 2. usque ad 98, 2. gestum, est igitur Pluti posterioris. Versu 178.

ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις,

notatur fœdus Atheniensium cum Ægyptiis pecuniæ causa factum, quod miris erroribus et ineptiis scholiastæ obscurarunt, et interpretum recentiorum nemo explicuit. Seditio Ægyptiaca exarsit ante id bellum, quod contra Persas a Cypriis duce Evagora susceptum est. Cf. Isocrat. Paneg. p. 69. d. e. Bellum Cyprium fieri cœpit Olymp. 98, 3. (cf. Diodor. 15, 2), et ante hoc jam tres per annos a Persis bellatum erat contra Ægyptios. Cf. Isocrat. l. l. Cadit igitur belli Ægyptiaci initium in Olymp. 97, 4, in quo gerendo Athenienses ære conductos Ægyptiis fuisse socios propter locum nostrum dubitari nequit, indeque simul apparet hunc versum esse Pluti posterioris. Versus 329–331. posteriori Pluto vindicandi sunt, cum in iis merces concionem adeuntium (μισθὸς ἐκκλησιαστικὸς), ad tres obolos aucta, commemoretur: aucta erat merces illa ex uno ad tres obolos non diu ante Ecclesiazusas, h. e. paullo ante Olymp. 96, 4. Cf. Boeckh. Œconom. Athen. I. p. 247.

Versus igitur allati in Pluto priore legi non poterant. Versum 515.

ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,

Pluti posterioris esse significavit scholiastes, ad verba καρπὸν Δηοῦς scribens, ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει, h. e. redolere vocem Δηὼ mediam comœdiam; optime: nam neque in aliis Aristophanis fabulis, neque, quod sciam, in antiquæ comœdiæ fragmentis illud nomen invenitur. Scholiastæ mentem minus percepit, ut mihi quidem videtur, eruditissimus Meinekius 2. p. 4, qui τὸ ἔπος τοῦτο non ad vocem Δηοῦς, sed ad totum versum retulit, et scholiastam grandiori sermone offensum esse dicit[g]. Sed hoc ex illius verbis elici non potest, immo hoc affirmat scholiastes, antiquæ comœdiæ poetam dicturum fuisse Δήμητρος καρπὸν, sed recentiorum esse insolita deorum nomina arripere, quale sit Cereris nomen Δηώ. De v. 991. (992.)

ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου,

in schol. Venet. ad Il. ψ. 361. hæc leguntur: τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου (sic Dobræus: vulgo προκειμένου) τοῦ ι, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ. Luculento igitur testimonio constat hunc versum Pluti posterioris fuisse, indeque idem de vv. 989. 993. 992. qui cum illo cohærent, affirmare licet. Hujus grammatici testimonio aliud non minus luculentum adjungo, videlicet Athenæi, 9. p. 368. d. ex Πλούτῳ δευτέρῳ versum.

οἴμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον

laudantis; atqui hic versus legitur in nostra fabula 1128. (1129.). Esset egregium, si multos ejusmodi locos ex veteribus grammaticis afferre possem, idque præclare sententiam meam comprobaret: sed hoc cum fieri nequeat, certe illud grave est, quod locus ex Πλούτῳ πρώτῳ a scholiaste ad Ran. 1120. (1125.) allatus in nostra fabula non reperitur. Locus hic est: τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. Πλα-

[g] Scholiastæ verba male interpretatur Ritterus, recte Meinekius, omninoque mediæ novæque comœdiæ poetæ sublimius tragicorum genus dicendi non tam risus excitandi, quod antiquorum comicorum consilium fuit, quam ornatus caussa imitati esse videntur. Docte igitur scholiasta annotavit hunc versum τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζειν. G. DINDORF.

τεῖαι, scil. πληγαὶ, sunt verbera cum palma istis inflicta, qui in certamine cum facibus in Ceramico celebrari solito postremi ac tardiores currerent, quæ alio nomine appellabantur Κεραμεικαὶ πληγαί. Cf. schol. ad l. l. Poterat hic prioris Pluti locus inesse colloquio Chremyli et Blepsidemi cum Penia, ita ut alter senum Paupertati exprobraret, illam, cum privaret homines victu, causam esse (αἰτίαν), ut multi in certamine isto tardius currentes (τῶν λαμπαδηφόρων ὕστατοι) verberibus (πλατείαις) afficerentur. His rationibus tam certis et firmis accedit, quod, ut vidimus ad res posterioris Pluti tempore gestas sæpissime respicitur; at vero eorum, quæ Olymp. 92, 4. agebantur, nihil in nostra fabula commemoratum inveneris: nihil de Alcibiade illa tempestate Atheniensium rebus misere afflictis succurrente atque egregie augente; nihil de aliis Atheniensium ducibus, Thrasylo, Theramene, Conone; nihil de Tissapherne et Pharnabazo Lacedæmonios adjuvantibus; nihil de classibus Lacedæmoniorum et Atheniensium in Hellesponto se invicem oppugnantibus; nihil de sublato imperio populi ac paullo post restituto; nihil de Callia divitiarum mole celebrato, sed circa hoc tempus luxuria et sycophantarum artibus ad paupertatem redacto; qui vir quam apte in hac fabula rideri potuerit, vel me non monente unusquisque videt.

"Sed quoniam satis docuisse mihi videor nostram fabulam esse Plutum posteriorem: difficultatem quandam non celabo, eamque removere aut ita infirmare conabor, ut sententia mea per eam convelli non possit. Res hæc est. Ad v. 115.

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

scholiastes hæc narravit: ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φησι, διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποίηται·

τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ᾗ σ' ἔχει.

In priore igitur Pluto Aristophanes vocem ὀφθαλμία, h. e. malus oculorum affectus, contra vulgarem loquendi usum (ἰδίως) pro cæcitate (πήρωσις) admiserat, in posteriore autem invidiosæ illius vocis evitandæ causa totum versum mutavit. Sed cur novus ille versus in nostra fabula, h. e. Pluto posteriore, non legitur? Annotatio illa facta est ab antiquissimo grammatico vel potius ex eo exscripta, qui aut utramque Pluti editionem possidebat, aut, quod verisimilius est, utriusque fabulæ collationem nonnullis in locis institutam legebat: is autem, cum

hanc annotationem scriberet, versum illum, ut legebatur in Pluto priore, in exemplar suum recepit, ut annotationis verba ad marginem scripta statim melius intelligerentur, atque inde hunc prioris Pluti versum in libros nostros qui exhibent posteriorem irrepsisse conjicio.

"Annotatio huic similis legitur in scholiis ad versum 119, qui ante Brunckium ex tribus antiquissimis editionibus omnibusque Brunckii codicibus sic scribebatur,

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ
πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειε.

quod idem legebat primi ad hunc locum scholii auctor, et εἰδὼς secundus quoque scholiastes agnoscit, in ceteris ab antecedente et libris discedens. Ad hunc igitur versum hæc scripsit prior scholiastes ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδώς· τὰ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδὼς, ἐπεὶ οὐδὲν λανθάνει· μεταπεποίηται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ. Falsa est scholiastæ explicatio; si legimus εἰδὼς, hoc cum πύθοιτ' unam efficere notionem statuendum est: *si Juppiter horum stulta consilia perspiciens cognoverit, me contriverit.* Sed ea sententia et verborum collocatio cum parum probaretur ipsi poetæ, prioris versus partem ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς in Pluto posteriore emendavit. At quomodo? hoc a grammatico nostro non edocemur: ipsi igitur videamus, num illam emendationem invenire possimus. In Brunckiani codicis margine libroque Ravennate pro εἰδὼς legitur οἶδ' ὡς, quæ scriptura, vulgatæ nimium quantum præferenda, a Brunckio et nuperrimis Aristophanis editoribus jure in textum recepta est: ea enim pro sententia obscura suppeditat facilem et lucidam, pro verborum structura intricata expeditissimam. Hoc autem ut efficeretur, propterea versum emendandum esse poeta censuit, alia enim nulla apparet causa: jam versus

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ—

emendatione indigebat; hic autem

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ—

minime: qua de causa certissimum mihi videtur illam emendationem ab ipso poeta in secunda Pluti editione factam esse. In optimo igitur Aristophanicarum fabularum libro Pluti posterioris scriptura mansit, cum in ceteros istud εἰδὼς ex grammaticorum annotationibus, ut supra exposui, reciperetur. Neque vero illi, quibus mea de his locis sententia parum proba-

bilis videbitur, inde, quod in nostram fabulam casu quodam duo versus ex priore Pluto illati sunt, colligent Plutum nostram ex priore et posteriore mixtam esse, quemadmodum fecerunt illi viri, quorum de duplici Pluto sententias nunc breviter examinabo, ut error late disseminatus in perpetuum tollatur.

"*Ludolphus Kusterus*, quod sciam, primus audacius et confidentius pronunciavit fabulam nostram ex Pluto priore et posteriore mixtam esse: qui error hunc in modum viro docto subnatus est. Recte quidem ille judicabat nostram fabulam non esse Plutum priorem, cum in ea reperiantur notæ quædam temporis priori minime convenientes: sed quo minus posteriorem esse eam statueret, duo impediebant. Primum a Petito Legg. Att. p. 151. ed. Wessel. persuaderi sibi passus erat, eo tempore, quo Plutus iterum doceretur, lege ab Antimacho lata vetitum fuisse *ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν*, et propterea eos locos, in quibus nominatim quidam perstringuntur, in Pluto posteriore locum habere non potuisse, sed ex priore in nostram translatos esse statuebat [h]; deinde nimium tribuebat duobus scholiorum locis modo expositis. Secutus est *Brunckius*, qui insigni levitate ad v. 115. affirmavit: 'Plutum nostrum nec priorem esse neque posteriorem, sed e duobus a grammatico quodam vetustissimo concinnatum.' Cujus sententiæ rationes etsi non exposuit, dictu tamen non est difficile, quænam illæ fuerint. Primum videlicet Kusteri judicium incaute suum faciebat; tum vero, cum legisset apud grammaticos a nobis supra laudatos Plutum posteriorem chori canticis privatam esse (*ὁ Πλοῦτος χορῶν ἐστέρηται*), et nihilo minus in nostra fabula chori partes extare videret, eas ex Pluto priore sumtas existimabat. Cf. ad v. 960, ad quem scripsit: 'Hæc ut pleraque hujus dramatis manifesto sunt ex Pluto priore, in quo chorus suas agebat partes.' Sed jam ante Brunckium tum de Pluto tum ejus scholiis egregie meritus erat *Tiberius Hemsterhusius*: qui quidem sibimet ipsi de hac quæstione nondum satis constare, partim vero falsa de ea cogitasse et multis locis ostendit et p. 39. sq. his verbis pronunciavit: 'De duplici

h Petiti errores satis refutavit Clintonus in Fastis Hell. vol. 2. p. L et seqq. Quamobrem omittimus quæ de eodem argumento copiosius disputavit Ritterus. G. DINDORF.

vero Pluto et scholiis ad utramque fabulæ editionem diversis, quia res est paullo difficilior nodoque non uno intricata, alibi de industria agemus.' Hoc nomen non solvit vir ingeniosus, idque, ut mihi quidem videtur, non magnopere dolendum est. Nam cum ille et ad priorem Plutum et ad posteriorem scholia exstare persuasissimum sibi haberet, sententiam Kusterianam sequi debebat; is enim, qui scholia utriusque fabulæ, eademque ad nostram spectantia, mixta esse arbitratur, idem comœdiam nostram ex utraque, priore et posteriore, conflatam existimare debet: quem quidem errorem jam ante satis notavi. Sed Hemsterhusius interdum ulterius est progressus, ita ut statueret inveniri scholia, quæ nostram fabulam interpretari neutiquam possent, ideoque ad prioris Pluti versus in nostram haud receptos referri deberent. Qua in re vehementer erasse virum eruditissimum duobus exemplis demonstrabo. Ad v. 159.

ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

hæc scripsit scholiastes: Περιπέττουσι· διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ· ὁ αὐτὸς Θεσμοφοριαζούσαις·

ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
ὅσαις δὲ περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Hæc igitur verba quomodo ad Aristophanis versum explicandum apta essent, non intelligebat Hemsterhusius, et propterea p. 49. suspicatus est in prima Pluti editione aliud loco vocis *ὀνόματι* fuisse vocabulum, cui hæc annotatio, ad primum Plutum pertinens, apte responderit. Sed tum sæpius aliena a locis explicandis afferunt scholiastæ, tum ab hoc vitio vacat noster grammaticus. Nam ille locutionem *ὀνόματι περιπέττειν* recte, licet parum accurate, interpretatur per *προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ*, illud enim *ὄνομα* (*verba inania*) est *κόσμος πρόσθετος*. Versus autem ex Thesmophoriazusis (secundis) aptissime afferuntur propterea, quod inde statim perspicitur, quæ sit propria verbi *περιπέττειν*, h. e. *circumlinere*, significatio, cum in Pluti loco idem verbum translatum sit. Alius est scholiorum locus ad v. 521.

ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

hicce: διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Inde Hemsterhusius p. 152. collegit scholiastem in exemplari suo Pluti prioris aut posterioris invenisse *παρ' ἀπίστων ἀνδρα-*

ποδιστῶν, idque Harius Ep. crit. p. 49, ut certissimam emendationem, reponendum putabat. Sed scholiastæ verba minime ostendunt eum alia legisse quam quæ nobis libri omnes exhibent: is enim scholiastarum more non ea tantum attulit, quæ ad explicanda poetæ verba facerent (scil. diffamari Thessalos ὡς ἀνδραποδιστὰς), sed ea etiam, quæ scire lectoris interesse judicabat, diffamari eosdem ὡς ἀπίστους. Illud διαβάλλονται enim non ad hunc Aristophanis locum, sed in universum ad Thessalorum famam referri debet. Quæ cum ita sint, et hujus scholii auctor nostram fabulam interpretatus est.

" Reliquum est ut de Pluto priore dicamus. Scholiastæ testimonio cum constet versum 115.

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

Pluti prioris fuisse, versus 114. et 116, cum illo artissime cohærentes, priori non defuisse apparet. Erat igitur in priore nostræ fabulæ editione, qui ad Plutum deum conversus magnifice gloriaretur et cum fastu promitteret se illi visum esse restituturum. Sed Plutus donum sibi oblatum despiciens recusabat versu 119, qui, ut testatur idem scholiastes, in fabula priore legebatur. Quibus indiciis hoc efficitur, in priore Pluti editione, quemadmodum in nostra s. posteriore, incidisse quendam in deum Plutum et ad visum ei restituendum operam suam et consilium obtulisse; deum vero istud inceptum ut audacissimum improbumque reformidasse. Quam rem quamvis certis testimoniis persequi ulterius non possimus: nihilominus tamen, cum in utriusque fabulæ initio tanta appareat similitudo, cumque istud inceptum, in quo tota fere nostra comœdia versatur, disertis verbis etiam in priore Pluto indicatum fuerit, nequit dubitari in illa quoque fabula oculorum malo Plutum esse liberatum, h. e. utriusque comœdiæ μῦθον persimilem, ac posteriorem fabulam prioris fuisse διασκευὴν s. retractationem. Huc accedit, quod locum, ex Pluto priore a schol. ad Ran. 1120. (1125.) servatum, ex Chremyli et Blepsidemi cum Paupertate colloquio desumtum esse probabiliter conjecisse mihi videor; quæ conjectura si vera est, in Pluto priore, ut in posteriore s. nostra, apparebat Paupertas, novum illud inceptum Pluto restituendi visum prohibitura, a senibus autem illis contemta ac retrusa.

'Sed quamvis utriusque fabulæ argumentum perquam simile fuerit; confidenter tamen Plutum priorem affirmo a posteriore multum fuisse diversam; qua de re nunc explicatius dicam. Plutum priorem Aristophanes docuit Olymp. 92, 4, quo tempore antiqua comœdia naturam suam et quasi χαρακτῆρα s. τύπον nondum abjecerat: nam Ranæ, quam fabulam docuit tribus annis post, Olymp. 93, 3, utique ad antiquam comœdiam referendæ sunt. Cratinus quidem jam diu ante hoc tempus docuerat 'Οδυσσεῖς, fabulam mediæ comœdiæ τύπῳ signatam; sed illam eo tempore scriptam esse, quo Atticorum comœdia Morychidis psephismate constricta teneretur, Olymp. 85, 1—3, verissime conjecit Meinekius. Crates quoque eo, quod conviciandi morem comœdiæ antiquæ proprium mittebat, ad mediæ comœdiæ formam et ingenium diu ante Aristophanem accesserat. Cf. Aristot. Poet. 5, 5. de quo loco unice vera est Meinekii interpretatio, proposita illa Q. S. 1. p. 26. Cratetem imitatus est Pherecrates, Aristophanis æqualis, teste anonymo Kusteri p. xii. Cf. Meinek. 1. p. 26. 27. 2. p. 32. Sed inde, quod Cratinus temporibus, Crates et Pherecrates natura sua ingenioque adducti id comœdiæ genus tentarunt, quod postea a mediæ novæque comœdiæ poetis excultum est, inde, inquam, nemo colligat Aristophanem quoque jam Olymp. 92, 4. ad generalem vitæ morumque descriptionem in Pluto priore operam suam contulisse, semel antiquæ comœdiæ χαρακτῆρα deseruisse, et tum tribus annis post in Ranis ad morem antiquum redisse. Quæ conjectura cum parum habeat probabilitatis, utique statuamus oportet Plutum priorem antiquæ comœdiæ τύπῳ signatam fuisse. Ille τύπος s. χαρακτὴρ apparet, si fabulæ argumentum spectaveris, tribus potissimum in rebus. Namque aut tota comœdia superstructa est rebus certis ex Atheniensium re publica vitaque communi sumtis; aut vitia insignia, quibus laborabat quodam tempore tota fere civitas, in singulis hominibus, in quibus illa maxime conspiciebantur, describuntur; aut ejusmodi vitia per homines ab ipso poeta procusos repræsentantur. Hoc ultimum genus jam accedit ad multas mediæ novæque comœdiæ fabulas, sed eo tamen ab illis differt, quod semper respicit ad res veras, h. e. ad vitia omnibus perspicua, certo quodam tempore obtinentia totamque civitatem vexantia: me-

dia autem comœdia ad *μῦθον* ipsum, sive a poeta inventum sive ex mythologia desumtum, artificiose et copiose pertractandum operam suam accommodavit."

Addidit his Ritterus conjecturas quasdam de argumento Pluti prioris, incertiores quam quæ commemorandæ videantur. Nam similes sunt illis, quas de hujusmodi argumentis excogitare solebat Suevernius, vir egregius, sed ingenio doctrinaque mirum quantum abusus ad commenta vanissima[h]. Neque illud non quæsivit Ritterus cur Plutum fabulam post viginti annos iterum in scenam produxerit Aristophanes. Quod est ejusmodi ut, quum sciri ab nemine possit, ne quæri quidem debeat.

Primas fabulæ partes Araroti filio agendas dedisse Aristophanem ex eo colligi potest, quod argumenti Græci scriptor narrat, postremæ hujus quam suo ipsius nomine ediderit fabulæ opportunitate usum esse poetam ad filium spectatoribus commendandum: quod confirmat vitæ scriptor p. xiii. ed. Kust. his verbis, *Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον*. Quo loco fabulam hanc judices certaminis scenici habuerint nescimus. Tantum enim ex didascaliis prodidit argumenti Græci scriptor, docuisse hanc fabulam Aristophanem *ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ*. Mirum est quinque hic nominari poetas, quum in aliarum et comœdiarum et tragœdiarum quæ supersunt didascaliis omnibus tres tantum memorari soleant poetæ, qui prima vel secunda tertiave præmia victoriæ reportaverint. Quæ res Clintono in Fastis vol. 2. p. 101. eo explicanda videtur, quod sublata choregia unus tantum eorum qui in certamen descendissent poetarum victor declararetur. Aliud hujusmodi exemplum reperitur in monu-

h Ejusmodi illud est quod Suevernius in commentatione de Nubibus, Berolini edita a. 1826. Strepsiadis persona Periclem, Phidippidis Alcibiadem notari pronuntiavit, et Aves, de quibus disseruit in Actis Academiæ Borussicæ a. 1827. eo scriptam esse consilio sibi persuasit, ut expeditionis Siculæ perversitas exagitaretur. Quam opinionem Suevernius tanta arte tantaque eloquentia exornavit ut fraudem fecerit interpreti Britanno, R. Hamiltono (*Essay on the Birds of Aristophanes by Suevern, translated by R. H. London* 1835.) qui non probare illam, sed refutare potius debebat. Suevernii quanta in hoc genere fingendi fuerit licentia, vel ex eo æstimari potest, quod Pisthetæro Gorgiæ rhetoris personam esse repræsentatam putavit.

mento Attico apud Boeckh. vol. 1. p. 353. n. 231. quod archonte positum est Diotimo, qui eponymus fuit olymp. 106, 3.

---

1. Ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ] Ita et Plato Protag. init. et Demosth. pro Phorm. [p. 960. Reisk.] Supplendum autem οἱ ἄλλοι vel ἅπαντες vel simile. Demosth. p. Phorm. paullo inferius: μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς θεούς. ibid. inferius [p. 963, 5.] ἅπαντας addit. Æschines c. Timarch. [p. 110, 2. Reisk.] πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν, qui ibidem [p. 92, 5.] addit καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Sic in aliis. Infra 437. ἄναξ Ἄπολλον καὶ θεοί. BERG.

6. τὸν κύριον] ὁ κύριος τοῦ σώματος est servus. Nam ut ICti Rom. loquuntur, servus naturaliter corporis sui dominus est. Et Ammonius, v. δεσπότης· κύριος—καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ. KUST.

9. Imitatur orationem tragicam hic et aliis non paucis hujus fabulæ locis, de quibus supra dictum est. p. 33. seq.

11. ἰατρὸς] Vid. Av. 584. ἰατρομάντις dicitur ab Æschylo Eum. 61.

17. ἀποκρινομένῳ R. Legebatur ἀποκρινομένου, consentiente Ammonio de interpret. fol. 78ª, 13. ed. Ald. a. 1545. a Porsono indicato et Suida in γρῦ. ἀποκρινομένου positum ab librariis, qui genitivum accommodarent verbis κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ: ad quam constructionem nihil caussæ erat cur rediret poeta orationemque impeditam sine caussa redderet. Admodum probabilis Bentleii conjectura est ἀποκρινόμενος. Chremylum a Carione interrogatum nihil respondisse apparet ex v. 19. 24.

γρῦ] Vulgo γρύ, accentu vitioso, de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro Stephani.

21. στέφανον ἔχοντά γε] Qui olim consulto oraculo ex Apollinis templo redibant coronati erant. Qui autem sacris ejusmodi coronis ornati erant, sancti quodammodo habebantur, eosque violare nefas erat. v. schol. Eurip. Hippol. 792. schol. Soph. Œd. T. 82. ubi ad hunc locum respicit. Cfr. Brodæi Misc. vol. 2. Grut. Thes. Crit. p. 518. KUST.

22. ἀφελὼν] ἀφελών γε R.

27. κλεπτίστατον] Schol. recte observat poetam hoc dixisse præter exspectationem. Nam post πιστότατον exspectabatur εὐνούστατον vel simile quid. KUST.

29. ἦν forma recentior: antiqua ἦ constanter usus est poeta

in fabulis reliquis, quæ omnes Pluto sunt antiquiores. ἦν metro postulante infra quoque v. 695. (quo loco utitur Ælius Dionys. apud Eustath. p. 1761, 52.) 822.

32. ὡς] πρὸς R.

34. ἐκτετοξεῦσθαι] Usum verbi metaphoricum Berglerus comparat cum Æschyli Eum. 679. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος (λόγου). Aristophanem imitari videtur Nicetas Choniat. Histor. p. 2 b. θνητοὶ καὶ ἐπίκηροι γεγονότες καὶ πάλαι τὸ ζῆν ἐκτοξεύσαντες.

37. μηδὲ ἓν] Scribendum μηδεὲν, ut Ald.

40. τοδί] ταδί V.

42. ἐκέλευσε] ἐκέλευε R.

48. δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ γνῶναι δοκεῖ τοῦθ'] Id est ὁτιὴ τοῦτο δοκεῖ δῆλον καὶ τυφλῷ γνῶναι, ut φανερὸν γνῶναι πᾶσιν dixit v. 489. Sic recte hunc locum intellexit Boissonadius.

50. χρόνῳ] βίῳ R, ex v. 38. ἔτει (γρ. γένει καὶ χρόνῳ) V.

51. ἐς] εἰς libri.

τοῦτο ῥέπει] Sic tres codd. recte. Quod in impressis legitur τουτὶ, a correctore est, ignorante vim literæ ρ, qua præcedens brevis vocalis producitur. Vide quæ in hanc rem notavi ad Eurip. Or. 857. Æsch. Prom. 1031. Eurip. Hippol. 462. In Ione v. 530. tetrameter est trochaicus,

παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερί.

BRUNCK. τοῦτο R. τουτὶ V.

56. φράσον] φράσεις R, Bentleii conjecturam quodammodo confirmans πότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φράσεις, ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ;

57. ταχὺ πάνυ] πάνυ ταχύ V.

63. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, i. e. *accipe virum et omen tibi oblatum:* quod servus ironice dicit. Mali enim ominis esse videbatur, senem cœcum aliquoties interrogatum non aliud respondere, quam κλαίειν σοὶ λέγω. KUST.

64. Δήμητρα] δήμητραν V.

65. Carioni tribuit Hemsterhusius. Continuabatur Chremylo. Conf. v. 67, 68.

εἰ μὴ φράσεις] Libri deteriores ἢν μὴ φράσῃς. εἰ μὴ φράσῃς (εις) R.

67. βέλτιστον] βέλτιον R.

69. καταλιπὼν R. V. κᾆτα λιπὼν libri plerique. In A. interpolatum τινα κᾆτ' αὐτὸν λιπών.

70. ἵν' ἐκεῖθεν] ἐκεῖθεν ἵν' R.

73. ἐργάσεσθε] ἐργάσεσθον codices multi. ἐργάσησθον V.

75. μέθεσθέ νύν μου] μέθετόν με νῦν V.

ἦν] ἤν V. ἥν R. ἠνὶ alii libri.

80. Hunc versum R. aliique nonnulli Chremylo, proxima verba Carioni tribuunt.

83. αὐτότατος] Vox comice conficta, ut *ipsissimus* apud Plautum. V. Thom. M. in αὐτός. KUST. Dixit de hoc comparativorum et superlativorum genere Apollonius in libro de pronomine p. 341.

84. Πατροκλέους] Ex sententia schol. Patrocles iste Laconicam vivendi rationem æmulabatur. Plures fuisse Athenis ejusmodi Λακωνομανοῦντας, ῥυπῶντας, patet ex Avib. 1281. In Nub. 835. οὐκ ἠλείψατο, οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. BERG. Poetam tragicum fuisse unus ex scholiastis narrat.

98. ἑόρακα Tyrwhittus. ἑώρακα libri. Veram scripturam alibi interdum servavit R.

πω] που V. aliique nonnulli. Recte habet πω. Conf. Eq. 944.

106. ἐγώ] γρ. ἐμοῦ V.

107. ἡνίκα δ' ἂν V.

111. μακρά] μακράν R.V.

115. Fabula hæc bis edita fuit. primum Ol. 92, 4. archonte Diocle, iterum post 20. annos, archonte Antipatro Ol. 97, 4. Quam habemus, nec prior nec posterior est, sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata. Nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis canticis omnibus. Hunc versum e priore fabula esse narrat vetus interpres eique in posteriore a poeta suffectum fuisse istum: τῆς ξυμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις [ἥ σ' ἔχει], quia nimirum Pluti cæcitatem vocabulo minus idoneo appellaverat ὀφθαλμίαν. Sed qui e duabus unam fecit, in prioris versu facetum et comicum quid deprehendere sibi visus est: alioquin alterum prætulisset. BRUNCK. Hæc ex iis sunt corrigenda quæ procemio annotationum ad hanc fabulam dicta sunt p. 39.

117. In A. [R.V.] verba τί φῄς; Chremylo tributa: sequens versus Carioni. Sic etiam personis divisæ loquendi vices in C. quam optimam distinguendi rationem ingenio adsecutus est Hemsterhusius, cujus hac in parte felix industria. Duo alii codd. omnia non famulo, ut vulgo, sed hero tribuunt. BRUNCK.

118. ἄνθρωπος] ἅνθρωπος libri.

119. Vulgo sic legitur hic locus: *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ' εἰ | πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε.* Ab impressis ne minimum quidem differunt A. [R.V.] In tribus aliis *τὰ τούτων μῶρ' ἔπη.* superscripta in duobus extremo versui glossa, *τοὺς μωροὺς λόγους, τοὺς ἀξυνέτους λόγους.* Ex his nullus sensus elici potest, nec verba ad legitimam constructionem redigas. Emendandi rationem partim vidit Kusterus, cujus hæc est conjectura: *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', (ἐπεὶ | πύθοιτ' ἂν) ἐπιτρίψει με. Jupiter equidem, cognitis stultis horum consiliis, (postquam resciverit) me perdet.* Sic Kusterus Græca sua vertere debebat. Sed, quod ipsum procul dubio non fugiebat, aliis dissimulare voluit, quam inepta esset illa parenthesis, nihil ad sententiam conferens, quam quod jam erat in præcedente participio *εἰδώς.* Sub postrema hac voce latebat ulcus. Legendum sine parenthesi, plano sensu, molliterque decurrente phrasi: *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ | πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.* In margine codicis mei ab eadem manu, sed atramento paulo dilutiore, scriptum *οἶδ' ὡς.* BRUNCK. Recepi *οἶδ' ὡς*, sed servavi *ἔμ' εἰ.* Constructio verborum paullo durius trajectorum hæc est *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδα ὡς ἔμ' ἂν ἐπιτρίψειε, εἰ τὰ τούτων μῶρα πύθοιτο.*

126. *ἐὰν*] *ἐάν γ'* Aldus et aliquot codices. Vid. ad Vesp. 228. *μικρὸν* libri optimi: pauci *σμικρόν.*

136. *παύσει' ἂν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ'. ΠΛ. ὁτιὴ τί δή;*] Legebatur *παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἂν; ΠΛ. ὅτι τί δή;* Codex Ravennas *παύσειαν εἰ βούλοιτο ταῦτα. πλ. ὅτι τι δή;* unde correxi scripturam vulgatam, recepto quod in D. et codice Mutinensi uno est inventum *ὅτι τί δή.* Ita in Nub. 755. *οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους. Σω. ὁτιὴ τί δή;*

138. *ψαιστὸς* vel *ψαιστὸν* a grammaticis tam varie exponitur, ut lector incertior ab illis discedat. Prima igitur et propria ejus significatio est ea, quam inter alias habet Suidas: *Ψαιστὰ, ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψαισμένα* (sic enim ibi lego pro *κατεψηγισμένα*) *farina mola comminuta.* *Ψαίειν* enim propr. est mola comminuere. Porphyrius de abstin. 2, 6. *τῆς ψαισθείσης τροφῆς*, quam paulo ante dixerat *ἀληλισμένον βίον*, i. e. *victum molitum.* Sequitur ibidem: *τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι χρώμεθα*, et paulo ante: *καὶ τὴν τροφὴν ψαισαμένων, et cibum mola comminuissent.* Nota, opponi hic sibi invicem *τὸ ἐρείκεσθαι* (quod

de frugibus vel leguminibus leviter tantum contusis et fractis dicitur) et ψαίεσθαι, quod *mola in farinam redigi* significat. Hinc igitur ψαιστὸς, quod proprie quidem adjectivum est, et *in farinam redactus* significat, sed plerumque substantive capitur (subintellecto nimirum voc. σῖτος, vel si ψαιστὸν dicatur, genere neutro, subaudiendum erit ἄλφιτον, vel simile quid) notatque far molitum, vel farinæ vino oleoque imbutæ pugillos, quos pauperiores olim diis libaminum loco offerre solebant. Porphyrius l. c. τιμᾶν θεοὺς λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ ποπάνοις. Idem cap. sequenti Docimi viles ψαιστοὺς diis gratiores fuisse ait quam aliorum sumtuosas victimas, ubi per ψαιστοὺς nihil aliud intelligit quam, ut ipsius verbis utar, τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας, *farinæ paucos pugillos*. Statim enim addit: ἐκ τῆς περικειμένης πήρας τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας ἐθυλήσατο. Et hoc sensu v. ψαιστὸς manifeste etiam capitur in epigr. Lentuli Gætulici [Anth. Pal. 6, 190.] καὶ ψαιστῶν ὀλίγων δράγμα πενιχράλεον. Hinc igitur intelligimus, quare Arist. βοῦν et ψαιστὸν h. l. conjunxerit, ut nimirum indicaret, deos non solum pinguioribus sacrificiis, sed etiam vilissimis libaminibus carituros esse, si Plutus visum reciperet. βοῦς enim sacrificium erat ditiorum, ψαιστὸς vero pauperiorum. KUST.

οὐδεὲν] Libri multi οὐδὲ ἕν.

145. ἀνθρώποισι] ἐν ἀνθρώποισι aliquot libri.

147. μικρὸν] σμικρὸν libri multi. Quod locum habet, si transponantur verba, σμικρὸν δι' ἀργυρίδιον.

152. ὡς] ἐς R. εἰς Suidas in ἑταῖραι.

157. θηρευτικάς] θηρευτικοὺς R.

163. Hic versus et qui sequuntur omnes usque ad personam Pluti Chremylo in impressis continuati sunt. In B. cod. inter herum et famulum divisi sunt. Versus hic tributus famulo, 164. hero, 165. famulo, 166. totus hero, 167. famulo, 168. hero: quod Bentleii, quem sequor, conjecturam confirmat. BRUNCK. qui v. 163. Carionis, 164. Chrem., 165. Car., verbis ὁ δὲ γναφ. γ. 166. Chrem., illis, quæ sequuntur, ὁ δ. γ. πλ. κ. Carionis, 167. Chrem., 168. Car. nomina præfixit. Quæ non mala est personarum distinctio, modo versus 160—164. uni Chremylo tribuantur.

166. γναφεύει A. Libri reliqui omnes κναφεύει, quæ usitata veteribus Atticis forma, ex Aristophane annotata a Polluce 7,

37. Fortasse igitur præstat cum Brunckio corrigi ὁ δέ τις κναφεύει γ'.

ὁ δέ γε] ὃς δὲ A. ὁ δὲ R. V. aliique.

168. παρατίλλεται] De pœna adulterorum παρατιλμὸς et ῥαφανίδωσις dicta, res est nota et a pluribus scriptoribus exposita. Si tanti est, poterit lector consulere, quæ notavimus ad Suidam s. v. ῥαφανίς. KUST.

170—179. Chremylo tribuit R. Vulgo 170, 2, 4, 6, 8. Chremylo, 171, 3, 5, 7, 9. Carioni tribuuntur, tum Χρ. ὁ T. δὲ π. Καρ. ἐμπ. Personarum vices invertit Brunckius primum versum (170.) Carioni, secundum Chremylo tribuit, et sic porro. Ego librum Ravennatem in eo sum secutus, quod uni omnia personæ tribui. Loquacitatem servi compescit herus verbis ἐμπέσοι γέ σοι. Brunckii annotatio hæc est "170. Ab hoc versu "usque ad verba ἐμπέσοι γέ σοι in v. 180. permutatæ fuerant "personarum sedes, quæ heri sunt, famulo tributis et vice "versa. In C. hic versus et 172. Carioni tributi; postea per-"sonæ minus conveniunt dictis, quia v. 173. loco suo motus "est. In A. D. versus 170. et 171. Chremylo tribuuntur: "172. Carioni; sicque deinceps alternis loquuntur, ita ut ver-"bis ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος famulo tributis, versus clausula in "heri partes cedat, quod et flagitat decori ratio." ὁ T. δὲ π. Chremylo, ἐμπέσοι γέ σοι Carioni, 181. Chremylo, 182. 183. Carioni, 184. 185. Chremylo tribuit R.

170. μέγας δὲ βασιλεὺς] Rex Persarum, ut Acharn. 65. Av. 486. et alibi. BERG.

171. ἐκκλησία] In quam conveniunt propter trioboli mercedem, de qua vid. ad Eccles. 302.

172. δέ] δαί R.V. τὰς supra versum habet R.

173. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν] Præsidium igitur alebatur ab Atheniensibus Corinthi, hujus dramatis tempore, ut ex his verbis patet; quod fiebat, dum bellum gerebant Lacedæmonii cum Atheniensibus, Thebanis, Argivis, et Corinthiis, societate junctis ad id bellum, quod gerebatur in Corinthiorum regione, quod συμμαχικὸν et Corinthiacum vocatum est, ut videre est ap. Pausan. in Lacon. p. 91. [3, 9, 6. 4, 17, 3.] Duces Atheniensium fuerunt Iphicrates, Callias, Polystratus et Chabrias. Id factum est post reditum Agesilai ex Asia, ut notat Xenophon Hellen. 4, 2. et Demosthenes Philipp. prima [p. 46.]

Societas illa facta est, secundum Diodorum, Ol. 96, 2. Bellum cœpit fieri anno sequente, duravit sex annos integros vel plus, usque ad pacem Antalcidæ dictam, quam Artaxerxes Mnemon fieri curavit 98, 2. secundum Diod. et Euseb. PALMER. Vide Harpocration. s. v. *ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ*.

174. Πάμφιλος] Scholiasta, *κλέπτης τῶν δημοσίων, ὃς ἀνεδημεύθη· ἐκ τούτων δὲ ἐσπουδακότα πλουτεῖν κλαύσεσθαί φησιν ἁλόντα ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς δειλός.*

175. *ὁ βελονοπώλης*] Pamphili amicus, cui nomen proprium fuisse Aristoxeno annotavit scholiasta.

176. Ἀγύρριος] Ἀργύριος libri multi vitioso consueto. Ἀγύρριος memoratur Eccles. 102, 184. "De hoc autem Agyrrhio, " qui Thrasybulo duci in præfectura Lesbi successit, qui plura " scire cupit, adeat Meurs. Lectt. Att. 6, 4. et Valesium ad " Harpocr. V. Ἀγύρριος." KUST.

πέρδεται] Istum Agyrrhium apparet divitem aliquando fuisse: Comicus hic dicit, eum propterea *insolentem* et *contumeliosum* fuisse, verbo *πέρδεται* utens, metaphora ab asinis ducta, qui saturi ludunt et pedunt. In Vesp. 1296. *ἐσκίρτα, ἐπεπόρδει.* BERG.

177. Φιλέψιος] Philepsii hujus meminit etiam Demosthenes c. Timocr. (p. 742.) KUST.

178. De hoc versu supra dictum p. 37.

οὐ] *οὐχὶ* libri multi.

179. Λαΐς] Athenæus 13. p. 592. c. (cujus verba repetiit Harpocratio in Ναΐς) *τὴν δὲ* Ναΐδα *ταύτην Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, ἐρωμένην φησὶ γενέσθαι Φιλωνίδου, γράφων ὧδε "Ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταίρα* Ναΐς *ὄνομα, ἧς " Ἀρχίας κύριός ἐστιν· ὁ δ' ὑμέναιος ἐπιτήδειος. ὁ Φιλωνίδης δ' " ἐρᾶν φησι." μνημονεύει αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ* Γηρυτάδῃ. *μήποτε δὲ κἂν τῷ* Πλούτῳ, *ἐν ᾧ λέγει, ἐρᾷ δὲ* Λαΐς *οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου; γραπτέον* Ναΐς *καὶ οὐ* Λαΐς. In prima Pluti editione Lais, quattuordecim tum annos nata, commemorari non potuit. Non magis potuit in secunda, quum tribus annis ante mortua esse videatur, quantum ex scholiastæ annotatione de loco quodam Platonis comici, ubi mortuæ mentio facta fuerat, colligi potest. Itaque necessaria videtur emendatio ab Athenæo proposita. Ex quo sequitur infra quoque v. 302. Κίρκην non Laidem esse intelligendam, sed Naidem.

180. Τιμοθέου] Timotheus, Cononis filius, [de cujus vita exposuit Corn. Nepos] tunc temporis, archonte Antipatro, incipiebat florere, et de eo h. l. intelligit Suid. in Τιμόθεος, et scholiastæ: et ut ex h. l. colligitur, turrim ædificaverat, propter quam nimis eleganter et magnis sumtibus exstructam, in invidiam eum trahit Aristophanes: nec de alio eum credo loqui. Nam et turris esse debuit ædificium potentis et insignis cujusdam viri, et tempora concordant. PALMER.

181. Hic et sequentes quatuor versus in A. Chremylo continuati, non interposita Carionis persona. In C. ubi præcedens hemistichion ob unius versus transpositionem famulo tributum, hic præfixa persona heri, cui continuati etiam quatuor sequentes versus. In D. hic et duo sequentes famulo tributi: 184. et sequens hero. Meus impressis concinit. BRUNCK.

185. οὗτος] αὐτὸς V.

ἐπικαθέζηται] ἐπικαθίζηται aliquot libri.

μόνον R. Vulgo μόνος.

186. τοσαῦτα] τοσαυτὶ V.

196. κᾶν Brunckius et, ut videtur, Mut. unus. Libri reliqui κῆν.

ἀνύσηται Dawesius. Libri ἀνύσῃ.

197. οὐ codex Dorvillianus. Reliqui libri omnes οὐκ εἶναι.

αὐτῷ om. Cantabrig. 1. αὐτοῦ Dorvill.

199. φράζε] φράσον V.

203. δειλότατον] δειλότατος R.V. Eurip. Phœn. 606. comparat Berglerus, δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

204. ἐσδὺς] εἰσδὺς libri.

205. ἐς] εἰς libri meliores.

λαβεῖν] λαμβάνειν V.

206. κατακεκλειμένα R. Vulgo κατακεκλεισμένα. Scribendum κατακεκλῃμένα.

209. ἐς] εἰς libri.

215—217. om. a. pr. m. R.

216. κᾶν δῇ] Scribebatur κᾶν δεῖ. Vid. ad Ran. 265. Libri pauci κεἰ δεῖ.

220. παπαῖ R. Vulgo παπαί.

223. ξυγγεώργους] ξυγγεωργοὺς Ald. accentu vitioso: vid. schol.

225. ἐνταυθὶ] Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad Nub. 814.

227. τουτοδὶ κρεᾴδιον Elmsleius in *Quarterly Review* 14. p. 449. Vid. ad Eq. 1357. τοῦτο δὲ (δὴ R.V.) τὸ κρεάδιον vulgo. τουτὶ δὴ τὸ κρεάδιον codex Paris. 2827. τουτὶ δὲ τὸ κρεάδιον Mutinenses tres. κρεάδιον vocabulum a grammaticis quibusdam improbatum. Antiattic. in Bekkeri Anecd. p. 103, 13. κρεάδιον οὔ φασι δεῖν λέγειν τὸ ὑποκοριστικόν.

237. ἐς] Libri plerique εἰς. Scribendum ὡς ex editione Juntina a. 1525. Sic v. 242. ἢν δ' ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω.

238. κατὰ τῆς γῆς κάτω] Herodot. 8, 53. ἐρρίπτεον ἑωυτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω. περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω Acharn. 97. DOBRÆUS.

240. μικρὸν] σμικρὸν V.

242. ὡς R. Vat. et pauci alii: εἰς V. et codices plerique cum Ald. Vid. ad v. 237.

244. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] ἐν ἀκαρεῖ χρόνου sæpe dixerunt Lucianus aliique recentiores: vid. Hemsterh. ad Luc. vol. 1. p. 105. qui in schedis ab Dobræo inspectis addit Alciphron. 3, 56. ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.

245. οὐκ ἐπέτυχες πώποτε] ἐπέτυχες οὐδεπώποτε V.

252. Post hunc versum in Cantabrig. 2. adscriptum χοροῦ. De quo vide quæ supra dicta sunt p. 25.

253. ταυτὸν θύμον] ταυτὸν non pro τὸν αὐτὸν dictum, sed θύμον genere neutro accipiendum: qua forma Theophrastus aliique utuntur, non masculina solum θύμος. θύμον autem nominat, quia tenuis hic inopum hominum cibus fuit.

255. ὡς ὁ] ὁ om. R. οὐ γὰρ V.

256. παρόντ' Bentleius. παρόντας libri.

259. πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι] Id est καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι. Vid. ad Nub. 1269.

260. μ'—κέκληκε δεῦρο R.V. γ'—κέκληκεν ἡμᾶς vulgo.

265. πρεσβύτην] Illos tantum characteras memorat, qui Pluto huic cum plerisque senibus atque adeo cum præsente senum choro sunt communes, ut eos cavilletur; nam Plutus insuper et cœcus et claudus erat. BERG.

268. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν] Conferri potest locus hic Plauti in Merc. 3, 4. 53. CH. qua forma esse aiebant? | EU. ego dicam tibi: | canum, varum, ventriosum, bucculentum, brevicu-

lum, | subnigris oculis, oblongis malis, pansam aliquantulum. | CH. non hominem mihi, sed thesaurum nescio quem memoras mali. BRUNCK.

271. ἡμᾶς] ἡμᾶς ἔπειτ' V.

273. φύσει om. V.

ἐς] εἰς libri.

275. αἱ κνῆμαι] Crura tua gestiunt in nervos conjici et compedibus vinciri. Senex his verbis ostendere vult Carionem esse hominem petulantem neque prius quieturum quam petulantiæ caussa in nervum conjiciatur. FISCHER.

277. ἐν τῇ σορῷ] Plura erant Athenis dicasteria, in quibus judices ex decem tribubus Atticis sorte electi jus dicebant. Sortitio autem ad hunc modum fiebat. Cum singula δικαστήρια insignita essent nomine literæ alicujus alphabeticæ, is, cui ex. gr. in sortitione obtigerat litera Alpha, juris dicundi causa adibat δικαστήριον *Alpha* dictum; cui litera *Beta*, is δικαστήριον B, et sic deinceps. Cf. schol. infra ad 973. et 1168. Ad hunc igitur morem alludens Carion, cum chorum ridere vellet, ut constantem ex senibus jam decrepitis et capularibus, ait: Cum per literam, quam sortitus es, tibi jus dicendum sit (*in tribunali*, oportebat dicere, sed præter exspectationem et risus gratia dicit) *in loculo* (vel *capulo*), Charonte tibi symbolum (i. e. baculum judicialem), dante, tu adhuc ire cessas)? KUST. Vid. Schoemann. de sortitione judicum p. 17. De dicasteriis dicetur in annotatione ad scholia. ἐν τῇ σορῷ etiam eo explicari potest, quod laminæ, quibus nomen judicis et littera curiæ inscripta erant, interdum in sepulcro apponerentur. Tres hujusmodi laminas in cœmeterio prope Piræeum inventas esse ex Dodwelli Itinerario vol. 1. p. 433. annotarunt Dobræus et Boeckh. in Corp. Inscr. vol. 1. p. 341.

λαχὸν] Scholiastes notat, λαχὸν τὸ γρ. dictum esse pro λαχόντος τοῦ γράμματος more Atticorum, qui sæpe nominativum pro genitivo absoluto ponant, quod verum est. Sic Acharn. 1181. πτίλον—πεσὸν pro πτίλου—πεσόντος. Lys. 13. εἰρημένον pro εἰρημένου. Vid. Gregor. Cor. de dial. Attica [p. 38. ed. Schæf.] KUST. Pauci neque optimi codices λαχών.

δικάζειν] δικάδει R. γρ. δικάζει Mut. unus.

279. κόβαλος] κόβαλλος R.

281. Hunc versum om. R. V. Legitur v. 260.

285. *ἄγων*] *φέρων* V.

ὑμᾶς] *ἡμᾶς* R. aliique nonnulli.

286. *πλουσίοις*] Pauci codices *πλουσίους*.

ἅπασιν ἡμὶν] *ἅπασιν ἥμιν* Ald. Codices *ἅπασιν ἡμῖν*. Scribendum *ἡμῖν ἅπασιν* cum Brunckio. Vid. ad Av. 386.

287. *Μίδας*] In *Μίδαις* mutabat Kusterus propter præcedens *πλουσίοις*, parum subtiliter. Illic dativum posuit poeta, quia præcedit *ἔστι* (licet), hic accusativum, accommodatum infinitivo *εἶναι*.

289. *ὄντως* om. V. *ὄντως ἀληθεῖς* ex Demosth. p. 876. comparat Dobræus.

290—315. De hoc carmine vide quæ supra dicta sunt p. 27. seq.

290. *θρετταvελὸ*] Nihil significat hæc vox, sed fuit excogitata a Philoxeno, qui amationem Cyclopis et Galateæ scripserat, ad exprimendum illius indocti miserum carmen, quod stridenti cithara disperderet, in gratiam amicæ, cui placere studebat arte musica, quamvis esset ineptus. Testis Euripides, apud quem in Cyclope 424. Ulysses dicit: *ᾄδει δὲ* (Cyclops) *παρὰ κλαίουσι συνναύταις ἐμοῖς ἄμουσα*, et v. 487. chorus de eodem: *ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος*. Apud Lucian. etiam, cum Galatea laudasset eum, tanquam bonum musicum, Doris inquit, Dial. Mar. 1, 4. *σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρῴην ἐπί σε. Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε.* Talis vox est et *τὸ φλαττοθραττοφλαττοθράτ*, Ran. 1312. Item *τήνελλα* Acharn. 1246. et alibi, nisi quod illæ ludibrii causa sunt fictæ, hæc autem non. BERG.

Species quædam erat saltationis, *Κύκλωψ* dicta, de qua vide Meursium in Orchestra. BRUNCK.

291. *ὡδὶ παρενσαλεύων*] In h. l. (quem ex Philoxeni Cyclope sumtum esse schol. notat) Carion servus, Cyclopem imitari se velle dicens, chorum senum præcedit, cum indecoro quodam motu saltans: quod poeta per *παρενσαλεύων* indicare voluit. Alloquitur autem Carion chorum, tanquam ovium et caprarum gregem: Agite, filii crebro clamitantes et balantes ovium caprarumque olentium cantica, sequimini etc. Nota, *τέκεα ἐπαναβοῶντες* hic esse constructionem, non *πρὸς τὸ ῥητὸν*, sed *πρὸς τὸ σημαινόμενον*, ut grammatici loquuntur. Vox *ἐπαναβοῶντες* enim jungitur *τῷ τέκεα*, non constructionis grammaticæ, sed

sensus habita ratione; quoniam *τέκεα* idem sign. quod *υἱοί*, cui *ἐπαναβοῶντες* et *βληχώμενοι*, ob generis similitudinem recte junxeris. Sic Hom. Od. 12, 74. *Νεφέλη—κυανέη, τὸ μὲν κ.τ.λ.* ubi, observante schol., articulus *τὸ* referendus est non ad *νεφέλη*, sed ad *νέφος*, quod ejusdem cum *νεφέλη* est significationis. Vide etiam Eustath. ad Il. p. 1167. qui plura constructionis hujus exempla suppeditabit. Consule etiam schol. Soph. Ajac. 168. ad verba *ἀγέλαι ὑποδείσαντες*. KUST.

294. *κιναβρώντων*] *κιναβρῶν* hircum olens. Lucian. Dial. Mort. 1, 5. *κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ τράγος.*

295. *ἀκρατιεῖσθε*] Est ab *ἀκρατίζεσθαι* secunda longa, quia derivatur ab *ἄκρατος*. Significat *jentaculum*, seu *matutinum cibum sumere*. [Vid. fragm. 505.] Confuderunt hoc verbum veteres critici cum alius derivationis et significationis verbo *ἀκρατεύομαι*, quod est ab *ἀκρατής*. Vim verbi non satis accurate reddit Bergleri versio, quam inconsiderate retinui, *lascivite*. Sensus est: *arrectisque veretris, ut hirci, jentate*. Quia nimirum hirci *τὰ ἑαυτῶν αἰδοῖα λείχουσι*. Glossa: *λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι*. BRUNCK.

297. *πινῶντα* Brunckius ex conjectura, quam per errorem Bentleio tribuit, qui non hoc, sed *πίνοντα* (propter sequens *κραιπαλῶντα*) conjecerat. *πεινῶντα* vulgo. *πινῶντα* tamen fortasse R.

298. Scholiasta, *Φιλοξένου ἐστὶ παρηγμένον καὶ τοῦτο τὸ ῥητόν. τοιοῦτον γὰρ τὸν Κύκλωπα εἰσάγει πήραν ἔχοντα καὶ ἐπὶ ταύτῃ λάχανα ἄγρια. ταῦτα δέ φησι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ οὔσης ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ.*

κραιπαλῶντα R. Cantabrig. 1. 2. et pauci alii. Plerique *καὶ κραιπαλῶντα* cum Ald. Et sic V. quoque.

300. *καταδαρθόντα* Porsonus. Libri *καταδαρθέντα*, forma aoristi vitiosa, qua inferioris ætatis scriptores interdum esse usi videntur. Vid. Wyttenbach. ad Plut. Mor. vol. 6. p. 557. Boisson. ad Nicet. Eugen. vol. 2. p. 188. Apud Photium p. 146, 10. *κατεδάρθη*: *κατεκοιμήθη*. scribendum *κατέδαρθεν*. *ἀποδαρθέντα* in versu Nicocharis in Bekkeri Anecd. p. 349. in *ἀποδαρθόντα* mutandum.

301. *ἡμμένον* om. R.V.

σφηκίσκον] Sic codd. omnes. Gl. *δαλόν*. Sic etiam legebat Eustathius, cujus hæc sunt verba p. 897, 57. *ἀπὸ δὲ τῶν σφη-*

κῶν, οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. Utrumque σφηνίσκον et σφηκίσκον eadem significatione in usu fuisse videtur. Prius reponi volebat Bentleius. BRUNCK. Bentleii opinioni, σφηκίσκον ubique in σφηνίσκον mutantis, præter alia Photii glossa obstat p. 560, 12. σφῆκες καὶ σφηκιαί: τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. οὕτως Φερεκράτης.

302. Κίρκην] Quoniam chorus dixerat, se Ulyssis exemplo excæcaturum Carionem, Polyphemum se profitentem, hic vicissim se Circen imitaturum dicit, quæ socios Ulyssis mutavit in porcos, et ipsis stercus daturum comedendum. Παρ' ὑπόνοιαν pro Ulysse posuit Philonidem, Laidis in Corintho amatorem. Vid. 179. BERG. Sic hæc interpretatur scholiasta. Qui tamen non Laidem, sed Naidem nominare debebat. Vid. ad v. 179.

305. σκῶρ] σκῶρ' R.

306. πάντας τρόπους] Libri quidam πάντα τρόπον.

307. γρυλίζοντες V. Vulgo γρυλλίζοντες. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 33. γρυλίζειν καὶ γρυλισμός: ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς. δι' ἑνὸς λ καὶ οὐ διὰ δυοῖν. γρυλλιξεῖτε scribebatur Acharn. 746.

309. σε] Scribendum σὲ cum Porsono.

311. λαβόντες] ἢν λάβωμεν V. aliique pauci.

312. τῶν δ. κρεμῶμεν. in principio versus ponit V.

Λαρτίου] λἀρτίου Ald. cum coronide, de qua vid. ad Soph. Ajac. 1. λαερτίου R. V.

313. θ'] δ' V.

314. τὴν om. R.

'Αρίστυλλος] Fellator. In Eccles. 647. ejus osculum aversatur Blepyrus. BERG. ὡς 'Αρίστυλλος codices quidam deteriores, ex glossemate. Recte Dobræus "Sensus est, fies alter Aristyllus "et hians dices."

316. ἀλλ'] om. R. ἄγ' V. Conf. ad Ran. 394.

317. ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'] Recte scholiasta interpretatur εἰς τὸ μηκέτι σκώπτειν.

321. μασώμενος] Libri recentiores μασσώμενος. Post hunc versum Brunckius χορός adscripsit: quod χοροῦ scribendum erat more veteri. Vid. supra p. 22.

323. προσαγορεύειν] Phrynichus Bekkeri p. 14. ἀσπάζεσθαι καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τιθέασιν. D.

324. ἀσπάζομαι] Non quasi in salutationibus nunquam hoc verbo usi sint (nam occurrit etiam 1043. et Av. 1378.) sed quia erat blandius, aut minus forte usitatum. BERG.

325. συντεταμένως] A. E. Reliquorum plerique συντεταγμένως, quod est in R. V. Ald.

κατεβλακευμένως A. D. R. Vulgo καταβεβλακευμένως, quod est in V.

328. Ἄρη] ἄρην codices deteriores.

329. τριωβόλου] Vid. ad Eccles. 302.

οὕνεκα quattuor codices Brunckii aliique. εἵνεκα R. V. Ald.

335. πόθεν] καὶ πόθεν R. V.

338. In tonstrinis olim homines otiosos et novorum rumorum aucupes desidere solitos fuisse, res est notissima. V. Casaub. ad Theophr. Char. (11.) p. 338. KUST. Lysias περὶ τοῦ ἀδυνάτου, p. 170, 7=754. Reisk. ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἴθισται προσφοιτᾷν, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δ' ὅπῃ ἂν τύχῃ. DOBRÆUS.

339. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

340. θαυμάσιον ὅπως Piersonus ad Mœr. p. 188. θαυμαστὸν χ' ὅπως Ald. θαυμαστόν γ' E. et Mutinenses duo. Libri reliqui θαυμαστὸν ὅπως. Fortasse præstat cum Porsono scribi θαυμαστὸν αὐτὸ τοῦθ' ὅπως—.

342. γε V. γέ τι R. τι vulgo.

343. νὴ R. V. Legebatur μά.

356. πῶς] πῶς δ' Ald. et aliquot codices. πῶς οὖν V.

361. τοιοῦτο] τοιοῦτον R. Cantabrig. duo et Mut. unus. τουτοί Dorv. qui φεῦ in proximum versum transfert. Scribendum τοιουτονί et φεῦ extra versum ponendum. Quod vidit Elmsleius ad Soph. Œd. T. 734.

364. Δήμητρ'] δήμητραν V.

365. εἶχεν] εἶχες R. Phrynichus Bekkeri p. 60. Πολὺ μεθέστηκε τοῦ τροποῦ: ἀντὶ τοῦ μεταβέβληται τοῦ βίου καὶ τοῦ ἤθους. DOBRÆUS.

366. ὤνθρωπε] ὤνθρωπε R. hic et alibi. ἄνθρωπε V. aliique nonnulli.

367. ἔχει] ἔχεις R. V. γρ. μένει V.

368. πεπανουργηκότι] πεπανουργευκότι R.

373. γ' post μήν ponit V.

374. ἂν Kusterus. οὖν libri.

375. ἐθέλεις] ἐθέλει Mutinenses duo.

377. τοῦτ'] ταῦτ' V.

378. διαπρᾶξαι] διαπράξασθαι V.

379. Rhetores non tantum linguam, sed et silentium venale habebant: nota est ἀργυράγχη Demosthenis. Noster Pac. 644. χρυσίῳ—ἐβύουν [ἐβύνουν] τὸ στόμα. Theophyl. Simoc. Ep. 17. τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. In Eqq. 435. quum Cleon dixisset, Isiciarium decem talenta habere male parta, iste τί δῆτα, inquit, βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν; BERG. Vid. schol. Demosth. p. 715, 20. DOBRÆUS.

380. φίλως] Fluctuant libri inter φίλως, quod habet R, et φίλος, quod est in V.

381. ἀναλώσας] γε addit Ald.: om. codices plerique omnes.

382. *Video quemdam*, nempe istum Chremylum. Dicit autem, se animo prævidere Chremylum sacrilegii reum, supplicem fore judicibus, ne condemnetur. Sic etiam in Acharnn. Lamachus in splendente clypeo, tanquam in speculo, dicit se senem videre qui reus sit futurus desertæ militiæ, et intelligit illum, qui ibi aderat, pacis amantem Dicæopolin, 1158. Sic in Ran. 554. indefinitum τὶς ad certam et definitam personam refertur: κακὸν ἥκει τινί, nempe Baccho, qui ibi aderat, et 613. ἥκει τῳ κακόν, nempe Xanthiæ, quem quasi digito ostendebat. Vid. ib. 635. et 671. BERG. Hunc versum Menandro memoriæ errore tribuit grammaticus in Crameri Anecd. vol. 1. p. 255, 22.

384. κοὐ] οὐ V.

385. τῶν Ἡρακλειδῶν] *Heraclidæ* post Herculis excessum extorres errabant, civitatibus, quas adirent, eos hospitio prohibentibus, metu Eurysthei, qui exstirpare hanc familiam volens, ne quis exoriretur inde ultor eorum quæ Hercules perpessus fuerat, quaquaversum mittebat legatos, pellentibus Heraclidas amicitiam offerens, recipientibus bellum denuncians: illi Athenas etiam confugerant, et supplicum habitu atque ritu ad aram Jovis forensis ibi sederunt. *Heraclidæ Pamphili* dicuntur esse opus vel pictoris vel tragici poetæ [ut annotarunt scholiastæ]: si poeta hic intelligitur, fecit ille ejusdem nominis drama cum Euripide, cujus hodie extat tragœdia Heraclidæ; si autem pictor, videtur is in Pœcila, aut alibi hanc historiam pinxisse, ut Micon bellum Amazonicum, teste Aristoph. Lys. 682. Similiter in Ach. 990. respicit ad tabulam quandam

pictam, ubi inerat Amor sive Cupido depictus. Et hoc quoque loco videtur picturam intelligere. BERG. Recte Berglerus monet pictorem potius quam poetam esse intelligendum.

388. *ἀπαρτὶ*] Lexicon Bekkeri Anecd. p. 418. *Ἀπαρτί: παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς· Ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι ἀπαρτὶ εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον.* (2, 158. Adde 5, 53.) *παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς, τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· A. τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι.* | B. *ἀπαρτὶ δήπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον.* Ita lege, vel *δῆτα—ἔμελλον.* Vide ibidem plura. Antiatt. ibid. p. 79, 30. *Ἀπάρτι; ἀντὶ τοῦ ἄρτι ἀπὸ νῦν. Πλάτων Σοφισταῖς.* DOBRÆUS. *ἀπάρτι* B. C. D. aliique, non R. *ἀπαρτὶ* agnoscit scholiasta.

392. *ποῖον*] *ὁποῖον* A. C. D. Ald. *ποῖον* R. V. aliique.

396. *τὸν θαλάττιον* (*θαλάσσιον* Ald. et codices recentiores)] Hic non satis apparet, cur Blepsidemus scire cupiat, utrum Chremylus per Neptunum *θαλάσσιον* juraverit, an vero per Neptunum alio nomine vocatum, in Nub. 83. autem perspicuum est, cur Strepsiades nolit Philonidem filium jurare per Neptunum *ἵππιον*; nam dicit: *οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν,* Nisi forte propterea id rogavit, quia, si constet eum per *θαλάσσιον* jurasse, concludi possit, Plutum sive Opes illas fuisse mari advectas. Neptunus autem *θαλάσσιος* in Lys. 403. dicitur *ἁλικός,* Thesm. 329. *πόντιος.* BERG. Nulla in his verbis difficultas. Tam incredibilis res Blepsidemo videtur ut ne juranti quidem fidem habeat *νὴ τὸν Ποσειδῶ*, sed quærat num re vera deum illum dicat marinum, per quem jurari solet. Mira scripturæ diversitas *τὸν Βοιώτιον* annotata in V, cum scholio *παίζει δὲ ταῦτα λέγων.*

397. *ἕτερον*] *λέγω* addunt R. V.

401. *νὼ*] *νῶιν* R. V.

402. *πρότερον* R. V, tres codices Brunckii aliique. Vulgo *τὸ πρότερον* vel *τοπρότερον. ὡς τὸ πρότερον* Bentleius.

404. *ἄρ'*] *γὰρ* V.

406. *εἰσαγαγεῖν*] *εἰσάγειν* V.

408. Deficit ars, ubi illi merces sua non est. BRUNCK.

411. *κατακλίνειν*] *κατακλινεῖν* R. et Ald.

εἰς Ἀσκληπιοῦ] Similiter Vesp. 122. *κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ.* BERG.

415. *θερμὸν ἔργον*] Ælian. Epist. 15. *τάχα που καὶ τὶ θερμὸν δράσεις καὶ νεανικὸν ἔργον*. Alciph. Ep. 1, 37. Similis locus est Eurip. Med. 1123. *ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη*. BERG. Æschylus Choeph. 1004. *τῷδέ τ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θέρμ' ἄνοι* (legitur *θερμαίνοι*) *φρενί*.

417. Ἡράκλεις] *Hercules te invoco*. Ut *ἀλεξίκακον*, et monstrorum domitorem. Vide Plautum Mostell. 2, 2, 94. BRUNCK.

423. Ἐρινύς (sic R. V: Vulgo Ἐριννύς)] Hoc colligit ex lurido, tetro et terribili ejus adspectu. Furiarum chorus introducitur in Æschyli Eumenidibus. BERG.

425. *δᾷδας*] Furiæ *atram cruentis manibus amplexæ facem*, ut loquitur Seneca Med. 16. gerebant, *πυριδάπτῳ λαμπάδι τερπόμεναι* Æsch. Eum. 1044. Paupertas ergo non est Erinnys, quum non habeat tædam, nec timendam igitur putat esse, sed male multandam dicit. BERG.

427. Quattuor codd. *λεκυθόπωλιν*. In Lys. 562. Regiorum alter (C.) habet etiam *λέκυθον*. Duo alii recte *λέκιθον*. Vide Foësii Œcon. Hippocr. in hac voce. BRUNCK.

428. *ἐνέκραγες*] *ἀνέκραγες* R. et. Mut. unus. *ἀνεκέκραγες* Mutinenses duo. *ἀνακέκραγες* V.

οὐδὲν] *μηδὲν* V.

431. *τὸ βάραθρόν σοι* R. et Dorvill. Vulgo *σοι τὸ βάραθρον*.

τὸ βάραθρον] *Locus profundissimus*. Athenienses in fossam quandam, ipsis *βάραθρον* dictam, injiciebant, ut Lacedæmonii in puteum; illuc ab utrisque Darii legati fuerunt conjecti, quum venissent ad petendam aquam et terram. Herodotus 7, 133. [ubi v. Valcken.]. Ubi notandus est Eustathii error, qui scribit, hoc passos esse Xerxis legatos. Aristophanes barathri mentionem facit infra 1110. Nub. 1452. Ran. 576. Eqq. 1356. Apud Theoph. Simocattam Epist. 64. *ἴθι πρὸς βάραθρον* idem est quod *εἰς ὄλεθρον*. BERG. Vorago illa, puteo similis, in quam præcipitabantur morte damnati, dicta etiam est *ὄρυγμα*, v. Timæus gloss. Plat. p. 60. Harpocr. Carnifex inde appellatus est *ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι*, et *ὁ πρὸς τῷ ὀρύγματι*. v. Meurs. Lect. Att. 1, 25. Itaque verba Chremyli ostendunt, se agere cum muliere scelestissima, quæ digna sit, ut in barathrum amandetur. FISCHER.

γίγνεται] γενήσεται V.

432. σ' ἐχρῆν] σε χρῆν R. ἐχρῆν σ' Mut. unus: alii et Ald. om. σ'.

437. ξυνοικῶ] Alciphro Epist. 1, 8. Πενίᾳ συζῶντα. BERG.

438. τις] τις οὖν V. Mut. unus aliique nonnulli. Totum versum om. R.

φύγῃ Brunckius. Libri φύγοι.

439. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον] Eadem verba Av. 87.

441. δύο] Libri partim δύω.

φεύγομεν] φεύγωμεν cod. Dorvill.

447. ἀπολιπόντε] ἀπολείποντε R.

φευξούμεθα] φευξοίμεθα V.

449. ποίοις ὅπλοισιν] ποίοισιν ὅπλοις Ald.

450. δ' addidi ex R. V.

451. τίθησιν] Paupertas facere dicitur id, quod pauperes facere cogit. FISCHER.

452. γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι R. aliique nonnulli. γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι vulgo. γὰρ ὁ θεὸς οἶδ' ὅτι V, omisso οὗτος.

453. τροπαῖον ἂν στήσαιτο] Aliquot libri τρόπαιον et ἀναστήσαιτο.

τρόπων] Alludit ad voc. τροπαῖον. Talia multa sunt ap. Nostrum et ap. Plaut. ut *Pœni pœnas sufferant* in Cistellaria 1, 3, 54. Sensus: Solus iste deus (Plutus) profligabit hujus mores, i. e. ipsammet ita moratam, et victor tropæum eriget. BERG.

454. καθάρματε] Aliquot codd. καθάρματα. Dualem citat schol. Hom. Il. α, 104. καθάρματοι R. καθαρμάτους in scholiastæ verbis habet V.

456. ἀπολουμένη] ἀπολογουμένη R.

464. νομίζετον] νομίζετε R.

465. ἀνθρώπους] ἀνθρώποις R. V.

468. τὸ] τὸν cod. Dorvill.

470. τε om. R.

ζῶντας ὑμᾶς] Notet hic lector σχῆμα ἀνανταπόδοτον, ut grammatici vocant. Deest hic enim ἀπόδοσις, quæ respondeat priori membro usque ad ζῶντ. ὑμᾶς, quippe post quæ verba lector exspectabat tale quid: *res salva est*, vel *res bene se habet*, vel *causa mea melior est*, vel simile quid. Solent autem hoc ellipseos genere uti post εἰ μὲν, vel ἐὰν μὲν cui in posteriore membro respondet ἐὰν δὲ, *sin autem*. Homer. Il. α, 135. Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι—εἰ δέ κε μὴ δώωσιν etc. Eustathius, Χωλεύει ἡ σύνταξις καὶ

μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ παύσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Deinde inter alia exempla et hunc locum comici adducit: *εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ· ἐὰν μὲν ἀποφήνω πάντων αἰτίαν ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε ὅπερ ἂν δοκῇ ὑμῖν. καὶ Μένανδρος ὁ κωμικός· εἰ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ νενόηκ' ἐγώ. Πλάτων ὁ κωμικός· εἰ μέν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μὴ, πάντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω. καὶ Σοφοκλῆς· εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.* Exemplis his addi potest Thesm. 543. *εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς* etc. Plato in Symp. p. 185 d. *ἐάν μεν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἡ λύγξ· εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλίασον.* Anonymus ap. Athen. 8. p. 360. *εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν.* Hippocrates quoque hac figura non raro usus est, ut pluribus exemplis demonstrat Casaubonus ad Athen. 5, 2. fin. KUST.

474. *ἁμαρτάνοντά σ'*] *ἁμαρτάνοντάς γ'* V.

476. Blepsidemo tribuunt R. V. et. Ald. Chremylo A.B.C.D. Vat. et Dorvill.

τύμπανα καὶ κύφωνες] Per *τύμπανα* intelliguntur non *equulei*, h. e. stipites ita constructi, quibus illigati rei, membris expansis, distenderentur, totoque corpore verberibus paterent, sed *fustes*, quibus cædebantur, ut alii rei, ita etiam ii, qui falsum dixissent testimonium. V. Polyb. 6, 35. qui hoc genus pœnæ vocat *ξυλοκοπίαν*, Lat. *fustuarium*. Illustrant hoc nomen et verbum *τυμπανίζεσθαι* præter interpp. N. T. ad Hebr. 11. 35, Jungermann. in not. ad Magii lib. de Equuleo p. 273–288. (Amst. 1699. 12), Hemst. ad Poll. p. 897, 84. Esse autem *τύμπανα* h. l. *fustes*, colligi potest ex eo, quod adjunguntur *κύφωνες*, quæ erant *vincula lignea*, quibus colla maleficorum ita illigabantur et constringebantur, ut erigere se non possent (unde nomen accepere; quæ pœna dicebatur *κυφωνισμός*·) et tum cædebantur *fustibus*. v. Hes. h. v. et interp. FISCHER.

478. Blepsidemo tribuunt R. V. et Ald. Chremylo B. D. Vat. et Dorvill.

480. *τίμημ' ἐπιγράψω*] Solebant in judiciis pœnam definire, quæ maneret eum, qui victus foret. Sic in ridiculo duorum canum judicio Vesp. 901. BERG. V. Sam. Petitum de Legibus Att. p. 336. [p. 424. ed. Wess.] qui locum hunc comici illustrat. KUST.

481. ἐὰν R. V. Mut. unus et Suidas in τίμημα. Legebatur ἐάν γ'. Vid. ad Vesp. 228.

482. αὔτ', ἐὰν] αὐτὸ ἐὰν Mutinenses tres et Cantabrig. duo. αὐτὸ ἂν V. αὐτό σ' ἐὰν R. Legebatur αὐτό γ' ἐάν. Vid. ad Vesp. 228.

ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ] ἡττᾶσθαι σφῶι R.

483. Hunc versum Chremylo, 484. Blepsidemo recte tribuunt Vat. et duo codices Dobræi. 484. personæ notam ante ταύτῃ γε om. R, Βλ. ponit ante νῷν.

485. φθάνοιτον] φθάνοιτε R. V. et Mut. unus.

πράττοντ'· ἢ τί γὰρ] πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν vulgo. πράττοντες· εἴ τι γὰρ R. V.

487. χορὸς γερόντων R.

488. δ'] τ' R.

ἐνδώσετε] Eur. Hell. 515. ἢν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν, i. e. sin autem humanum et mitem se mihi præbuerit. Herodot. 3, 105. τὰς δὲ θηλέας ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν. KUST.

493. βούλημα] Scribendum βούλευμα ex cod. Paris. 2827.

494. ἢν—νυνὶ] ἐὰν—νῦν. R.

499. οὐδεὶς ἂν cod. Dorvill. et ed. Juntina a. 1525. οὐδεὶς (sine ἂν) R. V. et Mut. unus. οὔτις (sine ἂν) libri reliqui. σοι post ἐγώ in libris lectum delevit Hemsterhusius dubitanter. Nunc mihi vera videtur lectio olim vulgata οὔτις· ἐγώ σοι τούτου—.

503. αὐτὰ] Id est τὰ χρήματα, quod ex πλουτοῦσι repetendum.

ξυλλεξάμενοι] συλλεξάμενοι R.

505. οὐκοῦν] Pauci codices οὔκουν. εἰ R. V. Vulgo ἢ.

παύσαι] παῦσαι R. παύσει V. aliique cum Ald.

ταύτην βλέψας R. ταῦτ' ἢν (ἂν V. aliique nonnulli) βλέψῃ vulgo.

506. ἥντιν'] Scribendum ἥν τις cum Hemsterhusio.

507. ῥᾷστ' ἀνθρώπων] ἀνθρώπων ῥᾷστ' V.

510. διανείμειέν τ' ἴσον αὑτὸν Porsonus. Vulgo διανείμειε (διανέμειεν R. διανέμειε Ald.), ἴσον ἑαυτόν.

Si omnes fiant divites, ea res non conducet societati humanæ. Euripides ex contrario dixit, si omnes sint pauperes, non posse consistere societatem humanam, in Æolo ap. Stob. Serm. 121. [fr. 6. Musgr.] Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας Λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ; Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά· Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Ἃ

μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος Δίδωσ'· ἃ δὲ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα, Τοῖσιν πένησι χρώμενοι θηρώμεθα. Cur *θηρώμεθα* scripserim pro vulg. *τιμώμεθα*, vid. nott. ad Thesm. 161. Apparet autem Euripidem *φιλοσοφικώτερον* formasse hoc *axioma: bona et mala non possunt seorsum esse.* Ita Chrysippus ap. Gell. N. A. 6. 1. Nihil est prorsus, inquit, imperitius, nihil insubidius illis, qui opinantur, bona esse potuisse, si non essent itidem mala. Hinc illud: *ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθά.* Hæc istorum opinio est. BERG.

511. *οὔτε τέχνην — σοφίαν*] Notum est illud Theocr. Id. 21. *ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.* Theophylactus Simoc. argumentum epist. 10. ex h. l. sumsit, unde pauca excerpam: *λυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος, Σωσίπατρε· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν.* mox: *πάσης εὐκοσμίας ἐστέρητο ἂν τὸ ἐπίγειον διαίτημα, εἰ μὴ χρυσὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλήλων ἐπιδεεῖς ἐτεκτήνατο· οὐ γὰρ ἂν πλωτὴρ ἐναυτίλλετο, οὐχ ὁδοίπορος ἐνεπορεύετο, οὐκ ἀροτῆρα βοῦν οἱ γεωργοῦντες ἐκέκτηντο.* Ex Polyido Euripidis [fr. 5. v. 3. Musgr.]: *πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές.* Vide Lucian. in Timone, ubi comitem Paupertati dat Sapientiam. BERG.

513. *τροχοποιεῖν*] *ζυγοποιεῖν* ex Pluto citat Pollux 7. 115. memoriæ errore. E loco simili Pherecratis apud Athen. 6. p. 269. c. sumptum esse recte suspicatur Dobræus, cujus verba apposui ad Fragm. p. 560.

514. *σκυλοδεψεῖν* Bentleius. *σκυτοδεψεῖν* vulgo. *βυρσοδεψεῖν* V. aliique nonnulli.

515. Scholiasta de hoc versu, *ἤδη τοῦτο τὸ ἔπος τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει.* De quo diximus supra p. 38.

ῥήξας] *πήξας* V.

516. *ὑμῖν*] *οὖσι* addit V.

517. *νῦν δὴ* R. Vulgo *νυνὶ*, quod revocandum.

521. *ἐκ Θετταλίας*] Tangit hunc comici locum Eustath. ad Iliad. p. 331. *Πενέσται* vero dicti, quod ex Athen. 6. p. 265. et aliunde constat, apud Thessalos *servi*, de quibus Vesp. 1261. *μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταις ξυνῆν τῶν Θετταλῶν.* Neque vero e Thessalia adeo ab his mercatoribus Thessalis divenditos Atheniensibus servos licet statuere, quam e Caria, Lydia, Phrygia, vicinisque Thracibus, unde Athenas olim vulgo ad-

ducti servi *ἀργυρώνητοι* s. *ἀνδράποδα*, quorum propolas *ἀνδραποδιστὰς* vocat comicus. SPANH. *ἀνδραποδισταὶ* hic dicuntur *plagiarii*, sive, qui homines liberos fraude in servitutem redactos exteris pro servis vendunt, quo nomine olim Thessali infames habebantur. V. Suid. in *ἀνδραποδίζω*. Cf. etiam Vales. ad Harpocr. v. *ἀνδραποδιστής*. KUST.

523. *δήπου* om. V.

524. *κινδυνεύων*] *κινδυνεύειν* R.

526. *ἐς κεφαλὴν σοί*] Vulgo *ἐς κεφαλήν σοι*.

527. *ἔσονται*] *πωλοῦντες* adscriptum in Mut. uno. Non hoc, sed *κλῖναι* intelligendum.

528. *οὔτ' ἐν δάπισιν* (vel *δάπισι*) R. V. cum schol. Vesp. 674. et Suida in *δάπιδας*. Libri deteriores *οὔτε τάπησιν* (ut Ald.) vel *οὔτ' ἐν τάπησιν*.

529. *οὔτε*] *οὔτ' ἐν* R. aliique pauci.

στακτοῖς] Archestratus ap. Athen. l. III. p. 101. *καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε*. Hesych. *Στακτὸν διϋλισμένον, percolatum*. Glossæ: *στακτή, gutta*. BERG.

530. *ἱμάτια* sunt *ποικίλα, vestes versicolores*, a *βάπτειν*, quod sæpe est i. q. *ποικίλλειν*. v. Salmas. ad Vopisci Carin. c. 20. p. 852. Vopisci Aurelian. c. 46. p. 560. Trebell. Poll. 30. tyrann. c. 30. p. 328. DUCKER.

531. *ἐστιν*] *ἔσται* Porsonus. Recte.

πάντων τούτων] *τούτων πάντων* V: quod præferendum.

ἀποροῦντα A. R. Vulgo *ἀποροῦντας*.

532. *ἐμοῦ*] *ἐμοὶ* V.

535. *φῴδων ἐκ βαλανείου*] Pauperes ad caminos balneorum accedere solebant, si frigerent. V. infra. v. 953. BERG.

536. *γραϊδίων*] *γρᾴδιον* trisyllabum dicere solent Attici. Quadrisyllaba forma uti licuit in anapæstis, iis præsertim casibus qui metro aliter aptari non possunt.

κολοσυρτόν] Debebat dixisse *κολοσυρτοῦ* et in proximo versu *ἀριθμοῦ*, sed ad vitandam multitudinem genitivorum dixit *κολοσυρτὸν* et *ἀριθμόν*, idque non absurde; nam genit. *φῴδων* ad *πλὴν* refertur, accusativi *κολ.* et *ἀρ.* ad *πορίσαι* hoc modo: *σὺ γὰρ ἂν τι δύναιο πλὴν κολοσυρτὸν πορίσαι παιδαρίων*; Ut hic *κολοσυρτὸν παιδαρίων*, ita Vesp. 664. *Ἀθηναίων κολοσυρτόν*, et 671. *σύρφακα*, et in Lysistr. 170. *Ἀσαναίων ῥυάχετον* dixit. BERG.

537. *οὐδὲ λέγω σοι*] Herodotus ab Hemst. citatus 7, 9, 2. *περὶ δὲ τῶν ἐσσωμένων οὐδὲ λέγω ἀρχὴν, ἐξώλεες γὰρ δὴ γίγνονται.*

539. *ἐπεγείρουσαι*] *ἐπαγείρουσαι* R. Imitatur versum Sophoclis ab scholiasta servatum, *ἐπεγειρομένων κερκίδος ὕμνοις, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.*

542. *φορμὸν*] Phrynichus Bekkeri p. 70. *Φορμοκοιτεῖν: τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν· φορμὸς δέ ἐστι πλέγμα τι ἐκ φλέω. τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον.* Vide Lex. Rhet. ibid. p. 315, 7. DOBRÆUS.

544. *φυλλεῖ*] Libri *φύλλ'*. Correctum ex schol. Acharn. 468.

545. *θράνους*] Scribendum *θράνου* ex Polluce 10, 48.

546. *πιθάκνης*] Scribendum *φιδάκνης*. Vid. ad Eq. 792.

547. *αἴτιον* Bentleius. Libri *αἰτίαν.*

ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην] Rara trajectio, ut ad Diodorum Stobæi 70. p. 429, 53. *τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου,* notat Schæferus in Gnomicis Brunckii, p. 272. Plato Rep. 1. p. 341. C. *νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα.* Julian. Cæs. p. 312. B. *ἔχων καὶ ταῦτα σπουδαῖον κηδεστήν.* Schol. Rav. ad Ran. 87. *οὐ φροντίζετέ μου, Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες.* In Acharn. 167. *ἐν τῇ πατρίδι καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων* sine distinctione malim. Contra in Ran. 716. post *πόλιν* recte distinxisse videtur Brunckius. Sed insolentius etiam Plut. 259. *πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι.* DOBRÆUS. Strabo 6. p. 285. *ἐν τοιαύτῃ καὶ ταῦθ' ὑποθέσει.* 11. p. 502. *ἀνέαστον καὶ ταῦτα.* Aristidis exempla indicavi vol. 2. p. 332.

548. Scholiastes *ὑπεκρούσω* exponit *ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω,* dicitque metaphoram esse sumtam a cithara vel aliis instrumentis musicis, quæ *κρούεσθαι* dicuntur, sed frigide. Verius enim est, *τὸ ὑποκρούεσθαι* hic significare *verbis incessere, reprehendere, vituperare,* quo sensu occurrit Acharn. 38. KUST. Pollux 9, 139. *Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπικρούσασθαι* (fortasse librarii error pro *ὑποκρούσασθαι*) *ἐπὶ τῷ νουθετῆσαι κέχρηται.*

550. Vos, inquit, *paupertatem* esse sororem *mendicitatis* dicitis, qui res multum dissimiles putatis inter se esse similes; nam sic et Dionysium tyrannum Siciliæ putabitis esse similem Thrasybulo, qui victis triginta tyrannis Atheniensibus libertatem restituit. BERG.

εἶναι] *φάτ' εἶναι* R. V. aliique.

556. ταφῆναι, *ut funus ei curari possit.* Senum chorus in Acharn. 691. dicit, se illa etiam pecunia multari, qua sibi loculum debuisset emere; quod est extremæ paupertatis signum. BERG.

564. δ' ἐστὶν ὑβρίζειν] δ' ἐνυβρίζειν R, addito ἐστιν a. m. rec. ante δ'.

565. Sequebatur notatus jam ab Bentleio versus spurius Blepsidemo tributus, cujus veram scripturam servavit liber Ravennas, νὴ τὸν Δί', εἰ (εἴγε vulgo) δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι;

567. Demagogos quorum consiliis gerebatur resp., sæpe notat. Huic autem simillimus locus est in orat. Demosth. c. Timocr. [p. 739.] οὕτω δὲ καὶ οὗτοι οἱ ῥήτορες, οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι ἀλλὰ καὶ προπηλακίζουσι τὸ πλῆθος. BERG.

τοίνυν] γ' addunt Ald. et codd. pauci recentes.

572. ἧττον] ἥττονα R.

γ' om. V.

κομήσης] Libri aliquot κομπάσης ex interpretatione.

572. ὁτιὴ] ὅτι vel ὅτι γε codices deteriores.

ἀναπείσειν] Scribendum ἀναπείθειν cum Porsono. Conf. ad Soph. Philoct. 1394.

ἀμείνων] ἄμεινον R. V.

576. πτερυγίζεις] Grammatici exponunt per οὐδὲν ἀνύεις *nihil proficis*, ut sit metaphora a pullis avium, qui volare conantur, sed per ætatem adhuc vano nisu. BERG.

576. ἐστι] ἐστι καὶ R. V.

578. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον] Jure Dobræum offendit δίκαιον sine articulo positum. Fortasse scribendum οὕτω διαγιγνώσκειν ἐστὶν χαλεπὸν τὸ δίκαιον.

580. ταύτην] Blepsidemo hæc recte tribuit Bentleius. Vulgo Chremylo continuantur.

ἀποπέμπει] ἀποκομίζει V.

581. λήμαις R. V. quattuor codices Brunckii et scholiasta. γνώμαις Ald. (et γρ. V.) et Suidas in κρονικαί et λήμη. Vide Hesych. in κρονικαὶ λῆμαι et Diogenian. 5, 63. Append. Vat. 2, 36.

ὄντως om. V.

λημῶντες] λημῶντε R.

582. τοῦτ' ἤδη A. V. et Dorvill. τοῦτό γε δὴ Ald. τοῦτο δὴ B. D. τοῦτο δήπου R. et Mut. duo.

σε om. R.

583. πῶς ἂν codices plerique. ἂν om. Ald.

τὸν ὀλυμπιακὸν ('Ολυμπικὸν Kusterus) αὐτὸς A. αὐτὸς τὸν ὀλυμπιακὸν (ὀλυμπικὸν R. V.) vulgo.

584. τοὺς Ἕλληνας ξυναγείρει] Quod Jovi hic tribuitur, de Hercule a Lysia dicitur [orat. Olymp. p. 911. Reisk.] τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε δι' εὔνοιαν τῆς Ἑλλάδος. Unde non mirum, quod *omnes Græcos* ad agonem illum *a Jove congregatos* dicit comicus, quem ab universis Græcis, ac summo quidem studio et concursu celebratum constat: unde τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν vocat Plato in Hippia p. 363. Hinc πανδόκον ἄλσος *omnes recipiens* (Græcos nempe) *lucus* dictus in Olympia, ubi agon erat institutus, Pind. Ol. 3, 30. Ἕλληνας autem dicit, exclusis ab eo agone barbaris, ut liquet ex Herodoto 5, 22. SPANH.

δι' ἔτους πέμπτου] Nam finito quarto quoque anno ludi illi celebrabantur.

585. ἀσκητῶν R. ἀθλητῶν vulgo. Lex. Rhet. Bekkeri p. 217. Ἀσκεῖν: οἱ ῥήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλο τι ἔργον σκοπούντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λόγων ἄσκησιν ποιουμένῳ. ὅταν δ' αὐτὸ καθ' αὐτὸ τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, ὅτι τῇ λέξει ἐχρήσαντο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τούτεστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν:—Vide Phrynich. ibid. p. 17. Suidas, Ἄσκησις: ἐγκράτεια. ἄσκησιν· ἀγωνίαν. καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων. καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν:—Ita Med. Ald. Tacite Kust. τοὺς ἀθ. Sed potius legendum et distinguendum, Ἄσκησις: ἐγράτεια:—Ἄσκησιν: ἀγωνίαν. ἀγωνιᾷν δὲ ὡς ἡμεῖς—λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν:—Forsan respicit ad locum de Rep. 3. pp. 403. E. 404. A. C. apud H. Steph. Thes. vol. 1. p. 588 a. DOBRÆUS.

586. 592. κοτινῷ Porsonus. κοτίνῳ codices. κοτίνου Ald.

κοτίνου] Athletarum coronam vocari κότινον testantur Hes. et Etym. Sic Philostratus epist. 28. αὐλητῇ μὲν οὖν κότινος πρέπει· βασιλεῖ δὲ μεγάλῳ, πορθητῇ, τιάρα.—Non ergo per contemtum dixisse videtur κοτίνου pro ἐλαίας τῆς καλλιστεφάνου, ut schol. putat; nam oleagineæ coronæ, qualescunque

sint, nugæ sunt ad aureas. Sic etiam Chion in epist. ultima, quæ est ad Platonem, non contemnens neque ridens vilitatem *κοτίνου*, refert ut in somnis visus sibi sit coronari *κοτίνῳ*. Verba hæc sunt: *ἔδοξε γάρ μοι γυνή, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις*. BERG. Pausan. 6, 13, 2. de Hermogene Olympionica: *τὸν κότινον ἐν τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ὀκτάκις ἀνείλετο*. Clem. Alex. Strom. 6. p. 672. *διὸ κἂν ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνῃ, ἀλλὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας στέφει*. Theophrastus Hist. Plant. 4, 14. p. 95. inter longævas arbores refert *ἐλαίαν* Athenis, palmam in Delo, *κότινον δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος*. SPANH.

587. *τούτῳ*] *τοῦτο* R. V.

588. *ἐᾷ*] *ἐᾶν* hoc sensu usurpat schol. Av. 1283. PORSON.
ἑαυτῷ] *ἑαυτοῦ* V.

591. *οὑτωσὶ*] *οὑτοσὶ* R. V.

592. *ἀλλὰ σέ γ' ὁ* editio Juntina a. 1525. et Brunckii editio. *ἀλλά γέ σ' ὁ* Ald. et Mut. unus. *ἀλλά σ' ὁ* R. V. aliique.
κοτινῷ] Vid. ad v. 586.

593. *ἔστ' ἀγάθ'*] *ἔστι τἀγάθ'* V. aliique.

594. *Ἑκάτης*] Hecatæ s. Lunæ cœna est, quam solebant singulis mensibus tempore novilunii in triviis ei dedicatam collocare: huic famelica hominum quorumdam natio insidiabatur, nec honestum erat eam rapere. Simile quid videtur fuisse *Mensa Solis* apud Æthiopas Macrobios quam ita describit Herodotus 3, 18. *λειμών ἐστι ἐν τῷ προαστείῳ, ἐπίπλεον κρεῶν ἑφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων· ἐς τὸν τὰς μὲν νύκτας ἐπιτηδεύοντας τὰ κρέα τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν· τὰς δὲ ἡμέρας δαίνυσθαι προσιόντα τὸν βουλόμενον· φάναι δὲ τοὺς ἐπιχωρίους, ταῦτα τὴν γῆν αὐτὴν ἀναδιδόναι ἑκάστοτε*. De Hecatæ cœna vid. quæ notavit Hemsterh. ad dialogos Luciani p. 41. BERG.

595. *φησὶ — αὕτη*] Libri aliquot *φασὶ — αὐτῇ*.

596. *μῆν' ἀποπέμπειν* A. C. V. et Suidas in *Ἑκάτην*. *μῆνα προσάγειν* vulgo (et R): quæ scriptura annotata est in V. Pauci codices *μῆνα προσπέμπειν* (vel *προπέμπειν*).

597. *πρὶν καταθεῖναι*] Subauditur *τινά*, *priusquam aliquis eam adponat*. BRUNCK. Similis hyperbole Ran. 166. *τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε. Ξα. πρὶν καὶ καταθέσθαι;*

598. *γρύξῃς* Brunckius et fortasse V. *γρύξῃς* R, ut vulgo.

(Sic ἀναγρύξῃ in ἀναγρύζῃ corruptum Nub. 945.) γρύζειν Dorvill. et Cantabrig. 1. 2. quod probavit Dobræus.

600. οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς] Vid. ad Nub. 109.

601. ὦ πόλις Ἄργους ex Telepho Euripidis, κλύεθ' οἷα λέγει ex Medea v. 169. Iisdem verbis utitur Eq. 813.

602. Παύσωνα κάλει, invoca Pausonis opem pauperis, qui tecum solet una cibum capere. Sic Vesp. 1268. quum vellet Amyniam ridere, tanquam famelicum, dixit se eum vidisse δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου, homine itidem paupere. Pausonem autem pauperem fuisse patet ex Thesm. 949. ubi dicit eum, sacra Cereris et Proserpinæ celebrantem jejunare, ut solebant mulieres in illo festo. Etiam in Acharn. 854. conjungit eum cum Lysistrato, quem dicit frigere et esurire plus quam 30. diebus quovis mense. BERG.

606. κύφων] κυφῶν' R.

607. χρή A. D. R. V. χρῆν Ald. et pars codicum.

ἀνύειν R. aliique nonnulli. ἀνύτειν vulgo. ἁνύτειν Dobræus cum spiritu aspero, quem præcipit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 14. ἀνύειν: δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς. καθήνυσαν γάρ. κατήνυσαν Soph. El. 1451. cui καθήνυσαν restituit Dobræus.

698. ἐνταυθὶ] Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad Nub. 814.

612. μακρὰ] μακρὰν Cantabr. 1. 2.

613. ἔγωγ' οὖν] ἐγὼ γοῦν R. V.

614. παίδων] παιδίων R. V.

617. χειροτεχνῶν] Libri aliquot χειροτέχνων.

619.—626. Chremylo tribuit Vat.

621. ἐγκατακλινοῦντ' R. et Dorvill. Vulgo ἐγκατακλινοῦντες.

624. παῖ] ὦ παῖ Ald. et codd. aliquot recentes.

σ' additum ex C. E.

626. ηὐτρεπισμένα] εὐτρεπισμένα V. εὐπρεπισμένα R. Post hunc versum Ald. recte addit χοροῦ. Longior enim pausa est statuenda.

627. Antehac quoties Thesei festo convivaremini, propter egestatem parcis cibis utebamini; nunc autem vobis non deerunt cibi, quia jam Plutus videt, qui ditabit omnes bonos, quos antehac non poterat invenire. BERG. Θησείοισι pauci codd. In A. D. [R. V.] recte scriptum μεμυστιλημένοι: alii, ut vulgo,

μεμυστιλημένοι: antiquo errore, cujus origo in prava curiositate etymologias sectantium, ut colligi potest ex iis, quæ ap. Eustath. leguntur p. 368, 48. Hesych. μυστιλᾶσθαι. τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τοῖς ψωμίοις. μυστίλη, ὁ κοῖλος ψωμὸς, ψιχίον, δρὰξ χειρός. Cf. Suid. in μυστιλᾶται et μυστίλην. In Eq. 1168. vulgo etiam bene legitur: ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας. At perperam in ejusd. fab. 827. vulgatam scripturam retinui μυστιλλᾶται. Nulla ratio est, cur λ geminetur; præcedens enim vocalis per se et natura longa est. BRUNCK. Add. Eustath. p. 1476, 63.

628. ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις] Synesius epist. 146. ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν. ἐπ' ὀλιγίστοις autem est *in* aut *cum paucissimis*. Acharn. 835. παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, ubi Schol. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν. Sic Eurip. Iph. Aul. 541. ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς, *ut cum paucissimis lacrymis sim miser*. BERG.

631. φίλων] τρόπων Dorvill. et Mut. tres.

635. ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται (λελάμπρυται R. V: λελάμπρυνται Suidas in ἐξωμμάτωται) κόρας] E Sophoclis Phineo sumtum esse hunc versum observat Scholiastes. Posterius in eo verbum additum ad prioris declarationem, quod contraria duo significat, *oculos elido, et illustro, clariorem reddo*. Similiter Euripides in Œdipo quum eodem verbo in priore significatione uteretur, vitando ambiguo aliud ei subjecit: ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ | ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας. | Altero sensu, sed metaphorice utitur hoc verbo Æschyl. Prom. 498. καὶ φλογωπὰ σήματα | ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. et Suppl. 476. ξυνῆκας. ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. BERG.

636. His quoque verbis sermonem tragicum imitatur.

639. ἀναβοάσομαι] Dorice ut Nub. 1155. βοάσομ' ἄρα—βοάν. Schol. ad hunc Pluti locum dicit esse characterem tragicum, et affert simile exemplum ex Eurip. Or. 976. ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ, qui locus ibi hodie legitur alio modo: ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ. BERG.

641. ἆρ'] ἆρά γ' R. V.

ἀγγέλλεται R. Libri reliqui omnes ἀγγελεῖ.

650. ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν] *Totam rem ab imo ad summum*. Plautus in Epidico 5, 1, 16. Contempla, Epidice. Usque

ab unguiculo ad capillum summum festivissima est. Alias inverso modo *a capite ad calcem* dicimus. Horatius Ep. 2, 2, 4: Candidus et talos a vertice pulcher ad imos. Notum est illud Plauti Asin. 3, 3, 139. Nec caput nec pes sermonum apparet. Cæterum *εἰς τὴν κεφαλήν σοι* est etiam mali ominis. BERG.

653. *ἀφικόμεθα*] *ἀφικόμεσθα* R.

656. *ἐπὶ θάλατταν*] Duxerunt igitur Plutum extra urbem ad mare Ægæum: nam schol. ad 621. auctor est, Æsculapium ab Athenn. cultum esse et in urbe et in Piraeo, sed Aristophanem loqui de eo, qui cultus sit in urbe. v. Meurs. Ath. Att. 2, 7. Scilicet unda marina credebatur habere vim purgandi et expiandi, unde eos qui viderentur impuri esse et scelere aliquo contaminati abluebant illa, vel adspergebant, adhibito aspergillo. v. Iliad. 1, 314. ibique Eustath. et schol. omninoque Cicer. pro Rosc. Amer. c. 26. FISCHER.

657. *ἐλοῦμεν*] Schol. Ms. *Ἀττικὸν τὸ ἐλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλοῦμεν.* Mœris: *λοῦται, Ἀττικῶς. λούεται, Ἑλληνικῶς.* Ad quam notam vide Piersonum. BRUNCK.

658. *λούμενος*] *λουόμενος* aliquot codices.

660. Describitur hic sacrificium pauperiorum, quod placentis, farre molito, thure et similibus libaminibus vilioribus constare solebat. Tunc enim Chremylus pauper adhuc erat, dives demum factus post visum Pluto restitutum. Quare non est quod cum interpretibus locum hunc de præludiis sacrificii accipiamus propter vocem *προθύματα*, quæ proprie quidem significat ea, quæ ipsum sacrificium sive mactationem victimæ præcedunt, sed illa significatio ducta est a sacrificiis sumtuosioribus, qualia erant divitum. In illis enim quum *πόπανα, πέλανος, ψαιστὸς* et similia mactationem hostiæ præcederent, recte et proprie tunc dicebantur *προθύματα*: sed postea appellatio ista iisdem libaminibus adhæsit, quum a pauperioribus offerebantur, nulla victimæ mactatione intercedente. Quamvis autem *τὸ πρόθυμα* sit vox generis, hic tamen specialiter significare videtur idem quod alias Græci vocabant *ψαιστόν*, *farinam molitam*, quæ diis offerebatur; tum, quia inter ejusmodi *προθύματα* s. libamenta, *ψαιστοῦ* vel præcipue apud scriptores mentio fieri solet, tum etiam, quia schol. hic notat, pro *προθύματα* olim h. l. quosdam legisse *θυλήματα*. Atqui *θύλημα* grammaticis aliquando idem est quod *ψαιστός*. Nam Hes. et Suid. *ψαιστὰ* aiunt

esse ἄλφιτα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ δεδευμένα, quomodo voc. θυλήματα interpretatur schol. ad Pac. 1040. et, quod maxime huc facit, Porphyr. de abstin. 2, 6. ψαιστοὺς vocat ψαισθέντα θυλήματα. Vid. ad 138. ubi de voc. ψαιστὸς plura notavimus. KUST.

661. πέλανος per appositionem et ἀσυνδέτως additum. Vox est sacrorum propria, quam declarant præcedentia nomina πόπανα et προθύματα. Vide Toupium ad Suidam I. 36. Non observarunt scholiastæ quanam ex tragœdia hi versus desumti essent. BRUNCK. Verba fortasse non ex tragœdia aliqua sumpta, sed ad imitationem sermonis tragici, ut alia in hac fabula non pauca, composita. πελανὸς R.

662. κατεκλίναμεν R. V. Vulgo κατεκλίνομεν.

665. Νεοκλείδης] Memoratur in Eccles. 254.

666. ὑπερηκόντικεν V. ὑπερηκόντισεν R. Vulgo ὑπερηκόντισεν.

668. ἀποσβέσας] ἀποσβέσαι R.

670. πρόπολος] πρόσπολος quattuor codices Brunckii. πρόπολος, habent R. V. legitque Eustath. p. 1400, 57. 1560, 16.

ἦν codices plerique. εἶ Ald.

672. ἐδυνάμην] ἠδυνάμην V. aliique pauci.

673. 683. 694. ἀθάρης] ἀθάρας A. D. R. V. aliique nonnulli: quæ est vulgaris dialecti forma, de qua vid. schol. ἀθάρης recte scriptum in Bekkeri Anecd. p. 352, 1. et apud Suidam in ἀθάρας.

674. του] τοῦ edd. ante Brunckium.

675. δαιμονίως] Mirifice, vehementer. Pac. 585. δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

677. Mœris: φθοῖς, Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως. ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ ἔχον ὀμφαλόν. πόπανον, Ἕλληνες. Ad quam notam vide Piersonum. BRUNCK.

681. ἥγιζεν] Glossa in D. ἐτίθει, ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. Simplex ἁγίζειν, ut et compositum καθαγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia, significantque *aliquid diis offerre, consecrare*. Menander apud Bentleium p. 40. ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ εἴασα τὴν | ὀσφῦν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε, | εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἐγχέλυν. Vide Lys. 238. Av. 566. BRUNCK.

ἐς] εἰς libri.

σάκταν] σάκκον diversa lectio scholiastæ. σάκταν Eustathius p. 1446, 7. 1818, 4.

688. ᾐσθάνετο Porsonus. ᾔσθετο δὴ vulgo. δὴ om. C. D. E. R. V.

689. τὴν χεῖρ' ὑφήρει] ἐκτείνει τὴν χεῖρα κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβοι, explicat scholiasta, addito exemplo Menandri ἐξάραντες (i. e. manus tollentes) ἐπικροτήσαντες. Ex quo Hemsterhusius collegit scholiastam ὑπῆρε legisse, verbum alibi non inventum. Quamobrem probabilior videtur altera conjectura Hemsterhusii ἐπῆρε.

690. παρείας] Serpens, qui vocatur *pareas* Lucan. 9, 721. nomen habet inde, quod ei sunt *malæ, genæ, magnæ et tumentes:* morsu dicitur neminem lædere: unde sacer est Æsculapio et ejus minister. V. inprimis Ælianus de nat. an. 8, 12. Ex quo intelligitur, quomodo Carion, si sibila misisset, manumque aniculæ mordicus arripuisset, sperare potuerit, eam existimaturam esse, se morsam esse a serpente bucculento, quia scilicet tales serpentes in templo Æsculapii erant. FISCHER.

692. ἐντυλίξασ'] συντυλίξασ' V.

693. γαλῆς] Conf. Acharn. 255.

694. ἔφλων] Glossæ: φλάω *contundo*, quo significatu occurrit infra 718. Hoc autem loco significat *edendo comminuere, consumere.* Ita occurrit et Pac. 1307. BERG.

695. ἀνεπαυόμην] ἀνεπαλλόμην R. et cum γρ. ἀνεπαυόμην V.

696. προσῄειν] προσῄει γ' R.

697. γέλοιον] Vulgo γελοῖον. Alibi libri optimi proparoxytonum scribunt. Ego Apollonii Dyscoli (de pronom. p. 323.) auctoritatem sequor. De quo dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 555.

δῆτα om. V.

701. τις] γέ τις R. γε V.

702. ὑπηρυθρίασε] ὑπερυθρίασε R.

704. αὐτὸς] Æsculapius.

705. ἄγροικον] ἀγροῖκον R.

706. σκατοφάγον] De hac voce vid. Porson. Adversar. p. 65. DOBRÆUS.

707. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς D. E. Dorvill. et Cantabrig. 4. μετὰ ταῦτά γ' (ταῦτ' A. R. alii quidam ταῦτα δ') εὐθὺς ἐγὼ μὲν Ald.

ἐνεκαλυψάμην D. R. V. Vulgo συνεκαλυψάμην.

708. δ' ἐν κύκλῳ] δὲ κύκλῳ R. V.

709. περιῄει codices plerique. περιῄειν Ald.

710. αὐτῷ λίθινον] αὐτολίθινον R.

θυείδιον] *θυΐδιον* R. et Dorv. et codices Pollucis 10, 103. ubi vid. Hemsterh.

712. Hunc versum om. R.

713. *ἑώρας*] Aliquot codd. *ἑώρακας*.

715. *εἶχεν οὐκ ὀλίγας*] *οὐκ ὀλίγας εἶχε* R.

717. *καταπλαστὸν*] *κατάπλαστον* R: quam scripturam memorat scholiasta. Oxytonum habet Pollux 4, 181.

ἐνεχείρησε] *ἐνεχείρισε* R.

718. *σκορόδων—Τηνίων*] *σκόροδα* sane non sunt *ἤπια φάρμακα*, nec mitius collyrium est, quod eidem Neoclidi præscribitur Eccles. 405. *σκορόδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ* etc. *Tenos* est insula inter Cycladas. BERG.

719. *θυείᾳ*] *θυίαι* R. *θύα* V.

720. *ὄξει—Σφηττίῳ*] Citant Athenæus 2. p. 67 d. Eustath. p. 1312, 8. et respicit Hesychius in v. *ὄξος*. DOBRÆUS.

721. *κατέπλασεν*] *κατέπλασσεν* Ald. et codd. quidam.

ἐκστρέψας] *ἐκτρέψας* R. V.

723. *ἀνᾴξας*] *ἀναΐξας* R. *ἀναίξας* Ald.

725. *ἐπομνύμενον*] Probabile est comicum scripsisse *ὑπομνύμενον*. Vide Harpocrationem in *ὑπωμοσία*, et Petitum Leg. Att. p. 182. et 407. Sensus est: *Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare*. BRUNCK. Scribendum *ὑπομνύμενον*, idque unus ex scholiastis videtur legisse, qui Hyperidis afferat verba *ὑπομοσθείσης τῆς δίκης*.

τῆς ἐκκλησίας] *τὰς ἐκκλησίας* D. et Dorvill. et scholiasta qui interpretatur *ταῖς ἐκκλησίαις*, quod ipsum fortasse restituendum est poetæ.

727. *τοῦτο*] *ταῦτα* V.

Πλούτωνι] Scholiasta, *τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε παίζων*.

728. *δὴ* om. R.

729. *ἡμιτύβιον*] *ἡμιτύμβιον* R. V. aliique, quod perpetuum in hoc vocabulo codicum vitium est. *ἡμιτύβιον* Pollux 7, 71. et Photius p. 70, 5.

731. *κατεπέτασ'*] *κατέπασσ'* R. *κατέπλασ'* V.

733. *οὖν* om. R.

736. *ὥς γ' ἐμοὐδόκει*] *ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ* C. D. Dorvill. *ὥστ' ἐμοὶ δοκεῖ* A. D. *ὥς γέ μοι δοκεῖ* R.V. *ὥς γέ μοι δοκεῖν*. Ald. *ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει* Mut. unus, crasi non recte expressa.

737. Hic etiam, ut 645. tangit bibacitatem mulierculæ. BERG.

741. ἐς] εἰς libri.

746. ἐποίησε τὸν Πλοῦτον] τὸν πλοῦτον ἐποίησεν C.

748. ἔχεις] ἔχει V.

755. Hunc versum om. R.

758. ἐκτυπεῖτο δὲ | ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν] Verba gravitate tragica composita. De passivo κτυπεῖσθαι dictum ad Thesm. 995.

760. ἅπαξ ἅπαντες divisim more suo R.

762. ὑμῖν R. V. aliique. ἡμῖν Ald.

764. κἀγὼ δ' R. Vulgo κἄγωγ'.

765. Quod hic dixit ἀναδῆσαι εὐαγγέλια, id Eq. 644. vocat εὐαγγέλια στεφανοῦν, i. e. ob nuntium lætum aliquem coronare. KUST.

σε R. σ' ἐν vulgo.

κριβανωτῶν] κριβανωτῷ C. E. aliique pauci. Formam κριβανωτός ex Alcmane apud Athen. 3. p. 114 f. indicat Dobræus. Nam fuerant qui κριβανιτῶν corrigerent.

767. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

768. καταχύσματα, *missilia*, erant *ficus*, *nuces*, et alia bellaria, quibus spargebatur servus in familiam recens introductus et illa rapiebant conservi. Illorum missilium mentionem facit Demosth. [p. 1123. Reisk.] ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ ᾗ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τόθ' ἡνίκα ἐωνήθη, ταύτῃ συνοικεῖν. Solebant et aliis occasionibus sparsiones missilium fieri, ut in nuptiarum solemnitatibus. V. 789. BERG.

769. Præter exspectationem pro δούλοις posuit ὀφθαλμοῖς. Intelligit autem Pluti oculos, quos νεωνήτους vocat ex contrario; non enim dant pecuniam pro oculis Pluti, verum Pluti oculi restituti pecuniam et opes ipsis dant. BERG. νεωνήτοις R.

770. ἀπαντῆσαι] ὑπαντῆσαι Mut. duo.

771. Adorat sive salutat *Solem*, cujus lucem longo post tempore jam videt, ut solemus amicos salutare, deinde *terram* Atticam, quæ eum quasi hospitio excipiat. In Eq. 156. τὴν γῆν πρόσκυσον. BERG.

772. κλεινὸν πέδον] κλεινὴν πόλιν memoriæ, ut videtur, errore Steph. Byz. in Ἀθῆναι, ἀκρόπολιν intelligens, de qua hic non cogitandum.

777. ὦ R. V. ὁ vulgo.

779. ἐγὼ] ἐρῶ R, ut videtur: unde explicandum τε, quod pro τὸ v. 780. scriptum est in eodem libro.

781. πονηροῖς ἐνεδίδουν (ἐπεδίδουν V.)] πονηροῖσιν ἐδίδουν codex Paris. 2787.

784. φλῶσι τἀντικνήμια] Adulatores, ut suis regibus gratum facerent, solebant illis genua etiam fricare. Hinc ap. Plaut. Asin. 3, 3, 80. cum servus blanditiis et adulationibus vellet a se impetrari argentum, quod hero promiserat, inter alia dicit: *Atqui pol hodie non feres, ni genua fricentur.* Cui herus: *Quidvis egestas imperat; fricentur;* qui mox delusus dicit: *Furcifer etiam me delusisti?* cui servus: *Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequiter fricares.* Hoc officium erat quandoque necessarium, si vel *flemina invasissent in genua lassitudine,* ut loquitur Plautus Epid. 5, 2, 5. vel ardore ignis φῷδες atque papulæ essent exortæ, senibus maxime, qui tempore hiberno numquam satis accedere ad ignem et ibi morari sessitando possunt, si tibiæ ipsis vel semitostæ sint. In Eq. etiam Arist. v. 906, adulator populi personæ dat medicamentum ad inungenda τὰ 'ν τοῖσιν ἀντικνημίοισιν ἑλκύδρια. Chremylum etiam nostrum fricationis officio demereri studuerunt amici quidam, sed is eorum nimio studio offensus dicit: νύττουσι καὶ φλῶσι τἀντικν. *pungunt et frangunt tibias.* At illi tantum *fricuerant,* περιέψησαν, sed ita est ingenium fastidiosorum hominum: obtundi se statim putant. Locum hunc egregie imitatus est Plautus Capt. 2, 2, 2. *Ubi quisque vident, eunt obviam gratulanturque eam rem: ita me miserum restitando retinendoque lassum reddiderunt: vix ex gratulando miser jam eminebam.* Putares hominem ex mediis fluctibus maris cupide emersisse et ereptum esse. BERG.

785. ἐνδεικνύμενος R. V. et Cantabrig. tres. Legebatur ἐνδεικνύμενοι.

788. χαίρετον C. Vulgo χαίρετε, quod revocandum.

790. καταχέω] Subjunctivus aoristi.

791. ἐς] εἰς libri.

793. ἐσφέρειν] εἰσφέρειν libri.

794. δῆτα A. C. D. R. δὴ V. ταῦτα Ald.

796. Citat Suidas in φόρτος, qui interpretatur χλεύην, at scholiastes rectius φορτικὸν γέλωτα. Φορτικὸν autem ap. Atticos

significat *ineptum*, *frigidum*, *affectatum*, et omne id, quod spectatoribus vel lectoribus tædium creat. Sensus igitur hujus loci est: nam et minus inepti videbimur, si non ex re tam frivola captemus risum vel applausum plebis, cordatioribus et modestioribus molestum, quod alii comici facere solent. Notandum enim est, hæc ad personam ipsius Arist. referenda esse, ut schol. etiam monet. KUST. Glossæ, *ψόγον*, *χλεύην*, *μέμψιν*. Significat *molestas*, *odiosas ineptias*, ut Pac. 748. Hinc *φορτικὴ κωμῳδία* Vesp. 66. BRUNCK.

799. *τούτοις εἶτ'* R. *τούτοις* V. *τούτοισιν* vulgo.

ἀναγκάζειν R. V. Codices reliqui et Ald. *ἐπαναγκάζειν*.

800. *δεξίνικος* A. D. V. *δεξίνικός γ'* R. Aliorum librorum corruptelæ sunt *δὲ ξίνικος*, *δὲ ξένικος* (ut Ald.), *δεξήνικος*, *δεξύνοικος*. Est autem Dexinicus unus ex spectatoribus, ut Amynias, Sosias, Dercylus, Nicostratus in Vesp. 74–81.

801. Post hunc versum Ald. addit *χοροῦ*. Recte.

802. *ὡς ἡδὺ*] Plaut. Capt. 3, 2, 1. *Quid est suavius, quam bene rem gerere?* Narrat servus, quantis bonis cumulaverit Plutus Chremyli domum. Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio. Nam boni deinceps ditescunt, mali ad paupertatem rediguntur, vidente jam Pluto. BERG.

804. *ἐς*] *εἰς* libri.

805. *ἐπεσπέπαικεν*] *ἐπεισπέπαικεν* libri.

ἐπεισπέπαικεν] Vi se intulit. Xenarchus apud Athen. 2. p. 63 f. *ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικε*. Scholiastes: *εἰσεπήδησεν*, *insiliit*, *invasit*, *irrupit*, ut est in Glossis. Schol. addit: *κυρίως ἐπὶ στρατείας πολεμίων* (*de irruptione hostili*): etiam de illis, qui invocati se ingerunt in convivia, exstat proverbium: *Μυκονίων δίκην εἰσπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια*. Dicit ergo Plutum cum suis bonis, tamquam cum hostili exercitu ipsis ingruisse (Virg. Æn. 12, 628. ingruit Æneas Italis et prælia miscet). Hoc vere est, *κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν*, ut est Av. 735. *laborare et premi multitudine bonorum*. Ita Chremylus paulo ante dicebat, quum multi benevolo animo fricuissent ipsi leviter genua, eos sibi tibias compugisse et contudisse. *οὐδὲν ἠδικηκόσιν*, duplex est sensus; primo iste: quamvis non læserimus ipsum, nec alium quemquam, tamen tali modo in nos irruit et nos oppressit: deinde et iste: quamvis nemini injuste bona sua abstulerimus, tamen supra modum facti sumus divites: quum alii

plerique multa bona possideant, *ἀδικῶς αὐτὰ ξυλλεξάμενοι* (503.) sive *οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι* (755). Lucianus hunc locum imitatus est in Timone c. 39, ubi iste dicit: *χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας.* Sed ibi alia de causa inique secum agi dicit Timon, si Plutus ipsi obtrudatur invito, nempe quia potiorem ducebat paupertatem divitiis. BERG. Post hunc versum additur in libris *οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμά τι* (*πρᾶγμα δή* R. V: *πρᾶγμά που* alii). Delevit Bentleius.

807. *ἀμφορῆς*] *ἀμφορεῖς* A. C. D. E. V. et Mut. tres.

ἀνθοσμίου] Vid. ad Eccles. 1119.

812. Acetabula dicit esse facta ærea. Atqui melius erat, alias res in æs conferri, quibus ex ære factis uti possumus; nam acetabula statim æruginem s. rubiginem æream contrahunt, si sint ex ære facta et infundatur acetum. Paullo post etiam dicit *τὸν ἰπνὸν* esse factum eburneum; per quam vocem sive *furnum* intelligat sive *laternam* (nam utrumque illa significat) non nimiam felicitatem prædicat; nam et furnus utilior est cæmentitius aut ferreus, et laterna cornea pellucidior. Etiam puteum *oleo* impletum esse dicit; aqua ergo aliunde quærenda erit. Videtur alludere ad fabulam Midæ, cui omnia in aurum convertebantur, etiam quæ minime voluisset, cibus et potus. BERG.

813. *σαπροὺς*] impuros, immundos.

815. *ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης* R. V. Aberat *γέγον'*. Apud Athenæum 6. p. 229 f. *ὁ δ' ἰπνὸς* (codex *ὁ δεῖπνος*, i. e. *ὁ δὲ ἰπνὸς*) *γέγονεν ἐξαπίνης*. *εἶπον* ex hac fabula affert Pollux 10, 155. sive memoriæ errore sive codicis vitio deceptus. Interpretationes vocabuli *ἰπνός* scholiasta plures proponit, *τὸ μαγειρεῖον, ἡ καπνοδόχη, ἢ ὁ χυτρόπους, ἢ ὁ δίφρος, ἢ ὁ λεγόμενος φανός· καὶ ἐν Εἰρήνῃ* (v. 841.) *ἰπνοὺς ἔχοντες ἔν τε τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.* Probabilior ceteris videtur illa *ὁ δίφρος* (latrina), cujus exemplum Pollux 5, 91. attulit, *τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ.* Quod ex Cocalo (fragm. 132.) sumptum esse ex Hesychio constat. His addam Brunckii annotationem, cui quæ falsa insunt ex nostra corrigi possunt. Illud vero vix opus moneri, quod Brunckio videbatur *εἶπος* (vel *ἶπος*) in prima, *ἰπνὸς* in secunda Pluti editione lectum esse, ne minimam quidem habere veri speciem.

ὁ δ' ἶπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος] Vulgo legitur *ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν*. Utraque lectio *ἶπος* et *ἰπνὸς* ab Aristophane est. Illud erat in priore fabulæ editione, hoc in posteriore. Qui priore Pluto usus est Jul. Pollux, ut v. 513. pro *τροχοποιεῖν* legebat *ζυγοποιεῖν*, quod in nullo codice nunc comparet, ita hoc in versu *ἶπος* habebat, non *ἰπνός*. [De illo *ζυγοποιεῖν* rectius judicat Dobræus. Vid. ad v. 513.] Vide eum p. 1340. et interpretes. *ἶπος* seu *ἰπὸς*, utroque enim modo notatur accentu, primam producit, quapropter sæpe occurrit *εἰπὸς*, e librariorum more, qui pro *ι* longo solebant *ει* scribere: significat autem instrumentum omne, quo *stipatur*, *comprimitur*, *exprimitur*, *opprimitur*. Hinc *ἶπος* vocatur fullonum instrumentum, quo premuntur, stipantur vestes. Pollux p. 1317. *καὶ ἰπὸς, τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος· κέαται δ' ἐν ἰπῷ*. Hic autem *muscipulam* significat. Pollux priore loco: *καὶ μυάγρα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὸν τὴν μυάγραν καλεῖ*. Idem p. 715. *καὶ ἶπος δὲ τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον. ἔστι δὲ καὶ μυάγρα οὕτω καλουμένη*. Auctor Etym. M. p. 473. *ἶπος σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν, καὶ τὸ πραισσόριον. παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, γίνεται ἶπος. καὶ γὰρ τοῦτο εἶδος φθαρτικόν ἐστι τῶν μυῶν. καὶ παρὰ τὸ ἶπος γίνεται ἰπῶ ῥῆμα, σημαῖνον τὸ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης, ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς*. (lege *εἰσφοραῖς* ex Equit. 924.) *ὡς κόπτω κόπος, οὕτω ἴπτω ἶπος*. Perperam vulgo initio hujus notæ legitur *καὶ τὸ πραιτώριον*. Infimæ Græcitatis vox est *πραισσόριον*. Vide Car. Du Fresne Glossarium p. 1218. Veteres glossæ: *ἶπος, prensurium*. Corrigendum forte *pressorium*. Quod autem supra dixi, in posteriore Pluti editione *ἰπνὸς* repositum fuisse, id hoc solo nititur argumento, quod hanc lectionem exhibent codd. qui nunc exstant omnes, agnoscuntque eam etiam Grammatici aliquot veteres. Sed facile fieri potuit, ut ante horum ætatem menda irrepserit, *ἰπνὸς* pro *ἰπὸς*, ut et apud Æschylum in Prometheo *ἰπνούμενος* pro *ἰπούμενος*, quod observavi ad Lys. 291. Sane apud Athenæum p. 229. F. ubi profertur hic versus, istoque modo legitur: *ὁ δ' ἰπνὸς γέγονεν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος*. in veteri Athenæi codice scriptum reperi *ὁ δεῖπνος*, quod mendosum quidem est, sed antiquæ scripturæ indicium dare possit, *ὁ δ' εἰπός*. Nam si *ἰπνὸς* prior librarius legisset, nulla erat causa cur *εἰπνὸς* scriberet. Utut hæc sunt, vere, meo judicio, ve-

terem lectionem ἴπος revocandam censuit Bentleius, cujus argumentis si quæ opponi possint, non sane illa sunt quæ obmovet Dawesius. ἰπνὸν ille tuetur, *laternam*que significare contendit, ut exponunt scholiastes et Suidas, φανός. Laternis utebantur veteres e cornu vel e vesica factis. Notus est ille Plauti versus in Amphitr.

Quo ambulas tu, qui Volcanum in cornu conclusum geris?

Sed ebur translucidum non est, proindeque eburnea laterna res est plane inepta et absurda. Quod autem ait ‘ Bentleii com‘ mento perquam incommode accidere,’ genus scilicet nominis ἴπος femininum, id nullius est momenti. Nam substantiva sunt multa quæ utroque genere efferuntur; neque, si apud Pindarum ἴπος femininum occurrit, inde conficitur femininum etiam Atticis fuisse. Sane Polluci masculinum est, cujus hæc sunt verba p. 1317. καὶ περιστροφίδα δ' ἂν εἴποις τὸ ξύλον τὸ τὸν ἰπὸν περιστρέφον. Non itaque Bentleii *rationes profligavit Dawesius*. ἰπνὸν si concederem poetam scripsisse, probarem potius Toupii interpretationem ad Suidam 2, 36. *latrinam*, sive *sellam familiarem*, *une chaise perçée d'ivoire*, intelligentis. Pollux p. 527. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἴπνον 'Αριστοφάνης καλεῖ. Eo sensu posita erat hæc vox in Cocalo, cujus ultimum fragm. vide. Quominus autem eam sic a Poeta hoc loco adhibitam fuisse credam, obstat prioris syllabæ modulus, quam ille semper corripit. Vide Pac. 536. Av. 436. Vesp. 139. Nec objiciendus est ejusd. fabulæ v. 837. quem protuli supra in nota ad v. 98. Manifestum est enim legi debere: ὁ κυὼν παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνὸν, ἐξαρπάσας—. Dawesius autem, ne sibi e manibus laterna sua eriperetur, lectionem prorsus immutare coactus fuit, novamque ex ea quam codices exhibent, et misere depravata illa, quæ ap. Athen. legitur, concinnare, cujus parum suaves sunt numeri: ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντίνος. Quanto satius erat optima in lectione acquiescere, quam commendabant sententiæ et metri venustas, tuebaturque doctissimi Grammatici fides. Sed virum ingeniosum abripiebat livor et Bentleii laudum obtrectatio. BRUNCK.

816. ἀρτιάζομεν] *Ludere par impar* Horat. Sat. 2, 3, 248. Suet. Aug. 71. *micare* Cic. Off. 3, 19. Nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus, amygdalis, etiam numis, interrogantes collusorem jubebant divinare, ἄρτια ἢ περιττὰ, paria

an imparia, haberent? v. Meurs. Græc. ludib. p. 5. FISCHER.

817. *ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι*] Delicatissimum fastidium: nam allio jam abstergent culum, quod antea esitare solebant, non lapidibus. Solitos autem fuisse tunc lapidibus tergere podicem patet ex Pac. 1229. ubi vid. schol. BERG. Macho ap. Athen. 13. p. 578. *Εἰ δὲ λίθον εἶχες, ὑπολαβοῦσ' ἡ Μανία, Ἔδωκ' ἄν, ἵν' ἔχῃς, φησ', ἀποψᾶσθαι τάλαν.* et p. 584. *εἰ δὲ λίθον, ἔφη, εἶχες, ἀποψήσασθαι ἄν σοι ἔδωκα.* SPANH.

818. *σκοροδίοις*] *σκορόδοις* V.

821. *οὐχ*] *οὐχ'* Ald.

823. ΔΙΚΑΙΟΣ] *ἀνὴρ δίκαιος* R.

ἕπου] *δὲ* addit R. Verba *ἕπου μετ' ἐμοῦ* affert grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 368. ubi de constructione et hujus verbi et *ἀκολουθεῖν* cum *μετά* agit.

824. *ἴωμεν*] *ἔλθωμεν* V.

Scholiasta, *ᾧ (δικαίῳ) διαλέγεται ἢ ὁ Χρέμυλος ἢ ὁ οἰκέτης.* Manifestum est, quæ per hanc scenam Carion eloquitur, in aliis exemplaribus Chremyli, sacrificio jam facto prodeuntis, personæ fuisse adtributa: clarius idem docuit ad v. 802, simul admonens absurdum videri atque indecorum, ut cum servulo vir probus et justus sermocinetur. Ex vett. libris, quorum collationes Kustero fuerunt ad manum, nihil excerptum invenio: ad cod. Dorv. semoto Carione Chremyli personam huic scenæ solam inseruit: quam ego rationem temere repudiandam non putem; nam joci, qui hic occurrunt, Carioni in edd. adscripti, nihil habent sane vernilis dicacitatis, aut nequitiæ, talesque sunt, ut Chremylum, senem facetum, et nunc ex recenti divitiarum gaudio libenter argutantem, minime dedeceant. HEMST. Personam hic et deinceps in toto hoc colloquio Chremyli pono, ubi vulgo persona est Carionis, idque ex trium codd. auctoritate. Solus B. famulo tribuit, quæ manifesto heri esse, nemo non sentit, certissimisque argumentis ostendit Hemst., qui pravam priorum edd. personarum distinctionem retinere non debuerat. Etiam in quinto codice interlocutores hujus scenæ notati sunt Justus et Chremylus. Minus bonum est, quod versui 860. Chremyli, 863. Carionis præfixa sit persona. V. 864. adscripta persona: *ἕτερος συκοφάντης*, ut etiam est in B. et in meo. Melius ceteri codd. unicum sycophantam agnoscunt. BRUNCK.

824. XP.] οἰκέτης R, sed θερ, v. 826.

826. δῆλον ὅτι] δηλονότι E.

828. μοὐστὶν] μο 'στὶν R. Pauci μοι 'στίν.

832. XP.] θερ, R. et sic usque ad v. 866.

ἐπέλιπεν] ἐπέλειπεν V. Ald. et codd. pauci ἀπέλιπε vel ἀπέλιπεν.

833. 834. οὐκοῦν — οὖν om. R.

834. τέως] τότε V.

835. εὐηργέτησα] εὐεργέτησα R. et Dorvill.

837. κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι] Pac. 1051. μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. BRUNCK.

838. δ' R. γ' vulgo. Pauci codd. σ'.

εὖ om. V.

839. αὐχμὸς τῶν σκευαρίων, quum squalent exinanita vasa nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat: illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, i. e. effecisse, ut, qui prius amicos se gesserant, nunc, dilapsis opibus et siccatis cum fæce cadis, diffugerent sibique insuper insultarent. HEMST.

842. πρὸς τὸν θεὸν Hemsterhusius. Legebatur πρὸς τῶν θεῶν. In Cantabrig. 1. fuit πρὸς τὸν θεὸν, sed ab eadem manu in πρὸς τῶν θεῶν est mutatum: nam scriptum ab librario fuit aberrante ad v. 840. vel 844.

845. μῶν ἐνεμυήθης R. μῶν ἐμυήθης V. Vulgo μῶν οὖν ἐμυήθης.

ἐμυήθης—τὰ μεγάλα] Solebant vestes, in quibus essent initiati, dedicare. Scholiastes ejus rei testimonium affert ex Melanthio. Quia autem dixerat vir justus, se velle pallium suum dedicare deo, Chremylus dicit, alludens ad istum ritum: *num ergo in illis es initiatus?* Quasi dicat, *num Pluti mysteriis initiatus ei vis pallium dedicare, ut solet in Eleusiniis sacris fieri?* τὰ μεγάλα subauditur μυστήρια, quod infra 1014. additum. Dicuntur autem *magna* ad distinctionem *minorum* mysteriorum: prius enim initiari oportebat *minoribus* mysteriis, deinde ire ad *majora*. Æneas Sophista p. 17. ubi quemdam suorum discipulorum ad majora adspirantem commendat Dionysio Sophistæ: διὰ ταῦτα καλὴν ἐλπίζω τὴν εὐπορίαν γενέσθαι τῷ νέῳ· ἄλλως τε ὅτι προτετελεσμένος, καὶ τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν ἐν παρασκευῇ γενόμενος, ἀπῆρεν, ὡς 'Αθήνησιν οἱ τὰ μικρὰ μυστήρια προτελούμενοι τῶν μεγάλων. BERG.

847. ταῦτα] τάδε Atticista in Maii Auctor. class. vol. 4. p. 528.

849. δῶρα τῷ θεῷ] τῷ θεῷ δῶρα R.

850. ΣΥΚ.] ἄδικος συκοφάντης R.

δείλαιος] δείλαος R.

851. τρὶς κακοδαίμων] τρισκακοδαίμων Ald. et aliquot codd. Conf. ad Pac. 242.

853. πολυφόρῳ, *valido, vehementi*, metaphora a robusto vino, quod multum aquæ admistum ferre potest, nec amittit bonitatem, ut si duobus vini poculis tria aquæ pocula misceantur, et tunc dicitur vinum τὰ τρία φέρειν καλῶς, ut in Eq. 1184. BERG.

854. In hujus scenæ personis ordinandis editi consentiunt, Chremylo penitus exturbato, cui tamen non videntur nullæ partes hic concedendæ. Ex codd. mss. quos Kust. consuluit, nihil esse variationis adnotatum deprehendi, nisi quod Vatic. v. 860. Justi personæ Chremylum substituat. Verum longe aliter cod. Dorv. qui summo jure suas Chremylo partes adsignans ab illa, quam Edd. sequuntur, personarum distributione multum discrepat. Primum enim Carion hic nusquam comparet ante v. 872; priora, quæ Carionis nomine vulgo sunt signata, in hoc codice Chremylo cedunt, qui servuli locum occupat 885. 889. 896. 931. 933. Contra Carion pro Δικαίῳ supponitur 896. Deinde pleraque noster codex, quæ publicati libri Justo viro tribuunt, in Chremylum transscripsit, non tantum 891; sed et totum illud cum sycophanta colloquium 901—927. quæ fere cuncta jamdiu, antequam ipsum codicem inspexissem, conjectura fueram assequutus. HEMST. Carioni tributa hæc vulgo, Chremylo adsignant tres codd., ut supra 824. BRUNCK.

855. ἅνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

859. μὴ 'λλίπωσιν Dawesius. μὴ λίπωσιν (λείπωσιν V.) libri.

860. ΔΙ.] Χρ. A. C. D. Vat.

ἐγὼ σχεδὸν] Conjecturam facit vir justus, quis ille sit, qui hic lamentatur fortunam suam, ex ejus statu et oratione. Concludit ergo illum esse oportere primo malum hominem, quia hoc tempore redactus sit ad paupertatem, quum omnes boni ditentur; deinde et sycophantam, quia minatur se velle efficere, ut Plutus denuo fiat cœcus, si jura non deficiant. Sycophantæ autem illo tempore suis delationibus, calumniis et falsis criminationibus multum valebant, reip. statu corrupto. BERG.

862. πονηροῦ κόμματος] Sic et infra 957. Latine possis dicere: *malæ monetæ;* simili metaphora, quæ semel iterumque occurrit apud nostrum. Videndus præcipue ille locus in Ran. 724, ubi dicit, Athenienses, sicuti non utantur veteri pecunia, quæ proba est, ita nec probis viris uti ad remp., et spectatæ fidei, sed contra. BERG. 862. servo, 863. justo dat R.

864. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικος R. ἕτερος συκοφάντης Dorvill.

868. δῆτα τοῦτ' R. δῆτα ταῦτ' vulgo. ταῦτα δῆτ' Dorvill.

869. ΧΡ.] δικ, R.

870. ΣΥ] ἄδικ, R.

οὐ μὲν οὖν] οὐμενουν Ald.

οὐδενὸς] οὐδ' ἑνὸς R.

871. πράγματα (γρ. χρήματα) V.

872. ὦ Δάματερ, licet forma Dorica, comicis usurpatum fuisse observat Eustathius ad Odyss. p. 1385, 53. ubi de θάτερος et θατέρα mira quædam tradit ab aliorum grammaticorum placitis discrepantia. εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα Δωρικὰ, καὶ ἡ λοιπὴ τούτων ἀνάλογος κίνησις, 'Αττικοῖς γέγονε φίλα, καινὸν οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ, ὦ Δάματερ, τὸ θαυμαστικὸν, ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, Δωρικὸν μὲν ὂν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς 'Αττικοῖς. Occurrit jam supra vers. 555. BRUNCK.

873. δῆλον] Justi personam præponunt E. B. V.

874. ΣΥ.] ἄδικ, R.

876. οἰμώξἄρα] Legebatur οἴμωζ' ἄρα. Correctum ex R, qui οἴμωξ' ἄρα. Comparandum κλαύσἄρα Pac. 532.

878. In tribus codd. [et R.] scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ εἰ τοὺς συκοφάντας. Quartus B. in eo tantum differt quod habet οὑτοσὶν—. Inde apparet sinceram lectionem sic reconcinnandam esse, ejecto verbo substantivo: ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ | τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. BRUNCK. Recepi Brunckii emendationem. ὁ θεὸς ἔσθ' ὅτι | τοὺς V. et Ald.

881. ἱμάτιον est *pallium* integrum, recens, candidum. Opponitur ei τριβώνιον *palliastrum*, pallium detritum et lacerum (842.). FISCHER.

882. ἔχοντ'] ἔχων V.

884. Anulos *physicos* dictos gestabant veteres, quibus inesse putabant vim sanandi aut avertendi morbos, et quævis mala. Vide Casaubonum in Athenæum 3, 34. ad hos Antiphanis versus 3. p. 123 b. ἐν χύτρᾳ δ' ἐμοὶ | ὅπως ὕδωρ ἔψοντα μηδέν'

ὄψομαι. | οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μηδ' ἔχοιμ'. ἐὰν δ' ἄρα | στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ', ἢ τὸν ὀμφαλὸν, | παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστ' ἐμοὶ δραχμῆς. BRUNCK.

885. ΧΡ. om. R.

οὐκ ἔνεστι] Non inest vis contra morsum sycophantæ.

886. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικος R.

ταῦτ' ἐστὶ πολλή R.V. aliique. πολλὴ ταῦτ' ἐστί Ald.

889. ΧΡ.] δικ, R.

890. δειπνήσετον] δειπνήσατον R.

891. μετὰ τοῦ μάρτυρος] Nempe κατὰ τὸ σιωπώμενον testem adduxerat sycophanta ut hos ad judices citare posset: qui testis eum deinde deserit 934. Sic Vesp. 1405. femina quædam, in jus vocatura quemdam senem, secum adducens testem, dicit: προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ—κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. BERG.

892. γ' addunt A. R. om. Ald. τ' V.

ἐμπλήμενος] Brunckius. ἐμπλησμένος R.V. ἐμπεπλησμένος vulgo. Dobræus "μηδενός γ' ἐμπλημένος conjicit Brunckius, "quod memini probare Porsonum ita fere vertentem, *May you* "*burst—but not with eating.* Nempe διαρραγῆναι per hyper- "bolen aliquando ponitur, ut Equit. 698. κἀπεκροφήσας αὐτὸς "ἐπιδιαρραγῶ. Alexis Athen. 6. p. 258. E. F. εὐδαίμων ἐγώ· "μὰ τὸν Δία | τὸν 'Ολύμπιον καὶ τὴν 'Αθηνᾶν, οὐχ ὅτι | ἐν τοῖς "γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχήσομαι, | ἀλλ' ὅτι διαρραγήσομ' ἂν θεὸς "θέλῃ. | τούτου δέ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν. Phœnicides "10. p. 415. E. ἐσθίει | μέχρις ἂν διδῷ τις ἢ λάθῃ διαρραγείς. "Anaxilas p. 416. E. διαρραγήτω χἄτερος δειπνῶν τις εὖ, | μὴ "Κτησίας μόνος. Quæ loca indicat Porsonus in mss. Eustath. "'Ιλ. p. 1121, 50. οὕτω παράσιτος νῆστις θνήσκων εὔξαιτ' ἂν "κόρῳ διαρραγῆναι. Demosthenes Thrax apud eundem 'Οδ. "p. 1833, 51. κακόν τι πάνδημον, οἷος ἐσθίων ῥαγῆναι δι' ἡμέρας. "Nempe ne bene precari Sycophantæ videri possit Chremylus, "hanc ἐπιδιόρθωσιν addit. De ἐμπλημένος vide ad Eccl. 56. "Cum Luciani loco confer Simocattam Ep. 27. ἢ ἄλλως λιμοῦ "μοι πεπλήρωται."

893. ἔνδον] ἔνδον δ' V.

895. Assentior Is. Vossio de poem. cantu et vir. rhythm. p. 53. ubi postquam dixerat "lepide Aristophanem inducere "sycophantam olfacientem sacrificiorum nidorem, qui totum

" senarium naribus absolvit, ὖ ὖ etc." notandum esse monet, " priorem cujusque pedis syllabam scribi debere spiritu tenui, " sequentem denso, ipsa id exigente rei natura." Hoc nisi verum sit, iambi numerus pessumdatus, quem tamen legitimis pedibus explere voluit Aristoph. In cod. Dorv. singulis υ ψιλοῖς lineola sola est superducta, ad oram vero ὐ ῦ scribitur. HEMST. Sexies repetita olfaciendi interjectio ὖ ὖ perperam vulgo et contra metri rationem duplici circumflexo notatur; prima brevis est, altera longa. BRUNCK.

896. γ' om. V.

897. et 901. γ' additum ex A. R.

901—924. XP.] δικ, R, ut Ald. Chremyli personam restituit Brunckius ex C. E. Vid. ad v. 854.

904. A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant, ob operam quam præstabant invehendo frumento. Ideo sycophanta hic dicit mercaturam se causari, si quando usus veniat. Facete adolescens in Concion. quem anus ut secum concumbat cogere vult, ait v. 1027. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. BRUNCK.

912. εὐεργετεῖν] μ' vulgo additum om. F. R. Dorvill.

913. πολυπραγμονεῖν, male curiosum, ardelionem esse: idem ac πολλὰ πράττειν Ran. 749. BRUNCK.

914. Alterum τοῖς om. R.V.

915. ἐάν codex Borg. Dorvill. et fortasse V. ἤν R. et Mut. duo. ποτ' ἤν Ald.

920. τἄρα] Libri γ' ἄρα (γ' ἄρα Ald.) γ' om. Barocc. 34.

925. Βάττου σίλφιον] Battus, alio nomine dictus Aristoteles, Theræus (quia in Africam venit e Thera, insula maris Ægæi de numero Cycladum) fuit Cyrenarum, urbis Africæ, conditor. Ejus in honorem signarunt Cyrenæi numos, quorum in parte adversa cerneretur imago Batti, altera manu regnum a civibus, altera silphium s. laserpitium accipientis. v. Strab. 17. p. 837. Fuit autem laserpitium Cyrenaicum (unde laserpiciferæ Cyrenæ Catull. 7, 4.) planta præstantissima, ita ut Romani legantur in ærario recondita habuisse multa ejus pondo. v. Plin. H. N, 19, 3. qui est locus de silphio ejusque generibus classicus, Theophr. Hist. plant. 6. 3. et ibi Bodæus p. 589. ubi species ejus exstat. Hinc verba Βάττου σίλφιον abiere in consuetudinem proverbii, quod usurparetur de amplissimo et pre-

tiosissimo munere, de singulari et exquisito honore. v. Apostol. 5, 40. (e schol. h. l.) et Erasm. Adag. p. 182. Sycophanta igitur ostendit, se nolle suum vitæ genus commutare alio, nec si ipsum acciperet Plutum, amplissima et pretiosissima munera. FISCHER.

926. 927. XP.—KA.] *θερ,—δικ,* R.

927. *πάντα ταῦτα*] *ταῦτα πάντα* A. et Mut. unus.

931. Chremylo tribuit Dorvill. Vid. ad v. 854.

932. *ποιεῖ* Hemsterhusius. Libri *ποιεῖς*.

933. Chremylo tribuit Dorvill. Ka. Ald.

ἦγες] *εἶχες* R.

935. *οἴμοι μάλ' αὖθις*] Scholiasta, *τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ἠλέκτρας Σοφοκλέους* (1416.) *τὸ οἴμοι μάλ' αὖθις, ὅτε τὴν Κλυταιμνήστραν οἱ περὶ Ὀρέστην φονεύουσιν.*

937. ΔΙ.] *συκο,* R.

946. *σύκινον*] Intelligit sycophantam, qualis ipse est: alludit autem ad etymologiam; nam voc. *συκοφάντης* componitur ex *σῦκον* et *φαίνω*, *ostendo ficus*, nempe illas quæ exportantur ex Attica, sive, defero illos qui ficus exportant apud magistratum. Sic Vesp. 145. *καπνὸς ξύλου συκίνου*, ubi v. not. Aliquando alludit ad verbum *φαίνω*, ut Ach. 726. *μήτ' ἄλλος ὅστις φασιανὸς ἔστ' ἀνήρ*, et alibi. Avv. 1693. *ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ* etc. BERG. Respicit ad proverbium *συκίνη ἐπικουρία*, de quo dictum ad Lys. 100. Hinc oppositum est *τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν*.

948. *ὁτιὴ*] *ὅτι* vulgo. *ὅτι ἢ* V. Vid. ad Pac. 211.

951. *πανοπλίαν*] Pallium et calceos.

952. *ἐς*] *εἰς* libri.

955. Χρ. E. Vulgo Carioni tribuuntur hi versus.

957. *ὅτι*] *ὅτ'* R.V. Ald.

958. *προσεύξῃ*] *προσδέξῃ* R. Post hunc versum in Ald. Χοροῦ. Recte.

959. *ἆρ, ὦ φίλοι*] Ita solent percontari locorum ignari, quum ædes alicujus quærunt. Soph. El. 1104. *ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, ὀρθῶς τ' ὁδοιποροῦμεν, ἔνθα χρῄζομεν*; Idem Œd. Tyr. 934. *ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου*; Vide nostr. infra 1172. BERG.

962. XO.] Χρ. C.

964. *ἔνδοθεν* codices. *ἔνδοθε* Ald.

965. et 974. χρεμύλου οἰκέτης R.

966. μάλιστ' ἐλήλυθας] μάλ' ἐξελήλυθας V.

σ' ἐχρῆν C. R. ἐχρῆν vulgo. σε χρὴ D.

969. μοι πεποίηκε] πεποίηκέ μοι V.

970. συκοφάντρια vox videtur esse ab Aristophane ficta, ut σοφίστρια a Platone Euthyd. p. 297 c. DOBRÆUS.

971. μὰ Δί' om. V.

972. Alludit ad sortitionem judicum, qui, ut sors ferebat, in illo vel illo dicasterio judicia exercebant: distinguebantur autem dicasteria inscriptionibus certarum litterarum, unde ἐν τῷ γράμματι idem est, quod ἐν τῷ δικαστηρίῳ· et videbatur dicturus ἐδίκαζες, sed ex inopinato dixit ἔπινες, ut mulierum bibacitatem perstringeret; nam τὸ φιλόδικον virorum est. In Lysistrata, ubi mulieres apud craterem vini conjurant, una earum vult bibendo prima jurare, sed altera non sinit, nisi prius sortiatur v. 208. μὰ τὴν 'Αφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς. Ut autem hic ἐν τῷ γράμματι πίνειν, ita Eccles. 683. ἐν τῷ γράμματι δειπνεῖν. Vid. 277. BERG.

973. κατακέκνησμαι, et v. seq. κνησμόν. Scripturam hanc alteri per ι prætuli ad codicis A. fidem, itemque Eustathii. Sic ille ad 'Ιλ. λ'. pag. 872, 5. τοῦ δέ γε κνίζειν χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, ἔνθα παίζων παρηχεῖ τὸν διὰ τοῦ ἦτα γραφόμενον κνησμὸν ἐκ τοῦ κνίζειν. Hunc locum respicit, ubi saltem κνησμὸν legebat. Utro modo scribatur, parum interest. BRUNCK. Revocavi κατακέκνισμαι et κνισμόν, et sic legit Eustathius, cujus verba non intellexit Brunckius.

975. ἦν Kusterus. ἦν δή libri. δή om. Dorvill. in quo scriptum νῦν γ' ἦν μοι—.

979. ταὐτὰ πάνθ' ὑπηρέτουν Brunckius. ταῦτα πάνθ' ὑπηρέτουν A. R. πάντα ταῦθ' ὑπηρέτουν vulgo. ταυτὰ ταῦθ' ὑπηρέτουν Elmsleius ad Soph. Œd. T. 1522. πάντα γ' ἀνθυπηρέτουν Hemsterhusius. Probabilius Dobræus πάντ' ἂν ἀνθυπηρέτουν.

983. ἱμάτιον] γ' addunt Ald. et aliquot codd. Positum ab librario, qui ἱμάτιον correpto ι pronunciaret.

984. χιτώνιον] χιτώνια C.

985. μητρί θ' ἱματίδιον Dawesius. μητρί τε θοἰματίδιον vulgo, consentiente R. μητρί τε θοιμάτιον Mut. unus. μητρί τ' εἰς ἱμάτιον V.

989. οὐχ] οὐχ' Ald.

οὐχ ἕνεκεν μισητίας] In quattuor codd. [et tribus Mut.] scriptum *μισγητίας*; Gl. *μίξεως, πορνείας*: quod ineptum est. *μισητίας* legebat Eustathius, sed perperam interpretabatur, significationem huic nomini tribuens, quam non admittit hujus loci sententia. Sic ille ad Odyss. κ. p. 1650. extrema. *αὐτὸ δέ γε τὸ μισεῖν, κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθὲν, ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. Ἀριστοφάνης γοῦν μισητίαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη, ἤγουν ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις.* Rursus occurrit istud nomen in Av. v. 1620. *ἐάν τις ἄνθρωπος ἱερεῖόν τῳ θεῶν | εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων, | μενετοὶ θεοὶ, καὶ μὴ 'ποδιδῷ, μισητίαν, | ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.* ubi scholiastes, post inepta quædam, ex Eustathii loco citato supplenda, veram dubitabundus profert interpretationem: *μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐστιν ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται.* Hoc etiam in loco *ἀπληστίαν* significat. Propter Veneris *ἀπληστίαν* libidinosæ mulieres *μισῆται* appellantur, ut in hoc versu quem profert Eustathius: *περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη* [*μισητὴ*] *γυνή*. Et in hoc Cratini, qui est apud Hesychium: *μισῆται* [*μισηταὶ*] *δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται.* Nihil hoc nomen cum verbo *μίσγειν* commune habet, nec ab eo derivatur. *μισγητία* vox est nihili, ab imperitis librariis conficta, quamque non agnoscit Græcus sermo. De postremo *μισήτη* vide Valckenarii elegantes in Ammonium animadversiones 2, 18. BRUNCK.

991. *μεμνῇτο*] *μεμνῆτο* Ald. et codd. plerique. *μεμνοῖτο* B. *μεμνῷτο* Mut. duo. *μεμνῇτο* schol. Hom. Il. ψ, 361. et Horti Adon. fol. 186 a.

993. *οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ βδελυρὸς τὸν* Elmsleius ad Acharn. 1213. *οὐχὶ τοίνυν ὁ βδ. τὸν* R. *οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδ. τὸν* C. E. Mut. duo et omisso *γ'* A. D. Dorvill. et Mut. unus. *οὐχὶ νυνί γ' ὁ βδ. τὸν* Ald. Nunc mihi præferendum videtur quod Brunckius posuit *οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν*, omittenda tamen *γ'* particula.

996. *τοῦ πίνακος*] *τοὺς πίνακας* R.

997. *ὑπειπούσης*] Recte Budæus et Stephanus "*quum prædixissem.*" Vesp. 55. *ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί.* Thucyd. 1, 35. Demosth. p. 245, 12. 639, 10. DOBRÆUS.

999. *ἄμητα προσαπέπεμψεν* R. V. et Etym. M. p. 83, 20. *ἄμητα τε* (*τε* om. A. B. C. D. Mut. tres) *προσέπεμψεν* Ald.

1002. et 1075. *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι*] Proverbium hoc occurrit et ap. Synesium Epist. 80. De pristina feli-

citate Milesiorum Herodotus 5, 28. *κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Μίλητος αὐτή τε ἑωϋτῆς μάλιστα δὴ τότε ἀκμάσασα καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίας ἦν πρόσχημα.* Alludit ad hoc proverbium in Vesp. 1060. *ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις.* BERG.

1003. *τις* om. V.

1004. Mulieri dat R.

1005. *ἅπαντ' ἐπήσθιεν*] *ἅπαντα κατήσθιεν* vulgo. *ἅπαντ' ὑπηίσθιεν* R. *ἅπαντά γ' ἤσθιεν* V. Veram scripturam servavit Athenæus 4. p. 170. ubi de verbo *ἐπεσθίειν* agit. Male tamen Athenæi codex *ἅπαντ' ἐπήσθιον.* Brunckius, "*ἐπὶ* conjungitur cum "verbis comedendi nominibusque cibi et obsonii. Pac. 123. "*κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.* Acharn. 835. "*παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.* Supra 628. *μεμυστι-* "*λημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις.* Eadem hic vis est præposi- "tionis in composito *ἐπήσθιε.*"

1006. *γ'*] *δ'* V.

1007. *ἀεὶ*] *αἰεὶ* Ald.

1008. *ἐπ' ἐκφορὰν*] Vel, ad efferenda bona tua, vel ad te efferendam si mortua forte fueris; nam annosa quum sis, morti es vicina. In Eccles. 926, ubi vetula itidem ut hæc pruriens dicit ad adolescentulam: *οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ,* hæc respondet: *οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν;* BERG. Cod. Dorv. [et V.] *ἐπ' ἐκφορᾷ· ἤγουν ἐπ' ἐξαγωγῇ τινὸς πράγματος.* Ferri posset *ἐπ' ἐκφορᾷ,* quippe ingenio linguæ Græcæ non repugnans: sed vulgatum communis loquendi usus tuetur: *βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν·* Synes. Ep. 3. *ἐπ. ἐκφορὰν ἥκειν τοῦ τεθνειῶτος* Lys. ap. Athen. 13. p. 613 D. *ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἀπαντᾶν* Lucian. Demon. p. 1017. C. *exequias* ire. Hic sensus Aristoph. loci quum sit perspicuus, et legenti statim in oculos incurrat, jure mireris, quid moverit interpretem cod. Dorv. ut in aliam longe partem vocabulum illud acciperet: nisi eo ducere putavit, quod Chremylus mox respondet, *τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.* Non equidem inficior, *ἐκφορὰν* ap. Plutarch. Moral. p. 660. A. et *ἐκφορεῖν* sæpe de rebus et supellectile sumi, quæ domo efferuntur, aut per vim etiam exportantur: sed eum a tali explicationi debuerat revocare vetula capularis, funeri magis tempestiva, quam deliciis amatoriis. Eadem tamen oberrant chorda Eccles. 926. *Οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε.* Ibi schol. no-

tat: *ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι.* Tu Tan. Fabro ausculta, qui longe rectius intellexit. HEMST.

1010. *λυπουμένην* R. *λυπουμένην γ'* vulgo.

1011. *νησσάριον* (debebat *νηττάριον*) Faber ad Lucret. 4, 1164. *νιτάριον* vulgo, consentientibus R. et (qui *νιτάριόν γ'* habet) V. *νιττάριον* E. et Mut. tres, Suidas in *νιττάριον* et Thomas Mag. in *ὑποκορίζομαι· αἴσθοιτο μὲν ἠτάριον* D.

φάττιον Bentleius. *βάτιον* vulgo, consentientibus R.V. *βάττιον* Mut. tres aliique nonnulli cum Suida et Thoma Mag. De anapæsto post tribrachum posito v. ad Acharn. 47. Male Porsonus *νηττάριον ὑπεκορίζετ' ἂν καὶ φάττιον.*

νιτάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο] *Nitarion appellabat aut Batium suum.* Nempe si credimus Symmacho, grammatico passim a scholiaste laudato, *Nitarus* quidam et *Batus* erant mollitie infames. Ergo *ἀπὸ* Νιτάρου, Νιτάριον· *ἀπὸ* Βάτου, Βάτιον. Atqui (ut condonemus ei cinædos suos Νίταρον et Βάτον, quos nemo alius memorat, quique a Symmacho conficti videntur, ne nihil dicendo ignorantiam suam fateretur) qui, sodes, fieri potest, ut nominum virilium diminutiva tribuantur mulieri? Σωκρατίδιον est diminutivum Socratis, at nullius alterius: sic Νιτάριον solius *Nitari* fuerit; Βάτιον, solius *Bati*. Sed cum hæc interpretatio plane sit absurda, aliam infit: *καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας, βατύλους ἔλεγον.* Quæ primo corrigenda erunt, deinde expendenda. Suidas habet *μικρὰς καὶ θηλείας*: unde sic lego, *καὶ τοὺς μικροὺς καὶ θήλεας, βατάλους ἔλεγον. Viros pumilos et effœminatos Batalos vocabant.* Vide Βάταλος apud Hesychium, Harpocrationem, Suidam, Etymologum, Plutarchum in Vita Demosth. c. 4. cui ob mollitiem cognomen *Batalus* adhæsit. Certa est hæc emendatio; et fortassis insuper legendum est, *τοὺς μαλακοὺς*, pro *μικρούς*: etsi et hoc tolerari potest. Jam vero quid *βάταλος* facit ad *βάτιον*? quibus fidiculis extorquebunt, ut ex *Batalo, Bation* diminutivum prodeat? A *βάταλος* certe *βατάλιον* fuerit, non *βάτιον*. Tamen et alter scholiastes significare ait, *βάταλον, τὴν ἕδραν· παρ' ὃ καὶ βάτιον. Batalum* sc. esse *sedem* (i. e. *podicem*) a qua voce *βάτιον* venire. Et quidem *βάταλον* notare *πρωκτὸν*, testantur Plutarchus, Etymologus, Harpocration: sed inde *βάτιον* deducere ineptum est. Ergo alius, sed nihilo sapientior, *νιτάριον*

et *βάτιον* ait esse plantarum nomina, et interpretatur, *ὑπεκορί-ζετο νιτάριον καὶ βάτιον*; quasi dixerit, *ὡς ἄνθη με εἶχεν*, *florum loco me habuit*. Bellorum me hercule florum! cum *βάτος*, non rosam, non lilium, sed *sentem*, *spinam* significet: *νιτάριον* autem de flore vel planta dici sit inauditum et falsum. At tandem, opinor, ad rem ipsam devenimus. Nam *βάτος*, ait alter, est pisciculi genus; unde mollis et luxuriosus, qualis iste est pisciculus, *βάτιον* dici potest. *Βάτος* quidem piscis est, hoc vere; sed satius fuerit pisce mutiorem esse, quam tam lepidum *ὑποκόρισμα* nobis obtrudere. Restat adhuc Didymus, qui *νιτάριον* exponit, *νεόττιον* [*νήττιον* Faber], *οἱονεὶ κοράσιον*: sed cum nemo omnium grammaticorum hoc memoret, cras ei credemus, hodie nihil: utpote qui hoc confingere potius voluerit, quam ignorantiam suam candide fateri. Quid ergo? Ipsa certe tot interpretationum varietas satis per se ostendit, quantum ad *ἀφασίαν καὶ ἀμηχανίαν* redacti fuerint miselli scholiastæ. Nobis autem si locum a multis jam seculis in mendo cubantem, et ab ipsis Græcis Magistris frustra tentatum, certa conjectura restituere poterimus, et extra omnem dubitationis aleam ponere; ecquid erit pretii, *προσφιλέστατε* Kustere? Gratiam sat scio, a te magnam inibimus, et ab omnibus *φιλαριστοφάνεσι*, qui tua opera id olim possunt resciscere. Faciamus igitur periculum: et primo illud percommode accidit, quod apud Suidam ista nomina cum duplice *ταυ* efferuntur, *νιττάριον*, et *βάττιον*: cui scripturæ astipulatur scholiastes ille ad locum, qui *βάταλον δὲ*, ait, *τὴν ἕδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάτιον· τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν, ἀνόητον*. Hoc est, *stultum est correpte verbum illud pronunciare*. Scripsit ergo iste, syllaba per geminam consonantem producta, *βάτταλος*, et *βάττιον*; ut profecto apud Etymologum hodie habetur, *βάτταλος, καὶ βατταλίζειν*. Jam igitur sic locum refingo, minima mutatione, *Νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο*. *Anaticulam et palumbulam me blande vocabat*. Non dubitaveram consueta quædam *ὑποκορίσματα* amatoria sub mendosis illis delitescere; et proinde tentanti quiddam ejus generis ex iis extundere, statim successit. A *νῆσσα*, Attice, *νῆττα*, diminutiva exstant, *νήττιον* et *νηττάριον*; a *φάσσα*, *φάττα*, est *φάττιον*. Onomasticum Latino-Græcum Labbæi: *Palumbes, φάττα*. *Palumbula, φάττιον*. Porro inter blanditias amantium,

anaticulas, *palumbulas*, sive, quod idem est, *columbulas* (nam palumbes est genus columbæ) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat, Asinar. 3, 3, 103. *Dic igitur me anaticulam, columbulam, catellum,* | *Hirundinem, monedulam, putillum, passerillum.* Sic corrigenda sunt ista, nam in editis mendose habentur contra legem metri. Sed et illa ibidem sic scribe, *Dic igitur me passerculum, gallinam, coturnicem,* | *Agnellum, hædillum me tuum dic esse, vel vitellum.* BENTLEIUS. Appuleius Metam. 10. p. 249. Teneo te meum palumbulum, meum passerem. KUST. Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 857. *τὸ ὑποκοριστικὸν—εἴρηται παρὰ τοὺς κόρους—ἢ τὰς κόρας· τούτους γὰρ πολλάκις ἢ ταύτας ὑποθωπεύοντες τοιούτοις κεχρήμεθα ὀνόμασιν ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον.* Ita Bekker. *νητάριον* ms. a pr. m. apud Bast. Epist. crit. p. 195. DOBRÆUS.

1012. *ᾔτησ' ἂν εἰς* C. D. R. V. Dorvill. *ᾔτησεν ἄν σ'* Ald. *ᾔτησεν ἂν εἰς* E. *ᾔτησεν εἰς* A.

εἰς] Evangelus apud Athen. 14. p. 644 e. *εἰς τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες.* Theocr. 5, 98. *ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον—δωρήσομαι.* HEMST. Adde Valck. ad Herodot. 2, 98. *Ἄνθυλλα—ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται—τῇ γυναικί.* Lysiæ locum p. 905. ed. Reisk. subministravit amicus; *οὐκ ἔχων ὅπου στρέψειε* (malim *ὅποι τρέψειε*, vide Vesp. 663.) *τὰ χρήματα, εἰς ὄψον μὲν δυοῖν παιδίοιν καὶ ἀδελφῇ πέντε ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἐλογίζετο· εἰς ὑποδήματα δὲ καὶ εἰς γναφεῖον [ἱμάτια] καὶ εἰς κουρεῖον οὐκ ἦν αὐτῷ κατὰ μῆνα οὐδὲ κατ' ἐνιαυτὸν γεγραμμένα.* Ubi delendum videtur *ἱμάτια* cum Reiskio et Valckenærio in adversariis. DOBRÆUS.

1013. *μεγάλοις ὀχουμένην*] *μεγάλοισι νὴ δία* V.

ὀχουμένην] Demosth. c. Mid. (p. 565, 27.) *γυναῖκα εἰς τὰ μυστήρια ἄγει ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος.* SPANH.

1017. Stobæus 10. p. 132, 22. *Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, Ταύτῃ οὐ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ἀποβέβληκε.* Margo *ἐπιβέβηκε*, i. e. *ἐπιβέβληκε*, recte. Bekkeri Antiatt. p. 110, 15. *Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν: τὸ περιέργως θεᾶσθαι. Ἄλεξις Τροφωνίῳ.* DOBRÆUS.

1018. *παγκάλους*] *παγκάλας* A. R. V.

ἔχειν μ'] μ' ἔχειν aliquot codd. μ' om. V.

1019. προτείνοιεν] προτείνειαν A. προτείνειεν C. et Mut. unus.

δαρχμὰς] Libri δραχμάς. Vid. ad Vesp. 691.

1020. χρόας] χροιᾶς R.

ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με] Vulgo constructione admodum intricata, si modo aliqua est, ἡδύ μου. Si pronomen in genitivo sit, nomen a quo pendet debet esse in accusativo, quod diu ante Hemsterhusium intellexit librarius, cujus manu descriptus fuit cod. D. In eo enim exstat: ὄζειν δὲ τὰς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. Sed ad aliam lectionem refertur glossa, ὀσμὴν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματος, scilicet ad eam, quam reposuimus: καὶ ἔφασκεν ὄζειν με ἡδὺ τῆς χρόας. [Ex glossa potius colligas τὰς χρόας, quod habet codex in textu, merum esse errorem. ἐξιέναι est *exire*, non *emittere*. DOBRÆUS.] Verbum ὄζω neutrum construitur cum genitivo partis illius quæ odorem emittit, per ellipsin præpositionis ἀπό. Acharn. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχάλων. Ineptum fuisset addere ἑαυτοῦ, ut nec additur in his Pherecratis versibus apud Athenæum p. 159 F. μή μοι φάκους μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἥδομαι. | ἢν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν. Concion. 524. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου. Non vero τῆς κεφαλῆς μου. Quo in exemplo vides ὄζειν construi etiam cum altero genitivo odoris, seu nominis quod odoris speciem definit. Confer Lys. 616. 663. 687. Alibi ὄζει impersonale est, itidemque cum duobus genitivis construitur, ut Pace 529. Vesp. 1058. BRUNCK. Vulgatam scripturam Schweigh. ad Athen. 14. p. 661 e. ita defendit ut ὄζειν impersonale sit, μου autem cum χρόας conjungatur. Quæ parum probabilis ratio est. Recte Hemsterhusius με videtur correxisse. Et sic scriptum citat H. Stephanus in Thesauro vol. 4. p. 628 e.: sed μου ibid. p. 1193 f.

1021. Θάσιον] Hermippus apud Athen. 1. p. 29 e. καὶ Θάσιον, τῷ δὲ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή. Vide p. 32 a. DOBRÆUS.

1022. θ'] δ' A. C. E.

1023. ἄνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

1024. καπρώσης] καπρᾶν, καπριᾶν, καπρίζειν est *prurire*, amore uri: proprie dicitur de *apris*, et maribus et feminis; sed deinde etiam de *verribus* et suibus feminis, quum libidine exci-

tantur, ita ut sit ἔχειν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, interprete ipso Aristotele Hist. An. 6, 18. h. e. vel *surire*, vel *subare*. v. Leopard. Emend. 2, 10. H. l. transfertur a Chremylo ad aniculam *prurientem*, quæ supra 974. κατακεκνίσθαι dicta est. FISCHER.

τἀφόδια (i. e. τὰ ἐφόδια)] Schol. Dorv. ostendit, de industria Aristoph. adhibuisse τἀφόδια, quod æque resolvi possit in τὰ ἀφόδια quam τὰ ἐφόδια, ut duplicem sensum simul in auditorum animos insinuaret. Ἀφόδια quæ sint, si quis non meminerit, ab H. Steph. Thes. L. Gr. 2. p. 1165. C discat. Quam bene de comico nostro sit meritus commenti immundioris auctor, judicent alii: sine illo credo haud temere quemquam in eam cogitationem fuisse venturum. HEMST.

1025. ὦ φίλ' ἄνερ] Hunc locum ante oculos habuit Suidas, quum in v. ἄνερ e Pluto laudat φίλτατ' ἄνερ, subjicitque voc. ἄνερ non reperiri in vocat. casu pro marito uxoris. DUCKER.

1026. Rideri suspicor solennem adulationis cantilenam, quam a poetis et oratoribus, præsertim bellum suasuris, nimis libenter audiebat populus Atheniensis. Isocrates Paneg. p. 51. HSt. apud Musgrav. ad Eurip. Suppl. 323=332. Gaisford. διετέλεσαν (οἱ πρόγονοι ἡμῶν) κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Demosth. pro Rhod. p. 196. οὐ γὰρ ἂν ὑμᾶς βουλοίμην, δόξαν ἔχοντας τοῦ σώζειν τοὺς ἀτυχοῦντας ἀεὶ, χείρους Ἀργείων ἐν ταύτῃ τῇ πράξει φανῆναι. Pro Megalop. p. 205. Λακεδαιμονίους—ἔσωσεν ἡ πόλις —ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ ἀεὶ βουλομένη πράττειν. ἔσται δὲ τοῦτο τί; τοὺς ἀδικουμένους σώζειν. DOBRÆUS.

1027. ποιήσει] Scribendum ποιήσῃ cum Bekkero. Signum interrogandi om. Ald.

1029. μ' om. R.V. et Mut. unus. γ' Dorvill.

ἀντευποιεῖν] ἀντ' εὖ ποεῖν R. et Dorvill.

1030. Sic vulgo legitur hic versus: ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν. Intricatior obscuriorque structura, quam ut in ea poetæ manum agnoscas. Nil tamen discrepabant quos contuleram tres codd. Vero propius accedit Hemsterhusii conjectura: ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν. Quam verborum collocationem vulgata meliorem demum reperio in D. [Et sic R.] Sed pro δίκαιόν dubium non est quin scripserit poeta

multo elegantius δίκαιος: ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔστ' ἔχειν. Nub. 1283. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ; 1434. —ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. BRUNCK.

1031. Hunc versum om. R.

1032. ἔφη] ἔτι C.

1033. νυνδί σ' οὐκέτι ζῆν οἴεται] Legebatur νῦν δέ γ' (γ' om. Mut. duo aliique nonnulli) οὐκέτι ζῆν σ' (σε ζῆν R.) οἴεται. De νυνδί dictum ad Eq. 1357.

1034. ὑπὸ] ἀπὸ R.

1035. ὥς γ' ἐμοὶ Cantabrig. 2. Dorvill. Vulgo ὥς γέ μοι. Quod defendi potest.

1036. δακτυλίου] δακτύλιον V.

1037. τυγχάνοι C. D. et fortasse V. Vulgo τυγχάνει.

γ'] δ' D. Dorvill. Mut. unus.

τηλία] Etymol. M. p. 756. Ὦρος τηλίαν λέγει τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου· παρὰ τὸ σῶ, τὸ δηλοῦν τὸ σείω καὶ κινῶ, τὸ σήθω. Glossæ σήθω, *cribro*. Unde σηλία et Attice τηλία, ut σήμερον et τήμερον. Glossæ: Τηλίαι *Incernicula*. Sunt et aliæ significationes hujus voc., sed nulla huic loco magis apta. Dicit autem anus: *Ita sum macie confecta ut me per annulum trahere possis:* sed alter videns eam satis adhuc crassam dicit, oportere *annulum illum esse cribri circulum*. BERG. τηλίας R.

1038. τοδὶ] τὸ δὴ V.

1041. στεφάνους R. V. et schol. ad 1039. Legebatur στέφανον. Vid. v. 1089.

δᾶδ'] δᾶιδας R.

1042. ΓΡ. om. R. et σέ pro τί præbet. Dobræus "Si φημί "ponerent Attici ut λέγω v. 1099. posses Χρ. σὲ φησίν. Sed "σέ ex glossa irrepsit, ut ex Cant. 4. liquet, in quo ἀσπάζομαί "σε scriptum."

ΝΕ. om. R.

1044. ἐγὼ] ἔγωγε R.

ὕβρεος] ὕβρεως R. V. aliique non pauci. Vid. ad Nub. 1075.

ὑβρίζομαι] αἰσχύνομαι V.

1045. ἑορακέναι R. Libri reliqui ἑωρακέναι.

1047. πολλοῖς] ἄλλοις V.

1049. ἀεὶ] αἰεὶ Ald.

τοὺς τρόποις] τοῖς τρόποις R.

1050. Ποντοπόσειδον] Respicit Suidas v. πόντος. Comparat in mss. Hemsterhusius Hipponactem Athen. 15. p. 698. C. ubi recte, quod ad literas, ms. A. μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν. Phrynichus Bekkeri p. 58. Ποντοφάρυξ: εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν. DOBRÆUS.

1052. ἃ ἆ] Operæ pretium est audire, quæ Suidas ex vetustioribus vel scholiis ad h. l. vel grammaticis exposuit: Ἃ ἅ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἃ ἅ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. Τὸ ἅ ἅ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἂ ἂ θαυμαστικὸν δασύνεται. HEMST. Præstat fortasse ἀᾶ scribi.

1054. εἰρεσιώνην] Erat ramus olivæ, ἐρίῳ, *lana*, unde et nomen accepit, comptus. Qualis erat supplicum ramus, quem prætendebant, ἱκετῶν ἐριόστεπτος κλάδος, ut cum Æsch. dicam ex Suppl. 22. vel ex Eumen. 43. ἐλαίας κλάδος λήνει ἐστεμμένος, ἀργῆτι μαλλῷ, *olivæ ramus, lana coronatus, albo villo.* Exponebatur autem Athenis pro foribus ædium in memoriam veteris cujusdam supplicationis publicæ. V. schol. ad h. l. et ad Eq. 724. et lexicographos Græcos et quos auctores ad Hesych. citarunt interpretes. BERG.

1055. παῖσαι] Id quod vehementer cupiebat vetula, suspicabatur etiam adolescentem de ludo Venereo loqui; itaque dicit: *Ubinam ludes? an hic ante oculos hominum?* Ut Lysistr. 908. ὦ καταγέλαστ' ἐναντίον τοῦ παιδίου. BERG. παῖξαι V. et. Dorvill. qua forma Attici non utuntur. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 240.

1056. λαβοῦσα] λαβοῦσαν R.

1057. πόσους ἔχεις (ἔχει V.) ὀδόντας] Pervertit ludum illum, qui dicitur *Par Impar*; nam non erat quærendum: *quot sint?* sed utrum *par an impar* numerus: præterea non illum interrogamus, qui nuces aut tale quid aliud, manu tenet; scit enim; sed ille nos interrogat. Quia vero edentulam anum vult ridere, ipse interrogat, quot illa habeat, non *nuces*, sed *dentes*; sciebat enim ipsammet numquam se daturam fuisse ludibrio ita, ut interrogaret: *quot habeo dentes?* ut quæ nec interro-

gata deinde vult respondere. BERG. Plato Euthyd. p. 294 c. *οἶσθα Εὐθύδημον ὁπόσους ὀδόντας ἔχει καὶ ὁ Εὐθύδημος ὁπόσους σύ;* Lysias apud Athen. 13. extr. *οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους.* ubi Toupii et Schweighæuseri judicium desidero. Aristot. Rhet. 3. p. 126, 15. Sylb. indicante Hemst. in mss. *τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς, ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπὼν μᾶλλον ἢ πόσα ἔχει, καὶ τὸ ὅτι ἔσται, ἢ τὸ πότε.* DOBRÆUS.

1059. *ἀπότισον*] Qui interrogatus non divinaverat, solvit totidem nuces, quot ille manu tenebat, qui interrogaverat; quum ergo Chremylus non divinaverit, quot habeat dentes vetula, quæ unum tantum habebat, unus dens Chremylo elidendus erit, ut solvere possit. Talis est sal Atticus. BERG.

γόμφιον μόνον] Pollux 4, 151. ubi describit personas comicas, dicit inter vetulas fuisse, et *τὸ οἰκουρὸν γραΐδιον* *domesticam* sive *umbraticam vetulam*; et ita describit: *τὸ δὲ οἰκουρὸν γραΐδιον, σιμὸν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ σιαγόνι ἑκατέρωθεν ἀνὰ δύο ἔχει γομφίους.* Nempe et hinc patet, hanc comœdiam proxime accedere ad novam, de qua ibi Pollux agit. BERG. *μόνον γομφίον* R.

1061. *πλυνόν*] Citat Magister v. *πλυνεύς*, respiciunt Pollux 7, 38. Eustath. p. 1550, 22. Scholiastes, *πλυνόν με ποιῶν: ἐφύβριστον πλῦμα. πλυνὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό. παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον:*—Contracte in Dorv. *πλυνόν: ἐφύβριστον. πλυνὸς ἡ λεκάνη.* Lege *πλύνον*. Si vera est hæc regula, etiam in Aristophane mutandus accentus, obstante licet, ut videtur, Polluce; *πλυνέας δὲ ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. καὶ τὸ, πλύνον με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησίν.* Jungermanni quidem ms. *πλοῖνόν με ποιεῖς*, i. e. *πλύνον*, ut recte ille, quamvis ad Hesychium frustra provocans. Etiam §. 37. 39. accentum retrahit ms. nisi 37. vox corrupta aut spuria. Sed egregie scholiastæ tum prosodiam, tum interpretationem confirmat Phrynichus Bekkeri p. 58, 27. *Πλύνον, πλύνεσθαι: σημαίνει μὲν τὴν ὕβριν, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν πλυνομένων ἱματίων καὶ πατουμένων· καὶ γὰρ οὔροις καὶ τοῖς* (malim *τοιούτοις*) *ἄλλοις ταῦτα ῥύπτεται, καὶ πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα:*—Dio (Cassius) 46. p. 296. C. ed. 1606. apud Brodæum Misc. 4, 32. *οὐ γάρ που καὶ ὁ πατὴρ*

αὐτῷ κναφεὺς, ὁ τάς τε σταφυλὰς καὶ τὰς ἐλαίας ἀεί ποτε ἐργολαβῶν, ἢ γένος ἢ πλοῦτον κατέλιπεν, ἄνθρωπος ἀγαπητῶς ἔκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα τῶν αἰσχίστων ἀναπιμπλάμενος· ἐν οἷς αὐτὸς τραφεὶς οὐκ ἀπεικότως τοὺς κρείσσονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύνει, λοιδορίαις τισὶν ἐξ ἐργαστηρίων καὶ τριόδων ἐπιτετηδευμένως χρώμενος. Ubi malim, ὁ πατὴρ αὐτῷ, κναφεὺς ὢν, τάς τε στ. (Vide Porson. ad Hecub. 782.) nisi mavis, ὁ κναφεὺς, ὁ τάς τε. Deinde ἀναπιμπλάμενος verte, inquinatus, collato Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 31. Porro in his perlucet imitatio Demosthenis, quem mox manifesto compilat, F. L. p. 403, 19. et paulo ante Æschinem Ctesiph. p. 66, 26. unde profecit et alter Dio, Orat. 64. p. 595, 25. Lex. SG. Bekkeri p. 404. Ἄνθρωπος Εὔριπος, τύχη Εὔριπος: ὄνομα Εὔριπος· ἐπὶ τῶν—Ita distinguendum. De πλύνειν videndi Stephanus, Spanhem. ad h. l. Toupius Em. T. 3. pp. 101—3. et Porsonus p. 502. His scriptis video πλύνον paroxytonon esse in Cant. 3. oxyt. in 1. 2. 4. DOBRÆUS.

1062. μέντἂν] μέντ' ἂν A. B. V. aliique. Vulgo μέν γ' ἂν, quod est in R. Nub. 1237. ἅλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.

1063. καπηλικῶς ἔχει] Quia hæc vetula erat ψιμυθίῳ καταπεπλασμένη, ut illa anus Eccles. 875. *fuco oblita;* comparat illam cum *fucosis*, ut Cicero loquitur, et *fallacibus mercibus mangonum*. BERG. νῦν μὲν A. C. D. E. R. V. aliique. μὲν νῦν Ald.

1064. ψιμύθιον] Deteriorum librorum vitia sunt ψιμμύθιον et ψιμμίθιον. "Syllabam secundam produci poetarum exem-"plis constat. Primam natura longam fuisse ex eo colligi "potest, quod Æoles ψήμυθον et ψημύθιον dixerint, teste Ety-"mol. p. 603, 54. apud quem præterea p. 103, 25. pro τροπῇ "Ἰωνικῇ reponendum est τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς η. Contra "veterem auctoritatem utramque syllabam corripere non ve-"riti sunt recentiores poetæ." HEMST.

1065. τὰ codices. γε τὰ Ald.

1067. καὶ τῶν] κᾆτα τῶν Ald. Correctum ex codd. plurimis.

1070. γὰρ] γ' V.

1078. τοῦτό γ' Brunckius. τοῦτ' libri.

ἐπέτρεπον ποιεῖν] ἐπέτρεψ' ἐγὼ ποεῖν V.

1081. ΓΡ.] νε, R. "Dubitat scholiasta anusne, Chremyli, an "juvenis verba sint. ἐπιτρέπειν illustrat Hemst. in mss. ex

" Œnom. Eusebii Præpar. 6. p. 260. D. ed. Colon. Platon. " Epist. 2. fin. p. 1271. B. Fft. Clem. Alex. Str. 2. p. 505, 26. " Potter. Phalar. Ep. 81. (114.) Solon. Laertii 1, 65. et ibi " Kuhn. Machon. Athenæi 13. p. 580. D. Timocl. 6. p. 237. D. " Demosth. p. 175, 26. Machonis locus est, τίς δ' ὑπιτρέψων " ἔστι σοι, φησὶν, τάλαν;" DOBRÆUS. ἐπιτρέπων V. et. Mut. unus.

1082. διαλεχθείην] Gl. ὁμιλήσαιμι. Pollux 2, 125. Ὑπερίδης δὲ, διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων. Ἀριστοφάνης δὲ, διαλέξασθαι ἔφη. Hic διαλεχθῆναι, pro ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι accipi quidem possit. Non tamen alium sensum comici animo obversatum fuisse credo, ac Nub. 425. ubi de diis, quos vulgus hominum colebat, Strepsiades ait:

οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.

διεσπλεκωμένη. [Sic R. V. aliique nonnulli.] Perperam vulgo legitur διεσπεκλωμένη. Σπλεκοῦν agnoscit Pollux 5, 93. Hesych. σπλεκοῦν, πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν. In Lys. v. 152. στύοιντ' ἂν ἄνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. Sic ibi scriptum est in codd. Glossa in C. συνουσιάζειν, ἤτοι πλέκεσθαι. Eandem scripturam exhibet princeps editio, πλεκοῦν. Zanettus vero, nescio qua auctoritate edidit σπεκλοῦν. Si codicis alicujus fidem secutus est, in eo librarii errore, ut in hoc loco, transpositæ erant literæ; debebat scribere σπλεκοῦν. Idem autem est πλεκοῦν et σπλεκοῦν, ut μικρὸς et σμικρὸς, μίλαξ et σμίλαξ, aliaque multa. Glossa ad hunc locum in D. συνουσιασμένη, διεφθαρμένη. BRUNCK.

1083. τε] Legebatur γε. τρεῖς τε καὶ δέκα dixit Pindarus Ol. 1, 127.

1084. δ' om. R.

1085. ξυνεκποτέ' A. συνεκποτέ' vulgo. συνεκποτέον C. D. E. aliique. οὕνεκά ποτε R.

ἐστὶ καὶ τὴν τρύγα σε V. a. pr. m. ἐστί σε καὶ τὴν τρύγα V. corr.

1086. καὶ] τε καὶ V. γε καὶ Mut. unus.

τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά] Allegorice significat ipsam *vetulam*, ad quam supra etiam v. 1035. dicebatur κατασέσηπας· σαπρὰ autem derivatur a σήπω. In Eccles. etiam juvencula dicit ad vetulam: ὦ σαπρά, v. 882. In Vesp. 1378. aliquis ad Senem

dicit: *ἄγειν ταύτην λαβὼν (μέλλω) ἀφελόμενός σε καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν.* BERG.

1087. *τρύγοιπος*] Id est *ὑλιστήρ*. V. Phrynich. p. 303.

ταῦτα πάντ'] *πάντα ταῦτ'* V. et. Mut. unus.

1088. *γὰρ*] *γ' οὖν* R. *γοῦν* V.

1089. *οὓς*] *ὡς* R. Non male.

1092. *γὰρ*] *γάρ τι* V.

βιάσεται] *σε* addit Mut. unus.

1093. *ὑπεπίττουν*] Tres Regii [aliique et Suidas in *ἐπίττουν*] claudicante metro *ἐπίττουν*. Sic etiam in meo e prima manu: sed omissam syllabam *ὑπ* idem librarius superne reposuit. Glossa: *ἐγάμουν*. In Scholiis cod. D. licet contextus exhibeat *ἐπίττουν*, legitur: *ἐπίττων· τουτέστιν ἐφίλουν, ἐμιγνύμην. πιττῶ δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ τὰς νῆας πίσσῃ χρίω, καὶ τὸ τὰ διερρωγότα τῶν ξύλων ἑνοῦν.* Formam *πιττοῦν* Atticis scriptoribus usitatam fuisse ostendit Hemst., altera *πιττᾶν* e solis Grammaticis nota. BRUNCK. *ὑπέπιττον* R. V. *γρ. ὑπεπείρων* V.

1096. *λεπὰς*] Est genus conchæ marinæ, quæ delata ad rupes adhærescit his ita, ut avelli non possit, quam in rem vid. Ælian. de N. A. 6, 55. FISCHER.

προσίσχεται] *προσείχετο* R. V. Post hunc versum Ald. addit *χοροῦ*. Recte.

1099. *κλαυσιᾷ*] Eustath. p. 1901, 17. *ἐν τούτοις δὲ μνηστέον τοῦ, κλαυσιᾷ τὸ θυρίον· ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐκεῖνος μὲν γὰρ παίζων πρὸς ἦχον θυρίδος λεῖον καὶ ἄρροιζον οὕτως ἔφρασεν, ἰσχάνας τὴν προφορὰν τοῦ νοήματος, διά τε τοῦ ἀφώνου κάππα, καὶ τοῦ ὑγροτάτου λάμβδα. ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι τὰ τοιαῦτα θυρία ἐθέλειν κλαίειν, ὡσεὶ νεογιλὰ σκυλάκια.* Subtiliter admodum philosophatur, ipsarumque literarum *κ* et *λ* sonum adcommodatissimum expendit Eustath. quo scilicet januæ gementis strepitus ille *λεῖος* et *ἄρροιζος* leniter indicetur, contra ac fecit Homerus, cui—*ἔβραχε καλὰ θύρετρα Πληγέντα κληῗδι*—ut asperitate verbi vivide redderet *μεγάλης θύρας εὖ ἀραρυίας τρισμὸν τραχύν*. Ibi vides, sicut in scholio, januæ memorari *τρισμόν*. Sic Nilus de octo vitiis c. 6. *ἔτριξεν ἡ θύρα κἀκεῖνος ἐξήλατο·* perbene vetus Interpres: *Stridorem janua dedit et ille protinus exiluit.* Pari modo de calceis inter ingrediendum crepitantibus ponitur, velut Momus, quum Venerem ipsam criminari non posset, reprehensione dignum censuit *ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα*, ap. Philostr.

Ep. 21. Quod autem ad illustrandam rem præterea Eustathius adjecit, *ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι—σκυλάκια*, tale jam est, ut prope a ridiculo distet. Protulit hæc Arist. verba Suidas in *κλαυσιᾶν*, *κυρίως τὸ ἠχεῖν αὐτοματὶ τὸ θύριον·* quæ interpretatio commoda est et tenenda. HEMST.

σέ τοι λέγω, | ὦ Καρίων] *σέ τοι σέ τοι | λέγω Καρίων* Ald. Correctum ex A. R. V. aliisque codicibus.

1100. *ὦ*] *ὁ* A.

1101. *ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα*] Nub. 133. Ran. 38. *τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς Κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις· εἰπέ μοι, τοῦτο τί ἦν;* et alibi. Apud Plautum etiam multa sunt loca, ubi miseris illis foribus exitium comicum affertur: ubi toto convelluntur cardine, ubi nullum compendium fit pulsandi. BERG.

1102. *ἀλλ'* om. V.

με φθάσας] *μ' ἔφθασας* V.

1105. *τὴν*] *τὸν* A.

1108. *τρυβλίον* Brunckii editio. *τρύβλιον* Ald. Et sic R. aliique haud dubie codices. Qui accentus ubique restituendus: de quo semel monemus. Arcadius p. 119, 16. *τὰ διὰ τοῦ ιον τρισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι ρ ἢ λ, μὴ ὄντα ὑποκοριστικὰ, προπαροξύνεται, ἴκριον τὸ σανίδωμα, ἴτριον, ὄσπριον, ἔριον, μείλιον τὸ δῶρον, τρύβλιον.*

1109. *ἅπαξ ἅπαντας* R.

ἐς] *εἰς* libri.

1110. *γλῶττα—τέμνεται*] Vid. ad Pac. 1060.

κήρυκι] De linguarum victimis, vulgo Mercurio deorum nuntio mactari solitis, hic in scholiis agitur. Athenæus 1. p. 16. de Mercurio: *σπένδουσι δὲ αὐτῷ καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δείπνων ἀπιόντες· προσνέμονται δὲ αὐτῷ αἱ γλῶσσαι διὰ τὴν ἑρμηνείαν·* quæ voce Græca ab Ἑρμῆς deducta *ἑρμηνεία* dicitur. De linguis cæteroquin victimarum, Mercurio sacris, in quas vinum profundebatur, unde *σπένδουσι ἐπὶ γλώσσαις*, *libant supra linguas*, modo ap. Athenæum dicitur, consuli potest Apollonii Rh. scholiastes ad 1, 517. SPANH.

τέμνεται] *γίνεται* R. et *γρ.* V. et Eustath. p. 1471, 3. Quod restituendum, *γίγνεται* scriptum. *τέμνεται* ab interprete positum. De usu illo verbi *γίγνεσθαι* dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 626 d.

1111. *δὴ* R. et Dorvill. Vulgo *γε*, quod om. V. et Mut. unus.

1113. εἴργασθ'] ἐργάσασθ' V.

1114. οὐ λιβανωτὸν, οὐ] οὐδεὶς λιβανωτὸν ἢ R.

1115. ψαιστὸν] Vid. ad v. 138.

οὐδεὲν] οὐδὲ ἓν vulgo.

1116. ἔτι θύει V. Vulgo ἐπιθύει. Sic ἔτι πλεῖ Ran. 197. in ἐπιπλεῖ corruptum fuit.

1117. ἐπεμελεῖσθ' ἐπιμελεῖσθ' R.

1119. κἀποτέτριμμαι ex R. illatum. Vulgo κἀπιτέτριμμαι, quod revocandum.

1120. μὲν om R.V. aliique.

1121. πάντ' ἀγάθ'] πάντα τἀγάθ' V.

1122. ὅσ'] θ' ἃς R.

1123. ἀναβάδην] *Leniter porrectis pedibus.* Bene scholiasta, ἄνω ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος. additque sic solitos esse servos cubare, ne ex continuo per diem cursu pedes tumescerent. Non secus intelligi debet in Acharn. 398. 409. ubi pessime schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. HEMST. ad Hesych. s. v. ἀναβάδην.

1124. ζημίαν] ζημίας V.

1126. τετράδι] Nam quartus mensis dies Mercurio sacer. Vid. schol.

1127. Proverbium de illis, qui aliquid exspectant frustra; cujus originem hanc esse volunt: quum Hercules in expeditione Argonautica Hylam amisisset, eumque assidue vocasset, *ut littus, Hyla, Hyla, omne sonaret* [Virg. Ecl. 4, 44. ubi v. interpr.]: tunc vocem ex æthere esse editam, quæ diceret: ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς. Vide parœmiographos. BERG.

1128. ἧς Dorvill. et fortasse V. ἣν vulgo, et Athen. 9. p. 368 d.

1129. ἀσκωλίαζ'] Ἀσκώλια erant sacra Bacchi: quo tempore Athenienses solebant insilire uno pede in utres hircinos unctos, nunc inanes sed inflatos, nunc vino plenos, risus captandi causa: victor erat, qui in utrem insiluisset sic, ut immotus consisteret; is, præmii loco, accipiebat utrem. Hinc ἀσκωλιάζειν propr. est *altero pede sublato insilire in utrem* unctum et inflatum vinove plenum. v. Hesych. h. v. et Pollux 9, 121. deinde omnino *saltare altero pede sublato,* ut h. l. FISCHER. Quia dixerat οἴμοι κωλῆς, paronomasiam inde fecit. BERG.

1131. πρὸς] Scribendum περὶ cum V. Pac. 175. ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν. Antiphanes apud Athen. 3. p. 123 b. ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν.

σπλάγχν'] ὡς addit V.

ἔοικ' ἐπιστρέφειν] ἔοικέ τι στρέφειν R.V. In quo veræ supersunt lectionis vestigia ἔοικέ τις στρέφειν, quæ restituenda ex Mut. primo. στρέφειν σε significat στρόφον σοι παρέχειν. Conf. Galeni Glossar. Hipp. p. 566. ed. Franz.

1132. κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη est quum æquæ miscentur vini et aquæ partes: quam mixturam meraciorem esse scribit schol. Solebant enim plerumque plus infundere aquæ quam vini. v. Athen. 10. p. 426. Eustath. p. 1624. et ex his Spanhem. ad Call. in Pallad. 46. DUCKER.

1136. πορίσας] πορίσαις V.

1137. νεανικὸν] Magnum.

1138. οὐκ ἔκφορα] *Non efferenda*, in neutro plurali. Potest etiam scribi: οὐκ ἐκφορά· *non est exportatio illarum rerum*, ut sit substantivum feminini generis. Schol. dicit, in quibusdam sacrificiis hanc formulam adhiberi solitam, et citat versum Theopompi: εἴσω δραμὼν αἴτησον· ἀλλ' οὐκ ἐκφορά. Euphron comicus Athen. 9. p. 380 a. πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες, λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν· οὐκ ἦν ἔκφορα. BERG. Scribendum ἐκφορά ex V. et scholiasta.

1139. ὁπότε τι] ὅτε γε R.

1140. ὑφέλοι' Dawesius et fortasse V. ὑφέλοις A. R. ὑφέλου C. D. ὑφείλου Ald. et codices multi.

σε] Scribendum σ' ἂν cum R.

1141. τε] γε R. om. V.

καὐτὸς A. B. C. D. R. V. aliique. Vulgo αὐτός.

1143. γ'] κ' V.

1144. Respicit ad amnestiam quæ Athenis instituta fuit post expulsos triginta tyrannos, de qua Justinus lib. 5, 10, 11. *discordiarum oblivionem fore*. Andocides de Mysteriis: καὶ κατέστησαν οἱ τριάκοντα—ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν etc. [p. 38. Reisk.] Φυλὴν κατέλαβες. Demosthenes contra Timocr. [p. 742. Reisk.] Μυρωνίδης ὁ 'Αρχίνου υἱὸς, τοῦ καταλαβόντος Φυλὴν, καὶ μετά γε τοὺς θεοὺς αἰτιωτάτου ὄντος τῆς καθόδου τῷ δήμῳ. Alii plerique Thrasybulum illius incepti ducem faciunt. Justinus 5, 9, 6.

Erat inter exules (qui a triginta tyrannis fuerant pulsi) *Thrasybulus—castellum Phylen Atticorum finium occupat.* Demosthenes autem in eadem oratione hunc tantum unum illorum fuisse dicit: Θρασύβουλος τῶν ἐκ Πειραιῶς καὶ ἀπὸ Φυλῆς ἦν. Debent autem verba comici allegorice accipi hoc modo: *Si tu Phylen occupasti, noli reminisci illarum injuriarum, quas perpessus es, ab illis, qui favebant dominatui triginta virorum,* i. e. *si tu dives factus es, noli reminisci injuriarum, quæ tibi adhuc pauperi a me illatæ sunt.* BERG. Phyle occupata Olymp. 94, 1.

κατέλαβες] κατέβαλες R. Ex Equitibus hunc versum citat Steph. Byz. in Φυλή.

1147. ἀλλὰ ξύνοικον R. et Dorvill. ἀλλὰ σύνοικον B. C. ἀλλ' οὖν σύνοικον Ald.

1148. ἐνθάδε] ἐνταυθοῖ R. aliique nonnulli.

1150. τί δέ; ταὐτομολεῖν] τί δέ γ' αὐτομολεῖν Ald. Correctum ex A. C. D. R. V. aliisque.

δοκεῖ] δοκεῖς V.

1151. πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ] Lysias [p. 872. Reisk.] καὶ γὰρ οἱ φύσει μὲν πολῖταί εἰσι, γνώμῃ δὲ χρῶνται, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστιν, ἐν ᾗ ἂν τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσιν· οὗτοι δῆλοί εἰσιν, ὅτι ἂν παρέντες τὸ τῆς πόλεως κοινὸν ἀγαθὸν, ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἴδιον κέρδος ἔλθοιεν. Ita plane noster etiam Mercurius, qui nunc dicit, ubique esse patriam, ubi bene sit; superius dicebat: καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει v. 1119. BERG. Hic versus tragicum nescio quid et Euripideum spirat, cui plane congruit illa Teucri vox a Cicer. memorata Tusc. 5, 37.—*patria est, ubicumque est bene:* ubi Davisium locus Aristoph. non præteriit: ego Latinum poetam a Græco, quem vertebat, sumsisse arbitror. Sententia paululum inflexa ab Ovid. Fast. 1, 493. *Omne solum forti patria est, ut piscibus æquor.* HEMST.

1153. Maluit στροφαῖον dicere, quam πυλαῖον, alludens ad *strophas* et *versutias*, quæ Mercurio etiam placuerunt. Idem autem significant ambæ istæ voces h. l. Cur autem πυλαῖος et aliis quibusdam cognominibus vocatus fuerit, refert Laërtius ex mente Pythagoræ, qui rem suæ metempsychosi applicat 8, 31. τὸν δὲ Ἑρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπέα λέγεσθαι καὶ πυλαῖον καὶ χθόνιον· ἐπειδήπερ οὗτος εἰσπέμπει ἀπὸ

τῶν σωμάτων τὰς ψυχάς· ἀπό τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης. BERG. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2. p. 53, 14. Στρεψαῖος ὁ Ἑρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις. Conf. ad fragm. 174.

1155. ἐμπολαῖον] Hujus cognominis exempla Spanhemius citat Acharn. 816. et Aristid. vol. 1. p. 14.

1159. ἡγεμόνιον] Affine est cognomen πομπός et πομπαῖος. Soph. Œd. Col. 1544. τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, sive πομπαῖος· Eurip. Med. 760. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ πελάσειε δόμοις. Æsch. Eumen. 90. Ἑρμῆ φύλασσε· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. Ubi scholia: ἐνόδιος γὰρ ὁ θεός· ergo et cognomen ἐνόδιος affine erit cognomini ἡγεμόνιος· Theocr. Idyll. 25, 3. Duplici autem respectu pleraque hæc cognomina Mercurio tribuuntur, quia et animas ducat et viatores: quum animas ducit, idem est πομπαῖος et χθόνιος· apud Sophoclem quum Ajax mortem meditatur, dicit Aj. 838. καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κομίσαι, ubi scholia: ψυχοπομπόν. BERG.

1161. ἐναγώνιος] Simonides ap. Athen. 9. Ἑρμᾶς ἐναγώνιος Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς. Pind. Pyth. 2, 18. ubi schol. ἐναγώνιος δὲ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ. Idem autem est ἐπαγώνιος et ἀγώνιος. Æsch. Agam. 521. νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος ἄναξ Ἄπολλον· τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν· ad q. l. Stanleius citat Isthm. 1, 85. πάντα δ' ἐξειπεῖν ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν. Apparet autem ex Æsch. loco non tantum Mercurium esse Agonium, sed et Apollinem et alios deos; sane ap. Soph. in Trachin. 26. etiam Jovi tribuitur hoc epitheton: Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. BERG.

τοίνυν A. C. D. E. R. τοίνυν γ' V. et Ald.

καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς] τί δῆτ' ἐρεῖς V.

1163. μουσικοὺς] μουσικὰς, sed γυμνικοὺς, Dorv. Antiatticista Bekkeri p. 111, 18. Ποιεῖν ἀγῶνα τραγῳδῶν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἀγωνοθετεῖν. Pollux 3, 142. οἱ δ' Ἀττικοὶ οὐ ῥᾳδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Unde fere mavult μουσικῆς Hemsterhusius. Plato Leg. 8. p. 835 a. τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας. 12. p. 947 e. ἀγῶνα μουσικῆς αὐτοῖς, καὶ γυμνικὸν ἱππικόν τε θήσουσι. Sed affert Porsonus Leg. 2. p. 658 a. εἴποτέ τις οὕτως

ἁπλῶς ἀγῶνα θείη ὁντινοῦν, μηδὲν ἀφορίσας, μήτε γυμνικὸν, μήθ' ἱππικὸν, μήτε μουσικόν. et 8. p. 828 c. *ἔμμηνα ἱερὰ, χορούς τε καὶ ἀγῶνας μουσικούς.* Addo Thucyd. 3, 104. *ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός.* sed mox *μουσικῆς ἀγὼν ἦν.* Docte Basilius de leg. Græcis p. 96, 26. ed. Grot. *ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, εἰ δὲ βούλει, τῆς μουσικῆς.* DOBRÆUS.

1166. 1167. Mercurio dat R.

1167. *ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν*] Judices quotannis sorte lecti in decem partes, quas decurias vocare licebit, dividebantur, litterarum notis ab A ad K distinctas. Hæ, quum judicia habenda essent, in sortem a thesmothetis conjectæ ex iisque totidem eductæ esse videntur, quot judicia eo die futura essent. Aristophanis igitur loci sententia hæc est: haud stulte agunt judices, qui operam dare solent ut non uni sed pluribus decuriis adscribantur, quo si forte uni ex his causa nulla judicanda obvenerit, ipsi tamen propterea triobolo ne careant, sed in alia decuria, cui felicior sors fuerit, judices sedeant. SCHOEMANN. de sortitione judicum p. 16. et 20. *ἐπὶ* pro *ἐν* Suidas in *οὐκ ἐτός.*

1170. *εἶναι* Brunckius. *εἶναί μοι* libri omnes.

1171. ʽΙΕΡΕΥΣ] *ἱερεὺς τοῦ διός* R.

μοι om. R.

1172. Hæc et quæ in sequentibus famulo vulgo tribuuntur, in heri partes transferunt tres regii [et R.V.] BRUNCK.

1173. *οὗτος* om. R.V. et Mut. duo.

βλέπειν ante *ὁ* ponit V.

1181. *ἐκαλλιερεῖτο*] Gl. Dorv. *ἑόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ.* Grammaticum alium non novi, qui *καλλιερεῖσθαι* eum in modum exponat: neque tamen non verum est, aliquando poni de domesticis sacris, quæ intra privatos lares, adhibitis amicis, peraguntur: velut ap. Suid. in *δεκάτην ἑστιάσαι,* quum decimus infantis nati dies decucurrit, propinquis convocatis, *καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας.* Videtur ad eam explicationem inductus sequenti verbo *μετεκάλει.* HEMST.

1182. *οὐδεεὶς*] Vulgo *οὐδὲ εἶς.*

1184. *μυρίοι* Kusteri et Brunckii editiones. Priores *μύριοι.* Quod revocandum. Ran. 90. *μειρακύλλια—τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια.*

1187. καταμενεῖν] καταμένειν V. καμμένειν R.

1190. ἥκων] ἐλθὼν V.

1191. ἱδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ' ἀλλὰ Ald. Correctum ex codd. plurimis.

1192. οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος] Exhaustum erat diuturno bello mutatæque reip. temporibus Atheniensium ærarium penitusque dissipatum: nunc non respirare tantum, sed et lacertos movere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Græcos ferebantur. Auguratur itaque comicus, Plutum in sedes pristinas esse reversurum, ideoque Chremylo sacerdotem adjunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. HEMST.

1193. τὸν ὀπισθόδομον] Ita vocabatur ærarium Athenis et erat a tergo fani Minervæ in arce. Demosthenes [p. 170.] ἀνέωξάν τινες πρώην δήπου τὸν ὀπισθόδομον. Lucianus in Tim. c. 53. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. BERG. ὀπισθοδρόμον V.

1196. ἔξω τις] τις ἔξω V.

1197. τὰς χύτρας] De more illo veterum, diis in dedicatione statuarum ollas coctis leguminibus plenas libaminum loco offerendi, v. schol. ad h. l. et ad Pac. 922. Henr. Valesium in notas Maussaci ad Harpocr. v. Κτησίου Διὸς, et Selden. de Synedr. vett. Hebr. 3, 14, 3. KUST.

1199. Vult dicere, opportune adesse vetulam cum varia et forte purpurea veste, ut quæ hanc pompam, qua Plutus dedicandus erat, possit ornare; πορφυροῖς γὰρ, inquit schol., καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. BERG.

1204. In tribus Regiis hi versus Chremylo tributi sunt; unde satis liquet librarii errore in C. positam fuisse Carionis personam ante v. 1185. Utroque in loco Hemsterhusii judicium secutus sum, probabile illud quidem, ingeniosisque suffultum rationibus. Nunc tamen video nullas in extrema fabula Carionis partes esse debere. Is cum Mercurio domum ingreditur post v. 1170. nec amplius in scenam prodit. Tollatur itaque binis in locis ejus persona, eique sufficiatur Chremylus. In meo cod. Sacerdos primum cum famulo confabulatur: inducitur herus v. 1191. tribuunturque ei rursus verba τὸν Πλοῦτον, v. 1196. τὰς χύτρας, v. seq. πάντα σοι, v. 1201. reliqua famulo. Hæc distinctio vulgata, cujus vitium scite exsecutus est

Hemsterhusius, utique est melior; sed ingenio librarii debetur: conjecturisque illis omnibus potior est trium Reg. codd. fides, præsertim antiquissimorum A. D. qui nullas prorsus famulo partes tribuunt, postquam Sacerdos scenam ingressus est. BRUNCK.

1205. *ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ*] *ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις* R. Mut. duo et quattuor codices Brunckii. *ταῖς γὰρ ἄλλαις γε* V.

1206. *ἡ γραῦς* h. l. *spuma* in coctis cibis, ut ap. Athen. 13. p. 585 c. *Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα, παρεκάλει ῥοφῆσαι· ὁ δὲ, οὐ θέλω, εἶπεν· ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ· ἡ δὲ, ἀποφύσα καὶ τῷ κάτω χρῶ.* BERG.

1207. *ἔπεισιν* R. V. *ἔνεισιν* vulgo. Herodotus 2, 62. ab Hemst. comparatus, *τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον.*

1208. *τοίνυν* codices plurimi. *τοίνυν γ'* Ald.

1209. *ἐς*] *εἰς* libri.

NUBES.

HÆC est omnium Aristophanis comœdiarum nobilissima et artificiosissima, cujus in inveniundo argumento et disponendis partibus vim comicam exseruit admirabilem. Sed ingenii laudem pæne exstinxit invidia, quam auctori apud bonos multos conflavit Socratis derisio, cum præteritis ætatibus, tum maxime hac nostra, qua tam multi perhibentur sapientes, quia nihil magis quam sapientiam crepant. Scilicet imperitis hominibus persuasum est ab accusatoribus Socratis Anyto et Melito [Meleto], periculum suæ in illum calumniæ facere cupientibus, pretio subornatum fuisse comicum, ut sophistam in scena exagitaret, ejusque maledictis populi odium in Socratem, iramque judicum ita exarsisse, ut statim postea capitali judicio condemnatus fuerit. Ineptam historiolam nescio cujus fide in farraginem suam retulit Ælianus 2, 13, cum aliis quibusdam ad hujus comœdiæ fata pertinentibus, quæ itidem falsi arguuntur[a]. Ignorant quoque boni isti Aristophanis obtrectatores, exstitisse illius ætate acerrima jurgia inter philosophos, scenicosque poetas, maxime vero Comicos: Sophistas plurimos in scena traductos fuisse a diversis poetis, ipsumque in primis Socratem. Fabulæ, quam contra eum fecerat Amipsias, memini ad Ran. 13. Bis commissæ fuerunt Nubes. Primo olymp. 89, 1. archonte Isarcho. Aspere acceptæ fuerunt: iis prætulere judices chororum Cratini *Pytinam* et Amipsiæ *Connum*, quam Menagius admodum probabiliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita ut bis uno die a duobus poetis comico sale defricatus fuerit Socrates. Quocirca miror egregium illum scriptorem, e quo sua hausit Ælianus, non potius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane

[a] Inter hæc illud est, Socratem in conspicuo Theatri loco sedentem, quum Nubes agerentur, surrexisse et peregrinis se ostendisse quærentibus quis ille esset Socrates Aristophaneus. Duas alias hujusmodi narratiunculas vide apud scriptorem libelli de educatione puerorum p. 10 c. et Musonium in Stobæi Floril. 20, 16. vol. 1. p. 377. ed. Gaisford. G. DINDORF.

victo, ut in eum crimen conferret præparatæ Socratis condemnationis. Sequenti anno archonte Aminia Pronapi filio, Nubes emendatas iterum docuit, verum eventu haud feliciori[b]: nec amplius postmodo eas produxit, licet subinde eas expolivisse videatur. Jam vero Socratis accusatio et mors incidit in 95, 1. quo Laches fuit archon. Itaque inter primam hujus fabulæ commissionem et Socratis condemnationem intercessere anni 23. Quo tempore vero actæ fuerunt Nubes, hominem natum Athenis non exstitisse credo, cui præsagire animus potuerit fore, ut post 23. annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane si tum illas cum eo simultates gessissent ejus accusatores, statim eodem anno diem ei dixissent, nec populi et judicum exasperassent animos in hominem post 23. annos demum deferendum. Sed quid pluribus calumniam istam confutem, quam sua satis refellit absurditas? Et hæc tamen ratio est, cur tot hodie sapientiæ amatores infensi sint comico nostro, quem Socratis condemnationis vel causam vel instrumentum fuisse opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit unquam. Euripidem eodem quo Socratem defricuit sale, quod ad Thesm. 451. observavi, nec tamen eum unquam in capitis periculum adducere voluit. Comicorum procacitatem, obscenam lasciviam vituperabant sophistæ: horum comici deridebant exiles disputationes; inde eorum jurgia et perpetuæ concertationes, ab ira tamen et odio longe remotæ[c]. Singuli, ut solent agyrtæ, artem suam præ aliorum arte laudibus evehebant, quod apparet ex hoc comici loco in Ran. 1491.

χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων

[b] Sequitur Brunckius errorem novitii cujusdam grammatici, qui argumentum quartum (ed. nostræ p. 42.) scripsit. Nubes semel tantum actas, alteram autem eamque correctam editionem nunquam in scenam prodiisse gravissimo constat testimonio Eratosthenis, de quo dixi ad fragmenta p. 507, 508. De parabasi in secunda editione addita dicetur ad v. 518. G. DINDORF.

[c] Similiter judicat schol. ad Nub. v. 96. G. DINDORF.

διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

Ranæ eodem anno exhibitæ fuere, quo Socrates, prytanis quum esset, pro optimo cive se gessit in cognitione causæ præfectorum classis ad Arginusas: quod ob factum Aristophani carus esse debuit: nihilo tamen minus eum sugillavit ob disserendi de rebus subtilibus consuetudinem, et quia auditores suos a spectandis scenicis ludis avertebat. Sed non obstabat hæc sophistarum et poetarum æmulatio, quin una conversarentur, officiisque sibi responderent mutue.

Ni vera ista sunt, philosophos istius ævi eorum quos hodie videmus longe dissimiles fuisse oportet, prorsusque immutatam exinde fuisse hominis indolem. Quis enim animum inducat, Platonem in Symposio comicum nostrum cum Socrate eidem mensæ accumbentem repræsentaturum fuisse, si credidisset Aristophanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem adtulisse, idque *pretio subornatum?* Si Socratis morte gavisus fuisset Aristophanes, quis non miraretur eundem Platonem epigramma hoc fecisse comici inscribendum sepulchro?

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Plato enim, ut refert Olympiodorus in ejus vita, ἔχαιρε πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ ἡνίκα ἐτελεύτησεν, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην καὶ Σώφρονα. BRUNCK. Socratem in hac fabula non solum suam ipsius, sed aliorum quoque sophistarum personam sustinere recte animadvertit Brunckius in annotatione ad v. 98. 255.

---

1. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον | ἀπέραντον.] Similiter Ran. 1278. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον. Hic autem ἀπέραντον adjectum est exaggerandæ rei caussa, quasi Latine dicas *quantum infinitum*, quod aliquanto gravius est quam quod dici mos est *quam infinitum*. Attulerunt hæc verba Suidas in ἀπέρατον, et, qui ἀπέραντον omiserunt, Themistius in paraphrasi Aristotelis Physic. 4. p. 45. Ald., Poly-

bius Sardianus in Iriartii Catalogo p. 148, Atticista codicis Ambrosiani in Maii Auctoribus classicis vol. 4. p. 526. Quos non mirandum est integro uti maluisse trimetro quam ex alterius versus initio adjungere quo ad demonstrandum id quod vellent opus non esset. Ceterum cum *ὅσον ἀπέραντον* non comparanda sunt, quorum ratio alia est, *ὅσον αἰσχρὸν* apud Procopium B. Gotth. p. 430 a. *ἀνέπειθον ὅσον αἰσχρὸν εἴη τῷ τῶν ἀπορρήτων βασιλεῖ κοινωνοῦντι μὴ οὐχὶ αὐτοκράτορα τοῦ στρατοῦ εἶναι, ἀλλὰ στρατηγῷ ἀνδρὶ ὑπακούειν.* et *πόσον εὐήθης* in epigrammate Anthol. Palat. 9, 592. et quæ alia hujusmodi apud scriptores recentiores leguntur.

3. *ἀπέραντον*] *ἀπέρατον* V. Ald. scholiasta et Suidas. Vitiose.

ἀπέραντον] Quemadmodum hic de longa nocte queritur Strepsiades, ita Sosia apud Plaut. in *Amphitr.* I. 1.

Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo:
nisi item unam, verberatus quam pependi perpetem.

Nec mirum Strepsiadem hunc noctes insomnes ducere: hoc enim evenire solet iis, qui in magno ære alieno sunt. Apud Plautum Menæ. V. 5. rogat medicus Menæchmum:

Perdormiscin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?

Cui ille respondet:

Perdormisco, si resolvi argentum, quoi debeo.

Ex Lamb. Bos Observat. critt. p. 61. BRUNCK.

4. *ἀλεκτρυόνος*] *ἀλεκτρυόνων* Simplicius ad Aristot. Phys. 4. p. 167.

6. Hoc versu utitur Libanius epist. 144. p. 73.

7. *ὅτ' οὐδὲ*] Pac. 196. *ἰή, ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν.*

κολάσ'] *κολάσαι* R. V. aliique nonnulli. Sic in Pace 392. *ἀλλὰ χάρισ', ὦ φιλανθρωπότατε,* iidem libri *χάρισαι.* Male Brunckius *κολάσαι 'ξεστι.* Quod non potest defendi Vesparum v. 501. exemplo *κελητίσαι 'κέλευον,* ubi crasin elisioni prætulit poeta propter metri necessitatem.

τοὺς οἰκέτας] In bellum imprecatur, quod non sinat servos castigare, qui, quum prope hostes essent, ab heris male habiti facile transfugiebant. Idcirco inter eos, quibus bellum commodum est, servos recenset, Pac. 451. Male hæc unus e scholiastis refert ad libertatis promissionem factam servis ante pug-

nam ad Arginusas, quæ contigit, a. 3. olymp. 93. diu post editam hanc fabulam. BRUNCK.

10. *ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος*] Inepte imitatur Theophylactus Simocatta Histor. p. 47 b. *ἐγκεκορδυλημένοι τοῖς ἄλγεσιν.*

13. *ὑπὸ τῆς δαπάνης*] Demosthenes p. 1046. ab Spanhemio citatus, *ἱπποτρόφος ἐστὶ καὶ φιλότιμος, ἅτε νέος καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ὤν.* et Xenoph. Hipparch. 1, 11.

15. *ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται*] Theophylactus Simocatta epist. 65. p. 71. ed. Boisson. a Berglero citatus, *ξυνωρικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμίαρος.* Adde ex ejusdem Histor. p. 206 d. *ἱππάζεσθαί τε καὶ ξυνωρικεύεσθαι τὸν Μαυρικίου τοῦ Καίσαρος υἱόν.*

16. *ὀνειροπολεῖ*] Hunc locum in mente habuisse videtur Basilius M. vol. 1. p. 33 c. *ἤδη δέ τινες τῶν ἱππομανούντων καὶ ὄναρ ὑπὲρ τῶν ἵππων μάχονται, ἅρματα μεταζευγνύντες καὶ ἡνιόχους μετατιθέντες, καὶ ὅλως τῆς μεθημερινῆς ἀφροσύνης οὐδὲ ἐν ταῖς καθ' ὕπνον φαντασίαις ἀφίστανται.*

17. *εἰκάδας*] Quum non nisi decem dies restant, et reddendum est fœnus, aut summa. Nam in mensem locabant fœneratores argentum. Infra 754. et alibi. BERG.

21. *ἴδω*] *εἴδω* R.

22. *τί*] Cur, i. e. ad quid.

23. *ὅτ' ἐπριάμην*] In recentioribus codicibus præmissum *συνῆκα* vel *συνῆχ'* ex glossemate.

24. *ἐξεκόπην*] Scribendum *ἐξεκόπη* cum Kustero. Equo si elisus fuisset oculus, non emendus fuisset Strepsiadi.

25. In somnis loquitur.

ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον] Nempe quod periculosum esset in curulibus agonibus ab orbita recedere: unde proverbii vice *ἔξω δρόμου* dictum apud Æschylum Choeph. 511. et *ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω* Agam. 1254. SPANHEM.

26. *τουτὶ* R. Scribebatur *τοῦτο.* Pac. 64. *τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.*

28. *τὰ πολεμιστήρια*] *ἅρματα* recte intelligit scholiasta. Quocum Stephanus in Thesauro comparavit Xenophontem Cyrop. 8, 8, 26. *οἷα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει.* ubi *ἅρματα* præcessit sect. 24. Πολεμιστήρια autem dicuntur quia *οἱ ἡνίοχοι καθωπλισμένοι ἤλαυνον,* ut ait scholiasta.

30. *τί χρέος ἔβα με*] Phrynichus p. 391. ed. Lobeck. 'Αττικὸς

ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς, εἰ διὰ τοῦ ω χρέως λέγεις. (Sequuntur verba Aristophanis.) ἔοικε δὲ παρῳδηκὼς εἰρηκέναι, διόπερ οὐ χρηστέον αὐτῷ. Non videntur Phrynicho in promptu fuisse verba Euripidis ab scholiasta memorata τί χρέος ἔβα δῶμα. Idem Hippol. 581. τί ποτ' ἔβα κακόν;

31. Ἀμυνίᾳ] ἀμεινίαι V.

32. ἐξαλίσας] In pulvere volutans: quod διακονίεσθαι dicit Hippocrates epist. p. 1293, 22 de equo Eurylochi, ὁπότε διακονίεσθαι ἤθελεν. Xenophon a Berglero citatus Œcon. 11. 18. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει. Vide eundem de re eq. 5, 3. cum annotatione Schneideri.

33. μέλ'] μέλε' cum apostropho libri plurimi: de quo in posterum plerumque tacebo.

ἐξήλικας] Locutionem Latinam *evolvi bonis* comparavit Kusterus.

35. ἐνεχυράσασθαι] Scribendum ἐνεχυράσεσθαι, quod Kusterus tacite posuit. Futurum præbet codex unus Mutinensis, in quo ἐνεχυρίσεσθαι scriptum, fortasse pro ἐνεχυριάσεσθαι. Conf. ad v. 1141. ἐνεχυράσεσθαι forma media, *pignora ablaturos*. Gl. ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. At infra v. 241. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι significatione passiva, *pignora a me capiuntur*. V. Salmas. de modo Usur. p. 549. BRUNCK.

37. δήμαρχός τις] τις δήμαρχος V. et sex septemve codices recentiores. Quod præferendum videtur. Ceterum recte scholiasta, παίζων τὸν κόριν ἢ τὴν ψύλλαν καλεῖ. Idem de demarchorum officio copiose exposuit. Theodorus Hyrtacenus in Notit. MSS. vol. 7. p. 740. a Boissonadio citatus, δάκνει μέ τις δήμαρχος ἐκ τῶν γραμμάτων. Plutarch. Moral. p. 1044 d. οἱ κόρεις ἐξυπνίζουσιν ἡμᾶς.

39. δ'] μὲν libri deteriores.

40. τρέψεται] στρέψαι R. στρέψεται V. Acharn. 833. πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.

41. Euripidis Medeæ initium contulit scholiasta, εἴθ' ὤφελ' Ἄργους μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

44. εὐρωτιῶν] ἐξήγησίς ἐστι τοῦ εἰκῇ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος· ὡς εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται. Suidas.

ἀκόρητος] Gl. ἀκαλλώπιστος. Eustathius ad Il. p. 951, 41. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλητον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον, εἰκῇ κείμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκορήτου θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν ὡσεὶ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Respicit versum Pacis 59. BRUNCK.

45. στεμφύλων] Gl. τεταριχευμέναις σταφύλαις. Falso. Phrynichus [p. 505. ed. Lob.] στέμφυλα. οἱ μὲν πολλοί, τὰ τῶν βοτρύων ἐκπιέσματα, ἀμαθῶς· οἱ δ' Ἀττικοί, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. Thomas M. p. 809. στέμφυλα οἱ πολλοί, τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι· οἱ δ' Ἀττικοί, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. BRUNCK.

46. Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους] Non ab nominativo Μεγακλέης τοῦ Μεγακλέους, sed Μεγακλέης ὁ Μεγακλέους. Alcmeonidas autem, e quibus fuit Megacles, nominat ut familiam generis et antiquitate in nobilitate insignem; de qua vide Boeckh. in commentario ad Pindarum p. 303.

48. ἐγκεκοισυρωμένην] Etym. M. p. 310, 44. ἐγκεκοισυρωμένος: ὑπερήφανος, κεκαλλωπισμένος.—εἴρηται παρὰ τὴν Κοισύραν, ἥτις ἦν μήτηρ Μεγακλέους καὶ Ἀλκμαίωνος γυνή, ὑπερήφανος καὶ καλλωπίσμασι πολλοῖς χαίρουσα. εἰς δὲ τὸ λεξικὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ τρυφῶσαν. In ἐγκεκριωρωμένην corruptum apud Hesychium. Infra v. 800. de Phidippide, κᾆτ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῆς Κοισύρας. Conf. Elmslei. ad Acharn. 614.

52. Κωλιάδος, Γενετυλλίδος] Eadem Veneris epitheta conjunxit Lys. 2.

53. ἐσπάθα] Citat locum hunc Harpocratio in ἐσπαθᾶτο. Aristænetus epist. 2, 12. Ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον αὐτῇ δεικνὺς, ὅπερ ἂν τύχω φορῶν, κωμικῶς τὴν ἄσωτον ὑπαινίττομαι φάσκων· ὦν γύναι, λίαν σπαθᾷς. Cæterum jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis σπαθᾶν, quæ tam *texere* vel *telam densare*, quam *dilapidare* et *prodigere* ap. Græcos significat, ut schol. recte monet. KUST. Hesych. σπαθᾷ: τρυφᾷ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται. Libanius vol. 4. p. 143, 13. ἤνεγκα γυναῖκα σπαθῶσαν, ὀλεσίοικον. Similis lusus in ambiguitate vocabuli ἱστός est apud Strabon. 8. p. 378. ubi de meretrice Corinthum navigante agitur, καὶ δὴ καὶ μνημονεύεταί τις ἑταίρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν ὅτι οὐ φιλεργὸς εἴη οὐδ' ἐρίων ἀπ-

τοιτο, εἰπεῖν, ἐγὼ μέντοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

56. ἔλαιον] In Av. 1588. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. BERG.

57. τὸν πότην ἧπτες λύχνον] Lucernam, quæ multum olei bibit propter crassa ellychnia. Lucianus dixit ex contrario, *siticulosum ellychnium*, cui non satis olei affunditur: πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις, in Timone c. 14. BERG. Vid. Valcken. ad Callimachi fragm. p. 191.

58. ἔλθ'] Codices quidam deteriores ἴθ', quod Suidas quoque habet in δεῦρο, ex interpretatione. Conf. ad v. 822. et Eq. v. 150. Contra scholiasta Sophoclis Antig. 742. ἰὼν explicat per ἐλθών.

59. θρυαλλίδων] θρυαλίδων R. Pro ὅτι τῶν apud Suidam in θρυαλλίς scriptum τῶν γάρ.

60. οὑτοσὶ] οὑτοσὶν aliquot codices.

61. τἀγαθῇ A. C. R. V. aliique. τὴγαθῇ Ald.

62. δὴ 'ντεῦθεν] δ' ἠντεῦθεν R. δῆν ἐντεῦθεν V. Vulgo δὴ ταῦτ'. Quod ex δὴ 'νταῦθ' corruptum videtur.

64. Ξάνθιππον] Xanthippi plures fuerunt in familia Alcmeonidarum.

Χαίριππον V. Scribebatur Χάριππον. Utraque nominis forma usitata. Vide Athenæum 10. p. 415 e. 14. p. 644 f. Andoeidem p. 5, 39. Differunt autem sic ut Χαιρεκλῆς et Χαρικλῆς, Χαιρέδημος et Χαρίδημος, Χαιρεμένης et Χαριμένης, Χαιρέλεως et Χαρίλεως. In R. librarii errore κάλλιππον.

Καλλιππίδην] καλιππίδης R. Sic apud Athen. 12. p. 535 d. apographum Florentinum καλιππίδης ὁ τραγῳδός.

65. τοῦ πάππου] Quæ usitata Græcis ratio fuit, abs qua raro discesserunt. Sic Περικλέης Περικλέους, Δημοσθένης Δημοσθένους.

Φειδωνίδην] Infra v. 134. Φείδωνος υἱὸν se dicit Strepsiades, ut solent variari nominum propriorum terminationes. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 996.

66. ἐκρινόμεθ'] *Litigabamus*. Cum verbis Euripidis Med. 596. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα comparavit Elmsleius.

67. Φειδιππίδην] Phidippi nomen jam apud Homerum legitur: Phidippidis antiquiora exempla nulla sunt. Nam suspectum est exemplum Herodoti 6, 105. ubi qui memoratur Phidippides ab aliis scriptoribus pluribus Philippides vocatur.

70. ξυστίδα nominat, quia hoc ἱππικὸν ἔνδυμα erat, ut Harpocratio aliique grammatici annotarunt. Eadem ἁρματηλάτας usos esse tradunt scholiastæ ad hunc locum et ad Theocrit. 2, 74. Porro scholiasta, ξύστιδα προπαροξύνουσιν. Hoc accentu ξύστις in lexico rhetorico in Bekk. Anecd. p. 284, 14. et ξύστιν in verbis Diphili apud Pollucem 10, 62. λήκυθον ξύστιν (adde τ') ἔχεις.

71. Φελλέως] φυλλέως R. Vid. ad Acharn. 273.

73. ἐπίθετο R. aliique pauci. Vulgo ἐπείθετο.

74. ἵππερον] ἵππερος scholiastæ dictum videtur ut ἴκτερον. Photius p. 111, 3. ἱππέρων: τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα. Recte Photius, nisi quod mos Atticorum postulat ut ἵππερων scribatur retracto accentu.

μου κατέχεεν] Editiones veteres et pars codicum κατέχεε. Quod Salmasius in Exerc. Plinianis p. 398. posuit κατέχεέ μου, memoriæ errore posuit, quæ eum tripliciter fefellit scribentem τὸν ἵππερον κατέχεέ μου τῶν πραγμάτων.

75. φροντίζων, ὁδοῦ | μίαν] Male in Ald. distinctum φροντίζων ὁδοῦ, μίαν —.

76. εὗρον ἀτραπὸν] ἀτραπὸν εὗρον V.

78. τουτονὶ] οὑτοσὶ V.

82. εἰπέ μοι Phidippidi continuat R.

83. τουτονὶ] Male scholiasta de signo aliquo Neptuni cogitat. οὗτος etiam de absentibus dicitur majoris ἐναργείας caussa. Acharn. 427. ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί. Ran. 429. Καλλίαν τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου, quod scholiasta explicat ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. Plato Gorg. p. 470 d. Ἀρχέλαον τοῦτον τὸν Περδίκκου. Similiter Latini *hic* pronomine utuntur.

87. πιθοῦ] πιθοῦ μοι R. πιθοῦμαι V.

πίθωμαι Dawesius. Libri antiqui πείθομαι, recentes πιθοῦμαι. Vesp. 760. Βδελ. ἐμοὶ πιθοῦ. Φιλ. τί σοι πίθωμαι. Hic quoque in libris scriptum πείθομαι, quod emendavit Porsonus. Av. 164. Πεισθ. εἰ πίθοισθέ μοι. Ἔποψ. τί σοι πιθώμεσθα;

91. Διόνυσον] διόνυσσον R. Vid. ad Acharn. 525.

νυν] *νύν γ'* codices recentes.

92. *θύριον*] *θυρίδιον* R. V. Thesm. 26. *ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;* *τῳκίδιον*] *τῳκίδιον* R. *τόκίδιον* V.

94. *φροντιστήριον*] Vocibus *φροντιστοῦ* et *φροντιστῶν* de Socrate et ejus discipulis, unde *φροντιστήριον* hic dicitur Socratis schola, non solum Aristophanes aliquot in hac fabula locis, sed etiam Plato et Xenophon usi sunt. SPANH.

96. *ὡς ἔστιν πνιγεὺς*] Hoc inventum Hipponi philosopho tribuerat Cratinus in *Πανόπταις*, ut refert scholiasta. Metoni geometræ tribuitur in Avibus 1001.

97. *κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος*] Euripides Bacch. 292. *τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος.* BERG.

98. *ἀργύριον ἤν τις διδῷ*] De Socrate vere dici hoc non potuit, qui nunquam ab auditoribus suis mercedem accepit. [Vid. Xenoph. Memor. 1, 2, 6.] Sed hoc faciebant plerique alii sophistæ. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, et quæ singulis in ratione vitæ et doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem confert. Sic solent etiamnum comici nostri, qui in personam aliquam fictam vitia et ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, vel dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scimus fuisse alienissimum. BRUNCK.

99. *λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα*] Quod rhetorum quidem vel sophistarum proprium exstitit, non vero Socratis, de quibus ab eo dicitur apud Platonem in Euthydemo p. 272. *οὕτω δεινὼ γεγόνατον ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαί τε καὶ ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως ἐάν τε ψεῦδος ἐάν τ' ἀληθὲς ᾖ.* SPANH.

101. *μεριμνοφροντισταὶ*] Euripides philosophos vocat *μεριμνητὰς λόγων* Medea v. 1228. BERG.

103. *τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους*] Citat hunc locum Athenæus 5. p. 188. C. Eodem respexisse videtur Theocritus 14, 3. *ἀφίκετο Πυθαγοριστής, ὠχρὸς κἀνυπόδατος.* Color nempe pallidus in philosophis præcipue notari solebat. Hinc Lucianus init. Jov. Tragœd. *ὠχρὸς περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων.* Idem in Icarom. c. 5. philosophis tribuit *προσώπου τε σκυθρωπότητα καὶ χρόας ὠχρότητα.* Vide eumdem in Bis accus.

c. 16. Cum pallore philosophorum comicus hic conjungit *ἀνυποδησίαν*. Solebant enim philosophi austeriores et adstrictioris vitæ discalceati incedere: quod Socratem fecisse discimus ex v. 362. itemque ex Xen. Mem. 1, 6, 2. Sic ap. Athen. 4. p. 163 e. Diodorus Aspendius philosophus dicitur *ῥυπῶν καὶ ἀνυποδητῶν*. Alciphron Epist. 1, 3. *ἤκουσά τινος τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων*. Intelligit philosophos Stoicos. Lucianus in Icaro-Menippo c. 31. philosophum describens, præter alia ait: *αὐχμῶ καὶ ψυχρολουτῶ καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι.* Cynici præcipue, qui aliis philosophis austeriores videri volebant, nudis pedibus incedere solebant. Hinc apud Lucianum in Dialogo Cynici et Lycini c. 1. Lycinus alteri inter alia objicit *τὸ ἀνυποδητεῖν*. Lucillius in epigr. Anthol. [Palat. 11, 153.] Menestratum Cynicum vocat *ἀνυπόδητον καὶ ῥιγοῦντα*. Interdum tamen viros etiam splendidioris fortunæ et dignitate conspicuos discalceatos incessisse legimus, ut aliis patientiæ et adstrictioris vitæ exemplum præberent. Sic de Catone Uticensi testatur Plutarchus in ejus vita c. 6. eum, etiam quum prætor esset, *sine calceis et tunica* sæpe ad tribunal accessisse: *ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων πολλάκις ἐπὶ τὸ βῆμα προσερχόμενος*. Idem de Phocione c. 4. tradit: *ὅτι κατά γε τὴν χώραν καὶ τὰς στρατείας ἀνυπόδητος ἀεὶ καὶ γυμνὸς ἐβάδιζεν*. Photius in Bibliotheca p. 1485. de Lycurgo oratore: *ἀνυπόδετος τὰ πολλὰ διῆγε, εἰ μὴ τὸ πρέπον αὐτὸν ἐβιάζετο πρὸς τὴν τῶν ὑποδημάτων κατελθεῖν χρείαν*. Vide etiam Philostratum in epist. ad *μειράκιον ἀνυπόδητον* [p. 922. ed. Olear.] ubi *τὴν ἀνυποδησίαν* laudat, eamque heroibus et philosophis convenire ait. Agesilaus jam senex *ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει* teste Æliano V. H. 7. 13. ubi vide Periz. KUST.

104. Hunc versum om. R.

Χαιρεφῶν] Qui Socrati fuit *ἑταῖρος ἐκ νέου*, ut ait Plato Apol. p. 21. Comicorum in Chærephontem dicteria collegit scholiasta ad locum Platonicum.

105. *ἢ ἤ*] Præstat *ἠή* scribi.

106. *ἀλλ' εἴ τι κήδει*] Acharn. 1028. *ἀλλ' εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου*. BERG.

107. *σχασάμενος τὴν ἱππικήν*] Synesius epist. 128. *τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι, σχασάμενος ἱππικήν*. BERG.

108. *οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι*] Acharn. 966. *οὐκ ἂν μὰ Δί', εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα.*

109. *τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας*] Dubitatum ab grammaticis esse refert scholiasta, utrum equi an aves intelligendi sint *Φασιανοί*. De Leogora, Andocidis oratoris patre, tantum constat, hominem fuisse luxuriosæ deditum vitæ, cui non solum mensæ lautiores, sed etiam rei equestris studium apprime conveniunt; ut hoc quidem argumento dijudicari nequeat quo sensu *φασιανοὺς* dixerit Aristophanes. Nihilominus certissimum est equos esse intelligendos, quam interpretationem non solum mores Phidippidis postulant, sed etiam usus loquendi exigit. Nam *φασιανοὶ ἵπποι* dici solent, *φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις*, ut Herodianus præcepit, in appendice ad Phrynichum p. 459. ed. Lobeck., Atticorum veterum linguam, non Aristotelis et recentiorum scriptorum consuetudinem respiciens, qui plurima dixerunt veteribus inaudita. Lepide autem Phidippides ab equitandi studio ne tum quidem destiturum se esse dicit si præstantissimi equi Leogoræ sibi offerantur, cujusmodi fere *ὑπερβολῇ* Chremylus in Pluto v. 600. utitur, *οὐ γὰρ πείσεις*, inquiens, *οὐδ' ἢν πείσῃς*. Equos Phasianos, ex Colchide, regione tam dissita, Athenas adductos non erat quod miraretur Kusterus, quum hodie quoque viri ditiores interdum equis utantur ex Arabia adductis. Ceterum quod Athenæus 9. p. 387 a. alteram illam de avibus interpretationem probasse creditur, injuria fit viro eruditissimo. Nam totum illum locum, *καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δ' ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων ὡς πολλοί, τοὺς φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας. δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ*, ipsum genus dicendi manifeste prodit non ab Athenæo scriptum, sed ab lectore aliquo vel librario esse insertum, qui Platonis comici testimonium ex scholiasta Aristophanis petivit.

112. *ἄμφω τὼ λόγω*] Vide infra v. 886. Isocrates in encomio Helenæ sub initium, *δύο λόγω περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀντειπεῖν*. BERG.

113. *τὸν κρείττον' ὅστις ἐστὶ καὶ τὸν ἥττονα*] Socrati ab accusatoribus objectum fuit, ut apud Platonem legitur Apolog. p. 19. *ὅτι περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖ καὶ ἄλλους ταῦτα διδάσκει.* Istud autem

non in philosophorum quidem, sed in rhetorum scholis agitatum, et quid proprie denotet, ab Aristotele traditur Rhetor. 2, 24. Ibi enim duo adponit verisimilia: unum quidem vere tale, alterum vero non simpliciter; ut, si quis de illatis verberibus accusatus, paratam habeat defensionem, quod sit debilis nec proinde illo crimine teneatur; seu, si sit robustus, non esse verisimile, eum esse illi culpæ obnoxium, quia verisimile futurum erat, ut videretur. Quibus addit continuo philosophus: *καὶ τὸ τὸν ἥττω δὲ λόγον κρείττω ποιεῖν τοῦτ' ἔστι.* Nec dissimulat, moleste tulisse homines *illam Protagoræ professionem*, seu *τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα.* Hic enim *Protagoras* (non autem Socrates ejusve discipuli) *sophistarum acerrimus*, ingenti pecunia, ut de eo Gellius N. A. 5, 3. extr. docere pollicebatur, *quanam verborum industria causa inferior fieret potior. Quam rem Græce ita dicebat: τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν.* Idem *ἥττων λόγος* s. *inferior causa, χείρων λόγος* s. *pejor causa* dicitur ap. Lucian. Vit. Auct. c. 27. ubi mercator ad emtum modo a se servum ait, eum a se mox in pistrinum conjectum iri, *quo illum sat certum reddam, me herum ejus esse secundum pejorem causam, πείσω εἶναι δεσπότης, κατὰ τὸν χείρω λόγον.* SPANH. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 2, 13.

114. om. R.V.

115. *τἀδικώτερα*] *τἀδικώτατα* Ald. et aliquot codices.

118. Idem versus 1250.

121. *Δήμητρα*] *δήμητραν* V. aliique, vitio solemni. Vid. ad Thesm. 289.

ἔδει] Persona secunda futuri *ἔδομαι.* Vid. Eccles. 595. BRUNCK.

122. *σαμφόρας*] *σαπφόρας* codices deteriores: quæ recentior est vocabuli forma, de qua vide annotationem ad scholia. *συμφόρας* apud Athenæum xi. p. 467 b.

123. *ἐξελῶ*] *ἐξολῶ* R. Qui *ἐξελῶν* pro *ἐξολῶν* recte præbuit Eq. 143.

126. *πεσὼν γε κείσομαι*] Metaphora ducta a luctatoribus, qui victi jacent. Æsch. Eumen. 592. *ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.* Apud comicum Eccl. 962. *τὴν θύραν ἄνοιξον τήνδ'· εἰ δὲ μή, καταπεσὼν κείσομαι.* BERG.

127. *διδάξομαι*] I. e. *ipse me docendum alteri præbebo.*

Verba enim media plerumque passionem significant cum actione conjunctam: veluti λούσομαι, *lavabor* i. e. *me ipsum lavabo*, vel, *me lavandum aliis præbebo:* κείρομαι *me ipse tondeo*, vel, *tondendum me alteri præbeo:* et similia. Solent enim Græci de hominibus, qui vel a se ipsi, vel ab aliis volentes quid patiuntur, loquentes adhibere verba media, quæ ideo etiam ἀντιπεπονθότα, vel αὐτοπεπονθότα vocant. Egregius est hanc in rem locus ap. Philon. de Caino [vol. 1. p. 153.], ubi de verbo κείρεσθαι agens, in significatione ejus sic distinguit, ut dicat oves, pelles et alia inanimata, sive actione carentia, sensu passivo dici κείρεσθαι; at hominem, qui sponte se tondendum præbeat, et sic actionem aliquam passioni admisceat, sensu medio κείρεσθαι. Ὥσπερ γὰρ, inquit, τὸ κείρεσθαι διττόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθὸς κατὰ ἀντέρεισιν, τὸ δὲ ὡς ὑπεῖκον καθ' ὑπόπτωσιν. Πρόβατον μὲν γὰρ ἢ δέρμα ἢ τὸ λεγόμενον κῴδιον, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν καὶ σχηματίζων καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακιρνὰς τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν. Vide etiam Menag. ad Diog. L. 7, 64. KUST.

128. ἐς] εἰς libri.

130. σχινδαλάμους, formam Atticam, de qua vid. ad Ran. 819, restituit Brunckius. σκινδαλάμους codices recentiores et Suidas in σκινδάλαμος. σκινδάλμους R. V. σκινδαλμοὺς Ald. et scholiasta ad v. 855.

131. στραγγεύομαι] στραγεύομαι R. V. Qui scribendi modus ferit ut hoc verbum sæpissime in στρατεύομαι corrumperetur. Vide Hesychii interpretes ad στρατεύομαι.

133. βάλλ'] βάλ' V. et codex unus Dobræi.

134. Κικυννόθεν] κικυνόθεν et v. 210. κικυνεῖς R, scriptura vitiosa. Vide exempla inscriptionum apud Boeckhium Corp. Inscr. vol. 1. p. 328. 346.

136. ἀπεριμερίμνως] Hoc adverbio non raro utuntur scriptores recentiores. Vide, ut his utar, Synesium p. 38 b. Nicephorum Gregoram Hist. Byz. p. 69 a. Georgium Pachym. Michael. Pal. p. 320 b.

137. ἐξήμβλωκας] Gl. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. Allusio ad Socratis matrem quæ obstetrix erat: ipse autem dicere solebat se eandem artem exercere, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ. Schol. BRUNCK. Vide Platon. Theæt. p. 149.

ἐξευρημένην] Scribendum ἐξηυρημένην ex Etym. M. p. 80, 9. De augmento hujus ceterorumque ejusdem generis verborum jam veteres grammaticos in diversas partes abisse scimus, aliis ηυ, aliis ευ probantibus, aliis utrumque admittentibus. ευ qui probarunt quæritur unde resciverint, quod veteres scribebant ΕΥΡΟΝ, id εὗρον potius quam ηὗρον esse. Recte Elmsleius ad Eurip. Heracl. 305. et Med. 191. ubique ηυ restituendum esse præcipit. ἐξηυρέθη codices præbent Aristophanis Pac. 129. Eadem est ratio verborum ab οι diphthongo incipientium, velut οἰμώζειν οἰνοῦν οἴχεσθαι, quorum augmentum non raro servarunt libri antiquiores.

138. οἰκῶ] ἥκω codex Cantabrigiensis unus.

141. νυν] νῦν R, ut solent libri vetustiores, de quo in posterum non monebo.

142. ἐς] εἰς libri præter codicem Mutinensem unum.

143. δὲ ταῦτα] δέ σε ταῦτα libri deteriores.

μυστήρια] Aristænetus 2, 5. μυστήριά σοι ταῦτα γεγράφθω. Ælianus epist. 1. ταῦτά σοι, πρὸς τοῦ Πανὸς, μυστήρια τὰ μεγάλα ἔστω. BERG.

145. ψύλλαν] Prom. c. 6. ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσαι καὶ Νεφέλαις ξυνόντας, ἄρτι δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας κ. τ. λ. Item [scriptor recentissimus] in Philopatr. c. 12. σίγα τὰ νέρθε καὶ τὰ σιγῆς ἄξια· οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. Xenophon. Symp. 6, 8. ubi Syracusanus ad Socratem: ταῦτα μὲν ἔα· ἀλλ' εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. KUST. Apud Xenophontem scribendum cum Jacobsio πόσους ψύλλης πόδας ἐμοῦ ἀπέχεις. Quod ab Aristophane sumpsit Xenophon.

ἅλλοιτο] ἅλοιτο R. V.

147. τὴν σωκράτους R. Legebatur τοῦ Σωκράτους.

148. τοῦτ' ἐμέτρησε] τοῦτο διεμέτρησεν R, et sic (vel τοῦτο διεμέτρησε) alii pauci cum grammatico Hermanni p. 383. Hinc in recentioribus quibusdam codicibus, qui ipsi quoque διεμέτρησε præbent, τοῦτο pronomen est ejectum, quo multo magis opus est quam διά præpositione, quæ fortasse ex διατήξας est repetita.

150. ἐς] εἰς libri.

τὼ πόδε] Sic numero duali τοῖν ποδοῖν de scarabæo utitur Pac. 7.

151. ψυγείσῃ] ψυχείσῃ codex Cantabrigiensis unus, recte. Mœris p. 421. ψυχῆναι Ἀττικῶς, ψυγῆναι Ἑλληνικῶς. ἀπεψύχη ex Æschylo servavit Hesychius. Apud Aristidem vol. 1. p. 321, 8. ubi ψυχθὲν legebatur, vetusti codices Laurentiani ψυχὲν servarunt. ψυγῆναι frustra defendunt Buttmannus gramm. vol. 1. p. 450, et Lobeckius ad Phrynich. p. 318. Vera ratio non fugerat Elmsleium, quem vide ad Eurip. Suppl. 543. in diario classico Londinensi fasc. 16. p. 439.

Περσικαί] Vile genus calceamenti, de quo vid. Brisson. de regno Pers. p. 253. περσικά V, male: vid. ad Lys. 229. Περσικαί ex hoc loco citat Pollux 10, 168. male ἀναξυρίδας interpretatus.

152. ὑπολύσας] ἀπολύσας Synesius p. 40 b.

161. διὰ λεπτοῦ V. et Dorvillianus. Plerique libri διαλέπτου, vocabulum aliunde non cognitum, præbent, quod ex διαλεπτοῦ ortum, quæ est paucorum codicum scriptura.

163. κοῖλον] Ad πρωκτὸν referri animadvertit scholiasta.

166. τρισμακάριος] τρισμακάριοι aliquot libri non optimi.

168. δίοιδε] διοῖδε R.

170. ὑπ' ἀσκαλαβώτου] *Stellio lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cujus proinde nomen ii nullum habent.* Harduinus ad Plinium vol. 1. p. 606. Quin juxta Plinium vol. 2. p. 508. stellio, quem Græci coloten vocant, et ascalaboten, et galeoten, in Italia non nascitur. BRUNCK.

178. 179. Demetrius περὶ ἑρμηνείας 153. *ἔστι δέ τις καὶ ἡ παρὰ τὴν προσδοκίαν χάρις, ὡς ἡ τοῦ Κύκλωπος, ὅτι ὕστατον ἔδομαι Οὖτιν. οὐ γὰρ προσεδόκα τοιοῦτο ξένιον οὔτε Ὀδυσσεὺς οὔτε ὁ ἀναγινώσκων. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, κάμψας— θοἰμάτιον ὑφείλετο.* Recte Demetrius hoc παρὰ προσδοκίαν dictum censet eamque ipsam ob caussam locum quoque, ubi acta res est, in postremis demum verbis nominat discipulus non, ut alioqui oportebat, in principio narrationis.

178. κάμψας] κάψας R.

διαβήτην λαβὼν] ὡς optime gl. cod. Harleiani, quum sensus sit διαβήτῃ χρώμενος. DOBRÆUS ad Pluti v. 314.

179. ἐκ τῆς παλαίστρας] Id est ex ἀποδυτηρίῳ τῆς παλαίστρας. Sic in ἀποδυτηρίῳ Lycei versatur Socrates apud Platonem Euthyd. p. 272. extr. *κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα, οὗπερ σύ με εἶδες, ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ μόνος, καὶ ἤδη ἐν νῷ εἶχον*

ἀναστῆναι· ἀνισταμένου δ' ἐμοῦ ἐγένετο τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. πάλιν οὖν ἐκαθεζόμην, καὶ ὀλίγῳ ὕστερον εἰσέρχεσθον τούτω, ὅ τ' Εὐθύδημος καὶ ὁ Διονυσόδωρος καὶ ἄλλοι μαθηταὶ ἅμα πολλοί, ἐμοὶ δοκεῖν.

θοἰμάτιον] Epictet. dissert. 4, 2, 20. p. 658. *ἀλλὰ λέγει Ἀριστοφάνης* (v. 103.) *τοὺς ὠχριῶντας τοὺς ἀνυποδήτους λέγω. λέγει γὰρ καὶ ἀεροβατεῖν αὐτὸν* (v. 225.) *καὶ ἐκ τῆς παλαίστρας κλέπτειν τὰ ἱμάτια. θοἰμάτιον* cum articulo dicit pallium intelligens ejus cui problema geometricum, adstantibus discipulis, explicabat Socrates animi avertendi caussa: quemadmodum in Ranis v. 148. dixit *ἢ παῖδα βινῶν τἀργύριον ὑφείλετο.* Frequens autem illud fuisse furti genus ex eo colligi potest quod summa legum severitate opus fuit ad fures ab gymnasiis arcendos. De quo Demosthenes in Timocr. p. 736. *καὶ εἴ τίς γ' ἐκ Λυκείου ἢ ἐξ Ἀκαδημείας ἢ ἐκ Κυνοσάργους ἱμάτιον ἢ ληκύθιον ἢ ἄλλο τι φαυλότατον ἢ τῶν σκευῶν τι τῶν ἐκ τῶν γυμνασίων ὑφέλοιτο ἢ ἐκ τῶν λιμένων, ὑπὲρ δέκα δραχμάς, καὶ τούτοις θάνατον ἐνομοθέτησεν* (ὁ Σόλων) *εἶναι τὴν ζημίαν.* Aristoteles Problem. 29, 14. *ἐὰν μέν τις ἐκ βαλανείου κλέψῃ ἢ ἐκ παλαίστρας—θανάτῳ ζημιοῦται.* Quos duos locos attulit Suevernius in commentatione de Nubibus p. 17. Simile commentum de trulla ab Socrate surrepta ex Eupolide memorat scholiasta, *δεξάμενος δὲ Σωκράτης Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν.* Cujusmodi criminationes non est dubitandum quin spectatoribus non ignominiosæ, sed ridiculæ visæ sint. Ceterum quod ad pecuniam attinet pallio vendito paratam, comparandus Themistii locus or. 1. p. 12 d. *οἱ δὲ πολλοὶ* (*βασιλεῖς*) *ἀνθρώπων μὲν ἄρχουσι, χρυσίου δὲ ἐπιμελοῦνται, καὶ πλουτεῖν μὲν ἐπιθυμοῦσι καὶ οἴονται, πένονται δὲ χαλεπώτερον τῶν οὐδὲ σμικρὸν εὐπορούντων. οἱ μὲν γὰρ θαἰμάτια πολλάκις δι' ἔνδειαν ἀποδίδονται, οἱ δὲ τὴν ἀγαθὴν εὔκλειαν ἀνταλλάττονται ἀργυρίου.* Magistri exemplum imitantes discipuli postmodum Strepsiadem ipsum in *φροντιστήριον* ingressum pallio et calceis exuunt: vide v. 856, 858, 1498.

180. *Θαλῆν*] Plautus Capt. 2, 2, 24. *Eugepæ! Thalem talento non emam Milesium; Nam ad hujus sapientiam* [*sapientiam hujus*] *ille nimius nugator fuit.* Contra Av. 1010. ille, qui se simulat admirari sapientiam Metonis, dicit: *ἄνθρωπος Θαλῆς.* BERG. *θαλῆν* R.

182. *Σωκράτη*] *σωκράτην* libri scripti plerique omnes contra

Atticorum veterum consuetudinem, de qua verissime præcepit Elmsleius ad Euripidis Supplices ex edit. Marklandi v. 928. (*Quarterly Review* 14. p. 453.) Infra v. 355. καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. Hic quoque κλεισθένην R. V. aliique libri plurimi.

185. εἰκέναι] Perperam vulgo ἐοικέναι. Mœris εἰκὼς, Ἀττικῶς, ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς. In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. προσεικέναι. In Vesp. 1321. εἰκότας. Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298. Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι. Ad hæc aliaque exempla εἰκέναι, εἰκότες ubique scribendum, ni metri lex obstet, ut Vesp. 1309. ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί. 1413. γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ. Eandem medelam feci Euripidi in Bac. 1273. μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι; Sic Sophocles Philoct. 903. ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα. BRUNCK.

186. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς] Vid. ad Eq. 55.

189. τουτογὶ Porsonus. τοῦτό γε libri plerique, inter quos R. V. Pauci τοῦτ' ἔτι.

192. δ'] γ' A. C. D. et duo codices Dobræi. δ' R. Particulam om. V.

ἐρεβοδιφῶσιν] Verbum Aristophaneum ad se transtulerunt Theophylactus Simoc. epist. 24. et Anna Comnena Alex. 1. p. 19 b. LOBECK. ad Phrynich. p. 629.

195. ἐπιτύχῃ] περιτύχῃ codex Dorvillianus, ex glossemate, quod superscriptum in codice Cantabrigiensi uno.

201. ἀστρονομία μὲν αὑτηί] Astronomiæ deditum fuisse Socratem, vel ex his quæ ap. Plat. de Rep. 7. p. 517. de scientiæ illius a juvenibus addiscendæ præstantia disserit, liquere sat potest. Conf. Leg. 7. p. 809. 818. Adde quod a Xenoph. Mem. 4, 7. traditur, hortari solitum Socratem καὶ ἀστρονομίας ἐμπείρους γίγνεσθαι. SPANH.

202. γεωμετρία] Idem quoque de geometria, eaque a tenera ætate, ex scito Socratis, addiscenda tradunt Xenophon et Plato, ille Memor. 4, 7, 3. hic in Phileb. p. 56. et de Republ. 7. p. 527, ubi quum ad rei bellicæ administrationem, tum ad omnes artes geometriæ utilitatem prædicat. Apud Xen. vero, quo usque incumbendum geometriæ et a quibus abstinendum, docet Socrates. SPANH. Conspicit Strepsiades instrumenta astronomica et geometrica.

χρήσιμον] τὸ χρήσιμον V. Quod ferri posset si legeretur τούτου τί ἐστι τὸ χρήσιμον;

203. κληρουχικήν] Agros captarum urbium, qui Atheniensibus sorte distribuebantur. Vid. Harpocrat. in κληροῦχοι. SPANH.

206. γῆς περίοδος πάσης] Hoc est quod πίνακιον dicit Ælianus V. H. 3, 28. ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην—ἤγαγεν εἴς τινα τόπον ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν.

210. Κικυννῆς Brunckius. Libri vel κικυνεῖς, ut R, vel κικυννεῖς, ut V. Vid. ad v. 134.

212. μακρὰ] Eubœa erat oblonga insula, unde et Μάκρις dicebatur, teste Stephano Byz. et scholiasta. BERG.

213. ἡμῶν] ὑμῶν libri deteriores.

παρετάθη] Aliter accepit rusticus hanc vocem, hoc sensu, *Eubœa extensa est et prostrata*, i. e. devicta et subjecta. BERG. Vide Thucyd. 1, 114.

215. πάνυ] πάλιν V. Lectionem ab scholiasta memoratam μέγα, quæ alterius scripturæ interpretatio est, sequitur Suidas in μέγα. Utrumque conjunctum est in B. πάνυ μέγα.

218. κρεμάθρας] Per machinam ostenditur Socrates ridiculi causa, sublimis, in corbe pensili. Glossæ: κρεμάστρα *carnalium*. Schol. dicit esse *vas, in quo reliquias obsoniorum solemus reponere*. Comicus ipse mox ταρρὸν vocat. Glossæ: Ταρρὸς, *crates*. BERG. κρεμάστραν ex Nubibus memorat Pollux 10, 56. quam formam ex Aristot. Rhetor. 3, 11. indicat Spanhemius. κρεμαθρῶν producta syllaba media legitur v. 869. κρεμάθρα dialecto Atticæ, κρεμάστρα vulgari tribuit Mœris p. 242. Nec Pollux κρεμάστρα scripserat, sed, quod librorum diversitates ostendunt, κρεμάθρα.

219. αὐτὸς] Hoc pronomine discipuli magistrum (ut in notissimo illo αὐτὸς ἔφα), servi herum significare solent, ut post Casaubonum annotavit Kusterus.

221. σὺ om. V.

225. Hoc versu Strepsiades acerbe utitur in exitu fabulæ 1503.

225. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον] Quæ hic Socrati affinguntur, de aliis sophistis, quos sub persona Socratis univer-

sos irridet comicus, vera sunt: at ille, ut ait Cicero Academ. I. a rebus occultis et ab ipsa natura involutis avocavit philosophiam, et ad vitam communem adduxit, ut de virtutibus et vitiis, omninoque de bonis rebus et malis quæreret. Cœlestia autem vel procul esse a nostra cognitione censebat, vel, si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum. BRUNCK.

227. *εἴπερ*—] Strepsiadis sermonem abrumpit Socrates: dicturus erat ille *εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι.* Sic sententiam supplet scholion ms. in A. BRUNCK. Nulla aposiopesis. Ad *εἴπερ* ex præcedentibus verbis repetendum *δεῖ περιφρονεῖν.*

230. *ἐς*] *εἰς* libri.

τὸν ὅμοιον ἀέρα] Pertinet ad opinionem Ionicorum de anima, quam inde ab Anaximene dicebant *ἀεροειδῆ* auctore Plutarcho de plac. philos. 4, 3. ERNESTI.

234. *κάρδαμα*] Nasturtium terræ humorem et vicinarum plantarum adtrahere dicitur, quod peculiarem vim exsiccandi omniumque humorem superfluum tollendi habere crederetur. Unde Persis familiarem fuisse *nasturtii* usum, e Xenoph. Cicer. Strab. viderunt jam alii, qui de hac planta egerunt viri docti; quod urinam, sputa et emunctiones narium illud comprimeret, quæ singula a Persis turpia ducebantur, ut a Xenoph. Cyrop. 1, 2, 16. traditur. Quo spectat etiam comici locus Thesm. 616. Κλ. *πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.* Μον. *νὴ Δί', ὦ μέλε, Στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.* Κλ. Τί *καρδαμίζεις;* (*Quid nasturtia narras?*) Illud vero *ἔφαγον κάρδαμα* ibi dictum, juxta receptum ap. Græcos proverbium *ἔσθιε κάρδαμον,* de quo parœmiographi. Mitto alium hujus voc. usum Vesp. 453. *βλεπόντων κάρδαμα* de iis, qui *acerba* vel *aspera* vident, et Conc. 291. *βλέπων ὑπότριμμα.* SPANH. Vide interpretes Theophrasti H. P. 7, 1.

235. *τί φῄς;* extra versum positum ut in Eq. 1346.

236. *ἐς*] *εἰς* libri.

238. *ἵνα με διδάξῃς* R. et codices quattuor Dobræi. Legebatur *ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς.*

οὕνεκ'] *εἵνεκ'* codex Harleianus unus. Scribendum *ἕνεκ'* cum Bentleio. Conf. ad v. 1217. 1236.

239. ἦλθες δὲ κατὰ τί; Pac. 192. ἥκεις δὲ κατὰ τί;

243. ἐπέτριψεν] ἔτριψεν R. V. Et sic V. in scholio quoque, ubi Venetus 475. ἐπέτρεψεν.

248. θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.] Sic Euripides, qui philosophus etiam erat, et insuper poeta bonus, in Ranis ait v. 889. ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι, θεοί. Philosophorum de diis opiniones exagitat comicus, absque ullo religionis studio. Nam et ipse deos passim in fabulis suis irridet. Qui autem deos ita ridicule traduxit, non ægre ferre potuit, si quis eos nihil esse doceret. Quod autem Socrates ait νόμισμα, id alio sensu accipit Strepsiades, nimirum pro *nummo*. BRUNCK.

ὄμνυτ'] ὄμνυτε R. et ὤμνυτε V, ἢ in proximum versum translato.

249. σιδαρέοισι] Formam Doricam, qua dialecto Byzantii utebantur, Platonis ex Pisandro exemplo confirmat scholiasta, χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, | ὅπου σιδαρέοισι χρῶνται. De numis ferreis Byzantiorum dixit Hemsterhusius ad Polluc. 10, 78. Aristides vol. 2. p. 145, 15. οὐδὲ γὰρ εἰ Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, τούτου χάριν εἰσὶ δίκαιοι Ἑλλήνων καταγελᾶν.

252, 253. νεφέλεσιν et ἡμετέρεσι R. νεφέλαις et ἡμετέραις V.

252. ἐς] εἰς Ald. et codices deteriores.

257. Respicit ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate introducebatur Athamas caput corona redimitus, aræque admovebatur Jovis, ut immolaretur, Phrixoque, qui mortuus esse credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phrixum vivere et apud Colchos esse, liberabatur. BRUNCK. Vide scholiastam. Uxori Athamantis nomen fuit Νεφέλη.

ὥσπερ με] Eadem collocatio verborum Vesp. 363. ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν | τηροῦσιν ἔχοντ' ὀβελίσκους.

θύσετε] θύσητε V.

258. ταῦτα πάντα R. V. aliique: πάντα ταῦτα Ald. et codices pauci.

259. ποιοῦμεν] ποοῦμεν R.

260. τρίμμα] Av. 431. τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.

κρόταλον] *Homo nimium tinniens*, tamquam *cymbalum*, quod levi impulsu sonitum ingentem edit: *homo agilis*, *versutus*, *vafer*. Ita Ulyssem κρόταλον dicit Cyclops ap. Eurip. Cycl. 104. Idem Ulysses κρότημα dicitur Rhes. Eurip. 499. BERG.

261. ἀτρέμας vulgo. ἀτρεμί R: quæ forma etiam v. 390. fortasse est restituenda, ubi libri optimi ἀτρέμα præbent. ἀτρεμεὶ scribendum esse præcipiunt Theodosius Grammat. p. 75. et Herodianus qui dicitur Epimerism. p. 255, corrigendus ex Boissonadii Anecdotis vol. 1. p. 405. Et ita in Alexidis versu apud Athenæum 9. p. 383 d. codex Venetus. Ejusdemmodi est ἠρεμὶ, de quo ad Ran. v. 315. dicetur.

262. καταπαττόμενος παιπάλη γενήσομαι] *Dum hæc dicit, comminuit super Strepsiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conspergit, ut victimæ solebant* mola *conspergi; nam et iste tanquam victima coronatus erat.* Ita Berglerus e scholiaste. Sed aliter hæc acceperunt veteres magistri: glossa, καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. *Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.* BRUNCK. Verissima est et sacrificiorum ritui accommodata interpretatio scholiastæ veteris.

263. ὑπακούειν] ἐπακούειν R. V. Quod de diis potius dicitur preces exaudientibus quam de hominibus auscultantibus.

264. ἀμέτρητ' Ἀὴρ] Aërem et ætherem Socrates invocat tamquam Jovem. Hinc et Euripides, qui solebat Σωκράτει παρακαθήμενος λαλεῖν, ut cum comico dicam ex Ran. 1532, alicubi dixit: Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον ἀέρα | Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις· | Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. [Vid. Valcken. Diatr. p. 47.] Quod ita vertitur ap. Cicer. de nat. deor. 2, 25.: Vides sublime fusum, immoderatum æthera, Qui tenero terram circumjectu amplectitur? Hunc summum habeto divûm, hunc perhibeto Jovem. BERG.

ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον] Terram in medio universi sitam undique cœlo et aëre circumfundi, neque terram opus habere, ut aëre, quem hic invocat Socrates, fulciatur, tradit disserens cum Socrate Simmias in Plat. Phædone p. 107. Adde Aristot. de Cœlo 2, 13. SPANH.

265. Αἰθὴρ] In Ran. 793. Euripides precatur: Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα. Hic in Nub. 569. καὶ μεγαλώνυμον ἡμετέρον πατέρ' αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων. BERG.

267. μήπω μήπω γε] μήπω γε μήπω γε R.V.

καταβρεχθῶ] καταβραχῶ R.

268. μὴ κυνέην Salmasius ad Tertullian. p. 400. Legebatur μὴ κυνῆν (κυνὴν R.V.), consentientibus scholiasta Vesp. 443.

Avium 7. Pluti 469. et Eustathio p. 1542, 42. Verum videtur *μηδὲ κυνῆν*, quod servarunt codex Vaticanus Kusteri et a pr. manu Baroccianus 127.

κακοδαίμον'] *δύστηνον* V. et codex Vaticanus et Mutinensis unus, ex glossemate.

270. *ἱεραῖς* om. V.

271. *'Ωκεανοῦ πατρός*] Ex diversis locis vocat Nubes. Similiter Æsch. Eumen. 292. Orestes invocans Palladem: *ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς, Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου τίθησι—πόδα· εἴτε Φλεγραίαν πλάκα—ἐπισκοπεῖ. ἔλθοι· κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν, ὢν θεός.* Vocat autem *Oceanum patrem* Nubium, quia inde maxime oriuntur; proinde nemo putet hoc ita accipiendum esse, ut illud Homericum [Il. Ξ, 276.] *'Ωκεανός θ' ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.* BERG.

Νύμφαις] Male *σὺν Νύμφαις* interpretatur scholiasta.

272. *προχοαῖς*] *προχοὰς* V. et Suidas in *ἀρύτεσθε*. Quod recipiendum.

χρυσέαις] Non cum synizesi pronunciandum est, sed anapæsti mensuram habet. Libri deteriores quidam et Suidas *χρυσέοις*. Euripides Ion. 434. *χρυσέαις | πρόχουσιν ἐλθὼν εἰς ἀπορραντήρια | δρόσον καθήσω.*

ἀρύτεσθε Suidas. Libri *ἀρύεσθε*.

πρόχουσιν] *προχόοισι* R. *προχόοισιν* V. Recentiorum codicum varietates sunt *πρόχοισιν προχοῖσιν προχόησιν προχοαῖσιν προχόοις*. Retinui dativi formam anomalam *πρόχουσιν*, quam non solum Suidæ codices optimi, partim sic partim *πρόχυσιν* exhibentes, confirmant, sed etiam loci Euripidei consensus commendat. *πρόχοισιν* probabant Porsonus et Dobræus, cui simplex *χουσίν* librarios decepisse videbatur. Idem tamen deminutivi formam *προχούδιον* ex Etym. M. p. 563, 39. memorabat. Dativi singularis exempla *χρυσείῃ προχόῳ* ex Antimacho apud Athen. 11. p. 468. et *ἀργυρέᾳ προχόῳ* ex Philoxeno ib. 15. p. 685. memoravit Berglerus.

274. *ὑπακούσατε* V. *οὑπακούσατε* R. Vulgo *ἐπακούσατε*, quod revocandum. Vide ad v. 263.

ἱεροῖσι] *ἱεροῖς* V. *ἱερεῖσι* (i. e. *ἱερεῦσι*) cum gl. *ὑπηρέταις* codex unus Cantabrigiensis Dobræi: alius *θεοῖσι*.

χαρεῖσαι] *φανεῖσαι* libri aliquot, inter quos V. et codex Cantabr. modo memoratus.

275. *ἀέναοι*] *ἀένναοι* V. aliique.

277. *εὐάγητον*] Scholiastæ duplex interpretatio est, *πανταχοῦ φερομένην ἢ λαμπράν*. Priorem qui probarunt, pro *εὐήγητον* dictum acceperunt, frigido epitheto. Recte alii *λαμπράν*: quo sensu non raro *εὐαγής* dicitur. Vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 660.

278. *βαρυαχέος*] *βαρυηχέος* V. Av. 1750. *ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί.*

282. *καρπούς τ' ἀρδομέναν* A. V. et qui *ἀρδομένην* scribunt R, Harleianus et Baroccianus Porsoni. In aliis *καρπούς τ' ἀρδομέναν θ'*, vel *καρποὺς ἀρδομέναν θ'*. *καρπούς τ' ἀρδομέναν* si scripsit Aristophanes, non solum forma media pro activa usus est, sed etiam significationem ei tribuit cujus nullum aliud inventum est exemplum: nam valde dissimilia sunt quæ interpretes contulerunt. Quamobrem revocanda scriptura vulgata *καρπούς τ' ἀρδομέναν θ'*. Brunckius *καρπούς τ' ἀλδομέναν* nullis allatis hujus formæ exemplis.

286. *μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς*] *μαρμαρέαισιν αὐγαῖς* V. et libri aliquot deteriores. Alii *μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς*.

289. *ἀθανάτας ἰδέας* R, quam lectionem scholiasta memorat. Legebatur *ἀθανάταις ἰδέαις*.

294. *οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω*] *οὕτως γὰρ αὐτὰς τετραμμένω* (sic) V.

295. *νυνί γ' ἤδη*] *νῦν ἤδη* duo codices.

296. *σκώψει* Elmsleius ad Acharn. 278. Libri *σκώψῃς*. *σκώψεις* Brunckius.

μηδὲ] *οὐδὲ* V.

ποιήσεις Brunckius. Libri *ποιήσῃς*.

οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι] Id est *οἱ κακοδαίμονες οὗτοι τρυγῳδοί*. Comœdia olim *τρυγῳδία* appellabatur, nec unquam isto nomine tragœdia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in C. D. *τραγοδαίμονες*. BRUNCK.

300. *λιπαρὰν*] Sic *λιπαραὶ Ἀθῆναι* Eq. 1327. et Pind. Isthm. 2, 30. *λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις*, ac Nem. 4, 29. *λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν*. Sic de Attica Eurip. Iph. T. 1131. *λιπαρὰν γᾶν*, in quibus locis *splendida urbs* vel *regio* vel *terra* dicitur, non *pinguis*; qualis utique non erat Attica, quæ contra *λεπτόγεως* ob *agri tenuitatem* a Thucyd. 1, 2. dicitur et similiter a Galeno Protrept. c. 7. non celebrata quidem Attica *διὰ τὴν τῆς γῆς ἀρετήν· λεπτόγεως γάρ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ φύντας*. SPANH.

χθόνα] ἐς χθόνα R.V.

Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν om. R.

303. μυστοδόκος δόμος] Schol. τὴν Ἐλευσῖνα λέγει.

306. ὑψερεφεῖς] ὑψηρεφεῖς R.V. aliique. Pauci ὑψιρεφεῖς. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 685.

307. πρόσοδοι] πρόδομοι R.V.

πρόσοδοι] *Sacrificia publica et solemnes pompæ ad delubra deorum.* In Pac. 396. καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλοῦμεν. Av. 854. προσόδια μεγάλα, σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν, ἅμα δὲ—πρόβατόν τι θύειν· ubi de eadem re paullo ante loquens, dicebat: ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ, ut idem sit πομπὴ quod πρόσοδος s. προσόδιον. Herodotus 2, 58. conjungit πανηγύρεις, πομπὰς et προσαγωγὰς, ubi etiam dicit, hos ritus ab Ægyptiis, primis eorum inventoribus, ad Græcos manasse. Πανηγύρις δὲ ἄρα, inquit, καὶ πομπὰς καὶ προσαγωγὰς πρῶτοι ἀνθρώπων Αἰγύπτιοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι· καὶ παρὰ τούτων Ἕλληνες μεμαθήκασι. BERG.

310. παντοδαπαῖς R.V. et quattuor codices Brunckii. παντοδαπαῖσιν Ald.

311, 312. Intelligit Dionysia magna, quæ mense Elaphebolione, id est ineunte vere, agebantur. Quo ipso tempore hæc fabula in scenam fuit producta.

312. ἐρεθίσματα] *Instigationes.* Eurip. Bacch. 148. δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων. BERG.

312. Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν] *Gravis cantus* s. *sonitus tibiarum.* Eurip. Bacch. 160. λωτὸς βρέμει. Ibid. 156. βαρύβρομα τύμπανα dixit: in Hel. 1367. βαρύβρομον αὐλόν. BERG. μοῦσσα R.

316. ἀνδράσιν ἀργοῖς] ἀργὸς et ἀργία de vita otiosa philosophorum dictum illustravit Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 857.

318. κροῦσιν καὶ κατάληψιν] Hinc rhetor quidam dicitur κρουστικὸς et καταληπτικός Equit. 1379. BERG. Photius p. 177, 17. vitiosa usus scriptura, Κρεῦσις: ἀντὶ τοῦ παραλογισμός.

320. καπνοῦ producta syllaba prima dixit, quod licuit in tetrametris anapæsticis, splendidiore genere metri. Sic ἀγρῶν et κιχλῶν spondei mensuram habent Av. 579. et 596.

323. ἐς τὴν Πάρνηθ'] Utitur his verbis Stephanus Byz. in

Πάρνης, ut ostendat non solum masculino, sed etiam feminino genere hoc nomen dici. Photius p. 398, 11. *Πάρνης: τὸ ὄρος θηλυκῶς· Ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι καὶ τὸν Λυκαβηττόν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. καὶ ἑξῆς.* De quo loco dixi ad fragmenta p. 509.

324. *ἡσυχῇ αὐτὰς*] *ἡσύχως αὐτὰς* R.V. Reliqui libri partim sic partim *ἥσυχα ταύτας*, quæ incauti librarii conjectura est non cogitantis *αὐτὰς* hic aptius dici quam *ταύτας*. Recte Elmsleius in diario classico 11. p. 138. *ἡσυχῇ αὐτάς*. *ἡσυχῇ* est in Pluto v. 692. 735.

326. *παρὰ*] *πρὸς* V. et duo codices Porsoni.

τὴν εἴσοδον] Qua chorus intrat scenam.

νυνὶ V. et alii non pauci. *νῦν* R, Ald. *νῦν καὶ* aliquot codices, inter quos A.

μόλις οὕτως R. Libri reliqui vel *μόλις ὁρῶ*, quod est in V, vel *μόλις ἀθρῶ*, quod habet A. Thucyd. 6, 23. *μόλις οὕτως οἷοί τε ἐσόμεθα τῶν μὲν κρατεῖν—.*

327. *νῦν γέ τοι* om. R.

κολοκύνταις] MS. Arundel. *κολοκύντας*. KUST.

329. *ᾔδης*] *ᾔδεις* R.V, ut vulgo. Correctum ex aliquot codicibus.

330. *καπνὸν* C. V. Vulgo *σκιὰν*, quod habent R. et codices plerique.

331. *οἶσθ'*] *ἀλλ' ἴσθ'* aliquot libri, particula ex superiore versu repetita.

332. *Θουριομάντεις*] Notat præcipue Lamponem vatem, quem Athenienses cum aliis quibusdam præfecerant coloniæ Sybarin, quæ postea *Thurium* dicta est, deducendæ, ut testatur Diod. Sic. 12, 10. et schol. comici ad h. l. et ad Av. 521, ubi addit, quod præcipue ad hanc rem facit, *ἔτυχε δὲ καὶ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως*. BERG.

ἰατροτέχνας] Medicos videtur intelligere eos, qui vel publice conducerentur, ut Democedes ante hæc tempora conductus fuerat ab Atheniensibus, teste Herodoto 3, 131: vel qui in prytaneo etiam alerentur, ut Hippocrates et ejus posteri. Soranus in vita Hippocratis: *καὶ παρ' Ἀθηναίοις (ἔτυχε τιμῶν), οἵτινες καὶ δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν καὶ πολίτην ἔγραψαν καὶ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν ἔδοσαν εἰς ἐκγόνους.* Pertinet autem ad medicos etiam meteorologia.

Hippocrates de Aëre, Aquis et Locis [c. 1. §. 8.] *οὐκ ἐλάχιστον μέρος ξυμβάλλεται ἀστρονομίη ἐς ἰητρικήν.* BERG.

σφραγιδονυχαργοκομήτας] Vocem hanc Etym. M. p. 739. sic explicat: *ὁ ἄσωτος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγὶς καὶ ὄνυξ καὶ ἀργὸς καὶ κόμη, οἱονεὶ ὃς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων καὶ ὃς ἀεργός ἐστι καὶ κομᾶται.* KUST.

333. *κυκλίων τε χορῶν*] Schol. recte de choris dithyrambicorum locum hunc interpretatur. Illorum enim chori dicebantur *κύκλιοι*, uti ipsi poetæ dithyrambici *κυκλιοδιδάσκαλοι.* v. Av. 1403. et ibi schol. KUST.

ᾀσματοκάμπτας] *ἀσματοκάμπας* V.

334. *ἀργοὺς*] *ἀργῶς* V.

ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσιν] Conf. Pac. 831.

335. *ἐποίουν*] *ἐπόουν* R.

στρεπταιγλᾶν] *στρεπταίγλασ* R. Libri reliqui partim *στρεπταίγλαν* partim *στρεπταιγλᾶν.* Utramque scripturam memorat scholiasta; qui Philoxenum dithyramborum poetam his verbis rideri annotavit. *στρεπταίγλαν* Bentleius recte interpretatur *tortum fulgur emittentem.*

336. *ἑκατογκεφάλα*] *ἑκατοντακεφάλα* aliquot codices.

Τυφῶ] *Τυφὼς* est ventus vehemens, qui in vorticem, contortus intra densam nubem luctatur; qui si ibi accendatur, fit *πρηστήρ*, et aërem igne inficit, ut docet Aristoteles Meteor. 3, 1. Veteres, qui res naturales fabulis involvere solebant, unum ex gigantibus, qui diis bellum intulerint, faciunt hoc nomine. Æsch. Prom. 352. *δάϊον τέρας ἑκατοντακάρηνον Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς—ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.* BERG.

337. *ἀερίας διερὰς*] *Νεφέλας* dicit. *ἀερίους διερὰς* A. *ἀερίους διεροὺς* C.

338. *θ'*] *δ'* V.

κατέπινον] Lucianus in Asino c. 28. *μάζας ὅλας ποιοῦσα κατέπινεν.* Plato in Euthyphr. c. 6. *καὶ τοῦτον (τὸν Δία) ὁμολογοῦσι τὸν αὑτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ.* Lucianus de eadem re in Saturn. c. 5. *ἐκείνη δὲ (ἡ Ῥέα) ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκέ σοι καταπιεῖν* (dedit tibi deglutiendum). Alciphron Ep. 1, 22. *πρὸς τὰς καταπόσεις (τοῦ πλακοῦντος) εὐτρεπιζόμενος ad absorbendam*

placentam meipsum parans; ubi videri possunt quæ annotavi. BERG.

339. μεγαλᾶν—κρέα τ'] μεγάλαν—κρέατ' libri scripti. In nonnullis formæ sunt vulgares κεστρῶν—μεγάλων ἀγαθῶν—κιχηλῶν.

ὀρνίθεια] ὀρνίθια R.

κιχηλᾶν] κιχλᾶν V. aliique. Formam trisyllabam ex hoc loco et ex Epicharmo memorat Athenæus 2. p. 64 f. et Etymol. MS. Leidense apud Kœnium ad Gregor. Cor. p. 226. Utitur formis Doricis dithyrambicorum poetarum more.

340. δή μοι] δὴ νῦν R.V.

343. δ' οὖν R. Legebatur γοῦν.

344. δὲ ῥῖνας] δέ γε ῥῖνας R.V. aliique multi.

345. ἂν] ἄν σ' R.V.

348. πάνθ'] πᾶν Vaticanus Kusteri.

ὅ τι] ὅ τι ἂν R. aliique. ὅσα V. Lectio interpolata ab librariis, quos offendit πάνθ' ὅ τι. Euripides Ion. 233. πάντα θεᾶσθ' ὅ τι καὶ θέμις ὄμμασι.

ἦν] εἰ V.

349. ἄγριον] I. e. παιδεραστὴν, ut monet schol. Idem confirmat Eustath. p. 1448, 4. Παιδοπῖπαι δὲ, οὓς ἀγρίους ἔφη σεμνότερον ὁ κωμικός. V. etiam Harpocr. in ἀγρίους. KUST.

τὸν Ξενοφάντου] Scholiastes Hieronymum, dithyrambicum poetam, dicit esse Xenophantis hujus filium; iste ergo unus est ex illis *hirsutis*. In Acharn. 389. λαβὲ—παρ' Ἱερωνύμου—κυνῆν. Ubi schol. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν. BERG. τὸν ξενοφῶντα V.

350. ᾔκασαν] εἴκασαν R. aliique.

351. Σίμωνα] Hujus et infra 399. meminit tanquam perjuri. BERG.

355. γ' additum ex R.V.

Κλεισθένη] Vid. ad v. 182.

356. τοίνυν] τοίνυν γ' codices nonnulli hic et v. 392. 429.

357. κἀμοὶ φωνὴν] φωνὴν κἀμοί γ' codices pauci, inter quos V.

358. παλαιογενὲς] παλαιγενὲς V, unde in deterioribus libris quibusdam interpolatum παλαιγενὲς ὦ.

361. Προδίκῳ] Hoc loco quidem videtur honoris caussa nominare Prodicum: sed in Av. 692. Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλάειν

εἴπητε τὸ λοιπόν. BERG. De Prodico vid. Xenoph. Memor. 2, 1. Platon. Hipp. maj. p. 282 c. Prodici discipulum se appellat Socrates Protag. p. 341 a.

362. *παραβάλλεις*] Libri multi, in quibus Ravennas, vitiose *παραβάλλει*: recte V. aliique *παραβάλλεις*, quod præter Suidam in *τὠφθαλμώ* et Eustathium p. 768, 10. agnoscit Philodemus in voluminibus Herculan. Oxonii editis vol. 1. p. 22. *Βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων* dixit Plato Sympos. p. 221 b. ad hunc locum respiciens.

364. *σεμνὸν*] *τερπνὸν* V. aliique.

365. *τοι*] *μοι* R.

367. *ποῖος Ζεύς*] *ποῖος Ζεὺς δ'* R, particula ex superiore versu illata.

ληρήσεις] *ληρήσῃς* libri plurimi.

369 *αὐτὸ*] *τοῦτο* libri aliquot deteriores.

371. *αἰθρίας*] Produxit iota, ut in hujusmodi substantivis, quæ iota breve inter duas syllabas longas positam habent, facere solent epici. Cratinus apud Ælian. N. A. 12, 10. *φέρε νυν σοι | ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος.* *αἰθρίας οὔσης* V. et Suidas in *ἀποδημεῖν*.

372. *τοῦτο*] Libri aliquot *τούτῳ*.

τῷ νυνὶ λόγῳ] *τῷ νῦν λόγῳ* Suidas ex hoc loco, ut videtur, posuit quamvis cum interpretatione inepta *ἀντὶ τοῦ ποίῳ*. Probabilis est Porsoni correctio *νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας*. Ran. 1047. *νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.*

προσέφυσας] Glossæ: *ἥρμοσας. καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας.* Æschylus Suppl. 284. *καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.* ubi schol. *προσφύσω, ἀποδείξω.* BRUNCK.

373. *οὐρεῖν*] *οὐρῆν* dici, ut *πεινῆν* et *διψῆν*, tradunt recentiores grammatici, Beza grammat. lib. 3. p. 67. et Chrysoloras *Ἐρωτημ.* p. 104. Quod parum probabile videtur.

374. *τετρεμαίνειν*] *τετραμμαίνειν* V. Conf. ad v. 294. Male recentiores aliquot codices *τοῦθ' ὅ με ποιεῖ*—.

375. *ὦ πάντα σὺ τολμῶν*] Soph. Œd. Col. 761. *ὦ πάντα τολμῶν.* BERG.

377. *εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι*] Similis Epicuri sententia de tonitru dicentis ap. Diog. Laert. 10, 100. fieri illud *κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν καὶ διαστάσεις per nubium ruptiones et abscessiones.* Aristot. Meteor. 2, 19. *οὕτως γὰρ ἐν τοῖς νέφεσι γιγνομένη ἡ τοῦ*

πνεύματος ἔκκρισις πρὸς τὴν πυκνότητα τῶν νεφῶν ἐμπίπτουσα ποιεῖ τὴν βροντήν. SPANH. Antiquiorum philosophorum opiniones leguntur apud Plutarchum de placitis philos. 3. 2. BECK.

380. *αἰθέριον δῖνον* quum dicit, Euripidis tangit doctrinam ab Anaxagora petitam: de qua præter eos, qui de historia philosophiæ scripserunt, quæ ad Euripidem spectant indicavit Valckenarius in diatribe de fr. Eur. p. 38. seqq. HERMANN.

ἐλελήθη Brunckius. Libri ἐλελήθει.

382. *οὐδέν* duo tresve codices, inter quos Baroccianus 127. Reliqui *οὐδέ* cum Ald.

384. *εἰς ἀλλήλας*] *ἀλλήλαισι* V. et Parisini duo.

πυκνότητα] *ὑγρότητα* V.

385. *'γώ σε*] *γ' ὥς σε* aliquot libri. Male.

387. Suidas: *διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσαντο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον.* Schol. *ἤχησε*. male. Verbum enim hic transitivum est: *agitatione sonitum edere fecit.* Derivatum verbum a nomine *κορκορυγὴ*, quod ab Hesychio exponitur, *κραυγὴ, βοὴ, ταραχὴ μετὰ θορύβου*. Occurrit istud nomen Lys. 491. Pace 991. BRUNCK.

390. *ἀτρέμας*] *ἀτρέμα* R.V. Vide ad v. 261.

παππὰξ παππὰξ] *παπὰξ παπὰξ* A. *παππὰξ* semel R, *παπὰξ* semel V.

παπαπαππὰξ] Sic R. Simplex *παπὰξ* est in V. Pauci *παπαπαπὰξ*. Alii aliter. Similiter versu proximo variatur.

394. *ἄρα*] *οὖν* V. Hunc versum Strepsiadi recte tribuunt aliquot codices Dobræi. Similiter Strepsiades 353. *ταῦτ' ἄρα ταῦτα Κλεώνυμον.*

βροντὴ καὶ πορδὴ] Strabo 14, p. 675. ubi agitur de Athenodoro Tarsensi, qui senex ad ordinandam civitatem accesserat: *οἱ δὲ πρῶτον μὲν κατετοιχογράφησαν αὐτοῦ τοιαῦτα, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων. ἐπεὶ δ' ἐκεῖνος ἐν παιδιᾶς μέρει δεξάμενος ἐκέλευσε παρεπιγράψαι, βρονταὶ δὲ γερόντων, καταφρονήσας δέ τις τοῦ ἐπιεικοῦς, εὔλυτον τὸ κοιλίδιον ἔχων, προσέρρανε πολὺ τῇ θύρᾳ καὶ τῷ τοίχῳ, νύκτωρ παριὼν τὴν οἰκίαν· ὁ δὲ* (Athenodorus) *τῆς στάσεως κατηγορῶν ἐν ἐκκλησίᾳ, Τὴν νόσον τῆς πόλεως, ἔφη, καὶ τὴν καχεξίαν πολλαχόθεν σκοπεῖν ἔξεστι καὶ δὴ καὶ ἐκ τῶν διαχωρημάτων.* PORSON.

395. *αὖ*] *ἄρ'* V. Hoc est *ἄρα* ad *οὖν* adscriptum v. 394.

396. περιφλύει] περιφλέγει V.

398. βεκκεσέληνε] *Valde antiquum, anilem*, significat hæc vox, et est comice composita. Alludit autem ad historiam illam de rege Ægypti, qui scire volens, quinam essent primi hominum, duos infantes ita curaverat educari, ut nullius hominis vocem audirent: deinde quum fari per ætatem eos jam debere conjiceret, observavit, eos nihil potuisse dicere, nisi *beccos*, quod Phrygibus panem significat; hos itaque antiquissimos homines esse putavit, quia isti pueri, naturali instinctu, vocem Phrygiam sonarent, ut tradit Herodotus 2, 1. et schol. ad h. l. Alludit etiam ad historiam de Arcadibus, qui dicebantur esse προσέληνοι, et fuisse, antequam luna esset, vid. schol. h. l. et schol. Apoll. Rhod. 4, 264. ad verba: Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν. BERG. Imitatur Plutarchus Moral. p. 881 a. καὶ γὰρ Πλάτων ὁ μεγαλόφωνος εἰπὼν, ὁ θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον πρὸς ἑαυτοῦ ἐπίδειγμα, ὄζει λήρου βεκκεσελήνου, κατά γε τοὺς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητάς.

399. πῶς] Scribendum δῆτ' cum V. Legebatur πῶς δῆτ', consentiente R. Alii δῆτ' ejecerunt, omissum in A. et Vaticano Kusteri. δῆτα refertur ad πῶς versus præcedentis. Nec mirandum δῆτα post minorem interpunctionem legi, quum vel in initio senarii hanc particulam collocare non dubitaverit Sophocles Aj. 986. οὐχ ὅσον τάχος | δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο;

400. σφόδρα γ'] σφόδρ' V.

401. γε om. V.

Ἀθηνέων Porsonus ex Homeri Odyss. γ, 278. ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνέων. Libri alii ἀθηναίων, quod est in R.V, alii ἀθηνῶν, quod habent A. et Demetrius περὶ ἑρμηνείας 150, qui ipse quoque locum Homericum comparavit. Toties in libris Ἀθηνῶν in Ἀθηναίων, etiam contra manifestas metrorum leges, corruptum reperitur ut non reprehendendus videatur qui Aristophanem Ἀθηνῶν scribere quam Homerum nimia imitari diligentia maluisse credat.

τὸν αὑτοῦ—Ἀθηνῶν] Lucretius 6, 386.

Quod si Jupiter atque alii fulgentia divi
Terrifico quatiunt sonitu cœlestia templa,
Et jaciunt ignes, quo quoique est cumque voluptas,
Cur, quibus incautum scelus aversabile cumque est,

Non faciunt, icti flammas ut fulguris halent
Pectore perfixo, documen mortalibus acre?

Et paulo post v. 416.

Postremo cur sancta Deum delubra, suasque
Discutit infesto præclaras fulmine sedes:
Et bene facta Deum frangit simulacra? suisque
Demit imaginibus violento volnere honorem?
Altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus
Montibus in summis vestigia cernimus ignis?

BRUNCK.

402. δρῦς τὰς] δρῦς γε τὰς R.

τί μαθὼν R.V. aliique. Vulgo τί παθών.

δρῦς γ' V. et duo codices Porsoni. Aberat γ'.

ἐπιορκεῖ] ἐφορκεῖ R.

403. σὺ om. R.V. aliique.

404. ἐς] εἰς libri.

ταύτας libri antiqui: αὐτὰς recentiores.

Egregia interpretatio hujus versus et duorum seqq. est ap. Lucretium 6, 124. ubi tonitrus rationem exponit:

Quum subito validi venti collecta procella
Nubibus intorsit sese conclusaque ibidem
Turbine versanti magis ac magis undique nubem
Cogit, uti fiat spisso cava corpore circum.
Post ubi commovit vis ejus et impetus acer,
Tum perterricrepo sonitu dat mista fragorem;
Nec mirum, quum plena animæ vesicula parva
Sæpe ita dat pariter sonitum displosa repente.

BERG.

407. Lucretius 6, 275. de fulmine:

Insinuatus ibi vortex versatur in alto
Et calidis acuit fulmen fornacibus intus.
Nam duplici ratione accenditur; ipse sua nam
Mobilitate calescit, et e contagibus ignis.

BERG.

408. ἐγὼ γοῦν] ἔγωγ' V.

Διασίοισιν] Maximum Jovis apud Athenienses festum. V. Lucian. Timon. c. 7. SPANH. Ibique Hemsterh. vol. 1. p. 113.

409. ὤπτων] ὀπτῶν R.

συγγενέσιν] ξυγγενέσιν duo codices. Tum R.V. aliique plurimi ἔσχον.

410. ἄρ' ἐφυσᾶτ'] ἀνεφυσσᾶτ' codex Brunckianus.

διαλακήσασα] Syllaba tertia propter metri necessitatem producta.

412—419. Libri aliquot Socrati tribuunt perverse.

412. ἄνθρωπε] ὤνθρωπε R. ὤνθρωπε. Recte ἄνθρωπε libri reliqui et Diogenes Laert. 2, 27. qui v. 412—417. non sine pluribus memoriæ peccatis, de quibus hæc notamus, quæ non possunt imputari librariis, παρ' ἡμῶν] δικαίως 413. ἐν] παρ' Ἕλλησι γενήσει] ἄλλοισι διαζῇς 415. ψυχῇ] γνώμῃ καὶ μὴ] κοὐκ ἔτι et quater deinceps οὔτε pro μήτε 417. γυμνασίων] ἀδηφαγίας.

ἡμῶν] ἡμῖν V.

416. μήτε] Libri plures μήτ' οὖν, alii μήτε γε.

μήτ'] μήτε γ' libri aliquot interpolati propter ignoratam ab librariis mensuram verbi ἀριστᾶν.

417. ἀνοήτων] ἀνόητα apud Græcos dicitur nimius et intemperans amor voluptatum, quæ ad corpus referuntur, veluti vini, epularum et aliarum rerum. Præcipue autem amor libidinosus et nimius appetitus Veneris hac voce notatur. Etymol. p. 394, 31. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ ἀφροδίσια, ἀνόητα ἐκάλουν, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει· Ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων. V. etiam Suid. in ἀνόητα. Eodem sensu Philostr. Vit. Apoll. 6, 13. de Satyro, qui ante libidinosissimus fuerat, dicit: πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων, i. e. *desiit enim amori libidinoso indulgere.* Huc etiam spectat locus insignis ap. Eurip. Troad. 989. Cfr. etiam Heins. Introd. in Hesiod. Op. et D. c. 6. KUST.

420. γε om. R.

421. θυμβρεπιδείπνου] θύμβρα agrestis oleris genus: unde tenuis Strepsiadis victus designatur. SPANH. θρυμβεπιδείπνου libri multi.

422. οὕνεκα C. εἵνεκα vulgo et V. ἕνεκα R. et sex codices Dobræi.

ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν] Similem locum Aristophontis comici apud Athen. 6. p. 238. comparavit Berglerus.

423. ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι libri multi.

δῆτ' οὖν (οὐ libri deteriores) νομιεῖς] δήεις R.

ἤδη] εἶναι V. et alii pauci.

οὐδένα] Scribendum *οὐδὲν* cum Bentleio. Necessario hic *ἄλλο οὐδὲν* dici debuit, alienissimumque est quum omnino ab Aristophane tum præsertim ab hoc loco Platonicum illud *ἄλλο τι* pro *ἄλλο τι ἢ* dictum.

424. *γλῶτταν*] Euripides *σωκρατίζων* in Ranis 892. *αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώττης στρόφιγξ*. BERG.

425. *γ'* additum ex R. V. Quod Brunckius miratur cur poeta noluerit numeris elegantioribus scribere *ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλεχθείην*, non videtur sensisse tam perversam hanc esse collocationem verborum ut si in libris legeretur, alter ille ordo verborum de conjectura restituendus foret *οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς*.

430. *σταδίοισι*] Ridicule, quasi stadiis metiremur eloquentiam. In Ran. 90. *Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα*. Similiter Synesius jocatur epist. 134. *ὥστε μοι δοκεῖν πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος*. BERG.

431. *γ'* om. V.

432. *γνώμας*] *γνώμας μεγάλας* R. et alii quidam, adjectivo ex versu proximo illato.

πλείονας] *πλέον* R.

433. *γνώμας μεγάλας*] *μεγάλας* dicit Strepsiades, quia chorus dixerat *ἐν τῷ δήμῳ*.

434. *στρεψοδικῆσαι*] Id est *στρέψαι τὰς δίκας*. *στρεψοδικοπανουργίαν* dixit Av. 1468.

436. *παράδος θαρρῶν*] *θαρρῶν παράδος* R.V. aliique nonnulli cum Suida in *πρόπολος*.

437. *τοῦθ'*] *ταῦθ'* R.V.

439. *χρήσθων*] Legebatur *χρήσθων ἀτεχνῶς*. Recte Brunckius delevit *ἀτεχνῶς*, quod fortasse ex v. 453. illatum fuit.

442. *ῥιγῶν*] Legebatur *ῥιγοῦν*. Formam Atticam restituit Heindorfius ad Platonis Euthydem. p. 346. Conf. ad Acharn. 1146.

ἀσκὸν] *ἀσκὸν δέρεσθαι* proverbiale fuit loquendi genus de cruciatu acerbissimo. Plato Euthydem. p. 285 c. *ἐὰν βούλωνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν, εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου*. ubi interpretes attulerunt Solonis versus a Plutarcho citatos in ejus vita p. 86 b. et Herodot. 7, 26. ad quem vid. Valcken. et Wesseling. Hinc explicandum *δερῶ σε θύλακον κλοπῆς* Eq. 370.

δαίρειν A. et Arundelianus. Reliqui libri δέρειν, præter codicem Brunckianum, qui δέρρειν præbet, quam formam non credam placuisse Atticis. Sed fortasse præstat δείρειν, quod libri optimi conservarunt Av. 365. Alibi forma δέρω utitur Aristophanes non raro. De quo dixit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani in δαίρω et δέρω.

444. τοῖς ἀνθρώποις τ'] τοῖς τ' ἀνθρώποις R.V. aliique.

445—451. Multo plura convicia in φιλήδονον congessit Philo Judæus vol. 2. p. 268 seq.

447. περίτριμμα δικῶν] περίτριμμα ἀγορᾶς *fori rabulam* de Æschine dixit Demosthenes (p. 269.) SPANH. Acharn. 937. τριπτὴρ δικῶν. BERG.

451. ματτυολοιχός] In tribus codd. [et R.V.] ut vulgo, ματιολοιχὸς, quod nihili est. Glossæ, σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ προϊέμενός τι τῶν αὐτοῦ. At in C. [aliisque nonnullis] scriptum ματτιολοιχὸς, quod propius ad Bentleii emendationem accedit, quam maximo suo merito recepi. υ et ι sæpissime commutarunt librarii: nec rarius iidem literam quæ geminari debebat semel tantum scripserunt, et contra. ματτύη, ματτυάζειν, quid sint docet Athenæus 14. p. 662. quem descripsit Eustathius ad Odyss. p. 1751. extrema: ubi alterum eorum, quæ modo memorabam peccata, commissum fuit: pro eo enim quod est apud Athenæum, ματτύην, Eustathius habet ματύην, quod corrigendum. Locum describere non pigebit. ματτύην ὠνόμαζον πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα. καὶ ματτυάζειν, τὸ σκευάζειν αὐτό. εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε σπερμάτιον. Verbo usus est Alexis comicus in versibus, quos profert Athenæus: τοὖψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον, | σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, | λέπεσθε, ματτυάζετε. Nomine autem in hisce ex alia fabula: ἐγὼ δ' ἐπειδὰν ἀσχολουμένους λάβω, | ἀνέκραγον· Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύην; Ineptæ sunt codd. glossæ. ματτυολοιχὸς, ut κνισσολοιχὸς, *mattyarum*, seu *lautitiarum linctorem* significat. Eustathius p. 1817, 38. κνισσολοιχός. ὃ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηταί τινα τοῦ παρὰ τῷ 'Αριστοφάνει ματτυολοιχοῦ. Sic enim legendum, non, ut vulgo, ματωλοιχοῦ. Præcedentium nominum explicationes e glossis adponam: ἴτης, ὁρμητικός. βδελυρὸς, μιαρός. περίτριμμα δικῶν, τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. κύρβις, νόμων πλήρης. κρόταλον, πολυλόγος. κίναδος, πανοῦργος. τρύμη, λεπτολόγος. μάσθλης, μεμαλαγμένος. γλοιὸς,

γλίσχρος. κέντρων, πλήττων. στρόφις, στρέφων τὰ πράγματα. ἀργαλέος, λυπηρός. BRUNCK. Bentleii conjecturæ ratio temporum obstat. Nam ex Athenæi verbis intelligitur *ματτύην* vocabulum esse Macedonicum, quod novæ demum comœdiæ temporibus Athenis innotuit. Itaque revocandum *ματιολοιχός,* quod legerunt veteres grammatici quamvis de interpretatione dubitantes. *ματιολοιχὸς δὲ,* inquit scholiasta, *οἱ μὲν τὸν λίχνον, οἱ δὲ τὸν μικρολόγον, ἐπεὶ μάτιον τὸ ἐλάχιστον εἰώθασι λέγειν. οἱ δὲ τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα.* (Qui *ματαιολόχος* legerunt.) *οἱ δὲ τὸν κρουσιμέτρην. μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου. ὀξύνει δὲ Ἡρωδιανός.* Photius p. 250, 10. *ματιολοιχός: ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχνος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τῷ τόνῳ μικρόν.* Quæ in duas glossas (*ματαιολοιχός* et *μάτιον*) divisa sunt apud Hesychium, qui post illud *τῷ τόνῳ τὸ μικρόν* addit, *καὶ ὀλίγον καὶ μάταιον· οἱ δὲ δερμάτιον.* Non poterunt hæ dubitationes componi nisi clariora accesserint testimonia grammaticorum.

452. *καλουσ'* R. *καλοῦσιν* V. Alii *λέγουσ'* vel, quæ vulgata scriptura fuit, *λέγουσιν.*

ἀπαντῶντες codex Mutinensis unus (qui *λέγουσ'*). Vulgo *ἀπαντῶντες.*

453. *ὅ τι χρῄζουσιν*] *εἴ τι χρήιζουσ'* R.

454. *κεἰ*] *ἢ εἰ* R. *καὶ* V.

455. *Δήμητρ'*] *δήμητραν* V.

ἔκ μου] Vide ad Eq. 372. Libri aliquot *ἐξ ἐμοῦ.*

χορδὴν] Farturam. In Ran. 339. schol. explicat de *farcimine, εἰλητήν. καταχορδεύειν* est *κατακρεουργεῖν,* quamquam vocem plebeiam esse ait Longinus de subl. 31, 2. Hesych. *χορδεῦσαι, τεμεῖν.* Themist. Or. 1. p. 37, 38. ed. Par. *καταχορδεύειν μειράκια.* v. Cresoll. p. 470. 481. unde licet colligere, *χορδὴν παρατιθέναι* esse *concidere verberibus* etc. ERNESTI.

457. Omnia ab hoc versu usque ad 476. *ἀλλ' ἐγχείρει* etc. in edd. Socrati tribuuntur, quæ tamen ad chorum pertinent, ut multis indiciis mihi compertum est. Nam primo Socrates non debet facere cantica, sed chorus. Deinde illud *τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ διάξεις* an de Socrate dici potest? Immo de Nubibus, quarum cultor perpetuus futurus erat Strepsiades. Jam autem, quod præcedit, *ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ,* cujus opinor causa hæc Socrati affingebantur, etiam ad Nubes pertinet, quippe quæ supra 430. hoc ei promittunt. Tum vero, quod

maxime valet, distichon illud anapæsticum ἀλλ' ἐγχείρει etc. semper fere cantica claudere solet, (si anapæstici mox sequantur, vel si trochaici, distichon trochaicum) et eidem personæ tribuitur, quæ canticum cecinerat. Distichon autem illud ad chorum pertinere, et edd. agnoscunt et sensus aperte evincit. BENTL.

τῷδέ γ' οὐκ] Libri deteriores τῷδε οὐκ vel τῷδ' οὐκ.

464. ζηλωτότατον] ζηλότατον R.

465. ἄρ'] ἆρ' V. et Suidas in ἆρά γε. ἂν C. solœce. Particulam omisit codex Mutinensis unus.

466. ὄψομαι] ἐπόψομαι Suidas. ὄψομ' R.

ταῖσι] ταῖς R. V.

470. Versus non hexameter dactylicus sed, quod spondeus in hoc et quattuor aliis hujus carminis versibus positus ostendit, ex duobus trimetris catalecticis in disyllabum compositus, ut apud Euripidem Medeæ v. 638.

μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστα τε νείκη.

ubi in stropha trochæus est admissus

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἅλις ἔλθοι.

λόγον] λόγους R. V. et codices plerique omnes. λόγον cum Ald. codex Cantabrigiensis unus, adscripto a correctore ους.

470. Delendum comma post ἐλθεῖν, ponendum autem post ταλάντων. Nam, quod recte animadvertit scholiasta, accusative πράγματα κἀντιγραφὰς pendent ab ἀνακοινοῦσθαι. Sic supra v. 197. ἵνα | αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.

477. διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ] Sosipater comicus apud Athen. 9. p. 378. μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος. BERG.

481. δέ] δαὶ R. aliique.

482. σου] σοι R. V.

484. ἢν—ὀφείληται] Libri multi εἰ—ὀφείλεται.

μέν γ'] μὲν γὰρ R.

489. προβάλωμαι] προβάλλωμαι R. V. aliique.

490. ὑφαρπάσει] ὑφαρπάσεις A. aliique, male. Vid. Elmsl. ad Acharn. 278.

493. δέῃ] δέει A. D. R, non V.

495. κἄπειτ'] ἔπειτ' R.

496. ἀκαρῆ] Libri aliquot ἀκαρεῖ vel ἀκαρεί. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 43.

497. κατάθου θοἰμάτιον] Supra v. 179. dicebat Socratis quidam

discipulus magistrum in palæstra surripuisse vestem quamdam. Hic etiam Socrates jubet senem vestes exuere, ut eum facilius spoliare possit, quod et factum est. Nam infra 857. apparet vestem periisse, quum filius dicat ad Strepsiadem: *διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας*, et v. 1501. quum discipulus aliquis quæreret, quis domum ipsis incendat, Strepsiades, qui id faciebat, dicit: *ἐκεῖνος, οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε*, et calceos eum amisisse patet ex 718, ubi dicit: *φρούδη ἐμβάς*, et 856. ubi ad ipsum filius: *τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας*; BERG.

499. *φωράσων*] Illum esse sensum vocis, quem in versione expressi (*non ingredior ad res furtivas quærendas*), patet etiam ex Ran. 1362, ubi mulier, cui gallus furto ablatus erat ab alia muliere, dicit se velle in illius domum ingredi, ut furtum deprehendat: *παράφηνον εἰς Γλύκης, ὅπως εἰσελθοῦσα φωράσω*. Cogebantur autem nudi ingredi, qui venirent ad furtum detegendum, ne aut ipsi, dum perlustrant omnia, aliquid sub veste abscondant et auferant: aut furti aliquem suspectum malo mactare cupientes, rem quæsitam forte sub veste abstrudentes ingrediantur, et deinde ibi se invenisse dicant, quam ipsi supposuerant, ut schol. docet. Dicit ergo Strepsiades: *quia non ad deprehendendum furtum veniat, nihil opus esse, ut nudus ingrediatur*. BERG. Vide Festi interpretes s. v. *lance et licio* (p. 199. ed. Dacier.) KUST.

503. *Χαιρεφῶντος*] Qui pallidus et macer erat. Vid. Vesp. 1412. Julianus epist. 1. *τὸ σῶμα τοῦ Χαιρεφῶντος οὐδὲν ἀστειότερον ἔχειν*. BERG.

504. *ἡμιθνὴς γενήσομαι*] Vox *φύσις* ambiguæ est significationis. Pro *ingenio* accipit eam Socrates: at Strepsiades pro *figura*. Ideo timet ne semimortuus esse videatur, quia Chærephon, ut philosophus, macilentus et pallidus erat. Schol. Ms. *Ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συζῶν, καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν*. Hujus loci acumen Latine reddi non potest. BRUNCK.

507. *μελιτοῦτταν*] Sic recte scriptum in C. Perperam duo alii [et R. V.] *μελιττοῦταν*, ut est in primariis editt. Male etiam A. *μελιτοῦταν*. Vide not. ad Lys. 601. et Valckenarium ad Herod. p. 638. *αἰθαλοῦσσα* contractum ex *αἰθαλόεσσα*, est apud Æschylum Prom. 1000. *πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ*. Sic ex *μελιτόεσσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦττα*;

οἰνόεσσα, οἰνοῦσσα, οἰνοῦττα. Mirum quam sæpe in illius nominis scriptura peccarint et librarii et editores. De Trophonii oraculo videndus Hemsterhusius ad Lucianum vol. 1. p. 339. BRUNCK.

πρότερον] πρῶτον V.

508. ἐς] εἰς R.

510. ἀνδρείας] Libri aliquot ἀνδρίας. Ἀνδρίαν Græci veteres non aliter dixerunt quam ut ex Andro insula oriundam significaret. Fortitudinem vero ἀνδρείαν dixerunt, quam unam veram esse vocabuli formam non solum Ionica dialysis ἀνδρηίη, sed etiam poetarum usus observatio docere potuerat, quorum in scriptis nullum usquam inventum est exemplum quod alteram formam sibi postularet. Nam in Euripidis versu Herc. fur. 475. πατὴρ ἐπύργου, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ, certissima Elmsleii emendatio est μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ. Accedit ad hæc disertum testimonium Etym. M. p. 461, 53. ex quo cognoscitur scripturam antiquam ἀνδρείαν, Apollonii vero inventum esse ἀνδρίαν. Τὸ ἀνδρεία, inquit, τὸ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι γράφει, ὁ δὲ Ὧρος διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ κατὰ διάστασιν ἀνδρεΐα, οὕτω καὶ ἡ παράδοσις. Quæ partim repetiit Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 2. p. 174, 7. In libris scriptis etsi non pauca inveniuntur ἀνδρίας formæ exempla, longe major tamen alterius formæ exemplorum copia est. In contrariam partem peccant ἀνανδρεία εὐανδρεία φιλανδρεία, quæ passim in codicibus inventa in —ανδρία sunt mutanda, ut ab ἄνανδρος εὔανδρος φίλανδρος formata.

511. οὕνεκα Brunckius. Vulgo εἵνεκα. ἕνεκα V.

512. γένοιτο τἀνθρώπῳ R. Legebatur γένοιτ' ἀνθρώπῳ.

513. Notandum ὅτι producto ι ante πρ.

προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας] Dio Chrys. vol. 1. p. 380. τὸ μὲν σῶμα ἐνδεὴς, τὴν δὲ ἡλικίαν προήκων.

515. αὑτοῦ] Libri αὐτοῦ.

518. Epitome parabaseos, in qua poeta loquitur: Quum hæc comœdia sit elegantissima omnium quas edidi, et digna quæ apud sapientes spectatores ageretur et probaretur: immerito quidem victus sum, quum primum acta est, verumtamen non alienabor a vobis propterea. Nam postquam alia quædam mearum comœdiarum, illa inquam de *Modesto* et *Luxurioso*, quam per alios edideram, vobis valde placuit, de vestro favore adhuc satis certus sum. Nunc itaque hæc comœdia iterum prodit, hac spe, ut etiam pro-

betur, quemadmodum illa de *Modesto;* nam hæc vere *modesta* est, nihil enim aliunde adscivit, quo placere possit, ut aliæ pleræque, sed venit freta naturali sua venustate. Tales comœdias quum ego faciam, tamen modestum me præbeo; nam et spectatores decipere vereor, obtrudendo illis ineptias quasdam, aut eadem inculcando: et quos perstringo, illis non insulto prostratis, ut cæteri poetæ, qui in Cleonem et Hyperbolum non cessant comœdias scribere: in quibus etiam nihil novi dicunt, sed illa, quæ a me inventa semel sunt. BERG. Inserta hæc parabasis pars (518—562.) a poeta est secundæ Nubium editioni, quam nunquam in scenam prodisse constat, et tertio quidem post Nubes primum editas anno, de quo exposuit Hermannus in præfatione p. xiv. "Parabasis illa, quæ metro "Eupolideo scripta est (518. — 562.) certe non prius facta "est quam tertio anno post Nubes editas, i. e. Olymp. 89, 4. "Huic enim anno didascaliæ adscribunt Eupolidis Maricam, "cujus in illa parabasi mentionem facit Aristophanes. Nec "sane prius scribi docerive potuit Maricas, quippe in quo Eu-"polis de Cleone ut de mortuo loquatur, teste scholiasta ad v. "549. Cleo enim mortuus est Alcæo archonte, Olymp. 89. "anno 3. qui secundus annus est post actas Nubes: vide schol. "ad v. 549; tum etiam Athenæum p. 218. ibique Casaubo-"num 5, 18. Deinde vero ex versu 558. ἄλλοι τ' ἤδη πάντες "ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον, intelligitur hanc parabasin vivo ad-"huc Hyperbolo scriptam esse. Is enim quum in exilium "missus esset, mox in Samo insula periit: vide Thucyd. 8, 73. "schol. ad Ran. 577. ad Vesp. 1001. ad Pacem 680. schol. "Luciani vol. 1. p. 142. Perizon. ad Ælian. V. H. 12, 43. Id "autem contigit Olympiade 92. cujus anno primo vivi adhuc "Hyperboli mentionem fecit Aristophanes in Thesmophoria-"zusis v. 840. seqq. mox autem Olymp. 93. anno primo in "Ranis mortuum tetigit v. 570. qui in Kusteri ed. 578. est, "ubi vide scholia. Quod autem deinde sequitur ἐπίρρημα, v. "575 — 594. e prima editione Nubium haud dubie mansit, "ut recte ostendit scholiastes ad v. 549. 581. et 592. De "Cleone enim ibi loquitur ut de homine vivente. Nam quod "alius scholiastes ad v. 592. dicit, quæ ibi de Cleone legantur, "paulo post primas Nubes accessisse, sed diu ante ea, quæ in "superiore parabasi de comœdiis in Hyperbolum scriptis re-

"ferantur, id quidem non poterit idoneis rationibus confirmari. "Tamen, si forte scholiastes auctoritatem sequutus est anti- "quioris scriptoris, qui istum locum in priore editione abfuisse "testatus erat, aut hic tantum locus, aut totum ἐπίρρημα ante "Olymp. 89, 3. scriptum sit necesse est, quo anno obiit Cleon. "'Αντεπίρρημα, quod v. 607—626. continetur, nihil habet unde "colligere quando scriptum sit liceat, nisi forte illa v. 623. "ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν. Scholiastes "enim ad eum locum, οὐδεὶς δ', inquit, ἱστόρησε κατ' ἐκεῖνον "τὸν ἐνιαυτὸν ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Ὑπέρβολον· οὐδέπω γὰρ "διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος. Annum intelligit illum, quo "actæ sunt Nubes, ut probabile sit istum certe locum de Hy- "perbolo serius additum esse."

519. *τὸν ἐκθρέψαντά με*] *καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὰ δράματα ἤγετο καὶ ἐδιδάσκετο.* Schol.

520. *νικήσαιμί τ' ἐγὼ* (non ut ab Kustero proditum est *νικήσαιμί γ' ἐγὼ*) Bentleius. Libri *νικήσαιμ' ἔγωγε*. *καὶ* om. R.

523. *πρώτους*] *Primos* dicit Athenienses, quia fabulam etiam alibi docere poterat, velut in splendidissimo theatro Æginetico: quacum insula multum commercii intercessisse Aristophani constat. Actas autem in theatro illo esse Atheniensium poetarum fabulas, ex eo videtur colligi posse, quod nullam usquam mentionem factam videmus poetarum Ægineticorum.

524. *ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν ἡττηθεὶς*] Vicerant Aristophanem, ut in argumento fabulæ proditum est, Cratinus *Πυτίνῃ*, Amipsias *Κόννῳ*. *φορτικοὺς* quum dicit, non tam Cratinum quam Amipsiam videtur notare, cujus inurbanos jocos reprehendit Ran. v. 14. Nihilominus Aristophanem denuo vicit Amipsias olymp. 91, 2. Vide argumentum Avium.

526. *οὕνεκ'*] *εἵνεκ'* V.

527. *ὑμῶν*] *ὑμᾶς* A, male.

528. *οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν*] Quibus libenter probo studium meum et eloquentiam. BERG.

529. *ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων*] Respicit Dætalenses fabulam in qua duos juvenes introduxerat, alterum probum et modestum, alterum luxu et libidine corruptum. Quæ prima fuit Aristophanis fabula, acta olymp. 88, 1. De quo diximus ad fragmenta Dætalensium.

ὁ σώφρων] *χὠ σώφρων* Ald. et codd. aliquot.

530. *κἀγὼ παρθένος γὰρ ἔτ' ἦ, κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν,—παῖς δ' ἑτέρα*] Dætalenses non suo, sed Philonidis nomine in theatrum produxerat.

ἔτ' om. V.

κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν] Conf. Eq. 512—544.

533. *μοι* om. V.

534. *'Ηλέκτραν*] Apud Æschylum in Choephoris quum forte Electra, Agamemnonis filia, patri inferias ferret, invenit in tumulo comam aliquam; qua visa putat fratrem suum Orestem domum rediisse et eam pro more dedicasse in tumulo patris memoriæ, idque conjicit ex similitudine hujus comæ cum fraterna: *μάλιστ'*, inquit v. 176, *ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται*, ad q. l. vid. Stanleius. In hac autem comparatione *Electra* est præsens comœdia, ut ipse dicit comicus; per *fratrem* autem Electræ s. per Orestem debet intelligi altera illa comœdia, quam a cordatis spectatoribus laudatam esse dixit; per *comam* autem *fortuna* alterius comœdiæ sive plausus quem meruerat. Quod igitur hoc versu et duobus seqq. dicit, tale est: *Hæc comœdia venit quæsitum spectatores tales et tam sapientes, quales habuit prior illa comœdia: quos agnoscet tales esse, si experta fuerit similem fortunam et plausum.* Breviter: *si sapiunt spectatores, laudabunt hanc comœdiam.* BERG.

538. *σκύτινον καθειμένον*] Phallum, qui erat coriaceus penis. Vid. schol. et Hesychii glossam *σκύτινον καθειμένον*.

540. *κόρδαχ' εἵλκυσεν*] De comica saltatione, quæ *κόρδαξ* dicebatur, vide Meursium in Orchestra. *ἕλκειν* saltationis proprium est. Vid. Pac. 328. BRUNCK. *κόρδακ' εἵλκυσεν* R.

542. *ἀφανίζων*] Dum adstantes, quorum jocos plebeios ipse provocavit, baculo abigit. Quod ab Simermone, Hermippi histrione, factum esse annotavit scholiasta.

543. *εἰσῆξε*] *ἐσῆξε* V.

δᾷδας] Facem introduxit in Nub. 1493. Plut. 1042. Vesp. 1329. *ἰοὺ ἰού* clamat in principio Nubium et circa finem, Plut. 276. 478. Eqq. 1092. Av. 306. et alibi. BERG. Non usum harum rerum reprehendit poeta, sed usum nimium et ineptum.

545. *οὐ κομῶ*] Facete ludit in ambiguitate verbi, quod et *superbire* significat, ut Plut. 170, et *comatum esse*, ut Av. 1282. *Superbire* quidem potuisset Arist., sed *comam alere* non potuisset, utpote calvus. BERG. Sic hæc interpretatur scholiasta.

547. ἀεὶ] αἰεὶ R. aliique.
ἐσφέρων] εἰσφέρων libri.

549. Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα] In Equitibus fabula. Simile Platonis comici dictum ex Περιαλγεῖ fabula apud Priscianum 18. p. 1185, 12. comparavit Porsonus, ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην.

550. κοὐκ ἐτόλμησ'] Nam in aliis fabulis Cleonem nonnisi præteriens tetigit.

αὖθις V. αὖτις R. Veram totius versus scripturam servarunt R. V. Futiles sunt aliorum librorum lectiones, velut Aldinæ κοὐκέτ' εἰσαῦθις γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ.

552. τὴν μητέρα] Matrem Hyperboli perstringit Thesm. 840. et Eupolis in Marica apud schol. Pluti v. 1038.

553. Μαρικᾶν πρώτιστον] μακαρικᾶν πρότερον R.

554. τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας] E contrario Eupolis in parabasi Baptarum Aristophanem in scribendis Equitibus ab se adjutum esse dixit his verbis ab scholiasta allatis, κἀκείνους τοὺς Ἱππέας | συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην. Ab Eupolidis partibus in hac caussa stetisse videtur Cratinus, de quo scholiasta Equit. 528. ὁ Κρατῖνος ἔγραψε τὴν Πυτίνην, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα.

555. αὐτῷ] ἑαυτῷ V.
γραῦν μεθύσην] Hyperboli matrem, ut suspicatur scholiasta.
οὕνεχ', ἣν Bentleius. Libri οὕνεκα (εἵνεκα V. aliique), ἥν, pronomine in versum proximum translato. Verba τοῦ κόρδακος οὕνεκα ab Aristophane sumpsit Aristides vol. 2. p. 412, 12.

556. πεποίηχ'] πεπόηχ' R.
ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν] Sic etiam Plato comicus in Cleophonte videtur vetulam exposuisse piscibus vorandam, ap. Athen. 7. p. 315. σὲ γάρ, γραῦ, συγκατῴκισε σαπρὰν ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν, nempe ut Andromedam apud tragicos; quemadmodum ap. comicum Thesm. 1032. Mnesilochus veste muliebri indutus et vetulam repræsentans, vinctus in cruce, simulat Andromedam et dicit: ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι. BERG.

557. αὖθις] αὖτις R.
ἐποίησεν Brunckius. Legebatur πεποίηκεν (πεπόηκεν R.) Prope ab vero abest V, in quo est ἐποίησ'.

558. *ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον*] Cicero Brut. 62. *homo simillimus Atheniensi Hyperbolo, cujus improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notarunt.* Plutarch. Alcib. c. 13. *ἦν δέ τις Ὑπέρβολος Περιθοΐδης, οὗ μέμνηται μὲν Θουκυδίδης· τοῖς δὲ κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν.* Adde eumdem in Nicia c. 11. [et in Aristid. c. 7.] Galenum Protrept. c. 7. Themist. Or. 16. p. 296. et Or. 26. p. 330. Neque vero hic solum et dein 621. et 1055, sed in plerisque aliis quæ adhuc supersunt comici fabulis perstringitur Hyperbolus. SPANH. *ἐρείδουσ'* V.

559. Auctor Etymol. M. p. 312. extrema. [et Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1366.] *τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων, ἀπὸ τοῦ ἔγχελις ἐγχέλεως ἐστὶν, ὡς ὄφις ὄφεως.* Innuit autem similitudinem illam de anguillis, quæ est in Equit. v. 864. *ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.* | *ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·* | *ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,* | *αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἣν τὴν πόλιν ταράττῃς.* BRUNCK.

εἰκούς] Hesychius *εἰκούς: εἰκόνας.* Vide Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 168. ERNESTI. Libri aliquot *εἰκοῦς*, ut apud Athenæum scriptum est 7. p. 299. accentu vitioso.

τὰς ἐμὰς] *τῶν ἐμῶν* V.

562. *ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας* (*προτέρας* V.)] Thesm. 950. *ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας.* BERG.

569. *ἡμέτερον*] *ἐμὸν* R.

571. *ἱππονώμαν*] *ἱππονόμαν* R. V, vitio in hujusmodi compositis solemni. Vid. ad Soph. Aj. 604.

575. *πρόσχετε* Bentleius. Libri *προσέχετε.* Vide v. 1122. Eq. 503. Vesp. 1015. Av. 688. Pherecratem apud schol. ad v. 563.

577. *ὠφελούσαις*] *ὠφελοῦσαι* R. Quod defendi potest.

580. *ψακάζομεν* R. *ψεκάζομεν* vulgo. Conf. Pac. 1107.

582. *ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν*] Dux Cleo factus olymp. 88, 3. Vid. Thucyd. 4, 28. HERMANN.

583. *κἀποιοῦμεν*] *κἀποοῦμεν* R.

βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς] Sophoclis ex Teucro verba.

584. *ἐξέλειπε* duo codices Porsoni. Reliqui libri *ἐξέλιπε*, præter A, qui *ἐκλέλοιπε.*

585. *θρυαλλίδ'*] *θρυαλίδ'* V.

586. *στρατηγήσει*] *στρατηγοίη* V. in annotatione scholiastæ.

587. δυσβουλίαν] Vid. ad Eq. 1055.

591. Κλέωνα τὸν λάρον] Matro de parasito edace: πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς ap. Athen. 4. p. 134 f. ubi convivium quoddam describit versibus Homericis ad ridiculum compositis. Comicus hic Cleonem *larum* vocat, quod avide rapiat civium bona, ut *vorax* illa avis escam, et in Eq. 952. tribuit Cleoni annulum signatorium, ubi inest hæc sculptura: λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Ibid. 1288. ejusmodi rapacitatem describit, quasi voracitatem, loquitur autem ibi de Cleonymo. BERG.

593. κἀξήμαρτετε] κἀξημάρτηται R. aliique.

594. ἐπὶ τὸ βέλτιον—συνοίσεται] Eccles. 475. ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν. ERNESTI.

595. ἀμφί μοι] In Homericis hymnis 18. ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα. et simpliciter ἀμφί 6. 21. 34. HERMANN.

αὖτε] αὐτῶι R.

597. ὑψικέρατα πέτραν Etym. M. p. 504, 3. ex Pindaro affert, a quo sumpsisse videtur Aristophanes.

600. Puellas Ephesias vocat Λυδῶν κόρας, quia Ephesus ab antiquioribus scriptoribus in Lydia, non Ionia, collocatur. Vide Ian. Rutgersii Var. Lect. 2, 1. ubi etiam locum hunc Aristophanis attigit. KUST.

603. Παρνασίαν] παρνασσίαν R.

604. σελαγεῖ] Secunda persona. BRUNCK.

606. κωμαστὴς] Sic dicitur ab orgiis et saltationibus Bacchicis. ERNESTI.

612. ἐς] εἰς libri.

614. πρίῃ] πρίω libri deteriores.

Σεληναίης] Aliquot libri σεληναῖον, male, quum ipsum Lunæ nomen hic nominari aptius sit quam adjectivum poni. Recte vero in aliis quibusdam libris Σεληναίας scriptum est, quod restituendum posthabita auctoritate Eustathii qui p. 84, 7. σεληναίης ex hoc loco attulit, sed σεληναία probare videtur p. 1181, καλεῖ δὲ τὴν καλάμην ὁ πολὺς ἄνθρωπος καλαμαίαν, ὡς καὶ ἡ σελήνη σεληναία λέγεται· et recte quidem. Nam antiqua forma Attica σεληναία est, memorata ab Herodiano apud Stephanum Byz. in Γενήτης, Dorica σελαναία apud Platonem Cratylo p. 409 b., Ionica σεληναίη apud Lucian. Vit. auct. c. 6. Eadem ratio est similium nominum, ἀναγκαία δικαία

νικαία ὡραία, de quibus recte præcipit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 73, 31. *ὡραίαν: τὴν ὥραν. ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ Ἀττικοῖς ἰδία· Ἀθηνᾶ Ἀθηναία, ἴση ἰσαία. οὕτω καὶ ὥρα ὡραία. Ἀθηναίᾳ* restitutum ex libro Ravennate Equit. v. 763. Vulgo *Ἀθηναίῃ*, forma ab librariis etiam aliis scriptoribus sæpius illata.

615. *φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ* Bentleius. Legebatur *φησιν ὑμᾶς οὐκ*. In codice uno Dobræi adscriptum scholion *ὑμᾶς δὲ οὐκ*. Similiter scholiasta *οὐ παρατηρεῖν δὲ ὑμᾶς*—.

616. Metonem perstringere videtur, qui non diu ante (olymp. 87, 1.) cyclum undeviginti annorum invenerat, ex quo lunaris anni ratio cum solari rectius conciliari poterat, atque emendata erat anni dierumque festorum ratio. Sed ita factum erat, ut sæpe dies qui olim sacer fuerat, nunc profestus esset, et contra, quæ res multis displicuisse. WIELAND. De perturbatione anni apud Athenienses habet quædam Scaliger de emend. temp. 1, 2. p. 72. et 82. ubi et hunc locum laudat. DUCK.

622. *Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα*] Sarpedon Jovis, Memno Tithoni filius, qui ad Trojam ceciderunt. BERG. Hunc versum om. R.

624. *ἱερομνημονεῖν*] Harpocratio: *Ἱερομνήμονες, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν*. Isti proprie Πυλαγόραι nuncupabantur. Qui vero comes iis adjungebatur, is *ἱερομνήμων* audiebat. Suidas: *ἱερομνήμονες· οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς*. Vide fragmentum Thesmophor. secundarum apud scholiastam. BRUNCK. V. Ruhnken. ad Timæum p. 148.

626. *κατὰ σελήνην*] E Solonis præscripto apud Diog. L. 1, 59. *ἠξίωσέ τε Ἀθηναίους τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἄγειν*. SPANH. Vide Ideleri Manuale chronologiæ vol. 1. p. 266. seqq. HERMANN.

627. *μὰ μὴν Ἀναπνοὴν*] Pythagoras apud Diog. L. 8, 6. *οὐ μὰ τὸν ἀέρα, τὸν ἀναπνέω*. BERG. Pro Ἀέρα scholiasta Ran. 919. *Αἰθέρα*.

628. *οὐδένα*] *οὐδαμοῦ* V.

630. Thema est *σκάλλω*, unde *σκαλαθύρω* *fodico*, quod in obscenis est, v. Conc. 611. Qui prunas fodiunt, scintillas pulveremque excitant, unde *σκαλαθυρμάτια* pro re quavis tenuissima. BRUNCK.

632. *πρὸς τὸ φῶς*] Timocles comicus apud Athen. 6. p. 245

b. *ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς | ὦμεν καταφανεῖς μᾶλλον*. BERG.

637. *οὐδέν* Strepsiadi tribuunt R. V.

638. *πότερα*] *πότερον* R. aliique cum Longino fragm. 3, 5.

ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν] *ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν* Longinus. *ἢ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν* V. *ἢ περὶ ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν* A aliique nonnulli: unde recte Hermannus *ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπῶν*. *ἔπη* autem non versus sunt intelligendi, sed vocabula, de quibus disputatur v. 658—691. Sic in Ranis v. 1181. *τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν*. Quam *ὀνομάτων ὀρθότητα* dicit Plato Euthyd. p. 277 e. *πρῶτον γὰρ, ὥς φησι Πρόδικος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ*. De Prodico Themistius or. 23. p. 289 d. *Πρόδικος ὀρθοέπειάν τε καὶ ὀρθορρημοσύνην μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους*—. De quo vid. quæ dixit Spengelius in *συναγωγῇ τεχνῶν* p. 40—45.

642. *πότερον*] *πότερα* codex unus Dobræi.

643. *ἡμιεκτέον*, quod ex rustici sententia idem est quod *τετράμετρον*. Quum Socrates de trimetro et tetrametro loquitur, metrorum seu carminum genera intelligit: sed alter ista pro mensurarum nominibus accipit. Ad hujus loci intelligentiam sciendum est Atticorum *medimnum* in 48. *chœnices* dividi solitum fuisse. *ἑκτεὺς*, *sextarius*, sexta pars medimni, seu *modius*, est chœnicum 8. Proinde *ἡμιεκτέον*, *semisextarius* est quatuor chœnicum, seu mensurarum. Nam chœnix *κατ' ἐξοχὴν mensura* vocatur, quia tantum frumenti continet, quantum homini satis sit ad diurnum victum. BRUNCK.

644. Auctor Etymol. M. p. 663. 50. *περιδώμεθα. καὶ Ἀριστοφάνης· περιδοῦ νῦν ἐμοί. καὶ, Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὴν συνθηκοποιήσομαι· εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω*. Homerum respicit duobus locis. Ἰλ. ψ, 485. *εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος*. Odyss. ψ, 78. *αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς*. Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312, 20. *περιδώμεθον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα, ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις, ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτὴς, ἢ μάρτυς, ἵστωρ ἐλέγετο, παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ·* (Ἰλ. σ, 501.) *ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι*. Sed nugantur isti grammatici. Est a *περιδίδομαι*, unde in Equit. 791. *ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι*. In codd. *περιδοῦ* scriptum est, minus bene. *περίδου* scribendum, ut *ἀπόδου*, Ran. 1235. BRUNCK. Photius p. 416,

νικαία ὡραία, de quibus recte præcipit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 73, 31. *ὡραίαν: τὴν ὥραν. ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ Ἀττικοῖς ἰδία· Ἀθηνᾶ Ἀθηναία, ἴση ἰσαία. οὕτω καὶ ὥρα ὡραία. Ἀθηναίᾳ* restitutum ex libro Ravennate Equit. v. 763. Vulgo *Ἀθηναίῃ*, forma ab librariis etiam aliis scriptoribus sæpius illata.

615. *φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ* Bentleius. Legebatur *φησιν ὑμᾶς κοὐκ*. In codice uno Dobræi adscriptum scholion *ὑμᾶς δὲ οὐκ*. Similiter scholiasta *οὐ παρατηρεῖν δὲ ὑμᾶς*—.

616. Metonem perstringere videtur, qui non diu ante (olymp. 87, 1.) cyclum undeviginti annorum invenerat, ex quo lunaris anni ratio cum solari rectius conciliari poterat, atque emendata erat anni dierumque festorum ratio. Sed ita factum erat, ut sæpe dies qui olim sacer fuerat, nunc profestus esset, et contra, quæ res multis displicuisse. WIELAND. De perturbatione anni apud Athenienses habet quædam Scaliger de emend. temp. 1, 2. p. 72. et 82. ubi et hunc locum laudat. DUCK.

622. *Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα*] Sarpedon Jovis, Memno Tithoni filius, qui ad Trojam ceciderunt. BERG. Hunc versum om. R.

624. *ἱερομνημονεῖν*] Harpocratio: *Ἱερομνήμονες, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν*. Isti proprie *Πυλαγόραι* nuncupabantur. Qui vero comes iis adjungebatur, is *ἱερομνήμων* audiebat. Suidas: *ἱερομνήμονες· οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς*. Vide fragmentum Thesmophor. secundarum apud scholiastam. BRUNCK. V. Ruhnken. ad Timæum p. 148.

626. *κατὰ σελήνην*] E Solonis præscripto apud Diog. L. 1, 59. *ἠξίωσέ τε Ἀθηναίους τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἄγειν*. SPANH. Vide Ideleri Manuale chronologiæ vol. 1. p. 266. seqq. HERMANN.

627. *μὰ μὴν Ἀναπνοὴν*] Pythagoras apud Diog. L. 8, 6. *οὐ μὰ τὸν ἀέρα, τὸν ἀναπνέω*. BERG. Pro *Ἀέρα* scholiasta Ran. 919. *Αἰθέρα*.

628. *οὐδένα*] *οὐδαμοῦ* V.

630. Thema est *σκάλλω*, unde *σκαλαθύρω* *fodico*, quod in obscenis est, v. Conc. 611. Qui prunas fodiunt, scintillas pulveremque excitant, unde *σκαλαθυρμάτια* pro re quavis tenuissima. BRUNCK.

632. *πρὸς τὸ φῶς*] Timocles comicus apud Athen. 6. p. 245

b. ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς | ὦμεν καταφανεῖς μᾶλλον. BERG.

637. οὐδέν Strepsiadi tribuunt R. V.

638. πότερα] πότερον R. aliique cum Longino fragm. 3, 5. ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν] ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν Longinus. ἢ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν V. ἢ περὶ ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν A aliique nonnulli: unde recte Hermannus ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπῶν. ἔπη autem non versus sunt intelligendi, sed vocabula, de quibus disputatur v. 658—691. Sic in Ranis v. 1181. τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν. Quam ὀνομάτων ὀρθότητα dicit Plato Euthyd. p. 277 e. πρῶτον γὰρ, ὥς φησι Πρόδικος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ. De Prodico Themistius or. 23. p. 289 d. Πρόδικος ὀρθοέπειάν τε καὶ ὀρθορρημοσύνην μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους—. De quo vid. quæ dixit Spengelius in συναγωγῇ τεχνῶν p. 40—45.

642. πότερον] πότερα codex unus Dobræi.

643. ἡμιεκτέον, quod ex rustici sententia idem est quod τετράμετρον. Quum Socrates de trimetro et tetrametro loquitur, metrorum seu carminum genera intelligit: sed alter ista pro mensurarum nominibus accipit. Ad hujus loci intelligentiam sciendum est Atticorum *medimnum* in 48. *chœnices* dividi solitum fuisse. ἑκτεὺς, *sextarius*, sexta pars medimni, seu *modius*, est chœnicum 8. Proinde ἡμιεκτέον, *semisextarius* est quatuor chœnicum, seu mensurarum. Nam chœnix κατ' ἐξοχὴν *mensura* vocatur, quia tantum frumenti continet, quantum homini satis sit ad diurnum victum. BRUNCK.

644. Auctor Etymol. M. p. 663. 50. περιδώμεθα. καὶ Ἀριστοφάνης· περιδοῦ νῦν ἐμοί. καὶ, Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὴν συνθηκοποιήσομαι· εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω. Homerum respicit duobus locis. Ἰλ. ψ, 485. εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος. Odyss. ψ, 78. αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς. Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312, 20. περιδώμεθον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα, ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις, ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτὴς, ἢ μάρτυς, ἵστωρ ἐλέγετο, παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ· (Ἰλ. σ, 501.) ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Sed nugantur isti grammatici. Est a περιδίδομαι, unde in Equit. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. In codd. περιδοῦ scriptum est, minus bene. περίδου scribendum, ut ἀπόδου, Ran. 1235. BRUNCK. Photius p. 416,

9. Περιδοῦ: σύνθου· λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης. οὕτως Δίφιλος.

645. ἡμιεκτέον] ἡμεεκτέον V, Mutinenses duo et tres Dobræi. Qui error librarii est ad v. 643. aberrantis. Suidæ in περίδου, ubi ἡμιεκταίον legebatur, ἡμιεκτέον restituit Gaisfordius, ex libris optimis, in quibus ἡμίεκτον scriptum.

647. περὶ] σὺ περὶ libri deteriores.

649. κομψὸν] σοφὸν V.

650. ἐπαΐονθ'] Legebatur εἶτ' ἐπαΐειν. Correctum ex R, in quo ἐπαΐοντ' scriptum.

651. κατ' ἐνόπλιον] Vide annotationem ad scholia.

653. *Quis alius nisi penis hicce? antehac vero, quum puer essem, digitus hic præsto mihi erat.* Magna est in his nequitia, quam satis explicasse mihi videor. BRUNCK.

654. πρὸ τοῦ] πρῶτον R.

ἔτ'] ἐπ' R. V. In aliis omissum.

655. ἀργεῖος] Libri aliquot ἀχρεῖος. ἀγρεῖος Thesm. 160.

ᾤζυρε] ὤιζυρὲ R.

656. δαί A. V. aliique. δή R. Alii δέ.

658. δεῖ σε πρότερα τούτων] πρότερα τούτου δεῖ σε V. τούτου etiam alii nonnulli, non R.

659. ὀρθῶς] Vid. ad v. 638.

661. τράγος ταῦρος] ταῦρος τράγος R. V.

ἀλεκτρυών] Magna est ruditas rustici, gallum s. gallinam inter quadrupedes numerantis. Quod tamen non animadvertit Socrates, sed aliud reprehendit, quod levius erat. BERG.

662. ὁρᾷς, ἃ πάσχεις;] *viden' quid tibi eveniat, quid facias?* πάσχω est hic pro πράττω. v. not. ad Ran. 302. ἀλεκτρυόνα feminino genere *gallinam* vocarunt veteres, ut et *gallinaceum* τὸν ἀλέκτορα. v. Amphiarai fr. ab scholiasta allatum et Dædali apud Athen. 9. p. 374. qui ex aliis comicis exempla plurima profert. BRUNCK.

663. ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτὸ] In V. ἀλεκτρυόνα in fine versus collocatum est. De tribracho ante anapæstum posito dixi ad Acharn. 47. Eum recte ab hoc loco removit Porsonus restituta forma contracta ἀλεκτρυῶ. Idem ἀλεκτρυοῦς infra v. 1427. et ἱππαλεκτρυῶ Ran. 932. ἱππαλεκτρυοῦς 937. ubi libri ἀλεκτρυόνας ἱππαλεκτρυόνα ἱππαλεκτρυόνας.

κατὰ ταὐτὸ] Multorum librorum vitium est κατὰ ταυτὸν, paucorum καταυτὸ vel κᾶτ' αὐτό. In V. est κα^τὰ^ταὐτὸ.

664. πῶς] ὅπως codex unus Dobræi cum gl. ἤγουν πῶς. Omittit particulam V.

672. κάρδοπον] τὴν κάρδοπον A. D. aliique.

676. θυείᾳ] θυίαι R. V.

στρογγύλῃ 'νεμάττετο] Legebatur στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. Inanem particulam om. V. Verbum autem ἐνεμάττετο potius est, quod etiam Dobræus in appendice p. (105.) proposuit, quam ἀνεμάττετο.

679. Στρ. τὴν καρδόπην θήλειαν; Σω. ὀρθῶς γὰρ λέγεις.] Legebatur Στρ. τὴν καρδόπην θήλειαν (comma addit Ald., interrogandi signum aliquot codd. Dobræi) ὀρθότερον λέγεις. Veram scripturam servarunt R. V, nisi quod Socratis personæ notam omittunt suppletam ab Hermanno.

680. Κλεωνύμῃ] Cleonymum hic facete irridet comicus. Nomina quæ generis feminini sint, Socrates rustico ostendit a masculinis terminatione etiam distingui debere: male eum τὴν κάρδοπον dixisse, dicendum fuisse τὴν καρδόπην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, et ex ea colligit Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna proripuerat, non viri nomine Κλεώνυμος, sed feminæ Κλεωνύμη appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleonymo, cui salse supra timiditatem exprobravit v. 353. BRUNCK.

681. ἔθ' ἕν τι περὶ] Sic Dobræus ad Pluti v. 980. emendavit librorum scripturam, quorum R. V. et Cantabrigiensis tertius Dobræi ἔτι γε περὶ, Mutinensis unus ἔτ' ἔτι γε περὶ, alii ἔτι δὴ περὶ, ἔτι δὴ περί γε, vel quæ vulgata inde ab Aldo lectio fuit ἔτι δή γε περί.

684. Φίλιννα] φίνιλλα V.

686. 'Αμυνίας] ἀμεύνίας V.

688. ὑμῖν] ἡμῖν R. V. Aliquot libri ἐν ὑμῖν, male.

689. πῶς] πῶς γ' R. Quæ tanto vitiosior scriptura est quod præcedit οὐδαμῶς γ'.

690. om. R.

691. τὴν 'Αμυνίαν] Pessime in recentibus aliquot libris interpolatum δὴ τὸν 'Αμυνίαν.

692. ἥτις R. V. Legebatur ὅστις. Ravennatis Venetique libri scripturas confirmat Hesychius, si, quod ego suspicor, ex hoc loco excerpta ejus glossa est ἥτις: ὅστις. quam omisit Mu-

surus. Quod mihi probabilius videtur quam ad Euripidis Alc. 17. respici οὐχ εὗρε πλὴν γυναικὸς ἥτις ἤθελε | θανεῖν πρὸ κείνου. ubi Reiskius ὅστις corrigebat.

694. οὐδὲν] *Nullo pacto*. Sic οὐδέν γε Av. 1360. quod comparavit Hermannus. Euripides Ion. 407. μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδίᾳ; Κρ. οὐδέν γ'· ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν.

696. ἐνθάδ'] ἐνταῦθ' A. R. V. et Cantabrigiensis tertius.

ἀλλ' om. V.

εἴπερ γε] εἴ γε A. R. V. et Cantabrigiensis tertius. Cantabrigiensis primus ἐνταῦθα γ' ἀλλ' εἴ γε χρή.

698. Idem versus Vesp. 1166. et partim Pac. 110.

699. τήμερον codices: τήμερα Ald.

700—716. Chori partes in libris Socrati tribuuntur. Correxit Hermannus.

705. Imperfectum hoc carmen in secunda editione reliquisse videtur poeta, unde factum ut versus antistrophici 812. et 813. non habeant in stropha qui respondeant. Non absolutam autem hanc partem fabulæ a poeta esse ex eo colligimus quod cantica chori desiderantur post v. 730. et post 888, et in alio chori carmine, de quo v. ad v. 949, versus non accurate sibi respondent.

707. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. ἀτταταὶ ἀτταταί V. Vulgo bis ἰατταταί.

710. οἱ Κορίνθιοι] Nugæ sunt, quæ scholiastes habet. Immo est ridiculum ex inopinato pro κόρεις (v. 725.) positis Corinthiis, quos perstringere obiter voluit, quos dicit primum τὰς πλευρὰς δαρδάπτειν, quod quo pertineat nondum extrico; secundum τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν ad sævitiam fœnebrem; nam fœneratores etiam ψυχορόφοι dicuntur. v. Hesych. in h. v. ERN. Recte hunc locum Ernestius intelligit. Verba, τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν, ad libidinem Corinthiorum pertinent, pariter atque illa, τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν. Vide Thesm. 648. Unde Κορινθιάζειν. Spectat autem eadem quæ infra dicit v. 1016. ἕξεις χροιὰν ὠχράν, ὤμους μικρούς, στῆθος λεπτόν. HERMANN.

711—715. δαρδάπτουσιν—ἀπολοῦσιν] In his verbis omnibus ν ἐφελκυστικὸν omittit R, ut alibi sæpissime. Quod satis habemus semel dixisse.

718. φρουδὴ χροιά] Supra 502. quærebat Strepsiades: si diligenter studeret, cuinam ex discipulis Socratis futurus esset

similis; quumque audivisset, se Chærephonti similem fore: ergo semimortuus ero, inquit. Itaque hic apparet, eum sedulo navasse operam literis; nam amisit colorem, quamvis retinuerit pristinam stoliditatem. Infra 1171. ex colore Phidippidis mutato colligit Strepsiades, eum magnos profectus fecisse in rhetorica. BERG. Idem comparavit Eurip. Hec. 163. *φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.*

720. *ἔτι*] *ἐπι* (sic) R.

κακοῖς] *κακοῖσι* A. R. V. *κακοῖσιν* qui scripserunt, non videntur *ἔτι* legisse.

721. *φρουρᾶς ᾄδων*] Proverbium de illis, quos curæ non sinunt dormire, ut dicit Schol. nempe a custodibus nocturnis, qui cantu solantur vigiliam aut somnum pellunt; ut ille speculator nocturnus ap. Æsch. Agam. 16. *ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, | ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, κλαίω τότε.* BERG. *φρουρὰς* R. V. male. *φρουρᾶς* Suidas in *φροῦδος* et Apostolius 20, 33. Genitivo casu dicitur ut *νυκτὸς, χειμῶνος* et alia hujusmodi.

722. *ὀλίγου*] *ὀλίγον* V.

723. *ποιεῖς*] *ποεῖς* R.

728. *ἐξευρετέος*] *ἐξευρητέος* libri optimi: *εὑρητέος* deteriores. Emendavit Porsonus. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 446.

729. *κἀπαιόλημ'*] Suidas in *παιόλημα* hinc citat *καὶ παιόλημ'* et *ἀπαιόλημα* pro varia lectione. v. Hesych. in *ἀπαιόλημα* et ibi intpp. item Eustath. ad Il. *β*. p. 352. Gl. interpretatur *παραλογισμός*. ERNESTI.

730. *ἐξ ἀρνακίδων*] Proprie *ἀρνακὶς* est *pellis ovina*, ut constat; sed quia huic voci similis est vox *ἄρνησις*, *negatio*, illam pro hac posuit comico joco, ut paullo ante *Κορίνθιοι* pro *κόρεις*. Desiderat autem aliquod epichirema, quo negare possit debitum et creditores fraudare, sive cupit esse *ἐξαρνητικὸς* et *ἀντιλογικός*, qualis factus postea filius ejus est 1172. BERG. *ἀρνακιδῶν* R.

ἀποστερητρίδα] Sic A. D. [V. et Suidas in h. v. et in *ἀρνακίδα*]. Vulgo *ἀποστερητίδα*. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in *της* fiunt feminina in *τρις*· *αὐλητής, αὐλητρίς· ὀρχηστής, ὀρχηστρίς· ἀποστερητής, ἀποστερητρίς.* BRUNCK. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 256. In

R. et codice uno Dobræi ἀποστερητικήν, quod ex v. 747. petitum, ubi contrario errore codex unus Ernesti ἀποστερητρίδα.

731. Ante hunc versum desideratur carmen chori: vid. ad v. 705. Quod dum canitur, in interiore parte ædium versatur Socrates, finito autem, denuo in conspectum prodit, φέρε νυν, inquiens, ἀθρήσω πρῶτον ὅ τι δρᾷ τουτονί. Quæ verba absurda sunt, si nihil aliud intercedat quam paucula illa verba Strepsiadis οἴμοι—ἀποστερητρίδα.

733. οὐ δῆτ' ἔγωγ' D. R. V. Vulgo οὐδὲν ἔγωγ': unde in duobus codicibus Dobræi interpolatum οὐδέν γ' ἔγωγ'. Apud Suidam in ἔχεις τι scriptum μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔγωγε.

οὐδὲν πάνυ Strepsiadi continuat R.

737. πρῶτος] πρῶτον aliquot codices.

ἐξευρὼν R. V. Legebatur ἐξευρεῖν.

743. ἀτρέμα] ἀτρέμας libri plures.

744. πάλιν] πάλαι R. V.

745. αὐτὸ] In A. C, aliisque paucis εἰς vel ἐς αὐτὸ scriptum, non intellecta constructione verborum, de qua dixi ad Acharn. 884. Paullo melius, sed non verius, Reiskius τῇ γνώμῃ corrigebat. Tum libri quidam ζυγόθρισον.

748. τοδί C. Libri reliqui τὸ τί vel τοτί, alii præfixo, ut in Aldina, alii omisso Socratis nomine.

749. Θετταλὴν] Scholiasta, Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον, ὡς δαμάλην. Lucian. dial. meretr. 4. a Berglero citatus, εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῶν, οἷαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι. Τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας dicit Plato Gorg. p. 513 a. Aliorum scriptorum locos indicavit Wyttenbachius ad Plut. Mor. vol. 6. p. 901.

750. δὲ Hermannus. Libri δή.

754. ἀνατέλλοι] ἀντέλλοι Ald. et pauci codices. ἀνατέλλει R. V.

755. οὐκ ἂν] οὐκ ἄν γ' Ald. et aliquot codices.

ὁτιὴ (vel ὅτιη] τί δὴ R. V. Alii vel sic vel ὅτι, τι δή vel, quæ vulgata olim scriptura fuit, τίη τί δή.

756. τἀργύριον libri scripti, qui adhuc inspecti sunt, omnes. γ' ἀργυρίων Ald.: quod fraudem fecit Musuro, de quo dicam in annotatione ad scholiastam.

758. πεντετάλαντός τις δίκη] Sæpe etiam ab aliis scriptoribus

quinque talenta memorantur, omninoque is numerus tum in jure Attico, ut in præscriptione, tum in vita communi quacumque in re usitatus est. Sic in ipsis Nubibus v. 10. atque alibi apud Aristophanem HERMANN. Vide ad Acharn. 6. Ceterum hic et v. 774. aliquot libri *πεντατάλαντος*, qua forma Atticos non uti animadvertit scholiasta.

759. *εἰπέ μοι* additum quasi non præcessissent ista *ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.* Quæ non inusitata est negligentia loquendi. Conf. ad v. 864. 1135.

761. *εἶλλε* (quod habent R. V. Ald. et Suidas) vel *εἴλε* codices plerique omnes: pauci *ἴλλε*. Vide quæ de hoc verbo dixit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani vol. 3. p. 253. quibus addendum infinitivi *εἴλαι* exemplum, quem restitui Sophocli Antig. 579.

762. *ἐς*] *εἰς* R. V.

763. *μηλολόνθην*] Ab Atticis *μηλόνθην*, non *μηλολόνθην* dictum, et ita legi in antiquis hujus comici codicibus, non vero in iis, qui sua ætate circumferebantur, observat Eustath. ad Il. ψ. p. 1329. *Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν μηλόνθην ὀνομάζουσιν· ἐκάλουν δέ φησιν αὐτὴν καὶ χρυσαλλίδα. καὶ οὕτω μὲν ὁ παλαιός· τὰ δὲ νῦν τοῦ κωμικοῦ ἀντίγραφα μηλολόνθην αὐτὴν τρισυλλάβως οἴδασιν.* Quod vero *χρυσαλλίδα*, a *fulvo* nempe *colore* eamdem aviculam dictam statuit Eustath., ex alio comici loco illustratur, ubi e conjunctis duabus vocibus *χρυσομηλολόνθιον* dicitur, Vesp. 1332. Adde de hac voce Herodem ap. Stob. Floril. Tit. 88. p. 335. ed. Grot. *ἡ μηλολόνθης ποσσὶν* (scarabæi) *ἅμματ' ἐξάπτων.* SPANH. Vide interpretes Pollucis 9, 124.

766. *ἤδη*] Pauci neque ullius auctoritatis libri *ἤδη ποτέ*, quas particulas conjungi tam usitatum est, ut non mirandum sit *ποτέ* hic ab librario aliquo esse adjectum.

τοῖσι] *τοῖς* R.

767. *ἑόρακας* R. V. et Dorvillianus. Reliquorum plerique *ἑώρακας*, pauci *ἑώρας* ut Aldus.

768. *ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι*] Sic Herodotus 7, 69. *λίθος ὀξὺς πεποιημένος, τῷ καὶ τὰς σφρηγῖδας γλύφουσι,* sc. *οἱ δακτυλιογλύφοι* vel *οἱ ἄνθρωποι.* DOBRÆUS.

ὕαλον] Speculum ustorium, e crystallo aut electro factum, de quo Theophrastus de igne §. 73. p. 730. ed. Schneid. *ἀπὸ μὲν τοῦ ἡλίου φῶς ἅπτουσι τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων—ὅτι συνεχὲς*

γίγνεται μᾶλλον ἀνακλώμενον—ὥστε τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα δύναται καίειν—ἐξάπτεται δὲ ἀπό τε τῆς ὕελου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργυρίου τρόπον τινὰ ἐργασθέντων. SCHNEIDER.

769. *φέρε τί δῆτ'* (*δὴ τί τ'* V.) *ἂν*] Hæc Socrati tribuebantur. Correxit Reisigius.

771. *ὧδε*] *ὡδὶ* V.

772. *ἐκτήξαιμι*] De tabulis ceratis cogitavit scholiasta, verbo *ἐκτήξαιμι* deceptus. "Alio modo obliteravit dicam Hegemoni "scriptam Alcibiades: *βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος* "*διήλειψε τὴν δίκην τοῦ Ἡγήμονος*, ut narrat Athen. 9. p. 407." BERG.

773. *νὴ τὰς Χάριτας*] Lucianus de histor. conscrib. c. 26. *ὥστε με νὴ τὰς Χάριτας πολλὰ δακρῦσαι.* Sic apud eundem scriptorem aliosque *πρὸς τῶν Χαρίτων*.

774. *διαγέγραπται*] Abolita est. Vide exempla ex oratorum scriptis memorata in Thesauro Stephani vol. 2. p. 1130. ed. Paris. et Vales. et Harpocrat. in *διαγράψασθαι*.

780. *καλεῖσθ'*] Vesp. 830. *ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν*; 1441. *ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ*. BERG. Verbum om. R.

783. *διδαξαίμην σ'* (*σ'* om. V.)] Parum dubito scribendum esse *οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι*. Simonides apud Gaisfordium n. 54. p. 377. *τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, | εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβας.* Atticus dixisset *διδάξας*, ni fallor. ELMSLEI. ad Eurip. Med. 290. Medium significare, aliquem ut discipulum sibi instituere, monet Hermannus additque Pindari exemplum Olymp. 8, 77. *τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι ῥαίτερον*.

784. *τί; ναὶ πρὸς*] *τίναισ πρὸς* R, *σ* ex superiore versu repetito.

785. *γ'*] *τ'* R. om. V.

786. *νυνὶ* R. V. Aliorum librorum vitia sunt *νῦν, τονῦν, δή, δὴ νῦν, δῆτα, νῦν γε*, vel, quæ vulgata scriptura fuit, *δή γε*. *νυνὶ* cum aoristo conjunctum, ut v. 825. *ὤμοσας νυνὶ Δία.* Photius p. 305, 22. *νυνί μ' ἔπεισας: μᾶλλον νῦν λέγε.*

ἐδιδάχθης] *ἐδιδάσκου* aliquot codices.

798. *οὐκ ἐθέλει*] *οὐ θέλει* duo codices.

τί ἐγὼ] Reizius scribendum putabat *τί γὰρ πάθω*; Sic alibi Aristophanes, ut in Lysistr. 884. in Eccles. 860. in Av. 1432.

Vide Valckenar. ad Eurip. Phœn. p. 335. HERMANN. Libri pauci τί 'γὼ, unus τί δ' ἐγώ. τί γὰρ πάθω propterea hic non scripsit Aristophanes, quia modo præcessit γὰρ particula.

800. τῶν] καὶ V, om. R.

Κοισύρας] Vid. ad v. 49.

802. ἐξελῶ] ἐξολῶ R. Conf. ad Eq. 143.

804. εἰσελθὼν] ἐνταυθοῖ tres codices ex v. 843.

807. μόνας] μόνος R. V.

808. ἅπαντα] πάντα Ald. et aliqui codices.

812. ἀπολάψεις codices tantum non omnes: ἀπολέψεις Ald. Utramque scripturam memorant scholiasta et Suidas in ἀπολάψεις, et hoc recte interpretantur ἀφαρπάσεις, ἀποκερδανεῖς, ἀποσπάσεις. Pauci libri ἀπολαύσεις vitio manifesto.

813. ἑτέρᾳ A. ἕτερα R. V. Vulgo ἑτέρως.

814. μὰ τὴν 'Ομίχλην] Jurat more Socratico.

ἐνταυθὶ Cantabrig. primus. Scribebatur ἐνταυθοῖ. Pauci codices ἐν ταὐτῷ. ἐνταυθοῖ particulæ formam, qua interdum poetæ epici, sæpissime vulgaris dialecti scriptores usi sunt, nusquam ab scriptoribus Atticis esse usurpatam primus animadvertit Elmsleius ad Acharn. 152. Falsus tamen ille in eo quod locum Euripidis Iphigeniæ Tauricæ 1010. ἥξω δέ γ', ἥνπερ μαὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, | πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα, corrigendum esse censuit: quæ verba sanissima sunt, verum non ab Euripide scripta, sed a grammatico adjecta præcedentium verborum sententiam amplificante. Non majoris momenti alterum est exemplum Euripidis ex Melanippa apud Stobæum Floril. 74, 6. τίσασθε τήνδε· καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ | τὰ τῶν γυναικῶν, ubi certa Elmsleii emendatio est ἐντεῦθεν νοσεῖ, ab ipso poeta suppeditata Andromachæ versu 949. κἀντεῦθεν δόμοι | νοσοῦσιν ἀνδρῶν. Grammaticorum veterum sententiam retulit Eustathius p. 1839, 60. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς τὸ μὲν ἐνταυθοῖ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. Quod significationis discrimen qui excogitarunt, haud dubie etymologica ratione ducti fuerunt, de qua conjecturam facere licet ex præcedentibus Eustathii verbis, τὸ δὲ ἐνταυθοῖ δοκεῖ Δωρικὸν εἶναι, εἰ καὶ παρ' Ἀττικοῖς τέτριπται, οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα. ἔστι δὲ τοῦ μὲν ἐνταῦθα ὁ Δωρισμὸς ἁπλοῦς, διπλοῦς δὲ ὁ τοῦ ἐνταυθοῖ. καὶ δῆλον ἐντεῦθεν. ἔθος Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν ἐν πρόθεσιν

μετὰ αἰτιατικῆς, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔνδον λέγειν ἐνδοῖ—καὶ τὸ πέδον πεδοῖ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς γῆν—. τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων εἴη ἂν Δωρικὴ σύνταξις τὸ ἐνταυθοῖ (hoc necessario ἐνταῦθα scribendum, quam formam servavit inscriptio Elea apud Boeckhium I. p. 26. τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ) ἤγουν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ αὖθις τροπῇ Δωρικῇ ληγούσης τὸ ἐνταυτοῖ, καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ἐνταυθοῖ. ὁμοίᾳ δὲ συντάξει τῆς ἐν προθέσεως καὶ ἀντιμεταχωρήσει τοῦ ἀφώνου γίνοιτ' ἂν καὶ τὸ ἐνταῦθα. Brevius et verius Herodianus apud Joannem Alexandrinum p. 36, 2. τὸ ἐνταυθοῖ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν τῷ ἐνταῦθα. utramque enim formam sine ullo significationis discrimine usurpari facile animadvertet qui usum scriptorum diligentius observare volet. Aristophanis quæ ferebantur exempla de forma ἐνταυθοῖ partim ex libris partim ex conjectura correxi. Vide Ach. 152. Nub. 842. Vesp. 1442. Lys. 4. 568. 570. Thesm. 225. Plut. 225. 608.

815. ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας] Hoc dicit, i et perde sumptibus quos in equos facis columnas Megaclis. Sic Menander apud Athenæum 4. p. 166. de Ctesippo, qui lapides e patris sepulcro vendiderat, κᾆθ' ὡς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους | ἁπαξάπαντας. HERMANNUS.

816. Prius ὦ om. V.

819. τὸ Δία Valckenarius de Aristobulo p. 4. Legebatur τὸν Δία. Eccles. 787. τῆς μωρίας, | τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους—. Δία sine articulo legisse videtur, quem scholiasta memorat, Symmachus, qui Δία producto α pronunciari dicat. Quod confirmare potuisset accusativi χόα exemplis.

820. δὲ] δαὶ R.

821. ἀρχαϊκά] ἀρχαϊκὰ φρονεῖν ex hoc, ut videtur, loco sumptum annotavit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 22, 30. ἀρχαϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίως ex Nubibus affert Antiatticista p. 83, 1. qui fortasse scripserat ἀρχαϊκός ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖος. ἀρχαιϊκά duplici iota scriptum ex hoc versu citat alius grammaticus ibidem p. 449, 10. Quæ scriptura quum etiam a Phrynicho p. 39. ed. Lob. probetur, restituenda videtur Aristophani.

822. πρόσελθ'] πρόσιθ' aliquot codices.

823. πρᾶγμ'] τι πρᾶγμ' R. V. aliique pauci.

σὺ om. Mutinensis tertius, non tamen ille τι addens ante πρᾶγμ'.

824. διδάξεις Dawesius. Libri διδάξῃς.

825. νυνὶ V. et Cantabrigiensis primus. νῦν R. Vulgo νῦν νή. Conf. ad v. 786.

827. ἀλλὰ τίς;] Interrogat Phidippides tanquam si præcessisset οὐ βασιλεύει Ζεὺς, quem ipsum esse Strepsiadis verborum sensum sequentia ostendunt. Male in A. et Mutinensi primo ἀλλὰ τί.

828. Δῖνος] ἀλλὰ δῖνος A. Repetit hunc versum Phidippides v. 1471.

830. Σωκράτης ὁ Μήλιος] Socratem Atheniensem fuisse, non autem ex insula Melo, constat. Vocat autem eum Melium s. Meliensem, ut scholiasta dicit, propterea, quia perinde esset atheus, ut Diagoras Melius, de quo v. Av. 1077. Sic Amyniam, qui erat Pronapi filius, Vesp. 1267. dicit Selli filium, quod ille Amynias perinde esset pauper ut Selli filius Æschines. BERG. Memorat hæc verba Stephanus Byz. in Μῆλος.

832. ἐς] εἰς libri.

τοσοῦτον codices plerique et Suidas in μανιῶν et χολῶσι. Alii τοσοῦτο. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 254.

835. ὑπὸ] ὑπὲρ tres codices.

837. ἐς] εἰς libri.

838. καταλόει μου Bekkerus. Libri καταλούει μου cum Suida in καταλούῃ. μου καταλούει A, quæ correctoris metrici interpolatio est. Usum verbi Latini *eluere* pro *prodigere* comparavit Kusterus.

841. ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις] ὅσα πάρεστιν ἀνθρώποις R. ὅσαπερ ἔστ' ἀνθρώποις V. Similiter in aliis libris variatum, quorum unus ὅσαπερ ἐστὶν ἀνθρώποις. Apud Joannem Alex. τονικ. παραγγελμ. p. 30, 14. ὅσαπερ ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

843. ἐνταυθὶ Cantabrigiensis primus. Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad. v. 814.

845. πότερα Brunckius, quod confirmant R. V. πότερ' ἂν exhibentes, quod ex πότερα corruptum ut in codicibus Sophoclis Trach. 949. Legebatur πότερον. De numeris hujus versus dictum ad Acharn. 47.

ἕλω] λέγω V.

846. Quia pater dementit præ senectute, vult Phidippides rem indicare τοῖς σοροπηγοῖς, ut ei sandapilam concinnent, tam-

quam morti jam vicino. In Lys. 599. ad senum chorum dicitur: σὺ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις; σορὸν ὠνήσει. BERG.

847. τοῦτον] Scribendum τουτονὶ cum R. V.

τίνα] Scribendum τί cum Reisigio.

849. ταὐτό] ταυτόν R. V. aliique.

853. τοὺς γηγενεῖς] ἀλαζόνας et ὠχριῶντας Socraticos dixerat Phidippides v. 102. Quorum utrumvis significare potest γηγενεῖς, ut aut jactatores intelligantur, quemadmodum in Av. 824. dixit ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς (Gigantes) | ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν, aut terreus, id est fuscus et pallidus, faciei color notetur.

855. ἂν om. A. V.

ἐτῶν] τῶν ἐτῶν A. R. V.

857. καταπεφρόντικα] Meditando perdidi. Verbum comice fictum.

859. Plutarchus in Pericle c. 23. τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον, ὁ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ' ἐλέγξας τὸ ἀπόῤῥητον. Corrumpendis autem Lacedæmoniorum primoribus insumta fuerat ista pecunia. BRUNCK. Vid. lexicon rhetor. in Bekkeri Anecd. p. 234, 10. et scholiastam Demosthenis ad p. 167. ed. Reisk.

ἐς] εἰς libri.

861. πιθόμενος Bentleius. Libri πειθόμενος.

862. πιθόμενος Suidas in ἐξέτει. Libri πειθόμενος.

863. ὀβολὸν—'Ηλιαστικὸν] De mercede judicum v. ad Vesp. 684.

864. τούτου] ὅτ' Suidas in ἁμαξίς.

'πριάμην] Debebat πριάμενος dicere: sed indicativum posuit nulla habita ratione præcedentis verbi οἶδα. Similem negligentiam animadvertimus v. 759.

865. Indicat poeta hoc versu qui fructus Strepsiadi ex isto consilio redundaturus sit. HERMANN.

868. ἐσθ' ἔτι] ἐστιν, omisso ἔτι, R. V.

869. τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε] Debebat Socrates dicere: οὐ τρίβων ἐστὶ τῶν μαθημάτων τῶν ἐνθ., at ridiculi causa dicit τῶν κρεμαθρῶν e v. 218. Responsio autem juvenis indicat, ea verba etiam in partem deteriorem accipi posse, velut dixisset, *nondum tritus est laqueis nostris:* hinc iratus juvenis

respondet: *tu ipse tritus fores si penderes.* τρίβων ut Latinis *tritus* est *peritus*, ut interpretatur Suid. vid. et Vesp. 1420. Sic usus est Herod. 4, 74. μὴ τρίβων pro *imperito*. add. Periz. ad Æl. V. H. 5, 5. ERNESTI. κρεμαθρῶν producta syllaba media dixit ut ponderosius hoc vocabulum videretur. Male Bentleius κρεμαστρῶν. Conf. ad v. 218. Καπνίον producta syllaba prima Vesp. 151.

872. κρέμαι' Brunckius. Libri κρέμαιό γ', quod ex v. 870. repetitum videtur: nisi quis κρέμαι γ' scribi malit, quod ferri potest, quum Socrates propterea tantum repetat ut imperite pronunciatam diphthongum reprehendat.

873. τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν] Quod Latini dicunt *ore vasto*. ERNESTI.

875. κλῆσιν] In jus vocationem: quo significat artem inveniendæ criminationis. HERMANN.

χαύνωσιν] Recte explicatur in scholio altero.

876. καίτοι] καίτοι γε R.V. Quo non debebat abuti Porsonus ad conjecturam καίτοι ταλάντου τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

ἔμαθεν] ἔμαθ' Suidas in ἀναπειστηρίαν: ἔμαθεν in τάλαντον.

878. ὂν A. R. V. aliique cum Suida in σίδια et τυννουτί. Legebatur ὢν.

880. Cum loco simili Luciani Somn. c. 2. vol. 1. p. 5. comparavit Hemsterhusius.

884. Hunc versum addunt A. R. V. aliique plurimi: om. Ald. et pauci codices. De ictu vocabuli τἄδικα dixi ad Soph. Œd. T. 867.

886. αὐτοῖν] ἀμφοῖν aliquot codices.

887. ἀπέσομαι] ἀπέσσομαι A. R. Sic κόρεσσι R. v. 699, κρίνεσσι v. 911. et alia hujusmodi.

τοῦτό νυν] τοῦτο νῦν R. Legebatur τοῦτο δ' οὖν. τοῦτο γοῦν A. V. aliique.

888. Post hunc versum desideratur chori canticum, non ab librariis omissum, sed a poeta, quum hanc fabulam retractaret, non adjectum. Recte igitur in R, Ald. et codice Cantabrigiensi secundo adscriptum ΧΟΡΟΥ, de quo scholiasta, τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον ἐκλέλοιπεν. ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. Conf. procemium annotationum ad Plutum. Mutatam autem in secunda editione hanc fabulæ partem testatur scriptor argumenti quarti, αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται καὶ ὅπου ὁ δίκαιος

λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λόγον λαλεῖ καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους.

889. Hinc jam per prosopopœiam introducuntur duo *Λόγοι*, alter justus, qui et major s. superior dicitur, quo disserimus de rebus justis et justam causam defendimus: atque iste agit virum modestum, verecundum, honestatis observantem et antiquis moribus præditum; alter injustus, qui et minor s. inferior dicitur, jura pervertens, immodestus, impudens, honestatis expers, novator, corruptor juventutis. Isti duo *Λόγοι* certant inter se, et uterque vult adolescentem ad se allicere, ut *Virtus* et *Voluptas* Herculem ap. Xenoph. Mem. 2, 1, 21. et Philosophia atque Statuaria Lucianum in ejus vita s. Somnio c. 6. Repræsentant autem naturam Rhetoricæ, quæ in utramque partem de eadem re disserere docet. Aristoteles Rhetor. 1, 1, 12. ubi agit de utilitate rhetoricæ, *ἔτι δὲ τἀναντία δεῖ δύνασθαι πείθειν, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς, οὐχ ὅπως ἀμφότερα πράττωμεν· οὐ γὰρ δεῖ τὰ φαῦλα πείθειν· ἀλλ' ἵνα μήτε λανθάνῃ πῶς ἔχει, καὶ ὅπως ἄλλου χρωμένου τοῖς λόγοις αὐτοῖς μὴ δικαίως, λύειν ἔχωμεν.* BERG.

891. *ἴθ' ὅποι χρῄζεις*] Euripidis ex Telepho verba.

893. *γ'* om. V.

896. *ἐξευρίσκων*] *ἐφευρίσκων* libri deteriores.

897. *ταῦτα*] *καὶ ταῦτα* R.

901. *ἀνατρέψω*] *ἀναστρέψω* R.V.

'γαὔτ' (i. e. *ἐγὼ αὔτ'*) Hermannus. *γ' αὐτὰ* R. Legebatur *ταῦτ'*.

903. *τοῖσι*] *τοῖς* R.

905. *τὸν πατέρ' αὐτοῦ*] Saturnum. Æsch. Eum. 644. *αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.* Plato Euthyphr. p. 6 a. BERG.

907. *δότε μοι λεκάνην*] Pelvim petit, ut in eam vomat, quia bilem ei movent verba adversarii. BERG. In codicibus nonnullis et apud Suidam in *λεκάνια* adscriptum *ἵν' ἐμέσω.* Quod *ἵν' ἐξεμέσω* scriptum in Etym. M. p. 337, 1. quæ verba leguntur Acharn. 586.

910. Vernilitatem hanc improborum, qui quasi conviciis gaudere videntur, expressit Plautus Pseud. 1, 3, 125. seqq. DUCKER.

913. *οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ'* (*τ'* V), *ἀλλὰ μολύβδῳ*] H. e. talia di-

cens olim non auro, sed plumbo conspergere te visus essem. Quo indicat mutatos per tempora mores. *μολύβδῳ* Brunckius. Scribebatur *μολίβδῳ*.

915. *θρασὺς εἶ πολλοῦ*] *πολλοῦ*, genitivus quem grammatici dicunt pretii vel mensuræ, adverbii instar est, quem per *πάνυ* explicant Suidas, et scholiasta Aristidis vol. 2. p. 249, 16. (vol. 2. p. 325. ed. meæ) *φάσκοντες γέροντά τε εἶναι πολλοῦ καὶ παραφρονεῖν ἤδη*. ubi Eupolidis locum memoravi apud Priscian. p. 1328. *α. ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας. β. πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.* Aristophanes Eq. 822. *πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.* cui Duckerus comparavit Ran. 1046. *ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο.*

916. *διὰ σὲ δὲ*] Av. 1752. in versu dactylico *διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας*. Scribendum utrobique *ζά*. De quo dixi ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 1107.

δὲ om. C.V. aliique nonnulli. In aliis quibusdam, velut A.C, *δὴ* scriptum.

917. *ἐθέλει*] *θέλει* R.V.

918. *καὶ* addunt C.D, Vaticanus, duo codices Dobræi: omittunt R.V, Ald. aliique.

'Αθηναίοις codices plurimi: pauci *'Αθηναίοισιν* cum Ald.

922. *Τήλεφος*] Euripidem Socratis amicum, studiisque philosophiæ deditum perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus, peramque gestans inducebatur tanquam mendicus, sed sermones habebat miro artificio compositos. [Vid. et Acharn. 430.] Mox *γνώμας Πανδελετείους* schema est *παρὰ προσδοκίαν*. Exspectasses *ἄρτους*, vel simile quid. Pandeletus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat comicus, qui simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Confer Pl. v. 567. BRUNCK.

φάσκων] *δύστροπος* addunt R.V.

924. *Πανδελετείους*] *πανδελετίους* A. R. V.

925. ΑΔ. *ὤμοι* (*οἴμοι* V) *σοφίας*. ΔΙ. *ὤμοι* (*οἴμοι* V.) *μανίας*. ΑΔ. *ἧς ἐμνήσθης*. ΔΙ. *τῆς σῆς*] Sic R.V. Vulgo ΑΔ. *ὤμοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης*. ΔΙ. *ὤμοι μανίας τῆς σῆς*.

929. *τοῦτον* om. R.V.

932. δ' om. Ald. et pauci codices. ἔα monosyllabum ideoque ἆ potius scribendum.

933. ἐπιβάλλῃς] ἐπιβάλῃς R.V.

940. δὴ A. R. δή τίς V. Legebatur τίς.

πότερος additum ex R.

λέξει πρότερος ὑμῶν] Legebatur λέξει πρότερος ὑμῶν. Correctum ex R. aliisque paucis, qui λέξει πρότερον, omisso ὑμῶν.

945. ἀναγρύζῃ R.V. Legebatur ἀναγρύξῃ, quod revocandum.

947. ἀνθρηνῶν] ἀνθρήνων R. et codices Dobræi.

949—958. Respondent huic carmini versus 1024—1033. sed non ex omni parte. Quæ non librariorum esse culpa videtur, sed poetæ, qui imperfectum reliquit. De quo conf. quæ ad v. 705. diximus.

952. γνωμοτύποις] γνωμοτύποισι R.V.

953. ὁπότερος αὐτοῖν] In recentibus quibusdam libris et Ald. interpolatum ὁπότερος (ὁππότερος Ald.) γ' αὐτοῖν.

954. φανήσεται] γενήσεται V.

960. σαυτοῦ] αὑτοῦ R.V.

961—964. Attulit hunc locum Sextus Empir. p. 359. sed pro duobus versibus primis unum posuit hunc, λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον. Quem Teleclidis esse apud Athen. 6. p. 268 b. animadvertit Porsonus.

962. νενόμιστο] In existimatione erat. Plato Gorg. p. 466. οὐδὲ νομίζεσθαι ἔμοιγε δοκοῦσιν. Ubi hunc locum comparavit Heindorfius. 'νενόμιστο Brunckius.

963. παιδὸς φωνὴν R.V. aliique cum Sexto Emp. et Aristide vol. 2. p. 162. φωνὴν παιδὸς Ald.

964. ἐς C. E. εἰς R.V. Ald.

κιθαριστοῦ] κιθαριστάς V. Quæ de institutione puerili hic traduntur, Spanhemius e locis Platonicis Leg. 7. p. 810, 812. et Dione Chrys. vol. 1. p. 427. illustrat.

965. τοὺς κωμήτας] Nugatur hic scholiastes. Hesych. κωμήτης: γείτων. κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα. Lysistr. 5. κωμῆτις, *vicina*. BRUNCK.

κριμνώδη] κρημνώδη V. Utramque scripturam explicat Suidas in κρημνώδη. Pauci codices κρυμώδη, quod legit Georgius Pachymeres, qui hunc locum imitatur in vita Andronici Pal. p. 38 a. Eædem librorum diversitates apud Aristidem. Sed

vera scriptura κριμνώδη est, quod densitatem nivis significat.

966. ἐδίδασκεν] ἐδίδαξε V.

967. Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν, et τηλέπορον τι βόαμα, initia sunt carminum Lamproclis et Cydiæ Hermionensis, de quibus vide annotationem ad scholia. περσέπτολιν R. aliique non pauci.

968. ἐντειναμένους] ἐντυναμένης R. ἐντηναμένης vel ἐντηνομένης V.

969. Post hunc versum Brunckius, auctore Valckenario in Diatr. Eurip. p. 224., intulit versum ab Suida in χιάζειν allatum, αὐτὸς δείξας ἐν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων, ineptum huic loco, ubi non de magistro artis musicæ agitur, sed de discipulo, qui non dici poterat αὐτὸς δείξας. Itaque inter fragmenta retuli 558.

971. Φρῦνιν] De Phrynide v. Petrus Jo. Burette in Actis Academiæ Inscript. vol. 10. p. 268. BRUNCK.

δυσκολοκάμπτους] Est vox elegans, qua comicus nimiam Phrynidis in arte musica περιεργίαν, ob varias illas et difficiles vocis inflexiones, ab eo inventas, perstringere voluit. Huc, ut puto, respexit Pollux 4, 66. ubi ait: καὶ Φρῦνιν δὲ τὸν Κάβωνος, μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρῆσθαι λέγουσι. KUST. V. Pherecratis de Phrynide versus apud Plutarchum de musica p. 1141 e. δυσκολοκάμπας V.

972. ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων] De medio tollens, i. e. violans vitians. Quod Alcman dixit Μῶσαν καταύσεις, Eustathius p. 1547, 60. explicat per ἀφανίσεις. De quo usu verbi ἀφανίζειν v. Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 139. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 357. ed. sec.

973. ἐν] ἐμ R. qui σὺμ πεύκαις v. 604. ἤμ πως Vesp. 399. ἐμ Φαναῖσι Av. 1694. ξὺμ παιῶνι Thesm. 1034. ἤμ περ Eccl. 1035.

καθίζοντας] καθίζοντος V. βαδίζοντας Suidas in παιδοτρίβου.

προβαλέσθαι] Non bene interpretatur scholion: est *porrigere, non contrahere pedes et crura*. ERNESTI.

975. ἀνιστάμενον R.V. Legebatur ἀνισταμένους. Similiter a numero plurali ad singularem transit v. 989. ubi aliquot codices προέχοντας, et alibi, velut Vesp. 564. οἱ μέν γ' ἀποκλάονται

πενίαν αὐτῶν καὶ προστιθέασι | κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

προνοεῖσθαι R.V. Legebatur προνοῆσαι, quod habet Suidas in συμψῆσαι.

976. ἐρασταῖσιν Toupius Emend. vol. 2. p. 217. Libri ἐρασταῖς.

καταλείπειν] καταλιπεῖν V. Quod in fine versus Ald. addit γε, omittunt codices plerique omnes et Suidas.

977. ἠλείψατο] Notus fricationum et unctionum in veterum gymnasiis usus, illudque fuisse proprium παιδοτρίβου munus inter alios docet Galenus de Simpl. Medicam. 2, 4. καὶ οἱ παιδοτρίβαι τοὺς παῖδας ἀλείφειν ἐρῶσι· et c. 6. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τοὺς παῖδας οἱ παιδοτρίβαι κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἔλαιον ἀνατρίβουσιν. Adde Cyrill. Alex. in Genes. c. 6. vol. 1. p. 180. ὥσπερ καὶ οἱ παιδοτρίβαι τοὺς νέους ἀλείφοντες κ. τ. λ. Id vero ab illis pædotribis cum copioso aut cum exiguo oleo, idque vel manibus tantum vel cum pulvere aut cum linteo factum docet Galenus de sanit. tuend. 2, 3. Unde etiam παιδοτριβῶν iis nomen, item ἀλειπτῶν· quomodo, ut alios nunc mittam, Basilius, qui utrumque conjungit Ep. 383. ἀλείπτην καλῶς παιδοτριβοῦντα καὶ παλαιστὴν δόκιμον ἀπεργαζόμενον. SPANH.

978. δρόσος καὶ χνοῦς] Imitatur Plutarch. Mor. p. 79 d. τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν, ἀποδρεπομένους.

979. φυρασάμενος] κερασάμενος V.

980. ἐβάδιζεν] ἐβάδιζας V.

982. οὐδ' ἄννηθον] Vulgo οὐδ' ἂν ἄνηθον. Libri Ravennas, Venetus et Harleianus οὐδ' ἄνηθον. Ergo scribendum fuit οὐδ' ἄννηθον, quæ scriptura in Atticorum libris ubique est restituenda. ἄννηθον ab metro postulatum etiam in Thesmophor. edidi v. 486. κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἄννηθον, σφάκον. Eadem ratio vocabuli ἄννησος. Nicander Theriac. v. 650. σὺν δὲ καὶ ἀννήσοιο τὸ διπλόον ἄχθος ἀείρας. ubi scholiasta, διὰ δύο ν Ἀττικῶς, ἤγουν ἀνήσου. Sciens omitto alia quæ ex Athenæo aliorumque, medicorum inprimis et grammaticorum, libris facile congeri possent opera quam fructu majore. ἄνητον correpta syllaba prima dixit Alcæus apud Athenæum 15. p. 674 d. ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισι | περθέτω πλέκτας ὑποθυμίδας τις. ubi codex ἀλλὰ ἀννήτωμεν, et Sappho p. 674 e. Ἄννητον ab Suida anno-

tatum et grammatico Bekkeri p. 403, 3. ἄννηττον: τὸ ἄννηττον ἐν τοῖς δύο νν καὶ δύο ττ.

983. ὀψοφαγεῖν] Piscibus vesci. Vid. Athen. 8. p. 345 f.

κιχλίζειν] Duobus modis explicat scholiasta, *turdos edere* et *indecenter ridere*. Quorum verum videtur alterum. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 271, 30. κιχλισμός: πορνικὸς γέλως πολὺς καὶ ἄκοσμος. Quod legitur v. 1073.

984. Διπολιώδη] Sic A. C. Vulgo Διϊπολιώδη. Διπόλια, ut Διθύραμβος, Διάσια, quorum prima itidem producitur. Διϊπόλια et Βουφόνια diversa sunt ejusdem festi nomina, de quo videndus Meursius Gr. Fer. Hujus autem, ut et cicadarum, quas olim Athenienses capillorum cincinnis inserebant, et Cecidæ poetæ dithyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta et inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis aureis quas in comæ vertice prisci Athenienses gerebant, videndus Thucydides 1, 6. [et Aristoph. Eq. 1331.] BRUNCK. διιπολιώδη R.V. aliique. Διπόλεια dixerunt veteres, non Διιπόλεια, quod fere ubique posuerunt librarii.

καὶ] om. V.

985. Κηκείδου] κηκίδου V.

986. Μαραθωνομάχας V. Μαραθωνομάχους vulgo, et Aristides vol. 2. p. 162. Vid. ad Acharn. 181.

987. ἱματίοισι] Sic vulgo, consentientibus R.V. ἱματίοις pauci codices et Suidas in εὐθύς. Recte legitur ἱματίοισι cum cæsura post syllabam primam tertiæ dipodiæ. Avium v. 600. τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες. Callias apud Athen. 12. p. 524 f. τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία εἴφ' ὅ τι πράσσει. et post spondeum Vesp. 600. κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει. Plato apud Eustath. p. 1161, 46. εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖσιν ἀνίησ' ἐς μέσον ἑστώς.

988. ἀπάγχεσθαι, *cruciari*. Vesp. 686. ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει.

989. προέχων] Libri aliquot προέχων τις vel προέχοντας. Vid. ad v. 975.

ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας] *Non respicit Palladem:* nec pudet eum, saltantem in festo Palladis cum armis, ad tegendum veretrum uti clypeo, non autem ad complementum ipsius *armatæ saltationis;* quum enim clypeus sit gestamen Palladis, ipsa dea

dedecore afficitur, quum ejus arma ita dehonestantur. BERG. Similiter ἀγυμνασίαν in facibus gestandis exemplo a Panathenæis repetito vituperat in Ranis v. 1087. HERMANN. In nullis codicibus est ἀμελεῖ, in R.V. ἀμέλει. Tum τριτογενείης R.V. Sic Ἰναχείης pro Ἰναχείας libri plures apud Æsch. Prom. 590. et σεληναίης pro σεληναίας omnes supra v. 614.

991. βαλανείων] Intellige θερμῶν. Vid. v. 1044. ERNESTI.

993. θάκων] Libri aliqui θακῶν, alii θώκων.

994. περὶ] παρὰ R.V, vitiose.

σκαιουργεῖν R.V. Alii κακουργεῖν, quod legit Suidas in ἄχρηστα. Ex quo in ed. Aldina factum est κακοεργεῖν.

995. τἄγαλμ'] ἄγαλμ' V. aliique plurimi.

ἀναπλάττειν R. Alii codices ἀναπλάσσειν vel ἀναπλάσειν, ex quo ἀναπλήσειν ab librariis factum est, quod habent V, Ald. et Suidas. Veram scripturam ἀναπλάττειν in libro suo invenit recteque intellexit Aristides vol. 1. p. 77, 16. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων (hoc ex Homero Il. μ, 104.), ἄγαλμα δ' ἄν τις ἔφησε τῆς Αἰδοῦς αὐτὸν εἶναι, ᾧ γε τὰ μὲν πολλὰ σιωπᾶν ἐξήρκει, εἰ δέ τι φθέγγοιτο, ἔδει φλέγεσθαι (ex v. 992.). Similia dicta comparavit Jacobsius ad Philostr. p. 404.

996. εἰσᾴττειν] Librorum varietates sunt εἰσάττειν (omisso iota subscripto), quod est in R, ἄττειν, quod habet V, εἰσάγειν, εἰσιέναι.

997. μήλῳ βληθεὶς] Virg. Ecl. 3, 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* Theocr. 6, 6. Plato ap. Diog. Laert. 3, 32. Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με Δεξαμένη παρθενίης μετάδος. BERG.

998. Ἰαπετὸν καλέσαντα] Ex h. l. patet, *deliros* et *decrepitos* senes apud Græcos olim dictos fuisse Ἰαπετούς, quod nimirum Iapeto nihil crederetur antiquius. V. quæ hac de re notavit Sam. Bochartus Phaleg. 3, 1. init. KUST. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 43, 29. Ἰαπετός: ἀντὶ τοῦ γέρων. καὶ Τιθωνὸς καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων.

1001. τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν] Ludit in ambiguitate vocum ὑσὶν ab ὗς et υἱέσιν ab υἱεύς. De filiis Hippocratis, quorum ὑωδίαν comici sæpe exagitarunt, vide annotationem ad scholia.

καλοῦσι] Id est καλέσουσι.

βλιτομάμμαν] κλιτομάμμαν R.V. Aliorum librorum vitia sunt βλιττομάμαν vel βλιττομάμμαν. Est autem βλιτομάμμας is, qui

infantis instar, matrem perpetuo vocantis, simplex et stolidus est, ut recte interpretatur Hermannus, collato Μαμμάκυθοι in Ranis 990. Schol. Platonis p. 73. (387. Bekk.) Ξάνθιππος καὶ Πάραλος οἱ Περικλέους υἱοὶ, οὓς καὶ βλιττομάμμας ἐκάλουν. Βλίτται γὰρ καὶ βλίττωνες οἱ εὐήθεις, μάμματα δὲ τὰ βρώματα, καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμᾶν (μαμμιᾶν Bekk.) ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιττομάμμας, ὁ ἐσθίων εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμμας ὁ συκοφάγος. Melius, ut videtur, Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 31, 3. Βλιτομάμμας· ἐπὶ τῶν ἐκλελυμένων διὰ τρυφὴν σύγκειται μετὰ τὸ βλίτον, ὅ ἐστι λάχανον ἔκλυτον ἄμοιρόν τε δριμύτητος, καὶ ἐκ τοῦ μάμμα, ὃ σημαίνει μήτηρ· ἐξ οὖν τούτων συγκείμενον σημαίνει τὸν ἐπὶ μητρὸς τροφῇ ἐξίτηλον γενόμενον. De blito, inerte genere oleris, derivatisque ab eo vocabulis βλιτὰς, βλιτόνους, βλιτώδης vide quæ ad Thesaurum Stephani diximus, ubi de βλιτομάμμας addendum Tzetzæ commentum Histor. 4, 833. ἅπαντας βλιτομάμμαντας πρὶν τοὺς μωροὺς ἐκάλουν | ἔκ τε τοῦ βλίτου, εὐτελοῦς λαχάνου πεφυκότος, | καὶ τοῦ μαμμάν· τὸν ἄρτον δὲ οὕτω φασὶ τὰ βρέφη.

1002. οὖν] οὐ R.V.

1003. τριβολεκτράπελ'] Gl. οὐδαμινὰ, φευκτά. γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου, γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην. BRUNCK.

1005. Ἀκαδήμειαν] Libri Ἀκαδήμιαν. Alexis apud Athenæum 8. p. 336 e. Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠιδείου πύλας. Hic quoque codex ἀκαδημίαν. Diogen. Laert. 4, 27. ἕστηκεν Ἀκαδήμεια χήρη. Epigr. in Anth. Pal. 6, 44. οὐδ' Ἀκαδήμειαν (ἀκαδημείαν codex) πολυγαθέα. Ἀκαδήμεια recto accentu apud schol. Augustanum Demosth. p. 736, 6. In loco Aristophanis Ἑκαδημίαν, quæ antiquior est nominis forma, posuerunt Suidas in Ἀκαδημία et scholiasta codicis Bavarici Demosthenis p. 736, 6.

μορίαις] De Minervæ sacris oleis, quæ μορίαι dicebantur, vide Meursium Att. Lect. 4, 6. BRUNCK.

ἀποθρέξει R. aliique nonnulli. Alii ἀποθρέξῃ, ὑποθρέξεις, vel, quod in V. est καταθρέξεις.

1006. λευκῷ om. R.V.

1007. μίλακος R.V. Scribebatur σμίλακος. Formam antiquam μῖλαξ servarunt libri optimi Euripidis Bacch. 108, 702. eademque ex libris melioribus restituenda Theophrasto. μίλακα

χωρὶς τοῦ σίγμα dixisse Aristophanem annotavit Eustathius p. 1822, 22. In Av. 216. σμίλακος male R.V.

ἀπραγμοσύνης] ὄζειν δεξιότητος ex Vesp. 1059. comparat Berglerus. Aristophanem grammaticum ἀπραγμοσύνην pro flore habuisse, qui in hortis Academiæ cresceret, refert scholiasta repetitque Hesychius. Imitatur hunc locum et Nub. 45. Pac. 575. Pluti 618. Philostratus Imag. 2, 26. p. 852. a Porsono indicatus.

1009. φράζω] φράσω R.V.

1011. ἀεὶ R.V. Alii αἰεὶ ut Ald.

1012. λευκὴν R.V. aliique pauci. Vulgo λαμπρὰν ex glossemate.

1019. ψήφισμα μακρὸν] Pungit rhetores et legislatores verbosos. ERNESTI.

1022. Ἀντιμάχου] Hunc distinguit scholiasta ab illo qui in Acharn. 1150 ridetur.

1023. ἀναπλήσει] Libri aliquot σ' ἀναπλήσει. Acharn. 847. κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει.

1025. κλεινοτάτην] τ' addunt quidam codices non optimi.

1028. Non respondet hic versus strophico 953. De quo dixi ad v. 949.

εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων R.V. Legebatur εὐδαίμονες δ' ἄρ' ἦσαν οἱ | τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἧς | τῶν προτέρων, consentientibus tribus codicibus Dobræi, totidem Mutinensibus, Barocciano 43, nisi quod hic et unus Dobræi εἷς pro ἧς, Mutinensis autem unus οἵ τε pro οἱ τότε exhibet. Quæ metricorum interpolationes sunt, versum hunc strophico utcunque exæquantium. Reliqui libri manuscripti consentiunt cum R.V, nisi quod Cantabrigiensis tertius Dobræi δ' ἦσαν ἆρ', alius et Dorvillianus δ' ἄρ' ἦσαν scripserunt.

1030. πρὸς οὖν τάδ'] οὖν om. tres codices Dobræi, unus Porsoni. In Cantabrigiensi secundo πρὸς τάδε δ', quod ipsum quoque a metri correctore positum est.

κομψοπρεπῆ] κοσμοπρεπῆ V.

1033. εὐδοκίμηκεν] Libri aliquot εὐδοκίμησεν.

ἀνὴρ] Vulgo ἀνήρ. Sed tres codices ὁ ἀνήρ.

1035. ὑπερβαλεῖ] Libri pauci ὑπερβαλεῖς.

1036. καὶ μὴν πάλαι γ'] Scribendum καὶ μὴν ἔγωγ' cum R.V. Reliquorum librorum varietates sunt καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ', ut

Aldus, *καὶ μὴν πάλαι ἔγωγ'*, *καὶ μὴν πάλαι γ' ἔγωγ'*, et quod in Parisino uno et Leidensi est *καὶ μὴν πάλαι γ'*.

1039. *πρώτιστος*] *πρότερος* V.

1040. *καὶ τοῖς νόμοις* Porsonus. Vulgo *καὶ τοῖσι νόμοις*. In R.V. *τοῖσι νόμοισι*, omisso *καὶ*.

1044. *ἐάσειν*] *ἐαῖς εἶναι* V.

1046. *δειλὸν*] *δειλότατον* R.V. et sex alii codices, quod scholiasta legit.

1047. *σε μέσον ἔχω*] Vulgatam scripturam habent R.V. Sed præstat *σ' ἔχω μέσον*, quod quinque alii libri præbent cum Suida in *εὐθύς*. De quo dixi ad Eq. 190.

1048. *παίδων* om. R.

1050. *Ἡρακλέους*] *ἡρακλέος* V.

1051. *Ἡράκλεια λουτρὰ*] Aquas natura calidas, *θερμῶν ἄτεχνα ῥεύματα*, *Herculis balnea* vocabant. Eustathius ad Ἰλ. p. 1273, 2. *θέρμα δὲ λοετρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ ἥρωες ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, καὶ Ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρώτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ, φασιν, Ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμνύνουσι τὴν τρυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν.* Conf. eundem Eustathium ad Od. p. 1594, 16. BRUNCK. Vid. Herodot. 7, 176.

1052. *ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα*] Scribendum *ταῦτ' ἐστὶν αὔτ' ἐκεῖνα* cum Reisigio.

1054. *ποιεῖ*] *ποεῖ* R.

1057. *τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν*] Iliad. *α*, 247. *τοῖσι δὲ Νέστωρ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητής*. Quin et alias Homerus *τὴν ἀγορὰν* vocat *κυδιάνειραν* et dicit ibi fieri *ἀριπρεπέας ἄνδρας*. Id quod Synesius immerito factum dicit Epist. 146. *τὴν δὲ ἀγορὰν ἐγκωμίῳ τοιούτῳ τετίμηκεν, ἀνθρώπια παρεχομένην ἀναιδῆ καὶ παμπόνηρα καὶ οὐδὲν ὑγιές· ἀλλὰ λοίδορα καὶ κακορραφεῖν εἰδότα*. BERG.

1058. *ἐς* V. Scribebatur *εἰς*.

1060. *δύο*] *δύω* R.V. aliique, quorum in uno adscriptum *συνίζησις*.

1063. *πολλοῖς*] *πολλούς* V. aliique pauci.

Πηλεὺς] Acastus Peleo, cui innocenti succensebat, ensem abstulerat, quo a feris dilaniaretur inermis, sed dii ei per Mer-

curium miserunt alium ensem, a Vulcano factum. De qua fabula vide præter scholiastam Apollodorum 3, 13. et Hesychium in Πηλέως μάχαιρα.

ἔλαβε διὰ τοῦτο] ἔλαβεν A. R. Neque anapæstum ejusmodi in quarto tetrametri pede posuisse, neque anapæstum tribracho subjecisse credo Aristophanem, quum in promptu esset δι' αὐτὸ, quod recte restituit Porsonus.

1064. γε] τὸ R. Alii nonnulli vel γε omittunt, vel γε τὸ præbent.

1065. οὐκ τῶν] οὐκ τῶν R.V. et Mutinenses duo, quemadmodum οὑμὸς οὑμοὶ et alia hujusmodi cum spiritu leni scribuntur in R.V. aliisque libris antiquis. Codices recentiores οὐκ ἐκ τῶν vel οὐκ ἐκ, omisso τῶν. Scripturam veterem bene intellexit librarius codicis Mutinensis unius, qui ὁ ἐκ τῶν posuit. οὐκ τῶν λύχνων dictum ut οὐκ τῶν ὀρνέων Av. 13. De Hyperbolo λυχνοποιῷ vide Pac. 690.

πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ] Vitiosum videbatur Ernestio: nam πλεῖν ἢ desiderare numerum certum. Qui non videtur cogitasse dicta hyperbolica non esse ubique ad dialectices normam exigenda. Similiter Demosthenes p. 846, 23. μαρτυριῶν πλέον ἢ πάνυ πολλῶν.

1066. ἀλλ' οὐ (οὐ om. quattuor codices recentes) μὰ Δί' οὐ μάχαιραν] Scribendum ἀλλ' οὐ μὰ Δία μάχαιραν cum Elmsleio.

1067. γ' R.V. aliique. Vulgo δ'.

1073. καχασμῶν R. ex glossemate. Reliqui libri et scholiasta κιχλισμῶν, quod revocandum.

1075. πάρειμ'] πάρειμι δῆτ' libri aliquot, qui εἶεν extra versum posuerunt.

φύσεως] φύσεος Bentleius et Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 86. Qua genitivi forma Aristophanes utitur in carminibus melicis Vesp. 1282. 1458. et in trimetro Pluti 1044. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι. Nostro loco probabile est poetam anapæstum admittere quam φύσεος cum ictu in syllabam secundam cadente ponere maluisse.

1076. κᾆτ' ἐλήφθης] Codices plurimi et Ald. κατελήφθης.

1080. ἠδίκηκας] ἠδίκησας libri nonnulli.

εἶτ'] εἶτ' οὖν V.

ἐς] εἰς R.

1081. ὡς] ὧν V. ἥττων post γυναικῶν collocant R.V.

ἐστι] τε R.V.

1083. ῥαφανιδωθῇ] γε addunt codices recentes et Ald., omittunt R.V. aliique. De pœna adulterorum vide schol. Pluti 168.

πιθόμενος Kusterus. Libri πειθόμενος.

σοι omittunt duo codices recentes. Quæ correctoris metrici conjectura est qui γε πειθόμενος servavit.

1082. Sic Jovis exemplo animum suum confirmat *Chærea*, ut puellæ, cui custos additus fuerat, vim inferat, apud Terentium in Eunucho 3, 5.

Dum apparatur, virgo in conclavi sedet
Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc; Jovem
Quo pacto Danaæ misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum.
Egomet quoque id spectare cœpi; et quia consimilem luserat
Jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi,
Deum sese in pretium convertisse, et per alienas tegulas
Venisse clanculum, per pluviam fucum factum mulieri.
At quem deum? qui templa cœli summa sonitu concutit.
Ego homuncio hoc non fecerim? ego vero illud fecerim ac lubens.

BRUNCK.

1086. ἂν om. R.V.

1088. ἀδίκου personam ante τί ponunt R.V.

1089. Rhetores et causarum patronos, ut cinædos sæpe perstringit. Vide ad Conc. 113. In Acharn. 714. ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ | τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος· | τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χῷ Κλεινίου. BRUNCK.

1090—1094. om. V.

1091. τραγῳδοῦσ'] Schol. εἰς Φρύνιχον φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων. Sed bene observat Berglerus ad Agathonem etiam hæc referri posse, cui Mnesilochus in Thesm. ait v. 200. καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπῦγον, εὐρύπρωκτος εἶ, | οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν. BRUNCK.

1093. δημηγοροῦσι δ' R. Legebatur καὶ δημαγωγοῦσ', καὶ in libris quibusdam omisso.

1100. om. R.V.

1102. τί δῆτ' ἐρεῖς om. V.

ἡττήμεθ'] ἡττώμεθ' Ald. et pauci codices. In quibusdam codicibus Phidippidæ persona est ante ὦ κινούμενοι, in aliis ante πρὸς τῶν θεῶν posita est. Quam diversitatem ex suis quoque codicibus memoravit scholiasta.

κινούμενοι] Scribendum βινούμενοι. Quæ forma alibi non raro codicum auctoritate est restituta.

1103. θοἰμάτιον] Pallium transmittit, quo expeditior ad ipsos transitus sit. Sic recte interpretatur scholiasta.

1105. πότερα R.V. Vulgo πότερον.

ἀπάγεσθαι V. aliique nonnulli. Vulgo ἐπάγεσθαι.

1106. σοι] Libri aliquot τὸ, quod in aliis metri caussa in τοῦ vel σοῦ vel δὴ est mutatum.

1107. στομώσεις] στομώσῃς R.V.

θἄτεραν] Aliquot libri θατέραν.

1110. οἵαν] οἷον R.V.

1112. Strepsiadi tribuunt R.V: reliqui codices et Ald. Phidippidi. Egregie hic versus convenit Strepsiadi, qui post ea quæ in schola ipse est expertus, diffidere quidem cœpit Socrati, sed nihilominus filium erudiendum ei tradit, quoniam metu creditorum in angustias compulso ultima hæc est spes salutis. Spectatoribus autem poeta his Strepsiadis proximisque chori verbis subindicat qui sit exitus fabulæ futurus.

μὲν οὖν ἔγωγε R.V. Sic Vesp. 953. κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης. Legebatur μὲν οὖν οἶμαι. Codices plerique μὲν οὖν οἶμαί γε, unus μὲν οὖν οἴομαί γε, alius μὲν οὖν ἤδη. Quæ librariorum interpolationes sunt versum hunc Phidippidis personæ accommodantium.

1114. Totum versum choro recte tribuit Ald., Phidippidi R.V.

χωρεῖτε] χώρει R.V. et Mutinenses tres cum Aldo. Correxit ex duobus codicibus Brunckius, cujus hæc est annotatio, "Hic "et sequens versus vulgo tribuuntur choro, hunc in modum "scripti: Χώρει νῦν· οἴομαι δὲ | Σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν. Ver- "sus distinxi et personis divisi [Σω. χωρεῖτε νῦν. Φειδ. οἶμαι δέ "σοι | ταῦτα μεταμελήσειν.] ut est in A. ubi scriptum χωρεῖται "νῦν. Emendate in D. χωρεῖτε νῦν. In D. ante χωρεῖτε nulla "posita est persona, omnibus adolescenti continuatis. Sic etiam "est in meo, ubi male scriptum χώρει. In C. duo hi versus

"ineptissime Strepsiadi tributi. In D. et in meo, ut in A. "scriptum est οἶμαι, non οἴομαι. In cod. Regio quarto duo hi "versiculi Phidippidæ continuati, hac scriptura: χώρει νῦν, "οἶμαι δέ σοι—."

νυν] νῦν libri.

σοι] σου V.

1115. τοὺς κριτὰς] Similis ut hic judicum benevolentiæ captatio est in Avibus 1102. seqq. HERMANN. In Ald. præfixum ἐπίρρημα. Est enim hæc parabaseos pars.

1116. ἡμεῖς R.V. Vulgo ὑμῖν.

1117. νεᾶν] νεοῦν libri deteriores. Photius p. 290, 20. νεᾶν: οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν, οὐ νέωσιν. Εὔπολις Αἰξίν· Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν νεᾶν φυτεύειν. Hesychius, νεᾶν (codex νάίαν): νεάσαι γῆν. ubi Musurus νεοῦν posuit.

1119. τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους] Legebatur τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους. Coraës ad Plutarchum vol. 5. p. 352. Ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ κυρίως καρποὺς ὠνόμαζον τοὺς σιτικοὺς καὶ ἀντιδιέστελλον αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐκ τῶν λοιπῶν φυτῶν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὰς σταφυλὰς καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν οἶνον, ἔστι μυρία παρασχέσθαι μαρτύρια. αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Ἐκκλησ. 14.) λέγων

στόας τε καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις,

οὐδὲν ἕτερον λέγειν βούλεται ἢ στοὰς σίτου καὶ οἴνου πλήρεις. ὅθεν ὡρμημένος διώρθωκα πάλαι ἕτερον Ἀριστοφάνους χωρίον ἀντὶ τοῦ βαρβάρου

εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,

γράφων

εἶτα τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν.

ὡσαύτως καὶ Πλούταρχος (Πότερ. ὕδωρ ἢ πῦρ χρησιμ. §. 7.) κυρίως χρησάμενος τοῖς ὀνόμασιν εἴρηκε "Νυνὶ δὲ τοῦτο μὲν παρ' Ἰνδῶν "ἄμπελον τοῖς Ἕλλησιν, ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ἔδωκεν." Verissime hæc Coraës: neque enim satis est ut agros novantibus auxilio se esse futuras Nubes polliceantur, sed illud inprimis dici debebat, curaturas se esse ne fruges aut siccitate nimia aut pluvia pessumdarentur.

1120. ἄγαν] ἄγαν γ' Ald. et aliquot codices.

1122. προσχέτω Bentleius. Legebatur προσεχέτω. Vid. ad v. 575.

πείσεται] πήσεται Mutinensis unus. Quæ novitia futuri for-

ma est, ab scriptoribus veteribus, quibus sæpe intulerunt librarii, non magis usurpata quam πήσας, quod Æschyli codices præbent Agam. 1624.

1124. ἡνίκ' ἂν γὰρ] ἡνίκα γὰρ R.V.

ἐλᾶαι] Codices ἐλαῖαι vel, ut R.V. ἐλαίαι.

1128. ξυγγενῶν] συγγενῶν V.

1129. τὴν νύκτα πᾶσαν] Ad nocturnam sponsæ deductionem respici monet Wakefield. Silvæ crit. vol. 5. p. 43. BECK.

1130. ἐν Αἰγύπτῳ] Scholiasta, ἐπεὶ μὴ ὕειν δοκεῖ αὐτόθι, ὡς Ἡρόδοτος (3, 10.).

ὦν] ἂν Suidas in βουλήσεται in editionibus veteribus, vitiose. ὦν ex codicibus restituit Gaisfordius.

1134. ἔστ' ἔνη A. aliique nonnulli. Alii ἔσθ' ἔνη, quod habet R. Vulgo ἔσθ' ἔνη, quod est in V. De ἔνῃ καὶ νέᾳ, tricesima mensis die, copiose exponit scriptor lexici rhetorici in appendice ad Photium p. 668. et Harpocratio. V. Ideleri Manuale chronologiæ vol. 1. p. 266.

1135. ὄμνυσ'] In aliquot codicibus ὀμνὺς scripserunt librarii, qui non intellexerunt quod sequitur φησί ita esse in fine sententiæ adjectum quasi non præcessisset ὄμνυσι. De qua ratione dixi ad v. 759.

1136. πρυτανεῖ'] Vid. ad v. 1180.

1137. μέτρι' ἄττα Porsonus. Legebatur μέτριά τε, quod est in R.V. In Cantabrigiensi tertio adscriptum gl. τινά. Alius Dobræi codex μέτρι' ἄτα (sic) cum gl. ὀλίγα τινά. Et sic Baroccianus quoque 42. et Mutinensis unus.

1139. ἀναβαλοῦ μοι] ἀναβαλοῦμαι V.

1141. δικάσεσθαι Kusteri editio. Codices, ut videtur, omnes δικάσασθαι. Vid. ad v. 35.

1146. τουτουὶ] Saccum farinæ recte videntur intelligere scholiastæ, collato v. 669. διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

1147. ἐπιθαυμάζειν] Lexicon rhetoricum in appendice ad Photium p. 669, 27. ἐπιθαυμάζειν: δώροις δεξιοῦσθαι. Ἀριστοφάνης, ἐ. τὸν δ. ἀποθαυμάσαι memoria lapsus posuit Eustathius p. 912, 58.

1153. κἂν παρῶσι] κἂν παρῆσαν A. aliique pauci.

1154—1164. Utitur metris tragicis. Primorum versuum forma hæc est

⏑ – ⏑ – – | ⏑ – ⏑ – ⏑ –

1154. *βοάσομαί τ' ἄρα* R. aliique pauci. Alii *βοάσομαί γ' ἄρα*. Legebatur *βοάσομ' ἄρα*. Versum ex Peleo Euripidis sumptum esse annotavit scholiasta.

1155. *ὀβολοστάται* in genere hic de *fœneratoribus* dicitur sicut ap. Lysiam ab Harpocratione memoratum et ap. Antiphanem Athen. 3. p. 108. *ὀβολοστατικὴ ars fœnerandi* Aristot. Polit. 1, 10. Hesych. *ὀβολοστάτας τοὺς δανειστὰς ἔλεγον.* Inde vero *ὀβολοστάται* dein ab Atticis dicti *viles numularii*, qui obolos in diem, et quod monuit Salmas. de usur. p. 581. egenis pro usura fœnerabantur. Polluce 3, 112. et 115. *ὀβολοστάτης* et *γυνὴ ὀβολοστάτις*, ac dein *ὀβολοστατεῖν*, una cum avaris et illiberalibus et turpem quæstum exercentibus conjunguntur. Quales etiam dicti *τοκογλύφοι* ac *τοκογλυφεῖν*. Utrumque conjunxit Lucian. Necyom. c. 2. *ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσι* (fœnerantur), *ὀβολοστατοῦσιν* (usuras exigunt): nempe turpe ac vilissimum fœnus exercent. SPANH. *ὀβολοστάται*, omisso *ὦ*, R.V.

1156. *τἀρχαῖα*] *τἀρχεῖα* Ald. et codices multi, non R.V.

1157. *ἐργάσαισθ'* C, codex unus Dobræi et Suidas in *ἰὼ κλάετ'*. Vulgo *ἐργάσεσθ'* consentientibus R.V.

1160. *ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων*] Versus parœmiacus. *ἀμφήκει*, quia in utramque partem disputare didicit.

1162. *ἐχθροῖς βλάβη* R.V. aliique. *ἐχθροῖς ἀνιαρὸς* Ald. et pars codicum. Qui librarii alicujus error est, Pluti, quæ fabula in codicibus Nubes antecedit, versus 561. recordati, *παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.* Similiter in recentioribus Sophoclis codicibus aliquoties peccatum videre memini.

1163. *λυσανίας*] Lysanias alias est nomen proprium viri, sed hic alludit ad etymologiam. Sic *'Αριστομάχη* Thesm. 806. *Στρατονίκη* et *Εὐβούλη* ib. 807, 808. et *Λυσίστρατος* Lys. 1105. BERG. *λύων τὰς ἀνίας* interpretatur Photius p. 236, 24. Similiter Sophocles, ab scholiasta citatus, dixit *νόστον τὸν νικομάχαν καὶ πανσανίαν.*

1164. *τρέχων ἔνδοθεν*] *ἔνδοθεν τρέχων* R.V. violato metro dochmiaco.

1165. *ὦ τέκνον*] Socratis personam præfigunt R.V.
ὦ παῖ R.V. Vulgo *ὦ παῖ παῖ.* Imitatur locum Euripidis

Hecubæ 172. *ὦ τέκνον, ὦ παῖ δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ' ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος αὐδάν, ὦ τέκνον.*

ἔξελθ'] *ἔξελθ' ἔξελθ'* Mutinensis unus.

1168. *λαβὼν τὸν υἱόν*] Legebatur *σὺ λαβὼν*, omissis *τὸν υἱὸν*, quod ex R.V. supplevi, in quibus est *τὸν υἱόν σου*. Codex unus Dobræi *συλαβὼν*, alius *συλλαβών*. *συλλαβὼν* an *λαβὼν* diceretur nihil intererat: sed *τὸν υἱὸν* hic omitti a poeta non magis poterat quam *τὴν μείρακα* in Pluto v. 1079. *νῦν δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα.*

1169. *ἰὼ ἰὼ* (*ἰῶ ἰῶ* codex Harleianus Dobræi) *τέκνον*] *ἰὼ* in fine versus repetit V. Mihi totum hoc *ἰὼ ἰὼ τέκνον* ex superiore *ὦ τέκνον* confictum ab librario videtur.

1170. *ἰοῦ ἰοῦ*] Libri aliquot *ἰοὺ ἰού*. Scholiasta codicis Harleiani *τὸ ἰῶ καὶ τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται.* Vid. schol. Pac. 317. et Suidam in *ἰοῦ*.

1172. *εἶ πρῶτον*] *πρῶτον μὲν εἶ* R.

1173. *κἀντιλογικὸς*] *κἀντίλογος* V.

1174. *τὸ τί* Phidippidi, sequentia Socrati tribuunt R.V.

1178. *δὴ* om R.V. aliique.

ἔνην] *ἕνην* cum spiritu aspero hic et infra libri plerique, inter quos R.V.

1180. *εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα*] Proprie: *in quem* (diem) *se prytanea* (s. *sacramentum*) *mecum deposituros esse aiunt*, i. e. *se dicam mihi scripturos*, vel, *in jus me vocaturos esse aiunt.* Nimirum *πρυτανεῖα* ap. Athenienses erat fere idem quod Latini *sacramentum* vocabant, s. certa pecuniæ summa, quam judicio inter se contendentes tam actor quam reus in judicio deponebant, ea conditione, ut victus non solum partem suam ærario relinqueret, sed etiam victori (cujus sacramentum itidem ærario cedebat) parem pecuniæ summam restitueret. Hanc tantum inter *sacramentum* Romanorum et *πρυτανεῖον* Atheniensium puto fuisse differentiam, quod ap. Romanos *sacramentum* victi tantum ærario cederet, victor autem partem suam reciperet: ap. Athenienses autem tam victoris quam victi *πρυτανεῖα* ad ærarium redirent: ita tamen, ut (quod diximus) victus victorem indemnem præstaret, pari pecuniæ summa ei restituta. De *sacramento* Romanorum quod diximus, confirmari potest auctoritate Varronis, qui expresse dicit de

L. L. 4. extr. *Qui judicio vicerat, suum sacramentum a sacro auferebat: victi ad ærarium redibat.* De prytaneis Atheniensium exstat illustris locus ap. Polluc. 8, 38. cujus auctoritate nostra de iis sententia præcipue nititur. Hinc patet, quid h. l. et v. 1136. significet *θεῖναί τινι πρυτανεῖα*, nimirum proprie, *prytanea cum aliquo deponere;* vel *sacramento cum aliquo contendere:* per consequens vero, *in jus aliquem vocare.* Hinc v. 1189. comicus *κλῆσιν θεῖναι* appellat, quod ante dixerat *πρυτανεῖα θεῖναι.* KUST. Vid. Matthiæ in Miscellan. philol. vol. 1. p. 261. Boeckh. de œconom. civ. Athen. vol. 1. p. 385.

μοι] *μου* R.

1181. *ἀπολοῦσ'* R.V. Legebatur *ἀπολοῦντ'*. Ex conjectura correxerat Brunckius collato v. 1256.

αὖθ' οἵ] *αὐτοὶ* R.V.

1182. *γένοιτ'*] *γίνοιτ'* R.

ἡμέρα R. Legebatur *ἡμέραι.*

δύο] *δύω* R.V. aliique.

1184. *αὐτὴ*] Libri alii *αὐτὴ*, alii, ut R.V, *αὕτη.* Pauci *ἡ αὐτὴ.*

γένοιτ' ἂν R.V. aliique. *γένοιτ'* Ald.

1186. *δὲ τί*] *δὲ δὴ* (*δῆ* R.) *τί* R.V, ex v. 1178. *φοβεῖ δὲ δή τι,* ubi R.V. aliique *δὴ* omittunt.

1187. Alterum *ὁ* om. V.

1189. *ἐς* R.V. Vulgo *εἰς.*

1190. *ἔθηκεν*] *ἔδωκεν* codices quattuor.

ἐς] *εἰς* libri.

γε R.V. Vulgo *τε.*

1191. *γίγνοιντο*] *γένοιντο* Mutinensis unus.

1192. *ἵνα δὴ τί*] *ἵνα τί δὴ* codex Harleianus Dobræi. Quod fortasse corruptum est ex *ἵνα τί δὲ—.* Conf. ad Pac. 409.

προσέθηκεν] *προσέθηκ'* Cantabrig. primus.

μέλε] *μέλεε* libri plures, unus *μέλαιε.*

1195. *ὑπομανιῶν τὴν νουμηνίαν* R.

1197. *ἀρχαὶ*] *ἀρχαὶ* libri. *αἱ ἀρχαὶ* Athenæus 4. p. 171 c. qui versus 1196—1200. ex Nubibus prioribus citavit. Tum *ἕνην τε καὶ νέαν* V.

1198. Glossæ: *προτένθαι, λαίμαργοι. προὐτένθευσαν, ἐλαιμάργησαν, προέλαβον.* Hesychius: *προτένθαι, λίχνοι προαρπάζοντες.* Suidas: *προτένθαι, οἱ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογενόμενοι· οἱ προαρπάζοντες, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν*

μετάβολοι καλούμενοι· οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι. προὐτένθευσαν, προελιχνεύσαντο· προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. προτένθης, ὁ λίχνος. Sed aut ego fallor, aut fallúntur quicunque in hoc comici loco nomen *προτένθαι* eo sensu, nempe pro *gulosis*, vel *propolis*, *cocionibus*, *arilatoribus*, accipiunt. Frigida enim inde oritur sententia. Fuit Athenis collegium, seu cœtus quispiam virorum, quorum officium ad sacra pertinuisse videtur, qui *Προτένθαι* appellabantur. Hoc manifesto apparet ex Athenæi verbis loco supra citato: *εὑρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα οἱ Προτένθαι εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι.* Ad istos *Προτένθας*, quos ab iis qui Atticas antiquitates illustrarunt, neglectos fuisse doleo, certo certius est comicum respicere. Vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradit Eustathius ad 'Ιλ. p. 720, 19. *προτένθης, ὁ ἐκ τοῦ τένδω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγεύστην.* Idem ad Odyss. p. 1874, 31. *ἐκ τοῦ τένδειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν κατὰ τὸ,* (Hes. *ἔργ.* 524.) *ὃν πόδα τένδει, τὸν προτένθην ἐποίησαν, ὅς ἐστι προγεύστης.* BRUNCK.

γὰρ om. R.V.

ποιεῖν V. *ποεῖν* R. Legebatur *παθεῖν*.

1199. *ἵν' ὡς*] *ὅπως* R.V. aliique. In Dorvilliano ad *ἵν' ὡς* glossema est adscriptum *ὅπως λίαν*.

1203. *ἀριθμὸς*] Eurip. Heracl. 997. *εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως | ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα.* Horatius Epist. 1, 2, 27. *Nos numerus sumus et fruges consumere nati.* BERG.

πρόβατ' om. R.

νενησμένοι R.V. aliique et Suidas in *ἀμφορεαφόρους* et *νενημένην*, ubi recte interpretatur *ματαίως κέραμοι σεσωρευμένοι*, i. e. inutilis supellex. Vulgo *νενασμένοι*. Conf. ad Eccles. 838.

1206. Iterum metris lyricis utitur, quemadmodum jam v. 1154. fecerat. *Στρεψίαδες* per jocum dictum esse pro *Στρεψιάδῃ* annotavit scholiasta.

1207. *τ'* om. V.

1208. *τρέφεις* R. aliique pauci. Vulgo *ἐκτρέφεις*.

1213. *εἰσάγων* R.V. aliique. Vulgo *εἰσαγαγών*. Ita *ἐξαγαγὼν* pro *ἐξάγων* vitiose scriptum in libris omnibus Eq. 282.

1214. ΠΑΣΙΑΣ] *δανειστὴς* R. hic et posthac.

προϊέναι] Promittere, prodere, i. e. credere, ut recte interpretatur scholiasta.

1215. *ἦν εὐθὺς*] Scribendum *εὐθὺς ἦν* cum R.V.

1216. *ἀπερυθριᾶσαι* R.V. aliique. Vulgo *ἀπερυθριάσαι γε.*

ἀπερυθριᾶσαι] Glossæ: *ἀπερυθριῶ depudesco, derubesco,* i. e. *ruborem pudoris indicem depono.* Suid. exponit *ἀπαναισχυντῆσαι*, de quo v. vid. Not. ad Alciphr. Epist. 1, 33. Heliodorus 8. p. 370. *λανθάνειν μὲν οἰόμενοι καὶ ἐρυθριῶσιν, ἁλισκόμενοι δὲ ἀπαναισχυντοῦσι.* Dicit igitur danista, satius futurum fuisse, si tunc quum primum peteretur ab ipso pecunia, denegasset; nam nunc non cogeretur hominem popularem flagitationibus suis sibi infensum reddere. BERG.

1217. *ἕνεκα* R.V. aliique. Vulgo *οὕνεκα.* Conf. ad v. 238.

1218. *κλητεύσοντα*] *Ut testis mihi sis, eum a me in jus vocatum.* Vide Suidam h v. Hesych. Harpocr. Etym. M. Duckeri. V. Ruhnken. ad Timæum p. 160. *ἕλκω σ' ἐκκλητεύσοντα* R. *ἕλκω σ' ἐγκλητεύσοντα* V.

1220. *ἀτὰρ οὐδέ ποτέ γε* (*γε* om. V.) *τὴν πατρίδα καταισχυνῶ*] Hoc ironice dicit, quasi res quædam esset præclara, quod Athenienses assidue in foro litigent, a quorum ingenio negat se discessurum danista, ne dedecori sit patriæ, quod fieret scilicet, si Strepsiadem dubitaret in jus vocare. Ita in Av. 1451. sycophanta non vult honestam aliquam artem exercere, veritus ne melior fiat, quam fuerint majores sui et sic genus suum dedecoret; *τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ κ. τ. λ.* BERG.

1221. *καλοῦμαι*] Id est *καλέσομαι.*

1224. *δώδεκα μνῶν*] Vid. v. 22.

1225. *ψαρὸν*] Hesych. *ψαροί: ποικίλοι, εἶδος χρώματος.* De quo v. Stephani Thesaurum.

1226. *ὃν* R.V. aliique plurimi. Pauci *οὐ* cum Aldo.

1228. *Στρ. μὰ*] Legebatur *τὸ χρέος. Στρ. μὰ. τὸ χρέος* omittunt sex codices Dobræi aliique, servant R.V.

μὰ τὸν Δί' Baroccianus A. B. et Cantabrig. tertius. *μὰ Δί'* vulgo et R.V. In codice Dorvilliano interpolatum *μὰ Δί' οὐδέποτ', οὐ γὰρ—.*

οὐ γὰρ] *οὐ δῆτ' οὐ γὰρ* codices aliquot, non R.V.

τότ'] *ποτ* R.V.

1231. *ἀλλ'* om. R.V. In aliis quibusdam scriptum *τί γὰρ ἄλλο γ' ἂν* vel *τί γὰρ ἂν ἄλλο γ'.*

1232. ταῦτ' ἐθελήσεις] ταῦτα θελήσεις V.

1233. Στρ. ποίους θεούς; R. Legebatur continuata Pasiæ oratione ἴν' ἂν κελεύσω 'γώ σε; Στρ. τοὺς (τοὺς om. V. aliique nonnulli) ποίους θεούς; Similiter apud Sophoclem Antig. 1281. e versu monometro inter trimetros posito τί δ' ἔστιν αὖ; trimetrum fecerunt librarii τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; apud Euripidem autem Iphig. Aul. 1133. ἔχ' ἥσυχος in libris quibusdam omiserunt. Monometro ἀλλ' οὐ σχολή in Acharn. 407. utitur Aristophanes.

1234. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ] Nempe juxta Solonis legem, qua per *tres deos* Athenis jurare jubebantur, ut ea de re præter Hesychium, Pollux 8, 142. et quidem, quod ibi dicitur, per τρεῖς θεοὺς, Ἱκέσιον, Καθάρσιον, Ἐξακεστήριον, quæ tamen erant tria unius Jovis nomina. Idem vero, sed ut de tribus aliis distinctis numinibus et tamquam lege jam ante Solonem a Dracone lata, observatum olim legi in scholiis Voss. cod. ad Hom. Il. O, 36.: διὰ τριῶν ἔθος ὀμνύναι, ὡς Δράκων ἔταξε, Δία, Ποσειδῶνα, Ἀθηνᾶν· οἱ δὲ Δία, Ποσειδῶνα, Δήμητραν· ὡς δὴ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ Τιμοκράτους, nempe in jurejurando Heliastarum p. 470. [p. 747. Reisk.] cujus oratoris verba haud omisit Petitus de Leg. Att. p. 349. [438. Wess.] Ad hunc vero Atheniensium morem, sed memoratis præter Jovem duobus aliis numinibus respicit Plato Leg. 11. p. 936. ubi de eo dicitur, qui ad testimonium ferendum est in curiam citatus: ἐὰν δὲ εἰδέναι μὴ φῇ, τοὺς τρεῖς θεοὺς, Δία καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Θέμιν ἀπομόσας, ἦ μὴν μὴ εἰδέναι, ἀπαλλαττέσθω τῆς δίκης. Qua ratione factum vidimus v. 627. ut Socrates per tria itidem numina jurare dicatur, Ἀναπνοὴν, Χάος et Ἀέρα, sicut alibi per Canem, Anserem et Platanum; qui tamen ap. Platonem tres agnosceret potissimum Atheniensium deos, Jovem, Apollinem et Minervam. Unde etiam per tres illos deos jurantem cernimus Demosth. in Mid. p. 373. [p. 578. Reisk.] νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, et quidem, quod ait ibi Ulpian. ὡς τῶν ἄλλων ἐξοχωτάτους. Idem tamen orator per Jovem, Apollinem et Cererem jurat adv. Callipp. p. 680. [p. 1238. et Aristophanes Eq. 941.] Adde Athenis in Ardetto juratum per Apollinem Πατρῷον, Cererem, ac Jovem Βασιλέα, juxta Poll. 8. c. 12. SPANH.

1235. κἂν] καὶ R.V. Tum προκαταθείην V. aliique nonnulli.

" Vulgatum verum est: sacramento, quod deponendum est, " addiderim tres obolos, ut liceat jurare." ERNESTI.

γ' om R.

1236. ἕνεκ'] Libri aliquot οὕνεκ'. Vid. ad v. 238.

1237. ἁλσὶν διασμηχθεὶς] Recte unus ex scholiastis, ὡς ἐπὶ κεράμῳ ἢ ἀσκῷ τὸν λόγον ποιεῖται, οἵτινες σμηχόμενοι ἁλσὶ βελτίονες γίνονται· ἅμα δὲ ὅτι τοὺς ὑπὸ μέθης παραφρονοῦντας ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ διαβρέχομεν καὶ ὠφελοῦνται. Quem morem tangit Libanius vol. 4. p. 991, 27. τοὺς γὰρ παραφρονοῦντας δι' οἶνον ἔλαιον πέφυκεν εἰς νοῦν ἐπανάγειν. ubi Aristophanis locum comparavit Federicus Morellius. De verbo διασμηχθεὶς dixit Lobeck. ad Phrynich. p. 253. In διαμιχθεὶς corruptum est apud Chœroboscum in Bekkeri Anecd. p. 1316. Ibidem ὄνοιτο scriptum pro ὄναιτ'.

1238. ἓξ χόας χωρήσεται] Antiphanes comicus ap. Athen. 12. p. 552. τοῦτον οὖν δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οἱ ἐπιχώριοι. Sic et danistam videtur Streps. ridere, non solum tamquam crassum, verum etiam tamquam multum vini. In Ach. 1001. ἀσκὸν Κτησιφῶντος· ubi scholia: ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ὁ Κτησιφῶν κωμῳδεῖται. BERG.

χόας] Libri vel χοᾶς vel χοάς. Utrumque legit scholiasta.

1240. θαυμασίως] γ' addit A.

1243. εἶτ'] εἶτε γ' A. C. D. R. V. et Dorvillianus.

μοι om. R.V. aliique nonnulli. δὴ duo codices Dobræi.

1246. μοι R. σοι V. aliique et Ald. In Harleiano uno est σοι δοκεῖ μοι.

1247. ἀπαιτῶν] Codices ἀπαιτῶν, quod est in R.V, vel ὡπαιτῶν vel ὁ 'παιτῶν.

1250. Idem versus 118. Male hic aliquot codices et Ald. οὐδ' ὀβολὸν ἂν οὐδενί.

1254. καὶ τοῦτ'] Libri quidam deteriores καίτοι γ'.

1256. καὶ προσαπολεῖς V. καὶ προσαποβαλεῖς R. et duo codices Dobræi. Legebatur προσαποβαλεῖς sine καί: quod revocandum.

1260. ἔα] Libri aliquot ἔα ter repetitum Amyniæ tribuunt.

τίς οὑτοσί ποθ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν] τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος R.V. Quæ librarii conjectura est senarium ab ἔα incipientem utcunque restituentis.

οὔ τί που A. D. R. V. Vulgo ἤ τί που. Scholiasta Dionis

Chrys. vol. 2. p. 651. τὸ μὴ οὖν ἀντὶ τοῦ ἆρα· ἔστι δὲ ἐρωτηματικὸν, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, μὴ οὖν τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο. Qui codicis sui glossema pro verbis poetæ usus est more novitiorum grammaticorum, de quo dixi ad Soph. Antig. 324. Neque enim hac lectione uti velim ad conjecturam οὔ τι μὴ, quod legitur Eccles. 756.

1261. τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων] δαιμόνων pro παίδων, inquit schol., παρ' ὑπόνοιαν. Quoniam tragicorum more dixisset, ἰώ μοι, μοι; nempe ut ap. Soph. quoque Ajac. 897. 946. 948. Eurip. Electr. 1167. et alibi. Erant autem Carcino, tragico poetæ, tres filii, ex quibus duo erant tragici saltatores, unus poeta tragicus. Aut proprie accipiendum δαιμόνων K., quia Carcinus introduxerit alicubi deos ita lamentantes, ut danista h. l., ut in iisdem est scholiis. BERG. Conf. schol. ad Pacis v. 781.

1263. Idem versus Acharn. 1019.

1266. Notus Tlepolemus Herculis e captiva muliere filius, de quo sic Homerus in catalogo: Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, | αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα | ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος. Argumentum hoc tractaverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam tragœdia, ad quam alludit comicus, et unde videtur ista παρῳδῆσαι, ἰώ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων, et ὦ σκληρὲ δαῖμον—quæ postrema desumta sunt ex iis quæ Alcmena dicebat, audita fratris sui morte. Ideo Strepsiades iisdem verbis fortunas suas conquerentem Amyniam percunctatur: *Quid tandem tibi mali fecit Tlepolemus?* BRUNCK.

δαί σε Τληπόλεμος] δέ σε τληπόλεμος V. aliique non pauci: unde in Dorvilliano et Cantabrig. tertio interpolatum τί δὲ Τληπόλεμός σε πώποτ' εἴργασται κακόν.

ποτ'] πώποτ' V.

1269. ἄλλως τε (γε R.V. et quattuor alii codices) μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι] Abest hic versus ab duobus nullius pretii codicibus. μέντοι καὶ pro καὶ μέντοι dictum ut πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι pro καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι in Pluto v. 259.

1271. γ' ἐμοὶ] γέ μοι R.V.

1272. ἵππους] γ' addunt libri pauci.

1273. ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών] Dicitur proverbialiter ἀπ' ὄνου πεσεῖν de imperito homine, quasi qui nec asinis uti possit,

nedum ut equis, ut notat scholiasta. BERG. V. Zenob. 2, 57.

1275. *ὑγιαίνεις*] *ὑγιαίνοις* quattuor codices, quorum tamen in uno est gl. *ὑγιῶς ἔχεις*.

1276. *ὥσπερ*] Pac. 234. *καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας*.

1277. *προσκεκλήσεσθαι γέ μοι*] *προσκεκλῆσθαί μοι δοκεῖς* R.V. aliique nonnulli, ex conjectura librarii qui verbo *δοκεῖς* ex superiore versu repetito locum facere vellet. Similem interpolationem notavimus v. 1260. Verissima est scriptura vulgata, quam in libro suo invenit Suidas in *προσκεκλήσεσθαι*.

1278. *μἀποδώσεις*] Scribebatur *μὴ 'ποδώσεις* (*ἀποδώσεις* R.). Veram crasis exprimendæ rationem libri antiqui non raro servarunt in *μὴ ἀλλά* particulis in *μἀλλά* contractis.

1279. et 1288. *ἀεὶ* R.V. Vulgo *αἰεί*.

1280. *ταυτὸ*] Libri pauci *αὐτό*.

τοῦθ'] *τὸ θ'* R.

1282. *οὐδέ*] *οὐδέν* R. V.

1285. Male in libris quibusdam comma post *τἀργυρίου* positum.

1286. *ἀπόδος γε*] Scribendum *ἀπόδοτε* ex R.V. Strepsiadem ejusque filium dicit.

1295. *ποιῆσαι*] *ποῆσαι* R.

1296. *ἀποδιώξει* Elmsleius ad Acharn. 278. Libri *ἀποδιώξεις*.

ἀπὸ] *ἐκ* R.V. aliique et Ald., male. Vid. Vesp. 456. Pac. 1221.

1297. *ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι* testi tribuebantur. Correctum ex A. B. D. R. V.

1298. *σαμφόρα*] *σαπφόρα* aliquot codices. *πασία* R.V. Quorum V. sæpius in hoc colloquio Pasiæ tribuit quæ Amyniæ sunt.

1299. *ᾄξεις*] Libri multi *ἄξεις*.

ἐπιαλῶ] *ἐπὶ ἀλῶ* R. *ἐπὶ ἄλλων* (*γρ. ἐπεὶ ἀλῶ*) V. Aliorum librorum vitia sunt *ἐπεὶ ἀλῶ* (quod in plurimis est), *ἐπεὶ ἀλῷ*, *ἐπί τ' ἀλῶ*, *ἐπεί γ' ἀλῶ*. Alia verbi forma *φιαλεῖν* utitur in Vesp. 1348. in Pace 432. ad quos locos v. schol.

1301. *σ' ἄρα*] *σ'* paucis in libris omissum, in duobus recentibus *ἄρα σε* scriptum.

1308. *λήψεταί τι*] Hermannus. *τι λήψεται* A. C. et Mutinensis primus. Vulgo omissum *τι*.

1309. σοφιστὴν * | * ὧν] Lacunam recte explere videtur Reisigius σοφιστὴν ἴσως | ἀνθ' ὧν.

1310. λαβεῖν κακόν τι vel κακὸν λαβεῖν τι, quod præstat, Hermannus. Libri τι κακὸν λαβεῖν.

1312. ἐπέζει] Legebatur ἐζήτει. ἐπεζήτει R.V. aliique.

1314. γνώμας] τ' addunt R.V. et Ald.: omittunt A. B. et Dorvillianus.

1319. ἴσως δ', ἴσως—Sic tres codd. [R.V. aliique.] In C. ut in impressis, particula adversativa perperam omissa.—βουλήσεται. Superscripta glossa in D. ἐπὶ (scr. ἐπεὶ) μείζω κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. Glossam hanc in textum intulit librarius cod. C. in quo sic scripti et distincti versus: οἵσπερ ἂν ξυγγένηται. ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται | ἢ φέρειν οἷός τ' εἶναι κἂν λέγῃ παμπόνηρα | ἴσως ἴσως βουλήσεται κᾆφωνον αὐτὸν εἶναι. BRUNCK. Glossema illud etiam V. aliique nonnulli habent, quorum in uno librarius, qui poetæ verba legere sibi videretur, supra scripsit μείζονα μέλλει παθεῖν παρὸ ὑπομένειν δυνατὸς εἶναι.

1329. οἶσθ'] ἴσθ' Ald. et aliquot codices.

καὶ in V. aliisque nonnullis omissum: unde δὴ interpolatum in Ald. et codicibus quibusdam.

1331. ῥόδοις] Conf. v. 910.

1332. ὡς] ὥστ' V.

1338. μέλε] μέλεε vel μέλαιε codices Dobræi.

1340. μέλλεις] μ' addunt A. C. D. aliique, non R.V.

ἀναπείσειν] ἀναπείθειν A. aliique pauci.

1344. λέξεις] λέγεις R. et unus Dobræi.

1347. 'πεποίθειν Dawesius. πεποίθει R. πέποιθ' V. aliique. Vulgo πέποιθεν.

1349. 1350. Intactam reliqui Ravennatis Venetique libri et distinctionem versuum et scripturam ab aliis aliter, sed parum probabiliter, correctam. Postrema ista ἐστὶ τἀνθρώπου non improbabile est delenda esse, excidisse autem tot syllabas quot ad integritatem utriusque versus opus est. Alter versus fortasse fuit δῆλον δὲ τὸ λῆμα. Vulgo hæc sic interpolata leguntur ἀλλ' ἴσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ | λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου: unde Bentleius λῆμ' ἐστὶ τὸ τἀνδρός. γε om. R. V. aliique nonnulli.

1352. ᾔδη] ᾔδει Dorvillianus.

λέγειν χρὴ] χρὴ λέγειν Baroccianus 43. et Harleianus Dobræi. Iidem codices et Mutinenses duo πρὸς τὸν χορόν. In Cantabr. tertio τὸν ab interprete adscriptum.

1353. πρῶτον] τοπρῶτον Ald. et aliquot codices.

1354. εἰστιώμεθ'] ἑστιώμεθ' R.V.

1356. Κρῖον] Hermannus. Scribebatur κριόν. Κρῖος recte scribitur apud Herodotum 6, 50. De Simonidis carmine in Crium Æginetam vide annotationem ad scholia.

ἐπέχθη] Codicum quorundam vitia sunt ἐπαίχθη, ἐπήχθη, ἐπλέχθη.

1357. εὐθέως] εὐθὺς V. aliique nonnulli: unde in recentioribus quibusdam et Ald. interpolatum εὐθὺς ὡς.

1358. κάχρυς] Quattuor codices [aliique] κάγχρυς. Gl. πεφρυγμένας κριθάς. Mulieres in pistrino molentes cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quædam cantilenæ, ἐπιμύλιοι ᾠδαὶ dictæ. Harum exemplum e Plutarcho [Moral. p. 157 d.] enotat Casaubonus ad Athenæum 14, 3. Ἄλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. BRUNCK. Vide Athen. 14. p. 618 d.

1359. χρῆν σε τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι Bentleius. Legebatur χρῆν σέ γ' ἄρα τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι. Quæ futilis est conjectura correctoris metrici, qui quum scriptum invenisset χρῆν σε τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι neque animadvertisset τε particulam excidisse, duplicem huic versui intulit corruptelam. Nam et γ' ἄρα posuit imperite et infinitivi τύπτεσθαι syllaba ultima brevi usus est recentiorum Græcorum more. Lectionem partim antiquam partim interpolatam exhibent A. D. et (quem τε omittere suspicor) R. χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. A. quibus Mutinensis primus in eo tantum discedit quod γε pro τε scriptum habet, V. autem duoque alii Mutinenses χρῆν σ' ἄρα (ἄλλα V.) τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι. Suorum librorum varietatem memorat Dobræus "εὐθὺς ἆρα (primo ἄρα) χρῆν σε τ. 1. "χρῆν σ' ἄρα τ. 3. 5. χρῆν γ' ἄρα τ. 4. (sic) χρῆν σέ γ' αρα τ. "2. 6. καὶ πατ. om. 4. τύπ. καὶ π. ceteri quinque, sine τε."

1360. ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα] Libanius vol. 4. p. 625, 13. μὴ πλείω τῶν τεττίγων ἐσθίειν.

1361. τοιαῦτα] τοῖα V.

ἔνδον om. R.V, quidam ante ἔλεγεν ponunt.

νῦν] καὶ νῦν V. aliique pauci.

1362. ἔφασκ'] ἔφασκεν R.

1364. μυρρίνην] Quasi scolion caneret; nam qui in convivio scolion canebat, is myrti aut lauri ramum tenebat manu, ut patet ex illo schol. loco, quem ante adduxi. Ibi autem schol. de scoliis loquitur. Idem fere dicit in Ran. ad 1337. ex Aristoxeno et Phyllide: etiam ad præsentem hunc in Nub. locum ex Dicæarcho. BERG.

1365. εὐθὺς om. V.

1366. ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς] Versus non scriptus, ut opinor, ab Aristophane. Consecutionem sententiarum ut aliquo modo expedirent, Schuetzius hunc versum post 1364. transposuit in locum vulgato non multo commodiorem, Brunckius autem, codicis cujusdam glossemate οὐκ ᾄσω δηλαδὴ inductus, Strepsiadem hæc ut Phidippidis verba ironice dicta memorare putavit. Quod ineptum est.

1367. ἀξύστατον libri optimi: alii ἀσύστατον cum Ald. Suidas. ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη· ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀπιθάνως συντιθέντα.

1368. ὀρεχθεῖν] Gl. κινηθῆναι πρὸς ὀργήν. Homericum est verbum. Eustathius ad Il. ψ, 30. p. 1285, 60. τῶν δὲ Ὁμηρικῶν, τὸ μὲν ὀρέχθεον, μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ (11, 43.) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ (Odyss. ε, 402.) ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Simile est Homericum κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. BRUNCK.

1371. ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου] Sic bene D. [R. aliique.] Tres alii [et V. et sex libri Dobræi] ᾖσεν Εὐριπίδου. Vulgo ᾖς ἐξ Εὐριπίδου. Utrumque mendosissimum. BRUNCK.

ἐβίνει] Legebatur ἐκίνει.

1372. ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν] Macareus Æoli filius Canacen sororem suam vitiavit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat hoc argumentum Æoli Euripidei. Ovidius Tr. 2, 384.

Nobilis est Canace fratris amore sui.

Fundus hujus fabulæ est apud Homerum Odyss κ. initio. BRUNCK. ὁ'δελφὸς duo codices.

1373. κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην C. et R, nisi quod R. κἀγ' οὐκ ἔτ' scriptum habet, quod servari debebat crasi restituta

κἀγοὐκέτ'. Cujus ignari librarii in codicibus aliis aliter interpolarunt. Proxime ab vera scriptura absunt A.V. aliique libri nonnulli κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην (ἐξηνειχόμην) exhibentes, longius alii, quorum D. et Ald. ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην.

1374. κᾆτ' ἐντεῦθεν] κἀντεῦθεν R.V. et reliqui omnes præter C. Unde in deterioribus quibusdam libris interpolatum κἀντεῦθεν οὖν οἷον εἰκός, vel κἀντεῦθεν οἷον εἰκὸς ἦν γε.

1375. ἠρειδόμεσθ' A. D. R. V. aliique cum Suida in ἔπος et Eustathio p. 1327, 14. Vulgo ἠριζόμεσθ'. "'Ερείδειν vel ἐρείδεσθαι dicitur, magno nisu, certatim et cum quadam contentione aliquid facere (proprie, *incumbere alicui rei*), per metaphoram, sumtam a remigibus, qui quum strenue remigare volunt, remis incumbunt. Schol. ad Pac. 25. ἐρείδειν φασὶν οἱ 'Αττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόνως γινόμενον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. Hinc ἐρείδειν pro *avide edere* dicitur Nostr. Pac. 31, pro *subigere* vel *subagitare feminam* Eccl. 612. et Thesm. 495, pro *magno nisu aliquid jaculari* Eqq. 625. Non mirum ergo est, eamdem vocem hic accipi pro, *verbis contendere*, quoniam id magno cum nisu fieri solet. Eustath. loco ante laud. τὸ δὲ ἐρείδεσθαι καὶ ἐν λόγοις γίνεται· ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθα· ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα." KUST. Ran. 914. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς μελῶν, ἐφεξῆς τέτταρας. Equit. 627. ὁ δ' ἄρ' ἀναρρηγνὺς ἔπη τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων. Adde supra v. 558. πάντες ἐρείδουσιν εἰς 'Υπέρβολον. SPANH.

1376. κἀπέτριβεν] κἀπέθλιβε R. κἀπέθλιβεν V. Vulgatam scripturam habet Suidas.

1378. εἴπω] In εἶπον corruptum apud Joannem Alex. τονικ. παραγγ. p. 32, 4.

1379. αὖ om. V.

τυπτήσομαι] Scribendum τυπήσομαι cum Buttmanno Gramm. vol. 2. p. 55.

ἐν δίκῃ γ' ἂν R.V. aliique plurimi. Quod recepi γ' ἂν in γε mutato. Vulgo ἐνδίκως γάρ. Vesp. 508. νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'.

1382. βρῦν] Ad hunc locum referenda Antiatticistæ glossa p. 85, 28: Βρῦ· ἐπὶ τοῦ πιεῖν. 'Αριστοφάνης Νεφέλαις β'. Quam formam agnoscit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 9: Βρῦ· τὸ ὑποκόρισμα, ὅ ἐστι λεγόμενον τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν·

ὅπερ ἔνιοι σὺν τῷ ο γράφουσι, βροῦ. Ex his facilis est Hesychii glossarum emendatio, *Βροῦς· πιεῖν*, ubi scrib. *Βροῦ*, et *Βρῦλ· πιεῖν*, ubi non *Βρῦλλαι* cum Musuro, sed *Βρῦ* vel *Βρῦν* corrigendum, aut, si verbo usus est Hesychius, *Βρῦλαι*. *Βρύλλων* dixit Aristophanes Equit. 1126.

1384. *κακκᾶν*] *κακᾶν* Ald. et pauci codices.

ἂν οὐκ] *οὐκ ἂν* R.V.

1385. *δ' ἐμὲ* A. Vulgo *δέ με*, quod servant R.V.

1388. *ἔξω ἐξενεγκεῖν* (quod recte in aliis *'ξενεγκεῖν* scriptum) R.V. *ἔξω γ' ἐξενεγκεῖν* Mutinenses duo. Vulgo *ἔξω γ' ἐνεγκεῖν*.

1389. *ἀλλὰ πνιγόμενος* R.V. Vulgo *ἀλλ' ἀποπνιγόμενος*.

1390. *'ποίησα*] *'πόησα* R.

1391. *τὰς καρδίας πηδᾶν*] Imitatus est Philostratus Vit. Apoll. 1, 37. ERNESTI.

1393. *ἐξειργασμένος*] Excultus doctrina, arte dicendi. ERNESTI.

1395. *λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου*] Emerimus ne erebintho quidem, i. e. nullius pretii erit. Plauti locum Mil. 2, 3, 45. comparavit Brunckius, *Non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce.*

1396. *ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου*] Diphilus apud Athen. 6. p. 236 c. *τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἷμ' ἔχει.* BERG. Demosth. procem. p. 1455, 18. *τῶν μὲν ἡμετέρων ψηφισμάτων ἀλλ' οὐδὲ μικρότατον φροντίζουσι.* Athen. 14. p. 661 e. *οὐχ ἁρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων.* Hæc et alia attulit Dobræus.

1401. *τὸν νοῦν μόνῃ*] Vulgo *μόνῃ τὸν νοῦν*. Verum verborum ordinem, olim a Bentleio restitutum, præbuerunt R, in quo *τὸν νοῦν μόνον*, et V, in quo *τὸν νοῦν μου* scriptum.

1402. *οὐδ'*] *οὐκ* V.

ἢ] Libri *ἦν*.

πρὶν ἐξαμαρτεῖν] *πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν* A. Neophron apud Stobæum Floril. 20, 34. *εἶεν, τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς,* | *πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν.* Recte Porsonus in Adversar. p. 295. *πρὶν ἐξαμαρτεῖν.* Neque enim *πρὶν ἢ* dixerunt Attici veteres.

1403. *μ' οὑτοσὶ* om. V. *μ' οὗτος* R.

1409. *πρῶτ'*] *πρῶτον* V.

σε] *γε* Ald. et aliquot codd. In aliis omissa hæc vocula.

ἔτυπτες] *ἐτύπτησας* R.V. Hoc est *ἔτυπτες* et *ἔτυψας*.

1412. τύπτειν τ'] τύπτειν δ' V. τ' om. R. τύπτοντ' quattuor codices recentes.

ἐπειδήπερ γε] γε om. R.V. aliique et Ald.: habent tres Parisini totidemque Dobræi.

1415. κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;] Parodia versus Euripidei Alcestis 691. χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; quo etiam in Thesmophoriazusis utitur v. 194. Inde factum ut tetrametris senarium immiscuerit. Quo non intellecto infimæ ætatis librarius aliquis, cujus conjecturam deteriores Mss. servarunt, τίη δή in fine versus adjecit, quod in libros editos primus intulit Francinius editionis Juntinæ secundæ auctor.

1416. σὺ] γε libri deteriores.

1418. εἰκὸς δὲ] Scribendum εἰκός τε cum A. R.

μᾶλλον A. D. R. aliique nonnulli. Plerique, inter quos V. μάλιστα cum Ald.

ἢ νέους Kusterus. Libri vel ἢ τοὺς νέους vel, quod est in V. et quinque codicibus Dobræi, ἢ τοὺς νεωτέρους.

τι om. V. aliique plurimi.

1421. θεὶς] τιθεὶς R.V. et duo codices Dobræi.

ἦν τὸ πρῶτον] τὸ πρῶτον ἦν iidem codices Dobræi.

1426. αὐτοῖς] αὐτοὺς R.

1427. ἀλεκτρυόνας] ἀλεκτρυοῦς Porsonus. Vid. ad v. 663. Quod si recte conjecit Porsonus, v. 1430. quoque ἀλεκτρυοῦς scribi præstabit.

1428. καίτοι τί διαφέρουσιν A. C. καίτοι τί διαφέρουσιν οὐδὲν R.V. Ex quo orta est lectio vulgata καίτοι διαφέρουσ' οὐδέν aliæque recentiorum codicum interpolationes.

1429. πλὴν] γ', quam particulam post πλήν inferre amant librarii, addunt V. et duodecim circiter alii codices.

1431. ξύλον] πλεῖον R. Pauci codices ξύλῳ.

1436. τεθνήξεις Dawesius. Libri τεθνήξει vel τεθνήξῃ. Vid. Elmsl. ad Acharn. 590.

1439. μὴ] μα R.

1441. γ' om. R. et Dorvillianus.

ἀχθέσει] ἀπεχθέσει R.

1442. τί μ' ἐκ R.V. aliique. Vulgo τί δή μ' ἐκ.

ἐπωφελήσεις] Libri plures ὠφελήσεις, unde multiplices pro-

dierunt recentiorum codicum interpolationes et ipsum illud τί δή μ' ἐκ. Quod qui primus posuit, tetrametrum fecit politicum πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί δή μ' ἐκ τούτων ὠφελήσεις. Cujusmodi corruptelis Plutus Nubes et Ranæ, quæ fabulæ medii ævi temporibus fere solæ sunt in scholis lectitatæ, præ ceteris obnoxiæ fuerunt.

1444. τί φῄς τί φῄς σύ A. D. τί φῄς σύ R.V. aliique. Vulgo τί δῆτα φῄς σύ.

1445. Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse, nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari: κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν. Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira excandescit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus hominum animis nihil a natura magis insitum esse quam pietatem erga maternum uterum. τί φῄς; τί φῄς σύ; τοὔθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. Et hoc quidem verum est. Acumen autem hujus loci hoc est. Philosophorum Euripidisque dogma respicit comicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed, quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi auctorem originis patrem esse, matrem vero tanquam humum considerabant semen recipientem foventemque. Noti sunt hac de re Euripidis versus in Oreste, ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans ait: πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, | τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα. | ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν. Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii Diatribe Euripidea p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes, vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte jurgium incideret, minus decenter et pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damnosa, quam absurda visa est, quod testatur senarius iste, quem profert scholiastes Euripidis ad locum modo citatum: ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη; BRUNCK.

τί δ' ἢν ἔχων] τί δῆτ' ἀνέχων R. τί δῆτ' ἂν ἔχων V.

1446. λόγον om. R.

1448. δ'] δῆτ' V. Idem ταύτην pro ταυτὶ.

ποιῇς] ποῇς R. et ποοῦμεν 1458. ποήσω 1488. ποεῖς et ποῶ 1495. Quam diversitatem, notatam per tres primas fabulas

(Acharnenses Equites Nubes), omittam in octo reliquis: Simplicem vocalem R. etiam ubi metrum diphthongum postulat præbet interdum, velut v. 1502.

1449. *σεαυτὸν*] *σαυτὸν* R. *ἑαυτὸν* V.

1450. *ἐς*] *εἰς* V.

1455. *σεαυτὸν*] *ἑαυτὸν* aliquot libri.

ἐς] *ἐς τὰ* R.V.

1456. *ταῦτ' οὖ*] *ταῦτά γ' οὖ* Ald. et pauci codices.

ἠγορεύετε] *ἠγορεύσατε* V. aliique nonnulli.

1457. *ἐπήρετε* R. Vulgo *ἐπήρατε*.

1458. *ἡμεῖς* R.V. Vulgo *ἀεὶ*.

ὅντιν' ἂν Porsonus. Libri *ὅταν* (vel *ὅτ' ἂν*) *τινά*.

1460. *ἐς*] *εἰς* R.V.

1462. *ὤμοι* codices. *οἴμοι* Ald. Quod revocandum. Eadem diversitas 1473. Vesp. 202.

1465. *Σωκράτη* Ald. *σωκράτην* codices, ut videtur, omnes.

1466. *ἐλθ'*] *ἐλθὼν* R.V. aliique plurimi.

κἄμ'] *κἀμέ γ'* V.

ἐξηπάτων] *ἐξηπάτουν* R.V.

1468. *καταιδέσθητι πατρῷον Δία*] Verba vel ex tragœdia petita vel ad tragœdiæ sermonem composita arguit mensura vocabuli *πατρῷον*. De Jove *πατρῴῳ* dixit Lobeck. Aglaoph. p. 771.

1470. *τις*] *τι* R. *τίς* V.

οὐκ ἔστ' οὐκ, ἐπεὶ R. *οὐκ ἔστιν οὐκ, ἐπεὶ* V. Alii *οὐκ ἔστι* (vel *ἔστιν*) *γ' ἐπεὶ*, vel *οὐκ ἔνεστ' ἐπεὶ* cum Ald.

1471. His verbis Strepsiades usus erat v. 828.

1472. *τοῦτ'* (*ταῦτ'* A.)] Expulsum Jovem esse neque amplius regnare. Frustra Bentleius corrigebat *τότ' ᾠόμην Δία τουτονὶ τὸν Δῖνον*.

1473. *διὰ*] *δία* C. *δια* sine accentu R.V.

οἴμοι] *ὤμοι* codices Dobræi.

1474. Hæc dicens Strepsiades, id quod per *δῖνον* intelligit ostendit. Est autem juxta veteres magistros *κεραμεοῦν βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει*. Glossa ad hunc locum *καυκίον πήλινον*. In vestibulo ædium solebant Athenienses columnam statuere in honorem Apollinis, quam *'Αγυιᾶ* vocabant. Vide ad Thesm. 489. Probabile est comicum, ut Socratem perstringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena ex-

hibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγυιεὺς erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam supradescripti κισσυβίου seu *poculi* effictum: idque ostendens rusticus ait: *sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc*. Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Strepsiades: at supra v. 380. ubi ait: Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη, | ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων. nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat, ad exprimendam *aëris et cœli rotationem*, Δῖνον arbitratur eum appellare deum aliquem Jove superiorem, qui eum e regno ejecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. Quod nunc ei filius regerit. BRUNCK. Perabsurdum est commentum scholiastarum de Dino testaceo, quo nihil alienius ab Socratis numinibus cogitari potest. Mihi non dubitandum videtur quin versus hic ὅτε (libri aliquot ὅτι) καὶ σὲ χυτρεοῦν (χυτραιοῦν R.) ὄντα θεὸν ἡγησάμην ab interprete confictus sit δεικτικὸν illud τουτονί (de quo v. ad v. 83.) explicante ad eamque rem vasculum adhibente quod δῖνον Græci vocant nomine a forma ducto.

1475. φληνάφα R.V. aliique plurimi. Vulgo φληνάφει. Eodem vitio in Eq. 644. codex unus ἐφληνάφει pro ἐφληνάφα.

1477. ἐξέβαλλον R.V. aliique. Vulgo ἐξέβαλον.

τοὺς Mutinensis primus (qui ἐξέβαλον servare videtur). Vulgo καὶ τούς.

Σωκράτη] σωκράτην codices plerique.

1480. παρανοήσαντος] παρανομήσαντος V. Male. παρανοίας dixerat v. 1476.

1481. μοι] μου A. R.

1482. διωκάθω] Subjunctivus aoristi. Vid. ad Eq. 698.

1483. ὀρθῶς παραινεῖς] Ad h. l. est παρεπιγραφή· ὥσπερ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Sic ap. Plautum [Menæchm. 5, 2, 95.] Menæchmus Sosicles furere se assimulans Apollinem, tamquam præsentem, alloquitur:

Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere,
Ni jam ex meis oculis abscedat in malam magnam crucem?
Faciam, quod jubes, Apollo.

Facetissima est tota ista Plautina scena, ubi ista Sosiclis v. 85.

Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat
Ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.

BRUNCK.

δικορραφεῖν] Apollodorus apud Stobæum Floril. 46, 15. ab Spanh. citatus, *ψεύδετ' ἐπιορκεῖ μαρτυρεῖ δικορραφεῖ.*

1484. *ἐμπιπράναι*] *ἐμπιπρᾶναι* V. *ἐμπιμπράναι* Baroccianus 127. a prima manu. Vid. ad Acharn. 447.

1485. *ἀδολεσχῶν*] Usitata philosophorum appellatio: vid. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. 1, 2, 31. HERMANN.

1488. 1489. Horum versuum ordo inversus est in Ald. et deterioribus quibusdam codicibus.

1492. *κεἰ* codices plerique omnes. *κἂν* vulgo: unde in uno alterove *εἴσ'* in *ὦσ'* est mutatum.

1495. ΣΤΡ.] *ξανθ. οἰκ.* V.

1497. et 1499. *ἀπολεῖς ἀπολεῖς* Socrati tribuunt R.V.

1499. *καὶ* om. R.V.

1503. ΣΤΡ.] *ξανθ. οἰκ.* V. *οικ* R. Utitur Strepsiades Socratis verbis v. 225.

1504. *οἴμοι*] *ὤμοι* aliquot codices.

1505. 1506. inverso ordine leguntur in Ald. Correctum ex codicibus.

1505. ΧΑΙΡ.] *μαθ.* R. *ἕτερος φιλόσοφος* V.

1506. *μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβριζέτην*] *μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε* D. R. aliique nonnulli. *μαθόντες εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε* V. Novem alii *μαθόνθ' ὑβρίζετον ἐς* (vel *εἰς*) *τοὺς θεούς.* Tres *μαθόνθ'* (vel *μαθόντ'*) *ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς.* Unde Elmsleius ad Acharn. 733. *μαθόντ' ὑβριζέτην ἐς τοὺς θεούς.* Quod recepi, servato tamen ordine verborum, qui est in libris antiquis. Nunc mihi probabilius videtur poetam *ὑβρίζετε* et *ἐσκοπεῖσθε* scripsisse, librarios vero, qui hæc ad Socratem et Chærephontem referrent, dualem posuisse. Ceterum in codice Dorvilliano et Barocciano 43. annotatum *παθόντες.*

1507. *ἐσκοπεῖσθον* A. D. et unus Dobræi. Vulgo *ἐσκοπεῖσθε,* quod revocandum. Quattuor codices *ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας.*

1508. *ἑρμ.* præfixum in R. *ἑρμῆς* in V.

1510. *γε* om. R.V.

τό γε τήμερον ἡμῖν] Mœris p. 364. (210, 14. ed. Bekk.) *τήμερον εἶναι,* Ἀττικῶς· ὡς Νεφέλαις· *κεχόρευται γὰρ μετρίως ἡμῖν τοῦ τήμερον εἶναι·* memoriæ, ut videtur, errore.

R A N Æ.

ACTA hæc fabula est Lenæis, archonte Callia, olympiadis nonagesimæ tertiæ anno tertio, brevi post Euripidis Sophoclisque obitum tempore: de quo veterum testimonia collegit Clintonus Fast. Hellen. vol. 2. p. 81–85. Primas partes egit Philonides. Fabula ipsa tantopere placuit ut non solum primus locus inter victores ab judicibus daretur Aristophani, sed etiam paullo post, ut videtur, denuo in scenam produceretur, ut ex Dicæarcho narrat scriptor argumenti.

4. χολῇ] σχολῇ A. aliique nonnulli vitiose. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 73, 1. χολή ἐστιν: οἷον ἀηδὲς καὶ προσκορές· Ἀριστοφάνης. Suidæ quoque in πάνυ γὰρ ex libris optimis χολή restituit Gaisfordus pro σχολή. χολή ἐστι eodem sensu dictum quo χολὴ κινεῖσθαι dici solet.

7. ἐκεῖνο μόνον] μόνον ἐκεῖν' A. D. V. ἐκεῖν' om. R. Duo codices μόνον δ' ἐκεῖν', quod minime probandum.

8. τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς] In Eq. 998. oraculorum magnam vim afferens eorumque sub pondere gemens ait Isiciarius: οἴμ', ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. τἀνάφορον Latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plautus Cas. 2, 8, 1.

Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum
Cum furca in urbem, tanquam carbonarium. BRUNCK.

9. μηθ'] μήδ' libri aliquot.

13. Φρύνιχος, comicus poeta nostri coævus, de quo mentio in Argumento. Alius fuit ejusdem nominis poeta tragicus antiquior. Vide Bentleii Dissert. Phalar. de Origine Tragœdiæ p. 144. Latinæ versionis. Amipsias poetam nostrum in comœdiarum commissione bis superavit. Ejus Comastis cesserunt Aristophanis Aves: Conno Amipsiæ cesserunt priores Nubes. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus in scenam, cujus tres versus servavit Diog. Laert. 2, 28. BRUNCK.

14. Λύκις] Obscuræ memoriæ poeta, de quo scholiastæ nihil aliunde compertum habuerunt.

15. σκεύη φέρουσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ] Versus non ab Aristo-

phane, sed ab interprete scriptus. Quem qui addidit, poetæ verbis eandem fere operam præstitit quam Nubium versui 296. (*οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποιήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι*) scholiasta annotatione sua, *οἱ ἄλλοι ποιηταί· οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. σκευηφοροῦσ'* V. et Mutinensis primus. *σκευοφοροῦσ'* A. aliique nonnulli cum Suida in *Λύκις*. Triplicem scripturam memorat scholiasta, *σκευηφοροῦσιν, σκεύη φέρουσιν, σκευοφοροῦσιν*. Deteriorum codicum vitia et interpolationes sunt *οἱ σκευοφοροῦσ'* (vel *σκεύη φέρουσ'*), *οἵτινες σκευηφοροῦσ', τοῖς σκευοφοροῦσ'*. In fine *ἐν τῇ κωμῳδίᾳ* R. solus.

18. *πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ*] *πλὴν ἠνιαυτοῦ* R. *πλὴν ἡνι αὐτοῦ* V. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 58, 23. *πλέον ἢ ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς ἀηδίας γίνομαι: ἀστεῖον. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ἀηδίας οὕτω διατίθεσθαι, ὡς καὶ τῶν ἐτῶν ὑφαιρεῖσθαι, οὐδὲν ἀλλ' ἢ αὔξησίς ἐστιν.*

22. *υἱὸς Σταμνίου*] Dicendum erat *υἱὸς Διὸς* sed *παρ' ὑπόνοιαν* dixit *Σταμνίου*, i. e. urcei, quia Bacchus sive vinum in urceis conditur. Schol. BERG. *Θάσιον οἶνου σταμνίον* Lys. 196.

27. *οὗνος*] Vehitur asino Xanthias, ut Silenus, Bacchi famulus, de quo Lucianus in Deorum concilio c. 4: *φαλακρὸς, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος Λυδὸς οὗτος.* BERG. *ὄνος* R. *οὗνος* Eustath. p. 488. 10.

33. *ἐγὼ οὐκ*] *ἔγωγ' οὐκ* R. V, ut in Eq. 1021. Quod nihil aliud est quam *ἐγ' οὐκ*.

ἐναυμάχουν] Si interfuisset prælio ad Arginusas, libertatem consequutus fuisset, ut alii servi, qui interfuerant; sed tunc miser ophthalmia laborabat, ut ipse 192. dicit. De servis libertate tunc donatis infra 694. BERG. Xenophon Hell. 1, 6, 25. *οἱ δὲ 'Αθηναῖοι τὰ γεγενημένα καὶ τὴν πολιορκίαν ἐπεὶ ἤκουσαν, ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους.* Hac classe paullo post ad Arginusas pugnatum, servisque qui prælio interfuerunt, libertas data. BRUNCK.

36. *εἰμὶ* V. et codex Florentinus unus. Vulgo *εἰμί*. Eccles. 1093. *ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας ἑλκόμενός εἰμι.*

41. *νὴ Δί*] Scribebatur *νὴ Δία*. Vid. ad Eq. 319.

42. *Δήμητρα*] *δήμητραν* R.

46. *κροκωτῷ*] Scholiastes *Διονυσιακὸν φόρημα*. Pollux 4, 117.

ubi agit de vestibus comicis et tragicis: *ὁ δὲ κροκωτὸς ἱμάτιον. Διόνυσος δὲ αὐτῷ ἐχρῆτο.* Proprie *mulierum* est, in Lys. 44. *κροκωτὰ φοροῦσαι.* Sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit. De Agathone, homine delicatulo, Thesm. 143. *ποδαπὸς ὁ γύννις—τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ;* BERG.

48. *ἐπεβάτευον* Κλεισθένει] *Clisthenem inscendi.* Tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine. Salse cinædum perstringit, ut Lys. 1092. BRUNCK.

51. *κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην*] Inepte vulgo continuata Baccho hæc verba codices A. C. [et R.] Xanthiæ tribuunt, qui tamen se nondum colloquio immiscet: Herculi ea multo melius tribuunt D. E. [aliique et Suidas in *κᾆτ' ἔγωγε.* Totus versus Herculis est in editionibus ante Kusterum.] Glossa *ἐξηγειρόμην ἐξ ὕπνου.* Qui somnia sua aliis narrant, fabulam plerumque his verbis concludere solent, quibus Hercules facete Baccho significat se fortibus ejus factis fidem non habere. BRUNCK.

55. *πόσος*] *ποῖος* V.

σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων] Ironice hoc dictum. Nam Molon, quisquis ille fuerit, sive histrio, sive grassator, fuit procul dubio insigni corporis magnitudine. BRUNCK. *σμικρὸς*, quod Brunckius tacite posuit, in uno est inventum codice Monacensi. *μακρὸς* Mutinensis primus cum paucis aliis: quam scripturam scholiasta memorat. Est conjectura grammatici, qua facetia hujus loci prope tota tollitur.

56. Scholiastes, *γυναικὸς οὐ δῆτα*] *τινὲς ἀπὸ τοῦ γυναικὸς ἀμοιβαῖα ποιοῦσι· τινὲς δέ φασιν ὅλον τὸν* Ἡρακλέα *λέγειν, λογιζόμενον τίνος ἠράσθη* Διόνυσος· *τοῦ δὲ* Διονύσου *εἰπόντος τὸ ἀτταταὶ ὁ* Ἡρακλῆς *ὑποπτεύει ἀνδρὸς ἐρασθῆναι* Κλεισθένους *τὸν* Διόνυσον. Prior ratio vera, altera ab grammaticis excogitata.

57. *ἀτταταῖ*] Libri *ἀτταταί. ἀταττὰὶ* codex unus Dobræi. *ἀππαπαῖ* varia lectio scholiastæ. Et sic Suidas in h. v.

Κλεισθένει Ald. *τῷ* Κλεισθένει codices, ut videtur, omnes.

62. Per similitudinem indicat Herculi magnitudinem desiderii sui, quod tam magnum esse dicit quam fuerit Herculis desiderium, si quando esuriret. Introducitur autem Hercules tamquam nimium vorax a poetis. Vide infra 549. et seqq. Pac. 841. BERG.

63. ἔτνους] γρ. ἐγὼ V. γ' post μυριάκις addunt R. et quattuor alii, non V.

64. ἤ 'τέρᾳ (ἤ 'τέρα R. ἢ ἕτερα V. et sic vel ἤ 'τερα alii nonnulli) φράσω] Euripidis ex Hypsipyle verba.

67. Verba καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος; in libris quibusdam Herculi tribui narrat scholiasta: recte, ut videtur.

68. οὐκ] literam κ in versus proximi initio habet R.

68. 69. Adeo amat etiam mortuum Euripidem, ut Plutonis tristia regna et locum inamabilem inferorum adire velit illius causa. Philemon etiam suspendere se volebat, si modo sciret, manes habere sensum, ut Euripidis conspectu frui posset: εἰ ταῖς ἀληθείαισιν, inquit, οἱ τεθνηκότες αἴσθησιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασί τινες, ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην. Talis amor eum tenebat, ut dicit Thom. M. in Eurip. Vita. BERG.

71. δέομαι] Scholiasta, αὐτοῦ γὰρ τοῦ Διονύσου ἐστὶν ὁ ἀγών.

72. Euripidis ex Œneo verba, ubi de ξυμμαχοῖς dicta fuerunt.

73. 'Ιοφῶν] Sophoclis filius, qui putabatur patris tragœdias pro suis venditare; quia ergo Sophoclis tragœdiæ laudabantur, Iophontem, qui eas tanquam suas proferebat, dicit bonum videri poetam, sed non vult affirmare, eum revera esse talem. Ex schol. BERG.

τοῦτο γάρ τοι καὶ] τουτὶ γὰρ καὶ V. τὸ γάρ τοι καὶ Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 5, 31.

76. οὐ Bentleius. οὐχὶ libri.

77. ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν vulgo. ἀνάγειν εἴπερ ἐκεῖθεν R.V. Recte alii non pauci non solum ἀνάγειν, sed etiam γ' post εἴπερ præbent.

78. γ' om. R.

80. γ' om. V.

81. κἂν] Legebatur καί.

ἐπιχειρήσειέ μοι] ἐπιχειρήσειεν ἂν A. et Mutinensis.

83. ἀποίχεται] οἴχεται R. V. ἀποίχεται Suidas in 'Αγάθων.

86. Ξενοκλέης] Carcini filius, ut testatur ipse comicus Thesm. 447. Ibidem 175. dicit esse malum poetam et malum hominem. BERG. Libri quidam deteriores ξενοκλῆς.

87. Πυθάγγελος] Poeta tragicus ignobilis, teste schol. Indignatur autem servus, quod de talibus hominibus loquantur, sui autem rationem non habeant, grave onus tenentis. BERG.

90. πλεῖν ἢ μύρια] πλεὶν ἢ μυρία R.

91. πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα] Compaatio comica. Nub. 430. τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Alexis comicus apud Eustathium p. 1226, c. 13. κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ. BRUNCK. Aliquot codices πλεῖν ἢ σταδίου (simili errore, ut v. 18.), Etym. M. p. 262, 14. πλεῖν σταδίου. πλεῖν ἢ σταδίῳ Aristides vol. 2. p. 133. Suidas in πλεῖν et Eustathius l. c.

93. χελιδόνων μουσεῖα] Eustathius ad Odyss. p. 1914, 34. λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλὲς (ἡ χελιδών) οἷα Θρᾷσσα κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ κωμικός, οὓς ἐκεῖνος ψέγει, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζοντας χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ· ὅ ἐστιν ὑποβαρβάρους, χελιδόνων δίκην, οὐ μὴν ἐμμούσους ὡσεὶ καὶ Σειρήνων ἢ ἀηδόνων. Hinc infra 678. Cleophontis peregrinitatem dictionisque barbarismum perstringit. Alio sensu verba ista χελιδ. μουσεῖα adhibuerat Euripides in Alcmena, unde ea transtulit comicus: πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα. BRUNCK.

94. Hujus loci sensum non adsequuti sunt interpretes, quem pessime reddidit Berglerus: *qui gaudio emoriuntur, si chorus eorum tantum semel secunda utatur fortuna in tragœdia*. Centum ista parasangis a poetæ mente distant. φροῦδον εἶναι, γίγνεσθαι, οἴχεσθαι nullibi significat nec significare potest: *gaudio emori*. προσουρέω *secundo vento*, vel *secunda fortuna utor*, ne Græcum quidem est. Satis mirari nequeo, Henrico Stephano, viro doctissimo, fraudi fuisse ineptam Græculi in scholiis interpretationem: προσουρήσαντα, εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα. Melioris notæ sunt, quæ tradit scholion ineditum cod. Regii D. οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου τοῦ ἀνέμου. οὐρῶ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ. προσουρήσαντα οὖν, τὸ βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ. Acceperunt interpretes istud προσουρήσαντα pro accusativo singulari ad χορὸν pertinente, quum sit neutrum plurale in casu recto, cum ἃ φροῦδα conjungendum. Denique χορὸν λαμβάνειν dicebantur scenici poetæ, quibus locupletes cives choragi munere fungentes, (vide Petitum de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. Vide interpretibus notata ad Eq. 513. καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν. Exilibus racemulis succo carentibus comparatos adolescentulos illos, qui

nondum maturo ingenio, tragœdiæ componendæ se pares esse rentur, ait Bacchus statim *arescere*, *evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragœdiam minxerint: necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. Hæc est poetæ mens. De tragœdia, tanquam de meretrice, loquitur, quæ amatoribus poetis copiam sui facit. Sic de comœdia in Equit. 517. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. BRUNCK.

100. αἰθέρα Διὸς δωμάτιον] Ex Melanippa Euripidis. Vide not. ad Thesm. 272. Χρόνου πόδα erat in Euripidis Alexandra, καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα [προὔβαινε πούς: vid. ad schol.] Audacior eadem locutio occurrit in Bacch. 876. ubi de diis dicitur: κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως | δαρὸν χρόνου πόδα, καὶ | θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον. Quæ sequuntur spectant notissimum ex Hippolyto versum 611, comico sæpius vexatum: ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Confer Thesm. 275. BRUNCK.

102. γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός] *Linguam quæ juravit seorsum a mente.* Hoc dicere debuit ad sententiam versus Euripidei, quem deridet; nec forte jocum captavit, dicendo *pejeravit*, ut vertunt pro, *juravit*. Compositum hoc non plus valet, quam simplex, abundante præpositione: sicque in vulgi sermone accipiebatur Solonis ævo, ut constat e lege, quam profert Lysias c. Theomnest. p. 359. ἐπεγγυᾶν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω. BRUNCK.

ἰδίᾳ] ἄνευ R. aliique nonnulli: quod glossema super ἰδίᾳ scriptum in A.

103. μἀλλὰ scholiasta. μάλα R. et codex Baroccianus. μ' ἀλλὰ Suidas in σὲ δὲ ταῦτα. Legebatur καὶ μάλα. Similiter interpolatus fuit v. 751. Photius p. 244, 1. a Dobræo emendatus, μἀλλά: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά. Codex μαλαν (sine accentu): ἀντὶ τοῦ οὐ καλά.

πλεῖν ἢ μαίνομαι] Scholiasta πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. Utitur hac locutione infra v. 751.

105. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν] Euripides Androm. 237. ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι. BERG. Conf. annotationem ad schol.

106. γε in libris quibusdam omissum.

107. *δειπνεῖν με δίδασκε*] Scholiasta, *τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ.*

108. *ἕνεκα—ἔχων*] *οὕνεκα—φέρων* Aldus et codices deteriores.

113. *κρήνας*] *κρημνοὺς* varia lectio scholiastæ.

116. Versus totus Herculi tribuebatur. Correxit Seidlerus. Alloquitur autem Hercules Dionysum, non Xanthiam, *περὶ οὗ οὐδεὶς λόγος*, quæ scholiastæ fuit opinio prava personarum distinctione decepti. Pro *καὶ σύ γε* in V. scriptum *ἰέναι κάτω*, cum *γρ. καὶ σύ γε.*

118. *ὅπως*] *ὅπη* (*γρ. ὅπως*) V.

ἀφιξόμεθ' A. R. aliique. *ἀφίξομ'* vulgo. *ἀφίξομ'* (*γρ. ἀφιξώμεθ'*) V.

121. *θρανίον*] Scabellum hac voce notatur, cui insistens quis collum inducat laqueo, quo fiat una litera longa, ut ait Plautus Aulul. 1, 1, 38. Male Pollux 10, 48. pro *paxillo* accipit, ad quem locum v. Jungerm. BRUNCK. Photius p. 94, 5. *θρανίον: δίφρον.*

122. *πνιγηράν*] Qui se suspendunt, illi *πνίγονται*, *suffocantur*; et, *æstus* dicitur *πνῖγος*. Dixerat autem, se nolle *θερμὴν ὁδὸν*, *calidam, æstuosam viam*. BERG.

123. Jocus est in ambigua significatione v. *τρίβειν*, quod de via dicitur, tum de medicamentis, quæ in mortario teruntur. Similis jocus est in Stratonis venusto carmine 11, ubi investes medici *φάρμακον τρίβειν* dicuntur, quo significatur illa *τοῦ δεῖνα τρίψις*, cujus haud infrequens mentio apud comicum. BRUNCK.

124. *διὰ θυείας*] Cicuta nempe, quæ in mortario teri prius debuit: unde de ea, quam hausturus erat Socrates, Plato in Phæd. p. 116. *καὶ ἐνεγκάτω τὶς τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος.* Mox p. 117. de eo qui præparatam cicutam Socrati erat adlaturus: *καὶ συχνὸν χρόνον διατρίψας ἧκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον.* SPANH. *θυίας* R. hic et alibi. Idem *κώνιον* pro *κώνειον*, et *κεραμικόν* pro *Κεραμεικόν* v. 129.

125. Nec *frigidam viam* sibi ostendi volebat, v. 119. BERG.

126. Quod de cicuta hic dicitur, quæ frigore enecet, et quidem facto a pedibus ac dein a suris initio, firmat de Socratis e

pota cicuta obitu Plato Phæd. p. 118. *κἄπειτα σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν πόδα ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δὲ οὐκ ἔφη· καὶ μετὰ τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιὼν οὕτως ἡμῖν ἐπεδείκνυτο, ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο.* SPANH.

127. *ταχεῖαν καὶ κατάντη*] *κατάντη καὶ ταχεῖαν* V.

129. V. Meursium Gr. Fer. in *Λαμπάς*. BRUNCK. Is docuit in vico s. regione Ceramici intra urbem (Paus. I, 3.) tres cursus lampadicos (*λαμπαδοῦχοι ἀγῶνες*) quotannis institutos esse, Minervæ, Hephæsto, et Prometheo. BECK.

εἶτα R. et Baroccianus. Vulgo *κᾆτα*.

133. *ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι εἶναι*] Scholiasta, *τοῦτο γνωριμώτερον ἔχει τὸν νοῦν· ἐπειδὰν οἱ θεώμενοι εἴπωσιν, ἀφείητε, δηλονότι οἱ τρέχοντες, καὶ σὺ σαυτόν. γράφεται δὲ ἐν πολλοῖς εἶναι ἀντὶ τοῦ εἴητε. μήποτε δὲ τὸ δεύτερον εἶναι, τὸ ἓς καὶ σὺ σαυτὸν, ἁμαρτανομένου τοῦ προτέρου. λέγοι δ' ἄν τις καὶ τοῦτο λόγον ἔχειν, ὡς τῶν θεωμένων ἐπικελευόντων τῷ τὸ σημεῖον ἀφιέντι κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα οὕτως εἶναι. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. τινὲς δὲ γράφουσιν εἴητε, ἀντὶ τοῦ ἀφείητε, οἱ δρομεῖς δηλονότι.* Illud *εἴητε* corruptum ex *εἴη*. Hesychius, *εἴη: ἔστιν ἄφεσις. καὶ ἔξεστιν.* Seidlero *εἶνται* scribendum videbatur. Verum videtur aut *εἴη* illud aut, quæ sensum eundem præbet, scriptura vulgata *εἶναι*, quam recte explicat Lobeckius ad Sophoclis Ajac. p. 190. ed. sec. "In lampadodromiis facem ar- "dentem signum incipiendi cursus, de turri dejectam esse ex "poetæ verbis clare apparet; quum vero ii, qui in turri con- "sistebant tædam demissuri, per tenebras videre non possent, "num cursores ad capessendum certamen parati essent et "compositi, attendebant vocem spectatorum, qui omnibus ex- "peditis ἔφασκον εἶναι *jubebant lampadem mitti*; atque hoc "ipso temporis momento Hercules Baccho ut se præcipitet "auctor est."

134. *ἐγκεφάλου θρίω δύο*] Quia cerebrum hominis habet membranas foliis ficuum, quæ *θρῖα* dicuntur, similes: aut alludit ad illud cibi genus, quod paratur ex cerebro animalium quorumdam foliis ficuum involuto. Ex. schol. BERG. *ἐγκεφάλῳ* V. Idem cum R. aliisque *δύω*.

136. *δαί*] *δέ* V.

137. *ἐπὶ*] *εἰς* V.

138. *πῶς* codex unus Brunckii et, ut videtur, V, cum Suida

in φεῦ. Libri reliqui πῶς γε, positum fortasse ab librario περεωθήσομαι pronuntiante. πῶς γε λέγεις pro πῶς λέγεις scriptum in R. v. 515.

141. τὼ δύ' ὀβολώ] Allusio ad judicum Atheniensium mercedem, aut eam, quæ civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel imminuta fuit ab uno ad tres obolos: duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editæ fuerunt Ranæ. Idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, comicus duobolon nauli nomine solvi fingit. BRUNCK. Aliena sunt quæ de mercede concionis populi et judicum narrat scholiasta, quam tum quum Ranæ agerentur non duorum sed trium obolorum fuisse constat. Recte Boeckhius Œcon. civ. Athen. vol. 1. p. 251. διωβελίαν intelligere videtur, id est θεωρικὸν, quod populo largiebantur ad spectacula publica.

142. Θησεὺς] Hunc ad inferos descendisse cum Pirithoo ad rapiendam Proserpinam notum est. BERG. σφ' addit Brunckius.

143. ταῦτ'] τοῦτ' R.

145. βόρβορον πολὺν] Scelerati et qui, necdum eorum mysteriis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in inferis credebantur. Plato de postremis in Phæd. p. 81. ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται. De quibus non initiatis hic agi, vel ex proximis poetæ verbis mox liquebit, quæ de læta et felici initiatorum in inferis conditione mox dicuntur. SPANH.

146. σκῶρ] σκὼρ Ald.

ἀείνων Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 73. ἀεὶ νῶν vulgo, consentiente Suida in ἀεὶ νῶν et σκῶρ. ἀείναον V. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 22, 16. ἀείζων: πᾶν τὸ ἀεὶ ζῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀείνων, τὸ ἀένναον. Similiter alius grammaticus ibid. p. 347, 17.

147. ἠδίκησε] ἠδίκηκε V.

148. κινῶν] Scribendum βινῶν.

τἀργύριον] ἀργύριον codex Baroccianus. Vid. ad Nub. 179.

149. ἠλόησεν] Scribebatur ἠλοίησεν. Correctum ex Suida in ἠλόησεν. Ammonium, qui ἠλοίησεν legisse videatur, p. 10. interpolatum ab librariis esse perite ostendit Valckenar. in Animadvers. p. 21. Virgilium Æn. 6, 608. comparavit Brunckius;

Hic quibus invisi fratres, dum vita manebat, | Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti; | Aut qui divitiis soli incubuere repertis, | Nec partem posuere suis, quæ maxima turba est — &c.

150. ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν] Homerus Iliad. τ, 259. καὶ Ἐριννύες [Ἐρινύες], αἵθ' ὑπὸ γαῖαν | ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. BRUNCK.

151. De Morsimo vide ad Eq. 401. BRUNCK.

152. τούτοισι κεἰ] τούτοις καὶ εἰ R. Scholiasta, τινὲς οὐ γράφουσι τὸν, νὴ τοὺς θεοὺς, στίχον, ἀλλ' ἀφαιροῦσιν αὐτὸν καὶ τὸν ἑξῆς οὕτω γράφουσιν, ἢ πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης παρατίθησι τὸ ἀντίσιγμα καὶ τὸ σίγμα.

153. Cinesias dithyrambicus seu κυκλίων χορῶν poeta, quem sæpe exagitat comicus. De eo videndus Perizonius ad Æl. V. H. 10, 6. et 3, 8. ubi docet πυρρίχην hic canticum notare, ad quod saltabatur. BRUNCK.

154. Virgil. Æn. 6, 638. Devenere locos lætos, et amœna vireta | Fortunatorum nemorum, sedesque beatas. | Largior hic campos æther et lumine vestit | Purpureo, solemque suum, sua sidera norunt. BRUNCK.

156. μυρρινῶνας] Myrtetorum fit mentio, quod myrti coronis redimirentur initiati, unde ab eorum choro dicitur στέφανος μύρτων v. 332. ubi schol. μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. Quod itidem tangitur a Soph. schol. ad Œd. Col. 713. ὁ δὲ Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλακα. Item: καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὸν δᾳδοῦχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυρσίνης ἔχειν στέφανον. SPANH.

157. ἀνδρῶν γυναικῶν] Pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Nam Græci in hoc genere loquendi copulam fere omittere solent. Soph. Antig. 1093. ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα. Lycophro Alex. 683. ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα ξυνουσίας. KUST.

159. ὄνος ἄγων μυστήρια] Proverbium de illis, qui multo labore gravantur, inde ortum, quia tempore mysteriorum res ad illos ritus necessarias ope asinorum ex urbe portarent Eleusinem, ubi fiebant mysteria, ut docet schol. BERG. ἄγω R.

164. νὴ Δί] Legebatur νὴ Δία. Vid. ad Eq. 319.

169. μὴ 'χω] Legebatur μὴ εὕρω, crasin aliis aliter exprimentibus. Recepi commemoratam ab scholiasta lectionem μὴ 'χω, cujus interpretatio esse videtur μὴ εὕρω. Nam sæpe sic lo-

quuntur scholiastæ, velut ad Pluti v. 476. *ἵνα μὴ εὕρωσιν ἀνακῦψαι*. Apud Soph. Antig. 225. *πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις*, libri deteriores *εὗρον*.

170. *τιν' ἐκφέρουσι* Elmsleius. *τινες φέρουσι* A. R. aliique plurimi: pauci *τινες ἐκφέρουσι* cum Aldo.

175. *ἐὰν*] *ἵν' ἂν* V. aliique nonnulli. *ἵνα*, lectionem ab scholiasta memoratam, habet Vaticanus.

177. *ἀναβιῴην πάλιν*] Quum viventes dicant: *emoriar, dispeream*; si velint sibi maximum malum imprecari, iste mortuus contra, quasi maximum malum sibi imprecans dicit: *reviviscam denuo*. BERG.

180. *ὠὸπ παραβαλοῦ*] Charontis *ἐπιφώνημα* est, quo ripæ proximus vectorem, quem remigare cogit, jubet cymbam ripæ applicare. Vide infra ad 269. Hoc vero dum clamat, in ulteriori ripa est; postea solus cymbam reducit ad ripam in qua stat Bacchus. BRUNCK. Photius p. 380, 10. *παραβαλοῦ: παύου. κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας.*

181. Verba *τουτὶ τί ἐστι*; Dionyso, cetera cum versibus sequentibus duobus Xanthiæ tribuunt editiones ante Brunckium. Correctum ex pluribus codicibus. Scholiasta, *τοῦτο λίμνη νὴ Δία: τοῦτο οἱ μὲν τὸν Διόνυσόν φασι λέγειν, οἱ δὲ τὸν Ξανθίαν.*

183. *κἄστι γ'*] *κἄστιν* pauci codices.

184. Scholiasta, *πιθανὸν ὑπονοεῖν τρεῖς τοῦτο λέγοντας ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον, Ξανθίαν καὶ τὸν νεκρόν.* Versum totum ex Achæi Æthone, dramate satyrico, sumptum esse idem annotavit ex Demetrio. Pronuntiabatur autem in fabula illa ab choro satyrorum.

186. *ἐς*] *εἰς* libri.

Λήθης πεδίον] Scholiasta, *τὸ Λήθης πεδίον Δίδυμός φησι χωρίον ἐν Ἅιδου διατετύπωκεν οὕτω λεγόμενον, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον* (v. 194.), *πλάσας ἀπὸ τοῦ τοὺς νεκροὺς αὐαίνεσθαι καὶ ἀλίβαντας εἶναι.*

ἢ 's] *ἢ εἰς* codex Baroccianus. Vid. ad Acharn. 242.

ὄνου πόκας] Photius p. 338, 8. *ὄνου πόκαι: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.* Similiter explicant scholiastæ et parœmiographi.

187. *Κερβερίους*] A Cerbero nomen finxit gentis *Κερβερίων*, respiciens ad *Κιμμερίους* Homericos Odyss. λ, 14. *ἡ δ'* (*ἡ ναῦς*)

ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ὠκεανοῖο· ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. ubi a grammaticis quibusdam lectum fuisse Κερβερίων ab scholiastis et Etym. M. p. 513, 45, est annotatum: quod e loco comici ductum videri ait Eustathius. Vid. Hesychii interpretes s. v. Κερβέριοι.

Ταίναρον] Laconicæ promontorium, ubi putabatur esse descensus ad inferos. Virg. Georg. 4, 467. *Tænarias etiam fauces, alta ostia Ditis.* BERG.

188. ποῖ Baroccianus, Vaticanus et Cantabrigienses duo. Vulgo ποῦ cum Suida in ποῦ σχήσειν. Theognis v. 65. a Berglero citatus, πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν οὐδέ τις οἶδε ποῖ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἀρχομένου.

189. ἐς κόρακας Charonti, ὄντως Dionyso tribuit V.

Δία] δί R.

οὕνεκα A et sex alii. εἵνεκα vulgo et Suidas in σοῦ γ' εἵνεκα. ἕνεκα V, Baroccianus, Mutinensis.

190. ἔσβαινε δή Dionyso tribuit R.

ἔσβαινε R. εἴσβαινε V. Vulgo ἔμβαινε.

191. τὴν περὶ τῶν κρεῶν] Vetus glossa in cod. meo, τῶν νεκρῶν σωμάτων. Ea postmodo a librariis diversimode in textum invecta fuit. In D. [et Barocciano et Cantabrigiensibus duobus] textus verba sunt, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν. Ibi partem illius glossæ pro genuina voce vides. In C. uno tenore scriptum in textu τὴν περὶ τῶν κρεῶν, σωμάτων, ubi altera pars glossæ versui addita. [In Vaticano νεκρῶν, superscripto κρεῶν.] Sincera lectio est τὴν περὶ τῶν κρεῶν, cujus acumen non adsecutus est auctor vetus expositionis Kustero probatæ: ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων. Quod quidem, pace Kusteri dictum sit, est plane absurdum. Nam in omni prælio, qui pugnant, pro vita certant: tum aliud etiam servis propositum erat præmium, nempe libertas. Frigida est, quam alii comminiscuntur, allusio ad notum proverbium, ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει. [Ad quod respicit Plutarch. Mor. p. 1087 b.] Quis enim inde emergit sensus? *Servum non veho, nisi qui in pugna navali fortiter dimicavit.* Sed qui dignoscere poterat Charon, an servus *fortiter* dimicasset, necne? Sagacitatem eorum desidero, qui facetissimo comico ejusmodi sententias tribuunt, in quibus non

est mica salis. At vero salse hoc loco Atheniensium stultitiam perstringit, qui post commissam eodem anno, quo Ranæ editæ, celebrem ad Arginusas pugnam, ita se erga victoriæ auctores duces gesserunt, ac si non de imperio, sed tantum de cæsorum *carnibus*, seu cadaveribus sepeliendis, dimicatum fuisset. Idcirco pugnam illam *τὴν περὶ τῶν κρεῶν μάχην* appellat. BRUNCK. Scholiasta, *διάφοροι γραφαί. οἱ μὲν γὰρ κρεῶν, ὡς Ἀρίσταρχός φησιν, ἐπὶ τῶν σωμάτων λαμβάνεσθαι πολλάκις, καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ, τοιοῦτος ὢν ἄρξει σὺ τοῦδε τοῦ κρέως. ἐνθάδε οὖν εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ.— ἕτεροι δέ φασιν αἰνίττεσθαι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ἣν διὰ τοὺς νεκροὺς ἠγωνίσαντο, τὴν δευτέραν γραφὴν (νεκρῶν) αἱρούμενοι.* Photius p. 177, 3. Κρέας: *τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐπανάρυμα· καὶ τὸ σῶμα· — τὴν περὶ τῶν κρεῶν: ὁ δὲ Ἰξύων γράφει τὴν περὶ τῶν νεκρῶν· τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί.* Apparet ex his lectionem antiquam *κρεῶν* esse, a grammaticis quibusdam in *νεκρῶν* mutatam, conjectura minine contemnenda.

193. *οὔκουν*] Libri *οὐκοῦν*.

κύκλῳ R. V, Baroccianus, Vaticanus aliique. Vulgo *τρέχων*. Scholiasta, *ἀντὶ δὲ τοῦ τρέχων γράφεται καὶ κύκλῳ*.

194. *ποῦ*] *ποῖ* V.

ἀναμενῶ] Potuit etiam *ἀναμένω* dici, modo subjunctivo.

παρὰ] *περὶ* Baroccianus.

194. *παρὰ τὸν Αὑαίνου λίθον*] Faceta ambiguitas est in his verbis. *Αὑαίνου* positum est tanquam nomen proprium cujusdam sic dicti lapidis; sed accipi potest pro imperativo verbi *αὑαίνομαι*. BRUNCK. Conf. ad v. 186.

195. *μανθάνεις*; Bene hæc quæstio in tribus codd. Baccho tributa: in A. persona non adscripta; sed vacuum relictum spatium. Bacchi intererat, non vero Charontis [cui vulgo et in R. tribuitur], Xanthiam percontari, an recte intellexisset, ubinam subsistere deberet herum opperiturus. BRUNCK.

197. *κάθιζ' ἐπὶ κώπην*] *Sede ad remum.* Schol. in D. *ἤγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν.* BRUNCK.

εἴ τις ἐπιπλεῖ] Emendo *εἴ τις ἔτι πλεῖ σπευδέτω·* i. e. *si quis adhuc navigaturus est, festinet.* Imitatur enim hic Charon morem nautarum, qui quum e portu soluturi sunt, clamore sublato hac

de re monere solent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci. KUST. Recepi Kusteri emendationem.

199. *οἶπερ*] *οὗπερ* R. V. *οἶπερ* Joannes Alex. *τονικ. παραγγ.* p. 32, 13.

ἐκέλευσας] *ἐκέλευες* R. Aoristum habet Joannes Alex.

201. om. R.

202. *φλυαρήσεις*] Libri multi *φλυαρήσῃς*.

203. *κᾆτα*] Utitur hoc loco Apollonius Dyscolus in Bekkeri Anecd. p. 496, 11. ubi de hac particula agit.

204. *ἀσαλαμίνιος*] Id est qui non interfuerim pugnæ navali ad Salaminem.

206. *τίνων*] *τινῶν* R, qui hoc Charonti continuat.

208 *ὦ ὀπόπ ὦ ὀπόπ ὦ ὀπόπ* V. Omittit hunc versum R.

209. Ranarum chorus ex iisdem personis est compositus, qui postmodum chorum mystarum repræsentant. Recte scholiasta, *ταῦτα καλεῖται παραχορηγήματα, ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι οὐδὲ ὁ χορὸς, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους. ὁ δὲ ἀληθῶς χορὸς ἐκ τῶν εὐσεβῶν νεκρῶν συνέστηκεν.* Et ad v. 319. ubi chorus initiatorum prodit, *μετεβλήθη ὁ χορὸς εἰς μύστας*. Conf. ad Thesm. 104.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ] Libri hic et infra ΧΟΡΟΣ.

209. *βρεκεκεκὲξ*] *βρεκεκὲξ* libri aliquot hic et infra: quam formam ponit Joannes Alex. *τονικ. παραγγ.* p. 38, 7. ubi de adverbiis in *ξ* exeuntibus agit. Et sic in fabula Æsopica 307. p. 125. ed. Fur.

210. om. V.

213. *φθεγξόμεθ'* V. et Cantabrig. unus.

214. *κοὰξ* ter V.

215. *Νυσήιον*] A Nysa urbe, in qua educatus fuit Bacchus. Non omisit hoc cognomen Ovidius Metam. 4, 13. ubi coacervat cognomina Bacchi. BERG. Nysium dicit non Dionysum Thracium, sed generali utitur dei illius epitheto, quo etiam Dionysus Lenæus designari poterat. Vid. Boeckh. in commentatione de Dionysiis in Actis Academ. Boruss. a. 1817. p. 108. 109.

216. *Διώνυσον* Hermannus. Libri *Διόνυσον*.

217. *Λίμναισιν*] Ludit in ambiguitate voc. *Λίμναι·* nam *λίμναι* et *lacus* sunt, quibus gaudent ranæ, et locus Athenis,

ubi erat templum antiquissimum Bacchi, ut dicit Demosth. c. Neær. [p. 1370. Reisk.]; Thucydides etiam testatur, ibi celebrata fuisse antiqua Dionysia 2, 15. *καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου (ἱερὸν), ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι.* BERG. Hoc dicunt, velle se jam nunc ubi Lenæa aguntur, id est mense Gamelione, in honorem Dionysi canere, quod alioqui Anthesterione demum mense, quo Chytri aguntur, facere solent. Vid. Boeckh. l. c. p. 85. *Λίμναις* lemma scholii.

ἀχήσαμεν] Legebatur *ἰαχήσαμεν*. Vid. ad Thesm. 327.

κραιπαλόκωμος] *κραιπαλαίκωμος* R.

218. *τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι*] *ταῖς ἱεραῖσι χύτρῃσι* A. *τῆς ἱερῆς χύτρῃσι* Barroccianus.

221. *δέ γ'*] *δ'* V.

222. Post hunc versum insertum legebatur XO. *βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ*, quæ recte omittunt V, Baroccianus et Cantabrig. primus.

226. 227. *κοάξ* duplicatum R, Barocc. et Cantabr. primus.

228. *γ'* R. V. *ἔγωγ'* vulgo. *σύ γ'* Vaticanus et pauci alii.

230. *κεροβάτας*] Photius p. 158, 5. *κεροβάτας: ὁ Πὰν, ὅτι κέρατα ἔχει ἢ κερατίνας βάσεις.* Sic recte explicuit Didymus ab scholiasta memoratus.

233. *δόνακος, ὃν ὑπολύριον*] Huc respexit Pollux 4, 62. *καὶ δόνακα δὲ ὑπολύριον οἱ κωμικοί, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις.* Item Hesych. *δόνακα ὑπολύριον: πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑπετίθετο.* Suppositus ille lyræ fidibus calamus eumdem præstabat usum, quem in instrumentis, quæ hodie chordis instruuntur, pars illa quam vocant *le chevalet*. Hujus loci meminit Eustath. ad Hom. p. 1165, 23. cujus verba haud inutile erit proferre. *δόνακες διαφέρουσι καλάμων, ὅτι λεπτότατος μὲν ὁ δόναξ, ἁδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συρικταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς, ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ὀλεσιαυλοκάλαμος ἐσκώφθη. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ ἐπιλύριον, ἐπάγει· τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον (ταῖς λύραις). ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Βατράχοις, ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα.* Hinc corrigenda Pollucis verba, ubi perperam legitur *κεράτων* [pro *κέρατος*, ut

Eust.]. Nam aliud quid in lyra erant *κέρατα*, *manubria*, *brachia*, quæ *πήχεις* appellabantur: *ὑπόλυριον* autem, sive e calamo sive esset e cornu, vocabatur *μαγάδιον*. V. Luciani intpp. ad dial. Apoll. et Vulc. p. 222. BRUNCK.

234. *ἔνυδρον*] Eurip. Hel. 355. *τὸν ὑδρόεντα* (corrig. *ὑδρόεντι*) *δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν*.

241. *φθεγξόμεσθ'* R. Vulgo *φθεγξόμεθ'*.

242. *εὐηλίοις*] Quod ranæ hic dicuntur, lucente sole seu *apricis diebus*, e palude Limnæa ad terram per *cyperum* et *phleon*, nascentes ibi plantas, transiisse, egregie illustrat Theophrasti locus H. Pl. 6, 5. ubi de *φλέῳ* ait: *παρὰ τὰ ἄστη καὶ ἐν εὐηλίοις τόποις φυομένη*. Alibi vero H. Pl. 4, 11. quæ hic apud Comicum junguntur, *κύπειρος καὶ φλέως*, nasci dicuntur in palude Orchomenia. SPANH.

243 *ἡλάμεσθα*] *ἡλάμεθα* R. V.

244. *φλέω*] *φλεὼ* R. *φλέως* A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 294.

245. *ἐν* addidit Hermannus.

πολυκολύμβοισι R. V. et Suidas in *φλέω*. Vulgo *πολυκολύμβοις*.

250. Dionyso dat V.

251. *τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω*] Scholiasta, *τοῦτο ἀφ' ὑμῶν λαμβάνω, ὅ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀφαιροῦμαι, ἵνα μὴ λέγητε τὸ κοάξ*. Hoc sensu dici non poterat *λαμβάνω*. Minabundus hæc dicit Dionysus, ranas clamore se victurum esse indicans: quod revera efficit v. 268. Recte igitur alius scholiasta, *τὸ λέγειν βρεκεκεκὲξ παρ' ὑμῶν ἔμαθον*.

252. *δεινά τἄρα*] *δεινά γ' ἄρα* vulgo. *δεινὰ γὰρ* R. Correxi ex V, qui *δεινά τ' αρα*. Post *πεισόμεσθα* in A. illata est annotatio scholiastæ, *εἰ σιγήσομεν*.

259. *ἡ φάρυγξ*] *ἡ φάρυξ* R. V. et V. infra v. 571: quæ forma ex casibus obliquis *φάρυγος φάρυγι φάρυγα* cognita est, qua poetæ interdum utuntur, et Aristophanes ipse fragm. 515. *ὁ φάρυγξ* D. et Vaticanus. Vide Thom. M. p. 570.

261. Dionyso dat R.

262. *τούτῳ*] *τοῦτο* R.

νικήσετε] *με* addit Baroccianus.

263. *σὺ*] *γε* (superscr. *σὺ*) R. *γε σὺ* Baroccianus.

264. οὐδέποτε] Legebatur οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή με (δή om. R.V.A. Baroccianus, γ' ἐμὲ exhibentes). οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε. Abjeci scholiastarum supplementa.

265. δῇ] Vulgo δεῖ. δέῃ A. Correxi jam in prima hujus fabulæ editione ex libris Ravennate et Veneto monuique formam subjunctivi monosyllabam etiam aliis comicorum versibus esse restituendam, quibus synizesis adhiberi nequit, velut Aristoph. Plut. 216. Philetæri apud Athen. 10. p. 416 f. Menandri apud Plut. Vit. Alex. c. 17. apud Stob. Floril. 15, 5. Antiquissimum hujus contractionis exemplum est δῆσεν in Iliad. σ, 100. ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. Sophron apud Athenæum 7. p. 306 d. ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὄκκα τινὸς δῆσθε. δῇ pro δεῖ male scriptum in R. Equit. v. 963. 964.

266. τοῦ D.E. et Cantabrig. secundus. τὸ R.V, Barocc. Mut. Cantabrig. primus. Vulgo τῷ. κοάξ bis ponit V.

267. om. Baroccianus. Vulgo hic versus choro tribuitur. Correxi ex V. aliisque nonnullis.

268. Hæc post pausam aliquam ab Dionyso dici recte monet scholiasta.

270. τὸ Baroccianus, Cantabrig. primus, Harl. τὸν Suidas in ναῦλος.

τὠβολώ] Vid. ad v. 141.

271. ἢ Ξανθίας] ἢ ποῦ ξανθίας R. ἢ ξανθία V.

275. οὓς ἔλεγεν] Nempe v. 149. Hercules. BERG.

276. καὶ νυνί γ' ὁρῶ] Spectatores intelligit. Nub. 1092. καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει; deinde alter: καὶ δὴ σκοπῶ· post prior: τί δῆθ' ὁρᾷς; alter πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεοὺς, τοὺς εὐρυπρώκτους. Infra etiam Ran. 783. spectatores intelligit, quum dicit *paucos esse bonos apud inferos*, ὥσπερ ἐνθάδε. BERG. καὶ νυνὶ δ' ὁρῶ V.

277. νῷν] νοὶ V. Hoc est νώ.

278. οὗ τὰ θηρία] Nempe v. 143. BERG.

281. φιλοτιμούμενος] φιλότιμον γένος V.

286. 'στιν C. E. Vulgo 'στ'. Verbum om. A. D. R. V. Mut. Vat.

ἐξόπισθεν R. et Baroccianus. 'ξόπισθεν D. V. et Vat. Vulgo ὄπισθεν.

ἐξόπισθ' ἴθι] Legebatur *ἐξόπισθε νῦν. ἐξόπισθεν αὖ* V. *ἐξόπισθεν*, omisso *νῦν* vel *αὖ*, R.

290. *ποτὲ—ποτὲ* A. V. Barocc. Mut. *τοτὲ—τοτὲ* vulgo. *ποτὲ —τοτὲ* D.

γε om. Ald. et aliquot codices.

δὲ A. *δ' αὖ* vulgo: quod revocandum.

293. *Ἔμπουσα*] *ἔμπουσσα* V. hic et v. 305.

τοίνυν] *γ'* addunt libri plures.

294. *καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;*] Personarum distinctionem exhibui qui est in A, nisi quod versu abhinc secundo verba *σάφ' ἴσθι*, quæ in illis Baccho tribuuntur, Xanthiæ continuavi, manifestæ sententiæ ductu. Postquam primo suspicatus est Bacchus spectrum, cujus meminerat Xanthias, Empusam esse, et hic quædam addidit suspicioni illi augendæ idonea, quo certior fiat, ex notis illius larvæ signis percontatur, *num crus æreum habeat:* cui respondet famulus: *ita mehercle, et alterum asininum; certo hoc scias.* Nemo erit, opinor, qui lubens non agnoscat sic multo melius quam vulgo divisas esse loquendi vices. BRUNCK. Recte omnia Brunckius, nisi quod signum interrogandi post *ἔχει* posuit.

295. *βολίτινον*] *βότινον* vitiose scriptum apud Antiattic. in Bekkeri Anecd. p. 86, 8. *βολίτινον* Athen. 13. p. 566 e. Etym. M. p. 204, 29.

296. *ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης*] Recte hunc versum interpretantur veteres critici, quibus inter dramatis hujus personas non magis accensebatur *Sacerdos*, quam *Empusa.* Histrio qui Bacchum agebat, hunc versum proferens ad Liberi sacerdotem se convertebat, cui ob dignitatis prærogativam in Liberalium celebratione sedes erat in theatri loco maxime conspicuo: alluditur autem ad morem superstitiosorum hominum qui, si in summas adducantur angustias, ad sacerdotes confugiunt, ut eorum precibus solvantur infortunio. At librarius aliquis quum arbitratus fuisset ista ad Sacerdotem dici cujus partes in fabula essent, noluit eum in scena tanquam stipitem stare, nihil proloquentem, eique verba tribuit *ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις* et *Διόνυσε τοίνυν*, quæ ex auctoritate codicum C. E. Xanthiæ restitui. In A. etiam posteriora verba famulo tributa, priora tantum Sacerdoti, cujus persona utrisque præfixa est in D. Sacerdotis personam jam sustulerat

Zanettus, cujus in editione utraque *ῥῆσις* famulo tributa, ut in nostra. BRUNCK.

298. *μ'* in proximum versum transferunt libri et scholiasta. *δ'* in fine trimetri legitur Av. 1716. Eccles. 351. et sæpius apud Sophoclem.

300. *τοῦτ' ἔθ'*] *τοῦτο δέ γ'* vulgo. *τοῦτό γ'* R. V. *τοῦτό γ' ἔθ'* A. D. et Cantabrig. secundus. *τοῦτο δ' ἔσθ'* Baroccianus. *τοῦτό γ' ἔσθ'* tres alii.

301. *ἧπερ*] *οἷπερ* libri pauci. Lysistr. 834. comparavit Brunckius, *ἴθ' ὀρθὴν ἥνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν.*

302. *πάντ' ἀγαθὰ*] *πάντα τἀγαθὰ* Ald. et codices aliquot.

πεπράγαμεν] Glossa ad *πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. πάντ' ἀγαθὰ πράττειν*, *summe felicem esse* significat. Av. 1706. *ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μεῖζω λόγου.* ibid. 800. *εἶτ' ἐξ οὐδένος μεγάλα πράττει.* Usum istum verbi *πράττειν* sensu *τοῦ πάσχειν* illustravit Kusterus ad Pluti v. 341. *χρηστόν τι πράττων.* BRUNCK.

304. Versus est ex Eurip. Or. 281. ubi Orestes quum e furore ad se redire incipit, ait: *ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.* Qui Orestem agebat Hegelochus, quum *γαληνα ὁρω* pronuntiare debuisset, sed ita raptim, ut ultima vocalis in *γαληνὰ* perciperetur quidem auditorum auribus, nullum tamen senarii numeris adderet momentum, quæ ratio videtur fuisse tragicos versus pronuntiandi, nulla elisa vocali vel diphthongo; ille sive deficiente spiritu, sive nescio quo alio casu pronuntiavit *γαλῆν ὁρῶ*, unde spectatores intelligere debuerunt eum *mustelam videre.* Quæ res multis illius ætatis comicis facete jocandi occasionem dedit. Vide utriusque poetæ scholiastas et Marklandum ad Eurip. Suppl. 901. BRUNCK. qui *γαλῆν* scripsit. *γαλὴν* R.

305. *νὴ τὸν Δία*] *νὴ Δία* Ald. Correctum ex R. V, Barocciano et Cantabrig. utroque.

306. Versus in libris aliquot omissus.

307. *ὠχρίασ'*] *ὠχρίωσ'* Ald. et codices aliquot.

308. Hunc versum Xanthiæ recte tribuit Aristarchus.

ὁδὶ] *ὁ* R.

μου] *σου* R. *μοι* Barocc. et Cantabrig. uterque.

309. *τὰ κακὰ ταυτὶ* libri plurimi et optimi: *ταυτὶ τὰ κακὰ* Ald. et pauci codices.

προσέπεσεν] προσέπτατο (γρ. προσέμπεσε) V. Quo non abutendum est ad conjecturam olim ab me ipso excogitatam οἴμοι, πόθεν ταυτὶ τὰ κακὰ προσέπτατο, comparatis tragicorum locis, Æschyli Prometh. 644. Sophoclis Ajac. 282. Euripidis Alcest. 421.

310. αἰτιάσωμαι] Legebatur αἰτιάσομαι.

311. Hunc versum Baccho recte continuant tres codd. Solus D. [et R.] ut impressi, eum Xanthiæ tribuit. BRUNCK. Respicit Dionysus ad v. 100.

312. Personas distinxi ad trium codd. fidem, qui Xanthiæ tribuunt, quæ perperam editores in Bacchi transtulerunt partes, et vice versa. Error inde ortus est, quod in quibusdam exemplaribus v. 311. Xanthiæ tributus fuerit, ut in D. unde perturbatæ fuerunt in sequentibus personæ. Nihilominus in D. ante οὗτος prefixa Xanthiæ persona, [in R. οὗτος Dionyso, τίς ἐστιν Xanthiæ datum.] quia parepigraphen αὐλεῖ τις ἔνδον [ἔνδοθεν R. V, Barocc. et schol.] librarius in versuum serie scripsit, tanquam si verba illa pars fabulæ essent, et ab actore aliquo proferri debuissent, quæ Baccho tribuit: sequentia autem personis sic divisit:

ΞΑΝΘΙΑΣ. οὗτος, τί ἐστιν;
ΔΙΟΝΥΣΟΣ. οὐ κατήκουσας;
ΞΑΝΘΙΑΣ. τίνος;
ΔΙΟΝΥΣΟΣ. αὐλῶν πνοῆς.
ΞΑΝΘΙΑΣ. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γέ με αὖρα γέ τις εἰσέπνευσε—

Non eadem in primariis editionibus personarum distinctio, quæ in recentioribus; sed editionum varietates operæ pretium non est enotare, ubi meliora ex integrioris fidei codicibus proferimus. BRUNCK.

315. ἠρεμὶ recte a prima manu Ravennas. Vulgo ἠρεμεὶ, quod ἠρεμεῖ scriptum ab correctore habet Ravennas. Alii pauci ἠρέμα. ἠρεμεὶ, hoc ipso loco allato, scribi jubet grammaticus recentissimus in Boissonadii Anecd. vol. 1. p. 405. qui ne ἀμισθεὶ quidem improbat. Simili forma adverbium est ἀτρεμί, de quo dixi ad Nub. 261.

316. Ἴακχε] Bacchum in mysteriis Eleusiniis dictum Ἴακχον docet Strabo 10. p. 468. SPANH. Strabonis verba sunt, οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες οἱ πλεῖστοι τῷ Διονύσῳ προσέθεσαν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῇ Δήμητρι καὶ Διὶ

τὸ ὀργιαστικὸν πᾶν καὶ τὸ βακχικὸν καὶ τὸ χορικὸν καὶ τὸ περὶ τὰς τελετὰς μυστικὸν, Ἴακχόν τε καὶ τὸν Διόνυσον καλοῦσι καὶ τὸν ἀρχηγέτην τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος δαίμονα. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 821.

318. ἐκεῖν' ὦ R. Vulgo ἐκεῖνο.

320. ᾄδουσι γοῦν A. R. aliique et Suidas in Ἴακχος. ᾄδουσιν οὖν Ald. et pars codicum. ἄγουσι γοῦν D.

ὅνπερ] ὥσπερ Suidas.

Διαγόρας] Diagoram quem dicat jam ab veteribus grammaticis dubitatum esse narrant scholiastæ. Alii enim Diagoram Melium atheum intellexerunt, de quo vid. Av. 1073, alii dithyramborum poetam, συνεχῶς Ἴακχε Ἴακχε ᾄδοντα, quod interpretum est commentum e loco Aristophanis ductum, alii virum quendam propter corporis proceritatem derisum ab Hermippo. De Diagora Melio dictum accepit Aristarchus, interpretatione usus parum probabili, Diagoram memorari οὐχ ὡς ᾄδοντα τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου τοῦ λόγου ὡς χλευάζοντα. Longe diversa Apollodori Tarsensis fuit sententia, qui quod scriptum erat in libris ΔΙΑΓΟΡΑΣ pro δι' ἀγορᾶς accepit. οἱ δὲ, inquit scholiasta, τὸ δι' ἀγορᾶς περισπῶσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Ταρσεὺς, καί φασιν Ἴακχον λέγειν ὃν ἄδουσι διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐξιόντες εἰς Ἐλευσῖνα. et Hesychius, Διαγόρας: Διόδωρος (corrig. Ἀπολλόδωρος) ὁ Ταρσεὺς ἀναγινώσκει περισπῶν δι' ἀγορᾶς, διὰ τὸ τοὺς μύστας βακχάζειν, τουτέστιν ᾄδειν τὸν Ἴακχον δι' ἀγορῶν βαδίζοντας. δι' ἀγορᾶς (γρ. διαγόρας) V.

321. τοίνυν] τοίνυν γ' aliquot codd. et Ald.

322. ἐστιν, ὡς] ἔσθ' ἕως V. ἔσθ' ὡς Mut.

σαφῶς] σαφές Mut. Vat.

324. πολυτίμητ' Reisigius Conject. p. 299. Legebatur πολυτιμήτοις. ἐν addidi ex R. V. Barocc. et Cantabrig. utroque.

327. θιασώτας] θιασσώτας R.

328. τινάσσων] Etiam bacchantes caput quatiebant. Eurip. Bacch. 185. ποῖ δεῖ χορεύειν — καὶ κρᾶτα σεῖσαι; BERG.

329. περὶ R. V. Legebatur ἀμφὶ, consentiente Eustathio p. 1715, 62. ἐπὶ idem p. 701, 2.

331. θρασεῖ] θαρσεῖ R. θύρσωι V.

ἐγκατακρούων] Infra 374. ἐγκρούων itidem de saltatione. BERG.

332. τὰν—τιμὰν] τὴν—τιμὴν R. Barocc. Cantabrig. uterque.

336. ἁγνὰν Brunckii editio, consentientibus fortasse V. et Mut. ἁγνὴν R. et edd. ante Brunckium.

336. ὁσίοις] ὁσίοισι Cantabrig. primus.

μύσταις] μύσταισι R.V. Barocc. Cantabrig. uterque.

337. κόρη] κόρα Cantabrig. uterque.

338. χοιρείων κρεῶν] Scholiasta, θύουσι γὰρ ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος τὸν χοῖρον διότι λυμαντικός ἐστιν ἀμφοτέρων. "unde in Acharn. 747. χοιρία μυστηρικὰ dicuntur, "et Pac. 373. ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· δεῖ "γάρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι." SPANH.

340. Legebatur ἔγειρε φλογέας λαμπά- | δας ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις | τινάσσων—. γὰρ ἥκεις (γὰρ ἥκει R.V.) delevit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 501. Eo servato correctores quidam metrici τινάσσων ejecerunt. Scholiasta novitius Musuri, ἐν δέ τισιν ἐκλέλοιπε τὸ τινάσσων. Abest a Cantabrig. secundo, adscripto τὸ τινάσσων ἐξεβλήθη ὑπ' ἐμοῦ, quomodo Triclinius loqui solet.

344. φέγγεται] φλέγεται A.D.V. Vat.

346. ἀποσείονται] ἀποσείεται Ald. et aliquot codd.

347. χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν R.V. Aliorum librorum lectiones sunt χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς (ut Ald.), χρονίων ἐτῶν παλαιούς τ', χρόνους τ' ἐτῶν παλαιούς. ἐτῶν ἐνιαυτοὺς ex hoc loco affert Eustathius p. 191. et ἐτῶν χρονίους ἐνιαυτοὺς p. 1384, 63.

349. τιμᾶς] τιμῆς R. Ald.

350. λαμπάδι] λαμπάσι Barocc.

φέγγων Bothius. Libri φλέγων.

352. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν] ἔξαγε πάνθηρον edd. ante Brunckium. Correctum ex codicibus. Utramque scripturam novit scholiasta.

353. χοροποιὸν] χαροποιὸν A. D. Vat.

355. γνώμῃ] γνώμην libri aliquot. γνώμῃ Plutarch. Mor. p. 349 b. γλώσσῃ ibid. p. 348 d.

καθαρεύει D. (et V?) cum Plutarcho. καθαρεύοι libri reliqui cum Suida in ἐξίστασθαι.

356. εἶδεν] Libri aliquot οἶδε, alii ἴδε, Ald. ἴδε πω.

357. Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου] Bacchi epitheton est ταυροφάγος, ut testatur Hesych. Suid. et schol. [qui Sophoclis ex Ty-

rone verba affert *Διονύσου τοῦ ταυροφάγου.*] tribuit autem Bacchi epitheton Cratino tanquam vinoso et quasi alteri Baccho. Hinc etiam dicit *βακχεῖα Κρατίνου* pro *βακχεῖα Διονύσου.* De Cratini vinolentia v. ad Pac. 700. *μηδὲ—βακχεῖ' ἐτελέσθη,* una voce *ἀβάκχευτος.* Eurip. Bacch. 472. *ἄρρητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν.* BERG. *ταυροφάγος* quo significatu dicatur, dubitarunt grammatici veteres, de quibus vid. schol.

361. *χειμαζομένης*] Afflictæ. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 387, 388.

362. *τἀπόρρητ'*] *ἀπόρρητα* Atheniensibus dicta in genere, quæcunque lege erant prohibita, quod tradit Harpocr., et quidem nominatim, quæ nec Athenas importare, nec inde, ut h. l. exportare licuit; aut de arcanis reipublicæ hostibus non prodendis. Prioris generis tanguntur hic a comico *lora, lintea, pix;* quod nempe merces essent ad usum navium requisitæ, qualia Athenis exportare vetabatur. Quomodo Eq. 278. a Cleone dicitur: *τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα* (*cibaria*); nempe, juxta schol., quæ navibus necessaria ligna, ceram, picem, quæque quum proprie *ὑποζώματα* dicerentur, comice hic tamquam facto ad coquum sermone *ζωμεύματα* s. *juscula* dicuntur. Quamquam Hesych. utramque vocem pro eadem sumit, *ζωμεύματα, ὑποζώματα, σχοινία μέσην τὴν ναῦν δεσμευόμενα.* Cleoni vero mox regerit ibidem Demosthenes 282.: *Νὴ Δί' ἐξαγαγών γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας καὶ τέμαχος.* Posterioris vero generis *ἀπόρρητα* s. *arcana reipubl.* hostibus prodita tangit comicus Thesm. 370. *τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν.* Qua de re in commentariis Sopatri ad Hermog. legitur p. 277. *προδοσίᾳ δὲ καὶ ἐκφορᾷ τῶν ἀπορρήτων κοινὸν μὲν καὶ καθ' ἑνὸς ἀδίκημα· ὅσον γὰρ ἐπί σοι, τὴν πόλιν ἀπολώλεκας προδοῦσα τὰ ἀπόρρητα.* Dein: *εἷλον γὰρ αὐτὴν οἱ πολέμιοι, μαθόντες τὰ ἀπόρρητα.* Dicta etiam quandoque ab Atticis *ἀπόρρητα* de *arcanis*, non, quæ hostibus prodita, sed, quæ ad salutem et commoda urbis senatui sunt declarata, ut ab Andoc. Or. 2. p. 250. *εἰσαγγείλαντός μου ἀπόρρητα εἰς τὴν βουλὴν περὶ τῶν πραγμάτων.* SPANH.

363. *ἐξ Αἰγίνης*] Unde facilis erat ad Peloponnesios, Atheniensium tum hostes, importatio.

Θωρυκίων] De Thorycione hariolantur scholiastæ. Ex verbis

poetæ tantum liquet, invisum præ ceteris τελώνην fuisse. ὢν om. R.

εἰκοστολόγος] Pollux 6, 128. recenset inter ὀνόματα ἐπονείδιστα. Apparet autem ex eodem 9, 29. ita vocatos fuisse publicanorum quoddam genus, qui vicesimam quandam colligerent. DUCK. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 165.

364. ἀσκώματα] Glossa δέρματα. V. Schefferum de militia navali p. 139. BRUNCK. Et Hesychii interpretes.

365. τινὰ πείθει] πείθει τινὰ Barocc. ἀναπείθει Vat.

366. κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων] Schol. dicit Cinesiam hic intelligi, qui contumelia affecerit statuas Hecatæ: iste in Av. 1403. dicit se esse κυκλιοδιδάσκαλον, ubi schol., ἀντὶ τοῦ διθυραμβοποιόν. De impietate ejus erga deos videri potest Harpocr. in Κινησίας. Potest autem verbum κατατιλᾶν accipi pro, *contemnere*, ut καταπαρδεῖν non semel ap. comicum. Sed videtur Cinesias re ipsa percacasse simulacrum aut potius sacellum aliquod Hecatæ, qualia vulgo ante ædes erant sita: hinc etiam schol. ad v. 153. de eo dicit: δοκεῖ δὲ κατησχημονηκέναι τοῦ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματος· quo etiam alludere videtur comicus Eccl. 330. τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐστιν; οὔ τί που Κινησίας σοῦ κατατετίληκεν; BERG.

κυκλίοισι χοροῖσιν] Qui sint κύκλιοι χοροὶ, v. ap. schol. ad Nub. 311. et 332. et Spanh. ad Call. h. in Dian. 267. Quod autem hic cyclicos choros memorat poeta, id etiam convenit Cinesiæ, qui κυκλιοδιδάσκαλος dicitur Av. 1403. ab Arist., et κυκλίων χορῶν διδάσκαλος a schol. Nub. 332. DUCK.

ὑπᾴδων] ἐπᾴδων R. C. D. E. et scholiasta ad v. 153. Male. Vid. v. 874.

367. Agyrrhium intelligit, de quo scholiastes ad Conc. 102. καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέτεμε. BRUNCK. Vid. annot. ad scholia.

371. Edd. ante Brunckium, τούτοισιν ἀπαυδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις μάλ' ἀπαυδῶ. Correctum ex Gellio, in præfat. Noct. Att. p. 11. abs quo R.V. et Suidas v. ἀπαυδῶ eo discrepant, quod τούτοις ἀπαυδῶ habent. Parisinorum librorum varietatem lectionis non annotavit Brunckius. τούτοις ἀπ. κα. ἀπ. καὖθις τρίτον ἀπαυδῶ Cantabrig. secundus. τούτοις ἀ. κ. ἀ. καὖθις τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ Harl. τρίτον ex libro Vaticano memorat Kusterus.

372. νυν] νῦν Baroccianus. Codices reliqui et Ald. δὴ νῦν.

373. ἐς] εἰς libri.

κόλπους] Libri aliquot τόπους.

374. λειμώνων] τῶν καθ' ᾄδου λειμώνων Brunckius tacite, ex uno alterove codice. Nam sic margo V, Mut. et ed. Juntina a. 1515.

375. κἀπισκώπτων R.V. Legebatur καὶ σκώπτων.

376. ἠρίστηται] Intelligendum de sacris epulis. BECK.

377. ἀρεῖς Scaliger. αἱρεῖς Ald. αἵρεις R.D. αἱρήσεις V. Alii αἴρῃς, unus αἴροις. Grammat. in Bekkeri Anecd. p. 359, 22. αἱρεῖς: δοξάζεις, ἡγῇ.

378. Σώτειραν] Minervam, ut monet scholiasta. Conf. Hesych. in σώτειρα.

380. σώζειν] σώσει V. Scribendum fortasse σώσειν.

381. Θωρυκίων] Nam iste hostibus favebat. Vid. v. 363. BERG.

382. ἡμιχ. ἡ ἱερεὺς R.

383. Δήμητρα] δήμητραν V.

ζαθέαις] Scribendum ζαθέοις cum R. et Barocc.

384. In A præfixum ἡμιχ.

389. γέλοια—σπουδαῖα] Plato Conviv. p. 197. τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ὅσον δύναμαι, μετέχων. Quam jocis seria admiscendi rationem tangit Plato de Leg. 7. p. 816. ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία μαθεῖν οὐ δυνατὸν, εἰ μέλλει τις φρόνιμος ἔσεσθαι. SPANH.

394. Nulla persona præfixa huic versui in codd. In Aldina ἡμιχ. BRUNCK.

ἄγ'] ἀλλ' Bentleius, recte, ut videtur, quum in antistropho χωρεῖτε legatur. In Plut. 316. ἀλλ' εἶα, ubi V. ἄγ' εἶα.

395. νῦν R.V. Barocc. Vulgo νῦν γε.

398. et seqq. Scholiasta, μεμιγμένως λέγει τὰ μὲν πρὸς τὸν Ζαγρέα Ἴακχον, τὰ δὲ πρὸς τὸν Διόνυσον.

402. Persona in A.D. μέρος χοροῦ. In duobus reliquis ἡμίχορος. Vulgo hæc alteri semichoro continuantur. Codices omnes v. 408. rursus præfixam habent semichori personam. BRUNCK.

404. κατεσχίσω] Scholiasta, ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη. καταςχίσω R.

405. εὐτελείᾳ] εὐτελίαι R.V. Male scholiasta interpretatur

εὐδαιμονίᾳ. Recte Lobeck. Aglaoph. p. 1036. operosi cultus urbanæque munditiæ contemtum intelligit.

τόν τε Bentleius. Libri τόνδε τόν.

406. κἀξεῦρες R. Vulgo κἄξευρες.

409. Διο. præfixum in Cantabrig. secundo.

412. παραρραγέντος] διαρραγέντος R.

προκύψαν] Scrib. προκῦψαν.

414. Nulla personæ nota præfixa in editionibus Aldina et Juntina prima: Xanthiæ in Juntina secunda et R.V. aliisque, ut videtur, codicibus. Ego Dionyso tribui. μετ' αὐτῆς delendum, quæ Beckii conjectura fuit, nisi, quod mihi probabilius videtur, in fine versus proximi tres syllabæ exciderunt.

κἄγωγε πρός Xanthiæ tribui: vulgo Dionyso tribuitur. Scholiasta, τοῦτό τινες Διονύσου φασὶ μεταξὺ παρεμβαλόντος εἶναι. Ex quo colligi potest in libro scholiastæ non Dionysi, sed Xanthiæ personam notatam fuisse.

418. φράτορας] Præter exspectationem pro φραστῆρας. Vide Suidam in φραστῆρες, et Meursium Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Confer not. ad Av. 1669. Archedemus, de quo hic agitur, Erasinidis accusator fuit. Vide Xenoph. Hellen. 1, 7, 1. BRUNCK. Scribendum φράτερας. Vid. ad Eq. 255.

420. ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι] Loquitur ex sententia mortuorum, quasi apud inferos demum sint vivi, apud superos autem, sive in terris, mortui. BERG.

421. τὰ πρῶτα] Lucian. in Timone c. 55. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα (primarius). Gorgias Encom. Hel. [p. 92. ed. Reisk.] ὅτι μὲν οὖν φύσει καὶ γένει τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ γυνὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἄδηλον οὐδ' ὀλίγοις. Heliod. 10. p. 472. οὐ γὰρ ἐγχωρίους μόνον ἀλλὰ καὶ γένους τοῦ βασιλείου τὰ πρῶτα καὶ ἐγγύτατα. Eurip. Or. 1247. Μυκηνίδες, ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγικὸν ἕδος Ἀργείων. Theocr. Id. 15, 142. paullo aliter idem dicit: Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. Lucret. 1, 86. *ductores Danaum delecti, prima virorum.* BERG. V. quæ de hac formula notavi ad Eurip. Or. 1251. BRUNCK.

422. τὸν Κλεισθένη] In tribus codd. [et R.V, superscripto in V. τὸν καλλίαν] scriptum τὸν Κλεισθένους. In D. τὸν Κλεισθένην, et superscripta glossa τὸν Καλλίαν, quæ ad alteram lectionem referri videtur: sed mendosa illa est, falsaque ejus inter-

pretatio. [τὸν κλεισθένην Barocc.] Sermo est de Clisthene illo cinædo toties a comico exagitato, qui fingitur hic amico cuidam suo in monumentis parentare; sed alio sensu ista accipienda sunt, quod docent etiam veteres critici. Ad hunc locum respicit Theocr. Schol. ad Idyll. 5, 43. ubi perperam Cleonem nominat pro Clisthene. BRUNCK.

425. κἀκόπτετ' Glossæ: κόπτομαι *plango*. In Lysistr. 399. ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους κόπτεσθ' Ἄδωνιν φησίν. BERG.

426. κἄκλαε A. D. R. V. Vulgo κἄκλαιε.

κἀκεκράγει] καὶ κεκράγει R.V.

Σεβῖνον] Perperam in A. Σεβῖνος. [σέβεινον R.] Pagus erat Atticæ, Ἀνάφλυστος dictus, de quo vid. Meursius. Sed ut fictum est viri nomen Σεβῖνος, a βινεῖν deductum, sic in gentili nomine allusio est ad obscœnum verbum ἀναφλᾶν. Idem jocus est in Conc. 979. BRUNCK.

ἀναφλύστιος] Libri Ἀναφλύστιος.

429. τοῦτον C. E. Vulgo τουτονί. "Vim hujus pronominis "declarat glossa in D, ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι." BRUNCK.

Ἱπποβίνου] Hipponici, patris Calliæ nomen (vid. Av. 283.), in sensum obscenum detortum. Vid. schol.

430. κύσθου] Eustathius p. 746, 16. ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ κύσθου ἢ κύσου λεοντῆ· κύθου Mut. corr.

432. Πλούτων'] Libri multi Πλούτων.

437. αἶροι'] αἶροις Ald.

ὦ R.V. Barocc. Cantabrig. primus, Vat. αὖ γε vulgo.

παῖ] τὰ στρώματα, quod in margine habet V. addito δηλονότι, reliqui codices et Ald. in textu habent post παῖ.

439. Διὸς Κόρινθος] Proverbium ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. De ejus origine diversa tradunt veteres grammatici, quæ apud parœmiographos collecta videas. Conc. 827. Eo Nemeon. 7. concludit Pindarus. BRUNCK. Vid. schol. ad h. l. et scholiastam Platonis Euthydem p. 368. ed. Bekk.

441. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

444. Hic et tres sequentes versus [ἐγὼ δὲ—οἴσων] Baccho vulgo tribuuntur perquam absurde. [Non absurde, sed verissime. Similiter chorum interpellat Dionysus v. 414.] In tribus codd. eidem semichoro continuantur: nec ulla distinctio in A. fuerat; sed postmodo inter lineas scripta persona, quam minime exspectes, ἱερεύς. Sacerdotis etiam, nescio illiusne qui

supra cum Baccho colloquebatur, an cujusvis alius, meminit idem librarius ad v. 382. cui præfixa in A. persona ἡμίχορος ἢ ἱερεύς. Positam hic ab Aldo Bacchi personam sustulerunt Bernardus Junta et editores Veneti. Quod autem v. 440. et 448. personam præscripserim semichori, in eo tres codd. consentientes habeo. In C. nulla persona est: impressi chorum habent. Ultimum semichori comma ad commendationem Mysteriorum Eleusiniorum pertinet, quorum in superioribus plurimi adumbrati ritus. Credebant veteres Græci solos initiatos post mortem in fortunatorum sedes admitti, qua de re videndus Brodæus ad Crinagoræ Epigr. Anthol. p. 56. [Anthol. Palat. 11, 42.] et Meursium Eleusin. cap. 17. 18. BRUNCK. Sophoclis fragm. ap. Phil. Mor. p. 21 f. comparavit Spanhemius.

446. θεᾷ R. Vulgo θεαί.

447. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

448. πολυρρόδους] πολυρρόθους Barocc. Cantabrig. primus, Harl. Gl. πολυήχους ἢ πολυανθεῖς in Cantabrig., πολυήχους in Harl.

455. ἱλαρόν] ἱερόν R.V, ex v. 447.

458. περὶ τοὺς R.V. et Suidas in ἰδιῶται. Vulgo περί τε. περί τε τοὺς A, Barocc.

459. ἰδιώτας] Hesychius ἰδιώτας: πολίτας.

461. οὑπιχώριοι A. R.V. et Cantabrig. primus. Scribebatur οἱ 'πιχώριοι.

462. διατρίψεις R.V. Libri reliqui διατρίψῃς.

γεύσει] Legebatur γεῦσαι. Correctum ex R, qui γεύσῃι. γεύσει, gustabis, id est tanges, pulsabis.

464. παῖ παῖ] Hæc dicens pultare tandem incipit Bacchus. BRUNCK.

465. καὶ τολμηρὲκ ἀναίσχυντε σύ Barocc. Conf. Pac. 182.

Æacus est janitor Plutonis et servus. Apud Lucianum in dial. Mortuor. 20, 1. Menippus ad Æacum dicit: οἶδα ταῦτα καὶ σὲ ὅτι πυλωρεῖς. Hic in Ran. 749. introducitur tanquam servus et servili ingenio præditus. Iste h. l. aperuit ostium, Baccho pulsante: cumque audiret et ex habitu conjiceret, eum esse Herculem, qui Cerberum olim rapuerat, vehementer ipsum increpat et vult pœnas sumere. Non magis humaniter excipit deorum famulus Trygæum, cui ostium pulsanti aperu-

erat, Pac. 182. ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ, καὶ μιαρὲ καὶ παμμιαρὲ καὶ μιαρώτατε, πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε; BERG.

467. ἡμῶν] ἡμῖν Barocc. Cantabrig. primus.

468. ἀπῆξας] Scribebatur ἀπῆξας.

470. seqq. Imitatur Euripidis ex Theseo locum, ubi similia de Minotauro dicta fuerunt. Vid. schol.

473. ἑκατογκέφαλος] Sic quattuor codd. [R.V. aliique] recte. Vulgo [et Suidas in τοία] ἑκατοντακέφαλος. Nub. 336, [ubi eadem scripturæ diversitas] πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλλας. Eurip. Herc. fur. 1190. μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεὶς, ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. BRUNCK.

474. πλευμόνων] Sic bene Aldus, e dialecti et comici usu. Vide not. ad Lys. 367. Atticismum una constantem litera sæpe obliterarunt librarii, quorum inconstantia scrupulum injicere non debet, quum aliunde constet de idiotismo. Vide Interpretes ad Mœrin hac voce. πλεύμων ubique apud comicum scribendum. Hic quattuor codd. in vulgari forma πνευμόνων conspirant. Vide Eustathium laudatum infra ad v. 712. BRUNCK. πλευμόνων R.V. cum Eustathio. πνευμόνων Barocc. Cantabrig. uterque et Vat. cum Suida. Sophocles Trach. 778. καὶ διώδυνος | σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο. Recte aliquot libri πλευμόνων.

475. Ταρτησία μύραινα] Propterea videtur mentionem hic facere murænæ, quia hæc cum echidna i. e. vipera creditur coire, de qua paulo ante loquebatur; v. Athen. 7. p. 312. Vocat autem eam *Tartesiam*, quia illæ in pretio erant; Pollux 6, 63. παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμουν μύραιναι ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησία· alludens simul, ut puto, ad vocem *Tartarus*. BERG. Photius p. 570, 10. Ταρτησία μύραινα: ὡς ἐκεῖ γινομένων μεγίστων.

476. Γοργόνες Τιθράσιαι] Τίθρας est pagus Atticus, unde Τιθράσιος teste Steph. Byz. Sed mihi videtur hic etiam alludere ad v. θράσσειν, quod exponitur a Suida ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν, ut dicantur Τιθράσιαι, quasi θράσσουσαι. BERG.

479. κάλει θεόν] Variæ hujus formulæ prostant in scholiis interpretationes. Probabilior mihi videtur ea, quæ statuit alludi ad Sacrificiorum ritum, in quibus postquam libatum fu-

erat, acclamari solebat *κάλει θεόν*. Comice his verbis significat Bacchus se ventris omnem proluviem effudisse. BRUNCK. *κάλει θεόν* Xanthiæ dat R.

481. *ὠρακιῶ*] Mœris: *ὠρακιᾷν*, 'Αττικῶς. *λειποψυχεῖν*, 'Ελληνικῶς. Confer duas Hesychii glossas. In Pace 702. Cratinus *ἀπέθανεν ὠρακιάσας*. BRUNCK.

482. *σπογγιάν*] Scripserat forte comicus *σφογγιὰν* ex idiotismo Atticæ dialecti, quem hic in nullo meorum codd. observatum reperi. Sed Acharn. 463. ubi vulgo legitur *δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον*. edidi ad trium codd. fidem *σφογγίῳ*. BRUNCK. Scribendum *σφογγίαν*.

483. *προσθοῦ*] Scribebatur *πρόσθου*.

ποῦ 'στιν; Hæc verba perperam vulgo Baccho continuantur. Manifestum est ea Xanthiæ adscribi debere, cui tribuuntur in IV. codd. Glossa in D. *ποῦ 'στιν ἡ καρδία σου*; *ὦ χρυσοῖ θεοὶ, ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν, ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες*; BRUNCK.

χρυσοῖ θεοί] *χρυσῆ* (οι) *θεὰ* (οι) V.

485. *ἐς*] *εἰς* libri.

487. *σπογγιὰν*] Scribendum *σφογγιάν*. Vid. ad v. 482.

488. *οὔκουν ἕτερος*] *οὐ δειλότερος* D. *οὐκ ἂν ἕτερος* Scaliger.

γ' αὔτ' R. et Cantabrig. primus. Legebatur *ταῦτ'*. Ex Barocc. *αὖτ'* enotatum.

491. *ἀνδρεῖα*] *ἀνδρείας* R.

494. *ληματιᾷς*] *ληματίας* varia lectio scholiastæ.

498. *αὔτ'*] *αὐτὸν* R. hic et v. 532.

πειστέον] *πιστέον* R. Suidas, *πειστέον*: *δεῖ πεισθῆναι ἢ πιστεύειν*. Quam gl. omittit codex optimus Paris.

499. *ἐς*] *εἰς* libri.

'*Ηρακλειοξανθίαν*] *ἡρακλεοξανθίαν* R. et Mut.

501. *οὐκ Μελίτης μαστιγίας*] Melite est pagus Atticus, ubi fertur fuisse Herculis sacellum. Dixit autem *μαστιγίας* pro 'Ηρακλῆς, quia servus mastigia gerebat habitum Herculis. Quidam putarunt hic rideri Calliam, Hipponici f. in Melite habitantem, ut qui leonina sit usus in bello ut Hercules; de quo et supra 426.: *καὶ Καλλίαν γέ φασι τοῦτον τὸν 'Ιπποβίνου κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον*. Ex schol. BERG. Similiter interpretatur Hesychius in *ἐκ Μελίτης*. *οὐκ ἐμελίττης* R.

Id est οὐκ ἐκ Μελίτης, quemadmodum οὐκ τῶν in οὐκ ἐκ τῶν corruptum est Nub. 1065.

502. ταδί] τάδε R.

505. ἧψε κατερικτῶν χύτρας] Locum citat et explicat Etym. M. v. ἔτνος p. 387, 14. KUST. κατερεικτοῦ Mut. et Diaconus ad Hesiodi Scut. v. 287.

506. ἔτνους] Quo Herculem delectari scit. Vid. v. 62. BERG.

βοῦν] βοῦν τ' V. βοῦν δ' Suidas in ἀπηνθράκιζεν.

507. ἀλλ'] δεῦρ' R.V.

508. κάλλιστ', ἐπαινῶ, πάνυ καλῶς, sunt blande recusandi formulæ, *quibus oblato beneficio non utentes, gratias agunt.* Verba sunt Casauboni Lect. Theocr. cap. 16. initio. Simile est illud Plauti in Men. 2, 3. 36. ubi ancillæ dicenti: *Eamus intro, ut prandeamus.* respondet Sosicles: *Bene vocas; tam gratia est.* Ad quem locum vide interpretes. BRUNCK.

οὐ μὴ] οὐ delet Elmsleius ad Markl. Suppl. 1066. collato Eccles. 1000. μὰ τὴν Ἀφροδίτην—μὴ 'γὼ σ' ἀφήσω. et Av. 195.

509. περιόψομἀπελθόντ'] Libri περιόψομαι ἀπελθόντ'. Vid. ad Acharn. 325.

513. ληρεῖς ἔχων. οὐ γάρ σ' ἀφήσω. Absurde hæc verba Baccho tribuuntur, quæ ab ancilla proferri in sensum mihi nunc incurrit. Invitatus primo Xanthias lepide recusat his verbis, κάλλιστ', ἐπαινῶ. Instat ancilla: *Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire, quandoquidem &c.* Abnuit iterum Xanthias alia formula πάνυ καλῶς. Potestne Bacchus servo nolenti ingredi et usque recusanti dicere? *Fatuus es, non enim te amittam.* Hoc dicit ancilla, quod secundæ recusationi Xanthiæ congruit, ut superiora illa primæ: οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομ' ἀπελθόντ'· ἐπείτοι καὶ— et οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς—Dele itaque personam Bacchi, omniaque hæc ancillæ adscribe sic ut in Excerptis Scaligeri factum, ληρεῖς—τρεῖς. In A. et C. eadem est quæ vulgo personarum distinctio. In E. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, ante καὶ γὰρ Xanthiæ. In D. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, cui omnia continuantur usque ad ὀρχηστρίδες ἡβυλλιῶσαι, quibus verbis præfixa est persona Ancillæ. BRUNCK. Ancillæ personam ante καὶ γὰρ—vulgo notatam om. R.

γε] τε V.

514. ἤδη 'νδον] Legebatur ἤδ' ἔνδον.

515. πῶς] πῶς γε R.

ὀρχηστρίδες ancillæ tribuitur in R. et Vat.

516. ἡβυλλιῶσαι] Pherecrates apud Athen. 6. p. 269. κόραι δ' ἀρτίως ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι. BERG.

518. ἔμελλ' R. Vulgo ἤμελλ'.

519. ὀρχηστρίσιν R. aliique nonnulli. Vulgo αὐλητρίσιν.

520. αὐτὸς] De se tanquam hero loquitur. Conf. Nub. 219. BECK.

ὡς] ὅτι R. Mut. ὅτ' V.

522. ποιεῖ V. Legebatur ποιεῖς. Photius p. 532, 14. σπουδὴν ποιεῖσθαι: τὸ ὀργίζεσθαι (ἐργάζεσθαι?). οὕτως 'Αριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

523. 'Ηρακλέα 'νεσκεύασα Elmsleius ad Acharn. 385. Legebatur 'Ηρακλέα γ' ἐσκεύασα (ἐσκεύακα V). ἡρακλέ' ἐσκεύασα R. ἡρακλέα 'σκεύασα Barocc.

524. φλυαρήσεις] φλυαρήσῃς libri plures.

525. ἀράμενος] γ' addunt Ald. et codices aliquot.

527. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη] Euripides in Suppl. 551. εὐτυχοῦσι δὲ | οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν.

531. 'Αλκμήνης] Fort. ἀλκμήνης. γ' addit A.

533. θέλοι] θέλει D. et scholiasta ad v. 463.

536. μετακυλινδεῖν] μετακυλίνδειν A. γ' addit A.

ἀεὶ libri meliores et Suidas in ταῦτα πρὸς ἀνδρός. Alii αἰεί.

537. τοῖχον μᾶλλον] μᾶλλον τοῖχον A. et Mut.

538. μεταστρέφεσθαι] μεταστρέφεσθ' ἀεὶ R. Barocc. et Suidas in δεξιός et μαλθακώτερον. μεταστρέφειν A. D. Cantabrig. primus, Harl. In D. gl. μεταστρέφεσθαι. In Cantabrig. primo gl. supra μετακυλινδεῖν v. 536.

541. Θηραμένους] Notissimus in illius temporis historia Theramenes, unus e triginta tyrannis, qui cothurnus appellatus fuit. De eo videndus Xenophon. BRUNCK.

542. ἂν] δὴ Ald. et aliquot codices. In aliis particula omissa.

Μιλησίοις] Nempe ex lana Milesia factis, quæ erat in pretio. In Lysistr. 732. οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια. De tapetibus Milesiis Theocritus, citante schol., Id. 15, 125. πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· | ἁ Μίλατος ἐρεῖ,— BERG.

543. κυνῶν Bentleius et, ut videtur, R.V. Vulgo κινῶν.

545. οὗτος δ' ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος] αὐτὸς δ' ἅτ' ὢν πανοῦργος R, Barocc. Vat.

547. μοὐξέκοψε] μ' ἐξέκοψε D, Barocc. Cantabrig. primus.

548. χοροὺς] ὀδόντας recte interpretatur scholiasta. Galenus vol. 4. p. 565. ἀλλ' εἰ μὲν χορόν τις ἔστησεν ἐν κόσμῳ δυοῖν καὶ τριάκοντα χορευτῶν, ἐπῃνεῖτο ἂν ὡς τεχνικός· ἐπεὶ δ' ὀδόντων χορὸν οὕτω καλῶς διεκόσμησεν ἡ φύσις, οὐκ ἄρα καὶ ταύτην ἐπαινεσόμεθα;

549. ΠΑ. Α.] Α. om. libri.

ἦλθ'] ἦλθ' Barocc. Cantabrig. primus, Harl.

550. ἐς] εἰς libri.

551. κατέφαγ' V. Vulgo κατέφαγεν.

552. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.] πλαθάνη vulgo. ἑτέρα πανδοκεύτρια C. D. E. πλαθάνη hic A, sed πανδοκεύτρια v. 556. et (cum R.) ἄλλη πανδοκεύτρια v. 558.

554. ἀν' ἡμιωβολιαῖα] Putant vulgo esse unam vocem ἀνημιωβολιαῖα, quæ composita sit ex ἀνὰ et ἡμιωβόλιον. Sed præstat divisim scribere ἀν' ἡμιωβολιαῖα, quod si plene scribatur, erit ἀνὰ ἡμιωβολιαῖα, i. e. *quorum singula semiobolo constant.* ἀνὰ enim interdum esse particulam *distributivam* (ut grammatici loquuntur) et sensu æquipollere Latinæ voci *singuli*, vel ex lexicis vulgatis lector discere poterit. Sententiam hanc confirmat auctoritas Pollucis 9, 64. qui locum hunc Arist. vocis ἡμιωβολιαῖα gratia citat: unde Ms. quidam codex recte ibi vocem hanc dividit scribendo ἀν' ἡμιωβολιαῖα. KUST. ἀν' ἡμιωβολιαῖα E.V. et Cantabrig. 2.

556. οὐ μὲν οὖν] οὐμενουν Mut. et edd. ante Kusterum.

με] γε Barocc.

557. εἶχες] ἔχεις Barocc.

ἂν γνῶναι Elmsleius ad Acharn. 178. Legebatur ἀναγνῶναι. αὖ γνῶναι codex Borgianus. Personæ in editionibus ante Kusterum ita descriptæ, Παν. οὐμενουν—ἔτι. Πα. τί δαί;—κἀμυκᾶτό γε. Kusterus, Πλ. οὐμενοῦν cet. Πα. τί δαί; cet. . Brunckius, Πανδ. α. οὐμενοῦν cet. . Πανδ. β. τί δαί;—κἀμυκᾶτό γε. Codex A, πανδοκ. οὐμενοῦν—. ἄλλη πανδοκ. τί δαί; cet. V. 558.—562. in A. D. unius sunt personæ. Contra in C. E. et Barocciano v. 559.—562. alteri cauponæ tribuuntur. Correxi hæc ut res postulabat. Apparet enim v. 558. τί δαί; τὸ

πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω. non alii convenire personæ quam Πανδοκευτρίᾳ α, quæ quum alia Herculis facinora commemorasset, hoc se *nondum* tetigisse dicit de salsamentis.

558. εἴρηκα] εἴρηκας V. Conjectura librarii prava personarum descriptione decepti. Versui 559. πανδ. præfixum in V.

560. ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις D. E. R. Barocc. Vat. et Cantabrig. primus, nisi quod τοῖς om. R, Barocc. et Cantabrig. 1. ὅνπερ σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις C. et Cantabrig. 2. ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις Ald. αὐτοῖς τοῖς ταλάροις scholiasta et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 466, 30. αὐτοῖς ταλάροις Suidas in αὐτοῖς.

562. ἔς με] εἴς με R. et Suidas in ἐμυκᾶτο. Vulgo εἰς ἐμέ.

564. cum proximi versus initio νὴ Δία τάλαινα tribuebatur πανδοκευτρίᾳ α. Correxit Brunckius.

γ'] δ' Barocc. om. V. Mut.

565. Verba νὴ Δία τάλαινα Xanthiæ inepte tribuuntur in novem codicibus, inter quos A. R. V. Barocc.

δείσασαι] Scribendum δεισάσα ex R. V.

που V. Legebatur πω.

567. τοὺς ψιάθους] Legebatur τὰς ψιάθους. Scholiasta, τὰς ψιάθους. ἐν τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους, καὶ ὅτι σεσημείωται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. ψιάθους masculino genere dixisse Aristophanem annotat Suidas. Hoc recepi. Feminino utitur Lys. 921.

569. Cleon et Hyperbolus e vivis excesserant, quando acta hæc fabula. Hos facete comicus cauponarum patronos apud Inferos facit. BRUNCK.

570. Manifestum est ex ipsis verbis hunc versum ab eadem persona proferri non debuisse, cujus est præcedens. Licet in tribus codd. A. C. E. priori personæ continuatus sit, ut in impressis, tamen alterius cauponæ personam præposui: ipsamque postmodum hanc distinctionem in D. observatam reperi. Prodierant in scenam cauponæ comitem unaquæque ancillam habens: utraque ancillam suam jubet patronum suum arcessere. BRUNCK.

571. φάρυγξ] φάρυξ V. Vid. ad v. 259.

572. τοὺς γομφίους] Phrynichus comicus apud Athen. 2. p. 52. τοὺς γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν. BERG.

574. Scholiasta, *τινές φασι τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον.*

δ' ἂν ἐς] Legebatur *δέ γ' εἰς.* *δ' ἐς* C. E. *δ' εἰς* D.

βάραθρον] Sic dictus erat Athenis locus alte effossus, in quem facinorosos morti damnatos præcipitabant, qui et *ὄρυγμα* nuncupabatur. Vide Meursium Att. Lect. 1, 25. BRUNCK.

575. *λάρυγγ'*] *φάρυγ'* V.

576. Legebatur *τοὺς κόλικας.* *τοὺς χόλικας* Schweighæuserus ad Athen. vol. 7. p. 540. et Schæferus ad Gregor. Cor. p. 550. Ad utramque scripturam spectat scholiastæ annotatio, *ἢ ἄρτους ἢ ἔντερα.* Ceterum Schæferus optionem facit inter *τοὺς* et *τὰς χόλικας.* Prætuli posterius. Vid. Pac. v. 717. Phrynichus Bekkeri p. 72, 5. *χόλικες: οἱ πολλοὶ ἀρρενικῶς, οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς.* Vulgata scriptura utitur Thomas M. v. *λάρυγγα* p. 570, ubi tribus modis in MSS. peccatur, *κώληκας, κόληκας, κολύκας.*

578. *ἐκπηνιεῖται*] *ἐκποινιεῖται* Barocc. et (superscripto *η*) Cantabrig. 2. Ea scriptura in scholiis memoratur. *ἐκπηνιεῖται* cum ceteris libris Hesychius, Suidas, Eustathius p. 1328, 48. Dixit de hoc verbo Schneiderus in indice scriptor. rei rusticæ p. 367.

580. *τοῦ λόγου*] *τούτους τοὺς λόγους* V.

585. *με τύπτοις*] *γε τύπτοις* V. *γε τύπτοις μ'* C. *γε τύπτεις μ'* Cantabrig. 2.

587. *πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία, κάκιστ' ἀπολοίμην*] Usitatæ jurantibus imprecationis formulæ exempla Spanhemius ex oratoribus memorat, Demosthene p. 642. 693. Andocide p. 49. ed. Reisk. Antiphonte p. 709. ed. Reisk. et ex Marmor. Oxon. n. 26, §. 78.

588. Archedemi illius, cui cognomen fuit *γλάμων*, sive ob oculorum vitium sive alia de caussa, meminit Lysias in orat. contra jun. Alcib. p. 536. BRUNCK.

591. *ἥνπερ*] *ἣν* A.V.

593. Post *ἀνανεάζειν* indicavi lacunam, quæ in Ald. et recentioribus codicibus verbis *σαυτὸν αἰεὶ* est expleta, ex v. 536. petitis. Omittunt illa R.V. Barocc. Mut. Cantabrig. 1. Harl. Borgianus. Gl. *σεαυτὸν (ἑαυτὸν) πρὸς τὸ σοβαρόν* in R. Barocc. Cantabrig. 1. Harl.

594. εἰ—ἀλώσει—βαλεῖς] ἦν—ἀλῷς—βάλῃς A.

ἀλώσει] ἀλώσῃι V. Mut. ἀλώσει, ut vulgo, R.

595. καὶ βαλεῖς D. R. aliique. καὶ βάλῃς vulgo. κἀκβάλῃις V.

596. 'στιν] 'στι V. Legebatur τις. Voculam omittunt D. R. Barocc. Mut. Cantabrig. 1. Harl. Præstat autem fortasse ἀνάγκη 'σται.

τὰ om. V.

600. ταῦτ'] τοῦτ' R.

603. βλέποντ' ὀρίγανον] Solent ita obtutum acrem et torvum describere. Eq. 627. Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα. Et alibi sæpe similiter. V. ad Plut. 328.

607. οὐ μὴ πρόσιτον; εἶεν Elmsleius ad Eurip. Med. p. 251. collato Acharn. 166. Legebatur μὴ πρόσιτον. εἶεν, καὶ—.

μαχεῖ] Libri μάχει.

608. Διτύλας] διτύχας R.

Σκεβλίας] σκεβλύας R.V. Cantabrig. uterque, Borgianus, Ald. et ed. Juntina a. 1525. σκεβλίας codices reliqui, ut videtur, et Junt. a. 1515. Revocandum Σκεβλύας.

Παρδόκας] σπάρδοκας V.

609. δευρὶ] δεῦρο R.

610. Αἰ. κλεπτοντα—διο. μάλ' ὑπερφυᾶ V.

πρὸς] πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est, τύπτειν τουτονὶ, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τἀλλότρια. BRUNCK.

μάλλ'] Libri μάλ'. Correctum ex scholiasta.

612. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά] Ironice hoc dicit Æacus. Baccho hæc verba adscripta sunt in C. E. BRUNCK.

616. τὸν παῖδα] Juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos ad quæstiones de iis sumendas offerrent. Demosth. (p. 1120.) προὐκαλεῖτο Στέφανον παραδοῦναι τὸν παῖδα —εἰς βάσανον. Idem (p. 1143.) et alibi. SPANH. Vid. Petit. Leg. Att. p. 440. et Dobræi Adversar. vol. 1. p. 317.

618. βασανίζω] Scribendum βασανίσω ex D.V. βασανίζω Suidas in βασανίζειν.

620. ἔτι δ' ἐς τὰς] ἐπί τε τὰς vulgo. Correctum ex R.V. et Suida in βασανίζειν et κλιμακίζειν.

623. κἂν] κῆν V.

πηρώσω] Solebant qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum præstare, si illi ex tortura mutilarentur; Demosth. c. Neær. [p. 1387.] ἕτοιμος ὢν τὰς θεραπαίνας παρα-

λαμβάνειν—ἐφ' ᾧ τε βασανίσαι αὐτάς· καὶ εἴ τι ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι, ἀποτίνειν ὅ τι βλαβείησαν. BERG. Vide Petiti Leg. Att. p. 441.

625. ΞΑ.] διον. Vat.

ἔμοιγ'· οὕτω] ἐμέ γε, τοῦτον Vat. et varia lectio scholiastæ. τοῦτον etiam M.

626. αὐτοῦ] αὐτὸν Mut. et varia lectio scholiastæ. Et sic haud dubie Vat. quoque codex.

σοι] σου V.

630. σεαυτὸν R. Barocc. et Vat. ἑαυτὸν V. et Borgianus. Vulgo σὺ σαυτόν.

637. χὠπότερον] γ' addunt R.V. Cantabrig. et Harl.

ἴδῃς] ἴδοις Ald. et pars codicum.

638. προτιμήσαντα] Gl. φροντίσαντα, ἢ αἴσθησιν λαβόντα. *Rationem habentem verberum, aut dolentem quum cædetur, ita se moventem, ut sentire verberum dolorem videatur.* Sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. Infra 655. quærenti Æaco ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus, οὐδέν μοι μέλει. Pl. 883. οὐδὲν προτιμῶ σου. Eodem modo cum genitivo apud Demosthenem occurrit p. 80. edit. Reiskii: βούλεται καὶ δαπάνας οὐ μικρὰς δαπανᾷν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν οὐδὲν προτιμᾷ. Vide Budæi Commentaria p. 677. et 714. Acharn. 27. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν. BRUNCK. Vid. Photium p. 464, 15.

641. ἐς] εἰς libri.

642. ΞΑ.] διο, ξθ, R.

644. ἰδού, σκόπει νῦν, ἥν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Sic A. [R. et Cantabrig. 1.] optime, ut Suidas [v. ὑποκινήσαντα], et cod. Vaticanus. [Ita etiam V. et Baroccianus, nisi quod ἀποκ.] In C. [et Cantabrig. 2.] ut vulgo, σκόπει γ' ἥν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Sic etiam E. C. nisi quod γ' omittit. In D. Æaco tributum ἰδού, Xanthiæ, σκόπει νῦν ἥν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Eadem distinctio fuisse videtur in codice, e quo descriptus fuit A. Nam in eo post ἰδοὺ vacuum relictum spatium, quantum satis est personæ nomini, et ante ἰδοὺ est ξ, initium nominis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta jam prima litera errorem suum deprehendit: Αἰακὸς scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio

scenæ, multo sic lepidior. ἰδοὺ dicit Æacus, elato brachio, et in plagam inflicturi statu. BRUNCK. ἰδού Æaco tribuendum.

645. δοκεῖς] δοκεῖ vel δοκῶ Bentleius.

647. ἔπταρον] Sternutatio in ominibus bonis malisve habebatur. BECK. Vid. Av. 720.

649. ἰατταταῖ. AI. τί τἀτταταῖ] ἰατταταί. AI. τί δὴ ταταί vulgo. τί ταττατaῖ. Αια, τί ταττατaῖ V. ἰατταττατταττατταί (omissis AI. τί τἀτταταί) R.

τί τἀτταταῖ] τί ἰατταταί A. D. τί ἀτταταί A. in margine. τί δ' ἰατταταί E.

651. τὰν Διομείοις] Vid. Meursium de Pop. Att. in Διόμεια. BRUNCK. Pagus Atticus, in neutro genere pluraliter dictus Διόμεια, ubi fuit sacellum Herculi dedicatum, quod Diomus, a quo pagus nomen habebat, Herculis deliciæ fuisset. Ex schol. et Steph. Byz. Cæterum uterque et Xanthias et Bacchus, quum partim voce partim lacrymis manifesta signa edant doloris, tamen quaslibet potius causas misere comminiscuntur, quam ut rem fateantur. BERG.

652. ἅνθρωπος] Libri ἄνθρωπος.

653. ἱππέας] γ' addunt Ald. et aliquot codd.

654. κλάεις] Libri plures κλαίεις.

655. ἐπεὶ R. V. Barocc. aliique. Vulgo ἔπειτα.

γ' in libris aliquot omissum, in duobus τοὐδέν scriptum.

656. τἄρ'] τ' ἄρ' V. ἄρ' R. ἆρ' A. γὰρ C. E. Cantabrig. uterque, Harl. γ' ἄρ' vulgo.

658. Simulat Æacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus prætexere; nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. BERG.

661. Non Hipponactis, sed Ananiæ, iambographi antiqui, de quo vid. Fabricius Bibl. Gr. 1. p. 547. [vol. 2. p. 104. Harl.] senarium illum esse ait scholiastes, quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animi perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit comicus. Duos Ananiæ iambos profert scholiastes priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est. BRUNCK. Hipponactis et Ananii carmina una, ut videtur, collectione comprehensa fuerunt: unde factum ut alteri alterius carmina tribuerentur. Inane commentum scholiastæ est de Dionyso animi perturbato eamque ob caussam memoria falso.

664. Πόσειδον] ὦ πόσειδον V. Sophoclis ex Laocoonte verba apposuit scholiasta, Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων.

ἤλγησεν R. et Mut. Vulgo ἤλγησε.

665. πρῶνας] Accusativum Berglerus explicat repetendo ἔχεις ex versu Hipponactis 659. constructione incredibili. Scribendum πρωνός cum Kustero. μεδέεις pro μέδεις V. in textu et in scholio.

667. ἀλὸς ἐν βένθεσιν] His verbis trimetrum complet v. 664.

669. εἴσιτον] εἴσιτε V.

671. Φερσέφαττ'] Φερσέφαττα vulgo ab Atticis dicta Proserpina, unde Φερσεφάττιον fanum hujus deæ apud Demosth. [p. 1259. ubi libri optimi Φερρεφαττίου.] Hesychius, Φερσεφάττιον: τόπος ἐν ἀγορᾷ. Eadem vero Περσέφασσα apud Æschyl. Choeph. 488. et Eurip. Orest. 914. SPANH. φερσέφατ' R. φερρέφατ' V. φερσέφασσ' Cantabrig. 2. περσέφασ' Cantabrig. 1. περσέφασ' Barocc. Περσέφαττ' Brunckius tacite. Φερσέφαττα legitur Thesm. 287.

674. πρὶν ἐμὲ R.V. Vulgo πρίν με.

679. Κλεοφῶντος] Hunc tamquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æschines de f. leg. [p. 254. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιὸς, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Euripides etiam in Oreste hunc occulte tangit, ut ibi schol. putat, tamquam civem non germanum et oratorem turbulentum v. 900. κᾀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, Θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ. Argivum propterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi esse sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. BERG. Aliorum scriptorum locos de Cleophonte collegit Meierus in libro de bonis debitorum p. 218—220. Platonis comici fabula fuit Κλεοφῶν cum Aristophanis Ranis in scenam producta, de qua dixit Meinek. Quæst. scen. 2. p. 17, 18.

681. Θρηκία χελιδὼν] Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch.

Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Schol. Aristoph. Av. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησι· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poetas vocat χελιδόνων μουσεῖα. BERG.

684. ῥύζει] Legebatur κελαδεῖ, quod vitiosum esse versus antistrophicus ostendit. κελαρύζει R. Barocc. Borgianus et γρ. Harl. et Suidas in ἐπίκλαυτον.

ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον] Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis comicus Av. 211. BERG.

685. κἂν ἴσαι γένωνται] Contra ap. Æsch. Eumen. 744. νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ. Reus semper absolvitur, si plura habeat suffragia quam accusator: immo tam favorabilis erat conditio ejus, ut etiam absolveretur, si æqualem haberet numerum suffragiorum cum adversariis. De quo videri potest Arist. Probl. 29, 13. quem locum indicavit Stanl. ad Æsch. Ceterum comicus, dum dicit Cleophontem periturum licet æqualibus suffragiis, vult significare illum omnino dignum esse morte. BERG. Hesychius, κᾂν ἴσαι γένωνται: παροιμία μετενηνεγμένη ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις φερομένων ψήφων ἴσων. ἀπολύονται γὰρ τοῦ ἐγκλήματος, ὁπόταν ἴσαι ἐξενεχθῶσιν αἱ ψῆφοι.

686. ἐπίρρημα adscriptum in R.

689. ἥμαρτε] ἐξήμαρτεν R.

Φρυνίχου παλαίσμασιν] De quo Phrynicho hæc intelligenda sint non consentiunt scholiastæ, aliis Phrynichum belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poeta nostro tangi censentibus. Schol. ad Lys. 313. locum hunc de Phrynicho, belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. Vid. etiam Suidam in παλαίσμασι et Φρυνίχου. KUST. Phrynichus dux, Alcibiadis adversarius, ejus reditui ex exilio inprimis se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus conabatur (v. Thuc. 8, 50.), denique inprimis effecerat, ut quadringentis respublica committere-

tur. Quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius sequuti erant, in perniciem secum traheret. Eo referuntur, quæ sequuntur. CONZ. De quatuor Phrynichis inprimisque acri Alcibiadis adversario cf. Sluiter. Lect. Andoc. p. 117. BECK.

παλαίσμασι] Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset lapsus, omnino erat victus: Æschylus Eumen. 592. eadem utitur metaphora, apud quem Orestes cum Eumenidibus coram judicibus, qui quum fassus esset, se matrem occidisse, Eumenidum chorus dicit: *ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.* Ubi scholia *ἐκπέπτωκας, cecidisti*, et addunt: *μεταφορὰ δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν.* BERG.

690. *ὀλισθοῦσιν*] Manet in metaphora. Est enim *ὀλισθαίνειν* proprie *ἐκπίπτειν.* v. Zonar. p. 1445. Sensus: illis, qui tum (quum oligarchicum imperium constitueretur) peccarunt, si causam exposuerint, purgare se ab olim commissis peccatis. BECK.

691. *λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας*] Quod jure Attico dicebatur, *τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιεῖν, ut qui infamia notati erant, ab eadem* liberarentur. SPANH. Vid. Petiti Leg. Att. p. 469. BECK.

692. *εἶν'*] *εἶναι* Barocc. cum duobus aliis.

694. *Πλαταιᾶς* pro *Πλαταιέας*, a *Πλαταιεύς.* Schol. *τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι.* Intelligit autem prælium ad Arginusas: Platæensibus jus civitatis fuisse Athenis constat. BERG. Hic locus est supplementum historiæ Xenoph. qui Hellen. 1, 6, 24. de hoc negotio ita scribit de Atheniensibus: *ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, δούλους καὶ ἐλευθέρους.* Ex h. l. igitur adde, præmium propositum fuisse servis, qui bonam operam in ea expeditione navassent, si reverterentur victores, liberos fore, et Athenis eodem jure usuros, quo Platæenses, qui in civitatem pridem recepti fuerant. PALMER. *τοὺς*

μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλομένους συναγωνίσασθαι civitate esse donatos narrat Diodorus 13, 97. De servis v. supra v. 33. et 192.

695. *ταῦτ'* A. Vulgo *τοῦτ'*.

696. *αὐτὰ*] *ταῦτα* V.

697. *πρὸς δὲ, τούτοις*—Ita distinguo, aliter quam omnes edd., quæ comma ibi non habent, quum sit necessarium. Illos cives, qui sæpe pugnassent pro patria et tamen honoribus essent exuti, opponit illis, qui quum semel tantum pugnassent et insuper fuissent servi, tamen et libertatem essent consequuti et jus civitatis, vultque dicere, minus decorum esse, quod cives et viros de repub. bene meritos ob levia peccata inclementer tractent, quum interea servos, (quamvis non plane immerito, propter utilem eorum semel navatam operam,) tantis beneficiis ornent. Hæc autem subobscure dicuntur, quum oratio aliter cœpta aliter desinat; nam v. 693. dicebat: *αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν* etc.; itaque hic v. 697. debebat dicere: *τοῖς δὲ πολλὰ δὴ—ναυμαχήσασι—μὴ παρεῖναι μίαν ξυμφοράν.* Nempe in orationis cursu convertit sese ad adhortationem. BERG.

ὑμῶν] *ἡμῶν* V. et Mut.

698. *χοί*] *καὶ* V. et Mut.

προσήκουσιν] *προσήκοσιν* R.

699. *αἰτουμένοις*] *αἰτουμενοὺς* R.

700. *τῆς ὀργῆς ἀνέντες*] De hac constructione genitivi dixi ad Soph. Antig. 718.

σοφώτατοι φύσει] Egregie Athenienses *σοφωτάτους* dicit *φύσει*. Nam a demagogis inducebantur, ut sæpe contra ingenium facerent insipide. Non minus præclara est, quæ sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. BECK. *φύσιν* V.

703. *τοῦτ'* E. *τοῦθ'* C. *ταῦθ'* D. *ταῦτ'* vulgo et R.V.

704. *τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες*—] Sic bene distinctum in E. *πόλιν* pendet a præcedente verbo *ἀποσεμνυνούμεθα*: et *ἔχοντες* neutraliter adhibetur, ut infra v. 793. *ἕξειν κατὰ χώραν.* BRUNCK. Archilochi versum esse *ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,* quem Æschylo male tribui ab Didymo, annotavit scholiasta. Apparet autem ex versu illo defendi posse inter-

punctionem vulgatam τὴν πόλιν καὶ ταῦτ'—, postposito καὶ ταῦτα ut in exemplis a Dobræo collectis ad Plut. 546.

κυμάτων] Rempublicam comparat cum navi in mari fluctuante, aut naufragis inter fluctus natantibus. Sic Eurip. Rhes. 246. ὅταν ᾖ δυσάλιος [δυσάλιον] ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις. Soph. Œd. T. 22. BERG.

705. ποτ'] τότ' Ald. et aliquot codd.

706. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος] Ionis tragici verba: vid. schol.

708. Notandum πολὺν versibus pluribus interpositis disjunctum a χρόνον v. 714.

οὗτος] οὗτός γ' Ald. et codd. quidam.

709. Κλειγένης] Schol. dicit, videri hunc etiam circa remp. versatum fuisse; erit itaque populi adulator, sive uno verbo, δημοπίθηκος, ut comicus loquitur infra 1085. BERG.

712. ψευδονίτρου κονίας] Vulgo inserta copula τε reclamante metro: eam non agnoscunt codd. C. E. [R.V. et Cantabrig. 2: habent Pollux et Suidas in κλειγένης et κυνησιτέφρου.] Præterea scribi debuit ψευδολίτρου. Sic enim olim fuisse in comici codicibus grammaticorum testimonio constat. Eustathius p. 483, 8. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν, ἔστιν ὅτε λ τιθέασιν. ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον, καὶ ὁ πνεύμων, ἃ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ καὶ πλεύμονα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ ψευδολίτρου κονίας, καὶ ἐν τῷ πλευμόνων ἀνθάψεται. Pollux 7, 39. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πλυντικῶν καὶ τὴν κονίαν, καὶ τὴν κιμωλίαν εἶναί φησιν ἐν Βατράχοις, εἰπὼν, ψευδολίτρου τε κονίας καὶ κιμωλίας γῆς. Mœris p. 246.: λίτρον, Ἀττικῶς. νίτρον, Ἑλληνικῶς. Apud Suidam in κυκησιτέφρου vulgaris scriptura per ν recepta. In Thesm. 2. fragm. 8. v. 1. [fr. 309. ed. nostræ] pro νίτρον reponendum etiam λίτρον e MS. cod. in quo perperam λίτραν. BRUNCK. ψευδονίτρου me nolente relictum in editione mea.

713. Κιμωλίας] De terra Cimolia v. Theophrast. de lapid. §. 62. et Eustath. ad Dionys. Perieg. 530. ab interpretibus citatos. Adde Galen. vol. 13. p. 250.

714. ἰδὼν] Libri εἰδώς. Recte Bentleius ἰδὼν, cujus interpretatio est εἰδώς.

717. ἄνευ] κἄνευ C. E. et Cantabrig. 2.

718. ἀντεπίρρημα adscriptum in R.

719. *καλούς*] *κακούς* Cantabrig. 1. et Harl.

720. *καινὸν χρυσίον*] Numos aureos adulterinos intelligit, superiore anno, archonte Antigene, ex simulacris aureis Victoriæ cusos, ut ex Hellanico et Philochoro annotavit scholiasta. Hos *χαλκία* vocat v. 725. quia multum æris admixtum habent: nisi, quod ipsum quoque proposuit scholiasta, de numis æreis archonte Callia, id est eo ipso anno quo acta Ranarum fabula est, cusis intelligere malis, aliquo tempore post abrogatis, quod ex Eccles. v. 815. constat.

721. *κεκιβδηλευμένοις*] Adulterinis, quibus vilius aliquod metallum erat admixtum. Vid. Polluc. 3, 56. SPANH.

722. *δοκεῖ*] *δοκεῖν* V.

724. *βαρβάροισι*] *βαρβάροις* D. E. V. Barocc.

πανταχοῦ] *ἀπανταχοῦ* E.

729. *παλαίστραις*] *παλαίστρᾳ* Stobæus Floril. 43, 28.

730. *προυσελοῦμεν* R. Legebatur *προσελοῦμεν*. Apud Stobæum *προυγελοῦμεν*. Ita etiam Hesychius a Bentleio comparatus, *προυγελεῖν*: *προπηλακίζειν*, *ὑβρίζειν*. Id est *προυϝελεῖν* cum digammo: vid. Kidd. ad Dawes. p. 295. Blomfield. ad Æschyli Prom. v. 447. et Buttmanni Lexil. vol. 2. c. 89.

πυρρίαις] Id est servis. Nam *Πυρρίας* nomen est servile.

733. *φαρμακοῖσιν*] Gl. *καθάρμασιν*. Scholion in D. *φαρμακοῖσι, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἤ τινος τῶν τοιούτων ἔθυον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα.* Vide Meursium Gr. Fer. in *Θαργήλια*. Imitatus est comicus noster Eupolidem, cujus fragmenta duo opportune advocavit Berglerus. Prius est apud Athenæum p. 425. e fabula cui titulus *Πόλεις*.

οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ,
νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις πόλις,
ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

[*Λεύσσομεν* Musuri supplementum est, aperte falsum.] Alterum est apud Stobæum Floril. Grotii p. 163. [43, 9. ex *Δήμοις*, ut conjicit Meinek. Quæst. scen. 1. p. 49.]

καὶ μὴν ἐγώ, πολλῶν παρόντων, οὐκ ἔχω τί λέξω·
οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ, τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,

οἷς ὥσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν.
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν,
στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

καθάρματα Eupolidi idem est quod comico nostro φαρμακοί. Est autem illud Eupolidis fragmentum pars parabasis, in qua loquebatur ad spectatores conversus chorus e senibus constans, unde v. 3. pro vulgato ὦ γέροντες, lego ἡμεῖς—οἱ γέροντες. BRUNCK. φαρμάκοισιν V. Respicit ad h. l. Aristides vol. 2. p. 312, 17. et ad v. 376. vol. 1. p. 510, 21.

736. ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου] Allusio est ad proverbium: ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, i. e. *si pereundum est, saltem decore perire oportet.* Hoc est, quod ait Nicias Eq. initio: κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα. BRUNCK.

738. Æacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in ædibus Plutonis actum fuerit, et præparatur nova dramatis constitutio. Codd. aliquot pro persona *Æaci* habent *Famulum.* Inde est, quod in recensione fabulæ personarum conspicitur vulgo Οἰκέτης, qui cum Æaco unus et idem est. In C. E. recte ubique adscripta est persona Αἰακός: in D. primo loco Οἰκέτης Αἰακοῦ, postea semper Οἰκέτης, in A. modo Αἰακός, modo οἰκέτης, et perturbatæ admodum personæ. BRUNCK.

741. ἐξελεγχθέντ' A. R. V. Vulgo ἐξελέγξαντ'. Utraque lectio cognita fuit scholiastæ.

743. ὤμωξε Brunckius. οἴμωξε E. Libri reliqui οἴμωζε.

744. ποιῶν] ποεῖν V.

745. μᾶλλ'] μάλλ' R. μάλ' A.V. Barocc. Cantabrig. 1. μάλα γ' vulgo.

ἐποπτεύειν] Plus erat epoptam esse in sacris initiationum quam mystam; quum ergo mystæ sint beati, epoptæ multo magis. BERG.

747. δὲ] δαὶ V. et Mut. hic et v. 752.

748. ἀπίῃς Kusterus et, ut videtur, R.V. Mut. Vulgo ἀπῇς.

τόθ'] τοῦθ' R.

749. πολλὰ πράττων] Male glossa in D. πάσχων. πολλὰ πράττειν, πολυπραγμονεῖν, *male curiosum esse,* de eo dicitur qui se negotiis immiscet quæ ad eum non spectant, Pace 1058. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ, *magnus es ardelio, quisquis es.* BRUNCK.

751. ἄττ' ἂν A. D. R. Vat. ὅταν vulgo et V.

μάλλὰ] μᾶλλα R. μάλα D.V. Barocc. Cantabrig. 1. Harl. Mut. καὶ μάλα A. μάλα γε vulgo. Vid. ad v. 103.

753. κἀκμιαίνομαι] κἀκμολύνομαι V.

754. ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν] Soph. Trach. 1179. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι. Noster Vesp. 550. ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρα. Diphilus ap. Athen. p. 292. τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον. Sophocles Œd. Col. 1126. aliter: καί μοι χέρ', ὦ 'ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα. BERG.

756. ὁμομαστιγίας] Verbero verberonem obsecrat per Jovem converberonem, ut frater fratrem oraret per Jovem ὁμόγνιον, sodalis sodalem per ἑταιρεῖον. BERG.

757. χὴ] καὶ R.V.

758. λοιδορησμὸς] λοιδορισμὸς F.

759. ΞΑ.] om. R.

πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεκίνηται μέγα R. et, qui alterum πρᾶγμα omittit, V. πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα vulgo. πρᾶγμα μέγα κεκίνηται πάνυ A. Vat. πρᾶγμα κεκίνηται μέγα C, Barocc. πρᾶγμα σφόδρα κεκίνηται μέγα D.

762. ὅσαι] ὁπόσαι V.

763. συντέχνων] ξυντέχνων F. Barocc. Cantabrig. 1.

764. πρυτανείῳ] Ut apud superos Athenis. BERG.

766. ἕως] ἕως ἂν V. Eodem modo peccatum Eq. 134.

767. δὲ] δὴ Barocc. Cantabrig. 1.

768. τουτὶ] τοῦτο V.

771. δὴ] δὲ Cantabrig. 1. Harl. Recte fortasse.

772. καὶ τοῖς] καὶ τοῖσι A.

βαλαντιητόμοις] βαλαντιοτόμοις R.V.

775. λυγισμῶν] λογισμῶν Barocc.

781. οὐράνιόν γ' ὅσον] Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 400, 33. ἀναβόησεν οὐράνιον ὅσον: 'Αριστοφάνης. σημαίνει δὲ τὸ ὑπερβεβηκὸς μεγέθει, ὡς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἥκειν.

783. ὥσπερ ἐνθάδε] Ad theatrum se convertit hæc dicens Æacus, gestuque spectatorum turbam ostendit. Vide supra ad v. 276. BRUNCK.

789. κἀνέβαλε] κἀνέβαλλε R. et Barocc.

791. Κλειδημίδης] Hunc grammatici alii filium Sophoclis, alii, quod paullo credibilius, histrionem fuisse sunt suspicati. Vid. schol.

792. ἔφεδρος] Glossa perperam κριτής. Scholion MS. ἔφεδρος, ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος, καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσασθαι. *Tertiarius.* Æschylus Choeph. 866. τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος | διssοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης | ἅψειν. BRUNCK.

794. γ' om. R.V. Barocc. Cantabrig. uterque et Harl.

795. τί] Recte τὸ R, interpunctione post ὕστερον posita. τὸ χρῆμ' ἄρ' ἔσται dictum ut τὸ χρῆμ' ἐργάζεται Eccles. 148.

ὀλίγον] γ' addit V.

797. καὶ γὰρ] ἀλλ' ἢ Etymolog. M. p. 744, 20. Photius p. 566, 6. Suidas in τάλαντον, grammaticus MS. in Biblioth. Coislin. p. 475. Ita etiam libri scripti Pollucis 9, 52, aliis ἀλλ' ἢ aliis ἀλλῇ præbentibus.—κριθήσεται Pollux, Etymologus, Photius, non Suidas.

798. δέ] δαὶ V. et Mut.

μειαγωγήσουσι] Gl. ζυγοστατήσουσι. De potestate et usu hujus verbi apud Atticos videndus Meursius Gr. Fer. in Ἀπατούρια. BRUNCK. μιαγωγήσουσι R.

800. ξύμπηκτα] ξύμπυκτα D. E. [V. et Cantabrig. 2. σύμπτυκα R. σύμπυκτα Mut.] Gl. ἡνωμένα. In Poll. 10, 148. ξύμπτυκτα, quæ vera lectio est et in textu reponenda. Atque sic liquido scriptum in F. [et Barocc.] BRUNCK. Scribendum ξύμπτυκτα. σύμπτυκτα Suidas in πλαίσια.

πλινθεύσουσι] πλινθεύουσι V.

γε] τε R.V.

804. ἔβλεψε δ' οὖν R. ἔβλεψεν οὖν vulgo. ἔβλεψε γοῦν A.C. D.E. Barocc. Cantabrig. uterque, Harl. et Suidas in ταυρηδόν.

807. Ἀθηναίοισι συνέβαιν' A. D. R.V. Ἀθηναίοισι συνέβαινεν vulgo et Suidas in συνέβαινεν. Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν F. Barocc. Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν (vel συνέβαινεν) quattuor alii.

808. πολλοὺς] γὰρ addit V.

809. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν. Adverbii vice hic est τὰ ἄλλα et valet *præterea.* λῆρον ἡγεῖτο αὐτούς, nempe τοὺς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γνῶναι—*præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis poetarum ingeniis.* Salse Atheniensibus exprobrat prava judicia, quibus sæpe optimæ exigebantur fabulæ, concessa deterioribus palma, quod et ipse quum alias expertus est, tum maxime quando Nubes docuit. BRUNCK.

812. γ' om. V.

οἱ δεσπόται] Pluto et Dionysus.

814. ἐριβρεμέτας] Æschylus.

815. ὀξυλάλου D. Legebatur ὀξύλαλον. De genitivo cum verbo ἰδεῖν conjuncto dixit Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 204. ed. sec.

περ ἴδῃ] παρίδῃ V. ἡνίκ' ἂν ὀξυλάλου περ propter metri necessitatem dixit poeta pro ἡνίκ' ἄν περ ὀξυλάλου.

ὀδόντας D. E. Cantabrig. 2. et lemma scholii in ed. Aldina. ὀδόντα R.V. Mut. Ald. ὀδόντ' Barocc.

θήγοντος ὀδόντας] Metaphora ab apris. Lys. 1256. ᾧπερ τὼς κάπρως θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα. BERG.

818. ἱππολόφων A. D. E. R. V. Barocc. Cantabrig. uterque, Mut. Vulgo ὑψιλόφων.

819. σχινδαλάμων Porsonus. Libri σκινδαλάμων, σκινδαλαμῶν (quod est in V), σκινδαλμῶν (quod est in R), σκινδάλμων. Conf. ad Nub. 130. παραξόνια σκινδαλάμων dicuntur rotationes (agitationes) audaces scindularum tenuium (argumentationum subtilium). BECK.

σμιλεύματά τ' ἔργων] *Minutias* seu *quisquilias*, quas sectatus sit in tragœdia Euripides, vitio hic ei vertit comicus. Julianus Or. 4. p. 77. ἐργάτης γάρ ἐστι καὶ τούτων ἀγαθὸς, οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων ῥήματα. SPANH.

820. φωτὸς] Euripidis.

φρενοτέκτονος ἀνδρός] Æschyli, qui non aliunde sed ex semet voces illas grandiloquas in tragœdiis formarit. SPANH.

822. χαίτην R. Vulgo χαίταν, quod revocandum.

825. γηγενεῖ φυσήματι] Gigantes dicebantur γηγενεῖς. V. Nub. 851. BERG.

826. λίσπη] Photius p. 226, 16. λίσπη γλῶσσα ἡ ἐπιτετριμμένη. Atticam formam λίσφη restituendam videri diximus ad Eq. 1368.

829. πλευμόνων R.V. Ald. πνευμόνων novem codices.

830. μεθείμην] μεθείην vulgo. Correctum ex A. D. V. Barocc. Cantabrig. primo.

833. ἅπερ] ὅπερ V.

834. μεγάλα] μέγα R. Barocc.

838. ἀχάλινον—στόμα] Eurip. fragm. Melanippæ [20, 4. Musgr.] ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα. Vid. not. Barnesii ad Eurip.

Bacch. 385. ad hæc verba: *ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία.* Theophylactus Simocatta ep. 67. *οὐκ εἰδὼς, ἀχαλίνωτον γλῶτταν μείζονα τοῦ πλημμελήματος εἰσπραττομένην τὴν κόλασιν.* BERG. *ἀχαλίνωτον* Mut. Legebatur *ἀπύλωτον.* *ἀθύρωτον* repositum ex libro Ravennate et Suida v. *ἀγριοποιόν.* Librorum in hac re dissensus apud scholiastam et Suidam v. *ἀθύρωτον* et v. *ἀπύλωτον* ita commemoratur, ut *ἀθύρωτον* probetur. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 352, 11. *ἀθύρωτος: ἄκλειστος. Ἀριστοφάνης. ἀπύλωτον στόμα, os effrænum* seu *nullis claustris coercitum.* Cyrillus adv. Julian. 2. p. 38. ad hunc comici locum forte respiciens: *ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἔφην, ἀπύλωτον ἀνοιγνὺς τὸ στόμα.* SPANH.

840. *ἄληθες*] *Itane?* Plerumque hoc adverbium ironicæ interrogationi servit. Suidas: *ἄληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον ὄντως, ἀληθῶς, οἷον· Ἄληθες, ὦ παῖ*—Thomas M. *ἄληθες παρὰ ποιηταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ* (123.) *ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων.* Sic Lys. 433. *ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ.* Eadem significatione occurrit apud Sophoclem Œd. T. 350. Antig. 758. quibus in locis adverbii hujus potestas interpretem latuit. Est autem hic parodia versus Euripidis, quem Musgravius in Telepho fuisse putat: *ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ;* Nomini *θαλασσίας* Thetidem apud Tragicum significanti *ἀρουραίας* substituit, Euripidi olera objiciens agrestia, quibus innutritus fuerat. v. Thesm. 456. et 910. BRUNCK. Vid. Thesm. 387. Eq. 19.

841. *στωμυλιοσυλλεκτάδη*] Infra 1160. ad eumdem dicit Æschylus: *ὦ κατεστωμυλμένε ἄνθρωπε.* Ceterum illa vox est composita ad comicam licentiam. Similis vox occurrit ap. Athen. 4. p. 157. *ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι* (barbam colligere soliti). BERG.

842. Hunc versum interpretabitur colloquium inter Dicæopolin et Euripidem in Acharnensibus. BRUNCK.

843. *αὔτ'* A. R. V. Barocc. Cantabrig. 2. Vulgo *ταῦτ'.*

παῦ V. et Vaticanus. *παῦσ'* vulgo et Suidas in *θερμός.*

844. *πρὸς ὀργὴν, iracunde.* Sic infra 856. 998. Sophocles El. 369. *μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν.* BRUNCK.

847. Schol. MS. *ἄρν', ἄρνα μέλαιναν*] *τοιαῦτα γὰρ ἔθυον τῷ*

Τυφῶνι, ὁπότε στροβιλώδης ἐκινήθη ἄνεμος. τῶν γὰρ τοιούτων οὗτός ἐστιν ἔφορος. εἰκότως δὲ μέλαιναν, καὶ οὐ λευκὴν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τυφὼς μέλας. Virgil. Æn. 3, 118.

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
NIGRAM HIEMI PECUDEM, Zephyris felicibus albam.

BRUNCK. Vide Leopardi Emendat. 20, 23. KUST. μέλανα R.

849. ὦ Κρητικὰς—] Unus ex scholiastis putat, comicum respicere ad Phædram in Hippol. Eurip., quæ erat Cretensis et insano amore deperibat Hippolytum privignum; sane hæc monodias canit in prædicto dramate 197. BERG. Probabilior aliorum grammaticorum interpretatio, qui Cretenses aut Cressas Euripidis respici putant.

850. γάμους δ' ἀνοσίους] Macarei cum Canache sorore. Vid. Nub. 1372.

ἐσφέρων ἐς] εἰσφέρων εἰς libri.

851. Observes in his Bacchi verbis manifestam imitationem loci Homerici. Æschylum primo alloquitur, postea Euripidem, denique ad Æschylum deliniendum rursus se confert. Huic dicere poterat, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Sic Nestor Iliad. α, 275. Atridæ et Pelidæ jurgium sedans, ab eo qui dignitate præstantior erat incipit, Agamemnonemque primum hortatur, deinde Achillem, demum Agamemnoni iteratas admovet preces, in eoque desinit.

μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην,
ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
μήτε σὺ, Πηλείδη, 'θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆι
ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστὶν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

BRUNCK.

852. δ' additum ex R.

853. ἄπαγε] ἄναγε R.

854. κεφαλαίῳ] Gl. καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. Schol. ἁδρῷ. Nub.

981. *κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος.* "*κεφάλαιον, κεφαλὶς* et *κεφαλὴ* " apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, " immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut " et Lat. *caput.* Et quia *caput* est pars crassior ac durior, " inde comicus *κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν* dixit, *du-* " *riori verbo caput ferire;* ubi *κεφαλαίῳ* adjective sumitur pro " *grandi* et *duro, ἁδρῷ, crasso,* ut schol." Jo. Alberti Obss. phill. in N. T. p. 179. BRUNCK.

855. *θενὼν*] *θείνων* Ald. et Mut. Libri reliqui *θένων.*

ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον] I. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα,* ut cum Sophocle dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Acharn. 428. sic describitur: *χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.* Deinde alter dicit: *οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον.* BERG.

857. *θέμις* F. Barocc. Vat. Cantabrig. 1. Harl. Vulgo *πρέπει,* consentiente Suida in *πραόνως* et *σὺ δὲ μή.* *γρ. πρέπει* Harl.

859. Versum hunc citat scholiasta Arati 1047. ubi ait *ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί.* KUST.

861. *τούτῳ*] *τοῦτο* C. R.

862. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 64, 26. *τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας: οἷον τὰ κυριώτατα καὶ ἀνέχοντα αὐτήν.*

863. *νὴ Δὶ*] Legebatur *νὴ Δία.* Vid. ad Eq. 319.

γε] *τε* R.

Αἴολον] *αἰόλον* R.

865. *σὺ δὲ δὴ τί*] *σὺ δὲ τί* R. Barocc. Mut. *σὺ δέ γε τί* Cantabrig. 1. Harl. *τί δαὶ σὺ* V.

867. *ἀγὼν*] *ὠγὼν* Mut. Vat. Libri reliqui *ἀγών.*

τί δαί A. R. V. Mut. Vat. Vulgo *τιή.* Hesychius, *τί δαί: διὰ τί δή.*

868. *ὅτι ἡ*] Libri aliquot *ὁτιὴ,* unus *ὅτ' ἡ.*

οὐχὶ συντέθνηκέ μοι] Nam etiam post mortem Æschyli agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico: schol. ad Acharn. 10. *τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο.* Scriptor vitæ Æschyli: *Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν βουλόμενον διδάσκειν*

τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. Ubi vide Stanleium etiam, quem non fugit schol. locus. BERG.

870. δ' additum ex A. D. R. V. Mut.

871. λιβανωτὸν—καὶ πῦρ] Similis locus Vesp. 858. ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν, ὅπως ἂν εὐξώμεσθα. Vid. etiam Thesm. 37. KUST.

874. ὑπᾴσατε] Sic tres Regii [et R.V.] ἐπάσατε E. F. [Barocc. Cantabrig. uterque et Harl.], eodem errore, qui supra notatus ad v. 366. Vulgo προσᾴσατε. Etymol. M. auctor p. 782, 4. ὑπόγραμμος, πρόγραμμός τις ὤν. ἡ γὰρ ΥΠΟ ἀντὶ τῆς ΠΡΟ, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις 'Αριστοφάνης·

ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

ἀντὶ τοῦ προᾴσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse scholiastem comici recte monuit Kusterus. Olim glossa erat προᾴσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσᾴσατε. BRUNCK.

875. παρθένοι] Musæ pro castis virginibus habebantur. Apud Lucian. Deor. Dial. 19, 2. Venus dicit ad Cupidinem: αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι καὶ ἔξω βελῶν; cui Cupido dicit: αἰδοῦμαι αὐτὰς, μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι. BERG.

877. γνωμοτύπων] Vid. ad Eq. 1379.

880. Legebatur πορίσασθε. Restitui πορίσασθαι ex R.V, sublata interpunctione post στομάτοιν.

884. σοφίας ὃ] ὅδε σοφίας vulgo. σοφίας ὅδε A.C.D.E.R.V. Barocc. Harl. Mut. Quod recepi ὅδε in ὃ mutato.

885. Alloquitur Dionysus Æschylum et Euripidem. Interea allatus est foculus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisse Dionysus videtur, tum et Æschylus simul preces faciens. BECK.

886. Δήμητερ] Æschylus vocat Cererem ingenii sui nutricem, quia Cereris initiationum sacra peragebantur Eleusine, unde ipse erat oriundus. Schol. παρόσον 'Ελευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν. Scriptor vitæ Æschyli: Αἰσχύλος ὁ τραγικὸς γένος μὲν ἦν 'Αθηναῖος, 'Ελευσίνιος τὸν δῆμον. BERG.

888. Legebatur, ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.—καλῶς. omissis ἴθι νυν. Liber Ravennas, ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβών. Baroccianus, ἐπίθες καὶ σὺ λιβανωτὸν λαβών. Suidas v. καλῶς, ἐπίθες καὶ σὺ δὴ λιβανωτόν, omisso λαβών. Ex his

scripturæ varietatibus conjicias dixisse Aristophanem quod reposui. Conf. v. 871. 891.

καλῶς i. e. *μηδαμῶς*. Adverbium est negandi cum *εὐφημισμῷ*, ut Latinis *recte*, quo sæpissime utuntur comici hac significatione, vel pro *nihil*. BRUNCK.

889. *θεοί* A.V. *θεοῖς* ceteri libri et Suidas v. *θεοῖς*.

890. *σου* R. Vulgo *σοι*.

891. *νυν*] *δὴ* R.V.

τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς] Euripidem facit novatorem circa divina tamquam Socratis imitatorem, cujus erat studiosus. Socratem autem propterea maxime esse condemnatum, *ὅτι καινὰ εἰσήγαγε δαιμόνια*, constat ex Apol. Plat. et Xenoph. BERG.

892. *Αἰθὴρ*] Sic Nubes, quas Socratem pro deabus habuisse fingit, sophistas pascere dicuntur Nub. 330. *οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς*. Ibid. 263. Socrates etiam invocat Aërem et Ætherem: *ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ—λαμπρός τ' Αἰθήρ*. BERG.

γλώττης στρόφιγξ] In Nub. 422. dicit Socrates: *νομιεῖς θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς· τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί*. BERG. *γλώσσης* V. Mut.

893. *ξύνεσι* R. et Cantabrig. 1. Vulgo *ξύνεσις*.

896. *λόγων*] Legebatur *λόγων ἐμμέλειαν*.

897. *ἔπιτε*] Libri aliquot *ἐπί τε*.

898. *γλῶσσα*] Scribendum *γλῶττα*.

902. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 9, 3. *ἀστεῖον καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν: σημαίνει τὸ κατερρινημένον τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον, ὡς μηδὲ διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι*.

αὐτοπρέμνοις] Metaphora ab arboribus. Antiphanes apud Athen. 1. p. 23. *τὰ δ' ἀντιτείνοντα (δένδρα)—αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται*. Quæ est parodia ex Soph. Antig. 723. BERG.

905. 906. Hæc Dionyso tribuebantur. *ἐρεῖτε* Barocc. pro *ἐρεῖτον*.

907. *μὲν* om. R.V.

γε] *καὶ* V. Barocc.

910. *Φρυνίχῳ*] Huic antiquam simplicitatem adhuc infuisse, vult dicere, dum ei tribuit spectatores stultos; major autem Æschylo erat ætate, et videtur Æschylus illum quandoque imitatus. Auctor argumenti in Persas Æschyli: *Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων [παρ' Αἰσχύλῳ μύθοις], ἐκ τῶν Φοινισ-*

σῶν φησι Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. Utriusque meminit Herodotus, Phrynichi 6, 21. Æschyli 2, 156. BERG.

911. γὰρ ἕνα A. D. R. V. Barocc. Cantabrig. 1. γὰρ δή γ' ἕνα vulgo. γὰρ δῆτα ἕνα C.

τιν' ἂν καθῖσεν V. τινα κάθισεν vulgo. τιν' ἐκάθισεν Mut. Offensioni fuit librariis aoristi forma καθῖσεν, ubique fere depravata. Vid. Thucyd. 6, 66. 7, 82.

912. 'Αχιλλέα] In Phrygibus fabula, ut monet scholiasta.

Νιόβην] In tragœdia cognomine.

913. πρόσχημα τῆς τραγῳδίας] Personæ mutæ, ostentationis tantum caussa in scenam prodeuntes. Philo vol. 2. p. 520. κωφὸν ὡς ἐπὶ σκηνῆς προσωπεῖον ἕνεκα προσχήματος. Quo sensu etiam δορυφόρημα τραγικόν et κωμικόν dicitur. SPANH.

914. γ' om. R.V. Barocc. Cantabrig. 2. Mut.

919. καθοῖτο A. C. D. R. V. Cantabrig. 2. καθῆτο vulgo. κάθοιτο Buttmann. Grammat. vol. 1. p. 546.

920. τι φθέγξεται R.V. φθέγξαιτό τι Vat. τι φθέγξαιτο Barocc. et qui αι a corr. habet Cantabrig. 1. τι φθέγξοιτο Mut.

924. βόεια] Id est grandia.

925. δείν' ἄττα] δεινάττα A.

μορμορωπὰ] Schol. καταπληκτικὰ, φοβερὰ, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. μορμουρωπὰ R. et Mut. μορμυρωπὰ V.

926. ἄγνωτα] Scribebatur ἀγνῶτα. Correctum ex Herodiano apud scholiastam, Suida in ἀγνῶτα, Philemon. Lex. p. 3. ed. Burn.

927. δ' ἂν om. R.

οὐδεὲν] οὐδὲ ἓν vulgo. οὐδὲν Barocc. οὐδ' ἂν ἓν Porsonus: quo non opus. Vid. ad Lys. 1044.

929. γρυπαέτους] Vulgo γρυπαιέτους. γρυπεαίτους R.

930. ῥᾴδιον Bentleius. ῥᾴδιον ἦν vulgo. Scribendum ῥᾴδι' ἦν ex R.V. Vat.

931. Parodia est versuum Euripidis in Hippolyto 378. ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ | θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος. Confer Equit. 1290. ubi Euripidea illa loquendi forma rursus deridetur. BRUNCK.

932. τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρύονα] Hac voce usus fuerat in Myrmidonibus Æschylus, ut a schol. dicitur ad Pac. 1177. ubi ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν ut h. l. similiter legitur, ac præterea Av.

800. SPANH. ἱππαλεκτρυῶ et v. 937. ἱππαλεκτρυοῦς Porsonus. Vid. ad Nub. 663.

933. ἐν] οὖν Marklandus ad Eurip. Suppl. 109. Frustra.

934. De Philoxeno Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Græcis erat mos, cognominem, videndus Perizonius ad Æliani V. H. 10, 9. BRUNCK.

936. ποῖ' ἄττ'] ποῖά τ' V. ποῖά γ' A. R. Barocc. Cantabrig. 1. Vat.

937. Huc, ut credo, respexit Hesych. Ἱππαλεκτρυών· τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. Nimirum hinc discimus, aulæa Persica vel Babylonica variis animalium monstrosorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Vossius Not. ad Catull. p. 197. KUST. Conf. Athen. 5. p. 197. 11. p. 471. SPANH.

τραγελάφους] Philemon ap. Athen. 11. p. 497. adhuc majus monstrum formavit ἱπποτραγέλαφοι. BERG. οὐ τραγελάφους Barocc.

939. Edd. ante Brunckium τοπρῶτον μὲν εὐθὺς. μὲν delevit Brunckius. ἀλλ' ὡς παρέλαβον παρὰ σοῦ τὴν τέχνην εὐθὺς R. Barocc. τὴν τέχνην πρῶτον μὲν εὐθὺς C. παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθὺς A. D. παρὰ σοῦ πρῶτον (γε) εὐθὺς Cantabrig. 1. παρὰ σοῦ πρῶτον μὲν εὐθὺς E. Cantabrig. 2. Vaticanus.

942. ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις] Euripidi ἐπύλλια (versiculos) rursus tribuit comicus, de quo ait Acharn. 996. συλλέγων ἐπύλλια, et Pac. 523. ἐπύλλια Εὐριπίδου. περιπάτων vero voce infra quoque utitur v. 980. οὗ σοι γάρ ἐστι περίπατος (disputatio) κάλλιστα περί γε τούτου· ubi schol. περίπατοί γε διατριβαί· et in schol. ad h. l. περιπατεῖν ἀντὶ τοῦ διατρίβειν. SPANH.

τευτλίοισι] τευτλία enim seu *betæ* vulgo inter exiguas plantas, ut ap. Theophr. H. Pl. 1, 8. καὶ τῶν ἐλαττόνων, βαλάνου, τεύτλου· et ap. Plin. 19, 8. *beta hortensium levissima. Betam* vero dari aliam *albam*, aliam *nigram*, quod et aliunde constat, tradit Dioscorides 2, 49. SPANH.

λευκοῖς R.V. Barocc. Vat. et Suidas in ἴσχανα. Scholiasta, μικροῖς. γράφεται λευκοῖς. Scholiasta in Cantabrig. 1. 2, εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἐπυλλίοις ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. Dobræus: "In Cant. 1. gl.

" μικροῖς supra ἐπυλλίοις, unde statim apparet origo lectionis " τευτλίοισι μικροῖς, glossa scilicet μικροῖς indicans τευτλίοις di- " minutivum esse."

943. στωμυλμάτων] Supra 859. vocabat eum στωμυλιοσυλλεκτάδην. BERG.

βιβλίων] Euripides studium suum in legendis veterum libris clare indicat in Alcest. sub nomine chori v. 962. ἐγὼ καὶ διὰ Μούσας καὶ μετάρσιος ἦξα· καὶ πλεῖστον ἁψάμενος λόγων, κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας εὗρον. BERG.

ἀπηθῶν] ἀπήθων V. ἀπηθῶν Etym. M. p. 422, 37. Eustath. p. 1753, 5.

944. Κηφισοφῶντα] Qui Euripidem in tragœdiis scribendis adjuvare credebatur.

946. εἶπ' ἂν R.V. Vulgo εἶπεν.

947. AI.] Dionyso hæc tribuit C.

τὸ σαυτοῦ] Vid. ad v. 840.

949. ἔλεγεν] ἔλεγον Barocc.

951. ταῦτ' ἐχρῆν] ταῦτα χρῆν Ald. et pars codicum. δεῖ τοιαῦτα A. δεῖ ταῦτα D. χρῆν ταῦτα C. Mut.

953. περίπατος] Vid. ad 942.

956. ἐσβολὰς] εἰσβολὰς R.V. Barocc. et Suidas in γωνία. ἐσβολὰς Harpocr. in γωνιασμός.

958. κάχ' ὑποτοπεῖσθαι] Sic divisim scriptum in [R.V. Cantabrig. utroque] C. E. In hoc glossa priori voci superscripta κακά. In A. D. κᾀθ' ὑποτοπεῖσθαι. Vulgo conjunctim καχυποτοπεῖσθαι, quod æque bonum esse possit. καχύποπτος ex Aristophane, καχυπονόητος e Platone enotavit Pollux 2, 57. Vulgatum agnoscere videtur Suidas. Sed veriorem lectionem esse reor eam, cujus vestigia servant codd. A. D. quamque tuetur auctor Etymol. M. p. 762, 15. τοπάζειν, στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν— καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐπὶ (male vulgo ὑπὸ) τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν. BRUNCK. εἶθ' ὑποτοπεῖσθαι Barocc. Sed vera scriptura κάχ' ὑποτοπεῖσθαι est, idemque Etym. M. restituendum.

960. γ' om. V.

961. ἐκομπολάκουν] ἐκομπαλάκουν R.

963. Cycnus, Martis filius, ab Hercule, Memno, Tithoni et Auroræ filius, ab Achille prope Trojam occisus. BECK.

κωδωνοφαλαροπώλους] Est vox comica licentia composita ex κώδων, *nola*, vel *tintinnabulum*, φάλαρα *phalera* et πῶλος *equus*;

significatque, *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent*. Veteres enim tintinnabula phaleris equorum addere solebant, præcipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur, unde Longinus c. 23. fin. voc. *κώδων* ponit pro phaleris et pompa orationis. KUST.

964. *κἀμοῦ γ'*] *γ'* om. R. *κἀμοὺς* Dobræus.

ἑκατέρου] *ἑκατέρους* A. C. D.

965. *τουτουμενὶ* (id est *τουτουὶ μὲν*) R.V. *τούτου μὲν οὖν* vulgo. *τούτου μὲν* A. D. Barocc. et Suidas in *γνώσῃ* et *Μεγαίνετος*. *τούτου μὲν ὁ* C. E. Cantabrig. 2.

Φορμίσιος] Iste erat hirsutus, ut dicit schol. Eccles. 97. et propterea truculento aspectu; hinc eum facit discipulum Æschyli. Supra etiam v. 837. Æschylum dicebat esse *ἀγριοποιόν*. BERG.

Μάγνης A. *Μάνης* vulgo. *μανῆς* R.V.

966. *σαλπιγγολογχυπηνάδαι*] Hæc ad Phormisium pertinent, ut schol. dicit, nempe propter vocem *ὑπήνη*, quæ hic latet. *σαρκασμοπιτυοκάμπται* schol. explicat *σαρκάζοντες καὶ προσποιούμενοι τὰ πολεμικά, qui simulate affectant virtutem bellicam*, qui videri volunt tam fortes, quam fuit Pityocamptes, alias Sinis dictus, latro. *σαρκάζειν* metaphora a canibus ossa rodentibus ducta. In Pac. 480. *οὐδ' οἱ Μεγαρεῖς δρῶσ' οὐδὲν, ἕλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια.* Ubi schol. *ἕλκοντες κατὰ κυνιδίων τρόπον, οἱ τὰ ὀστέα τρώγοντες καὶ οὐχ ἔχοντες ἐμφορηθῆναι* (satiari) *ὑπ' αὐτῶν, τῷ δοκεῖν ἐσθίουσι.* BERG. —*κάμπαι* V. De Pityocampte vid. Apollodor. l. 3. extremo ejusque interpretes.

967. *οὑμοὶ*] *οὑμὸς* R. et Suidas in *κομψόν*.

Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης] Hos tamquam veteratores notat, ut dicit schol.; de posteriore plus constat quam de priore. Vid. v. 540. Theramenis præceptorem schol. Nub. 360. dicit fuisse Prodicum: *διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος τοῦ ἐπικαλουμένου Κοθόρνου, ὃς τῆς τῶν τριάκοντα τυραννίδος μετέσχεν.* Theramenem autem illum esse, qui Cothurnus fuerit dictus, constat. V. Suid. in *Πρόδικος*. BERG.

968. *ἐς* Barocc. *εἰς* vulgo.

969. *που* om. V.

970. *οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος*] *Κεῖος* restitui ex V. et Eustathio p. 1289, 64. 1397, 41. 1462, 45. Libri *Κῖος*. *Κῷος* Aristar-

chus apud scholiastam: quam lectionem Eustathius quoque memorat. Ab sensu horum verborum longe aberrarunt grammatici veteres, quorum opiniones exponit scholiasta. Hoc dicit poeta, Theramenem ingenio tam versuto esse ut quum improbissimus esset, probissimus videretur. Chiorum enim civitas mala fama laborabat, Ceorum clara erat et morum probitate et rei publicæ administratione: vid. Boeckh. ad Platon. Leg. (638 a.) p. 109. et, qui verba Aristophanis recte est interpretatus, Heindorfium ad Protag. p. 577.

971. *μέντοὐγὼ φρονεῖν*] Scribebatur *μέντοι 'γὼ φρονεῖν. μέντοι σωφρονεῖν* R.V.

978. *κἀνασκοπεῖν*] *κἀναποσκοπεῖν* R.

985. *τρυβλίον* Cantabrig. 1. et Brunckii editio. *τρύβλιον* edd. veteres.

986. *τὸ περυσινὸν*] Superiore anno emtum.

987. *σκόροδον*] *σκόρον* R. *σκόροδόν μοι* C. E. et Cantabrig. 2.

χθιζινόν Lobeckius ad Phryn. p. 323. *χθεσινὸν* libri et Suidas in *αἴκε πάθοι* et *μικροπρεπείας ῥήματα*. Eadem corruptela Vesp. 281.

988. *ἐλάας*] Libri aliquot *ἐλαίας*.

989. *δ'* om. R.

ἀβελτερώτατοι R.V. Mut. cum Suida in *ἀβελτερώτατος, Βουταλίων* et *Μαμμάκουθος*. Vulgo *ἀβελτερώτεροι*.

990. *Μαμμάκυθοι*] *μαμάκουθοι* R. Alii quidam *μαμμάκουθοι*. Grammaticorum opiniones de origine hujus nominis exponit scholiasta. Est nomen proprium sive verum sive fictitium, quo homo stupidus significatur, ut *βλιτομάμμας* in Nub. 1001. et alia a *μάμμη* derivata vocabula. Eodem sensu *Βουταλίων, Κόροιβος, Μελητίδης* dicuntur.

991. *Μελητίδαι*] Legebatur *καὶ Μελιτίδαι. καὶ* omittunt novem codices, inter quos R.V. et Suidas. Scriptura vitiosa *Μελιτίδης* correcta ab me est apud Aristid. vol. 2. p. 659, corrigenda apud Lucian. Amor. c. 53. et Liban. vol. 1. p. 510, 2. ed. Reisk.

καθῆντο] *κάθηντο* vulgo. *κάθηνται* A. D. et Suidas.

992. *τάδε μὲν λεύσσεις* (*λεύσεις* R.V. aliique), *φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ*] Æschyli Myrmidonum exordium.

993. *δὲ* Bentleius. *δὴ* vulgo. *δὲ δὴ* V.

τι om. R. Idem *μόνος* pro *μόνον*, quod om. V.

995. ἐλαῶν] ἐλαιῶν libri aliquot, inter quos R.

999. ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισι] Metaphora a navigantibus, qui contrahunt vento nimio turgida vela. Eurip. Med. 522. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν, ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις (summis veli oris) ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. V. Eq. 433. et hic in Ran. 1220. BERG.

τοῖς ἱστίοις] τοῖς ἱστίοισι vulgo. τοῖσιν ἱστίοις Mut. τοῖς ἱστίοις scholiasta et Suidas in ἱστίον et λεῖον.

1003. λεῖον καὶ καθεστηκὸς] Imitatur Philostrat. p. 564.

1004. Ex hoc loco profecit Antipater Thessal. Epigr. 57. Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν | πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, | Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἑκὰς αἴης | κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακίην. BRUNCK.

1007. τοῦτον] αὐτὸν R.

1008. χρὴ] δεῖ F. R. Barocc. χρὴ Sextus Empir. Pyrrhon. Hypot. 1, 189.

1009. βελτίους] βελτίστους V. et Mut.

1010. τοῦτ'] ταῦτ' R.

1011. μοχθηροτάτους] μοχθηροτέρους V. μοχθηροὺς R.

1012. τεθνάναι] Loquitur quasi inter viventes versaretur.

1013. τοίνυν] γ' addunt Ald. et aliquot codd.

1014. τετραπήχεις] I. e. *proceros*. Statura enim procera apud veteres habebatur ea, quæ quatuor cubitorum sive sex pedem mensuram impleret. v. Casaub. ad Sueton. Tiber. c. 68. KUST.

διαδρασιπολίτας] Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 34, 20. διαδρησιπολίτης: ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι.

1015. Legebatur μήτ' ἀγοραίους μήτε κοβάλους. Correctum ex R. Barocc.

Versus 1018. primam partem Euripidi, alteram Dionyso tribuunt edd. ante Brunckium et liber Ravennas: totum Dionyso A, Euripidi et 1019. 1020. Dionyso Cantabrig. 1. 1018. 1019. Euripidi F.

αὖ] γὰρ Barocc. Cantabrig. 1.

ἐπιτρίψει] ἐπιτρίψεις V.

1019. τί σὺ R. σὺ τί D. F. V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Vat. σὺ τί δὴ A. C. E. et Ald.

οὕτως αὐτοὺς γενναίους F. R. V. Vat. Barocc. *αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους* vulgo.

ἐξεδίδαξας D. F. R. Barocc. Cantabrig. 1. *ἐξέδειξας* V. Vulgo *ἐδίδαξας*.

1020. *αὐθαδῶς*] Hoc adverbium a grammaticis quibusdam *αὐθάδως* scriptum est *παροξυτόνως*. Vid. Joann. Alex. *τον. παραγγ.* p. 39, 15.

1021. *Ἄρεως* R.V. Vulgo *Ἄρεος*. Gorgiæ hoc dictum tribuit Plutarchus Moral. p. 715 e. *ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν, καὶ οὐχ ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μεστὸν Ἄρεως εἶναι τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου.*

ποῖον;] Hoc Euripidi tribuunt Ald. et codd. quidam.

1023. *Θηβαίους—ἀνδρειοτέρους*] Glossa: *τῶν Ἀργείων, ὧν πολὺ κατὰ πόλεμον κλέος.* Æschylum vituperat Bacchus, quod in *Septem ad Thebas* dramate Thebanos fortiores Argivis exhibuerit, qui tamen bellica laude Thebanis sint multo clariores; sed alio sensu verba ista accipit Æschylus, inde occasionem sumens Athenienses carpendi, ob neglectum bellicarum artium studium. BRUNCK.

1024. *ἐς*] *εἰς* libri.

οὕνεκα] *ἕνεκα* R.V. Mut.

1025. *αὔτ'*] Glossa *τὰ πολεμικά*. BRUNCK.

τοῦτ' ἐτράπεσθε] *τοῦτο τράπεσθε* R.

1026. *εἶτα—μετὰ τοῦτο* non tempus, sed numerum significare annotarunt scholiastæ. Nam Persarum fabulam ante Septem contra Thebas Æschylus ediderat.

Πέρσας R.V. Barocc. Cantabrig. 1. et Mut. Vulgo *τοὺς Πέρσας*.

τοῦτ'] *ταῦτ'* quattuor codices non optimi.

ἐξεδίδαξα Bentleius. Libri *ἐδίδαξα*.

1027. *ἀεὶ*] *αἰεὶ* Ald. et pauci codices.

1028. *ἡνίκ' ἀπηγγέλθη* D. et margo libri Florentini unius, lectione suspecta. Libri reliqui omnes *ἡνίκ' ἤκουσα*. Scholiasta, *ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα. ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται οὔτε ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης.*

τεθνεῶτος codices. *τοῦ τεθνεῶτος* Ald.

1029. δ' om. R.

συγκρούσας R.V. Barocc. Mut. Vulgo *ξυγκρούσας*.

1032. *Ὀρφεὺς—τελετάς*] Apud Eurip. Rhes. 943. Musæ dicunt, *μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φάνας* (*revelationes*) *ἔδειξεν Ὀρφεύς.—Μουσαῖόν τε σὸν σεμνὸν πολίτην κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἕνα ἐλθόντα Φοῖβος σύγγονοί τ' ἠσκήσαμεν.* Iisdem quibus comicus verbis de Orpheo Demosthenes c. Aristog. [p. 772. Reisk.] *ὁ τὰς ἁγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδείξας Ὀρφεύς.* BERG.

1033. *Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων*] Quam hic Musæo laudem tribuit Æschylus, eam in cognomine apud eumdem dramate sibi vindicat Prometheus v. 437. ubi, postquam dixisset: *εἴ τις εἰς νόσον πέσοι*, addit continuo: *Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων, αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.* SPANH. Musæus de herbis scripsisse ferebatur. Vid. Theophrast. Hist. Pl. 9, 21. Plin. H. N. 21, 7.

1035. *καὶ κλέος ἔσχεν*] *ἔσχε καὶ κλέος* A.C.D.E.V. Cantabrig. 2.

ἔσχεν] Libri multi *ἔσχε*.

τοῦδ' Bentleius. Libri *τοῦθ'*.

1036. ΔΙΟ.] *εὐρ.* R. Barocc. Cantabrig. 1. 2.

Παντακλέα] Hunc ex Eupolidis *χρυσῷ γένει* memorat scholiasta.

1037. *ἡνίκ' ἔπεμπεν*] Quum pompam ageret. BECK.

1039. *τοι*] *τε* V. *γε* R.

ἀγαθοὺς] *κ' ἀγαθοὺς* R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut.

Λάμαχος] Hunc vivum derisit comicus in Acharnensibus.

1040. *πολλὰς*] *πολλάκις* R.

1042. *ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.*] Revocant ista mihi verba in memoriam locum Æschyli in S. Th. qui ad hunc diem menda inquinatus fuit. Est ubi de Tydeo nuntius ad regem refert, v. 394. *μάχης δ' ἐρῶν,* | *ἵππος χαλινῶν ὣς καρασθμαίνων, μένει,* | *ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.* Quis *μένει, μένων* duorum continuorum in senariorum fine a poeta esse credat? Scripserat ille procul dubio: *ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων.* Virgil. Georg. 3, 83. Tum, si qua sonum procul arma dedere, | Stare loco nescit—. BRUNCK.

1044. *οὐδεὶς* R. Legebatur *εἷς*.

ἥντιν' A.D.R.V. Barocc. Vat. Mut. Legebatur *ἥντιν' ἄν*.

ἐρῶσαν] *ἐγὼ* addunt A. D. Vat.

1045. *οὐδὲ γὰρ ἦν* R. Legebatur *οὐ γὰρ ἐπῆν*. *οὐδὲ γὰρ* etiam ex Barocc. et Cantabrig. 1. enotatum.

οὐδέν] *μηδέν* Barocc.

1046. *τοι σοὶ*] Legebatur *σοί τοι*.

σοῖσιν] *σοῖς* R. Barocc.

πολλοῦ] Vid. ad Nub. 915. *πολλῷ* Barocc.

'πικαθῆτο Barocc. et (qui *γ' ἐπικαθῆτο*) Cantabrig. 2. Legebatur *'πικαθοῖτο*.

1047. *κατ' οὖν ἔβαλεν* A. Barocc. Vat. *κατουνάβαλεν* D. *κάτω 'νέβαλεν* vulgo. *κάτώνέβαλε* Mut. Scribendum *κατουνέβαλεν* cum F. R, ut *κἀπωνηχθόμαν* apud Epicharmum Athen. 6. p. 235 e. Vide de hoc usu particulæ *οὖν*, qui proprius est dialecti Ionicæ et Doricæ, Gregor. Cor. p. 446, ejusque interpretes.

τοῦτό γέ τοι δή] Vid. ad Nub. 372.

1048. *αὐτὸς*] Nam conjux ejus videtur adultera fuisse. Rem cum Cephisophonte habuisse narratur ab scholiasta ad v. 975. et ab Thoma M. in vita Euripidis. BERG.

1049. *ἁμαὶ* Elmsleius in præfat. ad Soph. Œd. T. p. 9. *αἱ 'μαὶ* vulgo. *ἐμαὶ* (αι supra) R.

1051. *κώνεια*] Exemplo Sthenobœæ, quæ quum Bellerophonti non potuisset persuadere, ut cum ipsa rem haberet, eum accusavit, quasi vim ab eo esset passa; quumque deinde illius innocentia apparuisset, hæc præ pudore cicutam bibit. Sic etiam Phædra, quum privignum suum Hippolytum frustra sollicitasset ad concubitum, seipsam suspendit. BERG.

πιεῖν A. Vat. Libri reliqui *πίνειν*.

1052. *τοῦτον* ex Vat. correxit Kusterus. *τοιοῦτον* R.V. Mut. (aliique, ut videtur, codices) et Ald.

1053. *γε* om. R.

1054. *μηδὲ*] *μήτε* R.

1055. *τοῖς ἡβῶσιν δὲ* Bentleius. *τοῖς δ' ἡβῶσι* vulgo. *τοῖσιν δ' ἡβῶσι* R.

1056. *δὴ*] *δὲ* Barocc. Cantabrig. 1. om. R.

Λυκαβηττοὺς] *Λυκαβητοὺς* libri multi et Suidas in h. v.

1057. *Παρνασῶν*] Non probabile est Parnasum cum Lycabetto conjunxisse poetam. Scribendum *Παρνήθων* cum Bentleio. Sic in fragmento Nubium, de quo dixi in fragmentis p. 509. *ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι καὶ τὸν Λυκαβηττόν.*

Παρνήθιοι in Παρνάσιοι corruptum Acharn. 348. pariter correxit Bentleius.

1058. ἀνθρωπείως] ἀνθρωπίως R. Et sic Suidæ libri meliores: alii ἀνθρωπείως.

1059. τὰ codices. τά γε Ald.

1063. ἀμπισχὼν] Scribebatur ἀμπίσχων.

ἐλεινοὶ Brunckius. Libri ἐλεεινοί.

1064. φαίνοιντ' Brunckius et, ut videtur, R. Mut. φαίνωντ' vulgo. φαίνωνται D.V. φαίνονται A.C.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα τί δράσας] Hoc est τί οὖν ἔβλαψα τοῦτο δράσας.

1065. τριηραρχία munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. Qui illud declinare volebant, pauperes se esse caussabantur. Vid. in hanc rem Petitum de Legg. Att. p. 355. sqq. BRUNCK. Et Wolf. in Proleg. ad Demosth. orat. Leptin. p. 100. seqq. BECK.

1066. ἀλλὰ R. Vulgo ἀλλ' ἐν.

περιειλλόμενος R. et Mut. περιλλόμενος V. Vulgo περιειλόμενος.

1068. παρὰ] περὶ Vat. et Suidæ codices in χιτών.

ἰχθῦς] Forum dicit piscarium. Scholiasta, ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων, ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὑρίσκεται.

ἀνέκυψεν] ἐξέκυψεν Barocc.

1070. τὰς πυγὰς ἐνέτριψε] Qui rhetoricæ, poeticæ, aliisque hujus generis artibus operam dabant, impudicitiæ crimine notantur a comico, tamquam ætatis flore magistris minerval solventes. Idcirco Praxagora Conc. 112. disertissimos juvenum esse ait, ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται. Hinc facetissimus jocus est Eqq. 428. BRUNCK. De neglecto illis temporibus usu gymnasticæ vid. Schneider. ad Xenoph. de rep. Athen. 1, 13.

1071. τοὺς παράλους] Scholiasta, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας.

1073. μᾶζαν]· Remigum victus panis vino et oleo maceratus. Thucyd. 3, 49. SPANH.

ῥυππαπαῖ] ῥυπαπαὶ Barocc. et Cantabrig. 1. 2. Vulgo ῥυππαπαί. Vid. ad Eq. 602. Vitioso accentu ap. Photium p. 492, 14. ῥύππαπαι: ναυτικὸν ἀναφώνημα.

1074. ἐς] εἰς R.V. Barocc. Mut.

τῷ θαλάμακι] Schol. ἦσαν τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν· ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. Ad Acharn. 161.

τῶν μὲν ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες, θρανῖται· οἱ δὲ μέσοι ζευγῖται· οἱ δὲ κάτω, θαλάμιοι. Itaque idem et θαλάμαξ dicitur et θαλαμίτης et θαλάμιος, imo et θαλαμακεύς, ut ex Suida apparet; etiam mediorum remigum nomen diverso modo dicitur, ut apparet ex istis locis itemque ex Hesych. et Etym. BERG.

1075. κἀκβάς] κἀκβᾶσι R.

1076. Legebatur ἀντιλέγει—ἐλαύνει—πλεῖ. Infinitivos restitui ex F. Barocc. Cantabrig. 1. Probabilius tamen videtur tetrametrum esse restituendum νῦν δ' ἀντιλέγων κοὐκέτ' ἐλαύνων πλεῖν δευρὶ καὖθις ἐκεῖσε.

1078. ἔστ'] ἔστιν Cantabrig. 1. et Juntina a. 1515. ex codice aliquo Florentino, ut videtur. ἔσθ' οὑτοσὶ Barocc.

1080. τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς] Schol. dicit Euripidem scripsisse Augen, quæ in templo enixa sit. Apud comicum mulier, quæ erat in loco sacro et se parturire simulabat, invocat Lucinam, ut inhibeat partum, usque dum veniat in locum, ubi possit parere, Lys. 742. ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον. BERG.

1081. μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς] Schol. ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες. Scripsit autem Æolum Euripides, ex quo fragmenta quædam exstant. Homerus de Æolo et ejus liberis Od. κ, 5. τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας. Ceterum Euripides hoc barbarorum esse dicit in Androm. 173. τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος· πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυται, κόρη τ' ἀδελφῷ. BERG. Conf. ad v. 850.

1082. καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν] Sæpius hanc sententiam repetiit Euripidis, sed qua potissimum in fabula a muliere pronuntiatam dicat Aristophanes, non satis constat. Vide annot. ad schol.

1084. ὑπὸ γραμματέων] Scribendum ὑπογραμματέων. Nicomachus ὑπογραμματεύς memoratur infra v. 1506. Thuphanes Equit. 1103. Phanus ibid. 1256.

1085. δημοπιθήκων] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 34, 18. δημοπίθηκος: ὁ ἐξαπατῶν τὸν δῆμον καὶ θωπεύων κολακικῶς.

1087. λαμπάδα] De certaminibus λαμπαδουχίας vid. schol. et Casaub. ad Theophrast. char. 3, 2. KUST.

1089. Δί'] διά γ' R.

ἐπαφανάνθην R. et Suidas in h. v. ἀπεφανάνθην vulgo. ἀπαφανάνθην V. et Eustathius p. 1387, 2.

1092. ὑπολειπόμενος] Id est postremus. Vid. Kuhn. ad Polluc. 6, 44. DUCK. ὑπολιπόμενος R.

1093. δεινὰ ποιῶν] Miros motus et gestus edens. KUST.

Κεραμῆς] Schol. οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες. Conf. v. 129.

1096. ταῖσι πλατείαις] Subauditur χερσὶν aut μάστιξιν. BERG. Vide doctam annotationem scholiastæ.

1099. ἀδρὸς] ἀνδρὸς R.

1104. ἐσβολαὶ] εἰσβολαὶ libri.

1106. ἀναδέρεσθον Brunckius. ἀναδέρετον codices. ἀναδαίρετον Ald.

1115. τ' A. C. D. E. V. Cantabrig. 1. 2. Mut. δ' vulgo et R.

κράτισται] Captat benevolentiam spectatorum. Supra etiam 680. τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται. Habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Græcorum. Herodot. 1. 60. ἐν Ἀθηναίοισι τοῖσι πρώτοισι λεγομένοισιν εἶναι σοφίην. Demosthenes epist. 3. [p. 1477. Reisk.] τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα. BERG.

1119. σου] Scribendum σοι cum A. et Mut. Pronomen om. C. E.

1124. Ὀρεστείας A. C. E. R. V. Barocc. aliique. Vulgo Ὀρέστίας. Λυκουργίας vitiose libri Thesm. 135.

1126—1128. Initium Χοηφόρων.

1128. ἐς A. C. D. E. Barocc. Cantabrig. 2. εἰς R. V. Ald.

1130. πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα R. ταῦτα πάντ', omisso γ', Barocc.

1131. γ' om. R.

1133. ἰαμβείοισι] ἰάμβοισιν R. ἰαμβείοις Barocc. et Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 41, 2. (in codice). ἰαμβίοις Cantabrig. 1.

1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'] Phrynichus l. c. p. 40. extr. ἐγὼ σιωπῶ τῷδε: Ἀριστοφάνης ταύτην ἐσχημάτισε τὴν σύνταξιν.—— βούλεται γὰρ λέγειν, εἶτα ἐγὼ τούτῳ σιωπήσομαι; οἷον ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ τῷδε ὑποστέλλεσθαι καὶ ὑπείκειν λόγοις; Lysistr. 530. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ;

τῷδ'] τῷδέ γ' Ald. et codices deteriores.

1136. ὁρᾷς ὅτι λῃρεῖς Euripidi continuant C. E. Non hæc, sed sequentia ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει Euripidi tribuit Vat. Post λῃρεῖς ponatur signum interrogandi.

1141. πότερ'] πότερον Barocc. et, omisso οὖν, Cantabrig. 1.

1144. ἐκεῖνον] Schol. τὸν δόλιον δηλονότι, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον. Nempe, quia dixerat: δόλοις λαθραίοις. Erat autem δόλιος cognomen Mercurii. V. ad Plut. 1158. ut et 'Εριούνιος ap. Homerum Il. υ, 73. ω, 360. BERG. Scribendum ἐκεῖνος cum R. Conf. v. 788.

1147. μεῖζον] μᾶλλον R. Barocc. et, adscripto μεῖζον, Cantabrig. 1.

1149. οὕτω γ'] οὕτως R. et Barocc.

1150. Erotianus in Expositione vocum Hippocratis: οἶνος ἀνθοσμίας, ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς. ὡς 'Αριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Posteriores Thesmophoriazusas intelligit: nam in prioribus, quæ exstant, nomen illud non reperitur. BRUNCK.

1155. πῶς δίς Æschylo tribuunt A. C.

1157. ἥκω Gellius N. A. 13, 24. Libri ἥκειν.

κατέρχομαι] κατέρχεσθαι E. Barocc. Cantabrig. 1. 2. Mut.

1158. γ' om. Cantabrig. 1. et Gellius. ὥσπερ γ' εἴ τίς γ' A.

1159. χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον] Pherecrates in Bekkeri Anecd. p. 358, 9. πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε. DOBRÆUS.

1161. ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον] ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον Ald. Correxit Brunckius ex suis codd. quibuscum consentiunt R. V. Mut.

1162. Euripidi tribuunt edd. ante Brunckium.

1165. κατέρχεται] Schol.: ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται. De omnibus, qui in patriam veniunt, possumus uti verbis ἐλθεῖν et ἥκειν, et de exulibus; sed de istis peculiariter usurpatur v. κατελθεῖν s. κατέρχεσθαι. Demosth. c. Aristocr. [p. 636.] ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχὴν, οὐκ ἔνι δήπου κατελθεῖν εἰς ταύτην. Ap. Æsch. Eumen. 465. Orestes, de quo hic sermo est, dicit: κἀγὼ κατελθὼν, τὸν προτοῦ φεύγων χρόνον. Soph. Antig. 206. de Polynice: φυγὰς κατελθών. BERG. V. Porson. ad Eur. Med. 1011.

1166. τί σύ] σὺ τί Barocc.

1168. ἦλθεν] ἧκεν Vat.

1171. ἐς] εἰς libri.

1172. τῷδε R.V. Legebatur τάδε γε. γε om. Barocc. Cantabrig. 1. Mut.

1175. μοχθηρὲ] μόχθηρε vulgo hic et alibi.

1176. τρὶς] Alludit ad antiquum morem mortuos ter inclamandi. Homer. Od. 2, 65. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δῃωθέντες. Quem locum imitatur Virgilius 6, 505. Theocritus 23, 43. χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μὲν κρύψει τὸν ἔρωτα, κἂν ἀπίκῃ [ἀπίῃς], τόδε μοι τρὶς ἐπαΰσον, ὦ φίλε κεῖσαι. SPANH.

1180. μοὐστὶν] μοστὶν R.

ἀκουστέα] ἀκουστέον F. R. Barocc.

1182. Antigonæ exordium.

εὐδαίμων] Sic optime Vat. cod. [et R. Barocc. Cantabrig. 1.] quod absque eo etiam reponi poterat ex Æschyli responso: *Non hercle* εὐδαίμων, *sed* κακοδαίμων. Hoc illud sibi opponi flagitat: loci gratiam corrupit, qui e glossa interpolavit vulgatum εὐτυχής. [Quod legitur apud schol. Æschyli Sept. c. Th. 781.] Idem Euripidei prologi vocabulum repetit etiam Bacchus v. 1195. ubi εὐτυχὴς metrum admittere non gravabatur. BRUNCK.

1183. κακοδαίμων φύσει] Sane et ipse Euripides aliter in Phœn. 1589. ubi Œdipus dicit: ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον. Confer totum istum locum; nam ibi usque 1605. eadem fere dicuntur, licet aliter, quæ hic apud comicum. BERG.

1184. γε om. R.

πρὶν φῦναι μὲν A.R.V. Barocc. aliique. πρὶν μὲν ἢ φῦναι Ald.

ἀπόλλων] ἀπόλλων libri præter Vat. qui ὦ 'πόλλων.

1186. εὐδαίμων Brunckii editio ex conjectura, ut videtur. Libri εὐτυχής. Vid. ad v. 1182.

1188. οὐ μὲν οὖν] οὔμενουν edd. ante Brunckium. Quæ frequens est in codicibus harum particularum scriptura.

1190. ἐν ὀστράκῳ] In ollis exponebantur infantes (conf. Thesm. 505.) quod χυτρίζειν dicebatur. SPANH.

1195. ἄρ'] ἂν C. Mut.

1196. εἰ κἀστρατήγησεν] Si unus ex decem illis ducibus fuisset, qui pugnarunt ad Arginusas, ex quibus plerique, nempe qui Athenas redierant, vincti condemnati ad mortem fuerunt,

quod illos, quos in prælio amiserant, sepulturæ non dedissent, ut est ap. Xenoph. Hell. 1, 7. et ap. schol. Dicit autem ironice; nam minime fuisset beatus, si unus illorum fuisset. BERG.

1197. καλῶς] Superscriptum in D. καλοὺς pro varia lectione. BRUNCK.

1198. κνίσω τὸ ῥῆμα] Infra 1228. ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους. BERG. Sensus: non in singulis versibus unumquodque dictum vellicabo. BECK.

1200. σου] σοι A. τοὺς σοὺς προλόγους C. Vulgata scriptura utuntur Suidas in ληκύθιον et scholiasta ad v. 1262. Totum versum om. V.

1202. ὥστ' ἐναρμόττειν] *Ita facis prologos, ut quibusdam versibus applicari possint voces istæ: λυκύθιον, κωδάριον, θυλάκιον et similes, salvo metro et sensu alio evadente ridiculo:* nempe cum verbo aliquo tertiæ personæ, ut ἀπώλεσεν, quod commode construi possit cum aliquo nomine tertiæ personæ exstante in verbis Euripidis. BERG. ἐναρμόζειν R. Barocc. Vat. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 241.

1203. θυλάκιον] Soluto usus est trimetri pede ultimo, quia tria ejusdem mensuræ vocabula accommodari versui aliter non poterant. Ab illo ληκύθιον Callimachus ληκύθειον μοῦσαν dixit: vid. Bentl. ad fragm. 319. p. 548.

1204. τοῖς] τοῖσιν Barocc.

ἰαμβείοισι] ἰαμβίοισι R.

1206. Archelai initium.

1209. 1210. Dionyso tribuunt edd. ante Brunckium. Correctum ex codd.

1211. Hypsipylæ initium.

1212. πεύκαισι] πεύκῃσι A.V. Mut.

Παρνασὸν A.C.D.E. Barocc. Παρνασσὸν vulgo. παρνασ(σ)ὸν V.

1218. Initium Sthenebœæ.

1220. ὑφέσθαι] Metaphora enim sumta est a navigantibus, qui vento increbrescente vela nimis turgida submittere vel contrahere solent; quod Græci ὑφέσθαι vocant. Sophocles Electr. 337. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. Schol. ad illum locum: ὑφειμένῃ· μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μὴ ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως. μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ

τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. KUST.

δοκεῖ Kusterus. Libri δοκεῖς.

1222. Δήμητρα] δήμητραν R.

1225. Initium Phrixi alterius.

1227. ἀποπρίω τὴν λήκυθον] Hoc Bacchus Euripidi dicit, suadens ei ut pestiferum illum lecythum emat: mox v. 1235. Æschylo suadet, ut eum vendat. BRUNCK.

1230. ἐπεὶ πολλοὺς] ἐπειδὴ R. et Mut. omisso πολλούς.

1232. Iphigeniæ Tauricæ exordium.—Πίσσαν edd. ante Brunckium. Πίσαν A. D. πείσαν R, ut codex Mediceus Herodoti 2, 7. ἐπὶ Πίσσαν scriptor vitæ Isocratis in Orelli opusculis moralibus vol. 2. p. 8. Scripsi ego Πῖσαν cum V, non impediente Pindaro, qui Πίσαν correpta ῐ dixit. Herodianus MS. περὶ διχρόνων: Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ, εἴτε ἐπὶ ὀνομάτων εἴτε καὶ ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, στᾶσα, δῦσα, φῦσα, πῖσα, κρῖσα, κνῖσα. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολὴν πίνδαρος· εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ, τὸ δίχρονον συστέλλεται, θάλασσα, ἄνασσα, πίσσα, νύσσα, λύσσα. Conf. Stephan. Byzant. v. Πίσα.

1235. ἀπόδου A. V. Vulgo ἀπόδος.

1237. γ' om. Barocc.

1238. Ex prologo Meleagri, μετὰ ἱκανὰ (inquit scholiasta) τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονός.

1240. πολύμετρον] πολύβοτρυν Barocc. et (adscripto γρ. πολύμετρον) Cantabrig. 1.

1242. αὔθ'] αὐτὸν R.

1243. ἔασον ὦ τάν R. et Cantabrig. 1. ἔασον αὐτὸν D. et Barocc. ἔα αὐτὸν A. V. Mut. ἔα 'ὑτὸν C. E. ἔ'αὐτὸν Ald. Conf. 952. τοῦτο μὲν ἔασον ὦ τᾶν. et ad Lys. 945.

1244. Melanippæ initium.

1247. σῦκ'] Loci hujus meminit Pollux 2, 65. De significatione autem voc. σῦκον, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l., vid. Foësium Œcon. Hippocr. in σῦκον. KUST. Et Hesych. in σῦκα.

1248. τραποῦ Mut. Vulgo τράπου.

1249. ἀποδείξω] ἐπιδείξω Barocc.

1253. μέμψιν R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Vulgo μέμψιν γ'.

1256. νυνί Bentleius. Libri νῦν ὄντων. Conf. v. 1088.

1258. μέμψεται codices. μέμψαιτο Ald.

1261. γε] δὴ R. Barocc.

1263. Post hunc versum parepigraphe in libris διαύλιον (διαύλειον R.) προσαυλεῖ τις.

λογιοῦμαι ταῦτα] Probabilis Dobræi conjectura est λογιοῦμαί γ' αὐτά.

1264. Ridiculi hujus centonis duo primi versus sunt ex Myrmidonibus Æschyli: tertius est e Psychagogis: quinto et sexto diversam sedem tribuunt veteres critici: unde essent, Aristarchus et Apollonius ignorarunt, aliis ad Telephum, aliis ad Iphigeniam eos referentibus. BRUNCK.

'Αχιλλεῦ R.V. Mut. Cantabrig. 1. Vulgo 'Αχιλεῦ. Φθιῶτ' 'Αχιλλεῦ compellatus fuit Cinesias in Strattidis comœdia. Vid. Athen. 12. p. 55 e. d.

1265. ἰὴ κόπον Heathius hic et infra. Libri ἰήκοπον.

1270. μου om. A. παῖ om. Barocc.

1273. Αἰσχύλε] ὦ 'σχύλε R.V. Cantabrig. 1. ὦ ab librariis additum ut Thesm. 4.

1274. Ex Æschyli 'Ιερείαις.

Μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianæ, præsides. Mulieres fatidicas, quæ in templis ministrabant, μελίσσας dictas fuisse notum est. BRUNCK. Interpungendum videtur post εὐφαμεῖτε. Infinitivus οἴγειν ex proximi versus verbis aptus fuit.

δόμον] In D. non δόμον sed δρόμον scriptum, et ista habetur glossa: εὐφήμως λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεᾶς ἄλσει. BRUNCK.

1276. θροεῖν] λέγειν C.

ὅδιον] Legebatur ὅσιον. Correctum ex R, qui duabus lectionibus confusis ὃς δῖον, et Æschyli Agam. 104.

1279. ἐς] εἰς R.V. Barocc. et Suidas in βουβωνιῶ.

1281. ἂν addidit Elmsleius ad Acharn. 176.

1285. Ex Æschyli Agam. 109.

ἥβας A.D.R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo ἥβαν, ut apud Æschylum.

1286. *τοφλαττόθρατ τοφλαττόθρατ*] Vulgo *τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ* hic et infra: quod non potest defendi ex v. 1296. Simili errore *τὸ φνεί* pro *τοφνεί* a quibusdam scriptum fuit, de quo vide ad fragm. 702. In R. v. 1286. scriptum *φλαττοθράττο φλάττοθράττ'* et v. 1288. *φλάττοθράττοφλάττοθράτ'*. Itaque et hic et v. 1290. 1292. 1295. fortasse scribendum *φλαττοθραττοφλαττόθρατ*.

1287. *δυσαμερίαν, πρύτανιν*] *δυσαμεριᾶν πρύτανιν* correxi in Thesauro Stephani s. v. *δυσαμερία*. Versus ex Æschyli Sphinge est.

1289. Ex Æschyli Agam. 111.

1291. Non annotarunt scholiastæ ex qua fabula hic versus sit. Est fortasse ex Sphinge. *κύνας ἀεροφοίτους* aquilas dicit, ut in Prom. 1020. Agam. 139. quos locos Spanhemius comparavit. *ἀεροφύτοις* V. et in scholio *διὰ τοῦ ἀέρος φυτώσαις*.

1294. *τ'* additum ex R. V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Ex codice aliquo Florentino habet editio Juntina a. 1515. Scholiasta, *τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι: Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρησσῶν αὐτὸ εἶναι.* Suspectum vocabulum est *συγκλινές*.

1296. *Μαραθῶνος*] Nam pugnæ Marathoniæ interfuerat Æschylus.

1297. *συνέλεξας*] *ξυνέλεξας* Cantabrig. 1.

ἱμονιοστρόφου μέλη] Schol. *οἷον σχοινιοστρόφου μέλη*. Glossæ: *Restio*, *σχοινιοστρόφος*. Videtur autem vocem illam *φλαττόθρατ* *restionis carmen* dicere, quia *restis* instar longa est. In Eccl. 352. facete dicit illum, qui diu cacabat, quasi longum funem cacare: *ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιὰν ἀποπατεῖς*. BERG.

1298. *ἐς*] *εἰς* Barocc. Scholiasta *ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ: ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικὸν γένος μετήνεγκα.*

1299. *Φρυνίχῳ*] Comparat hunc Phrynichum cum avicula; clarius in Av. 741. et 749. — *ἔνθεν ὥσπερ ἡ* [*ὡσπερεὶ*] *μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπόν*. BERG.

1300. *ἱερὸν*] *ἱερῶν* Ald. et aliquot codd.

1301. *μὲν φέρει πορνιδίων*] *πορνιδίων μέλη φέρει* Porsonus.

1302. *σκολίων* R. Vulgo *σκολιῶν*.

Μελήτου R. V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo *Μελίτου*. De Meleto vide ad fr. 376.

Καρικῶν] *καὶ καρικῶν* Aldus et aliquot codices.

1305. τοῦτον] τούτων Cantabrig. 1.

ἡ τοῖς ὀστράκοις — κροτοῦσα] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 45, 30. κροτεῖν ὀστράκοις ἐπὶ τῆς Εὐριπίδου μελοποιΐας, ὅτι οὐχὶ γνησίου οὐδὲ γνήσια τὰ μέλη, ἀλλ' οἷα πρὸς ὄστρακα ᾄδεσθαι, δῆλον ποιοῦντος τοῦ κωμῳδοῦ ὅτι τὰ ἐκλελυμένα τῶν μελῶν καὶ ἀδόκιμα πρὸς τὰ ὄστρακα ᾖδον, οὐχὶ πρὸς λύραν ἢ κιθάραν. Ad Hypsipylam Euripidis respici annotavit scholiasta, λέγεται δὲ εἰς τὴν Ὑψιπύλην ταῦτα, ἢ καθόλου τὴν μοῦσαν αὐτοῦ. Quocum conferendus Photius p. 180, 12. "De musica quæ fiebat "complosis testis vel conchis vide Casaub. ad Athen. 5, 4. et "ad Sueton. Ner. 20. Scaliger. ad Copam Virgil. p. 255." DUCKER.

1306. αὕτη R.V. et Phrynichus. Vulgo αὐτή.

1307. ἐπιτήδεια] ἐπιτήδειὸνα (id est ἐπιτήδειον) R.

τάδ' (τάγ' R.) ἔστ' ἄδειν R. Barocc. Vat. ταῦτ' ἔστ' ᾄδειν V. ταῦτ' ᾄδειν edd. ante Brunckium.

1308. ἐλεσβίαζεν] Quasi de meretrice, ita loquitur de Euripidis Musa, et paulo ante dicebat eum a meretriculis sumere cantilenas. Nota est obscœnitas Lesbidum: in Vesp. 1344. μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας: ergo idem fere esset ac si dixisset ejus μέλη esse κατεγλωττισμένα, ut Agathonis Thesm. 137. BERG. Qui scholiastam secutus interrogantis hæc verba esse putavit, errore manifesto.

οὔ] Euripidi tribuit A. In οὖν mutabat Reiskius.

1309. Eadem ratione consutus est hic cento e diversis Euripidis canticis, ac superior ille in derisionem Æschyli. Initium traductum ex Iphig. T. v. 1096. ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας | πόντου δειράδας, ἀλκυὼν, | ἔλεγον οἰκτρὸν ἀείδεις. Locum indicavit Berglerus, ubi paulo infra usus est Euripides verbo εἱλίσσω: λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ | κύκνειον. Sed aliud quid respexisse videtur comicus: nam quæ hic profert nimium quantum ab Euripideis illis immutata sunt. BRUNCK.

ἀενάοις] ἀεννάοις A. C. D. E. aliique.

θαλάσσης] θαλάσσαις R.

1311. νοτίαις Cantabrig. 1. et scholiasta. νοτίοις R. νοτεροῖς V. et Mut. νοτεραῖς Barocc. νοτερῆς vulgo.

1313. κατὰ γωνίας om. Ald.: habent codices.

1314. εἰ ter Cantabrig. 2. quater Barocc. et Cantabrig. 1.

Spiritum lenem etiam R. V. habere videntur. Scholiasta, ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἱλίσσετε κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιίας.

1315. ἱστότονα] ἱστόπονα R.

1316. κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας: appositio est ad πηνίσματα. Præposita vulgo copula καὶ gratiam omnem loci corrumpit: eam non agnoscit E. [et R.] Sumtus est hic versiculus, teste scholiasta, ex Euripidis Meleagro. *Radium* ἀοιδὸν, *canorum* appellat, non *quia*, ut ait ille, *textrices inter opus faciundum canere solent;* sed ob stridulum quem edit sonum, dum inter fila staminis trajicitur, cujus soni tanquam musici et jucundi solemne est poetis Græcis laudem adjungere, sicubi pectinis meminerint. Leonidis Tar. epigr. 8. τὰν ἄτρια κρινομέναν κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα. Antipater Sid. epig. 22. κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις, Βακχυλίς, εὐκρέκτους ᾇ διέκρινε μίτους. ep. 26. κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ Μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα. ep. 9. κερκίδα τὰν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττώ. Hinc illud Virgilii: Arguto tenues percurrens pectine telas. BRUNCK.

1317. 1318. Ex Euripidis Electr. 438. Aliunde petitus v. 1319. qui nulla sensus habita ratione additur.

1320. οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου] Ex Eurip. versu in Hypsipyle, qui sic ferebatur juxta schol.: οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. Ex eodem dramate est etiam v. 1322. Simile est, quod exstat in Phœn. 314. ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματέρος. BRUNCK.

1322. περίβαλλ'] περίβαλ' Cantabrig. 2. et codices Florentini sex.

1323. πόδα pedem metricum intelligunt interpretes, scholiastam novitium Musuri secuti, πόδα δὲ τὸν ῥυθμὸν, ἢ τὸ μέλος· ἀπὸ μέρους. Nihilo probabilior est opinio aliorum, qui pedem anapæstum περίβαλλ' in principio versus glyconei positum notari existimant. Rectius Dobræus "Malim de pede humano "intelligere: forsan verba sunt Telephi ad Achillem."

1324. δαί] δέ R. Totum versum om. V.

1325. τοιαυτὶ R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo τοιαῦτα. μέντοι] μὲν V. et Mut.

1327. In Hypsipyle erant etiam hæc verba: ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον, cujus epitheti significatio apud tragicum obscura

est: sed hic facete Cyrenæ tribuitur, nobili scorto, cujus mentio Thesm. 98. Omnes illa Veneris figuras exprimebat, quas Philænis Elephantisque obscœnis descripserunt libellis. Supra 1301. adversario objecerat Æschylus, eum a quibusvis meretriculis carmina sua sumere. BRUNCK.

1330. *τρόπον*] *πόνον* V. Cantabrig. 2. et Florentini septem, quorum in duobus, ut in V, adscriptum *γρ. τρόπον.*

1331. Asclepiades ap. schol. putat hæc ad imitationem illorum esse facta, quæ sunt in Hecuba Eur. 68. *ὦ στεροπὰ Διός· ὦ σκοτία νύξ· τί ποτ' αἴρομ'* [*αἴρομαι*] *ἔννυχος οὕτω δείμασι, φάσμασι.* Ego autem et huc puto comicum respexisse et simul propter voces *νυκτὸς ὄρφνα* ad illud Iph. Taur. 151. *οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα;* BERG.

κελαινοφαῆ] Codices aliquot *κελαινοφανῆ.*

1332. *δύστανον*] *δύστηνον* Ald. et codices deteriores.

1333. *πρόπολον* A.C. *πρόμολον* F.R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo *πρόσπολον.*

1335. *μελαίνας Νυκτὸς παῖδα*] Fortasse *Νυκτὸς παῖδα μελαίνας.*

1339. *δ'*] *θ'* Cantabrig. 1. *ὕδωρ* producto *υ* dixit, ut Homerus Odyss. *θ*, 426. *θέρμετο δ' ὕδωρ.*

1340. Qui triste insomnium viderant, primo mane se lustrabant marina aut fluviali aqua. Hujus moris exemplum est in Apollonii Argon. 4, 663. ubi viso sub Medeæ et Jasonis adventum somnio exterrita Circe *ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης | ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.* BRUNCK. Æschyli Pers. 200. et Persii Sat. 2, 16. addit Berglerus. Ceterum scholiasta, *Ἀπολλώνιος παρὰ τὰ ἐκ τῶν Τημενιδῶν.*

1341. *πόντιε δαῖμον*] Neptune.

τοῦτ' ἐκεῖν'] Hoc illud est, quod mihi per somnum portendebatur; nempe Glyce mihi furata est gallum. Ridicule autem majestati tragicæ tribuit humilitatem plebeiam, quæ comicis propria est. BERG.

1342. *τάδε τέρατα*] *τάδ' ἕτερα* R.

1344. *Νύμφαι ὀρεσσίγονοι*] Vide annotationem ad scholia.

ὀρεσσίγονοι R. *ὀρεσσίγονοι* V. Vulgo *ὀρεσίγονοι.*

1345. *Μανία* est nomen ancillæ, ut Thesm. 728. a *Μάνης* deductum, quod est nomen servi. BRUNCK.

1348. *εἰ* ter editiones ante Brunckium, qui exæquavit versui 1314: quater R. et Cantabrig. 1. 2.

1350. εἰς ἀγορὰν R. V. Cantabrig. 1. scholiasta et Suidas in κνεφαῖος. Vulgo ἐς τὴν ἀγοράν.

1352. ἐς] ἐπ' R.

1353. ἄχε' om. R.

κατέλιπε] κατέλειπεν V.

1355. ἔβαλον ἔβαλον] Imitatur in istis repetitionibus earumdem vocum Euripidem, qui multus est in illis, ut v. g. Helen. 195. τίς ἔμολεν ἔμολεν, δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων. Ibid. 208. ἀφανές, ἀφανές. In Iph. T. 138. τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες; et alibi sæpissime. BERG. ἔλαβον ἔλαβον R. ἔβαλλον ἔβαλλον Cantabrig. 1. 2. et Mut.

1356. ἀλλ' ὦ Κρῆτες (κρήτας R.) Ἴδας (ἴδης Ald. et codices plures) τέκνα] Scholiasta, ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.

1357. τὰ κῶλά — οἰκίαν] Hæc in unum versum conjungenda.

1358. Δίκτυννα] δίκτυνα R.

1361. διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας] Id est *utraque manu tenens facem*; quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quæ inde ἀμφίπυρος dicitur a Soph. in Trach. ut erudite monet Spanhem. ad Callim. h. in Dian. v. 11. KUST. Aliquot codices διαπύρους.

1362. Versus ex duobus trimetris dactylicis catalecticis in disyllabum compositus.

ὀξυτάταιν] ὀξυτάτας A. D. E. R. V.

1363. ἂν om. Ald. et aliquot codices.

φωράσω] *Ut ingressa perscruter ad deprehendendum furtum.* Hac significatione adhibitum verbum φωρᾶν Nub. 499. BRUNCK.

1365. τοῦτον addunt codices: om. Ald. τοῦτον C.

1366. ὅσπερ γ' (γ' om. V. ὅστις γ' Mut.) ἐλέγξει] Scribendum ὅπερ ἐξελέγξει cum R.

μόνος] Scribendum μόνον cum R.

1369. τέχνην codices. τὴν τέχνην Ald.

1374. μὰ τὸν] Subauditur Δία vel Ἀπόλλω vel Ποσειδῶ, vel alius cujusvis dei nomen, quod religionis ergo supprimebant, qua de re videndi schol. et Spanhem. [Qui Philonis Judæi locum attulit vol. 2. p. 271. ed. Mang.] Simile exemplum est in Philodemi festivo epigr. πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα

τάλαντα, | καὶ βινεῖ φρίσσων, καὶ, μὰ τόν, οὐδὲ καλήν. Diversa ratione istud μὰ τὸν adhibet Strato in venustissimo epigr. 43. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi, sed juraturus se reprimit, inchoatumque non absolvit juramentum: εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκεῖνον | δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τὸν . . . οὐκ ὀμόσω. Ad eumdem modum, dicebant οὐ μὰ τὴν quod Hesych., apud quem perperam excusum οὐ μάτην, exponit οὐκ ἀληθῶς, in quam glossam vid. Bentleius ad Menandri fragm. p. 49. BRUNCK. Vid. Valckenar. ad fragm. Callim. p. 21.

1376. ἐπιθόμην C. Cantabrig. 2. ἐπειθόμην R. V. aliique cum Ald.

1377. αὐτὸν] ἑαυτὸν V.

1378. νυν] δὴ R. V.

Verba ἰδού et ἐχόμεθα vulgo Euripidi, in aliis libris Æschylo tributa: recte utrique in D. F. V. et Mut. quorum V. primo loco adscriptum habet ἀμφότεροι λέγουσι τὸ ἰδού, altero οἱ δύο. Eodem modo libri inter se discrepant v. 1390.

1380. μεθῆσθον C. D. R. et Cantabrig. 2. Vulgo μεθεῖσθον.

σφῷν om. R.

1381. ἐχόμεθα] ἐχόμεσθα Cantabrig. 1. 2.

ἐς Mut. et (cum gl. ἐπί) Cantabrig. 1. εἰς A.C.D.V. et Cantabrig. 2. ἐπὶ vulgo, et R.

1382. Euripidis Medeæ initium.

'Αργοῦς — διαπτάσθαι] ἄργους — διαπτᾶσθαι libri plures.

1383. Philoctetæ Æschyli initium.

1384. κόκκυ] Hoc adverbio utitur Av. 505.

1390. ἦν' ἰδού] ἠνιδού V. Scribendum ἦν ἰδού ut Pac. 327. Monuit Brunckius ad Equit. v. 26.

1391. Ex Antigona Euripidis.

ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

1392. Ex Niobe Æschyli.

1394. κακῶν] κακόν R. V.

1397. ζήτει τι] ζητεῖτε A. R. Mut.

1398. καρτερόν] κρατερόν R.

1399. Legebatur Εὐρ. φέρε — ποῦ φράσω; Δι. (Δι. om. R.) βέβληκ' —. Correxit Seidlerus.

ποῦ] ποῖ R.

τοιοῦτο] τοιοῦτον V. et Mut.

1400. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα] Id est, *jecit Achilles duo puncta et quatuor*; sive *sex*. Duabus nempe tesseris puncta *duo* (singulis videlicet *unum*) et una sive tertia tessera *quatuor*. Κύβος enim in h. l. non significat ipsam tesseram, sed punctum sive *μονάδα* tesseræ, ut recte ex veteribus grammaticis locum hunc comici exponens monet Eustathius p. 1397, 18. *Κύβον, φασὶ, διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε τὸ ἀναρριπτούμενον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἂν καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ, βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. περιηρέθη, δὲ, φησὶν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ.* Hæc utique bonæ notæ sunt, utpote ex veteri grammatico Herodoto excerpta, ut Eustath. ibidem monet. KUST. In Euripidis derisionem utitur hoc versu comicus, quem ille fecerat in Telepho, ubi heroes inducebantur tesseris ludentes, quod episodium, quia theatri risum excitaverat, poeta suppressit. Hic vero idem significat, quod nobis formula e tesserarum etiam ludo desumta, *à vous le dé*. BRUNCK. Conf. annotationem ad scholia. *δύω — τέτταρας* R.

1401. Δι. præfixum in R.

1402. Ex Meleagro Euripidis.

1403. Ex Glauco Potnieusi Æschyli.

νεκρῷ νεκρός.] *νεκρὸς νεκρῷ* V.

1405. *εἰσήνεγκε* F. R. Vulgo *εἰσέθηκε*.

δύο] *δύω* Ald. et pars codicum, inter quos V.

1406. *Αἰγύπτιοι*] Qui adsueti erant gestandis oneribus, quum assidue cogerentur a regibus portare materiam, ad exstruendas præcipue pyramides. BERG. Vid. Av. 1133.

1408. *παιδί', ἡ*] *παιδία ἡ* R. Vulgo *παιδία χή*. Conf. v. 587.

ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν] Simul mentionem facit uxoris Euripidis et Cephisophontis, quia iste eum in scribendo adjutabat et cum ejus uxore rem habebat. Scholiastes: *ὡς οὐ μόνον συμποιοῦντος αὐτῷ τοῦ Κηφισοφῶντος τὰ δράματα, ἀλλὰ ὡς συνόντος αὐτοῦ τῇ γυναικί.* BERG.

1410. *μόνα*] Scribendum *μόνον* cum R.

1411. *ἄνδρες*] *ἄνδρες* libri.

σοφοὶ] Scribendum *φίλοι* cum F. R. Mut. et (in quo annotatum *γρ. σοφοί*) Cantabrig. 1.

αὐτοὺς] *αὐτὸς* R.

1414. Scholiasta, *οὐδὲν ἄρα πράξεις*: *Ἀπολλώνιος τοῦ Πλούτωνος εἶναί φησι τοῦτο, καὶ γίνεται πρόσωπα ἐν τῇ σκηνῇ δ'. τινὲς δὲ τοῦ χοροῦ.*

1417. *φέρε*] *φέρε δὴ* Ald. et pars codicum, inter quos V.

ταδί] *τοδί* D.

1418. *τοῦ χάριν* Euripidi tribuit Brunckius, consentiente codice Elbingensi et, ut videtur, R. V. Plutoni quattuor codices Brunckii, Mut. Vat. et editio Juntina a. 1515. Dionyso se ipsum percontanti scholiasta et Ald. Æschylo tribuit Portus.

1420. *οὖν ἂν* D. F. R. et Cantabrig. 1. *ἂν οὖν* V. et vulgo.

1421. *μέλλῃ* V. et Mut. Vulgo *μέλλει*.

1424. ΕΥ.] Æschylo tribuunt editiones ante Brunckium. Correctum ex C.

1425. Hæc de Alcibiade dicta innuunt, jam eo tempore Alcibiadem absentem esse post infelicem ad Ephesum Antiochi ejus subpræfecti pugnam, postquam in Cherronesum secessit, ut notat antiquus schol. PALMER. Affert hunc versum Plutarch. in vita Alcib. c. 16. p. 199 a.

ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν] Imitatur Ionis Chii ex *Φρουροῖς* fabula versum, ut Helena Ulixi dicebat, *σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεταί γε μήν.*

1428. *φανεῖται* R. et Suidas in *Σίφνιοι*. Legebatur *πέφυκε*.

μεγάλα δὲ A. D. R. V. Mut. et Suidas. Legebatur *μάλα δέ γε*.

1430. — 1454. Duplicis hic coaluerunt recensionis exempla, quorum prius Aristophanis; alterum fortasse histrionis alicujus est:

I.

ΔΙ. *εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;*
ΑΙ. *μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν,*
ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. *νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·*
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.

ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν. ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα. ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

II.

ΔΙ. εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ΔΙ. εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

Explicatius de his dixi in Prolegomenis ad fragmenta p. 515.—522. quæ hic non repetam.

1431 b. Hunc versum om. V. et tres codices Brunckii.

μὲν] δὲ Cantabrig. 1.

1432. ἐκτρέφῃ] Legebatur ἐκτραφῇ. Correxi ex Plutarcho l. c.

1437. εἴ τις πτερώσας] Dictum pro πτερώσαντός τινος: de qua constructione diximus ad Plut. v. 277. KUST.

1437. Versum hunc et quatuor sequentes, ut ἐμβολιμαίους et a sensu loci alienos, obelo olim confixerant Aristarchus et Apol-

lonius grammatici, teste schol.; quorum censuram non puto esse repudiandam. Nam ne dicam versus illos frigidos mihi videri, iisdem etiam sublatis series orationis et ἀκολουθία sensus multo clarior erit et manifestior; quippe tunc Baccho præcipienti et hortanti ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον, | περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν· Euripides ἀμέσως et apte respondebit: ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν: quæ omnino conjungi debere et male interjectis quinque illis versiculis dirimi, res ipsa attentum lectorem docebit. Nihilominus versus illi non solum in omnibus edd. sed etiam in Mss. reperiuntur. KUST.

Κλεόκριτον Κινησίᾳ] Hæc satis faceta sunt, sed oportet prius scire, quales isti duo fuerint. Cleocritus erat valde vastus et magnus; hinc Av. 877. matrem ei tribuit struthiocamelum, quam facit Magnam Deum matrem. Si ergo talis fuit, minus facile potuisset volare, quam alius aliquis, qui esset levissimo corpore; ut erat Cinesias, qui licet etiam esset procerus, tamen supra modum erat gracilis. Athen. 12. p. 551. ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος Κινησίας. Hujus ergo tantam levitatem corporis esse vult dicere, ut, si iste Cinesias loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnæ molis homini, utrumque venti sint in sublime sublaturi. Quam rem per jocum dicit utilem fore Atheniensium reipublicæ. Nam si isti duo sublime volantes in præliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincent Athenienses. BERG.

1440. κᾆτ' ἔχοντες] Libri aliquot κατέχοντες: unde in aliis interpolatum ἂν (vel δὴ) κατέχοντές τ'.

1442. ἐγὼ—] Æschylo hæc tribuit R.

1448. χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἂν R. et Suidas in σαφέστερον. χρησαίμεσθ', ἴσως σωθείημεν (σωθῶμεν Ald.) ἂν A. D. F. Cantabrig. 1. Mut. Ald.

1449. 1450. Versus spurii nec vetusti, sed ab librario aliquo additi: de quibus dixi ad fragm. p. 521. 522.

1449. γε] γάρ γε Mut.

1450. πράττοντες] πράξαντες R. et Suidas.

1451. ὦ Παλάμηδες] Scholiasta, ἐπειδὴ ὁ Παλαμήδης μηχανητικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν — διὰ τοῦτο Παλαμήδην τοῦτον καλεῖ. Eupolis

ap. Athen. 1. p. 17. *Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν.* BERG.

1453. Excidit hic versus in R.

1454. *τί δαὶ λέγεις σύ;*] *τί δαὶ σὺ τί λέγεις* R. *τίη δὲ σὺ λέγεις* V.

1455. *πόθεν*; Negatio morata per interrogationem. Sic Conc. 976. percunctanti anui: *οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;* respondet adolescens: *πόθεν*; id est, *οὐδαμῶς*, sed, ut ait Hesychius, *μεθ' ὑποκρίσεως*. Vide Hemsterhusium ad Luciani Tim. p. 115. BRUNCK.

1460. *εἴπερ*] *ἥπερ* Seagerus.

1462. *ἐνθένδ'*] *ἐνθάδ'* D. Cantabrig. 1. Scholiasta, *παρὰ τὴν παροιμίαν, ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τἀγαθά.*

1463. *ὅταν*] *ὁπόταν* V. Cantabrig. 1. 2. Mut.

1463. 1464. Aristides (vol. 1. p. 152. ed. Jebb.) *μόνοι γὰρ ἀνθρώπων τῶν εἰς τὸ κοινὸν πολιτευσαμένων τὴν μὲν οἰκείαν ὥσπερ ἀλλοτρίαν ἐνόμισαν, τὴν δὲ ἀλλοτρίαν οὐχ αὐτῶν ἀλλοτρίαν, ἀλλὰ τῶν σὺν κακίᾳ νεμομένων.* BERG.

1465. Illos reditus et quæstus, quos tunc percipiebat civitas, non haberi debere pro reditibus aut quæstibus dicit, sed pro contrario. Intelligit autem, ut schol. dicit, *τὰ θεωρικά, ἢ δικαστικά, ἢ ἐκκλησιαστικά*, i. e. *pecuniam, aut illam quæ ad res sacras et festa celebranda plebi distribuebatur, aut quæ ex judiciis redibat, aut quam accipiebant, qui in concionem venissent.* Sed præcipue illam pecuniam videtur intelligere, quæ ex judiciis redibat, ut patet ex versu sequenti. Athenienses enim civitatibus illis, quæ ipsis erant subjectæ, jus dicebant: et oportebat illos, qui litem aut controversiam de re aliqua inter se haberent, Athenas proficisci, et ibi rem in judicium adducere: et sycophantæ, quorum Athenis erat magnus proventus, sexcentas inveniebant causas, ut litibus involverent et peregrinos Atheniensibus subjectos et incolas et cives; hinc Atheniensium civitas assidue erat occupata in judicando: nec id ingratum erat plebi; nam ex mercede judiciaria alebantur plerique. Hos ergo reditus perniciosos esse reip. vult dicere Æschylus apud comicum. BERG.

1466. *γ'* addidi ex R. scholiasta et Suida in *Περικλῆς*. *γε πλὴν* D. F. V.

1469. *νυν*] *νῦν δὴ* C.

1471. ἡ γλῶττ' ὁμώμοκ'] Vid. ad v. 101.

1472. ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων] Oblitus est, se ad deum loqui. Sic Av. 1637. Hercules ad Neptunum dicit: ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον. BERG.

1474. ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος] ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις R. μ' ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις V. Unde conjici potest ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις.

1475. Est hic versus parodia Euripidei versus in Æolo: τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; Eundem versum salse in Euripidem retorsit Lais meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athenæus p. 582. C. BRUNCK.

τοῖς] τοῖσι A.

1477. Parodia est versuum Euripidis in Phrixo, quos servavit Stobæus: τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν, | τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί; πλὴν ὅμως βροτῶν | νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες | οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά. Eadem sententia erat in Euripidis Polyido: τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, | τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται; et diversis verbis in Hippolyto v. 192. BRUNCK.

τίς] τίς δ' V. Vat. et Suidas in τίς δ' οἶδεν.

1478. τὸ δὲ R. V. Cantabrig. 1. 2. Mut. et Suidas. Vulgo καὶ τό.

1479. χωρεῖτε — ὦ Διόνυσ'] Sæpe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione, unus tantum compellatur. Lys. 1166. ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς. Vesp. 975. ἴθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ, | καὶ μὴ διαφθείρητε. Exempla apud comicum nostrum frequenter obvia. Sic etiam Latini. Terentius Adelph. circa finem:

Nunc adeo si ob eam rem vobis mea vita invisa, Æschine, est,
Quia non justa injusta prorsus omnia omnino obsequor,
Missa facio; effundite, emite, facite quod vobis lubet.

BRUNCK.

τοίνυν] νῦν R.

1480. πρὶν ἀποπλεῖν A. D. F. R. V. Mut. πρὶν ἂν ἀποπλεῖν Cantabrig. 1. πρίν γ' ἀποπλεῖν Cantabrig. 2. πρίν γ' (γ' om. C.) ἀπελθεῖν Ald.

τοι addidit Brunckius.

1482. μακάριος codices. μακάριον Ald.

γ' om. quattuor codices Brunckii et Cantabrig. uterque.

1486. ἄπεισιν] ἄπεισ' R.

αὖ] Legebatur αὖθις.

1489. φίλοισι] Legebatur φίλοις.

1491. χαρίεν] χάριεν R.

1494. τά τε] καὶ τὰ R.

1498. ἀργὸν] ἀργῶν V.

1500. Αἰσχύλε] ὦ 'σχύλε Vat.

1501. τὴν ἡμετέραν] Scholiasta, τοῦτο ἔφη ὁ Πλούτων, ἐπεὶ προσήκει ἡ Ἀττικὴ Δήμητρι καὶ Κόρῃ.

1504. δὸς τουτὶ] Restim mittit Cleophonti, ut se suspendat, ut putat schol. Supra 690. de isto tamquam omnino perituro dicebat: ὡς ἀπολεῖται κἂν ἴσα γένωνται. Ceteri etiam, ad quos dat mandata, ut cito veniant ad inferos, videntur homines fuisse luce non digni. BERG.

1505. τουτὶ A. D. τοῦτο R. et Suidas in Πλούτων. τουτοὶ V. et Vat. τούτοις Ald.

ποριστaῖς] Hæc vox hic de φορολόγοις s. *vectigalium collectoribus* a schol. redditur. Antiphon [p. 791. Reisk.] οἵτινες καὶ νῦν τριάκοντα μνᾶς λαβόντες παρὰ τῶν ποριστῶν καὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πρακτόρων, *qui nunc contra me triginta minis acceptis a quæstoribus, a civibus, ab exactoribus*. Verum quum *quæstores* vulgo ab Atticis, quod ex eorum oratoribus itidem constat, ταμίαι dicerentur, satius est eamdem ποριστῶν vocem hic de φορολόγοις itidem interpretari. Apud Polluc. 4, 34. ποριστὴς in genere de *largitore* dicitur. SPANH. Vid. Boeckh. Œcon. civ. Athen. vol. 1. p. 179.

1506. Νικομάχῳ] Hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quæ exstat. Fuit autem scriba, γραμματεύς, non ὑποκριτής, ut quidam schol. male autumat. PALMER. Fuit ὑπογραμματεύς. Conf. ad v. 1084.

1507. Ἀρχενόμῳ] Hunc Suidas in Ἀδείμαντος vocat Ἀρχέμορον.

1510. ἥκωσιν, ἐγὼ D. R. V. Mut. et Suidas. Vulgo ἥκωσι, omisso ἐγώ.

1512. συμποδίσας] ξυμποδίσας A. C. D. Cantabrig. 1. 2.

1513. λευκολόφου videtur hic esse nomen appellativum e nomine proprio per derisionem factum. Adimantus, de quo hic agitur, filius erat Leucolophidæ. Xenophonti Hellen. 1, 4, 21. vocatur Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου. Sic enim ibi le-

gendum ad codd. fidem, non, ut perperam editum est, *Λευκοροφείδου*. Potest tamen etiam accipi pro nomine proprio, siquidem, referente scholiasta, Eupolis in *Urbibus* Adimantum hunc inducebat sic de se loquentem: *οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ, | τὸν Λευκολόφου παῖδα*; BRUNCK.

1515. *θᾶκον*] Vulgo [consentientibus R. V.] *θρόνον*, glossa in locum genuinæ vocis recepta, et sic corruptis numeris. Vat. cod. *θῶκον*. Sed hic, ut infra 1522. *θᾶκον* scribi debuit ex Atticorum usu. BRUNCK. *θᾶκον* Bentleius.

1517. *κἀμοὶ* Porsonus. *καί μοι* Bentleius. *καὶ* libri. In D. gl. *τηρεῖν ἐμοὶ καὶ σώζειν*.

1522. *ἐς*] *εἰς* libri.

In A. recte scriptum *θᾶκον*: in D. [et Vat.] *θῶκον*: in C. *θόκον*. Vide quæ de hujus nominis scriptura observavi ad Æschyli Prom. 280. et ad Eurip. Bac. 343. et interpretes ad Luciani Jovem Trag. vol. 2. p. 660. BRUNCK.

1524. *ὑμεῖς*] Chorum alloquitur.

1525. *ἱρὰς*] Legebatur *ἱεράς*.

1526. *τούτου μέλεσι*] Non quod omnes illi versus, qui mox recitabuntur, sint Æschyli; nam in illis Cleophontis est mentio, qui fuit post Æschylum; sed quia quædam ex illo depromta sunt. BERG.

1528. Scholiasta, *ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου, εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν.*

1529. *ἐς* R. et Cantabrig. uterque. Legebatur *κἐς*.

γαίας R. Vulgo *γαῖαν*.

1530. *τε*] Scribendum *δὲ* cum R.

ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας] Ex Eumen. Æsch. 1015. *εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις*. BERG.

1532. *Κλεοφῶν*] Erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant, et ante hoc tempus post victoriam Atheniensium ad Cyzicum Endio Laconi legato pacem petenti multum adversatus fuerat, ut ait Diodor. 13. [c. 53. ubi vid. Wesseling. et Schneider. ad Xenoph. H. Gr. 1, 7, 2. in epimetro p. 78.] et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. schol. ad Or. p. 153. et 202. PALMER.

EQUITES.

PRIMA hæc earum fabularum est quas suo ipsius nomine inscriptas edidit Aristophanes: de quo in proœmio Acharnensium dixi. Nec nomen tantum suum publice est professus, sed etiam, quod ab didascaliæ scriptore est annotatum, primas ipse egit fabulæ partes, quæ Cleoni sunt tributæ. Acta autem est Lenæis mense Gamelione anni quarti olympiadis octogesimæ octavæ archonte Stratocle, qui septimus fuit annus belli Peloponnesiaci, brevi post expugnatam ab Atheniensium copiis Sphacteriam: ad quod factum Demosthenis spectant verba v. 55.

Chorum ex equitatu Attico composuit poeta, id est militibus qui Cleonem non solum minus quam alii cives metuerent, sed etiam ex animo odissent: cujus inimicitiæ quum non pauca in hac ipsa fabula vestigia deprehendantur, tum non minus manifestum in exordio Acharnensium documentum exstat, ubi equitum opera effectum esse dicitur ut Cleo quinque quæ per fraudem accepisset talenta reddere cogeretur. Non perspicitur tamen ex his locis quæ tanti odii caussa fuerit et origo: ut acquiescendum nobis sit in Theopompi narratione, quam ad v. 226. ex scholiasta memorabimus. Equitatum vero dicere malui quam ambiguo uti equitum vocabulo, quod non solum equitatum significat, sed etiam equestrem civium ordinem, quorum etsi non pauci equestria stipendia meruerunt, non tamen proprium hoc fuit ordini illi aut jus aut officium, quum equitatum ex omni civium ordine ab hipparchis esse delectum constet. Equitatum autem, non ordinem equestrem, ab choro repræsentari, vel unus ille versus ostendere possit 225. *ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι.*

Quod Populum personatum introduxit Aristophanes, commune poetæ cum artificibus inventum est, qui Populi personam et statuis et tabulis pictis expresserunt. Et Atheniensium quidem *Δήμου* statuas memorat Pausanias 1, 1, 3. et 1, 3, 5. picturam 1, 3, 3. *Δήμου* Spartanorum *ἀνδριάντα μεγέθει μέγαν* 3, 11, 10. Præ ceteris tamen celebrata fuit Parrhasii tabula, de

qua ita scribit Plinius H. N. 35, 36. *Pinxit Demon Atheniensium, argumento quoque ingenioso: debebat namque varium, iracundum, injustum, inconstantem, eundem exorabilem, clementem, misericordem, gloriosum, excelsum, humilem, ferocem fugacemque et omnia pariter ostendere.*

Duo qui in principio fabulæ in scenam prodeunt servi, Demosthenis Niciæque nominibus appellantur minime servilibus, quæ non a poeta iis imposita, sed a grammaticis esse adscripta colligimus ex argumento fabulæ ab veteri grammatico scripto scholiisque ad versum primum. Ac de Demosthene quidem manifestum est conjecturam duxisse grammaticos ex versu 55, ubi ad Sphacteriam a Demosthene oppugnatam respicitur; alteri vero servo Niciæ nomen videntur tribuisse, quod is in eadem expeditione imperio cessisset Cleoni: de quo dixit Thucydides 4, 27. et 28. Quamvis igitur grammatici rationibus usi sint satis idoneis, tamen ne quid contra mentem poetæ instituatur, sublatis ex indice personarum Demosthenis Niciæque nominibus, restituenda sunt *οἰκέτης α'* et *οἰκέτης β'*, ut in exordio Pacis. Et *θεράποντος* personam ponunt codex Ravennas et scholiasta v. 240. 244. Eadem de caussa Cleonis nomen Paphlagoni cedere debebit, quo per totam fabulam tam constanter nominatum illum videmus, ut veri nominis nulla usquam mentio fiat præterquam in carmine chori v. 976, cujus loci eadem est ratio quæ aliorum non paucorum in aliis fabulis, in quibus nullæ sunt ipsius Cleonis partes.

---

1. Ἰατταταιάξ] Interjectio ex *ἰατταταῖ* producta more sermonis plebeii, ut *βαβαιάξ* ex *βαβαί*, *παπαιάξ* ex *παπαῖ*. *παπαιάξ* in dramate satyrico dixit Euripides v. 153, non dicturus in tragœdia. *ἰατταταιάξ* ex hoc loco sumptum memorant Joannes Alexandrinus *τονικ. παραγγ.* p. 38, 9. ubi in *ἰαττεάξ* est corruptum, Theodosius *περὶ γραμματικῆς* p. 79, 15, ubi *ἰατατάξ*, et Suidas in *ἐποποῖ*. Aristophanem imitatur Theodorus Prodromus in Boissonadii Anecdotis vol. 4. p. 430, 1. *ἰαταταιάξ τῆς ἁδρᾶς γενειάδος*. et 4. *ἰαταταιάξ τῆς κινάβρας τοῦ γράσου*.

2. Cohærent verba *κακῶς κακὸν ἀπολέσειαν*.

Παφλαγόνα] Cleonem ita vocat partim, quod esset peregri-

nus, barbarus et civis non genuinus, de qua re vid. ad Vesp. 1215, partim quia erat homo turbulentus, clamoribus suis omnia miscens. *παφλάζειν* enim significat *ebullire cum fremitu*, ut ollæ nimium ferventes, et metaphorice ad similia transfertur. Infra 919. de Cleone: *ἀνὴρ παφλάζει.* et in Pace 314. *παφλάζων καὶ κεκραγώς*. BERG. Huc respicit Eustathius ad Iliad. p. 360. *Παφλαγόνες μὲν οὖν ἀπὸ Παφλαγόνος, ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε, παρὰ τὸ οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις.* BRUNCK.

4. *ἐξ οὗ*] *ἀφ' οὗ* Suidas in *εἰσήρρησεν*. Quod alterius scripturæ interpretamentum esse videtur. Hesychius *ἐξ οὗ*: *ἀφ' οὗ*. Apud Thomam M. p. 273. scriptum est *ἐπεὶ γάρ*.

εἰσήρρησεν] *εἰσέφρησεν* varia lectio in scholiis. Hesychius, *εἰσέφρησεν*: *εἰσήγαγεν*. *εἰσέφρηκεν* (*εἰσέφρικεν* codex): *εἰσεπήδησεν*, *εἰσαφῆκεν*. Interpretationem *εἰσεπήδησεν* recte Albertus refert ad scripturam ab scholiasta Aristophanis annotatam: ut *εἰσέφρησεν* etiam Hesychio restituendum videatur, sicut apud Diogenem Laert. 1, 102. variatur inter *εἰσέφρικεν* et *εἰσέφρησεν*. Intransitiva significatione memoratur etiam ab Suida, *εἰσφρήσας*: *εἰσελθών*, et fortasse in glossa, *εἰσφρήσωσιν*: *ἀντὶ τοῦ εἰσδεχθῶσιν*. "*εἴσω τῶν ἱερῶν εἰσφρήσωσιν*." Polybius 22, 10, 7. *ἱππεῖς — οἳ καὶ παραβιασάμενοι τὸν μεταξὺ χάρακα τῶν πολεμίων εἰσέφρησαν εἰς τὴν πόλιν*. sed ubi recte judicat Schweighæuserus Heronem, qui locum illum servavit, suis non Polybii verbis uti. Alciphro 3, 53. *χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον*. L. DINDORF. Apparet ex his *εἰσφρεῖν* significatione intransitiva dictum recentioris linguæ vitium esse, non imputandum Aristophani.

5. *πληγὰς — τοῖς οἰκέταις*] *πληγαῖς — τοὺς οἰκέτας* R. Accusativum *πληγὰς* legit scholiasta, qui *κακὰ πράγματα* interpretetur, estque hæc usitata ratio dicendi.

7. *αὐταῖς*] *αὐταῖσι* Γ.Δ.Θ, scholiasta ad hunc locum et ad v. 495, Suidas in *αὐταῖσι διαβολαῖς*, quod ex *αὐταῖσι βουλαῖς* v. 3. est repetitum.

8. *νυν*] *δὴ* R. V.

9. *ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον*] Imitatur sermonem tragicum. Theophylactus epist. 32. p. 50. ed. Boisson. *δεῦρο,*

ξυναυλίαν, ὦ γερόντιον, κλαύσωμεν. Theodorus Metoch. Miscell. p. 304. *οἱ δὲ καὶ (ὑποκρίνονται) ξυναλγοῦντας ὁμοῦ καὶ ξυναυλίαν ὀλοφυρομένους Ὀλύμπου νόμον, ὡς ἡ κωμικὴ παροιμία.*

κλαύσωμεν] *πενθήσωμεν* Suidas in *ξυναυλίαν.*

Οὐλύμπου] Olympus Marsyæ fuit amasius et discipulus, quem idcirco *carum* magistro dixit Ovidius Metam. 6, 392. ubi cum Heinsio lego:

Illum ruricolæ, silvarum numina, Fauni,
Et Satyri fratres, et tu quoque carus, Olympe,
Et Nymphæ flerunt.

Apollodorus Olympum Marsyæ patrem facit: alii, quorum potior auctoritas, Marsyam Hyagnidis filium fuisse perhibent, quos sequitur Antipater Thess. Epigr. 29. ubi Hyagnis filii mortem flevisse innuitur. BRUNCK. Ionica nominis forma utitur Euripides qui dicitur Iphig. Aul. 577. *Φρυγίων | αὐλῶν Οὐλύμπου καλάμοις | μίμηματα πνείων.* Testimonia veterum de Olympo collegit Clintonus Fast. Hellen. vol. 1. p. 344.

νόμον] *νόμῳ* Suidas et Eustathius p. 1175, 63.

10. Niciæ tribuunt A. B. C. R. V. alii Demostheni. Ego ambobus tribui ex scholiasta, qui recte monet, *ὁμοφωνοῦσιν ἀμφότεροι μύζοντες.* Sic *ἰδοὺ* et *ἐχόμεθα* Æschylus et Euripides simul pronunciant Ran. 1378, 1381. Ceterum sexies scripsi *μυμῦ.* Libri *μὺ μῦ.* *Μυγμοῦ* exempla sunt apud Æschylum Eum. 117. 120. 129.

14. *ἵνα μὴ μάχωμαι*] Eodem sensu Plato Rep. 1. p. 351 d. *ἔστω, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι.*

ἵνα μὴ] *ἵνα σοι μὴ* A. C. V. Δ. Θ. *ἵνα μή σοι* Γ.

15. *ἀλλ'* om. R.

16. Ex Euripidis Hippol. 345. ut et schol. dicit; ubi Phædra non audet indicare amorem cupitque ut nutrix per conjecturam rem assecuta dicat, quod ipsam dicere pudebat: *φεῦ, πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅμ' ἐχρῆν λέγειν*; ubi scholiasta: *κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος οὗτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους.* BERG. *ἁμὲ χρὴ* ex hoc loco restituendum Euripidi.

17. *τὸ θρέττε*] Juxta scholiastam *θρέττε* vox est barbara, *θαρρεῖν* significans. Videtur potius *ἐπιφώνημα* esse, seu adverbium incitandi, ut *ἀρὺ, σίττε* vel *σίττα* aliaque, quorum nonnulla recenset Eustathius ad Il. p. 855, 19. Hac voce *θρέττε* utebantur vulgo agasones, muliones, iique qui jumenta sarci-

naria et plaustra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare solent *hardi!* BRUNCK. Hesychius, *θρέττε* (*θρέται* codex): *τὸ ἀνδρεῖον ἢ θρασύ.* Idem, *θρίττε* (*θρίτται* codex): *ἀνδρεῖον, θρασύ. ἔστι δὲ ἀμετάφραστον.*

18. *κομψευριπικῶς,* extrita propter metri necessitatem syllaba *δι,* libri scripti: *κομψευριπιδικῶς* Ald.

19. *μή μοί γε*] Nub. *μή μοί γε τοῦτον* —. 433. *μή μοί γε λέγειν.* Vesp. 1179. *μή μοί γε μύθους.* 1400. *μὰ Δία μή μοί γ', ὦ μέλε.* Lys. 932. *ποία ψίαθος; μή μοί γε.* 938. *μὰ τὸν Ἀπόλλω μή μέ γε.*

μὴ διασκανδικίσῃς] Scandix quoque in olere silvestri a Græcis ponitur. Hæc est, quam Aristophanes Euripidi poetæ objicit jculariter, matrem ejus ne olus quidem legitimum venditasse, sed scandicem. Verba sunt Plinii vol. 2. p. 278. respicit ad Acharn. v.478. *σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.* Ubicunque se offert occasio, Euripidis comicus noster humiles natales exprobrat, oleraque agrestia, quibus vendendis mater illius victum quærebat. Vide Thesm. 456. 910. Ran. 840. BRUNCK. Interpretantur hunc locum Hesychius et Suidas in *διασκανδικίσῃς* et Etym. M. p. 270, 50. per *διευριπιδίσῃς,* quo scholiasta quoque utitur. Sensu proprio, scandicibus vesci, Teleclides apud Athenæum 2. p. 56 d. *ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει | δρυπεπέσι μάζαις καὶ διασκανδικίσαι.*

20. *ἀπόκινον,* id est *φυγὴν, ἀποχώρησιν.* Peculiariter sic appellatur saltatio quædam lasciva, de qua vide Meursii Orchestram in *ἀπόκινος.* BRUNCK.

21. *μόλωμεν*] Scholiasta, *τινὲς τὸ μόλωμεν προπερισπῶσι.* Sic v. 26. liber Ravennas *μόλωμεν αὐτὸ μολῶμεν.* Male.

23. *αὐτὸ φάθι*] Sic libri. Scholiasta, *ὅπερ* (*τὸ φαθι*) *ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει· παραλόγως γὰρ ὀξύνεσθαι.* Apparet ex his antiquitus *φαθὶ* esse pronunciatum *ὀξυτόνως,* grammaticos vero quosdam rationem usu potiorem habentes *φάθι* scripsisse. Arcadius p. 148, 26. *καὶ τὸ φθὲ οὕτως* (*ὀξυτόνως*) *ἐπεκράτησε λέγεσθαι.* Codex Havn. *φθί.* Corrigendum *φαθί.* Alia corruptela p. 172, 27. *τὸ δὲ βαθί ὀξύτονcν σεσημείωται.*

25. *κατεπάγων*] *κατεπαίδων* R. *κατεπάδων* Γ. *κατεπαγων* Δ.

26. *ἦν, οὐχ ἡδύ;*] Sic bene scriptum et distinctum in B.

Vulgo non interposita distinctione, ἦν οὐχ ἡδύ. ἦν hic valet ἰδοὺ, ut bene exponit scholiastes. ἦν, ἠνί. Posterius occurrit Pl. 75. Sæpe aggregantur ἦν ἰδού: hocque modo scribendum esse existimo, potius quam ἦν' ἰδοὺ, ut excudi passus sum Ran. 1390. et Pace 327. BRUNCK.

27. νὴ Δί] Scribebatur νὴ Δία. Vid. ad v. 319.

29. δεφομένων Bentleius. τῶν δεφομένων libri. Metri vitium correcturus librarius codicis B. scripsit τὸ δέρμ' ὁτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

31. του R. Legebatur ποι, quod habet Suidas in βρέτας.

32. ποῖον βρέτας * *] Indicavi lacunam. ποῖον βρέτας, ὦ τᾶν Dobræus, numeris minus elegantibus, ut in Acharn. 761. οὐδὲ σκόροδα. ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεί. Scribendum puto ποῖον βρέτας πρός; De præpositione πρός casui quem regit postposita dixi ad Soph. Œd. T. 525.

ποῖον βρέτας * *; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ] ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγῇ σὺ R. ποῖον βρέτας ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ A. C. Sic Θ. quoque, nisi quod ἡγῇ. ποῖον βρεττέτας ἐτεὸν ἡγῇ γὰρ Γ. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ B. et Vaticanus Kusteri. βρέτας; ποῖον βρέτας ἡγῇ γὰρ Δ. ποῖον βρετέττας ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ Ald. Legitque ineptum hoc βρετέττας scholiasta. ἐν παρολκῇ, inquit παίζων.

34. Interpunctionem correxit Berglerus. Vulgo ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως.

ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ'] Lepidum argumentum et comœdia dignum, quo Nicias probat esse deos. Ait enim: *oportet utique esse deos, quoniam illis immerito sum invisus*, vel *inimicus*. Simile quid in vita Diogenis narrat Laërtius 6, 42. Λυσίου τοῦ φαρμακοπώλου πυθομένου, εἰ θεοὺς νομίζοι; πῶς δὲ, εἶπεν, οὐ νομίζω, ὅπου καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω; Idem dictum in vita Aristippi 2, 103. Theodoro philosopho tribuit. Illi enim cum Mythrus quidam dixisset: Ἔοικας σὺ μὴ μόνον θεοὺς, ἀλλὰ καὶ βασιλέας ἀγνοεῖν· Theodorus respondit: πῶς ἀγνοῶ, ὅπου γε καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὄντα νομίζω; KUST.

35. πῃ Θ. πῇ (οι) Δ. πῃ (γρ. καὶ ποῖ) Γ. Legebatur ποι. Restitui πῃ, quod legit scholiasta.

38. ποιεῖν] ποεῖν R. Γ. Θ. Ald.

41. ἄγροικος] ἀγροῖκος R.

κυαμοτρὼξ] I. e. κυάμους τρώγων, ut est in Lys. 337. Scho-

liastes in istis duobus locis exponit: δικαστικὸς et δικάζων: quia fabis utebantur in ferendis suffragiis. Describit autem ingenium populi Atheniensis. BERG. κυαμοτρῶς varia lectio apud scholiastam: cum interpretatione ὁ κυάμοις δικάζων, ὁ τιτρώσκων. Photius p. 182, 7. κυαμοτρώξ: ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ψήφοις κυάμου.

ἀκράχολος] ἀκρήχολος B. Δ. ἀκρόχολος A. Θ. et Suidas in ἄγροικος.

42. πυκνίτης] πυκνίτης (γρ. πυυκίτης) Γ. πυυκίτης B. C. et correcti Γ. Θ. Vid. ad v. 165. Affert hunc versum Dio Chrysost. vol. 1. p. 655. τὸν τοῦ δήμου θόρυβον πυκνίτην a comicis dictum memoravit Pollux 8, 133.

43. τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ] Initio mensis fiebat mercatus Athenis. Vesp. 169. ἀποδόσθαι βούλομαι | τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις· νουμηνία γάρ ἐστιν. BERG.

48. ἤκαλλ'] ἤκαλλεν lemma scholii. Vid. ad Acharn. 531.

49. Suidas: κοσκυλμάτια, τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα. Dixit autem comicus ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροις ad Cleonis irrisionem, cui perpetuo sordidam artem objicit, quam exercuerat, antequam ad rem publicam accessisset: et hoc præter exspectationem est. Nam consentaneum erat, ut observat scholiastes, dicere, ἐξηπάτα λογαρίοις αἱμύλοις. BRUNCK.

50. ἐκδικάσας μίαν] Supple δίκην, cognatum verbo substantivum: non, ut scholiastæ placet, ἡμέραν. ἐκδικάσας autem nihil hic magis notat, quam simplex δικάσας. Vesp. 594. κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ | εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας. BRUNCK.

51. ἐνθοῦ] Scribebatur ἔνθου.

τριώβολον] Quæ merces fuit judicum. Scholiasta Vesp. 300. ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ· ποτὲ γὰρ διωβόλου ἦν, ἐγίνετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον.

55. μᾶζαν] μάζαν libri, ut solent, contra regulam Herodiani περὶ μονήρους λέξεως p. 31.

ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν] Quum Lacedæmonii in insula Sphacteria, quæ Pylo ex adverso sita est, ab Demosthene, Atheniensium duce, eo essent redacti ut obsidionem tolerare diutius non possent, Cleo, qui eo ipso tempore Demostheni in imperio successerat, insulæ expugnatæ hostiumque captorum laudem sibi soli arrogavit: vide Thucyd. 4, 39. Hinc explicandum jocu-

lare comici inventum placentam ab Demosthene præparatam Cleonem Populo tanquam ab se confectam apposuisse. Eandem rem tangit infra v. 392.

56. περιδραμὼν] παραδραμὼν V. περιθέων dixit v. 65.

57. παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην] Infra v. 778. dicit adversarius Cleonis, ad Populum de isto facinore: ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω. Quod ille etiam facit postea; nam Cleoni leporinas carnes surripit et populi personæ offert, quas pse Cleo erat oblaturus. Ubi quum dixisset Cleo 1200. ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας, alter respondet: νὴ τὸν Ποσειδῶ· καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου. BERG.

59. βυρσίνην] Salsus jocus. μυρσίνην, *myrti ramum* exspectasses: sed de coriario loquens βυρσίνην, vocem a βύρσα fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis ramis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens comicus scutica Cleonem armatum rhetores ait abigere, innuens eum ægre pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit. BRUNCK. Etiam infra lepidissime ludit in his vocibus; ubi, quum adversarius Cleonis vellet dicere, avum Cleonis fuisse unum ex satellitibus *Myrrhinæ*, quæ erat Hippiæ tyranni uxor; sic loquitur v. 446. τὸν πάππον — τῶν δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου. BERG.

61. ὁ δὲ γέρων R. et Suidas in σιβυλλιᾷ. Vulgo εἶθ' ὁ γέρων.

σιβυλλιᾷ] χρησμῶν ἐρᾷ, χρησμοὺς φαντάζεται, μαντικῶς ἔχει. Plures vide apud Suidam expositiones, e quibus illæ potiores sunt. BRUNCK.

62. μεμακκοακότα] Suidas: τὰ τῆς Μακκοῦς φρονοῦντα. Μακκὼ γὰρ καὶ Λαιμὼ ἐγένοντο ἐνεαὶ, τουτέστι βαρέως νοοῦσαι. Hesych. μακκοᾶν (male vulgo μακοᾶν) παραφρονεῖν. Ad quam glossam vide interpretes. Infra 396. μακκοᾷ καθήμενον, ubi exponitur ἀνοηταίνει, ἐνεόν ἐστιν. Vide ad v. 198. BRUNCK. Restitui μεμακκοηκότα ex R.

66. τάδε] Scribendum ταδί cum Brunckio.

67. Ὕλαν] ὕλλαν R.Δ.Θ.

68. ἀναπείσετ'] ἀναπείσητ' R, aliique nonnulli et Suidas in h. v.

70. ὀκταπλάσια R. Legebatur ὀκταπλάσιον. Apud Suidam ὀκταπλασίονα in χέζομεν.

71. ἀνύσαντε R. V. Γ. Θ. Vulgo ἀνύσαντες.

72. νὼ τρεπτέον] Eadem constructione Av. 1237. οἷς θυτέον αὐτούς, ubi libri deteriores αὐτοῖς. et in Vesp. 1514. καταβατέον μ' ἐπ' αὐτούς, ubi pronomen vulgo omissum addidi ex R. V. νῶ R, qui hunc versum Niciæ dat. νῶν (i. e. νῷν) C. νῦν A.

73. ΝΙΚΙΑΣ] δημ, R.

τὴν] ἣν R.

74. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ] νικι, R.

75. αὐτὸς] οὗτος R.

78. ἐν Χαόσιν] Allusio ad v. χαίνω, quia sic divaricatis cruribus podex hiat. In Vesp. 1493. πλήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ, σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων. πρωκτὸς χάσκει. Forte etiam his verbis Cleonem ut impudicum traducere voluit comicus. BRUNCK.

79. τὸ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς] Allusio ad verbum αἰτεῖν. Similis jocus est in Marci Argentarii epigrammate: Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὡς δ' ἐγενήθης | Αἰτωλή, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα. BRUNCK.

ὁ νοῦς δ'] ὁ δὲ νοῦς Γ.Δ. cum Plutarcho Moral. p. 517 a, duobus Suidæ codicibus in κλωπεύειν, Eustathio p. 1764, 34.

ἐν Κλωπιδῶν] Subauditur δήμῳ. Pagus erat Atticæ Κρωπία dictus: gentile Κρωπίδης, cujus ad imitationem comicus finxit nomen Κλωπίδαι, tanquam a Κλωπία. Alludit autem ad κλὼψ, κλέπτης, innuitque Cleonis furacitatem. E fictis pagorum nominibus sæpe jocum petit. Vide not. ad Av. 1126. Hujus loci meminit Eustathius ad Odyss. p. 1764, 30. μήποτε δὲ καὶ εὐφυῶς καὶ ἀστείως τὸ τοιοῦτον ἐθνικὸν, ὁ Αἰτωλὸς, ἐπελέγη ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῷ ποιητῇ, ἵνα τὸν ἐπαίτην δηλώσῃ. κἀντεῦθεν καὶ ὁ κωμικὸς, εἴτε καὶ ἄλλως ἡ παροιμία, ὠφέληται εἰπεῖν· Τὼ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κρωπιδῶν. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖς χερσὶ μὲν αἰτοῦντα, καὶ οἱονεὶ καὶ αὐτὸν λαλοῦντα, Ἔμβαλε κυλλῇ· (1083.) τῷ δὲ νῷ κλέπτοντα. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν τραυλισμοῦ ἐκωμῴδουν, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Κλωπιδῶν. Κρωπιδῶν γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς ἀπὸ γένους ἢ τόπου. δηλοῖ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ κωμικῷ καὶ τὸ, Ὁ λᾶς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Vesparum versus est 45. in quo mirum acumen captat Eustathius, ὁλᾷς positum pro ὁρᾷς interpretando per ὁ λίθος. BRUNCK.

80. *κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν* Demostheni, reliqua Niciæ tribuit R, errore inde a versu 72. continuato.

81. *ἀποθάνοιμεν* A. Θ. Libri reliqui, in quibus R. V, *ἀποθάνωμεν*.

83. Imitatur locum ex Sophoclis Helena ab scholiasta allatum, *ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρειον πιεῖν | καὶ μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.* Herodotus 3, 15. a Berglero comparatus, *αἷμα ταύρου πιὼν* (Psammenitus) *ἀπέθανε παραχρῆμα.*

84. *Θεμιστοκλέους*] Narrationem de sanguine taurino a Themistocle epoto consecutaque inde morte ejus, quam neque Herodotus neque Thucydides memorant, explodunt Symmachus ab scholiasta memoratus et Cicero in Bruto c. 11. De quo vide interpretes Thucydidis 1, 138. Eam non probasse, sed tanquam fabulam in vulgus notam usurpasse putandus est Aristophanes.

85. *ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος*] Theopompum comicum apud Athen. 11. p. 485. contulit Berglerus.

86. *χρηστόν τι*] Similem sententiam Hedyli ex Athenæo 11. p. 472. citavit Berglerus, *πίνωμεν· καὶ γάρ τι νέον καὶ γάρ τι παρ' οἶνον | εὕροιμεν λεπτὸν καί τι μελιχρὸν ἔπος.*

βουλευσαίμεθα] *βουλευσώμεθα* Ald. et libri aliquot deteriores.

87. *περὶ ποτοῦ γοῦν ἔστι σοι*] Lysias p. 127, 5. *ὅτι οὐ περὶ πολιτείας ὑμῖν ἔσται, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας ὁ λόγος, εἰ μὴ ποιήσαιθ' ἃ Θηραμένης κελεύοι. ὁ λόγος* omissum in duobus codicibus, et recte fortasse.

γοῦν] *οὖν* R. *γὰρ* corr. V. et margo Δ. Videtur librarios *γοῦν* in interrogatione positum offendisse, quo Euripides utitur Hel. 1247. *ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν;*

89. *ἄληθες*] *ἀληθὲς* R. V.

κρουνοχυτρολήραιος (ον superscr.) Γ. Legebatur *κρουνοχυτρολήραιον*, consentiente Suida et Ulpiano ad Demosth. p. 38. ed. Wolf. qui apte comparavit cum verbis Demosthenis p. 36, 17, *τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας καὶ λήρους.* Similiter in oratione *περὶ συντάξεως* p. 175, 4. *δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα καὶ κρήνας καὶ κονιάματα καὶ λήρους.* Videntur igitur *κρῆναι καὶ λῆροι* pro-

verbio esse dicta, cujus ignota origo est. Scholiastæ explicatio apud ipsum legatur.

90. εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν] ἀπόνοιαν recte corrigere videtur Sylburgius ad Etym. M. p. 618, 23. Quam emendationem exemplis confirmavit Dukerus ad Thucyd. 8, 88.

92. ἄνθρωποι] ἄνθρωποι libri.

95. χόα R. Scribebatur χοᾶ. χοᾶ (γρ. χοέα) V. Γ. Vid. ad Acharn. 1000.

96. λέγω] λέξω R. Repetitur hic versus infra 114.

99. μεθυσθῶ] γρ. μεθύσω Γ. μεθύσω (σθῶ supra) Θ, σθῶ a manu rec.

πάντα ταυτὶ] Cratinus apud scholiastam Eq. 523. ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασι. BERG.

100. νοιδίων Suidas. Scribebatur νοϊδίων. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 87. 88. καταπάττειν autem cum genitivo conjunxit, quia significationem habet implendi.

101. ὅτι] ὅτ' B. et Ald.

103. Significare vult, Cleonem id studuisse ut ex publicatis bonis civium locupletaretur. V. plura apud scholiastam. KUST.

λείξας] λείχων Pollux 10, 96. Etym. M. p. 362, 51. Vulgata scriptura utitur Stephanus Byz. in δῆμος et Suidas plus uno in loco, eamque diserte agnoscit scholiasta ad v. 1089. χὤτι γ' ἐν 'Εκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα, quem locum cum priore confuderunt Pollux et Etym. M. Photius p. 225, 11. convenienter literarum ordini, λίξαι: ἐκτεταμένως, 'Αριστοφάνης 'Ιππεῦσιν.

104. ῥέγκει] ῥέγχει R. (ῥένχει, κ supra, Δ.) et Suidas in ἐπίπαστα, contra morem veterum Atticorum, qui similiter θριγκός dixerunt, non θριγγός aut θριγχός, quæ sunt formæ recentiores.

βύρσαις] Ut coriarius. V. ad v. 49.

105. ἐγκάναξον] Hesychius, ἐγκάναξον: ἔγχεε. Ad quam glossam vide interpretes. Etymol. M. p. 310, 1. ἐγκανάξαι τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου, ὅ ἐστι πολὺ, ὥστε ἠχεῖν. BRUNCK.

106. σπονδήν ad Niciæ verba referebatur. Correctum ex R.

107. Πραμνίου] De hoc vino vide Athenæum 1. p. 30. BERG.

111. Interpunctionem post ταῦτ' restituit Berglerus.

113. χόα R. Scribebatur χοᾶ. V. ad v. 95.

114. Versus inepte repetitus. Nam supra quidem 96. id agebat Demosthenes ut consilium aliquod utile reperiret bibendo; nunc autem reperto (v. 108.) animi tantum caussa, ut homo bibosus, majoribus se invitat poculis. Recte igitur hæc omisit Wielandus. BOTHIUS.

115. πέρδεται καὶ ῥέγκεται] ῥέγκεται καὶ πέρδεται A. Δ. Θ, quod legisse videtur scholiasta, cujus hæc est ad πέρδεται annotatio: ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τῷ ῥέγκεται· οὐ γάρ ἐστι δόκιμον οὕτω λέγειν. Sed ne quid inepti dixisse videatur grammaticus, corrigendum ex codice Veneto ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τὸ ῥέγκεται. Nam ῥέγκειν, quod modo præcesserat v. 104, activa forma ab Atticis dici solet, πέρδεσθαι autem media. Sic πέρδομαι in Acharn. v. 30. et alibi non raro. ῥέγκωμεν post πέρδεται dixit in Nub. v. 11. Forma media ῥεγχόμενος utitur poeta recentior in Anthologia Palat. 11. 343. Jocabundus igitur Aristophanes πέρδεται καὶ ῥέγκεται dixit, quemadmodum Datis linguæ inscitia in errorem inductus ἥδομαι καὶ χαίρομαι dixerat, quod ridetur in Pace v. 291.

119. ἄρ'] ποτ' varia lectio scholiastæ.

120. δός μοι δὸς R. Legebatur δὸς σύ μοι. Solum δός μοι præbent V. Γ.

121. φησ' Bentleius. Scribebatur φησιν. φησ' recte v. 195, 1025.

122. λογίοις] λόγοις R.

123. Bacis antiquissimus fuit vates Bœotius, κατάσχετος ἐκ Νυμφῶν, ut ait Pausanias 10, 12. qui ejus vaticinia legisse se testatur. Præterea duo alii fuere cognomines vates, de quibus videndus Ælianus V. H. 12, 35. et ejus interpretes. BRUNCK.

124. ἐχρῆτο] διεχρῆτο Athenæus 11. p. 460 c. memoriæ, ut videtur, errore.

129. στυππειοπώλης] Eucrates, de quo v. schol. et infra v. 254. στυπιοπώλης R.

130. εἷς] εἶθ' R, qui εἶθ' οὑτοσὶ πώλης et paullo post δύο τώδε πώλα Demostheni tribuit.

πώλης] Recte scholiasta παρὰ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος παίζει. Neque enim πώλης dici per se solet, nec Pollux 7, 8. aliunde quam ex hoc ipso loco sumpsit.

132. προβατοπώλης] Scholiastes monet, tangi hic Calliam, vel, secundum alios, Lysiclem. Posteriorem certe fuisse προ-

βατοπώλην, ex aliis auctorum locis etiam constat. Hesychius, προβατοπώλης: οὕτως ἐκωμῳδεῖτο Λυσικλῆς, γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Potuit ad hunc locum comici respexisse. Plutarchus in vita Periclis c. 24. Αἰσχίνης δέ φησι, καὶ Λυσικλέα τὸν προβατοκάπηλον ἐξ ἀγενοῦς καὶ ταπεινοῦ τὴν φύσιν Ἀθηναίων γένεσθαι πρῶτον. Dio Prusæensis orat: 55. de Socrate [vol. 2. p. 289. Reisk.]: Ἀνύτῳ διαλεγόμενος βυρσέων ἐμέμνητο καὶ σκυτοτόμων· εἰ δὲ Λυσικλεῖ διαλέγοιτο, προβάτων καὶ καπήλων. Vide etiam schol. infra ad 736. KUST. Scholiasta Platonis Menexeni p. 391. ed. Bekk. de Aspasia, ἐπεγήματο δὲ μετὰ τὸν Περικλέους θάνατον Λυσικλεῖ τῷ προβατοκαπήλῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Ποριστὴν, καὶ τὸν Λυσικλέα ῥήτορα δεινότατον κατεσκευάσατο, καθάπερ καὶ Περικλέα δημηγορεῖν παρεσκεύασεν.

δεύτερος] ὁ δεύτερος R.

133. δύο] δύω A. R.

τόνδε R. Δ. Θ. Vulgo τοῦτον, quod Δ. in margine habet.

134. ἕτερος V. Γ. Legebatur ἂν ἕτερος. ἂν a manu recenti deletum in Θ. Similiter peccatum in Ranis 766. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος, ubi ἕως ἂν ἀφίκοιτο V.

135. γένοιτο] γένηται C, lectione propter ἂν præcedens interpolata.

136. ὁ omittunt libri aliquot deteriores.

137. κεκράκτης] καὶ κράκτης R.

Κυκλοβόρου] Torrentis, de quo vide schol.

138. ἦν] ἵν' R.

139. δείλαιος] Scribendum δείλαος cum R.

140. ἔτι om. R.

143. ἐξελῶν R. Legebatur ἐξολῶν. Eadem scripturæ diversitas v. 365. Nub. 123. 802.

150. ἔλθ'] ἴσθ' (i. e. ἴθ') Δ, ἔλθ' in margine.

153. ἀναδίδαξον αὐτὸν] αὐτὸν ἀναδίδαξον A. Θ.

154. πρόσκεψομαι] προσσκέψομαι R.

155. Idem versus Pacis 886.

156. τὴν γῆν πρόσκυσον] Terram adorare etiam apud Sophoclem jubet Neoptolemus Philoctetem, in Phil. 1408. στεῖχε προσκύσας χθόνα. Et apud comicum in Pluto adorat terram Plutus 771: Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον, | ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον. BERG.

159. Ἀθηνῶν Dawesius Miscell. p. 245. (438. Kidd.) Libri Ἀθηναίων. Qui frequens error librariorum est. V. ad v. 1005, 1007. Thesm. 329.

161. καταγελᾷς] καταγελᾶι R. Conf. ad Acharn. 1081.

162. δευρὶ A. R. V. Θ. δεῦρο Ald.

163. ὁρᾷς τὰς τῶνδε V. ὁρᾷς τῶνδε R. Γ. Legebatur ὁρᾷς γε τῶνδε. Στίχας λαῶν autem exemplo dixit Homeri Iliad. Δ, 90. κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν.

164. ἀρχέλας] ἀρχέλαος A. Ἀρχέλας nomen proprium in inscriptione Cea apud Boeckh. vol. 2. p. 284.

165. πυκνός] γρ. πυυκὸς Γ. πυυκὸς A. B. Vaticanus Kusteri, et Θ. correctus. Casus obliqui nominis hujus a πυκνός derivati sunt πυκνὸς πυκνὶ πύκνα, nominativus vero πνύξ est transposita ν litera, quia pronunciari aliter nequit. Quam rationem, dilucide expositam ab Herodiano apud Stephanum Byzantinum in πνύξ, quum non perspexissent librarii, casus obliquos nominativo non raro assimilarunt πυυκὸς πυυκὶ et πνύκα scribendo, in codicibus quidem recentioribus: nam libri antiqui quum Aristophanis tum aliorum scriptorum plerumque immunes ab hoc vitio sunt, velut Thucydidis 8, 97. Demosthenis p. 244, 1, Posidonii apud Athenæum 5. p. 213 d. Declinationem πυυκός Eustathius p. 1322. extr. τῇ κοινῇ χρήσει tribuit. Πυκνὶ Harpocrationi contra literarum seriem illatum ab librariis correxit Valesius. De duabus aliis formis, πυκναία et πυκνή, ita scribit Stephanus Byzantinus, λέγεται καὶ πυκναία. Δίδυμος δέ φησιν ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων, τὸ δὲ πυκναία ἀπὸ τοῦ πυκνή παρῆκται, ὅπερ οὐκ εἴρηται. οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς ἢ κυρίως τὸ πυκνή. τὰ γὰρ τοιαῦτα ὡς ἐπίπαν ἀπὸ μακροκαταλήκτων παράγεται, εὐνὴ εὐναία, γυρὴ γυραία, ἀνάγκη ἀναγκαία· τὸ ὡς ἐπίπαν εἴρηται, διὰ τὸ ἅμαξα ἁμαξαία καὶ κέρα κεραία. Πυκναία quis dixerit nescimus, πυκνὴ autem in casu dativo πυκνῇ interdum posuerunt librarii pro πυκνὶ, ut in codice Ravennati infra v. 759. 1137. et Pac. 680. ex quo ipso loco τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί attulit Stephanus Byz. Nominativus genitivus et accusativus huic corruptelæ non fuerunt obnoxii: nam quod apud Photium et Suidam in capite glossæ positum est πυκνή, non nominativus est, sed dativus ex πυκνί corruptus, qui servatus in eadem glossa est apud Harpocrationem. Perinepta vero Theognosti notatio est in Crameri Anecdotis vol. 2. p. 23, 13. πυκνίας τὸ

ἐν Ἀθήναις δικαστήριον· πυκνὶς τόπος ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. Qui nominativos hos plane inauditos ex πυκνί videtur finxisse et duo ex uno fecit vocabula, quum sic potius deberet dicere, δικαστήριον (vel τόπος) ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. δικαστήριον pro loco ἐκκλησίας etiam Stephanus Byzantinus dixit, πνὺξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον et Hesychius, πύκνα, τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πνύκα. nec raro grammatici δικαστικὸν μισθὸν appellarunt quem ἐκκλησιαστικὸν vocare debebant. De adjectivo πυκνίτης, quod ipsum quoque memorat Stephanus, dixi ad v. 42.

166. κλαστάσεις] κλαστήσεις A. et adscripto α Θ.

167. λαικάσει V, deleto, ut videtur, s. Legebatur λαικᾴσεις. Cephisodorus apud Athen. 15. p. 689 f. λαικάσομ' ἄρα βάκκαριν;

171. δαί] δέ R.

173. παράβαλ' Γ. Θ. V. Scribebatur παράβαλλ', quod revocandum. Simplex λ pro duplici ponere solent librarii. Sic in Nub. 133. βάλλ' ἐς κόρακας libri duo βάλ' vitio manifesto.

173. 174. ἐς] εἰς libri.

174. Καλχηδόνα] Libri Καρχηδόνα vitio solemni. Cujusmodi in locis Καλχηδόνα potius esse restituendum quam Χαλκηδόνα, quod Palmerio aliisque placuit, pridem ab Holstenio est animadversum ad Stephanum Byz. p. 125, haud dubie numorum auctoritate moto, de quibus v. Eckhel. vol. 2. p. 411.

175. εὐδαιμονήσω δ', εἰ — R. Legebatur εὐδαιμονήσω γ', εἰ —. In Avibus v. 177. idem liber recte ἀπολαύσομαι τί δ', εἰ διαστραφήσομαι; ubi vulgo ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ —.

177. γίγνει γὰρ, ὡς] γίνῃι γὰρ ὄντως ὡς R. Quod defendi potest deleto λέγει.

182. ἰσχύειν R. et Suidas in ἀξιῶ. ἰσχῦσαι B.C. Vulgo ἰσχύσειν.

186. εἰ μὴ 'κ R. Legebatur εἶμ' ἐκ. ἀλλ' ἐκ Δ. Lysistr. 942. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί, | εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων. Thesmoph. 898. μὰ τὼ θεὼ | εἰ μὴ Κρίτυλλά γ'. Alia de hoc usu particularum εἰ μή pro ἀλλὰ attulit L. Dindorfius in Thesauro Stephani vol. 3. p. 190. Conf. ad Av. v. 1681.

187. ὅσον R. et γρ. V. et scholiasta. Vulgo οἷον.

ἐς] εἰς libri.

189. πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς] Imitatur Procopius B. Pers. p. 70 c. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι.

190. τουτὶ μόνον σ' R. Vulgo τουτί σε μόνον. Sic in Vespis 1123. ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον scripsit, non ἐπεί με μόνος. Similiter Nub. 1047.

193. εἰς ἀμαθῆ] Id est ἐλήλυθεν εἰς ἀμαθῆ.

194. διδόασ'] διδόασιν R. Δ. Θ.

196. σοφῶς R, scholiasta, Suidas in ἠνιγμένος. Vulgo σαφῶς.

197. βυρσαίετος] βυρσάετος Suidæ codex Oxoniensis in μάρψῃ. βυρσαίετος ex hoc loco.

197. et 204. ἀγκυλοχήλης] Legebatur ἀγκυλοχείλης. Correctum ex scholiasta, qui interpretatur ὁ ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων. Quod confirmatur verbis Demosthenis v. 205. ἀγκύλαις ταῖς χερσί.

198. κοάλεμον] Suidas: κοάλεμος, ματαιόφρων· κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. καὶ ὁ ἠλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἠλέματον, ἤγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν· ὁ οὖν ἀνόητος καὶ μάτην νοῶν, κοάλεμος λέγεται. κοάλεμοι παρ' Ἀριστοφάνει οἱ ἠλέματα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Eustath. ad Il. p. 636, 54. ἐκ τοῦ ἀλῶ ὁ ἠλεὸς γίνεται, ὅπερ ἐστὶ μάταιος, καὶ ὁ ἠλέματος· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμος, ἤγουν ἐν τῷ κοεῖν, ἤτοι νοεῖν, ἀλώμενος. ὁποίου σημαινομένου ἐστὶ καὶ ἡ Ἀκκὼ, τὸ παροιμιῶδες κύριον, καὶ τὸ κωμικῶς εἰπεῖν μακκοᾷν, ἴσον ὂν τῷ μὴ νοεῖν. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου κοαλέμου, ὃς τὸν εὐήθη δηλοῖ, καὶ Κοάλεμός, φασιν, ὁ τοῦ Κίμωνος πρόπαππος, δι' εὐήθειαν. Ionicum est κοῶ pro νοῶ. Vide Bentleium ad Callimachi fragm. 53. BRUNCK.

αἱματοπώτην] αἱματοπότην V. et Etym. M. p. 524, 22. Sic V. infra quoque v. 208.

201. αἴ κα R. Legebatur αἴκεν. αἴκε Θ. Vid. Elmsl. ad Acharn. 799.

ἀλλᾶντας] ἀλλάντας R. hic et infra 432. Quod frequens codicum vitium est. V. Lobeck. in Wolfii Analectis 3. p. 59.

μᾶλλον om. R.

203. ἐσθ'] ἐστιν R.

207. ὅ τ' ἀλλᾶς Dawesius p. 202. (370. Kidd.) Legebatur ἀλλᾶς τ'.

208. ἔσθ' V. Γ. Δ. Θ. Scribebatur ἐστὶν.

211. λόγι' αἰκάλλει] Lectionem vitiosam ab scholiasta memoratam λόγια καλεῖ præbent A. B. V. Δ. Θ, Vaticanus et in λόγι' ἀκάλλει corruptam Γ. λογίακάλεῖ C.

212. ἐπιτροπεύειν εἴμ' R. Legebatur εἴμ' ἐπιτροπεύειν.

213. ποιεῖς ποίει] ποεῖς πόει R. V. et adscripto οι Δ, Ald.

214. τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα] Parodiam versus Euripidei ex Heraclidis esse annotavit scholiasta. Nihil hujusmodi in Heraclidis legitur. Quamobrem in nomine fabulæ erratum videtur. Rari usus verbum est χορδεύειν, quo utitur Libanius vol. 2. p. 400, 17. de lanio, ut videtur, vel isiciario, τί δαὶ Φίλιππος; τί δαὶ Δατιανός; οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχόρδευεν, ὁ δὲ Δατιανοῦ λουμένοις ἀνθρώποις ἐσθῆτας ἐφύλαττε;

215. ἀεὶ] αἰεὶ Ald.

προσποιοῦ] προσποοῦ Γ. Θ. et adscripto ι Δ. Totum versum om. R.

218. κακῶς A.R.V.Θ. Legebatur κακὸς. Conf. exempla a Boissonadio indicata Anecd. vol. 4. p. 479.

ἀγόραιος R. Vulgo ἀγοραῖος.

220. τὸ Πυθικὸν] Subauditur μαντεῖον. Soph. Œd. T. 250. ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ | μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί. BERG.

225. ἱππῆς] ἱππεῖς V. Γ. Δ.

ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι] Hesychius, ἱππῆς (ἱππῆν codex). Ἱππεῦσιν "ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς (εἰπεῖς codex) ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι." σύστημα πολεμικῶν ἀνδρῶν χιλίων (χειμὼν codex) ἵππους τρεφόντων. — Φιλόχορος δὲ ἐν τετάρτῳ εἴρηκε πότε κατεστάθησαν χίλιοι. διάφορα γὰρ ἦν ἱππέων πλήθη κατὰ χρόνον Ἀθηναίοις. Millenarium equitatus numerum ponunt Demosthenes p. 181, 17, Xenophon Hipparch. 9, 3. aliique. Mille et ducentos alii, annumeratis ἱπποτοξόταις, de quibus Thucydides 2, 13. ἱππέας δὲ ἀπέφαινε διακοσίους καὶ χιλίους ξὺν ἱπποτοξόταις, ἑξακοσίους δὲ καὶ χιλίους τοξότας. V. Schneider. ad locum Xenophontis p. 312.

229. χὠ θεὸς ξυλλήψεται] Simillima dicta aliorum comparavit Blomfield. ad Æschyli Pers. 748. ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.

230. ἐξῃκασμένος] ἐξεικασμένος Ald. Correctum ex codicibus.

οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος] Tempore enim comœdiæ veteris

larvæ histrionum ita effingi solebant, ut faciem illorum, qui in comœdia exagitabantur, quodammodo referrent. Platonius in Excerptis: ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα, πρίν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾖ. Pollux 4, 143. τὰ μὲν κωμικὰ πρόσωπα, τὰ μὲν τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ὡς ἐπιπολὺ τοῖς προσώποις, ὧν ἐκωμῴδουν, ἀπεικάζετο. Vide etiam hic schol. et Suid. in ἐξεικασμένος. KUST.

231. αὐτὸν οὐδεὶς] οὐδεὶς αὐτὸν R.

232. σκευοποιῶν] Artificum, qui larvas et reliqua ad apparatum scenæ pertinentia fabricabant. Ælianus V. H. 2, 13. οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν (Socratem) ὡς ὅτι κάλλιστα ἐξεικάσαντες. KUST.

235. χαιρήσετον] χαρήσετον R.

237. Χαλκιδικὸν ποτήριον] Athenæus 11. p. 502 b. Χαλκιδικὰ ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρᾳκικῆς εὐδοκιμοῦντα. Non ab Chalcide Thraciæ, sed ab Chalcide Eubœæ nomen accepisse hæc vascula ipse hic locus Aristophanis documento est, quem recte intellexit Stephanus Byz. in Χαλκίς. ποτήριον ἀργυροῦν Χαλκιδικὸν in inscriptione Attica apud Boeckh. vol. 1. p. 185.

236. ξυνόμνυτον R. et Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 31. Legebatur ξυνώμνυτον. Similis diversitas lectionis v. 478.

238. ἔσθ' R. Scribebatur ἔστιν.

Χαλκιδέας] Chalcis Eubœæ insulæ intelligenda est, quæ tum quidem Atheniensibus parebat, ante bellum Pelop. ab iis subacta (Thuc. I, 114.), sed novas res jam molita esse videtur et aliquot annis post ab Atheniensibus defecit (Ol. 91, 4. Thuc. 8 5.). Nam Chalcidenses in Thracia, contra quos quarto ante hanc fabulam actam anno suscepta est expeditio (Thuc. 2, 79.) intelligi non possunt. BECK.

239. ἀποθανεῖσθον] ἀπολεῖσθον R.

240. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ] θε' R. Id est θεράπων. Et sic scholiasta, qui versus 240, 241. ab libris quibusdam abesse narrat.

Post φεύγεις non comma, sed interrogandi signum ponendum, ut in prioribus factum est editionibus.

242.—244. Aliam personarum notationem commemorat scho-

liasta: τινὲς τὸ μὲν ἄνδρες ἱππεῖς ἀλλαντοπώλην λέγειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἄνδρες ἐγγὺς τὸν θεράποντα. Et sic R.

242. ὦ Σίμων, ὦ Παναίτι'] Hos tanquam hipparchos compellat, quos duos Athenis fuisse constat. Vide Pollucem 8, 94. Photium p. 109, 24.

243. Παναίτι'] παιναίτι' R.

244. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

246. ποιοῦ] ποοῦ R. Ald.

248. Χάρυβδιν ἁρπαγῆς] Quia bona publica diripuit et devoravit. Sic Charybdis bonorum apud Ciceron. Or. 3, 41. BECK.

254. ἅσπερ] ὥσπερ (γρ. ἃς) Θ.

Εὐκράτης ille est, qui innuitur supra v. 129. Stupas ille, aut stupea texta primum vendebat: postea ditior factus moletrinam habuisse videtur, unde etiam κυρηβιοπώλης comico nostro dicitur in versu quem ex deperdita fabula profert scholiastes. BRUNCK.

255. φράτορες] Scribendum φράτερες, eademque forma, qua sola usi sunt Attici veteres, restituenda Av. 766. 1669. Ran. 418. Eustathius p. 239, 33. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησι, φατρία, ἣν Ἴωνες πατριὰν, καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτεράς φασι διὰ τοῦ ε, οὗ, φησὶν, ἡ ὀρθὴ φράτηρ. ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται ὅτι φράτηρ Ἀττικοί φασι, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω. Forma Attica raro manus effugit librariorum. Apud Platonem Timæo p. 21. φρατέρων codex unus in scholiasta. Vulgo φρατόρων. Demostheni p. 1364, 1. et 1365, 7. φρατέρων et φράτερας e libris pluribus restitutum. Διὰ φρατέρων κύων proverbium apud grammaticum in Montefalc. Biblioth. Coislin. p. 608. Leuconis comœdia Φράτερες fuit, quod Φράτορες scriptum in didascalia Pacis et apud alios grammaticos: recte ἐν Φράτερσιν apud Hesychium in Πάαπις. Conf. Buttmann. in Actis Academiæ Borussicæ a. 1818. p. 33.

256. Quod hic Cleo dicit οὓς ἐγὼ βόσκω, non vanum est: nam ipse judicum chorus in Vesp. v. 596. gratus agnoscit merita Cleonis: αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει. καὶ δίκαια καὶ ἄδικα est proverbiale. In Acharn. 372. ἐάν τις

αὐτοὺς εὐλογῇ — καὶ δίκαια κἄδικα. In Plut. 233. *ἥν δεῖ χρημάτων σὲ τήμερον μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως*. BERG.

257. *παραβοηθεῖθ'*] *παραβοηθεῖσθ'* R.

259. *κἀποσυκάζεις*] I. e. *et veluti ficus decerpens premendo exploras obnoxios, sintne maturi an immaturi* (sintne injuriæ opportuni, an non? sive, sintne ejus conditionis, ut pecunia illis facile extorqueri possit, an non?). Qui enim ficus decerpturi sunt, tangere eas solent et premere, ut sciant, sintne maturæ an secus. KUST.

261. *κἂν*] Scribebatur *κῆν*. Vid. ad Acharn. 717.

262. *Χερρονήσου*] Thraciæ Chersonesus intelligitur Atheniensibus subjecta, ut recte schol. Cleon itaque, si quem ibi sciret idoneum injuriis, illum Athenas evocatum calumniabatur, insimulans eum crimine læsæ majestatis et proditionis aut alio quocunque. Chersonesus autem tantum exempli gratia hic nominatur; nam et alibi erant civitates Atheniensibus subjectæ non minus calumniis sycophantarum expositæ: aut propterea Chersonesi fit mentio, quia forte nuper inde aliquem accusaverit Cleo. BERG.

διαλαβὼν Casaubonus. *διαβαλὼν* libri et Suidas in *ἀγκύρισμα*. Hesychius, *διαλαβεῖν*: *παλαιστρικόν τι*.

ἠγκύρισας Brunckius. Legebatur *ἀγκυρίσας*. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 81, 4. *ἀγκυρίσαι*: *ἐπὶ τοῦ παλαίσματος*. "*ἀγκυρίσας ἔρρηξεν*" *Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν*. Alius grammaticus ibid. p. 327, 10. *ἀγκυρίσας*: *κάμψας τὸν πόδα· σχῆμα δέ ἐστι παλαιστρικόν. Εὔπολις Ταξιάρχοις*. Annotatum etiam ab aliis grammaticis: vid. Pierson. ad Mœr. p. 91.

263. *ἐνεκολήβασας* Θ. a manu recenti. *ἐνεκολαβήσας* R. V. Ald. *ἐνεκολώβησας* C. *ἀνεκολάβησας* A. Θ. Hesychius, *ἐνεκολάβησε*: *κατέπιεν, ἀπὸ τῶν ἀκόλων· ἢ καὶ ἐπέρανεν, ὥς τινες. οἱ δὲ ἐνεκολήβασεν*. Idem, *κοληβάζει*: *ἐσθίει, καταπίνει*. Etym. M. p. 340, 33. *ἐνεκολλήβασε*: *κατέπιεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ τοῦ βῦσαι*. etymologia absurda. Eustathius p. 1817, 56. *ἐνεκολλάβισεν* interpretatur *δίκην κολλάβου κατέπιεν*. In Excerptis Scaligeri *ἐνεκολλάβησας ἂν* annotatum. Apertum est Scaligerum non hoc voluisse, sed *ἂν ἐκολλάβησας*. Quod metro accommodatum erit si *ἂν ἐκολήβασας* scribatur, quod Schneiderus in lexico Græco conjecit.

ἐνεκολήβασας] Mendosissime vulgo *ἐνεκολάβησας*, barbare et

pessundato metro. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. κοληβάζει significat περαίνει, βινεῖ, *pædicat, præcidit*, a κόλον et βαίνω: vel καταπατεῖ, ut exponit Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior significatio κωμικωτέρα. Eadem forma mox occurrit κυρηβάσει. κοληβάζω κυρηβάζω. BRUNCK.

266. Posui signum interrogandi post ὑμεῖς.

ὦνδρες] ἄνδρες R.

268. ἑστάναι] Scribendum ἱστάναι cum Elmsleio ad Eurip. Heracl. 937. Quod aptius quam ἱστάναι, quod librarii non raro in ἑστάναι corruperunt, velut Pac. 1249.

ἀνδρείας] ἀνδρίας B. C. Δ. vitiose. Vid. ad Nub. 510.

270. χὤσπερεὶ Bentleius. Legebatur ὥσπερεί. Nunc mihi verior videtur emendatio Toupii Emend. vol. 2. p. 311. qui ἐκκοβαλικεύεται in κἀκκοβαλικεύεται mutat.

272. ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ] ἦν δ' ἐκκλίνῃι R. εἰ δ' ἐκκλίνει Suidas in κυρηβάσει.

τὸ R. Legebatur πρός.

274. ὥσπερ R. V. Θ. Vulgo ὅσπερ.

ἀεὶ] αἰεὶ V. Ald.

καταστρέφει R. Vulgo καταστρέφεις.

275. πρῶτα R. V. Vulgo πρῶτον.

276. τῇ βοῇ om. R.

τήνελλος εἶ] Id est, victor es. Nomen fictum a τήνελλα, quod victoribus acclamari solebat, de quo dictum ad Acharn. 1227. Porsono τήνελλ' ἔσει corrigendum videbatur.

277. ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς] Nos vincemus. Vide scholiastam et Athenæum 15. p. 668. Similiter Thesm. 94. τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

278. Legebatur ἐγὼ δείκνυμι. Restitui ἐγὼ 'νδείκνυμι, quod scholiasta legit.

279. ζωμεύματα] Vid. ad Ran. 362.

281. ἐσδραμὼν] εἰσδραμὼν Γ. Θ.

ἐς] εἰς Θ.

282. ἐξάγων Porsonus. Legebatur ἐξαγαγών.

287. σε R. V. Γ. σου Ald. σοῦ (σε superscr.) Θ.

289. τὸ] τὸν R. V. et Suidas in κυνοκοπήσω. Usitatum hoc librariis τὸν νῶτον scribere pro τὸ νῶτον. Phrynichus in Bek-

keri Anecd. p. 49, 3. *κυνοκοπῆσαι τὸν νῶτον*: *ὥσπερ κύνα τῷ ξύλῳ κατακόψαι.*

290. *ἀλαζονείαις* Elmsleius ad Sophoclis Œdip. Col. p. 287. collato v. 882. *οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.* Legebatur *ἀλαζονείας.*

292. *ἔς με*] *εἰς ἔμ'* libri. *εἰς ἐμὲ* Etym. M. p. 716, 13. *εἴς μ'* Bentleius. Solum *μ'* sine præpositione est in A, et *εἰς* punctis notatum in Δ. Similiter Ran. 562. restitutum *ἔβλεψεν ἔς με.*

ἀσκαρδάμυκτος] Hoc ex Aristophane affert Pollux 2, 67. *ἀσκαρδαμυκτῶς* Γ. Δ. *ἀσκαρδαμύκτως* Eustathius p. 756, 59. *ἀσκαρδαμυκτί* in Bekkeri Anecd. p. 452, 13, Suida in h. v., Etym. M.

294. *γρύξει* Elmsleius ad Acharn. 278. *γρύξεις* B. V. Δ. *γρύζεις* A. C. R. Γ. Θ. Ald. *γρύξομαι* dixit Alcæus comicus apud Athen. 9. p. 396 c.

295. *λαλήσεις*] *λακήσεις* Δ.

298. Cleoni, 299. isiciario, 300. — 302. Cleoni tribuunt R. V.

300. *φανῶ*] *φαινῶ* R, ut *αἴρας* et *αἰρῶ* in libris vetustis scribitur pro *ἄρας* et *ἀρῶ*. *φανῶ* producto *α* interdum dixisse poetas ex Apollonio de adverb. p. 600, 28. ostendit Bekkerus. Ita *ἀναφανῶ* Euripides Bacch. 528.

301. *ἱρὰς* Hermannus Elem. doctr. metr. p. 81. Scribebatur *ἱερὰς.* Forma disyllaba utitur Aristophanes in anapæstis Thesm. 1068. Ran. 1525: in versu ex iambis et trochæis composito ib. 441, 447: longe frequentius in omni metrorum genere tragici, de quibus dixi ad Sophoclis Œdip. Col. 16. Facete autem *ἀδεκατεύτους ἱρὰς κοιλίας* dicit, ut *ἀδεκάτευτος οὐσία* et *ἱερὰ χρήματα* dici solent. *ἀδεκατεύτους* ex hoc loco, ut videtur, sumpsit et explicuit Photius p. 8, 14.

304. *κατακεκρᾶκτα* Hermannus l. c. p. 203. Legebatur *κεκράκτα.*

307. *τέλη*] *τελώνης* vocatur v. 248.

309. *βορβοροτάραξι*] Imitatur Libanius vol. 2. p. 395. *οὐ τὴν ἐν ἄλλοις ἀσχημοσύνην ὀκνοῦντα, βορβοροτάραξιν ἀτεχνῶς.*

312. *ἐκκεκώφηκας*] *ἀνακεκώφηκας* Suidas in h. v. Dubitari

posse an ἐκκεκώφωκας scripserit Aristophanes, a Porsono ostensum est ad Eurip. Orest. 1279.

313. φόρους R. Γ. Δ. Θ. et scholiasta. Legebatur πόρους.

316. ὑποτέμνων] ὑποτεμὼν Suidas in μοχθηρία.

318. δυοῖν] δυεῖν R.

δοχμαῖν] γρ. δοχμαῖν Γ. Aristophanes apud Eustathium p. 896. ἀλλ' οὖν ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. De accentu disceptatum a grammaticis esse narrat Eustathius, Aristarchumque δόχμη scripsisse paroxytonum ut λόχμη.

319. ΝΙΚΙΑΣ] Per errorem in postrema editione mea positum pro ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δὶ] Legebatur καὶ νὴ Δία. καὶ abest ab libro Ravennati: unde veram restitui scripturam νὴ Δὶ, nisi quis conjunctim scribi malit νηδί. Usitatissimam jurandi formulam νὴ Δία Atticos in sermone vulgari νὴ Δὶ vel νηδὶ pronunciasse ex Photio colligi poterat p. 297, 23. νηδὶ καὶ νηδία, ἑκατέρως, cui nunc disertum accedit testimonium Chœrobosci in Bekkeri Anecdotis p. 1362. — χωρὶς τοῦ Δὶ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ Δία γέγονεν, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ νή ἐπιρρήματος γίνεται νὴ Δί. et ibidem p. 1231. — διὰ τὸ νὴ Δία· αὕτη γὰρ ἡ αἰτιατικὴ γίνεται κατ' ἀποκοπὴν νὴ Δί. quam apocopen non dubitavi talibus quoque locis restituere, qualis est nostræ fabulæ v. 27. οὐχ ἡδύ; νὴ Δί· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι —. Thesm. 206. ἰδού γε κλέπτειν· νὴ Δὶ βινεῖσθαι μὲν οὖν. 240. ἐμοὶ μελήσει νὴ Δὶ, πλήν γ' ὅτι κάομαι. 640. καὶ νὴ Δὶ τιτθούς γ' ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. Ran. 41. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε. νὴ Δὶ μὴ μαίνοιό γε. 164. καὶ χαῖρε πόλλ', ὦδελφέ. νὴ Δὶ καὶ σύ γε. 863. καὶ νὴ Δὶ τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἴολον. Eccles. 779. ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δί· (νὴ δί' cum apostropho liber Ravennas) καὶ γὰρ οἱ θεοί. Neque Lys. 24. credibile est scripsisse poetam καὶ νὴ Δία παχύ. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν; quum in promptu esset numeris melioribus scribere καὶ νὴ Δὶ παχύ. κἄπειτα πῶς οὐχ ἥκομεν; Ceterum apocope hæc propria videtur fuisse νὴ Δία formulæ, quæ omnium maxime in ore vulgi versaretur, neque admissa in νὴ τὸν Δία, μὰ Δία et quæ sunt reliqua.

ὥστε κατάγελων] ὥστε καὶ γέλων Elmsleius in diario classico fasc. 11. p. 222. recte, ut videtur, quum non solum γέλων παρασχεῖν dici soleat, sed etiam ὥστε καὶ aptissimum huic loco sit, ut in exemplis ab Elmsleio collatis Acharn. 143. ὑμῶν τ' ἐραστὴς

ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ | ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί. Nub. 613. Av. 1290.

320. καὶ φίλοις] καὶ τοῖς φίλοις Δ. Θ. Ald.

παρασχεθεῖν Elmsleius. Scribebatur παρασχέθειν.

325. ῥητόρων Bentleius. Libri τῶν ῥητόρων.

326. ἀμέλγει R. Legebatur ἀμέλγεις consentiente Suida in ἀμέλγειν.

327. ὁ δ' Ἱπποδάμου] Archeptolemus, de quo vide quæ in annotatione ad scholia diximus et infra v. 794.

330. πάρεισι] πάρεστι Ald. et codices aliquot.

338. μὰ Δία R. Γ. Δ. Θ. Legebatur οὐ μὰ Δία.

339. ἀλλ' αὐτὸ (αὐτὸ τοῦτο V. Γ. Δ. Θ.) περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαι (διαμαχοῦμαί σοι R.] Hunc versum, vulgo post 336. lectum, hoc loco exhibet R. Sed ineptum est αὐτό. Mihi hæc verba non ab Aristophane, sed ab interprete adjecta videntur, qui id ipsum, ni fallor, scripserat quod in libris quibusdam est servatum, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο, περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαί σοι.

340. σ' ἐγὼ Bentleius. Libri ἐγώ σ'.

342. ἔναντα Bothius. Libri omnes ἐναντία. Sic in verbis Cydiæ apud Platon. Charmid. p. 155 d. κατέναντα λέοντος libri alii κατέναντι alii κατ' ἐναντία.

343. καρυκοποιεῖν A.V.Θ. et Suidas in καρύκη. καρυκκοποιεῖν Ald.

344. τι] σοι R. om. Γ. Δ. Θ.

346. ὅ μοι] ὅπερ R. V. Γ.

δοκεῖς] μοι δοκεῖς R. V.

348. θρυλῶν R. V. Vulgo θρυλλῶν.

349. ὕδωρ τε πίνων] In eo etiam Demosthenem oratorem derisit Æschines. Demosthenes 2. Philipp. [p. 73. Reisk.] λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. Pytheas ap. Athenæum 2. p. 44. ἀλλὰ τοὺς νῦν δημαγωγοὺς ὁρᾶτε, Δημοσθένη καὶ Δημάδην, ὡς ἐναντίως τοῖς βίοις διάκεινται· ὁ μὲν γὰρ ὑδροποτῶν καὶ μεριμνῶν τὰς νύκτας, ὥς φασιν· ὁ δὲ πορνοβοσκῶν κ. τ. λ. BERG.

354. θύννεια R. V. Vulgo θυννεῖα. Vide Athen. 3. p. 116.

ἀκράτου R. Legebatur ἄκρατον.

355. χόα R. Scribebatur χοᾶ.

356. *δέ γ'*] *δ'* R.

357. *ἐπιπιὼν* R. et Suidas in *ἀναπόνιπτος*. Legebatur *ἐκπιών*.

359. *οὐ προσίεταί με*] Dativus apud Hesychium, *οὐ προσίεταί μοι: οὐκ ἀρέσκει μοι*. Nisi scripsit *οὐ προσίεταί με: οὐκ ἀρέσκει μοι*. Monuit Porsonus.

360. *ἐκροφήσει* Elmsleius ad Acharn. 278. Legebatur *ἐκροφήσεις*.

361. Cleoni tribuit Casaubonus. Continuabatur choro.

λάβρακας — Μιλησίους] Athenæus 7. p. 311.

363. *ἐπεσπηδῶν*] *ἐπεισπηδῶν* libri præter Vaticanum, qui *εἰσπεσών*.

364. *σου*] *σοι* Θ.

365. *δέ γ'*] *δ'* R. *δέ τ'* Γ. Δ. Θ. Ald. Tacite correctum in editione Brunckii, fortasse ex codicibus.

ἐξελῶ] *ἐξολῶ* annotato *ἐξελῶ*, Δ. Θ. *ἐξελλέγξω* R, quod in *ἐξέλξω* mutabat Porsonus. In *ἐξελῶ* consentit Suidas in *κύβδα*.

τῆς πυγῆς R. Legebatur *τῇ πυγῇ*, quod habet Suidas in libris plerisque in *τῇ πηγῇ* corruptum. *τῆς πυγμῆς* (margo *τῇ πηγῇ*) Δ. *τῆς πυγμῆς* (margo *τῇ πυγῇ*) Θ.

τῆς πυγῆς] Vulgo *τῇ πυγῇ*. Genitivum adfirmat A, in quo scriptum *τῆς πυγμῆς*. Non suismet ipsius natibus impulsum isiciarium se ejecturum minatur, qua ratione dativus *τῇ πυγῇ* locum haberet: sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejecturum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguæ indole. Sic infra 772. *καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν*. BRUNCK.

366. *ἤνπερ* (*εἴπερ* margo Δ.) *γε* R. V. Γ. Δ. Θ, scholiasta ad v. 334. et, ut videtur, A. B. C. *γε* omisit Ald. Posterior versus pars *ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς* supplementum videtur esse librarii lacunam parum scite explentis.

367. *δήσω τῷ*] Scribendum *δήσω 'ν τῷ* cum Elmsleio ad Acharn. 348. Conf. ad v. 1049.

370. *δερῶ σε θύλακον κλοπῆς*] Vid. ad Nub. 442.

372. *ἔκ σου*] Scribebatur *ἐκ σοῦ*. Nub. 455. *νὴ τὴν Δήμητρ' ἔκ μου χορδὴν | τοῖς φροντισταῖς παραθέντων*.

373. *παρατιλῶ* R. Legebatur *περιτιλῶ*.

374. *πρηγορῶνα* Bentleius: quæ forma Avium quoque v. 113. est restituenda. Libri *πρηγορεῶνα*.

σοὐκτεμῶ] *σου γ' ἐκτεμῶ* R. *σου ἐκτεμῶ* Γ. Δ. Θ.

377. *ἐς*] *εἰς* libri.

εἶτα δ' R. Legebatur *εἶτά γ'*. *εἶτ'* Γ. Δ. Θ.

378. *γλῶτταν*] *γλῶσσαν* R.

382. *ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα*] Pausanias 7, 12, 2. *βεβαιοῖ δὲ τὸ λεγόμενον ὡς ἄρ' ἦν καὶ πῦρ ἐς πλέον ἄλλου πυρὸς καῖον καὶ λύκος ἀγριώτερος ἄλλων καὶ ὠκύτερος ἱέραξ ἱέρακος πέτεσθαι, εἴ γε καὶ Καλλικράτην ἀνοσιώτατον τῶν τότε Μεναλκίδας ὑπερῆρεν ἀπιστίᾳ* etc.

γ' om. R. Γ. Θ.

385. *ἦν ἄρ' οὐ* R. *οὐκ ἄρ' ἦν* A.B.C, lemma scholii. *οὐκ ἦν* Ald.

387. Post *ὧδ'* exciderunt pedes cretici duo.

388. *ἐλαφρὸν*] Legebatur *ὀλίγον*. *ἔλαττον* R, *γρ. καὶ ἔλαττον* Γ. quam lectionem scholiasta memorat: unde *ἐλαφρὸν* scripsi. Nunc mihi probabilius videtur *ἔλαττον* ab interprete esse positam, Aristophanem autem *ὀλίγον* scripsisse.

μηδὲν ὀλίγον ποίει] Thucydides 8, 15. *πολλὴ ἦν προθυμία καὶ ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδέν*. 2, 8. *ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφότεροι*. 7, 59. *καὶ ὀλίγον οὐδὲν ἐς ὀλίγον ἐπενόουν* (in nulla re quicquam parvum animo agitabant). Ibid. 87. *κατὰ πάντα γὰρ πάντως νικηθέντες καὶ ὀλίγον οὐδὲν κακοπαθήσαντες* (nec ulla in re leviter afflicti), *πανωλεθρίᾳ δή, τὸ λεγόμενον, καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἀπώλετο*. BERG.

ποίει] *πόει* Γ, Ald.

392. *τἀλλότριον ἀμῶν θέρος*] Quum Sphacteriæ expugnatæ laudem sibi arrogaret. Vid. ad v. 55.

393. *τοὺς στάχυς*] Captivos illinc abductos intelligi animadvertit scholiasta.

394. *ἀφαύει*] *ἀφαυει* sine accentu R. *ἀφύ*^(αυ)*ει* Δ. *ἀφεῖναι* legit scholiasta.

398. *ἀναιδεύεται*] *ἀναιδίζεται* in exemplari suo invenisse videtur Antiatticista p. 80, 30. *ἀναιδίζεσθαι*: *Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν*. Nisi hæc glossa ad v. 1206. referenda, ubi *ὑπεραναιδεσθήσομαι* legitur, quod ex *ὑπεραναιδισθήσομαι* corruptum esse possit.

400. 401. Cleoni tribuebantur. *Θεράποντι* tribuit R.

400. *ἐν*] *ἂν* Δ. Θ. *γρ. ἐν* Θ. *ἐν* legisse videtur scholiasta, qui

interpretetur *γενοίμην οὖν εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου κώδιον, ὥστε μου κατουρεῖν ἐκεῖνον* (cujus de vinolentia plura addit scholiasta). *ἐν Κρατίνου κώδιον* pro *ἐν τῶν Κρατίνου κωδίων* dictum, ut apud Thucydidem 4, 50. *Ἀριστείδης εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγός* pro *εἷς τῶν στρατηγῶν*, quod propter reliquos genitivos dici commode non poterat.

κώδιον] Scholiasta Pindari Pyth. 4, 407. ex hoc loco observat veteres somni capiendi causa in pellibus cubasse. KUST.

401. *Μορσίμου*] Quam malus poeta Morsimus fuerit, facete innuit, quod etiam facit Ran. 151, ubi in stercoream paludem demersos ait Hercules, qui Morsimi orationem aliquam descripserint: *ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.* In eum et fratrem Melanthium acerrime invehitur in fine parabasis Pacis. Erat autem par illud fratrum tragico etiam poeta natum, Philocle, cui non magis quam filiis pepercit Comicus noster. Vide Thesm. 168. Vesp. 462. BRUNCK.

406. *πῖνε πῖν'* (*πῖνε* R. V. Γ.) *ἐπὶ συμφοραῖς*] Simonidis Cei versus: unde excusationem habet dactylus, qui in metro Simonideo proprium sibi locum habuit, apud Aristophanem autem pro trochæo positus est. Simonidis verba corrupta apud scholiastam sunt *πῖνε πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς*. Neque enim probabile est poetam *πῖνε πῖν' ἐν συμφοραῖς* scripsisse, quum usus loquendi *ἐπί* postulet. Euripides Alcest. 1155. *χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἱστάναι.* Infra v. 655. *ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις | εὐαγγέλια θύειν.*

407. *τὸν Ἰουλίου*] Mihi suspectum est hoc *τὸν Ἰουλίου*: nam hoc nomen ætate Aristophanis in Græcia notum fuisse nusquam legi. DUCK. Jure Duckerus miratur nomen non Græcum. Quod si recte legitur neque ex *Οὐλίου* aut simili corruptum est, hominem putandum est peregrinum fuisse. *Οὐλίου* conjecit Bothius, qui quod desiderabat hujus nominis exemplum, Pindarus præbet Nem. 10, 43. *Οὐλία παῖς.*

οἴομαι] *οἶμαι* R. V. Θ. et Suidas in *ὦ περί*.

πυρροπίπην] *πυροπίτην* R. *πυρροπίτ^ην^ὸν* Δ. *πυροπίνην* duo codices Suidæ, apud quem vulgo *πυρροπίπην*, in quo consentit Eustathius p. 679, 39. 1856, 2. Sed veram scripturam *πυροπίπην* ex Cratino servasse videtur scholiasta, qui *παιδοπίπην* in

libro suo legit. *παιδοπίπην δὲ*, inquit, *τὸν παράγοντα καὶ παρακρουόμενον καὶ ἀναπείθοντα τὰ μειράκια. τοῦτον δὲ ὁ Κρατῖνος πυρροπίπην* (corrig. *πυροπίπην*) *λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους*. Talem hominem gaudere dicebat si Cleonem videret *ἐκβαλεῖν τὴν ἔνθεσιν*. Conf. v. 281.

408. *ᾐσθέντ' ἰηπαιωνίσαι* R. et Suidas. *ᾐσθέντ' ἰὴ παιὼν αισαι* V. *ᾐσθέντ' ἰὴ παιῶν' ᾆσαι* A. C. et similiter alii. *ᾐσθέντα καὶ παιῶνα δὴ* Ald. Scholiasta, *τὸ δὲ παιῶνα δὴ γράφεται παιηωνίσαι*.

411. *ἔγωγε*] *ἐγὼ* R. Idem *τοῖς πολλοῖς*.

412. *παιδίου* R. Legebatur *παιδίων*.

μαχαιρίδων R. et Pollux 10, 104. Vulgo *μαχαιριδίων*.

413. *ἢ — γ' ἂν*] Similia exempla indicavi ad Stephani Thesaurum vol. 2. p. 538.

414. Excidit hic versus ex R.

415. *ἀπομαγδαλίας σιτούμενος*] Sic recte Suidas in *ἀπομαγδαλία*. Vulgo divisim et mutata constructione *ἀπὸ μαγδαλιᾶς*. Sed verbum *σιτεῖσθαι* cum quarto casu jungitur. Vulgatam agnoscit duobus locis ad Odyss. Eustathius, prava codicis sui scriptura deceptus, p. 1887, 51. *τοῦ δὲ ἀπομάσσειν παράγωγον καὶ ἀπομαγδαλιά, ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ μαγδαλιά*. Et p. 1857, 17. *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσειν καὶ ἀπομάγματα καὶ ἀπόμακτρα, τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κωμικῷ. παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς, ψωμὸς, εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον, ἔρριπτον κυσί*. BRUNCK. *ἀπομαγδαλιαῖς* altero loco R. *ἀπὸ μαγδαλιᾶς* legit scholiasta. Analogia postulare videtur ut oxytonum scribatur *ἀπομαγδαλιάς*. Utriusque scripturæ exempla collegit Schweigh. ad Athen. vol. 2. p. 499.

416. *μαχεῖ*] *μάχει* A. *μάχῃ* Γ.

κυνοκεφάλλῳ] Scribebatur *κυνοκεφάλῳ*. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 49. *κυνοκέφαλλος: διὰ τῶν δυοῖν λ οἱ Ἀττικοί*. Photius p. 188, 11. *κυνοκέφαλον ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης*. Duplex λ est in nomine *Κεφαλλήνων*.

417. *καὶ νὴ*] *νὴ τὸν* R.

μου] *μοι* Γ.

418. *ἐπιλέγων*] *λέγων* R. V. Γ. Θ.

421. *σοφῶς* Bentleius. Libri *ὡς σοφῶς*.

423. *γ'* om. R. Γ. Θ.

424. ἐς] εἰς libri.

τὰ κοχώνα] τὰς κοχώνας B. Δ. et Vaticanus. Conf. 484. τὰ κόχωνα Ald.

ἀπώμνυν Bentleius. Libri ἀπώμνυον.

425. ὥστ'] ὡς R.

428. θ' om. R. Idem καὶ τὸ κρέας.

430. καθιεὶς] Cum καθιεὶς subaudi ἐμαυτόν, *demittens me*, nempe terram versus et mare. Vento se comparat, qui summo in aere gignitur ibique aliquamdiu subsistit, postea deorsum vergit et in terram ruit. Hanc venti naturam pulcherrimis versibus describit Apollonius Arg. 2, 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι, | ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο. | αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε | τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι· | νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος. BRUNCK.

431. θάλατταν] θάλασσαν R.

433. κλάειν] κλαίειν R. Idem πολλὰ pro μακρά.

κελεύσας R. Legebatur κελεύων.

436. Chori verba isiciario tribuit R.

τοῦ ποδὸς παρίει] Ad hanc rem verbo χαλᾶν usus est Eurip. Orest. 705. καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ | ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα. *Nam et navis vi intensa per pedem (veli) submergit, contra vero, si laxat pedem, manet (tuta).* Sophocles Antig. 726. verbo ὑπείκειν usus est: αὔτως δὲ, ναὸς ὅστις ἐγκρατῆς, πόδα | τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω | στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. BERG.

437. ἤτοι — ἢ R. et Plutarch. Moral. p. 853 b. Legebatur ἤδη — καί, quod revocandum. Vesp. 642. ὡς οὗτος ἤδη σκοροδινᾶται κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. ἤτοι — καὶ legisse videtur scholiasta qui ad v. 441. scribit, ἐπειδὴ φθάσας εἶπεν ἤτοι κακίας καὶ συκοφαντίας αὐτὸν πνεῖν. ἤτοι — ἢ neque dictum alibi ab Aristophane neque aptum huic loco est.

καικίας, quod scholiasta legit, γρ. B. Θ. Reliqui libri et Plutarchus κακίας.

συκοφαντίας] Fictum nomen venti, ut ὀρνιθίας in Acharn. 877. quod Dobræus comparavit.

438. Cleoni, 439. isiciario tribuunt libri. Correxit Kusterus.

438. Ποτιδαίας] Nomen hujus urbis in epigrammate marmoris Elginiani in Boeckhii Corp. Inscr. vol. 1. p. 300. Πο-

τείδαια scribitur cum diphthongo, quam ubique restituendam esse probabilis est sententia Thierschii, qui epigramma illud primum edidit in Actis Monacensibus vol. 2. p. 416. Pro σὲ δ' in V. Γ. Δ. Θ. est σέ τ'.

440. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

τοὺς τερθρίους R. τοὺς τεθρίους A.B. Reliqui libri τούς τε θρίους. τέρθριοι dicuntur intellecto κάλως.

441. Choro continuat R.

442. Personæ notam om. R. loco vacuo. Mirum vero est trimetrum inter dimetros poni. In libro Ravennate hæc verba in monometrum et dimetrum sunt divisa. Excidisse igitur videtur dipodia iambica.

* * * * φεύξει γραφὰς
ἑκατονταλάντους τέτταρας.

443, 447, 449, 450. Isiciarii verba Cleoni tribuit R.

443. ἀστρατείας] ἀστρατίας R.

γ' om. R. Recte.

445, 448, 451. Cleonis verba isiciario tribuit R.

446. ἀλιτηρίων] ἀλιτηρῶν Bentleius, collato loco Sophoclis Œdip. Col. 371. ad quem vide quæ dixi.

ἀλιτηρίων — τῆς θεοῦ] Respicit ad ἄγος Κυλώνειον, de quo Thucydides 1, 126, ubi inter alia, καὶ ἀπὸ τούτου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ (Minervæ) ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος τὸ ἀπ' ἐκείνων. BERG.

449. Βυρσίνης τῆς Ἱππίου] Subauditur γυναικός. Hippiæ uxor erat Myrrhine Calliæ filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat comicus, ut supra v. 59. a βύρσα, Cleoni coriariam artem objiciens. Vide Meursii Pisistratum cap. 17. BRUNCK.

453. ἀνδρικώτατα καὶ] καὶ om. editiones ante Brunckium, qui tacite addidit, haud dubie ex codicibus, quibuscum consentiunt R. V. Γ. Δ. Parum elegans tamen anapæstus est, qui removeri potest restituendo ἀνδρειότατα. Quod probabilius videtur quam ἀνδρικωτάτως, omisso καί. Similiter ἀνδρείως in ἀνδρικῶς corruptum in libris omnibus Pac. 498.

456. κολᾷ] Futuri forma contracta ut in Vesp. 244. κολωμένους.

459. τ' ἐπῆλθες R. Legebatur θ' ὑπῆλθες.

463. γομφούμεν' αὐτὰ R. γομφούμενα τὰ V. Γ. Δ. Θ. Vulgo γομφούμενά γε τὰ.

464. ἁμαξουργοῦ] ἀμαξουργοῦ Ald. et, ut opinor, pars codicum.

465. μ' ἐν Ἄργει] Scribendum cum Porsono ἐν Ἄργει μ'. Eundem hiatum apud Euripidem Hel. 124. οὔκουν ἐν Ἄργει οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς, correxit Musgravius inserto γ'.

πράττει] Vulgo πράττεις manifesto errore. BRUNCK. πράττει R.V, ut videtur.

466. ποιεῖ] ποεῖ R. aliique.

469. τοῖς δεδεμένοις] Nempe illis ex Sphacteria, de quibus et supra v. 393. allegorice. BERG.

471. ξυγκροτοῦσιν] συγκροτοῦσιν R.Θ.

473. προσπέμπων] προσπεσὼν V. et γρ. Γ.

475. ἐς] εἰς libri.

477. ἐν R. Legebatur ἐπί.

478. ξυνόμνυτε] ξυνώμνυτε A. ξυνώ°μνυτε Θ.

482. ψυχὴν] γνώμην R. Eadem varietas Nub. 415.

483. νυνὶ διδάξεις νυνὶ δὲ δείξεις margo C.

484, 485. ἐς] εἰς libri.

484. τὰ κοχώνα V. Legebatur τὰς κοχώνας. Conf. v. 424.

486. ἐσπεσὼν] εἰσπεσὼν R. Legebatur ἐμπεσών.

487. καὶ κραγὸν] κεκραγὸν R. Hesychius κραγόν: κραυγήν.

490. τουτῳὶ] τωδεὶ B.

491. ἐξολισθάνειν R.V. Scribebatur ἐξολισθαίνειν forma non Attica.

496. διαβάλλειν] καταβάλλειν A.Δ.Θ. et adscriptum in B. κατα-(δια)βάλλειν Γ.

498. ἀλλ' ἴθι χαίρων καὶ πράξειας | κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.] Scholiasta, ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου. Codex Venetus τὸ Σοφόκλειον ἐξ ἰολέους. Quod Οἰκλέους scribendum esse ostendi in annotatione ad scholia.

503. πρόσχετε Bentleius. Libri προσέχετε.

504. τοῖς] καὶ τοῖς Γ.Δ.Θ.

508. ἠνάγκαζεν] ἠνάγκασεν R.

λέξοντας ἔπη R. et scriptor argumenti Nubium. Legebatur ἔπη λέξοντας.

511. χωρεῖ] χωρεῖν Γ.Δ.

513. ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν] Respicit ad fabulas per Philonidem et Callistratum commissas. V. quæ in procemio ad Acharnenses dixi.

514. ἐκέλευε R. Legebatur ἐκέλευσε.

φράσαι] *φράζειν* V.

ἀνὴρ] *ἀνὴρ* libri.

517. *δὴ*] *ἤδη* Γ.Δ.Θ.

ὀλίγοις] *ὀλίγοις πάνυ* R. *ὀλίγοις ἤδη* V.

πειρασάντων — χαρίσασθαι] De arte comica tanquam de femina loquitur, multos quidem habente amatores, sed paucis sui copiam faciente. *Πειρᾶν* enim et *χαρίζεσθαι* sunt verba rei Venereæ, quorum illud significat, *feminam sollicitare* sive de concubitu compellare, hoc vero de ea dicitur, quæ amanti se indulget. Meminit hujus loci Priscianus 18. p. 1198. et scholiasta Pindari Pyth. 2, 75. qui plura de hac significatione verbi *χαρίζεσθαι* affert. KUST.

521. *χορῶν τῶν ἀντιπάλων*] Poetarum de victoria concertantium.

522. *ψάλλων — πτερυγίζων — λυδίζων — ψηνίζων — βαπτόμενος βατραχείοις*] Respici ad fabulas Magnetis *Βαρβιτιστὰς, Ὄρνιθας, Λυδοὺς, Ψῆνας, Βατράχους* annotavit scholiasta.

524. *τελευτῶν*] Ad extremum.

525. *ἐξεβλήθη*] *Exactus fuit:* vel, *non stetit.* Sic enim Latini loquuntur, cum significare volunt, fabulam poetæ alicujus non placuisse populo. Idem significat *πίπτειν*, qua voce usus est noster v. 540. *Τὸ ἐκβάλλεσθαι* autem simili sensu capitur apud Suid. in *Μόρσιμον*. ubi jungitur cum *συρίττεσθαι*, i. e. *sibilo excipi*, quod itidem malis poetis contingebat. KUST.

526. *ὃς πολλῷ*] *ὃς ἐπὶ πολλῷ* Moschopulus *περὶ σχεδῶν* p. 31. De quo dixi ad Sophoclis Antig. 324.

ῥεύσας] Perraro Attici veteres aoristo *ῥεῦσαι* et futuro *ῥεύσεσθαι* usi sunt. Euripides apud schol. Ran. 476. *ὀμμάτων δ' ἄπο | αἱμοσταγῆ πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω.* Lycurgus c. Leocr. p. 160, 1. *τὸν τόπον ἐκεῖνον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ.*

527. *διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων*] *Æquales, patentes* recte interpretatur Ruhnken. ad Timæum p. 270.

παρασύρων] *παρασύρας* Etym. M. p. 176, 19. *παρέσυρεν* in Bekkeri Anecd. p. 470, 1.

529. *ξυμποσίῳ*] *συμποσίωι* R. *συμποσίοις* Suidas in *ἀφέλεια*.

Δωροῖ συκοπέδιλε] Hoc principium est cantici Cratini cujus argumentum verbo indicat scholiastes et conjicimus ex his ipsis. Videtur poeta invectus eo cantico in corruptos mores magistra-

tuum, qui muneribus omnia venderent. Ideo fingebat deam quandam, quæ illi vocabatur Δωρὼ, quasi dicas, *dea muneraria*. Hanc variis laudibus afficiebat, et inter cætera vocabat *συκοπέδιλον*, ridicula voce et licentia comica ficta, ad denotandas *συκοφαντίας*, quæ tunc exercebantur. CASAUB. Hesychius Δωροῖ *συκοπέδιλε: παρῳδεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων*. Similia dearum nomina Δεξώ et Ἐμβλώ sunt, de quibus Hesychius, Δεξώ: *ὁ Κρατῖνος ὠνοματοποίησεν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα*. Ἐμβλώ: *πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν, ὡς ἡ Δωρὼ καὶ Δεξώ.*

530. *τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων*] Principium alius cantici, quod ex Eumenidibus Cratini memorat scholiasta. *τέκτονες* et *τεκταίνεσθαι* de poetis et carminibus dixerunt Pindarus Pyth. 3, 201. Euripides Androm. 476. Athenæus 15. p. 696, alii.

ἤνθησεν] *ἤνθησ'* Γ.Δ.Θ.

531. *νυνὶ*] *νῦν* R. et Suidas.

532. *τῶν ἠλέκτρων*] *αἱ ἤλεκτροι* electrina sunt emblemata, quibus ceu oculis et gemmis lectorum pedes exornabantur. De quibus plura dicentur in annotatione ad scholia. Propter comparationem a pedibus lectorum ductam, vocabulis *τόνου* et *ἁρμονιῶν* utitur, quorum non solum in arte musica, sed etiam fabrili usus est. Nam *τόνος* est funis, quo lecti intendebantur, *ἁρμονία* autem etiam *ἁρμογήν* significat.

533. *τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν*] Epicrates apud Athen. 13. p. 570. de Laide vetula: *τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος*. BERG.

534. Κοννᾶς] Tibicen præstantissimus, sed ad summam inopiam redactus, de quo veterum testimonia attulerunt scholiastæ ad hunc locum et ad Vesp. 675. *κοννὰς* R. In Κοννὶς corruptum apud Hesychium notavit Kusterus. Est autem Κοννᾶς diminutivum formæ primitivæ Κόννος, qua Aristophanes in Vespis, Plato in Euthydemo p. 272 c. 295 d. Menexeno p. 235 e. aliique utuntur. Amipsiæ comœdia Κόννος fuit, eodem quo Nubes Aristophanis tempore acta.

δίψῃ] *δίψῃ* (ει supra) Δ.Θ. *δίψει* scholiasta et, qui hoc proverbio utuntur, Diogenianus 4, 26. et appendix Vaticana 1, 59. Quod alteri esse posthabendum ostendi ad Thesaurum Stephani.

535. χρὴ R.Γ.Θ.

πίνειν] Pro *σιτεῖσθαι* dictum, ut bibacitas Cratini notaretur.

536. *θεᾶσθαι λιπαρὸν*] *λιπαρὸν θεᾶσθαι* Γ.Δ.Θ.

537. *στυφελιγμούς* R. Scribebatur *στυφελισμούς*.

540. *τοτὲ — τοτὲ*] *ποτὲ — ποτὲ* Vaticanus.

542. — 544. Gregorium Nazianzenum Or. 20. p. 335. B. et Appianum vol. 2. p. 131. ed. Schweigh., qui mentem verborum Aristophanis expresserunt, indicavit Kusterus: Gregorium Apologetic. p. 3. B. Gatakerus. Adde Themistium orat. 8. p. 113 d. Ex Claudiani (de Cons. Fl. Mallii Theodor. v. 42.) imitatione colligit Porsonus, post *ἐπιχειρεῖν* olim exstitisse versum cujus sensus fuerit *κᾆτα τοιχαρχεῖν*. Claudiani versus hi sunt:

Ac velut exsertus lentandis navita remis
Præficitur lateri custos; hinc ardua proræ
Temperat et fluctus tempestatesque futuras
Edocet: assiduo cum Dorida vicerit usu,
Jam clavum totamque subit torquere carinam.

542. *πρῶτα*] *πρῶτον* R.V.Γ.Δ.Θ.

544. *οὕνεκα*] *ἕνεκα* R. *εἵνεκα* Γ.Δ. *ου* superscr. in Γ.

546. *αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον*] Eustathius p. 1540. *τὸ δὲ ῥόθιον ἐπίθετον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασί· καὶ ῥοθιάζειν—τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα παυσάμενοι, ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαξ ἀνεφώνουν, ὡς καὶ νῦν ποτὲ γίνεται· καί ἐστι τοιοῦτον παρ' Ἀριστοφάνει τὸ, αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις· τουτέστιν, εὐφημήσατε τὸν δεῖνα ῥοθιάζοντες ναυτικῶς.* Sensus nimirum hujus loci est: *Enixo poetam favore plausuque secundo prosequimini.* KUST.

547. *Ληναΐτην*] Agitur enim hæc fabula Lenæis.

550. *φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ*] Conf. Pac. 574.

552. *χαλκοκρότων ἵππων*] Non cogitandum de soleis ferreis, quas ungulis equorum impingere non solebant Græci veteres, sed intelligendum de sonitu ungularum, de quo Xenophon de re eq. 1, 3. *ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. ὑψηχέας ἵππους* Homerus dixit.

558. *βαρυδαιμονούντων*] Sorte iniqua dicit gravari eos qui alunt equos, nempe propter nimios sumtus. Est autem figura *παρ' ὑπόνοιαν*· cum enim dixisset, illorum certamina placere Neptuno, debebat intulisse *εὐδαιμονούντων*· nam, cui deus favet, ille est felix, sed res ipsa cogebat eum dicere contrarium. BERG. Interpretatio ex scholiis petita. Verum absurda ea laus est, delectari Neptunum certamine juvenum, quos sumptus in equos faciendi perdant. Recte, ut videtur, Dobræus respici putat Neptunum *ταράξιππον*, de quo v. Pausaniæ narrationem 6, 20, 15. et Viscont. apud Boissonad. in Notit. MSS. vol. 10. p. 229.

559. *ἐς*] *εἰς* Δ.Θ.

562. *Φορμίωνι*] Isto duce Athenienses præliis navalibus rem bene gesserant; hinc ei Neptunum dicit esse amicum. BERG. Intelligi videtur Phormio, Asopii filius, qui expeditioni adversus Samum feliciter interfuit (Thuc. I. 117.), tum Ol. 87, 4. Corinthios et Peloponnesios prælio navali vicit (Thuc. 2, 84.), rursusque, dubio antea eventu (ib. c. 92.) BECK. Recte Beckius: vide scholion codicis Veneti ad Pacem 347.

564. *παρεστός* R. Scribebatur *παρεστώς*.

566. *τοῦ πέπλου*] Vid. schol. et Meursii Panathenæa c. 18. BRUNCK.

567. *ναυφάρκτω*] Scribebatur *ναυφράκτῳ*. Vid. ad Acharn. v. 95. Respicit autem hoc versu ad prœlia Marathonium et Salaminium.

568. *τήνδε πόλιν* pro *τήνδε τὴν πόλιν* dixit in oratione ornatiore, ut in Av. 921. *πάλαι πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν*.

569. *οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ'* R. *οὐδεὶς γὰρ πώποτ'* V.Γ.Δ.Θ. Legebatur *κοὐδεὶς οὐδεπώποτ'*.

572. *τοῦτ'* R. et Suidas in *ἀπεψηφισάμην* et *ψευδόπτωμα*. Vulgo *ταῦτ'*.

574. *ἤτησ'*] *ἤτησεν* V.Γ.Δ.Θ.

Κλεαίνετου] Hic auctor legis fuerat, quæ publicum in Prytaneo cibum ducibus adimebat, ut est in scholiis. Patrem Cleonis Cleænetum dicit Thucyd. 3, 36. et 4, 21. BERG. *ψήφισμα* illud vereor ne ab scholiasta excogitatum sit.

578. *μόνον* A.B.C.R.V, Vaticanus. Legebatur *μόνως*.

580. *φθονεῖθ'*] *φθονεῖσθ'* R, qui *παραβοηθεῖσθ'* 257.

μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις] Id est *ἀποξυομένοις*, *strigili detersis*,

seu potius, ut id de coma etiam intelligatur, λιπαρὰν καὶ διακεκριμένην τὴν κόμην ἔχουσι, ut fere loquitur Plutarchus in Lycurgo c. 22. BRUNCK.

582. Aberat comma post ἱερωτάτης. Vid. Elmsl. ad Soph. Œd. T. 380.

585. μεδέουσα] Vocabulo epico rursus utitur v. 763.

586. ἀφικοῦ] Scribebatur ἀφίκου.

589. χορικῶν] Genere neutro dictum. Χορικὰ vocantur partes dramatum a choris cantandæ. Vid. Aristot. Poet. c. 12.

597. ἐσβολάς] εἰσβολάς Suidas in διενέγκαντες et ξυνδιήνεγκαν. εἰσβουλάς R.

599. ἐς] εἰς libri.

ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς] Tangit historiam quam narrat Thucydides 4, 42. quando Athenienses in agrum Corinthiorum classe vecti impressionem fecerunt circa Solygium collem cum duobus armatorum millibus et ducentis equitibus, in hippaginibus vectis, quorum præcipue opera Corinthios pepulerunt loco et tropæum statuerunt. PALMERIUS.

600. Prius καὶ om. R.V.Γ.Δ.Θ. et Athenæus 11. p. 483 e.

602. ἱππαπαί] Nautica est acclamatio, seu celeusma, quo se remiges invicem adhortabantur, ῥυππαπαί. Ran. 1072. οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ ῥυππαπαὶ εἰπεῖν. Inde in Vesp. 909. tota navalium sociorum multitudo hoc nomine appellatur: δεινότατα γὰρ | ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί. Hic autem, quia ipsos equos remigasse ait, celeusma eis tribuit ab illorum nomine fictum, ἱππαπαί. BRUNCK. Scripsi ἱππαπαῖ et ῥυππαπαῖ, ut παπαῖ scribitur.

603. οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα] Iisdem his verbis, sed diverso sensu, usus est rursus in Nub. 1298. BRUNCK. σαπφόρα Γ.Θ. σαπφότερα Δ. Conf. ad Nub. 122.

604. ἐς R. Scribebatur εἰς.

εἶτα δ' οἱ νεώτατοι R. Legebatur εἶτά γ' οἱ νεώτεροι. Conf. var. lect. ad 377.

605. ὤρυττον] ὤρυσσον Γ.Δ.Θ. γρ. ὤρυττον Γ.

μετῇσαν A.R.V. μετῄεσαν Ald.

στρώματα] βρώματα R.

606. ποίας] πόας Ald.

Μηδικῆς] Scribendum Μηδίκης, si quid tribuendum canoni Herodiani apud Arcadium p. 107. et Eustathii p. 1967, 27. De herba Medica Duckerus citavit Hesychium in Μηδικὴ πόα, Stephanum Byz. in Μηδία, interpretes Varronis de re rustica 1, 42.

608. Cur Theorus potissimum hoc dicere fingatur nescimus. Ineptæ sunt quas scholiastæ ex verbis poetæ duxerunt conjecturæ.

609. μηδ'] Male vulgo legitur μήτ', ubi sermonis indoles μηδ' flagitat. Sic Av. 987. καὶ φείδου μηδὲν μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι, μήτ' ἦν Λάμπων ᾖ μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπείθης. BRUNCK.

610. μήτε γῇ Bentleius. Libri μήτ' ἐν γῇ, ut in Acharn. 533.

θαλάττῃ] θαλάσσηι R.

611. νεανικώτατε] γενικώτατε Γ.Δ.Θ. γρ. καὶ νεανικώτατε Γ.

615. γ' om. R.Δ.Θ.

γε om. R.V.Γ.Δ.Θ.

ἐπολολύξαι] ὀλολύξαι R.

617. ἀμείνον' Berglerus. Libri ἄμεινον.

618. ἐργασάμεν' Bentleius. Libri εἰργασμέν' vel εἰργασμένε.

620. ὡς] ὥστ' R.

622. θαρρήσας A.R.V. et γρ. Γ. θαρσήσας Ald.

625. ἱέμην] Scribebatur ἱέμην.

626. ἐλασίβροντ'] Suidas, ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη: 'Αριστοφάνης. παρὰ τὰ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου, 'Ελασίβροντε (scrib. ἐλασίβροντ' ὦ) παῖ 'Ρέας. ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε (scrib. ἐλαυνόμενα ex schol. Aristoph.: nam sic Suidas Aristophanis, non Pindari, verba explicat). τουτέστι μεγαληγορῶν καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι καὶ γέμουσι ψόφου. ἤτοι διὰ τὴν φωνὴν σκώπτει τὸν Κλέωνα, ὅτι τραχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὡς ταχέως. Postrema plenius leguntur apud scholiastam. Ceterum Pindarus similiter dixit ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς in principio carminis olympici quarti.

628. κρημνοὺς ἐρείδων] Lego κρημνοὺς ἐρείπων. Homerus 'Ιλ. ο, 355. προπάροιθε δὲ Φοῖβος 'Απόλλων | ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων | ἐς μέσσον κατέβαλλε. Scholiastes comici: κρημνοὶ δέ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ

κρημνοί. Cleo rupes avellit, dejicit, et in Equites jaculatur. Quam facile, quum præcessiset *ἤρειδε*, librarii ex *ἐρείπων* fecerint *ἐρείδων*, res ipsa ostendit coram oculis posita. BRUNCK. Scribendum *ἐρείπων* cum Brunckio.

λέγων] Interpunctionem post *λέγων* vulgo positam ego post *πιθανώταθ'* transtuli.

629. *πιθανώταθ' ἡ* A.Θ. Reliqui codices et Aldus *πιθανώτατα δ' ἡ*, præter V.Δ, qui *πιθανώτατά θ'*.

δ' ἅπασ' A.Δ.Θ. *γ' ἅπασ'* Ald. Particulam omittunt R.V.Γ. aliique.

630. *ψευδατραφάξυος* A.Γ, scholiasta, Suidas in *ψευδατραφάξυος*, Eustathius p. 539, 6. Scribebaur *ψευδατραφάξιος*. *ψευδατραφύξιος* Vaticanus. *ψευδατραφύξυος* Δ. *ψευδατραφύξυος* (γρ. α) Γ. *ψευδάτράφαξυς* R.

631. *νᾶπυ*] Scribebatur *νάπυ*.

633. *τοῖς* A.C.R.V.Γ.Δ.Θ. *τοῖσι* Ald. Quod librarius posuit qui *φενακισμοῖσιν* brevi *α* pronunciaret.

634. *Σκίταλοι*] *σκύταλοι* R, vitiose. Hesychius, *Σκίταλοι*: *ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεοὺς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοὔνομαι.* Conf. Toup. Emend. vol. 2. p. 172.

Φένακες] Dæmones præsides fraudum, *φενακισμῶν*.

635. *Βερέσχεθοι*] De his tantum scimus quantum scholiasta docet, *οἱ ἀνόητοι· πέπλασται δὲ ἡ λέξις*.

Κόβαλοι] Scholiasta, *Κοάλεμοι δὲ οἱ ἀνόητα κοοῦντες καὶ νοοῦντες*. *Κοάλεμοι* ab librario illatum intempestive recordato versuum 198, 221. Utraque scriptura utitur Suidas, *Κόβαλοι* in *Σκίταλοι*, *Κοάλεμοι* in *Κοάλεμος*. *κόβαλος* et *μόθων* similiter conjuncta in Pluto v. 279. *ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος*. De dæmonibus Cobalis dixit Lobeck. in Aglaophamo p. 1320.

Μόθων Kusterus. De quo vocabulo vide scholiastam et Photium p. 273, 13. Libri *μόθωνες*. Totus autem versus in B. sic est corruptus, *βερέσχεθοί τε καὶ* (β) *μόθωνές τε* (α καὶ) *κόβαλοι*. in Vaticano, *βερέσχεθοί τε καὶ μόθωνές γε κόβαλοι*.

637. *γλῶτταν* A.R.V.Γ.Δ.Θ. *γλῶσσαν* Ald.

639. *ἀπέπαρδε*] Ridiculum omen. Ad imitationem eorum, qui, si aliquid dicant, quod maxime vellent auspicato ab ipsis dictum esse, et, si forte interea aliquis sternutat, bonum

omen inde capiunt, ut apud Homerum Odyss. 17, 541. cum Penelope de reditu Ulyssis loqueretur, eaque vix verbum elocuta Telemachus sternutasset, bonum signum habebatur et erat. Sic apud Xenoph. Anab. 3, 2, 9. cum Xenophon consolaretur milites atque spem reditus in patriam et salutis superesse diceret, statim, aliquo sternutante, omnes bonum et divinitus missum omen agnoscebant. Verba hæc sunt: *τοῦτο λέγοντος αὐτοῦ πτάρνυταί τις· ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν· καὶ Ξενοφῶν εἶπε· δοκεῖ μοι, ὦ ἄνδρες, ἐπεὶ περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐφάνη, εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ θύσειν σωτήρια.* De omine sternutamenti comicus Av. 721. *πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε.* Crepitum ventris Homerus etiam non minus jocose quam comicus omen facit, et expresse vocat *οἰωνὸν* Hymn. in Merc. 295. ubi simul et sternutamenti fit mentio: — *τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης Οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ, Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην, Ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε* — Ubi mox Apollo dicit: *Εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα, Τούτοις οἰωνοῖς.* BERG.

640. *θενὼν*] Scribebatur *θένων.*

641. *ἐξήραξα* Bentleius. Libri *ἐξάραξα.*

642. *ὦ* om. R.

643. *πρῶτον*] *πρῶτος* V. correctus et Phrynichus p. 266. ed. Lob.

646. *οἱ* R. Legebatur *τῶν.*

εὐθέως] *εὐθὺς* Γ.Δ. *γρ.* *εὐθέως* Γ.

διεγαλήνισαν Vaticanus. Legebatur *διεγαλήνισεν.*

650. *ξυλλαβεῖν*] *συλλαβεῖν* R.

τρυβλία] *τρύβλια* R.

652. *εἰδώς θ' ἅμα*] Legebatur *εἰδὼς ἄρα.* *εἰδώς τἄμα* R. Verum videtur quod olim edideram *εἰδώς τ' ἄρα.*

654. *ἤδη μοι*] *καμοὶ* R.

656. *τῇ θεῷ*] *τῇ θεᾷ* Γ.Δ.Θ. *γρ.* *τῇ θεῷ* Γ.Θ.

659. *διηκοσίησι* A.R.V.Γ.Δ.Θ. *διηκοσίοισι* Ald. *διακοσίοισι* C. Restitui *διακοσίαισι.*

660. *τῇδ' Ἀγροτέρᾳ*] Alludit ad votum illud quod Athenienses bello Persico ante pugnam Marathoniam Dianæ *Ἀγροτέρᾳ* fecerunt, se nempe, si victoria potirentur, tot ei hircos vel capras immolaturos, quot ex hostibus occisuri essent. Rem

narrat Xenophon Anab. 3, 2, 12. εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι, ὁπόσους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων, τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειν τῇ θεῷ, ἐπεὶ οὐκ εἶχον ἱκανὰς εὑρεῖν, ἔδοξεν αὐτοῖς, κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας θύειν· καὶ ἔτι καὶ νῦν ἀποθύουσιν. Vide etiam interpretes Æliani V. H. 2, 25. et Meurs. de Athen. Att. 2, 5. Porro notandus hic est usus præpositionis κατὰ in phrasi illa, κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, quod simpliciter significat, *mille hircos vovere*. Sic enim optimi quique scriptores loqui solent. Pollux 1. 27. inter reliquas voces et phrases ad sacra pertinentes etiam hanc habet εὔχεσθαι κατὰ βοὸς i. e. *bovem vovere*. Eustathius quoque p. 1454, 29. modum hunc loquendi veteribus usitatum fuisse monet. Ait enim: ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῷα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. Proverbium μὴ πάντα κατὰ βοὸς εὔξῃ legitur apud Suidam et Diogenianum. His addi potest locus Plutarchi Moral. p. 294. B. καὶ διέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. Item ap. schol. Eurip. ad Phœn. 1416. καθ' ἑκατόμβης ηὔξατο. KUST. ubi vid. Valckenar. p. 769. Pro χιλίων scribendum χιλιῶν. Scholiasta codicis Veneti τὸ δὲ χιλίων περισπῶσι. Vid. ad. Pac. 1237.

661. εἰσαύριον R. Scribebatur ἐσαύριον.

668. λέγει] λέγῃι R. λέγῃ πάλιν Δ.Θ. λέγειν πάλιν A. λέγει πάλιν B. πάλιν repetitum ex versu 663.

669. λέγων] λόγων Θ.

671. μέλε Frequentissimum codicum vitium μέλε' cum apostropho hic ex uno tantum libro Θ. enotatum habemus. Ab nominativo μέλεος vocativus factus per aphæresin est μέλε, ut ὀλὲ ab ὀλοὸς et ἠλὲ ab ἠλεός.

673. ἑρπέτω] γρ. ἐρρέτω Γ. et Suidas in ἐρρέτω. Quam lectionem scholiasta quoque memorat. Lysistr. 129. οὐκ ἂν ποιήσαιμ', ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

674. ἀφιέναι] Scilicet τὴν βουλήν. Inepti libri omnes ἀπιέναι. BRUNCK.

675. δρυφάκτους] δρυφάκτας Γ.Δ.Θ.

πανταχῇ R. Legebatur πανταχοῦ.

676. ὑποδραμὼν] ὑπεκδραμὼν R.

677. τά τε] τε τὰ R.

τἀγορᾷ crasis diserte annotata ex Γ.Δ.Θ. τῇ ἀγορᾷ Ald.

679. ἀποροῦσιν] ἀπαίρουσιν R.

680. *ὑπερεπύππαζόν τε*] *ὑπερεπυππάζοντο* R. et Suidas. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 69, 7. *ὑπερπυππάζειν: ὑπερθαυμάζειν, ἐκπλήττεσθαι, παρὰ τὸ πύππαξ, ὅ ἐστιν ἐπίρρημα θαυμασμοῦ.* Scholiasta, *γράφεται καὶ ὑπερεπλήσσοντο*, ex glossemate.

683. *πάντα*] *ἅπαντα* R.

τοι] *δὴ* V.

πέπραγας codices. *πέπραχας* Ald.

687. *θ'*] *τ'* R.

αἰμύλοις] *αἰμυλίοις* R. *αἱμυλίοις* A.B.C.V.Γ.Δ.Θ.

692. *ὠθῶν κολόκυμα*] *ποταμὸς ὠθεῖ κῦμα* Metagenes apud Athen. 6. p. 269. Comparat Cleonem cum fluvio. BERG.

693. *μορμὼ τοῦ θράσους*] Vide Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. v. 40. *μορμὼ δάκνει ἵππος.*

697. *ἀπεπυδάρισα*] Etymol. M. *πυδαρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ἤτοι ποδαρίζειν, ὡς ὄνομα ὄνυμα Αἰολικῶς· ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγήν. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν.* Suidas et Eustathius exponunt etiam per *ἀπέπαρδον*. BRUNCK.

περιεκόκκασα] Legebatur *περιεκόκκυσα*. Utraque scriptura confusa *περιεκόκκαυσα* R. Photius p. 416, 16. *περιεκόκκασα: περιεγέλασα καὶ κατωρχησάμην. Ἀριστοφάνης.* Hinc *ἐπικοκκάστρια* Thesm. 1059.

698. *Δήμητρά γ' εἰ* R. Legebatur *Δήμητρ' ἐὰν.*

698, 700. *εἰ μή σ' ἐκφάγω — εἰ μή σ' ἐκπίω*] *εἰ* cum subjunctivo verborum *αὐθυποτάκτων* conjunxit, qui par habetur indicativo futuri, ut in Nub. 1482. *εἶτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω.* Pac. 450. *κεἴτις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβῃ.*

701. *κᾆτ' ἐκροφήσας* Seagerus in diario classico Londinensi vol. 4. p. 715. Legebatur *κἀπεκροφήσας.*

ἐπιδιαρραγῶ pro *ἐπιδιαρραγήσομαι* dixit propter subjunctivum præcedentem *ἐκπίω*. Similiter infra v. 805, 806. *διατρίψῃ* et *ἀναθαρρήσῃ* propter *ἔλθῃ*, quod sequitur.

706. *δῶ*] *δοκῶ* V.Δ.

707. *ἐπὶ βαλαντίῳ*] Sic A. B. Vulgo *βαλλαντίῳ*. Vim præpositionis *ἐπὶ* non satis bene reddidit Berglerus vertens: *Super quanam re ederes libentissime? an super crumena?* *ἐπὶ* hic significat *cum* et jungitur ei rei quæ præter obsonium, aut obsonii loco, ad vescendum datur, ut Pace 123. *ἕξετ' ἐν ὥρᾳ | κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.* et Acharn.

835. *παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ*. BRUNCK. *βαλλαντίωι* R. Scripturam antiquam *βαλάντιον* esse ostendit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani.

711. *πλείονα*] *γε πλείονα* V.Γ.Θ, corruptum, ut videtur, ex *σε πλείονα*, quod præbet Δ.

712. *πονηρὲ*] *πόνηρε* Ald.

716. *κᾆθ' ὥσπερ* C.R.V. *καθ' ὥσπερ* Γ. *καθώσπερ* Ald.

τιτθαί] Aristoteles Rhet. 3, 4. *ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τιτθαῖς αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι*. BERG.

717. *μασώμενος*] *μασσώμενος* Γ.

ἐντίθης A. Scribebatur *ἐντιθεὶς*.

720. *ποιεῖν*] R, Ald.

ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν] Similiter de Demo v. 1347. *τὰ δ' ὦτά γ' ἂν σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο | ὥσπερ σκιάδειον καὶ πάλιν ξυνήγετο*.

721. *τουτογὶ* R.Γ. *τουτί γε* Suidas in *πρωκτός*. Legebatur *τουτοΐ*.

723. *ἐς* R. Vulgo *εἰς*.

724. *μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω*] Eadem verba Vesp. 1264.

725. *ἔξελθε. ΑΛΛ. νὴ Δί'* Elmsleius ad Acharn. 475. et prior Elmsleio Reiskius. Vulgo *ἔξελθε, νὴ Δί'*.

726. *ὦ φίλτατον* Elmsleius. Aberat *ὦ*.

727. Hic versus post 729. legebatur. Recte hoc loco exhibet R.

οἷα περιυβρίζομαι Elmsleius. *οἷάπερ ὑβρίζομαι* R.V.Γ.Δ.Θ. *οἷάπερ γ' ὑβρίζομαι* vulgo.

728. *ἀπὸ*] *ἐκ* V.

734. *ποιεῖν*] *ποεῖν* Δ.Θ.

739. *λυχνοπώλαισι* R. Vulgo *λυχνοπώλησι*. "Hoc propter "Hyperbolum, quem sæpissime exagitat comicus. Vide modo "Nub. 1065. et Pac. 690." BRUNCK.

νευρορράφοις] Lysicli, ut monet scholiasta. Conf. v. 132. *νευροράφαις* R.

740. *βυρσοπώλαισιν* R. Vulgo *βυρσοπώλησιν*.

741. *ποιῶ*] *ποῶ* R.Γ.Δ.Θ.

νυν] *μοί νυν* R.

742. *τῶν στρατηγῶν — τῶν* R.V.Γ. (in quo ter adscriptum *ὂν*) Θ, scholiasta. Legebatur *τὸν στρατηγὸν — τόν*. *τῶν* in *τοὺς*

mutandum cum Bentleio. Brunckius "In A.C. scriptum ὅτι "τῶν στρατηγῶν ὑπεκδραμὼν τῶν —. Glossa participio super- "scripta in C. πάνυ δραμών. In B. ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑποδρα- "μὼν τὸν —. Neutra lectio ex omni parte bona est: sed ex "utraque optima et sincera elicitur:

"ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ.

"ἐν Πύλῳ, ut 55. 76. et alibi. Verum est omnino ὑποδραμών. "Sic infra 1161. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. Ubi schol. exponit ὑποτρέ- "χειν, ὑποσκελίζειν, καὶ ἐμποδὼν ἵστασθαι. Hesychius huc "forte respiciens: ὑποδραμὼν, ὑφαρπάσας." ὑποδραμὼν R. V. Quod in ὑπεκδραμὼν corruptum in R. v. 676.

745. ἑψοντος] ἑψόντος R.

746. ποιήσας] ποήσας Γ.Δ.Θ.

748. ἵνα τοῦτον R. Legebatur ἵν' ἐκεῖνον.

749. πυκνί] πυκνῆι R. V. ad v. 165. Legebatur πνυκί. πυκνί Suidas in h. v.

751. ἐς τὸ πρόσθε] Ut antea, more antiquo.

ἐς R. Vulgo εἰς.

πρόσθε χρὴ R. Legebatur πρόσθε χρῆν. πρόσθ' ἐχρῆν V. et scholiasta.

752 — 755. Cleoni tribuit R.

754. καθῆται Bekkerus. Vulgo κάθηται.

755. κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας] Quæ ad hunc versum in scholiis leguntur, sunt sane quam absurda, ut vere judicavit Casaubonus, qui locum bene exponit, ita ut mirer Bergleri judicium, qui unius e scholiastis explicationem prætulit, eamque longe ineptissimam. Magni animadversoris verba lectoris in gratiam describere non pigebit. "Sciendum est magnum "Athenis proventum fuisse ficuum: has soli expositas sicca- "bant, et vocabant ἰσχάδας. Ut siccarent, pede sive petiolo "alligabant, seu filo, seu subtili vimine: sed nimis maturis ficu- "bus accidebat sæpe, ut petiolus frangeretur: tum erat magna "difficultas alligandi ficus. Festive igitur comparat populum "anxium, et ex imprudentia consilii inopem, cum eo qui ficus "alligans petiolis fractis hæret. Petitum e re rustica Athenis "notissimum proverbium." πόδιον est *petiolus*, sive *pediculus*, ut est in glossis, nempe pomorum, a πούς ποδός: unde ποδίζειν et ἐμποδίζειν *pedem implicare laqueo:* ἐμποδίζοντες ἰσχάδας, *laqueum pediculo*, sive *petiolo ficuum aptantes*. Schol. περιτι-

θέντες τοῖς σύκοις βρόχον. Nam ita legendum ibi pro *παρατιθέντες*. Hucusque bene Berglerus vim verbi declarans, sed quod ad rem ipsam opinionis falsus. BRUNCK. *ἐμποδίζειν* recte explicat Casaubonus: sed quam rationem reddit cur Demus dicatur *ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας*, falsa est. Ficus ab senibus potissimum decrepitis et ad graviores labores ineptis alligari solebant, quod etiamnum in Græcia videre licet. Itaque hoc dicit Aristophanes, Demum oscitabundum assidere senis instar imbecilli ficus alligantis. Eustathius Opusc. p. 291, 54. *καὶ εἰς τοσοῦτον χασμησάμενος ἐκάθητο τοῦ λοιποῦ χαῦνος, εἰκὼν ζῶντος, ἐμποδίζων οἷον ἰσχάδας καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν κωμικόν*.

756. δή —δεῖ R.V.Γ. Legebatur δεῖ — δή.

πάντα — κάλων ἐξιέναι] Est proverbium Græcorum: *πάντα κάλων ἐξιέναι, omnes emittere rudentes*: pro, *omni conatu aliquid tentare*. Eurip. Med. 278. *ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων*. Troad. 94. proprie dixit: *ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἐξίῃ κάλως*. Et Herc. Fur. 857. de Iride, Furiam adhortante, ut Herculem ad insaniam adigat: — *φόνιον ἐξίει κάλων, cædis emitte rudentem*, i. e. *furore ad cædes eum impelle*. KUST. Vide Feder. Morellum ad Dionem Chrys. vol. 2. p. 568.

758. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

759. *κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων*] Sic quidem libri, et ferri potest ista lectio. At longe elegantius esset *κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν*. Sic Æschylus de Prometheo 59. *δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους*. Ut ille *δεινὸς εὑρεῖν*, sic noster *εὐμήχανος πορίζειν*. BRUNCK. Idem conjecit Bentleius. Æschyli versum comparavit scholiasta.

760. *ὅπως ἔξει*] Sic scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, *ὅπως ἐξελεύσῃ*. Et sic perspicue scriptum est in A.C. In B. *ἕξεις* ex librarii imperitia, qui futurum esse credidit verbi *ἔχω*, quum sit secunda persona verbi *ἔξειμι*, quod apud Atticos plerumque futuri significationem habet. Supra 430. *ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς*. Perperam hic in impressis *ἔσει*. BRUNCK. *ἔξει* R.V.

πολὺς] *Vehemens* (quasi de vento), item *ingens*, *admirabilis*. Demosthenes contra Aristog. [p. 787.] *ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν*. Comicus Avium v. 488. *οὕτω δ' ἴσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς*. Eurip. Hipp. 1. *πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι*

κοὐκ ἀνώνυμος | θεὰ κέκλημαι Κύπρις — ubi scholia; δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη. Demosth. contra Bœot. [p. 1024.] μὴ καταπλαγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς (vehemens) γὰρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος. BERG.

761. προσικέσθαι σου, πρότερον R. et Suidas in δελφίς. Legebatur προσκεῖσθαί σοι, πρότερος. σὺ om. R.

762. τοὺς δελφῖνας] Quale instrumentum nauticum fuerit δελφίς explicat scholiasta. Quibus adde illa schol. Thucyd. 7, 41. ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν ἠρτημένοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσίν· οἱ ἐμπίπτοντες αὐταῖς διέκοπτον τοὔδαφος αὐτῶν καὶ κατέδυον. KUST. Conf. Eustath. p. 1221, 25.

τὴν ἄκατον παραβάλλου] Hoc loco παραβάλλεσθαι non significat *ad litus appellere*, ut Ran. 180. et 269. Sed *navem impellere in navem hostilem*, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem dejicerent. BRUNCK. παραβαλοῦ Γ.Δ. et Suidas in δελφίς. γρ. παράβαλε Γ.

763. Ἀθηναίᾳ V. Scribebatur Ἀθηναίῃ. Pac. 271. δέσποιν' Ἀθηναία.

764. τὸν Ἀθηναίων] τῶν ἀθηναίων V.

765. βέλτιστος ἀνὴρ] Est jocus. Optime de republica se meritum dicit, ita tamen, ut postponendus sit Lysicli, qui erat homo nihili, postponendus etiam Salabacchæ atque Cynnæ, duabus meretriculis, quarum nulla exstare potuerunt merita in Remp. De Lysicle vid. ad v. 132. Sic in Thesm. 825. cum Cleophontem vellet dicere hominem multo pessimum, pejorem dicit hac Salabaccha: καὶ μὲν δὴ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς. De Cynna vid. in Vesp. 1028. et Pac. 753. ubi eidem isti Cleoni tribuit Cynnæ oculos, i. e. pudoris expertes. BERG.

Σαλαβακχῷ Suidas in Κύννα et scholiasta Pacis 754. σαλαβάκχωι R. Legebatur Σαλαβάκχαν. κατὰ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχην scholiasta Vesp. 1027.

767. ἀντιβεβηκὼς R. Legebatur ἀντιβεβληκώς. ἀντιβεβλημένος correctus Γ, deleto etiam μόνος.

768. κατατμηθείην R. Legebatur διατμηθείην. Acharn. 300. ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν | κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα.

771. *κατακνησθείην*] Etymolog. Gudian. p. 330, 51. *Ἀριστοφάνης ἱππεῦσιν, ἐπὶ ταύτης κατακείεσθέ τε αὐτῷ τὸ μετὰ τυρόν· παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακνησθείην.* Similiter grammaticus MS. Havniensis apud Blochium in annotationibus ad Etymol. M. p. 924. *Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· ἐπὶ ταύτης κατακνέεται. παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακνηθείην.* Quæ utrobique præcedunt consideranti verisimile fiet legisse grammaticum *κατακναισθείην*, rejecto quod per libros MSS. propagatum est, *κατακνησθείην*.

772. *Κεραμεικόν*] Duo Athenis fuerunt loci hoc nomine: alter celebris propter sepulcra bene meritorum de republica, alter propter habitationem meretricum. De utro accipiemus? Propter vocem *ὀρχιπέδων* putem de posteriore. CASAUB.

774. *ἀπέδειξα*] Exhibui. Sic *ἀποφαίνειν* apud Demosthenem p. 480. *πλέον ἢ δέκα τάλαντα ἀπέφηνεν ἀπὸ τῶν πολεμίων.* BERG.

776. *χαριοίμην* R. Legebatur *χαριζοίμην*, quod in *χαρισοίμην* mutaverat Scaliger.

780. *ἀνθρακιᾶς*] *ἀνθρακιὰ* est ardentium carbonum collectio sive pruna, qua illata domus calefaciebant, ubi non erant camini. Sic in Evangelio Petrus dicitur accedere ad *ἀνθρακιάν* [Ioh. 18. 18.]. Usus caminorum, qui est hodie, non ita olim erat frequens, sed arte calorem conciliabant suis cubiculis, ut aqua calida fluente per tubos vel pruna illata in cubiculum. CASAUB.

781. *Μαραθῶνι*] Vulgo legitur *ἐν Μαραθῶνι.* Similem mendam eluimus supra v. 610. Promiscue dicitur *ἐν Μαραθῶνι* et *Μαραθῶνι.* Exemplis prolatis ad Lys. 1299. adde Thesm. 806. *πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι.* Et Critiæ versum ap. Athen. p. 28. C. *ἢ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.* BRUNCK. *ἐν* delevit Bentleius.

782. *ἐγγλωττοτυπεῖν*] *εὐγλωττοποιεῖν* Δ.Θ. *ἐγγλωττοποιεῖν* (*τυπεῖν*) Γ.

783. *ταῖσι* Brunckius. *ταῖς* libri et Suidas in *Σαλαμῖνος.*

τρίβῃς Brunckius tacite. Scribebatur *τριβῇς*, quod Suidas quoque habet.

τὴν ἐν Σαλαμῖνι] Breviter, sed perspicue dictum pro *τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῦσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ*, ut explicuit scholiasta.

786. *ἔκγονος*] *ἔγγονος* A.R.V.

787. τοι additum ex R. et scholiasta γέ τοι om. V.

σου] σ' R.

τοὔργον ἀληθῶς] ἀληθῶς αὐτουργον R.

788. μικρῶν] σμικρῶν Γ.Δ.Θ.

791. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι] Sic Gallice dicimus *je parie ma tête*. Conf. Acharn. 772. Nub. 644. BRUNCK.

792. οἰκοῦντ'] Initio belli Peloponnensiaci Athenienses, qui plerique ruri habitare solebant, omnes in urbem commigrabant; hinc ita oppleta erat hominibus urbs, ut domicilia non caperent omnes. Thucydides 2, 14. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες [Periclis consilia] ἀνεπείθοντό τε καὶ ἐσεκομίζοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν, ᾗ κατ' οἶκον ἐχρῶντο. Deinde mox: χαλεπῶς δὲ αὐτοῖς διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι, ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο. Paulo post c. 17. ἐπειδὴ δὲ ἀφίκοντο ἐς τὸ ἄστυ, ὀλίγοις μέν τισιν ὑπῆρχον οἰκήσεις, καὶ παρὰ φίλων τινὰς ἢ οἰκείων καταφυγή· οἱ δὲ πολλοὶ τά τε ἔρημα τῆς πόλεως ᾤκησαν καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῷα πάντα. Mox: κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο· οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. BERG.

ἐν ταῖς πιθάκναισι A.Θ. ἐν ταῖσι πιθάκναισιν (vel πιθάκναισι) C.V.Γ. Ald. ἐν ταῖς πιθάκναις scholiasta. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὁρῶν οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκναισι R. οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναις καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις Suidas in γυπαρίοις. καὶ πῶς τοῦτον σὺ φιλεῖς, ὃς ὁρῶν οἰκοῦντα μὲν ἐν πιθάκναισι Elmsleius ad Acharn. 142. ut μὲν respondeat particulæ δὲ v. 794. parum probabiliter. Atticam formam φιδάκναισι ex scholiis recte restituere videtur Brunckius. Eam quodammodo confirmat quod apud Suidam codex Oxoniensis πυδάκναις, Leidensis πιδάκναις præbet.

πιθάκναισι] Haud temere factum esse credo quod in scholiis ad hunc versum occurrat mentio formæ alius antiquioris: οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Sic olim in Aristophanis textu scriptum fuisse verba scholiastæ ostendunt, qui illius formæ non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. Non enim solent veteres illi grammatici, si quam vocem interpretentur, aliarum ejusdem significationis, sed quæ obsoluerint, mentionem injicere. Res in aperto esset, horum si commentaria integra haberemus. Nam quædam ante illa, quæ protuli verba, excidisse

manifestum est. Mœris; φιδάκνη, Ἀττικῶς· πιθάκνη, Ἑλληνικῶς. Atticam nominis formam cum in hoc versu, tum in Pluti 546. comico restituet, quicunque librariorum stoliditati mancipatus non fuerit. De nomine φιδάκνη docte et copiose, ut solet, egit Piersonus, cura nostra eo dignior, qua levem corrigemus errorem, quem non commisisset, si Pollucem, quem laudat, paulo diligentius inspexisset. Piersoni verba sunt: *φιδάκνιδα usum Aristophanem in Δημιοπράτοις auctor est Pollux* 10, 74. Quis non credat Pollucem Aristophanis fabulam citasse, cui titulus fuerit Δημιόπρατα? Nihil tale apud Onomasticum, qui ait ὑδρίαν etiam φιδακνίδα appellari, ὡς ἐν τοῖς δημιοπράτοις, subauditur γέγραπται, vel simile quid: *Ut in columnis publicatorum bonorum inscriptum legitur.* BRUNCK.

795. τὰς πρεσβείας] Intelligit legationem Lacedæmoniorum olympiadis 88. anno 3. Pylo nondum penitus capta Athenas missam, de qua vide Thucydidem 4, 16. Eam Archeptolemus, Hippodami filius, in concionem introduxisse pacemque commendasse videtur, unde φέρειν τὴν εἰρήνην dicitur. Quod animadvertit Meierus, cujus verba in annotatione ad scholia v. 326. attuli.

796. ῥαθαπυγίζων] Hesych. ῥαθαπυγίζειν, ὅ τινες, σκομβρίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν. Ad quam glossam videndi interpp. BRUNCK. ῥοθοπυγίζων Suidas. ῥαθαπυγίζων Eustathius p. 861, 16. 1818, 57.

797. ἄρξῃ πάντων] πάντων ἄρξηι R.

798. ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι] Judicia exercendo quinos obolos, non tres tantum, ut nunc Athenis, meriturum dicit populum Atheniensem in Arcadia, victis nempe Arcadibus. Infra 1089. Allantopola comminiscitur oraculum etiam de futura jurisdictione Atheniensium in Media: χὤτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις λείχων ἐπίπαστα. BERG.

πεντώβολον] Recte Kusterus corrigere videtur πεντωβόλου, et τετρωβόλου in Pace v. 254.

800. εὖ καὶ μιαρῶς] Dictum ut καὶ δικαίως κἀδίκως. BERG.

801. μᾶλλον] γρ. μόνον Γ. Sic R.

802. ἁρπάζῃς] ἁρπάσῃς A.C. Ald.

805. εἰς ἀγρὸν] Conf. ad v. 791.

806. χῖδρα] Scribebatur χίδρα hic et Pac. 595. " χίδρα sunt " novella tritici grana tosta et contusa, quibus veteres et præ- " cipue rustici frequenter vesci solebant. Vide Casaub. Ani- " madv. ad Athen. 14, 16." KUST.

στεμφύλῳ] στεμφύλων Ald. et codices plerique.

ἐς Δ.Θ. Vulgo εἰς.

ἔλθῃ] In A. perspicue ἔλθοι. Scriptum primo fuerat διατρίψῃ, ἀναθαρρήσῃ, sed emendatum fuit scriptura ambigua: nescio utram diphthongum voluerit librarius, ει an οι. In C. διατρίψῃ, ἀναθαρρήσει, ἔλθῃ. BRUNCK. ἀναθαρρήσει Γ. ἔλθει Γ. ἔλθοι Δ.Θ. Brunckius διατρίψει — ἀναθαρρήσει — ἔλθοι. Conjunctivi quomodo defendi possint dixi ad v. 701. Scribi tamen etiam ab Aristophane potuit διατρίψει — ἀναθαρρήσει — ἔλθῃ.

807. τῇ μισθοφορᾷ] Stipendiis militaribus, id est bello producendo.

809. σαυτοῦ] σεαυτοῦ Ald. et codices nonnulli.

810. δεινὸν] δεινὰ R.

812. πολλῷ] Notandum πολλῷ a πλείονα pluribus interpositis verbis disjunctum. Andocides p. 9, 18. ἐκείνοις δὲ οὐκ ἐμὲ δεινὸν εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸ τὸ ἔργον πολλῷ, ὅτι πεποίηται.

813. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει] Iisdem verbis utitur Pluti v. 601. Priora ex Telepho Euripidis, illa vero κλύεθ' οἷα λέγει ex Medea (v. 168.) sumpta esse annotavit scholiasta.

814. ἐπιχειλῆ] Recte, ni fallor, Pollux pluribus in locis τὸ ἐπιχειλὲς exponit ἐνδεές. Videsis 2, 89. 4, 169. 5, 133. Similiter Suidas: ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης· τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν ἐποίησεν εὑρὼν ἐπιχειλῆ. Hesychius: ἐπιχ[illegible]λὲς, (l. ἐπιχειλές) τὸ ἐλλιπές. ad quam glossam vide interpretes, quorum observatis nollem abusum fuisse Jo. Toupium in Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p. 141. [Emendat. vol. 2. p. 577.] Manifestum est ex oppositione inter ἐπιχειλῆ et μεστὴν, priorem vocem comico notare *non prorsus plenam*, quod et vis verbi ostendit et sententia manifesto flagitat. Quod vero sequioris ævi scriptores Synesius et Themistius discrimen harum vocum non observarint, et ἐπιχειλῆ adhibuerint pro ὑπερχειλῆ vel ἐπίμεστα, id nihil ad comi-

cum facit. Acumen autem, quod captat Toupius exponendo ἐπιχειλῆ, *quod labra superfluit*, nescio an sit *salsissimum:* est sane παρὰ προσδοκίαν. Id enim a nemine, nedum a viro longe doctissimo, exspectassem. BRUNCK.

815. ἀριστώσῃ] Hoc recte interpretatur Coraës ad Hippocratem de aëre vol. 2. p. 5. *Thémistocle, non content de tous les biens dont il avoit comblé sa patrie, voulut, outre le dîner* (c'est-à-dire les moyens qu'elle avoit déjà de faire deux repas par jour), *lui accommoder encore, comme un plat surnuméraire, le Pirée* (en faisant construire la longue muraille).

τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν] Plutarchus in vita Themistoclis c. 19. Θεμιστοκλῆς δ' οὐχ, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης.

819. φεύγει τὴν γῆν] Ostracismo expulsus.

σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει] Proverbium est Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, *hordeaceis Achilleis vescitur*, nempe *placentis*. CASAUB. Galenus in Lexico Hippocr. Ἀχιλληΐάδας κριθὰς, τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας. — Ἀχιλληΐδες, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Odyss. pag. 1445, 59. Ἀχίλλεια μάζα, ἔχουσά τι, ὡς εἰκὸς, ἐξαίρετον, ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα, ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν κωμικὸν ἐν Ἱππεῦσι φασί τινες. Dicitur autem Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι, ut πίνειν οἴνου, ξαίνειν τῶν ἐρίων, κατέαγα τῆς κεφαλῆς, paulo infra μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, aliaque hujus generis infinita. BRUNCK.

820. ταυτὶ] ταῦτα R. Idem om. μ'.

821. παῦ παῦ' οὗτος] Libri παῦ' οὑτοσί. Correxit Elmsleius ad Euripidis Herc. fur. 1410. in diario classico Londinensi fasc. 15. p. 218. collato Photio p. 403, 4. παῦ: τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως. Cui addendus Ælius Dionysius apud Eustathium p. 1408, 26. τὸ δῶ — καὶ ἦλ — καὶ ἄλλα ὅμοια, καὶ ὡς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Qui minus accurate pro παῦσαι dictum accipiunt, quum παῦε potius sit. Similem apocopen imperativi ἄλευ pro ἄλευε Æschylo restitui Prom. 568. εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς, ἄλευ δᾶ, ubi librorum varietates sunt ἄλευ' ὦ δᾶ, ἄλευ ἃ δᾶ, ἀλευάδα.

σκέρβολλε πονηρά] σκέρβολεπόνηρα R. σκέρβολε etiam Δ. μὴ

λοιδόρει explicat scholiasta, qui σκέρβολλα μυθήσαντο ex Callimacho attulit.

822. πολλοῦ] Vide ad Nub. 915.

ἐλελήθης Brunckius. Libri ἐλελήθεις.

ἐγκρυφιάζων] Formavit hoc verbum a voce ἐγκρυφίας, quæ ab ἐγκρύπτω, *occulto*, descendit et *panem* significat *subcinericium*, ut est in Glossis, qui sub cineribus torrebatur; hic *occultis fraudibus uti* est ἐγκρυφιάζειν. Mansit autem in metaphora ab arte pistoria; nam primo dixit προσέμαξεν, deinde ἀπομάττει et nunc ἐγκρυφιάζειν. BERG. Sæpius hoc verbo pro ἐγκρύπτω usi sunt scriptores infimæ ætatis.

826. χειροῖν Bentleius. Libri χεροῖν.

827. μυστιλᾶται A.C.R.Γ. Vulgo μυστιλλᾶται. Vide ad Plut. 627.

830. πλατυγίζεις] πτερυγίζεις scholiasta Pacis v. 91. ex eoque Suidas in μετεωροκοπεῖς. Photius p. 432, 21. πλατυγίζει: τοῖς πτεροῖς κρούει.

831. περὶ] πρὸς R.

832. τὸν] τῶν R.

834. δωροδοκήσαντ'] δωροδοκήσοντ' R.

Μυτιλήνης] Scribebatur Μιτυλήνης. Quæ forma legitur in marmore Pario epoch. 55. (in Boeckhii Corp. Inscr. vol. 2. p. 296, 51.) sed Μυτιλήνη, quod posuit Stephanus Byzantinus, constans est numorum scriptura, cujus vestigia non rara apparent in codicibus Herodoti, Thucydidis, Platonis, aliorum. Ceterum ad hunc locum explicandum nihil conferunt quæ scholiasta et interpretes ex Thucydide 3, 49. 50. narrant duobus ante hanc fabulam annis acta: quo loco crudele memoratur Cleonis de Mytilenæis supplicio afficiendis consilium, quod non est documento dona eum illinc accepisse.

835. τετταράκοντα] τεσσαράκοντα Γ.Δ.Θ. ττ superscr. in Γ.

836. ἀνθρώποις] ἀνθρώποισι A.V.Γ.Θ.

838. καθέξεις] καθέξῃ Γ.Δ.Θ. γρ. εις Γ.Θ.

839. ξυμμάχων] συμμάχων R.Γ.Δ.

845. ἀπαξάπαντας] ἅπαξ ἅπαντας R.

848. σ' ἐχρῆν] σε χρῆν R.

849. αὐτοῖσι τοῖς] αὐτοῖς V.Δ, omisso τοῖς.

851. μὴ 'κγένηται] μὴ 'γγένηται R. ἐκγένοιτο est in Pace v. 346.

855. *βλέψειας ὀστρακίνδα*] Scholiasta: *Est quidem ὀστρακίνδα nomen ludi; hoc tamen vult dicere: si volueris ipsum per ostracismum ejicere.* Pollux 9, 110. *ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλων παιδιῶν ὀνόματα, ταυτὸν ἐχουσῶν σχῆμα τῇ καταλήξει τῶν ὀνομάτων· βασιλίνδα, ὀστρακίνδα, διελκυστίνδα, μυίνδα, χυτρίνδα* etc. Est autem *βλέπειν ὀστρακίνδα* h. l. *vultu minari ostracismum*, et dicitur ut *βλέπειν παλλήναδε* (imo *βαλλήναδε*) in Acharn. 233. BERG.

856. *καταστπάσαντες* R. et Suidas in *βριμήσαιο*. Legebatur *καθαρπάσαντες*.

857. *ἐσβολὰς* Γ. Scribebatur *εἰσβολάς*.

858. *πονηρὲ* Brunckii editio. Libri *πόνηρε*.

861. *εὑρήσειν*] *εὑρεῖν* Δ.Θ.

862. *ξυνωμότας* A.R.V. *συνωμότας* Ald.

863. *ξυνιστάμενον* R.V.Γ.Δ.Θ. et Brunckii editio. *συνιστάμενον* Ald.

864. — 867. Ad hunc locum respicit in parabasi Nubium v. 559.

864. *ὅπερ*] *ὥσπερ* Athenæus 7. p. 299 d. (sed *ὅπερ* paullo post), Etym. M. p. 312, 50. in editione Aldina, Eustathius p. 1240, 2. Zonaras Lex. vol. 1. p. 601. grammaticus in Mingarelli catalogo codd. Nanianor. p. 492, Lex. Gr. post Hermanni librum de em. rat. Gr. gr. p. 321. *ὅπερ — πεπόνθασι* scholiasta ad Nubes 555. *πεπόνθασ'* Etymol. M. l. l.

867. *αἰροῦσι* A, Athenæus, Etymol. M. *αἴρουσι* edd. ante Brunckium, præter Juntinam a. 1515, quæ *αἰροῦσι* habet.

869. *τουτῳὶ κάττυμα* Bentleius et Brunckius. *ἔδωκας ἤδη τουτωΐγε κάττυμα* edd. ante Brunckium, præter Juntinam a. 1515. quæ *ἔδωκας ἤδη τοῦτο κάττυμα* dedit ex Δ.Θ. Eadem est scriptura codicis A. *τούτων κάττυμα* C, deleta ab eadem manu litera *ν*. *τωδεΐγε κάττυμα* B. *κάττυμα τούτωι* R. *τούτῳ κάττυμα* Γ.

873. *σ'* om. R.

ὅσων] Legebatur *ὅσον γ'*. *γ'* om. R.V.Γ.Δ.Θ. *ὅσων γ'* Bentleius.

ἄνδρ'] *ὄντ'* V.

874. *καὶ τοῖσι δακτύλοισι*] Alexis ap. Athen. 15. p. 700. *ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν | τῆς νυκτὸς, ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων* (digitorum pedis). BERG.

877. *βινουμένους* A.R.V, a pr. manu C. Δ, Suidas in *βινεῖν* et *Γρύττος*. *κινουμένους* Ald. *βινουμένους* (*γρ. κ.*) Θ. hic et v. 879.

Γρύττον] Scholiastæ quum dubitant sitne *γρύττον* idem quod *γρῦ* sive *τὸ τυχὸν*, ut Cleo omnem protervitatem cum pulvisculo ab se abolitam glorietur, an homo, cui Cleo *δημαγωγῶν θάνατον ἐπέθηκε τὴν ζημίαν*, impurus et cinædus, certi nihil sibi de eo compertum fuisse produnt. Posterius affirmat Suidas in *Γρύττος*, nomen ab aliis addens scribi *Γρύπος* (*Γρῦπος*), ceterum ipse in *βινεῖν* *Γρῖπον* scribit in loco Aristophanis. L. DINDORF.

878. *δῆτα* om. R.V.Γ.Δ.Θ.

879. *βινουμένους* C. (a pr. m.), V.Δ. *κινουμένους* R, Ald.

880. *ῥήτορες*] Acerbe in rhetores illius temporis: quasi, qui pueri cinædi fuere, illi rhetores plerumque fiant. Supra 426. *οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει·* deinde alter: *ὁτιὴ — κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.* BERG.

γένοιντο R. Legebatur *γένωνται*.

881. *τουδὲ* A.R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur *τοῦτον*.

δ' ὁρῶν] *διορῶν* A.Δ.

τηλικοῦτον] *τηλικουτονὶ* R.V.

885. *Πειραιεύς*] Vid. v. 815.

887. *περιελαύνεις*] *παρελαύνεις* A: quam scripturam scholiasta memorat. V. 290. *περιελῶ σ' ἀλαζονείαις*.

889. *βλαυτίοισι*] *βαλαντίοισι* R.V. Eadem varietas apud Suidam in *βλαυτίοις*.

χρῶμαι] *χρώμενος* V.

890. *ὑπερβαλεῖ* A.B.C.R.V.Δ.Θ. *ὑπερβαλῇ* Γ. *ὑπερβαλεῖς* Ald.

891. *πονήρ'*] Scribebatur *πόνηρε*. *πόνηρ'* R.

ἰαιβοῖ] Scribebatur *αἰβοῖ*.

893. *τοῦτό γ'* Bentleius. Libri *τοῦτ'*.

περιήμπισχεν B.V.Γ.Δ.Θ. *περιήμπεσχεν* R. *περιήμπισχ'* Ald.

ἵν' C.V.Γ.Δ.Θ. *ἵνα σ'* R, Ald. *γ' ἵνα σ'* B.

896. *ἔσπευδ'*] *ἔσπευσεν* R.

897. *ἐσθίοιτ'*] *ἐσθίητ'* R.Γ.Δ.Θ.

899. *τοῦτ'* A.R.Δ.Θ. Reliqui libri *τοῦτό γ'* vel *τουτί γ'*.

κόπρειος Brunckius. *κοπρεῖος* R. Reliqui libri *κόπριος*. *κόπρειος* est adjectivum gentile a *Κόπρος* dictum, qui Hippo-

thontidis tribus demus fuit, ut a Boeckhio ostensum est in Corp. Inscr. vol. 1. p. 216, 903, hic in sensum obscenum detortum, ut κοπρεαῖος in Eccles. 317. Ejusdemmodi est κοπρολόγῳ Vesp. 1184. et ἄνδρες κοπρολόγοι Pac. 9.

901. Demo tribuunt A.R.V. ἀλλαντοπώλῃ Ald.

ἦν γε Brunckius et, ut videtur, R. ἦν γε καὶ A.C.V.Γ.Δ.Θ. ἦν καὶ Ald.

902. πανοῦργε R.Γ. et γρ. Θ. Vulgo (et γρ. Γ.) πόνηρε.

903. ἀλαζονείᾳ] ἀλαζονείας R. Fortasse ἀλαζονείαις, ut v. 290. περιελῶ σ' ἀλαζονείαις, ubi libri omnes vitiose ἀλαζονείας.

904. οὐχὶ R.Γ. Legebatur οὔ με. οὐ Δ.Θ.

905. τρυβλίον] τρύβλιον R, Ald.

906. γε R.V.Γ. Vulgo τε.

908. τὰς πολιάς γε σοὐκλέγων] Similiter in fragmento Holcadum 7. ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεὶ | ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς.

910. ἀπομυξάμενος] ἀπομαξάμενος V, Vaticanus, Δ.Θ. et superscr. Γ.

911. Alterum ἐμοῦ μὲν οὖν, quod omittit V, Cleoni recte tribuit R.

119. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

920. Post παῦ' comma posui. Nam ὑπερζέων cum παφλάζει est conjungendum.

ὑφελκτέον] δὲ addunt B.Γ.Θ, Ald. et Suidas in ὑφελκτέον.

921. τῶν δᾳδίων Bentleius. τῶν δάιδων R.V. Libri reliqui et Suidas τῶν δάδων vel τῶν δᾳδῶν, præter B. et Ald. qui ξύλων. Utramque scripturam noverat scholiasta, qui τῶν δάδων in libris plerisque inveniri annotavit.

922. ταυτηΐ] Scil. τῇ τορύνῃ. Vid. schol. et Eupolin apud schol. ad v. 980. DOBRÆUS.

924. ἐσφοραῖς] Scribebatur εἰσφοραῖς. εἰσφοραῖς (συμ superscr.) Γ. συμφοραῖς A, Pollux 7, 41. Etym. M. p. 473, 30. Zonaras vol. 2. p. 1118, 1785. Suidas in ἱπούμενος, scholiasta Æschyli Prom. 365. εἰσφοραῖς Eustathius p. 16. Pollux hæc verba Cratino tribuit, memoriæ errore; nisi librariorum culpa est: nam in libro Falckenburgii legitur 'Αριστοφάνης.

925. ἐς] εἰς libri.

928. ταδί] τάδε R.

929. *τάγηνον*] *τήγανον* superscr. in Δ.Θ. Quæ Ionica forma est. Similis imprecatio est in Acharn. 1156.

935. *ἐμπλήμενος*] *ἐμπλήσμενος* Δ.Θ. *γρ. ἐμπλήμενος* Θ.

936. *ἐλθεῖν*] *ἐλθὼν* V.

940. *ἐπαποπνιγείης* Elmsleius in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 91. Legebatur *ἀποπνιγείης*. Comparandum *ἐπιδιαρραγῶ* v. 701.

941. *εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα*] Oratio soluta, qua Aristophanes aliquoties usus est in formulis solemnibus legibusve recitandis. Vid. Acharn. 241. Av. 865 seqq. 1661 seqq. Thesm. 295. Sæpius hoc factum esse ab Eupolide annotavit scholiasta. De jurejurando per tres deos vid. ad Nub. 1234.

944. *οἷος οὐδείς πω χρόνου*] Pluti v. 98. *πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακά πω χρόνου.*

945. *τοῖσι πολλοῖς τοὐβολοῦ*] Sic Gallice *quatre pour un sol.* CASAUB. Id est *εὐώνοις*, ut scholiasta interpretatur, vili plebeculæ. Notat levitatem et imprudentiam Atheniensium.

948. *ἐμοὶ ταμιεύσεις*] *ταμίας* dicitur Cleo non qui *ταμίας τῆς διοικήσεως* esset, qui in republica dici solebat, sed quod Demi senis rem domesticam administrare in hac fabula fingitur.

953. *ἀλλ' ἦ οὐ καθορῶ*] Thesm. *ἀλλ' ἦ τυφλὸς μέν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ.*

955. *τοῦτ' ἔνεστιν* R.V. Legebatur *τοῦτό γ' ἐστίν.*

956. *λάρος*] Cleo habet in annulo signum avis voracis, quia avide rapiens civium bona consumat. In Nub. 590. *Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς.* BERG.

ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν] Scholiasta: *Petram autem dicit propter suggestum in comitio.* Nempe ille suggestus fuit *lapideus*, in quem rhetores concionaturi ascendebant. In Pac. 679. *ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί.* BERG.

958. *Κλεωνύμου*] Quasi iste ejusdem cum Cleone fuerit ingenii, et *rapax*, qui etiam consumat et *voret* civium bona. Sane de isto etiam infra 1292. *διεζήτηχ' ὁπόθεν ποτὲ φαύλως ἐσθίει Κλεώνυμος κ. τ. λ.* BERG.

959. *τουτονὶ λαβὼν*] Subintellige *δακτύλιον* ex versu 947. KUST.

962. *πίθῃ*] *πιθῇ* Ald. *πύθῃ* (*γρ. πιθῇ*) Γ. *πείθῃ* Δ.Θ.

963. *μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε*] Libanius in Demosth. vol. 4.

p. 250. μάλιστα Φίλιππος δέδοικε τὰς τῶν θεῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως μαντείας——ἀκούει γὰρ τῶν χρησμῶν ἀσκὸν ἀβάπτιστον καλούντων τὴν πόλιν, ex oraculo Sibyllæ Ἀσκὸς βαπτίζῃ, δῦναι δέ τοι οὐ θέμις ἐστί Plutarch. v. Thesei c. 24. quod Pythiæ tribuit Pausanias 1, 20, et cavillatur Aristophanes, cujus loci sententiam explicat Pollux 10, 187. μολγὸς ὁ βόειος ἀσκός——καὶ Ἀριστοφάνης χρησμόν τινα παίζει, Μή μοι Ἀθηναίους αἴνει, μολγοὶ γὰρ ἔσονται, quo utroque illuditur oraculum ἀσκὸς βαπτίζῃ. Φελλὸς ἀβάπτιστος multo decentius Pindarus Pyth. 2, 148. Sibyllæ ἀσκὸν, quo notabilius esset vitium, Aristophanes in sordidum vocabulum μολγὸς commutavit, quod si a μέλγειν, ut Reimaro videtur ad Dion. Cassium 61, 107. p. 995, deflexum est, non ubera sed corium sive scortum significat, id est decerptum quiddam et detractum, ut σπάτος a σπάω, σκῦλον a σκύλλω et indidem spolium. Μολγὸς, bulga, est Latinum lura, unde lorum. LOBECK. Aglaoph. p. 966. Ad oraculum respici ab Aristophane Symmachus animadverterat, ut ex annotatione scholiastæ cognoscitur, qui alium ex Γεωργοῖς Aristophanis locum in eam rem attulit.

963, 964. δεῖ] δῆ R.

964. ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου] *Nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum*, sive *pilos*: id est, *a summo usque ad imum*. Nam μύρρινος hic accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est. Sic bene Kusterus verba interpretatur. His autem significat isiciarius Demum, si Cleoni fidem habeat, coactum iri eum pædicare, idque *sine fraude*, sed, ut ait ille, *usque*

Ad pubem, capulumque coleorum.

Ista si pudor explicare vetabat, ne vel Græce legenda erant. BRUNCK.

969. Σμικύθην καὶ κύριον] Smicythes fuit Thracum rex. Quia nominis terminatio feminina est, tanquam si femina esset, præter exspectationem addit καὶ κύριον, *et maritum*. Atticis enim κύριος, si ad mulierem referatur, maritum notat. [Vide scholiastam.] Librariorum errore apud Suidam scriptum est Σμηκίθην, apud Eustathium p. 1754, 64, Σμικίθην. Recte in B. C. Σμικύθην. In A. vero μικύθην, qui præcedens σ id quod sequi debebat absorpsit. BRUNCK.

970. *καὶ μὴν—ἀκούσῃ* Demo tribuunt B.R. Cleoni Ald.

ἰὼν] *εἰσιὼν* A.C.V.Γ.Δ.Θ. *ἰὼν* B. (*εἰς* superscr.)

971, 972. Personas ita distinguit Ald. ΑΛΛ. *πάνυ γε.* ΔΗ. *καὶ —φέρε.* ΚΛ. *ἰδού.* ΑΛΛ. *ἰδού.* ΔΗ. *νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.* Codex A. ΑΛΛ. *πάνυ—φέρε.* ΚΛ. *ἰδού.* ΑΛΛ. *ἰδού, νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.* In C. est: ΚΛ. *ἰδοὺ ἰδού.* ΑΛΛ. *νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.* In B. et Juntina a. 1515. quæ codices Florentinos sequi solet: ΚΛ. *πάνυ—φέρε.* ΑΛΛ. *ἰδού.* ΚΛ. *ἰδοὺ νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.*

971. Legebatur *καὶ σὺ δὴ φέρε.* *καὶ σὺ νῦν φέρε* A.R.Γ.Δ.Θ. *καὶ σύ νυν φέρε* Brunckius. *καὶ σὺ φέρε* C.

974. *πᾶσιν* addidi cum Dobræo.

975. *τοῖς* R. Scribebatur *τοῖσιν.*

ἀφικνουμένοις scholiasta. Vulgo *ἀφικνουμένοισιν.*

979. *ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν*] *Δεῖγμα* locus in Piræeo erat, ubi mercium vendendarum specimina proponi solebant. Similiter *δεῖγμα τῶν δικῶν* locum significat ubi *δικῶν* quasi quædam specimina proponuntur. Quem Schoemannus in dissertatione de sortitione judicum p. 47. probabiliter conjecit forum fuisse urbanum, ubi actionum quæ apud quemque magistratum institutæ erant tituli aut summaria tabulis inscripta proponebantur.

981. *'γένεθ'* Scaliger. *γένοιθ'* libri et Suidas in *δοῖδυξ.*

983. *δύο*] *δύω* Ald. et pars codicum, inter quos R. *δύο σκεύη* Γ.Δ.Θ.

984. *δοίδυξ*] Corrige *δοῖδυξ.*

δοίδυξ οὐδὲ τορύνη] Quorum instrumentorum vicem Cleo præstet in turbanda republica. BERG.

989. *ἐναρμόττεσθαι*] Legebatur *ἂν ἁρμόττεσθαι.* *ἂν* om. A.C. R.V.Γ.Δ.Θ. et Suidas in *Δωριστί.*

991. *λαβεῖν* Suidas in *Δωριστί.* Legebatur *μαθεῖν.*

996. *Δωροδοκηστί*] *δωροδοκητί* Δ. *δωροδοκητί* (σ superscr.) Θ. Scribendum *Δωροδοκιστί* ex R.V, quod propius accedit ad *Δωριστί.*

998. *οἴμ'*] *οἴμοι* R.

1001. *δύο*] *δύω* R, Ald. aliique.

1002. *γάρ*] *γ' ἄρ'* Θ.

1005, 1007. *'Αθηνῶν*] *ἀθηναίων* R. et altero loco Γ.Δ.Θ.

1009. *κακῶς*] *καλῶς* R.

1010. Post ἐμοῦ in codicibus nonnullis et Aldina repetita sunt verba περὶ ἁπάντων πραγμάτων, quæ omittunt A.R.Δ.Θ. quorum tamen Θ. addit γρ. περὶ ἁπάντων πραγμάτων.

οὑτοσὶ A.C R.V.Γ.Δ.Θ. ἂν οὑτοσὶ Ald.

1013. νεφέλαισιν R. Vulgo νεφέλῃσιν. Exstitit autem revera hujusmodi oraculum, αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα, de quo vide scholiastam.

ἀετὸς] Scribebatur αἰετός.

1014. δή νυν] Vulgo δὴ νῦν.

1015. Φράζευ Ἐρεχθείδη] Facete imitatur stylum oraculorum. Ap. Herodot. 8, 20. exstat oraculum ejusdem Bacidis, ad quem sua etiam oracula referebat Cleo, quod ab eodem isto verbo incipit: Φράζεο, βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλει etc. Etiam illud oraculum, quod Cadmo datum est, ita incipit: Φράζεο δή μοι μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε ap. scholiasten Euripidis Phœn. 641. BERG.

λογίων ὁδὸν] I. e. *modum et rationem oraculorum*. Uti enim Latinis *via* interdum accipitur pro modo et ratione cujuscumque rei, sic apud Græcos ὁδός. Sic Pac. 733: ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων, εἴπωμεν. Eurip. Hecub. 744: ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων. Hipp. 391. λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν. Et (qui locus huc præcipue facit) in Phœn. 914. ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Pari metaphora dixit Lycophron 10. δυσφάτους αἰνιγμάτων | οἴμας τυλίσσων—*obscuras ænigmatum vias scrutans*. Ad quem locum Tzetzes: οἴμας τυλίσσων· ὁδοὺς ἀνερευνῶν· κἀνταῦθα τροπικῶς οἴμας καὶ ὁδοὺς λέγει τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων τῆς Κασσάνδρας. KUST.

1018. πρὸ σέθεν Porsonus collato v. 1023. πρόσθεν vulgo. πρόσθε C.R.

χάσκων R.Γ. et γρ. Θ. λάσκων C. et γρ. V. Vulgo δάκνων, quod annotatum in Γ.

1019. δρᾷ] Corrigendum δρᾷς cum Bothio.

1020. κατακρώζουσι A.B.C.R.Θ. Vulgo κατακράζουσι. κατακράζουσι Γ.

1021. ἐγὼ οὐκ] ἔγωγ' οὐκ R. Hoc est ἐγούκ.

1022. κολοιοῖς] κολοιοῖσι V.Γ.Δ.Θ.

1023. μέν] γάρ R.

1026. θύρας in genitivo. Ut canis arrodit januam, si solus

alicubi concludatur, exitum sibi patefacere volens: ita iste Cleo arrodit oracula, i. e. non integra profert. BERG.

1028. νυν] νῦν R.V. Legebatur δή.

δὲ] γὰρ, γρ. δὲ, V.

1030. κύνα Κέρβερον] Cleonem mortuum τὸν κάτωθεν Κέρβερον vocat Pac. 313.

1031. σ' om. Ald.

1032. ἐξέδεται] ἐξέλεται R.

1033. τοὐπτάνιον] τοὐπτανεῖον A.

1034. νήσους] Scholiastes: *Tenendum, poetam pro eo, quod debuisset dicere ollas* (χύτρας), *ex inopinato dixisse, insulas, hoc sensu: urbis reditus diripiens et insulanos* (Atheniensibus subjectos) *bonis suis excutiens.* In Vesp. 904. ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. BERG.

διαλείχων] διαλίχων R.

1036. ᾄκουσον] ἀκούσας Δ.Θ. γρ. ἄκουσον Θ.

1037. Sine dubio alludit ad oraculum illud, quod olim de Cypselo futuro Corinthi tyranno editum fuerat et exstat ap. Herodot. 5, 92, 3. Αἰετὸς ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα Καρτερὸν, ὠμηστήν· πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Ταῦτά νυν εὖ φράζεσθε, Κορίνθιοι—. Etiam in oraculo illo, quod datum fuit Acrisio, Perseus dicitur leo ap. Eurip. in Danaë v. 15. quod tale est: Ἔσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος Οὐκ ἐξ ἐκείνου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν Φῦσαι δεήσει· κᾆτά πως κείνη ποτὲ Εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δὴ Ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρί. ubi respicitur ad Persei Pegasum, qui erat alatus. BERG. Danaës illud fragmentum hodie constat ab infimæ ætatis poeta scriptum esse.

τε] Scribendum δὲ ex V, ut in oraculo apud Herodotum.

1039. ὥστε] ὡς R.

τὸν R. Vulgo ὃν. γρ. τὸν Γ.

φύλασσε A.V.Δ.Θ. Legebatur φύλαξαι. φύλασσε (ξαι) Γ.

1040. Alludit ad hunc versum: Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς, qui est ex oraculo, quod Atheniensibus datum est, cum Xerxes venisset in Græciam cum numeroso illo exercitu. Oraculum integrum exstat ap. Herodot. 7, 141. BERG. τεῖχος ξύλινον autem in oraculo illo naves, πύργοι σιδηροῖ arma significabant.

1041. *ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει* Demo, reliqua versus pars *ἀλλαντοπώλῃ* tribuebatur. In Θ. annotatum *γρ. ἀλλ'—γρ. δημ.*

1042. *ἔφραζεν*] *ἔφρασεν* Ald. *ἔφρασσεν* B.

1044. *ἐλελήθης* Brunckius. *ἐλελήθεις* libri.

1046. *μόνον*] Notandum *μόνον* loco non suo positum: nisi aut *ἑκὼν μόνον ὃ* aut *μόνον ἑκὼν ὃ* scripsit.

τεῖχός ἐστι] Scribendum *ἐστι τεῖχος* cum R.

ξύλον] In A. *ξύλων*. Sic etiam in C. a prima manu, emendatum postea in *ξύλινον*. In B. *ξύλον*, et superscriptum *ξύλινον*. Librarios turbavit recordatio lectionis in v. 1040. *τεῖχος ποιήσας ξύλινον*. BRUNCK. *ξύλων* R, corr. V. Θ. In Γ. est *ξύλον* (superscr. *ω*, *ινον*). *ξύλον* dixit poeta propter v. 1049.

1049. *ἐκέλευε*] *ἐκέλευσε* R. Conf. v. 1181. Scribendum *ἐκέλευ' ἐν* ex Etym. M. p. 346, 18. ubi verba *ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ* afferuntur. Conf. ad v. 367.

πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ] Scholiastes: *πεντεσυρίγγῳ* *quinque foramina habente, per quæ pedes et manus et collum trajiciuntur.* Eleganti metaphora homo attonitus et insanus, qui quasi captus est sensibus illis quinque, quibus utimur, dicitur *ἐν πεντεσυρίγγῳ νόσῳ δεδεμένος* ap. Aristot. in Rhet. 3, 10. BERG.

1053. *Λακεδαιμονίων κορακίνους*] Intelligit captivos ex Sphacteria. De *κορακίνοις* piscibus dixit Schneiderus in historia piscium p. 101. *καρκίνους* Γ.Δ.Θ, *γρ. κορακίνους* Γ.

1054. *γέ*] *δέ* R.

μεθυσθεὶς] Cum Athenas nunciaretur difficilem esse expugnationem Sphacteriæ, Cleo in præfectos militiæ culpam conjiciens dixit, si ipse eo mittatur, se intra viginti dies Lacedæmonios illos, qui obsidebantur, aut vivos adducturum aut occisurum: id quod ille etiam fecit et quidem præter omnium exspectationem; nam plerique ipsum primo deridebant et pro insano habebant, qui auderet tanta promittere, ut testatur Thucydides, 4, 28, qui inter alia scribit: *τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος, τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ.* et c. 39. *καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη.* Hinc apparet cur comicus id *ebrium fuisse ausum* dicat Cleonem. BERG.

1055. *Κεκροπίδη κακόβουλε*] Quare olim Athenienses vulgo et haberentur et dicerentur *κακόβουλοι* vel *δύσβουλοι*, exponit

schol. ad Nub. 587. et ad Eccl. 471, itemque Suidas in Ἀθηναίων δυσβουλία et γεραίτερος. KUST.

ἡγεῖ] ἡγῇ Γ.Δ.Θ.

1056. κε] γε R.Γ.Δ.Θ. γρ. κε Γ.

φέροι] φέρει libri nonnulli.

ἀναθείη] καταθείη Γ.Δ.Θ. γρ. ἀναθείη Γ.

1057. χέσαιτο γὰρ] Id est χέσαιτο γὰρ ἂν, particula ex præcedentibus repetenda.

1058. φράσσαι] Legebatur φράζειν. φράσαι R.

1059. Oraculi versum integrum affert scholiasta, Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη.

λέγει πρὸ] λέγει τὸ R.

1062. Ἀλλαντοπώλῃ tribuebatur. Correctum ex R.

οὗτος R.V. Legebatur αὐτὸς. γρ. οὑτοσὶ Γ.

1067. φράσσαι] φράσαι libri præter B, in quo alterum σ superscriptum.

1069. οἶσθ' ὅ τί ἐστιν τοῦτο] οἶσθ' ὅτι τοῦτο τί ἐστι vulgo. οἶσθ' ὅτι ἐστὶ τοῦτο R.Γ. οἶσθ' ὅτι τι ἐστι τοῦτο C.V. οἶσθ' ὅτι τοῦτο A.Γ.Δ, omisso ἐστι. Scribi a poeta potuit etiam. οἶσθ' ὅτι τοῦθ'; ΔΗ. ὅ τι τοῦτο; Φιλόστρατος ἡ κυναλώπηξ. ut in Nub. 1248. τουτὶ τί ἐστι; Πα. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.

Φιλόστρατος] Quia monitus fuerat in oraculo sibi cavere a Cleone, quem κυναλώπεκα appellatum audiverat, quum quærat Isiciarius, num perceperit, quid hoc nomine significetur, respondet Demus Philostratum esse; quia famoso illi lenoni cognomen fuerat impositum κυναλώπηξ, quo indigetatur in Lys. v. 957. Nihil hic commune habuit cum aliis, quibus cognomen inditum fuit χηναλώπηξ. BRUNCK.

1074. ὅτι ἡ τριήρης] Sic recte A. [et R.V.] Perperam in aliis libris ὅτιὴ τριήρης, manifesta menda. Postulat enim sermonis indoles, ut nomini τριήρης perinde ac sequenti κύων articulus adjungatur, non secus ac in v. 207. quem similis invaserat corruptela: ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν. Reformandus est ad codd. fidem locus in Ran. 455. ubi pravam retinui lectionem, περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, quum ad Atticismi normam itidem scripserit comicus, περί τε τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας. BRUNCK.

1076. ᾔκασεν] γρ. εἴκασε V. a manu rec. εἴκασεν A.B.Γ.Δ.Θ.

1078. εἶεν] εἶέν R.

1081. Λητοΐδης] λητοίδης R.

Κυλλήνην] Fingit oraculum de hac urbe esse, quia paronomasiam facturus est ἔμβαλε κυλλῇ (χειρί), et significat manum curvam ad munera accipienda paratam. BERG.

1084. φράζει R. Vulgo φράζεις.

1085. ἐς] εἰς Γ.

1086. ἔστιν ἐμοὶ] ἔστι μοι A.C.Γ.Δ.Θ.

1087. βασιλεύσεις] Scribendum βασιλεύεις cum R.

1088. ἐρυθρᾶς] ἐρυθρῆς B.

γε] τε A.C.V.Γ.Δ.Θ.

1089. γ' fortasse delendum.

λείχων ἐπίπαστα] Conf. v. 103.

1090, 1092. μοὐδόκει R. Legebatur μοι 'δόκει.

1090. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ] Cleo ad decipiendum Populum insomnia fingebat, ut supra 809. ad eum dicit Allantopola: τόνδ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ. Ob eamdem caussam etiam oracula quædam jactabat, ut supra v. 61. de eo dicebat Demosthenes: ᾄδει δὲ χρησμούς. Hinc data est occasio poetæ, ut institueret certamen inter Cleonem et ejus adversarium, de oraculis et insomniis. BERG.

1091. πλουθυγίειαν] πλοῦθ' ὑγίειαν R.

1093. ἐκ πόλεως] Ex acropoli.

γλαῦξ] Scribebatur γλαὺξ, quo accentu Attici non utuntur. De quo dixi ad Thesaurum Stephani.

1094. ἀρυβάλλῳ] Genus poculi, quod sic describit Athenæus 11. p. 783: ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνωθεν δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους καλοῦσιν. Hic *poculum* potius significat, non (ut schol. vult) *crumenam*.' KUST.

1098. νῦν R.Γ.Δ. Vulgo μήν.

1100. ἐγὼ] ἔγωγε R.Δ.Θ.

1102. οὐκ] οὐδ' V. Sic Vesp. 1337. ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι δικῶν.

1103. Θουφάνης] γρ. θεοφάνους Θ. ὑπογραμματέα fuisse narrat scholiasta. De quo genere hominum vide ad Ran. 1084.

1108. ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ] Solœcum est ἂν duplicatum ante subjunctivum. Prius omisit Suidas in ἡνία et πυκός. Scribendum cum Reisigio Conject. p. 188. ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον αὖ ποιῇ. Nam antea jam Demi benevo-

lentiam oblatis muneribus certatim captaverant Cleo atque isiciarius.

ἂν ποιῇ] ἂν ποῇ Δ.Θ. ἂν εὖ ποιῇ Γ.

1109. πυκνὸς R.V. et Herodianus apud Stephanum Byz. in πνύξ. Legebatur πυυκός, consentiente Suida.

1110. Prior versus pars ἀλλαντοπώλῃ, altera Cleoni tribuebatur. Correctum ex A.B.R.V.

εἴσω R. et γρ. Γ. Vulgo ἤδη.

1118. πρὸς τόν τε R. et Suidas in εὐπαράγωγος. Reliqui libri πρός τε τὸν.

1119. δέ] τε Γ.Θ. γρ. δέ Γ.

1121. et 1141. Captat poeta his carminibus benevolentiam spectatorum cavetque ne quæ Demus adhuc edidit stultitiæ documenta secus interpretentur.

1126. βρύλλων] ὑποπίνων interpretantur grammatici, a βρῦν derivantes, quæ infantium vox est, de qua vide ad Nub. 1482.

1130. ἄρας] Vid. ad Lys. 799.

1131. χοὔτω] χ' οὕτω R. et Suidas in πυκνότης. Legebatur οὕτω.

1136. ὥσπερ δημοσίους] Tanquam victimas publicas.

1137. πυκνὶ V. πυκνῇ R. Vulgo πυυκί. Vid. ad v. 165.

1139. παχὺς] Ambiguo utitur vocabulo, quod non solum opimas victimas significat, sed etiam divites homines, ut ἀνὴρ παχὺς Vesp. 287.

1144. κἄμ' R. Vulgo καί μ'.

1150. κημὸν καταμηλῶν] Id est, *camum judicialem specilli loco in fauces immittens*. Nam ut medici specillo ori immisso vomitum ciere solent (quod Græci μηλῶσαι et καταμηλῶσαι vocant): sic ego (inquit hic populus) fures ærarii, postquam divites facti sunt, vomitu quasi remetiri cogo ea, quæ malis acquisiverant; ad quam rem specilli loco adhibeo camum judicialem. Idem autem est, ac si diceret: Suffragiis meis damnatos mulctam gravissimam mihi persolvere cogo: vel, publice damnatos bonis omnibus exuo. Κημὸς enim erat vas ex junco vel vimine textum, in summo latius, in imo angustius, specilli instar; per quod judices calculos in cadum demittebant. KUST.

1151. ΚΛΕΩΝ] δημ' R, totum ei versum tribuens.

ἅπαγ'] ἔρρ' varia lectio scholiastæ.

1154. δεκάπαλαι] Vox comico more composita. Philonides apud Athen. 1. p. 23. *κατάκειμαι, ὡς ὁρᾶτε, δεκάπαλαι.* BERG.

1155. πρόπαλαι πάλαι πάλαι] Præstat conjunctim scribi προπαλαίπαλαι, pariterque v. 1157.

1157. βδελύττομαι σφῷ] Scribebatur βδελύττομαί σφω.

1158. εἰ δὲ R. Vulgo εἴ γε.

1160. ποιῶμεν] ποῶμεν Γ.Δ. ποοῦμεν R.

1161. ἰδού isiciario, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ Cleoni vulgo tribuitur. "Loquendi vices in B. aliter, et prout personis convenit, divisæ "sunt. Prior, ut par est, Cleo Demi consilium probat, eique "exsequendo se accingit, dicens ἰδού. Postea isiciarius e scena "erumpens ait, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. His in verbis, Cleoni si tri-"buantur, parum est acuminis; sin isiciario, plurimum. Glo-"riatus fuerat Cleo v. 742. se duces exercitus ad Pylum *sup-"plantavisse*: τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ. Id-"circo isiciarius ei nunc dicit: *haud sane me in hoc cursu, ut "alios facere soles, supplantabis.* ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. *Supplantari "me non sino.* Eadem est significatio verborum ὑποδραμεῖν et "ὑποθεῖν: estque istuc eo facetius, quod simul adludit ad "Demi verba θέοιτ' ἄν." BRUNCK.

1163. ἢ 'γὼ θρύψομαι] *Nisi delitias faciam.* Gallice: *ou il faudra que je sois bien difficile.* Vel *ou je ferai bien le renchéri.* Vim verbi non reddiderat Berglerus vertens, *aut profecto obtundar.* BRUNCK.

1169. τἠλεφαντίνῃ] Respicit ad statuam Minervæ χρυσελεφαντίνην, de qua vide scholion ab me editum.

1172. Πυλαιμάχος] Fingit deæ nomen e rebus ad Pylum gestis. Conf. v. 1167.

1174. ὑπερέχει σου χύτραν] Parodia versuum Solonis apud Demosth. p. 226, 27. τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη | Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει. De locutione τὴν χεῖρα ὑπερέχειν v. Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 10. vol. 1. p. 118.

1177. σοὔδωκεν] Libri σοι δῶκεν vel σοι 'δωκεν.

1178. ὀβριμοπάτρα A.R.V.Γ.Δ. Vulgo ὀμβριμοπάτρα. "Insititiam literam μ in ὄβριμος et compositis non agnoscit genui-"nus sermo Græcus. Librariorum vel grammaticorum sequio-"ris ævi commentum est. Quod autem ad prosodiam adtinet,

" cujus lex violata videri possit ob productam hujus vocis pri-
" mam syllabam, eam sequitur comicus, qua epici poetæ, a
" quibus ridiculi causa illa Palladis epitheta sumsit, eam vocem
" efferre solent, in qua licentiæ est locus, quia extra communis
" et comici sermonis usum est. Apud Athenæum etiam pag.
" 94. E. ubi hi versus proferuntur, exstat *ὀβριμοπάτρα.*"
BRUNCK. *γ'* om. V.

1180. *τοῦ πέπλου*] Qui in Panathenæis consecrari Minervæ solebat. V. schol. ad v. 566.

1181. *Γοργολόφα*] Vid. ad Acharn. 567.

ἐκέλευε] *ἐκέλευσε* V.

1182. *ἐλατὴρ* genus est placentæ; Suidæ, *πλακουντῶδες πέμμα πλατὺ, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία· παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς.* Posterioris generis est placenta illa in Dionysiaco sacro offerenda, Acharn. 245. *ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, | ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουί.* Ludit autem comicus in adfinibus vocibus *ἐλατὴρ, ἐλαύνειν.* BRUNCK.

ἐλαύνωμεν] *ἐλαύνοιμεν* V.

1183. *ταδί νυν*] Scribebatur *ταδὶ νῦν.*

1185. *ἐς*] *εἰς* libri.

ἐντερόνειαν] Suidas: *τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται· οἱ δὲ τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος· οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. Costæ* seu *statumina.* Similis est præcedenti jocus: neuter Latine exprimi potuit. BRUNCK.

1187. *καὶ πιεῖν*] *κἀκπιεῖν* V.

κεκραμένον τρία καὶ δύο] Intelligit ordinariam et maxime olim apud Græcos usitatam vini temperaturam, qua duabus vini partibus tres aquæ admiscebantur. Vide omnino Eustathium p. 1624. KUST.

1189. *ἐνετριτώνισε*] Tribus aquæ portionibus miscuit. Vox a comico conficta. KUST.

1195. *τάδ'*] *τόδ'* Γ.Δ. *τόδ'* Θ.

1196. *ἐκεινοὶ γὰρ* Elmsleius ad Acharn. 754. *ἐκεῖνοι γὰρ* R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur *ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ'.*

ἔρχονται. τίνες;] *ἔρχονταί τινες* diversa lectio scholiastæ.

1197. *βαλάντια*] *βαλλάντια* R.Γ.Δ.Θ.

1200. Dum Cleo aliorsum spectat, interea leporinam ei surripit Allantopola et offert Populo. Idem iste Allantapola dicit supra 745. ἔψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην. BERG.

1201. τοὺς ἐκ Πύλου] Nempe illos trecentos Lacedæmonios in insula Sphacteria captos. Quod autem hic aperte dicit de Cleone, id de eo allegorice dicebat Demosthenes v. 55. ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν | πανουργότατά πως περιδραμὼν ὑφαρπάσας | αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην. BERG.

1206. ὑπεραναιδευθήσομαι Elmsleius ad Eurip. Heracl. 387. Libri et Suidas ὑπεραναιδεσθήσομαι. Mihi ὑπεραναιδισθήσομαι corrigendum videri dixi ad v. 398.

1214. ἔνεστιν A.R.V.Δ.Θ. ἔνεστ' (γρ. ἔστιν) Γ. ἔστιν C. Vulgo ἔστ'.

οὐχ R. ἀλλ' οὐχ A.C.V.Γ.Θ. Vulgo ἀλλά γ' οὐχ.

1218. τάδ' Elmsleius. Legebatur νυν, quod om. R.V.Γ.Δ.Θ.

1221. εἰργάζετο] σ' εἰργάζετο Θ. σ' ἠργάζετο R. ἠργαζόμην sæpe scriptum in codice Parisino 2934. Demosthenis. ἠργάζετο in marmore Elginiano apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. 1. p. 287. Similiter ἠθισμένος pro εἰθισμένος et alia hujusmodi non raro inveniuntur in libris antiquis.

1225. τυ] τοι R.Γ.Δ.Θ. altera scriptura annotata in Γ.Θ. Scholiasta, μιμεῖται δὲ τοὺς Εἵλωτας ὅταν στεφανῶσι τὸν Ποσειδῶνα. Quæ referenda esse ad Εἵλωτας τοὺς ἐπὶ Ταινάρῳ σατύρους, quos ex Herodiano memorat Eustathius p. 297, animadvertit O. Muellerus in Niebuhrii Museo Rhenano vol. 3. p. 488. Quod carmen fuit poetæ veteris ignoti, quem τὸν τοὺς Εἵλωτας ποιήσαντα appellant Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 10, 34. 26, 29. et Athenæus.

κἀδωρησάμαν V. Scribebatur κἀδωρησάμην, quod habet Eustathius p. 125 extr. Dorica dialecto carmen illud scriptum fuisse ex fragmentis apparet. Fortasse autem κἀδωρυξάμαν scribendum. Apud Theocritum 7, 42. δωρύττομαι, ubi libri multi δωρήσομαι.

1230. Libri φράζων ὑφ' οὗ δεήσει μ' (δεήσειν A.Δ.) ἡττᾶσθαι μόνου. Quod vitium alii aliter, nemo probabiliter, correxerunt. Scribendum videtur φράζων ὑφ' οὗ με χρή 'στιν ἡττᾶσθαι μόνου. De quo dixi ad Sophoclis Œdip. Col. 504. Futurum δεήσει ab interprete positum qui χρή 'σται legisset.

1233. εἴ τι ξυνοίσεις] Schol. εἰ συμφωνήσεις, εἰ μεθέξεις. Sophocl. Ajac. 430. ubi Ajax loquitur: αἰ αἰ, τίς ἄν ποτ᾽ ᾤετ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, ubi scholia: ξυνῳδὸν ἐσόμενον. BERG.

1237. μοὐ] 'μοῦ V. Legebatur μου. μοὐ est μοι ὁ. Quam crasin restitui Vesp. 902. ποῦ μοὐ διώκων ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων; ubi libri ποῦ δ᾽ οὑ διώκων.

1238. εἶεν om. R.Θ.

1239. ἐναντία R. Vulgo ἐναντίον.

1240. Ex Telepho Euripidis.

1242. καί τι καὶ βινεσκόμην Meinekius. Vulgo Κλ. καὶ τί; Ἀλλ. καὶ βινεσκόμην. Nub. 1076. ἐμοίχευσάς τι. Demosthenes p. 402, 23. κατακλίνεσθαι καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον.

1244. λεπτή τις ἐλπίς ἐστ᾽ ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα] De hac locutione copiose dictum a Porsono ad Eurip. Orest. 68. ἐπ᾽ ἀσθενοῦς | ῥώμης ὀχούμεθα. Annotata est a Phrynicho in Bekkeri Anecd. p. 49, 27.

1249. κυλίνδετ᾽] κυλίνδετέ μ᾽ R. Versus ex Bellerophonte Euripidis.

1251, 1252. Parodia versuum Euripidis Alcest. 179, 180.

θνήσκω· σὲ δ᾽ ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ᾽ ἴσως.

1252. οὐκ ἂν] οὐχὶ Suidas in κλέπτης et οὐχὶ μᾶλλον.

1254—1256. choro tribuebantur. Correctum ex R.

1256. ἔσομαι R. et γρ. Γ. et Suidas in Φανός. Legebatur γένωμαι.

Φανὸς proprium viri nomen est, quod occurrit etiam in Vesp. 1220. quo ex loco conjicere possis, scribam illum fuisse Cleonis familiarem. Si nomen fictum non est, nulla hic esse possit adlusio ad v. φαίνειν, delatorum et sycophantarum proprium, cujus significationis in exemplum hunc locum citat Eustathius p. 1607, 16. ὅτι δὲ οἱ ὕστερον Ἀττικοὶ οὐκ ἀγαθὴν λέξιν εἶχον τὸ φαίνειν, δηλοῖ καὶ ὁ συκοφάντης, καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν. BRUNCK.

1258. τἀγορᾷ A.B.C.R.V.Γ.Δ.Θ. τῇ ἀγορᾷ Ald.

1259. τοίνυν] τοίνυν γ᾽ Ald.

1263. Κεχηναίων] Schol. ἔπαιξε παρὰ τὸ Ἀθηναίων. Factum nomen a κέχηνα, quod de stultis et imprudentibus sæpe usurpat comicus. BRUNCK.

1264. ΧΟΡΟΣ] χοροῦ κομμάτιον R. Exordium τί κάλλιον—ἀείδειν ex carmine Pindarico sumptum esse annotavit scholiasta.

1265. ἐς] εἰς Suidas in ἀνέστιος et Θούμαντις.

Λυσίστρατος] Vid. ad Ach. 855.

1269. Θούμαντιν] Pauper et fatidicus, ut ait schol. Macrum eum etiam fuisse patet. Athenæus 712. p. 551. citat Hermippi comici locum: βοίδια Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. BERG.

1270. οὗτος] Legebatur οὑτοσὶ, forma in tali carmine non ferenda.

ὦ φίλ' R.V.Γ.Δ.Θ. Aberat ὦ.

ἀεὶ ex conjectura addidi.

θαλεροῖς] θαλεροῖσι Ald.

δακρύοισιν] Libri δακρύοις.

1273. ἐν δίᾳ R.Γ.Δ, cum hiatu vix excusando. Legebatur ἐν διὰ τὸ. Πυθῶνι δίᾳ sumpsit a Pindaro Pyth. 7, 10. Ἄπολλον, οἵ τεόν γε δόμον | Πυθῶνι δίᾳ | θαητὸν ἔτευξαν. Itaque vix dubitari potest quin ἐν ab interprete illatum sit: quo ejecto alia est restituenda vocula, μὴ, etiam propter sensum necessaria, σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δίᾳ μὴ κακῶς πένεσθαι. Verba σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας cum infinitivo construuntur quia notionem continent implorandi. Similiter προσπίτνω apud Euripidem Electr. 221. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν.

1274. παράβασις præscriptum in R. λοιδορεῖσθαι pro λοιδορῆσαι scholiasta et Suidas.

1277. αὐτὸς R. et Suidas in εἰ μὲν οὖν et λοιδορεῖσθαι. Vulgo οὗτος.

ἦν] ὢν R. et Suidas in εἰ μὲν οὖν.

1278. Ἀρίγνωτον] Hunc fuisse citharœdum ait scholiastes. Comicus hic fratrem Ariphradis dicit esse. Eorum pater fuit Automenes, cui comicus in Vesp. 1275. dicit, tres fuisse filios, unum citharœdum, qui sine dubio est iste Arignotus, alterum histrionem, tertium Ariphradem. Cæterum hunc *Arignotum* notum omnibus esse dicit, alludens ad significationem vocis ἀρίγνωτος, i. e. *valde notus* aut *notabilis*. BERG.

1279. Proverbium est de rebus notis, ut ait scholiastes: ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. Matron ap. Athen. 4. p. 135. de sepia: ἡ μόνη ἰχθὺς ἐοῦσα τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν οἶδεν. BERG.

ἢ τὸν ὄρθιον νόμον] Erat modulatio quædam, quasi dicas

suscitatoria. Facit autem ejus mentionem, quia etiam erat res nota et quia de musico loquitur. BERG.

1280. *ξυγγενὴς* ex Brunckii editione remansit. Codices, ut videtur, et Ald. *συγγενής*.

1281. *πονηρός· ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται*] Andocides p. 13, 39. *Ἐπιχάρης δ' οὗτος ὁ πάντων πονηρότατος καὶ βουλόμενος εἶναι τοιοῦτος.* BERG.

1282. *οὐ γὰρ—παμπόνηρος* om. V.Γ.Δ.Θ.

1285. *κασαυρίοισι*] Duplex hujus nominis et cognatorum forma exstitit, altera per *αυ* diphthongum scripta, altera per *ω*, de quibus vide Albert. ad Hesychium in *κασωρεῖς*. Aristophani *κασωρίοισι* restituendum ex Stephano Byzantino in *κασώριον*, qui gravior auctor est quam Suidas in *κασσαυρίοις* et qui *ἐν κασαυρίοις* sine nomine scriptoris memoravit Pollux 6, 188. quod ab librariis pro *κασωρίοις* substitutum esse potest. *κασαλβίοις* diversam lectionem annotavit scholiasta.

λείχων] *λίχων* R.

1286. Nomen *ἐσχάρα* hic *τὸ γυναικεῖον μόριον* significat, ut Eustathius declarat ad Odyss. p. 1323, 29. *δῆλον δ', ὅτι ἐσχάραν καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον.* Hancque præstabat expositionem sequi, præ illa scholiastæ, *τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων.* BRUNCK.

1287. *Πολυμνήστεια*] Polymnestum, poetam Colophonium, et Œonichum inter *ἀρρητοποιοὺς* fuisse ait scholiasta et de Polymnesto Cratini affert versum, *καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει μουσικήν τε μανθάνει.* ex quo Photii glossa sumpta est, *Πολυμήστει' ἀείδειν: γένος τι μελοποιίας· Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολύμνηστος.*

1289. *οὔποτ'*] Libri nonnulli *οὔτε ποτ'*, unus *οὐδέποτ'*. *κοὔποτ'* Athenæus 10. p. 446. *μήποτ'* Suidas in *Ἀριφράδης* (qui *οὔποτ'* in *Πολύμνηστος*) et scholiasta Luciani vol. 3. p. 164.

1290. *ἐννυχίαισι φροντίσι*] Euripides Hipp. 378. ab scholiasta comparatus, *ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ | θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος.* Quem locum iterum ridet Ran. v. 931.

1295. *μὲν* addit Bentleius.

1297. *τῆς σιπύης* R.V.Γ.Δ.Θ. Aberat *τῆς*.

ἂν ὁμοίως R. Vulgo *ἀνομοίως*. *ἐὰν ὁμοίως γρ.* C. *ἀλλ' ὅμως* A.Δ.Θ. et *γρ.* Γ.

1300. *ξυνελθεῖν*] *συνελθεῖν* Γ.Δ.Θ.

ἐς] εἰς libri.

1302. οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;] Parodiam esse versus Euripidei Alcmæone annotavit scholiasta. Quod de Alcmæone τῷ διὰ Ψωφῖδος esse intelligendum ostendi in præfatione ad Alcestin p. 9.

1303. Καλχηδόνα Casaubonus. Libri Καρχηδόνα. Vid. ad v. 174.

1304. μοχθηρὸν] πονηρὸν R.Γ.Δ.Θ.

1305. ταῖς] τὰς R.Γ.Δ.

1307. χρῇ] Scribebatur χρή.

1309. Ναυφάντης—Ναύσωνος] Nomina a ναῦς ficta.

1311. ἢν δ' ἀρέσκῃ R.Γ. et γρ. Θ. ἂν δ' ἀρέσκῃ A.V.Δ.Θ. εἰ δ' ἀρέσκει C. εἰ δ' ἀρέσκοι vulgo.

καθῆσθαι] καθεῖσθαι R.

δοκεῖ Bentleius. δοκῶ libri et Suidas in Θησεῖον.

1312. ἐς] εἰς libri.

πλεούσαις] Scribendum πλεούσας cum Reiskio. Conf. Vesp. 270. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες, ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

1316. κλείειν] Scribendum κλῄειν. Quæ antiquior scriptura Aristophani ubique restituenda videtur. ἀποκεκλήκαμεν (id est ἀποκεκλῄκαμεν) servarunt libri in Av. 1262.

1319. Legebatur ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν (ἐν om. A.C.V.Γ.Δ.Θ.) Ἀθήναις. Correctum ex R.

1320. κνισῶμεν scholiasta. Vulgo κνισσῶμεν. "κνισσᾶν ἀγυιὰς "est in vicis vel ante fores ædium diis sacrificare. Qua phrasi "usus etiam est in Avibus v. 1233. et Demosth. c. Midiam: "χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾷν ἀγυιὰς καὶ στεφανη-"φορεῖν. Vide etiam Polluc. 1, 28. Alii tamen scribendum "censent ἀγυιᾶς cum circumflexo in ultima, tanquam a nomin. "ἀγυιεὺς, inter quos est Harpocrat. v. Ἀγυιᾶς, quem vide." KUST.

1321. ὑμῖν] ἡμῖν Ald.

1323. ἰοστεφάνοις] ἰοστεφάνοισιν R.Θ. Vid. Acharn. 637.

1324. ἴδοιμεν Brunckius. Libri ἴδωμεν.

τιν' addidit Porsonus.

ποῖος Reisigius in Conjectaneis in Aristoph. p. 151. Libri καὶ ποῖος.

1327. φαινομέναισιν] φαινομένῃσι A.Γ.Δ.Θ. φαινομέναις Ald.

1329. ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι]

Imitatur Pindari verba, ab scholiasta ad Acharn. 673. et Nub. 298. aliisque scriptoribus servata, *λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι.* quibus verba *ὦ ταὶ* ex Aristophane recte videtur addidisse Brunckius, *ὦ ταὶ λιπαραὶ*—. Apud Æschinem epist. 4. *αἵ τε λιπαραί.*

1331. *τεττιγοφόρας*] Legebatur *τεττιγοφόρος.* Correxit Porsonus ex Hesychio, qui ita scribit, *τεττιγοφόρας: Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἰρομένων* (supplendum *ἐφόρουν*) *χρυσοῦς τέττιγας.* Quæ Musurus inepte interpolavit ex Suida in *τεττιγοφόροι.* De cicadis his v. Thucyd. 1, 6.

λαμπρός] *λαμ̄* R. Quod fortasse erunt qui in *λάμπων* mutare volent.

1332. *χοιρινῶν*] Quibus judices utuntur. Vid. Vesp. 332, 349. In Ald. *χοιρίνων.*

1333. *ξυγχαίρομεν*] *συγχαίρομεν* Δ.Θ.

1334. *τοῦ Μαραθῶνι* Bentleius. Legebatur *τοῦ 'ν Μαραθῶνι. τοῦμμαραθῶνι* R.

1337. *μέλ'*] *μέλε'* Γ.Θ.

1338. *οἷ'* R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur *οἷον.*

1339. *τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ, κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ* R. Legebatur *τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ* (*ἦν* A.C.V.Γ. Δ.Θ. *εἶ* B.)

1340. *τἠκκλησίᾳ*] *τῆι κλησίαι* R. hic et alibi.

1341. *ἐραστής* R. Legebatur *ἐραστής τ'.*

1344. Suidas: *ἀνορταλίζειν. καὶ ἀνωρτάλιζες, κούφως ὠρχοῦ, ἐπῄρου· καὶ ταχέως ἐπίστευες, πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων.* Hesych. *ἀνορταλίζειν, ἅλλεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοί, ὀρτάλιχοι.* Idem *κερουτιᾷ, γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων.* BRUNCK.

1346. *τί φῄς;* extra versum posui, ut in Nub. 235. *ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ* R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur *τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ.*

ᾐσθόμην] *ᾔδειν* R.V.Γ.Δ.Θ.

1347. *γ' ἂν* R. Legebatur *γάρ.*

ἐξεπετάννυντο—ξυνήγετο] Conf. ad v. 720.

1348. *σκιάδειον* A. Vulgo *σκιάδιον.* Priorem nominis formam frequentat comicus. Vide Av. 1508. 1550. Thesm. 823. 829. BRUNCK. *σκιαδεῖον* Γ.Δ.Θ. *γρ. καὶ σκιάδιον* Γ.

1350. Δί' εἴ γε Porsonus. Libri Δία γ' εἰ.
δύο A.C.R.V.Δ.Θ. δύω Ald.

1351. ποιεῖσθαι] ποεῖσθαι R.
μακρὰς V. correctus, A.Γ.Δ.Θ. Reliqui libri, inter quos R, λέγων. In margine V. γρ. μακρὰς χωρὶς τοῦ λέγων, in Γ. superscr. ἢ λέγων κείμενον.

1352. τοῦθ' A. et superscr. in B. τοῦτο θ' Γ.Δ. τούτων R. Legebatur τοῦτον cum interpunctione post καταμισθοφορῆσαι. τοῦτο pecuniam dicit navibus impendendam.

1353. ἂν om. V.

1355. πρότερον] προτέραις A. et Suidas in αἰσχύνομαι.

1357. νυνδὶ Seidlerus. νῦν δὲ libri. Eustath. p. 45, 6. ἐπέκτασιν ποιεῖ οὐ μόνον τὸ ι ἐν τῷ οὑτοσὶ καὶ νυνὶ καὶ ἐνταυθὶ κατὰ τὸν τεχνικὸν Γεώργιον—καὶ νυνμενὶ, φησὶ, καὶ νυνγαρὶ ἀντὶ τοῦ νῦν—. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δ μετὰ τοῦ ι, οἷον ὁδὶ καὶ νυνδὶ ἀντὶ τοῦ νῦν (imo ἀντὶ τοῦ νῦν δέ). νυνδί restitui Plut. 1033. Ejusmodi sunt apud Aristophanem, præter usitatissima illa τουτογί et ταυταγί, νυνμενὶ Av. 448. τηνδεδὶ 18. Eccl. 989. ταυτηνδὶ Av. 1364. τουτουμενὶ Ran. 965. τουτοδὶ Plut. 227. ἐνγεταυθὶ Thesm. 646. ἐνμεντευθενὶ et τηδεδὶ apud Metagenem Athenæi 6. p. 269 f. Quorum pleraque ab librariis corrupta fuerunt.

1362. ἐς A.B.C.R.V.Γ.Θ. εἰς Ald. et Suidas in Ὑπέρβολον.

1363. ἐκκρεμάσας] κρεμάσας V.

1366. ἐλαύνουσιν] ἐλαύνωσι Δ.Θ.

1368. γ'] δ' R. Quod defendi potest.
ὑπολίσποις] Remiges ὑπόλισπα πυγίδια appellat, quia in transtris diu sedendo, crebroque inter remigandum succussu, nates eis deterebantur: ob eamque causam, nempe quia maximam vitæ partem in navibus transigebat plebs Attica, depyges erant plerique, cujus vitii originem mythographi referunt ad Theseum, qui natium partem in saxo reliquit, unde ab Hercule abstractus fuit. Ceterum idiotismum Atticæ dialecti librariorum culpa obliteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus ὑπολίσφοις. Mœris: λίσφους, Ἀττικῶς· ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum p. 245. Hesychio λίσπη exponitur λεία, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν. Prior interpretatio pertinet ad Ran. 826. ubi λίσπη γλῶσσα, neglecto Atticismo, bene in chorico cantico adhibetur. Sed in senariis alia res est,

in quibus non solet comicus ab usu suæ dialecti recedere. BRUNCK. ὑπολίποις R. Scribendum ὑπολίσφοις cum Brunckio. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 175, 176. Eadem forma λίσφη Ranarum quoque versui restituenda videtur. Similes Atticismi sunt φιδάκνη, de quo vid. ad v. 792. et σφόγγος et σφογγίον, de quo dictum ad Ach. 463.

1369. ὁ πολίτης] Corrigendum ὁπλίτης. Quod vidit Fr. Thierschius in Actis Academiæ Bavaricæ (a. 1835.) vol. 1. p. 700. Conf. Pac. 1180, 1181. Vulgata scriptura utitur Suidas in κατάλογος.

κατάλογος] Photius p. 138, 25. Κατάλογος: ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι· καὶ ἡ ἐξαρίθμησις. Vide Thucyd. 6, 31. Xenoph. Mem. 3, 4, 1. Polluc. 8, 115.

1370. μετεγγραφήσεται] μεταγραφήσεται Ald. Correctum ex codicibus.

1371. ἐγγεγράφεται] ἐγγράψεται R.Δ.

1372. Κλεωνύμου] Ignavus enim erat, et ῥίψασπις appellabatur. Multis in locis timiditatem ei comicus exprobrat. BRUNCK.

1373. Legebatur ἀγοράσει γ' (τ' R. δ' Δ.Θ.) ἀγένειος. Restitui crasin ἀγοράσἀγένειος, similem illi κλαύσᾶρα Pac. 532. et οἰμώξᾶρα Plut. 876. ἀγοράσει autem scholiasta recte explicat ἐν ἀγορᾷ διατρίψει.

οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ] οὐδεὶς ἐν τἀγορᾷ V.Γ.Δ.Θ. ἐν τ' ἀγορᾶι οὐδεὶς R.

1374. Clisthenes et Strato molles erant et impudici, qui pilos sibi vellebant et barbam radebant. Vide Thesm. 571. Ran. 422. Ach. 117. BRUNCK.

1375—1380. Agoracrito continuat Ald.

1375. ἐν τῷ μύρῳ] Id est in tabernis unguentariis. Sic Polyzelus in fragmento ap. schol. Plut. 550. de Dionysio quodam, ἐν τῷ μύρῳ—βαυκίζεται.

1376. στωμυλεῖται] Ran. 1071. τῶν μειρακίων στωμυλλομένων. BERG.

1377. Vulgo sic legitur hic versus: σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε. Quæ lectio vitii suspecta est, ne manifestam dicam. Ei præter Suidam nullus antiquus suffragatur liber. In B. scriptum est: δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπέθανεν. In C. δεξιός γ' ὁ Φαίαξ σοφῶς τ' οὐκ ἀπέθανε. Importune et insulse iu hoc adolescentium sermone, quem Demus refert, in-

jicitur mentio capitalis judicii, quod effugerit Phæax: commentum hoc esse videtur Græculorum, qui, ne nihil ad mendosam lectionem adferrent, historiolam illam excogitaverunt. Nihil tale in A. cujus longe diversa est lectio: *σοφὸς γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε*. Unde meliorem, et, ni fallor, veram reconcinnavi: *δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε*. Quæ sequuntur, sunt pleraque ambiguæ significationis, et ad obscenum sensum auditorum mentem deflectebant. BRUNCK. De sensu verborum verissime judicavit Brunckius: sed de scriptura fallitur. Cum A. consentiunt Δ.Θ, annotato tamen in Θ. *γρ. τ' οὐκ ἀπέθανε*. Sed quum libri antiquiores, Ravennas Venetusque et Florentinus Γ. in vulgata scriptura consentiant, sic potius corrigendum videtur *σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς τε κατέμαθε*. De Phæace, quem *δεινὸν ῥήτορα* vocat scholiasta, minus honorifice judicat Plutarchus in vita Alcib. c. 13. *ἀγῶνα δ' εἶχε* (*'Αλκιβιάδης*) *πρὸς Φαίακα τὸν 'Ερασιστράτου——ἀρχόμενον ὥσπερ αὐτὸς αὐξάνεσθαι τότε καὶ γνωρίμων ὄντα πατέρων, ἐλαττούμενον δὲ τοῖς τ' ἄλλοις καὶ περὶ τὸν λόγον. ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός. ἦν γάρ, ὡς Εὔπολίς φησι, λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.*

1378. *συνερκτικὸς*] *ξυνερκτικὸς* A.B.C. *συνεριστικὸς* Suidas in *Φαίαξ*, vulgata utens scriptura in *συνερκτικός*. Recte interpretatur scholiasta *συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως*. Demosthenes p. 328, 12. *εἶτ' ἐπὶ τούτῳ τῷ καιρῷ ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας ὥσπερ πνεῦμ' ἐφάνη καὶ πεφωνασκηκὼς καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί*. Alia hujusmodi vide in Thesauro Stephani s. *συνείρω*. Ab *συνείρειν* autem non potest derivari *συνερκτικός*. Quamobrem *συνερτικὸς* scribendum.

περαντικὸς] Idem est quod *συλλογιστικός*. *περαίνειν* enim et *συμπεραίνειν* apud Græcos significat, argumentis in syllogismi formam redactis aliquid concludere vel demonstrare. Potest autem et sensus obscœnus hic latere, quoniam *περαίνειν* de re Venerea etiam dici constat. KUST.

1379. *γνωμοτυπικὸς*] Ran. 877. *ἀνδρῶν γνωμοτύπων*. Nub. 950. *γνωμοτύποι μέριμναι*.

κρουστικὸς] Ad dicendi artem referuntur *κροῦσις καὶ περίληψις* Nub. 317. BERG.

1381. *καταδακτυλίζειν* verbum est nequam. Hesychius: *σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι.* Idem: *σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι.* Suidas, *καταδακτυλικὸς, συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ.* Hic versus perperam vulgo choro tribuitur. BRUNCK. Scholiasta: *ἄδηλος ὁ στίχος, καὶ πάντες αὐτὸν ἐσημειώσαντο διὰ τὸ ἀκατάλληλον· ἄδηλον γὰρ τίς τίνι λέγει.*—*οὐκοῦν* edd. ante Brunckium, sine interrogationis signo in fine versus. *οὔκουν* Suidas in *Φαίαξ*, Brunckius tacite.

1382. *κυνηγετεῖν*] *κυνηγεττεῖν* dici tradit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 48, 30. De quo dixi ad Soph. Ajac. 5.

1383. *τούτους*] *τούτοις* Δ. *τούτοις* (superscr. υ) Θ.

παυσαμένους] *παυσαμένοις* Δ. et superscr. *ους* Θ.

1384. *τὸν ὀκλαδίαν*] Ælianus V. H. 4, 22. ubi de deliciis veterum Atheniensium agit, *καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε.* ubi vid. quæ interpretes attulerunt.

1385. *ἐνόρχην*] *ἔνορχιν* Α.Θ. *ἔνορχιν* (superscr. ην) Γ.

1386. *Jube eum flexis innixum genubus procumbere,* ita ut figuram referat, quam Lysistrata his verbis describit: *οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.* BRUNCK.

ποίει] *πόει* R.V.Γ.Δ.Θ.

1388. *γ'*] *δ'* R.V. Male. V. Pac. 916.

1392. *ἔλαβες αὐτὰς* Bentleius. Legebatur *ἔλαβε ταύτας.* *ἔλαβες ταύτας* A.B.C.Γ.Δ.Θ.

οὐ γὰρ] Vid. ad Ach. 576.

1393. *σὺ μὴ* B. et Vaticanus. Reliqui libri *μὴ σύ.*

λάβοις Brunckius. Legebatur *λάβῃς.*

1394. *ἐς* R.V. Vulgo *εἰς.*

1400. *τε*] *δὲ* Γ.Δ.Θ.

1401. *πίεται τὸ λούτριον*] Legebatur *αὖ τὸ λοῦτρον πίεται.* *πίεται τὸ λοῦτρον* R.V.Γ.Δ.Θ. et Suidas in *λοῦτρον.* Ex quo veram lectionem restituit Elmsleius. Hesychius *λούτριον: τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, ἤγουν ἀπόνιμμα, λοῦτρον, τὸ αὐτό.*

1404, 1405. *ἐς*] *εἰς* Suidas in *ἕδρα.*

1408. *οἷς* R. et Eustathius p. 1936 extr. Legebatur *οὖς.* Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 50, 29. *λωβᾶσθαι τόνδε καὶ τῷδε, αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ.* Plato Criton. p. 47 e. *ᾧ* (libri dete-

riores δ) τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν. Nec veteres tantum hac constructione utuntur, sed etiam recentiores scriptores. Procopius B. Vand. p. 259 b. τῶν ὅρκων οἷς ἐλωβήσασθε. In fine fabulæ aliquot chori versus videntur excidisse, nisi ab usitato more, qui in decem reliquis fabulis est servatus, recessit Aristophanes, quod in Prometheo et Agamemnone fecit Æschylus, in Trachiniis Sophocles.

ACHARNENSES.

PRIMA Aristophanis comœdia Dætalenses fuit, archonte edita Diotimo olympiadis octogesimæ octavæ anno primo, verum non ab ipso poeta, qui tum jam in publicum prodire vereeundaretur[a], sed ab Philonide histrione in scenam producta. Hanc duobus annis proximis, archontibus priore Eucle, altero Euthydemo, Babylonii et Acharnenses fabulæ sunt secutæ, quibus ipsis quoque commendationem ab alieni nominis auctoritate quæsivit poeta, non alia, ut videtur, de caussa quam ut chorum facilius impetraret minorque, si victus ex certamine discederet, famæ jactura esset. Nam Callistrato histrioni tradidit, qui non solum primas utriusque fabulæ partes ageret, sed etiam poetæ vicem quodammodo susciperet. Quod sic est intelligendum ut Callistratus chorum ab archonte petiverit et acceperit victorque ab judicibus certaminis sit declaratus nulla facta Aristophanei nominis mentione. Tantum tamen abest ut delitescere propterea aut ignorari nomen suum ab Atheniensibus voluerit Aristophanes, ut operam videatur dedisse ut quam plurimis innotesceret. Itaque non est mirandum, in ipsa Acharnensium fabula, quotiescunque de rebus poetæ dicendum esset, ita verba fieri ut nulla usquam habita Callistrati ratione omnia ad Aristophanem auctorem referantur. Ejusmodi est quod Equitum fabulam, quam proximo post Acharnenses anno suo ipsius nomine docuit Aristophanes, jam nunc se meditari manifestis prodit verbis v. 300, ὡς *μεμίσηκά σε* Κλέωνος *ἔτι μᾶλλον, ὃν | κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα.* Porro litem ab Cleone propter Babyloniorum fabulam sibi illatam duobus hujus fabulæ locis tangit, v. 377. *αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ* Κλέωνος *ἅπαθον | ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν. | εἰσελκύσας γάρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον | διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου | κἀκυκλυβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου*

[a] V. parabasin Equitum inde a v. 512. Nubium 530. Vesparum 1018.

πάνυ | ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος. et v. 502. οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι | ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. Denique possessionem suam Æginеticam memorat v. 654: in qua insula diu multumque versatum esse Aristophanem narrat vitæ scriptor, cujus verba ad locum illum apponemus. Quarum rerum rationes quantumvis manifestas quum minus perspexissent grammatici quidam neque ad illam de Equitibus prædictionem animum advertissent, in eam delati sunt opinionem ut Aristophanem, quum Babylonios et Acharnenses scriberet, Callistrati personam ex omni parte induisse sibi persuaderent: quemadmodum Joannes Tzetza commentarios in Lycophronem suos Isaaco fratri se supposuisse gloriatur in epistola ad Basilium protonotarium. Itaque Callistratum illum non solum cleruchum fuisse finxerunt Æginеticum, sed etiam Cleonem non Aristophani, sed Callistrato litem propter Babyloniorum fabulam intendisse crediderunt: qui error in scholiis Vesp. v. 1275. animadvertitur. Ceterum cavendum est ne quis grammaticorum illam opinionem Aristonymi et Amipsiæ comicorum consensu confirmari existimet, qui Aristophanem ἐν τετράδι γεγονέναι, id est laborum suorum fructus aliis permisisse, dixerunt[b]. Quo nihil aliud indicatur quam Aristophanem reportatæ victoriæ laudem non ipsum appetivisse, sed histrionibus suis permisisse ut chorum ab archonte poscerent victoresque publice declararentur, quod summum fuisse constat et honorificentissimum, quo poetæ scenici ornari possent, præmium.

Indici personarum intuli Πρυτάνεις, de quibus v. ad v. 54. Contra eximantur Κηφισοφῶν, ejusque loco ponatur θεράπων Εὐριπίδου de quo v. ad v. 395. et ἄγγελοι, pro quibus κήρυκες ponantur, de quibus dicetur ad v. 1071. et 1085. In R. hæ tantum personæ positæ, Δικαιόπολις. κῆρυξ. Ἀμφίθεος. χορὸς Ἀχαρνέων. ἡμιχ. (ἡμιχόρια propter v. 557—571.) Λάμαχος. Μεγαρεύς.

De v. 1—16. disputat Gregorius Corinthius in Walzii Rhetor. vol. 7. p. 1345.

1. δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν] Imitari videtur Synesius a Berglero comparatus epist. 7. πῶς δοκεῖτε δέδηγμαι τὴν καρδίαν.

[b] Vid. ad Vesp. 1018.

et encom. calvit. p. 63. μέσην αὐτὴν δέδηγμαι τὴν καρδίαν. Alia hujusmodi ad Stephani Thesaurum sunt allata s. v. δάκνω.

3. ψαμμακοσιογάργαρα] ψαμμοκοσιογάργαρα libri et Macrobius Saturnal. 5, 20. et Suidas in h. v. et γάργαιρε, καρκαίρω, κόσσια. Correctum ex Hesychio, cujus in codice ψαμμακόσια γάργαρα scriptum, et Eustathio p. 986, 52. Macrobii verba sunt "Aristophanes comicus composito nomine ex arena et "gargaris innumerabilem, ut ejus lepos est, numerum conatur "exprimere. In fabula enim Acharnensium ait, ἃ δ' ὠδυνήθην, "ψαμμοκοσιογάργαρα. ψαμμακόσια autem pro multis Varro sæpe "in Menippeis suis posuit: sed Aristophanes adjecit gargara, "ad significationem numerositatis innumeræ." Eupolis apud scholiastam, ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκοσίους, quod ψαμμακοσίους scribendum cum Brunckio, ut ἑπτακόσιοι et ὀκτακόσιοι dicitur.

4. φέρ' ἴδω, τί δ'—] Av. 812. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει; Epicharmus apud Diogenem Laert. 3, 14. φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητάς; Sic φέρε, τί δέ Eurip. Hel. 1043. φέρε, εἰ δὲ Demosth. p. 997, et quæ sunt similia ejusdem generis.

χαιρηδόνος] Hesychius, χαιρηδόνα: τὴν χαράν. Quæ glossa ex hoc loco petita esse potest. Nam accusativum posuit grammaticus intellecto λέγει, ut in glossis ab Elmsleio collatis, ἰήους καμάτους, κρόνιππον et κύνειον θάνατον, quæ referuntur ad Sophoclis Œd. T. 174, ubi ἰηίων καμάτων est, et ad locos Aristoph. Nub. 1070. Vesp. 898, in quibus nominativi leguntur. Usitatissimum est ἀλγηδών, cui assimilatum esse χαιρηδών animadvertit scholiasta.

5. εὐφράνθην] Scribendum ηὐφράνθην ex lemmate scholiastæ. In scholio ipso scriptum εὐφράνθην.

6. τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν] Duplex de hac re narratio scholiastæ est, altera ab ipso conficta, punitum Cleonem esse propter injurias equitibus illatas, altera ex Theopompo repetita, quinque talenta ab insulanis accepisse Cleonem, qui Atheniensibus persuaderet ut tributa illis imposita minuerent. αἰσθόμενοι δὲ, pergit scholiasta, οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν. Ex quo tantum videtur colligi posse, equitum studiis factum esse ut Cleo acceptam ab insulanis pecuniæ summam redderet vel sponte vel γραφῇ δώρων petitus, quæ ab heliastis judicanda fuit: nam quod grammaticus in argumento Equitum scriptorque vitæ Aristophanis p. xiii. ed.

Kust. autumant, damnatum ab equitibus Cleonem esse (*καταδικασθῆναι*), ipsorum est commentum non cogitantium judiciariam potestatem equitibus Atticis nullam unquam fuisse. Gravem autem cum equitibus inimicitiam exercuisse Cleonem documento est Equitum fabula. Quinque talentorum numerum in medio relinquimus utrum proprie intelligi voluerit Aristophanes an numeri rotundi instar posuerit, quoniam multarum hoc caussarum *τίμημα* fuit, ut in Pace v. 171. *πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων | διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.* et Nub. v. 759. *εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη.* Usus verbi *ἐξήμεσεν* simili ex Equitibus loco illustratur v. 1148. *ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου.* Similiter vomendi verbo utuntur Latini in sermone plebeio. Plautus Curcul. 5, 3, 10. *atque argentum propere propera vomere.* Ceterum equites non ordinem equestrem, sed equitatum Atticum intelligi liquet ex iis quæ in prooemio Equitum dicemus.

8. *ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι*] Euripides in Telepho apud scholiastam *Κακῶς ὀλοίτην· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. ὀλοίτην* Elmsleius: schol. *ὄλοιτ' ἄν.* Aristid. vol. 1. p. 543, 11. *ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ἀνακαλέσαι.*

10. *'κεχήνη* Bentleius. Libri *κεχήνη*, nisi quod *κεχήνει* R. Etymol. M. p. 386, 30. *ἰστέον δὲ ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ποιοῦσιν εἰς η πεποιήκη λέγοντες· ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει, ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.* Photius lexic. p. 160, 6. ab Porsono indicatus *Κεχήνη: κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ᾔδη (ᾔδεα) ᾔδειν.* Herodianus in Hortis Adonidis fol. 198. recto, *Ποῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ διαλυθὲν τῆς ει διφθόγγου παρὰ τοῖς Ἴωσιν εἰς η, οἷον ἐπεποίηκα ἐπεποιήκην. ὅθεν τὸ ἐκεχήνην ἐγὼ διὰ τοῦ η παρὰ Ἀριστοφάνει, οἷον Ὅτε διεκεχήνην* (hoc est *δὴ ἐκεχήνην*) *προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.*

Αἰσχύλον] Æschyli aliquod drama; nam ipse mortuus erat. BERG. Scriptor vitæ Æschyli: *Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν.* Quinctilianus 10, 1. 66. *Correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati.* Suidas: *Εὐφορίων· υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν· ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα.* Ad hunc

fortasse respexit noster. Ante sexennium, olympiadis 87. anno primo, primum præmium obtinuerat Euphorio, secundum Sophocles, tertium Euripides. ELM.

11. ὁ δ' ἀνεῖπεν] Intelligendus ὁ κῆρυξ. Thucyd. 2, 2. καὶ ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ, εἴ τις βούλεται—. MITCHELL.

Θέογνι] Notatur ut malus poeta infra 140. et Thesm. 170. KUST. Χιόνα esse vocatum, quod poesis ejus frigida instar nivis esset, perhibet scholiasta: quod quodammodo confirmatur versibus 138—140. Ceterum fuit unus ex triginta tyrannis, quod testantur scholiasta, Harpocratio, Suidas, Xenophon Hellen. 2. 3, 2.

12. ἔσεισε μου τὴν καρδίαν attulerunt Phrynichus in Bekkeri Anecdotis vol. 1. p. 41, 12. et Suidas in ἔσεισε. Notanda autem trajectio verborum πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν pro τοῦτ' ἔσεισέ μου πῶς δοκεῖς τὴν καρδίαν.

13. ἐπὶ μόσχῳ] Duplex hujus loci interpretatio apud scholiasten legitur. Alii scilicet Moschum malum citharœdum Agrigentinum hic tangi putant, alii μόσχον pro vitulo, victoris præmio accipiunt. Hanc sententiam amplexus est Bentleius ad Phalaridem p. 302. Neutra, quod sciam, aliqua auctoritate innititur nisi scholiastæ, quæ quidem levissima est et prorsus indigna cui fides in re dubia habeatur. ELMSL. Quod scholiasta citharœdum illum Agrigentinum fuisse narrat, indicio est non ex hoc loco fictum, sed aliunde quoque cognitum fuisse artificem. Hæc igitur vera interpretatio videtur, quam Gregorius quoque Corinthius sequitur ad v. 1. citatus, scribendumque ἐπὶ Μόσχῳ.

14. Βοιώτιον] Modus a Terpandro inventus, ut ait scholiasta.

16. Χαῖρις] Chæris malus tibicen notatur infra 866. et Pac. 951. Av. 858. Duos hujus nominis fuisse colligimus ex schol. Pacis et Avium.

18. κονίας τὰς R, scholiasta et Suidas in ῥύπτει. κονίας^γε τὰς Γ, γε ab alia manu scripto. Legebatur κονίας γε τὰς, errore librarii κονία producta syllaba media dici ignorantis.

19. κυρίας ἐκκλησίας] κυρία ἐκκλησία quæ dicatur explicat Pollux 8, 95. τῶν ἐκκλησιῶν ἡ μὲν κυρία ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονοῦσιν, εἴπερ καλῶς ἄρχουσιν, ἢ ἀποχειροτονοῦσιν· ἐν ᾗ καὶ τὰς εἰσαγγελίας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν

δημευομένων ἀναγινώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων. Similiter Harpocratio ex Aristotele aliique grammatici, de quibus dixit Schoemannus in libro de comitiis p. 29—32.

20. αὐτηί] ἡδεὶ Δ.

22. τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον] Hesychius, Σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον: ἔρραινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὁπόταν βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Corrupta sunt hæc: sententia vero satis expedita est. Consulendus noster in Eccl. 378. καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε, | γέλων παρέσχεν, ἣν προσέρραινον κύκλῳ. Pollux 8, 104. inter τῶν Ληξιάρχων munera: Καὶ σχοινίον μιλτώσαντες, διὰ τῶν τοξοτῶν συνέλαυνον τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Hinc fortasse Hesychii glossa ita constituenda est: Σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον· ὃ ἔρραινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὁπότε βραδύνοιεν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Usitatius esset, ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὸ πλῆθος. ELM. In glossa Hesychii nihil mutandum præter ὁπόταν in ὁπότε. Nam recte dicitur βραδύνειν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Illi autem σοβῆσαι τὴν ἀγοράν simile est τύπτειν τοὺς τῆς ἀγορᾶς, quod dixit schol. v. 724. Rem ipsam copiosius explicat scholiasta. Themistius Or. 26. p. 320 D. διὰ τοῦτο αὐτῇ (τῇ φιλοσοφίᾳ) ῥαστώνη πλείων συναγαγοῦσαν εἰς ἐκκλησίαν ἄνευ σχοινίου μεμιλτωμένου ἀναβῆναι ἐπὶ βῆμα ὑψηλόν.

23. ἀωρίαν] ἀωρίᾳ Suidas s. h. v. Accusativum, fortasse ex hoc ipso loco sumptum, posuit Phrynichus in Bekk. Anecd. vol. 1. p. 4, 22. ἀωρίαν (nam sic codex:) οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν. οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον, ἀλλ' ἁπλῶς παρὰ δέον. Sic ὥραν apud Æschylum Eum. 109. καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς | ἔθυον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.

24. Hesychius: Ὠστιοῦνται· ὠσθήσονται. Vide Plut. 830. ELM.

25. Ad hunc versum et 42. respicit Pollux 8, 133. de Pnyce agens: Ἐκάλουν δέ τινα προεδρίαν, καὶ πρῶτον ξύλον. ELM. Idem 4, 121, πρῶτον δὲ ξύλον ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν. Photius lex. p. 469, 10.

26. ἀθρόοι vulgo. ἄθροοι diserte scholiasta et Suidas in Ἄθροι καταρρέοντες. ELM. Recte Elmsleius ἄθροοι restituit. Eustath. p. 1387, 4. Ἐν δὲ τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους.—καὶ Ἀριστοφάνης, Ἑστῶτας ὥσπερ

τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. Fortasse igitur hic quoque *ἄθροι* scribi præstat, quod Suidas videtur legisse: nisi illo in loco contracto *ἄθρους* propter solam metri necessitatem usus est poeta.

30. Erotianus: Κορδίνημα· *γράφεται καὶ σκορδίνημα· καρηβαρίαν δὲ σημαίνει, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ὡς καὶ* Ἀριστοφάνης *ἐν* Ἀχαρνεῦσι. Rectius Hesychius, consentientibus aliis grammaticis: *Σκορδινᾶσθαι· τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρόμενους ἐξ ὕπνου, ὅτε χασμώδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας*. *Pandiculari* vocant Latini, monente Foesio ad Hippocratem, nostrates *To yawn and stretch*. Vide nostrum Vesp. 642. Ran. 922. ELM. Similiter Photius p. 524, 21.

32. *ἐς*] *εἰς* libri et Stobæus Floril. 56, 8.

τὸν ἀγρὸν] Nam ex agris in urbem commigraverant initio belli Peloponnesiaci. V. Thucyd. 2, 14. et 17. BERG.

34. *πρίω*] Valde ineptum est Græci interpretis commentum, qui Atticam vocem *πρίω* Acharnensibus propriam fuisse dicit. Scilicet Acharnensis fuit Dicæopolis, qui inferius v. 406. diserte Chollides vocatur. ELM.

35. *οὐδ' ᾔδει*] Dedi *οὐδ' ᾔδην*, quam tertiæ personæ formam Aristophanis ætate unice usurpatam fuisse verisimile est. Vide Nub. 1347. Vesp. 558. 635. Pac. 1182. Av. 1298. Dawesium p. 231. Piersonum ad Mœridem p. 174. aliosque grammaticos. In Eq. 1317. vulgo legitur: *Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ᾔδε γέγηθεν*. Atqui in fine fabulæ mutata populi studia fingit poeta. Legendum igitur, una littera mutata, *ᾔδ' ἐγεγήθην*. ELM. *οὐδ' ᾔδ' εἰ* R. *οὐδ' ᾔδη* B.Δ. Stobæi libri partim *οὐχ ἡ δὴ* partim *οὐχὶ δεῖ*. *οὐδ' ᾔδειν* Suidas in *πρίων*, qui pro prima persona male accepit. Aut *ᾔδειν* aut *ᾔδην* verum videtur. Nam formam consonanti terminatam metrum exigit Nub. 1347. Pac. 1182. Dixit de his formis Buttmannus Gram. vol. 1. p. 434.

36. *χὼ πρίων ἀπῆν*] Ab imperativo *πρίω* finxit nomen *πρίων*, nullo ad verbum *πρίειν* respectu: etsi factum ab hoc verbo nomen exstitit *πρίων πρίωνος*, quod Vesparum v. 694. restituimus.

38. *ὑποκρούειν*] Hesychius, *ὑποκρούει: ἀντιλέγει*. Male. Ex Eccl. 256. 588. 596. vertendum *interpellare*. ELM. Recte Phrynichus in Bekk. Anecd. vol. 1. p. 68, 10. *ὑποκρούειν τοὺς*

ῥήτορας: τὸ μεταξὺ λεγόντων αὐτῶν ὑποφθεγγόμενον ἐμποδίζειν.

39. τις om. R.

πλὴν] πρὶν Γ.

41. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον] Noster Pac. 64. τοῦτ' ἐστὶ δῆτα τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον. Hinc malim in Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον, ubi vulgo legitur ταῦτ'. ELM.

42. 43. ἐς] εἰς libri.

42. ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται] Aristides vol. 2. p. 95, 15. fortasse ex hoc loco, οὐδὲ εἰς τὴν προεδρίαν ὠθίζονται. Qui vulgarem formam Atticæ ὠστίζεσθαι substituit.

43. πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν] Sic et in Eccl. 129. in concione mulierum. BERGL.

44. τοῦ καθάρματος] Hesychius: Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον ᾧ τὴν ἑστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπίαις· ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως, περιστίαρχος ἐλέγετο. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις et δημόσιος corrigunt interpretes. Καθάρσιον vocant Æschines in Timarchum p. 48. et ex eo Harpocratio in ipsa voce, et Pollux 8, 104. Mustelam pro porcello ludens adhibet noster Eccl. 128. ELM. Alia de hoc ritu comitiorum collegit Schoemannus p. 91. (plagula G).

45. τίς ἀγορεύειν βούλεται;] V. ad Eccl. 130.

46. Præconis partes prytani sunt tribuendæ. V. ad v. 54.

47. ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ 'Αμφίθεος] Perraro in senariis tribrachum excipit anapæstus, cujus alterum apud Aristophanem exemplum est in Eccles. 315. pedibus illis pariter ut hic inter duas dipodias divisis et interpunctione sejunctis, καὶ θοἰμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. Nam tertium exemplum Nub. 663. ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτὸ καὶ τὸν ἄρρενα, restituta accusativi forma contracta ἀλεκτρυῶ removit Porsonus. In eadem dipodia Aristoph. Lys. 1148. ἀδικίομες, ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος ὡς καλός. et, quæ minus certa sunt exempla, Nub. 845. Thesm. 285. Alia plurima quæ manifestis debentur erroribus librariorum collegit Dobræus in appendice ad Porsoni Aristophanica p. 111—115. De dactylo et anapæsto infra dicemus ad v. 733.

48. γίγνεται] γίνεται R, quæ prope constans hujus codicis scriptura est, pariterque γινώσκω, non γιγνώσκω. De quo dixi ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 620, 621.

54. οἱ τοξόται] Scholiastæ mos gerendus erat, vere et ad decori rationem monenti, hæc verba ab uno e prytanibus dici:

τοῦτό φησιν εἷς τῶν πρυτάνεων, κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν. In B. personam scripserat primo librarius κῆρυξ, se ipse postmodo correxit, reposuitque πρύτανις, quod verum est. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 294. Nec hoc solum loco præconis persona male posita fuit pro prytani. Supra v. 46. verba illa τίς ὤν; et οὐκ ἄνθρωπος; et v. 59. κάθησο σῖγα. male præconi tribuuntur, et in prytanis partes transferenda sunt. Debet etiam hujus nomen inter dramatis personas reponi. BRUNCK. Brunckii sententiæ favet Plato Protag. p. 319 C. καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθείς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν ἢ ἐξάρωνται, κελευόντων τῶν πρυτάνεων. ELM. Aristoph. Eq. 665. κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις χοἱ τοξόται. Conf. etiam Thesm. 929.

58. ποιῆσαι] ποιεῖσθαι R, vitio librarii, qui ad v. 52. aberravit. ποιῆσαι Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 45, 6.

σπονδὰς ποιῆσαι] Media forma eodem sensu adhibetur v. 52. 131. Σπονδὰς ποιούντων de diis induciarum auctoribus dicitur in Pac. 212. et eodem sensu εἰρήνην ποιήσας de Trygæo v. 1199. Neque aliter Thucyd. 2, 29. Ἐλθών τε ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Νυμφόδωρος τήν τε τοῦ Σιτάλκου ξυμμαχίαν ἐποίησε, καὶ Σάδοκον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀθηναῖον. Activam igitur formam retinuerim in hoc versu, reposuerim in v. 52. 131. ELM.

κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας: σημαίνει μὲν τὸ παύσασθαι τοῦ πολεμεῖν ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· παρακολουθεῖ γὰρ τοῖς μὴ πολεμοῦσι κρεμαμένας ἔχειν τὰς ἀσπίδας. Hæc Phrynichus l. c. Eodem sensu Libanius vol. 1. p. 159, 15. τοῦτον δὴ τὸν χρόνον τὰ μὲν εἰωθότων ἡμῖν πολεμεῖν τόξα ἦν ἐν παττάλοις.

59. κάθησο σῖγα] κάθησο· σίγα Elmsleius, fortasse propter v. 123. σίγα, κάθιζε. Prytani hæc verba esse tribuenda ostendit Brunckius ad v. 54.

61. οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως R.Γ. οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις vulgo. οἱ πρέσβεις scholio præfixum.

63. ταῶσι] Scribendum more Attico ταὧσι, quam scripturam de Avium v. 102, 269, 884. diserte testatur Athenæus 9. p. 397 E. ex Tryphone.

64. σχήματος] φορήματος Suidas in ἐποποῖ. φρονήματος Theodosius περὶ γραμματικῆς p. 79, 12. quod ipsum quoque ex φορήματος corruptum videtur.

67. ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος] Olymp. 85, 4.

68. *παρὰ Καΰστριον πεδίον*] Legebatur *διὰ τῶν Καϋστρίων πεδίων*. Liber Ravennas *παρὰ τῶν καϋστρίων πεδίων*. Scribendum erat *παρὰ Καΰστριον πεδίον*. Non solent talia numero dici plurali, sed singulari: vide exempla apud Strabonem p. 897. et 984. ed. Falcon. et quæ plura hujusmodi memorat Stephanus Byzantinus.

69. *ὁδοιπλανοῦντες*] *ὁδοιπλανῶντες* A.Γ, forma vitiosa, de qua v. Lobeck. ad Phrynich. p. 630. *ὁδοιπλανοῦντες* (ω) B.

70. *μαλθακῶς*] Ridiculus est legatus labores memorans, quos in itinere exhausit, molliter cubans in carpento, eumque sic ridicule loquentem de industria inducit comicus. BRUNCK.

72. *παρὰ τὴν ἔπαλξιν*] Qui in mœnibus excubant, dicuntur esse *παρ' ἔπαλξιν*. Thucyd. 2, 13. *Ὁπλίτας δὲ τρὶς χιλίους καὶ μυρίους εἶναι, ἄνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις, καὶ τῶν παρ' ἔπαλξιν— ἀπό τε τῶν πρεσβυτέρων, καὶ τῶν νεωτάτων, καὶ μετοίκων ὅσοι ὁπλῖται ἦσαν*. BERG.

73. *δὲ*] *γὰρ* R. Quod referri potest ad *ἀπολλύμενοι* v. 71. Sed repetitum videtur ex *σφόδρα γάρ*.

πρὸς βίαν ἐπίνομεν] Sophocles apud Athenæum 10. p. 428 A. a Berglero comparatus, *τὸ πίνειν πρὸς βίαν | ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ*.

74. *ἐκπωμάτων*] *ποτηρίων* grammaticus Biblioth. Coislin. p. 476: *ἐκπωμάτων* Pollux 6, 100. 10, 68.

75. *ὦ Κραναὰ πόλις*] Vide Meurs. de regibus Athen. 1, 13. KUST. Arcem Athenarum *Κραναὰν* simpliciter vocat Lysistr. 481. Hesych. *Κραναόν*: *ὑψηλὸν, τραχύ*. BERG. V. scholiastam.

78. *τοὺς πλεῖστα δυναμένους καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν*] Scribendum *δυνατοὺς* cum Elmsleio. Proceleusmaticum pro anapæsto in versibus iambicis admiserunt poetæ comici Latini: quod etsi non repugnat numerorum legibus, tamen alienum videtur a Græcorum elegantia. Infra v. 437. *Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδί*, *μοι* recte delevit Bentleius. Hoc autem in loco qui *δυναμένους* servare volent, *καταφαγεῖν* in *φαγεῖν* mutare debebunt, quod fecit F. Morellus ad Libanium p. 317. Sic Theophilus Athenæi 10. p. 417 A. *ἀνδρῶν ἁπάντων πλεῖστα δυνάμενος φαγεῖν*. Alio modo, sed parum perite, metro consuluit librarius codicis B. *τε* particula omittenda.

79. *τε*] *γε* Elmsleius.

80. *δ'* om. R.

ἐs] εἰs libri.

82. ὀρῶν editio Leidensis a. 1625. ὄρρων R. ὀρῶν A. Alii ὅρων vel ὄρων ut Suidas in ἀποπάτημα. Quæ vitia fraudi fuerunt scholiastæ. Plautus in Sticho 1, 1, 22. a Berglero citatus, *Neque ille mereat Persarum sibi montes, qui esse perhibentur aurei.*

83. Verba πόσου χρόνου dicta sunt pro πότε. Eupolis apud Plutarchum in Nicia p. 525 E. Πόσου χρόνου γὰρ ξυγγεγένησαι Νικίᾳ; | οὐκ εἶδον, εἰ μὴ 'ναγχος ἑστῶτ' ἐν ἀγορᾷ. ELM.

πρωκτὸν ξυνήγαγεν] Ut στρατὸν ξυναγαγεῖν dicitur. Monuit scholiasta.

85. παρετίθει θ' edidi ex Athenæo 4. p. 130 F. Legebatur παρετίθει δ'. παρετίθετ' R.

ὅλους ἐκ κριβάνου βοῦς] Herodotus 1, 137. ubi de institutis Persarum agit: ἐν τῇ (die natali) οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προτιθέαται, ὅλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι. BERG.

87. βοῦς κριβανίτας] Quia Græci tantum ἄρτους κριβανίτας norant. BERG.

88. Cleonymi proceritas memoratur etiam in Vesp. 592. Χὠ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής. Av. 1476. Χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλλως δὲ δειλὸν καὶ μέγα. ELM.

91. ἄγοντες ἥκομεν] ἥκοντες ἄγομεν R.

92. Hesychius: Βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. ELM. Plurima collegit Stanleius ad Æschyli Pers. 985. Nos satis habemus Herodoti 1, 114. et Xenophontis Cyrop. 8, 2, 10. locos memorasse.

93 πατάξας om. R.

Πρέσβεως ludens dixit noster. Πρέσβυς de sene, πρέσβεις de legatis dicebatur. Πρέσβεως vel πρέσβει ne de sene quidem usurpatum est. ELM.

95. Male Hesychius: Ναύφρακτος· ναύσταθμος, λιμήν. In hoc nostri loco dictum videtur pro εἰς ναυμαχίαν παρεσκευασμένος. Immensum oculum in media fronte depictum habebat Pseudartabas, quem cum oculo navis comparat Dicæopolis. Pollux 1, 86. Ὑπὲρ δὲ τὸ προῦχον ἀκροστόλιον, ἡ πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμὸς, ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς γράφουσι. ELM. Legebatur ναύφρακτον. Restitui formam Atticam ex Photio p. 290, 13. ναύφαρκτον βλέπειν: φησὶν ἐπὶ τοῦ περιαθροῦντος

καὶ σεμνῶς ἰόντος. πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφαρκτον βλέπεις. Ibidem 11. *ναύφρακτον καὶ ναύφαρκτον τὴν ἀττικὴν δύναμιν καλοῦσιν.* ubi *τὴν ναυτικὴν* scribendum ex p. 639, 14. *φάρκτεσθαι: τὸ φράττεσθαι. καὶ ναύφρακτον* (malim *ναύφαρκτον*) *καὶ* (l. *τὴν*) *ναυτικὴν δύναμιν. ναυφράκτῳ στρατῷ* legebatur Equit. 567. De aliis ejusdem stirpis formis *ἀποφάργνυσθαι, πεφαργμένος, κατάφαρκτος* dixi ad Sophoclis Antig. 235. *πέφαρκται* Aristophani restituendum Vesp. 352. et *φάρξητε* Av. 183.

96. *κάμπτων νεώσοικον*] *νεὼς κάμπτων οἶκον* R.

98. Legati verba præconi tribuebantur. Correxit Brunckius ex B.

100. *ἰξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα* Brunckius. *ἰξαρξας πισόναστρα* R. *ἐξάρξαν ἀπίσσονα σάτρα* A.C. *ἰξαρξὰν ἀπίσσομαι σάτρα* B.Δ. *ἰξαρξὰν ἀπισσονασάτρα* Ald. Bothius hæc sic explicat, *ἐγὼ ἄρτι μὴν ἔξηρξ' ἀναπισσοῦν αὖ σαθρά, nuper cœpi pice denuo inducere putria:* i. e. reflorescunt res Persarum, concussæ olim cladibus Marathoniis, Platæensibus, Salaminiis.

104. *Ἰαοναῦ*] Scholiasta *Ἰᾶον αὖ* legit, male. *Ἰαοναῦ* formatum ut *βασιλιναῦ* in sermone Triballi Av. 1678. "Ionum nomen contumeliose dictum. Herodot. 1, 143. *οἱ μέν νυν ἄλλοι Ἴωνες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔφυγον τὸ οὔνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκλῆσθαι· ἀλλὰ καὶ νῦν φαίνονταί μοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι.* Vid. 5, 69. Thucyd. 7, 5." DOBRÆUS.

105—110. Sic personas distinxit Brunckius in annotatione. *δι. οἴμοι—κή. τί δ' αὖ—. δι. ὅ τι;—. πρ. οὐκ, ἀλλ'—. δι. ποίας —οὐ δήπου στράτων* BR. *κή. οἴμοι—. δι. τί δ' αὖ—. κή. ὅτι—. δι. οὐκ, ἀλλ'—. κή. ποίας—. δι. ἀλλ' ἄπιθ'—οὐ δήπου στράτων* Ald.

105. *δαὶ* Elmsleius. Libri *δ' αὖ*.

106. *ὅ τι; χαυνοπρώκτους* Reiskius. *ὅτι χαυνοπρώκτους* libri.

107. *χρυσὸν*, quod et numerosius esset et Persæ verbis melius conveniret, posuit Elmsleius. Revocandum *χρυσίον*, quod legitur v. 108, 113. Sic Demosthenes p. 122, 1. *χρυσὸν τὸν ἐκ Μήδων* dixit, sed *χρυσίον* ib. 9.

108. Hesychius: *Ἀχάνας· τινὲς μὲν Περσικὰ μέτρα, Φανόδημος δὲ, κίστας εἰς ἃς κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας ἰόντες, ἢ εἰς θεοὺς στελλόμενοι.* Plura dabit Pollux 10, 164. qui hunc locum allegat. ELM. *Μέτρον Βοιώτιον* dicit grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 473, 32.

ὅδε Bentleius. Legebatur *ὁδί*, quod librarii posuerunt, qui *ἀχάνας* correpta syllaba media pronunciarent.

111. *φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί*] Post *ἐμοί* mutata constructione intulit *πρὸς τουτονί*, quod tantundem valet quantum simplex dativus *τουτωί*, quemadmodum v. 722. *πρὸς ἐμὲ* oppositum habet dativum *Λαμάχῳ*, *ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή*.

112. *βάμμα Σαρδιανικὸν*] Purpuræ tingendæ artificium Lydis Sardes habitantibus tribuitur a Plinio H. N. 7, 56. Hesychius, *βάμμα Σαρδιανικόν: τὸ φοινικοῦν· διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα*. PALMER. *σαρδιανικὸν* R. et Suidas in *βάμμα*. *σαρδανικὸν* codex Hesychii. *σαρδανιακὸν* A.B.Γ. *σανδανιακὸν* C.Δ. *σαρψειντακὸν* Ald. *Σαρδυνιακὸν* Clemens Alex. p. 235. *Σαρδωνικὸν* Suidas in *Σαρδώ*: quod legisse videtur scholiasta. *βάμμα Σαρδιανικὸν* consentientibus libris legitur Pac. 1174.

114. *ἐξαπατώμεθ'*] *ἠπατήμεθ'* Etym. M. p. 68, 7.

115. *γ'* om. Suidas in *Ἑλληνικόν*.

ἄνδρες Elmsleius. Scribebatur *ἄνδρες*.

116. *κοὐκ* R. Legebatur *οὐκ* consentiente Suida in *αὐτόθεν*.

118. *ὅς*] *ὅστις* R.

119. *ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν*] *ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον* ex Euripidis Medea comparavit scholiasta: quæ verba hodie in illa fabula non leguntur.

ἐξυρημένε] Libri *ἐξευρημένε*. Correctum ex Suida in *Κλεισθένην* et *Στράτων*.

120. Parodia versus Archilochei ab scholiasta servati, *τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων*.

122. Verba *οὐ δήπου Στράτων* sine interrogationis nota repræsentari debebant. Usurpatur *οὐ δήπου* vel *οὔτι που* eodem fere sensu quo dicerent nostrates, *Surely it cannot be Strato*. Vide Nub. 1260. Pac. 1211. Av. 269. Lys. 354. Ran. 522. 526. Eccl. 327. 329. 756. Soph. Phil. 1233. *Ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔτι που δοῦναι νοεῖς*. ELM.

125. *ἐς*] *εἰς* libri.

126. *στραγγεύομαι* Kusterus. *στραγεύομαι* R. et hic et cum V. in Nub. 131. Reliqui libri *στρατεύομαι*. Scriptura corrupta usus Hesychius *στρατεύομαι* explicuit per *διατρίβω*.

127. *οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα* R. *οὐδέποτέ γ' ἴσχ' ἡ θύρα* Ald.

οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα Suidas in ἴσχειν. οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα scholiasta. οὐδέποτ' ἴσχ' ἡ θύρα C.

133. κεχήνετε] Libri et Suidas κεχήνατε. Chœroboscus in Bekkeri Anecdotis p. 1287. λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εὑρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς. ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν ἡ "ὑμεῖς δὲ πρεσβεύετε καὶ κεχήνετε" ἀντὶ τοῦ κεχήνατε.

134. ὁδί pro ὅδε Brunckius edidit tacite, ex codicibus ut videtur: nam ὁδὶ ego ex Γ. enotatum habeo. In fine versus editiones Brunckiana priores addunt Κη. Θέωρ', quæ delenda vidit Bentleius et omisit Brunckius. In Γ. scriptum θέωρος, omisso κή. Sunt illæ interpolationes librariorum versum hunc sic metientium προσίτω Θέω | ρος ὁ παρὰ Σιτάλ | κους. ὅδε. Θέωρ'. Sed Σιτάλκης producto ι dici Hermippi exemplo apud Athen. 1. p. 27 E. ostendit Elmsleius. Lectionem emendatam confirmare videtur R.

135. ἐσκηρύττεται] εἰσκηρύττεται libri præter R, qui εἰσκεκήρυκται.

136. ἂν ἦμεν] ἔμειν' ἂν Elmsleius.

138. κατένιψε] κατένειψε τῇ Γ.

140. Θέογνις] V. ad v. 11. Facete significat tantarum nivium et tanti frigoris in Thracia caussam fuisse, quia Theognis tunc Athenis docuerit frigidas suas tragœdias. BERG.

142. ἦν] γ' ἦν R.

143. ἐραστὴς] Φιλεῖν et ἐρᾶν eodem modo conjungit noster in Eq. 732. Ὁτιὴ φιλῶ σ', ὦ δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός. 1341. Ὦ δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τέ σε. ELM.

ἀληθὴς R.Δ. Vulgo ἀληθῶς.

144. ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'] De more veterum nomina formosorum puerorum et puellarum inscribendi parietibus, januis, corticibus arborum, diximus ad Suidam s. v. καλοί. KUST. Alia scholiastæ attulerunt ad h. l. et ad Vesp. 98.

145. De Sitalce et filio Sadoco consulendus Thucyd. 2, 29. 67. 95—101. 4, 101. ELM.

146. ἀλλᾶντας] ἀλλᾶντος A. Sic φαγεῖν ἐλατηρος Eq. 1181. Vulgatam tuetur Suidas in ἀλλαντοπώλης et Ἀπατούρια. ELM. ἀλλάντας R.

148. ὤμοσε] ὤμοσεν R.

152. Hunc versum om. Ald., fortasse typothetæ culpa.

ἐνταυθὶ Elmsleius. Legebatur ἐνταυθοῖ, forma ab scriptori-

bus Atticis non usurpata, de qua v. ad Nub. 814. ἐνταῦθα R.

153. ἔθνος A.R.Γ. Vulgo γένος.

154. μέν γ'] μέντ' R. ές

σαφές] σαφῶς A. σαφῶς B.

156. ἐστι] ἐστιν R.

'Οδομάντων στρατός præconi tribuebatur. Correctum ex B.

158. ἀποτεθρίακεν Hesychius, Suidas in ἀποτεθρίακεν, 'Οδόμαντες et πέος, grammaticus Bekkeri p. 437, 7. et scholiasta ad Equitum v. 1007. ἀποτέθρακεν A.R. ἀποτέθρωκεν Γ. ἀποτέθρακεν ἄν Ald. ἀποτέθρακε; τίς; C. "Hesychius: 'Αποτεθρίακεν· ἀποπεφύλλικεν, ἀπεκάθαρεν· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συκοφύλλων. Idem: 'Αποθριάζειν· τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν. Sæpenumero librariis fraudi fuit prior syllaba in θρῖον producta. Vide inferius v. 1102. Vesp. 1312." ELM.

159. ἐὰν δραχμὰς δύο τις vulgo. Quod edidi est in Rav. Idem ordo est in Ran. 173. Πόσ' ἄττα; ταυτί. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς. ELM. ἐάν τις δραχμὰς δύο Γ.

160. Hesychius: Καταπελτάσονται· καταδραμοῦνται· ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Thucyd. 2, 29. Πείσειν γὰρ Σιτάλκην πέμψαι στρατιὰν Θρᾳκικὴν 'Αθηναίοις ἱππέων τε καὶ πελταστῶν. Adde Lys. 563. Ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς. Xenoph. Memorab. 3, 9, 2. Δῆλον μὲν γὰρ, ὅτι Σκύθαι καὶ Θρᾷκες οὐκ ἂν τολμήσειαν ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαιμονίοις διαμάχεσθαι (μάχεσθαι alii. vide v. 1082.)· φανερὸν δὲ, ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾳξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. ELM.

162. θρανίτης λεώς] Thucyd. 6, 31. a Dobræo citatus, ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις. ubi schol. οἱ θρανῖται μετὰ μακροτέρων κωπῶν ἐρέττοντες πλείονα κόπον ἔχουσι τῶν ἄλλων. διὰ τοῦτο τούτοις μόνοις ἐπιδόσεις ἐποιοῦντο οἱ τριηράρχαι, οὐχὶ δὲ πᾶσι τοῖς ἐρέταις.

163. Cibaria secum in concionem attulerat Dicæopolis, de quo more noster Eccl. 306. ELM.

165. οὐκ ἀποβαλεῖτε τὰ σκόροδ' A. Hæc verba, Theoro vulgo tributa, Dicæopolidi ex codd. continuavit Brunckius. οὐ καταβαλεῖτε, ut vulgo, Suidas in 'Εσκοροδισμένοις. ELM.

166. Hesychius: 'Εσκοροδισμένος· σκόροδα βεβρωκώς· 'Αρι-

στοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι παίζει, ἅμα μὲν ὅτι σκοροδοφαγοῦσι οἱ Θρᾷκες, ἅμα δὲ ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων. Vide Eq. 494. Activum ἐσκορόδισας est in ejusdem fabulæ v. 946. ELM.

171. διοσημί' ἐστὶ vulgo. διοσημία ἐστὶ Suidas in Διοσημία. ELM. Congregato in concione populo si tempestas subito ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio et in alium diem indicebatur. BRUNCK. V. Schoemann. de comit. p. 148.

172. Hesychius: Εἰς ἕνην· εἰς τρίτην. Consulendi Hesychii interpretes. In Eccl. 796. ubi antea legebatur ἕνης, Brunckius ex cod. ἕνην dedit. Sic αὔριον et εἰς αὔριον dicebant. ELM. V. Schoemann. l. c. p. 46.

173. Meminerint tirones λύεσθαι μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ἀφίεσθαι δὲ τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια. Vide Eq. 674. Vesp. 595. Eccl. 377. ELM.

174. μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα] *Quantum moretum perdidi.* Quia personati illi Thraces allia, quæ secum adtulerat, abripuerant et comederant. Alliorum autem præcipuus usus in moreti confectione, ut ostendit Virgilii carmen. BRUNCK.

176. μήπω γε, πρὶν ἂν vulgo ante Brunckium. Præter hujus fabulæ v. 296. πρὶν ἄν γε habet noster in Eq. 961. Vesp. 920. Eccl. 770. Nec minus bene dicitur πρίν γ' ἂν in Av. 585. Ran. 78. 845. Eccl. 857. quæ scriptura restituenda videtur in Ran. 1281. In Lys. 1005. malim: πρίν χ' ἅπαντες. ELM. Qui recte probare videtur Brunckii emendationem μήπω, πρὶν ἄν γε.

177. Præter hanc fabulam, memorantur Eupolidis Προσπάλτιοι, Strattidis Ποτάμιοι, Antiphanis Φρεάρριος, Menandri Ἁλαιεὺς, Philippidis Λακιάδαι, et aliæ fortasse, quæ nomina a pagis Atticis acceperunt. De nostri Ἀναγύρῳ dubitandi locus est. Citat hunc versum et Nub. 167. Porsonus ad Eurip. Phœn. 1222. (1231.) ἥν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα. ELM. Acharnenses persequuntur Amphitheum, quod sensissent eum pacem ferre; adversantur autem paci præ ceteris Atheniensibus, quia eorum pagus Acharnæ erat maximus et præcipue augebat militiam Atheniensium, teste Thucydide 2, 19. Hinc sperabant fore ut adhuc ulciscantur Lacedæmonios, qui ipsorum agros vastaverant. BERG.

178. τί δ' ἔστιν; ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς R. τί δ' ἐστὶν ἐγὼ μέν σοι δεῦρο σπονδὰς A.C.Γ. τί δ' ἐστί; σοὶ μὲν δεῦρο 'γὼ (δεῦρ' ἐγὼ Δ.) σπονδὰς Ald.

179. ὤσφροντο] Hesychius, 'Ωσφρῶντο: σύνηκαν, ᾔσθοντο, ἔγνωσαν. Huc sine dubio respexit grammaticus, sed depravatam scripturam secutus est. Eodem vitio laborat Antiphanes apud Athen. p. 299. E. ubi pro ὀσφρᾶσθαι reponendum ὀσφρέσθαι. Sincera forma ὀσφρόμενος legitur in Vesp. 792. In Thesm. 495. fere cum Dawesio p. 320. scribendum: Ἵν' ὀσφρόμενος ἁνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών. Maluit Dawesius: ἀπὸ τοῦ τείχους ἰών: sed articulus recte abest, ut in Av. 497. ἔξω τείχους. Præterea ὀσφραίνεσθαι male tribuitur Eupolidi apud Priscianum p. 1193. Legendum: Προσένεγκέ μοὔγγὺς τὸ στόμ' ὀσφρέσθαι τὸ σόν. Recentiores formam prorsus diversam usurparunt. 'Οσφρανθῶσι habet Philemo apud Athen. p. 289 A. ὀσφράνθητι Macho apud eundem p. 577. F. Futurum ὀσφρήσεται habet noster Pac. 152. Cum recte dicatur τεῖχος sine articulo, malim in Av. 1119. 'Αλλ' ὡς ἀπὸ τείχους οὐ πάρεστιν ἄγγελος | οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα. Vulgo paullo minus recte omittitur particula negans ante verbum. ELM.

180. στιπτοὶ] στυπτοὶ A.B.Δ. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 8, 16. ἀτεράμων ἄνθρωπος καὶ πρίνινος καὶ στιπτὸς καὶ σφενδάμνινος:—τούτοις προσῆπται 'Αριστοφάνης καὶ τὸ Μαραθωνομάχος—. Erotianus p. 332. Στερίφνους: πυκνούς. καὶ 'Αριστοφάνης ἐν 'Αχαρνεῦσι φησὶ "στεριφνοὶ γέροντες, περίνινοι, ἀτέ-"ραμνοι, μαραθωνομάχαι καὶ σφενδάμνινοι." Etymol. M. p. 163, 11. 'Αχαρνικοὶ στιπτοὶ (σιπτοὶ Etymol. M. p. 714, 3.) γέροντες ἀτεράμονες. Elmsleius "Satis commode apud nostrum legere-"tur vel στρυφνοὶ vel στέριφοι. In Vesp. 877. στρυφνὸν καὶ "πρίνινον ἦθος habetur. Receptam tuetur Hesychius: Στι-"πτός· πυκνὸς, ἢ στερεὸς καὶ πεπιλημένος· ἀπὸ τοῦ στείβειν, τὸ "πατεῖν. Hesychio simillima habet schol. cui pro συνάπτονται "restituendum συμπατοῦνται ex Polluce 7, 38. Scholiasten de-"scribit Suidas in Στιπτοί. Plura dabit Ruhnkenius ad Ti-"mæum p. 156, 238."

πρίνινοι] Julianus Misopogon. p. 350 D. ab Kustero indicatus, Οἵ σε ἐπαιδοτρίβησαν καθ' ἡμῶν πρίνινον, σφενδάμνινον, οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην, ἀλλ' 'Αχαρνέα μὲν ἐξ ἡμισείας, ἀηδῆ δ' ἄνδρα παντάπασι καὶ ἄνθρωπον ἄχαριν. Simili sensu ab alio

comico dictum δρυαχαρνεῦ memorant Hesychius et Etym. M. s. h. v.

181. Μαραθωνομάχαι] μαραθωνομάχοι A. et Suidas in ἀτεράμονες: quod legisse videtur Phrynichus loco supra apposito. μαραθωνομάχαι Suidas in Μαραθών et grammaticus Bekkeri p. 459, 6. consentientibus Juliano, Erotiano et Etymol. M. Hanc formam restitui Nub. 986. ubi edebatur ἄνδρας Μαραθωνομάχους.

184. κἀς] Legitimam hanc ante literam consonantem crasin servarunt libri et hic et Av. 949. In κεἰς mutata est ab librariis apud Eurip. Alc. 841. Herc. 1276. Sophocli restitui Antig. 212. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον, | τὸν τῇδε δύσνουν κἀς τὸν εὐμενῆ πόλει, ubi καὶ legebatur.

186. οἱ δ' οὖν βοώντων] Soph. Aj. 961. οἱ δ' οὖν γελώντων. BERG.

189. μ' om. R.

192. 193. om. R.

193. ὀξύτατον] ὄζειν et similia verba cum neutris adjectivorum construi solent potius quam cum adverbiis. Noster Ach. 852. Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν. Thesm. 254. Ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου. Plut. 1020. Ὄζειν τε τῆς χροίας ἔφασκεν ἡδύ μου. Ran. 338. Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν. Pac. 87. Καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'. Pherecrates apud Athen. p. 159 F. Τοῦ στόματος ὄζει κακόν. Cratinus minor p. 661 E. Τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει. Hæc omnia ad olfactum pertinent, ut et sequentia. Noster Eq. 892. Βύρσης κάκιστον ὄζων. Vesp. 38. Ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς. 913. Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν. Pherecrates apud Athen. p. 269. A. Ἥδιστον ἀτμίζοντα. Crates p. 690. D. Γλυκύτατον δ' ὦζε βασιλείου μύρου. ELM.

194. ἀλλ' αὑταιί τοί σοι] Sic Dobræus. Legebatur ἀλλ' αὑταὶ σπονδαί. ἀλλ' αὗταί σοι σπονδαὶ R. αὑταιί σοί τοι Bothius. Nunc mihi verum videtur quod Elmsleius conjecit ἀλλ' αὑταιὶ γάρ σοι, collatis v. 40. 175. 594. 738. Av. 1168. Ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος. Lys. 1239. Ἀλλ' οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν.

195. καὶ] καὶ κατὰ R.

197. καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν] Quia ad bellum profecturi milites edicto jubebantur cibaria sibi parare et efferre in tres dies. Vide Pac. 312. Ad hunc morem lepide adludunt

senes in Vesp. 243. mandatum sibi a Cleone dicentes, ut mature in forum veniant Lachetis causam cognituri, *ἔχοντες ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν*. BRUNCK.

198. *ὅποι* A.C.Δ. *ὅπη* R. Ald. *ὅπου* scholiasta.

200—202. Dicæopolidi continuat B. Versum 200. Amphitheo, duos sequentes Dicæopolidi assignat Aldina, quæ ejusdem personæ notam rursus præmittit versui 203. Ab ea Kusterus ita discessit ut versum 203. Amphitheo tribuerit. In A. personarum notæ lineolis indicatæ sunt, juxta quam rationem v. 201—203. Amphithei sunt. C. versum 200. Dicæopolidi continuat, 201. 202. Amphitheo, 203. Dicæopolidi. Γ. versus 199. 200. Amphitheo tribuit.

200. *κελεύων* A.B.C.R.Γ.Δ. *κελεύω* Ald. Scholiasta, *χαίρειν κελεύων: κατ' εὐφημισμὸν τὸ χαίρειν κελεύων τὸν 'Αμφίθεον οἴονταί τινες, ἵνα γραφῇ τὸ κελεύω χωρὶς τοῦ ν. τὸ δὲ ἑξῆς, ἐγὼ δὲ πολέμου, τὸν Δικαιόπολιν.*

201. *καὶ*] *τε καὶ* R.

203. *φεύξομαι*] *φευξοῦμαι* R. Qua forma poetæ Attici non videntur usi esse nisi metri caussa, ut *ἀποφευξούμεθα* Av. 932. V. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 797.

206. *μηνύετε*] Scribendum *μηνύσατε* cum R.

210—236. Hæc quæ una serie choro tribui, diversis ejus partibus alii aliter distribuunt. Nullus hic hemichorio locus est. ELM. Numerorum descriptionem emendavi restitutis longioribus quam librariis placuerunt versibus.

215. *Φαΰλλῳ*] Phayllus Crotoniata, cursor pernicitate celeberrimus, de quo v. scholiastam, Herod. 8, 47. Pausan. 10, 9, 2. Memoratur etiam Vesp. 1206.

218. *οὐδ' ἂν*] *ἂν οὐδ'* R.

ἀπεπλίξατο] Respexit poeta ad Homericum *πλίσσοντο* Od. Z. 318. quod de mularum incessu usurpatum est. De hac voce consulendus in primis Foesius ad Hippocratem in *Πληχαί*. Aristophaneum *ἀπεπλίξατο* melius quam Latini reddunt nostrates, quippe quibus in usu est *To step off*. ELM.

220. Hesychius: *Λακρατίδης· 'Αριστοφάνης φησὶ, Παλαιὸν Λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν· ψυχροὶ γὰρ οἱ γέροντες.* Antiquum aliquem archontem fuisse Darii tempore, narrat scholiasta ex Philochoro. *Λακρατίδης* quidam hierophanta memoratur ab Isæo p. 64, 18. Alius, *Λακρατίδας*

scriptus, apud Plutarch. Pericl. c. 35. et Lysand. c. 30. Sed quum non intelligatur quomodo hoc nomen producta syllaba penultima poni potuerit, recte Bentleius Λακρατείδῃ correxisse videtur: quod non patronymicum est ab Λακράτης derivatum, sed patronymici simile, de quo genere dixit Etym. M. p. 166, 3.

221. ἐγχάνῃ] ἐγχάνοι Brunckius.

231. Indicavi lacunam.

233. ἔτι om. R.

234 βαλλήναδε Γ, correctus B, qui primum παλλήναδε habuit, Ald. παλλήναδε A.C.R. et editio Aldina in lemmate scholii. Scholiasta, Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. Elmsleius "Ludit in nomine pagi Attici, ut in "Eq. 79. Eccl. 362. ubi Κλωπιδῶν et Ἀχραδούσιος pro Κρωπιδῶν et Ἀχερδούσιος per jocum sistit: quorum illud ne scholiasten quidem fefellit, hoc Stephano Byzantino aliisque "fraudi fuit. Obiter moneo eidem Stephano in Εὐπυρίδαι pro "Κεκροπίδας restituendum esse Κρωπίδας."

236. ἐμπλήμην R. cum Dawesio in Miscell. p. 579. ed. Kidd., dissentiente Buttmanno in grammatica Gr. vol. 2. p. 214. ἐμπλείμην reliqui libri, scholiasta, Suidas in ἐμπλείμην.

240. ἁνὴρ] ἀνὴρ libri. Articulum adjecit Brunckius, sed ὁ'νὴρ more suo scripsit, de quo semel monemus.

242. προΐτω 's] Libri πρόϊθ' ὡς. Recte Wolfius προΐτω 's scripsit. Cujus elisionis exempla sunt in Lysistratæ versu 2.

ἢ 's Πανὸς ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ 's Γενετυλλίδος.

v. 605. χώρει 's τὴν ναῦν, cui Hegemonis versum ab Athenæo servatum comparavimus, et in Ranis v. 186. 187.

τίς ἐς τὸ Λήθης πεδίον ἢ 's ὄνου πόκας
ἢ 's Κερβερίους ἢ 's κόρακας ἢ 'πὶ Ταίναρον.

Discrimen autem inter duplicem præpositionis formam εἰς et ἐς apud comicos hoc intercedit ut εἰς ante vocales, ἐς ante consonantes litteras scribatur. Ab hac lege tragicorum usus ita tantum recedit, ut ἐς etiam ante vocalem dicatur ubi metri necessitas postulat. In Aristophanis igitur Ranarum versu ἢ εἰς ὄνου πόκας potius scribendum erit cum codice Barocciano, nisi forte ejusmodi in loco etiam ἢ 's justam excusationem habere videatur.

244. Dicæopolidi continuant A.B.C.

247. *καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'*] Puellæ tribuit A.

253—258. Dicæopolidi continuavit Elmsleius.

254. *οἴσεις* R. Vulgo *οἴσει*.

βλέπουσα θυμβροφάγον] Hesychius: *Θυμβροφάγος· ἀντὶ τοῦ, δριμυφάγος· ἡ γὰρ θύμβρα δριμύ ἐστι βρῶμα.* Malim: *Θυμβροφάγον· ἀντὶ τοῦ, δριμύ.* Noster Ran. 562. *Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ.* Eodem fere modo dixit *νᾶπυ βλέπειν* Eq. 631. *κάρδαμα* Vesp. 455. *ὀπὸν* Pac. 1184. *ὀρίγανον* Ran. 603. *ὑπότριμμα* Eccl. 291. quæ omnia acria sunt. ELM. Photius p. 96, 25. *Θυμβροφάγον: δριμύ.*

255. *κἀκποιήσεται γαλᾶς σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν*] Exspectes potius *γαλῶν σὲ μηδὲν ἧττον*, sed Græci hæc interdum invertunt. Ejusmodi est quod Euripidis libri præbent meliores Androm. 707.

δείξω δ' ἐγώ σοι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν
ἥσσω νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε,

ubi deteriores *μείζω νομίζειν*. Quibus exemplis non licet abuti ad defendendos errores librariorum, qui non raro *μείων* et *μείζων* permutarunt.

257. *τὤχλῳ*] *τ' ὄχλωι* R.

258. *λαθών*] *μαθὼν* Suidas in *περιτράγῃ*. De aureis virginum ornamentis consulendus Porsonus ad Hecub. 153. qui hunc locum prætermisit. ELM.

259. *ὦ Ξανθία, σφῷν*] Av. 850. *Παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.* ELM. Unum de duobus servis alloquitur.

262. *θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους*] Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus ædium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impedireturque. Vide, si tanti est, uberem animadversorem, Spanhemium, ad initium Callimachei Hymni in Cererem. BRUNCK.

263. *Βακχίου* Scaliger. Libri *βακχείου*. Hic versus cum duobus proximis in unum conjungendus. Pariterque 266, 267. et 268—270. et 274, 275.

269. Noster Pac. 293. *ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν.* ELM.

273. Phellea memorat noster Nub. 71. Cratinus apud Pollucem 10, 105. a Bentleio in Epistola ad Hemsterhusium p.

305. emendatus: Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φελλέως. Fuse de eo disserit Ruhnkenius ad Timæum, p. 269. ELM.

274. ἄραντα] αἴραντα R.

275. Distinguendum post καταγιγαρτίσαι, et Φαλῆς Φαλῆς ad sequentia referendum. Quod vidit Elmsleius. Καταγιγαρτίσαι fictum ab Aristophane, ut videtur, verbum, quod explicat scholiasta, συνουσιάσαι· ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι.

278. ῥοφήσει] ῥοφήσεις vulgo. Legitimum hujus verbi futurum est ῥοφήσομαι, quod legitur in Vesp. 814. Media forma reponenda est etiam in Eq. 360. Pac. 716. Hoc exemplo scribendum γρύξει Eq. 294. διώξει Eq. 969. Thesm. 1224. ἀποδιώξει Nub. 1296. σκώψει Nub. 296. In Nub. 490. pro vulgato ὑφαρπάσει, ὑφαρπάσεις ex A. male invexit Brunckius. ELM.

τρυβλίον] τρύβλιον R. hic et alibi.

279. φεψάλῳ] φέψαλος inferius v. 670. Vesp. 227. pro *scintilla* usurpatur, qui sensus huic loco parum convenit. Scholiastes ἐν τῷ καπήλῳ interpretatur, quod in καμίνῳ mutandum videtur. Neque aliter noster Av. 434. Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν | ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ | εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοὐπιστάτου. Scilicet ne æruginem capiat. ELM.

κρεμήσεται] κρεμασθήσεται R.

281. βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε] Quater repetito βάλλε utitur chorus Trojanorum apud Eurip. Rhesi v. 675, Ulixem persequens.

282. παῖε παῖ ex G. Burgesii conjectura illatum, παῦ pro παῦε dictum comparantis. Libri παῖε παῖε. Præstat παῖε πᾶς, quod Th. Bergkius e loco Euripidis v. 685. restituit. παῖε et πᾶς τις permutata Av. 1187. In Vesp. 422. ἀλλὰ πᾶς ἐπίστρεφε. ubi libri ἀλλ' ἅπας.

283. οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς A.C.R.Γ. Vulgo οὐ βαλεῖς ἂν οὐ βαλεῖς.

284. τὴν χύτραν] Adhibetur a sacrificantibus olla etiam in Av. 43. Κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας, | πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα. ELM.

285. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή] Hoc metro utitur Av. 456. παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτου.

291. εἶτα] ἔπειτα A.C.R.Γ: quod superscriptum in B.

δύνασαι] δύνασαι νῦν A.C.R. et scholiasta ad v. 301. (299 Kust.). Quæ librariorum conjecturæ sunt versum trochaicum ex cretico utcunque facientium. Eadem temeritate versus antistrophicus in libris omnibus interpolatus.

294. οἶδατ'] ἴσατ' R. ἴστετ' Γ. Legebatur ἴστε γ'. Restitui οἶδατ' ab Atticista, ut videtur, expulsum. Phrynichus Bekkeri p. 53, 15. Οἴδατε: ἄμεινον τὸ ἴστε. Minus probabilis Dobræi correctio est οὐκ ἴστε μ'.

295. ἀκούσωμεν Elmsleius. ἀκούσομεν R.Γ. ἀκούσομαι Δ. ἀκούσομ' Ald.

296. πρὶν ἂν γ' ἀκούσητ' Bentleius. πρίν γ' ἂν ἀκούσητ' A.R. πρὶν ἂν ἀκούσητε C.Γ. πρίν γ' ἀκούσητε lemma scholii. πρὶν ἂν ἀκούσητ' Ald. Vesp. 920. πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ἀνάσχεσθ' R.Δ. Legebatur ἀνάσχοισθ'. Lysistr. 765. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦγαθαί comparavit Elmsleius.

299. μοι σὺ Hermannus de metris p. 191. σύ μοι R. Vulgo δὴ σύ.

301. κατατεμῶ] Legebatur ἐγὼ κατατεμῶ. Spectant hæc ad Equitum fabulam: de quo dixi in procemio annotationum.

τοῖσιν] τοῖς Δ. et Suidas, qui in κατατεμῶ hæc attulit κατατεμῶ σε τοῖς ἱππεῦσιν ἐς καττύματα, et in κάττυμα, ὃν ἐγὼ κατατεμῶ τοῖς ἱππεῦσιν εἰς καττύματα.

ἱππεῦσι] ἱππεῦσί ποτε ἐς Ald. ἱππεῦσίν ποτ' ἐς R.Γ. ἱππεῦσί ποτ' ἐς A.C. ἱππεῦσι ποτὲ B.Δ, nisi quod in B. præpositio ἐς ab alia manu minio superne adscripta est. Scholiasta, ὃν ἐγὼ κατατεμῶ: ἐνταῦθα πάλιν περιττεύει τὸ ποτὲ διὰ τὴν μετροποιίαν, καὶ ἔτι πρὸς τὴν ἐξήγησιν, οὐ ποτὲ τέμνει τὸν Κλέωνα Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἀεί. ὡς οὖν ἄνω (v. 293.) τὸ νῦν περιττεύει, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ποτέ.

καττύματα] Recte abest præpositio, ut in Eq. 768. κατατμηθείην τε λέπαδνα. Satis notus est hic Atticismus, qui restituendus videtur Euphroni apud Athen. p. 7. E. ubi vulgo legitur:

Θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος.

εἰς et σφόδρα non agnoscunt codices. ἔτεμεν εἰς λεπτὰ καὶ μακρὰ habet Suidas in Ἀφύα ἐς πῦρ, monente Schweighæusero: unde

legerim: *ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρά.* Ephippus apud Athen. p. 286. E

Πότερον ἐγὼ
τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμὼν ἕψω; τί φής;
ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω (malim, *ποιῶ σοι*); *Σικελικῶς.*

Alexis p. 324 C. *Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους.* Sotades p. 293. E. *Τεμὼν δὲ λεπτὴν τῆς χλόης.* ELM. Qui recte omisit *ἐς*, in ceteris pravas secutus lectiones.

305. *ἐκποδὼν*] *ἐκποδῶν* R.

307. *δ' ἔτ'* Elmsleius. Legebatur *δέ γ'*.

λέγοις ἂν] *ἂν* om. R.

308. *οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὐθ' ὅρκος μένει*] *βωμὸς* est jusjurandum per victimas, *ὅρκος* per verba, *πίστις* per dextras. PORSON. ad Eurip. Med. 21. Notatur perfidia Laconum, ut in Lys. 629. *οἷσιν οὐδὲν πιστὸν εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.* KUST. Euripidis versum Androm. 445. *Σπάρτης ἔνοικοι δόλια βουλευτήρια* memorat scholiasta.

312. *ἐγὼ σοῦ*] Libri *ἐγώ σου.* Quod servari poterat.

315. *τοῦτο—δεινὸν ἤδη*] Vesp. 426. *τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη.* Eccl. 645. *τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.* ELM.

317. *λέγω*] *λέξω* R.

μηδὲ] *μήτε* R.

318. *ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν*] Versus propter dactylum pro trochæo positum vitiosus. Apertum est *κεφαλήν* ab interprete positum esse: sed qui ei vocabulo aliud substituunt, cujus illud sit interpretatio, eorum parum probabilis sententia est. Scribendum videtur *ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τήνδ' ἔχων ἐγὼ λέγειν*, pronomine *δεικτικῶς* posito, ut *τόνδε* (*στέφανον*) Thesm. 380.

320. *ἐς φοινικίδα*] Photius p. 22, 22: *'Ες φοινικίδα* (codex *φοινικίδας*) *καταξᾶναι· αἱματόρρυτον ποιῆσαι· οἱ δὲ ὅτι εἰς φοινικίδα κατέξαινον τὰ ἔρια· οἱ δὲ ὅτι οἱ Λάκωνες ἐν φοινικίσι παρετάττοντο.*

321. *οἷος*] *οἷον* R. *οἷς* Suidas in *καταξαίνειν* et *φοινικίδα.*

τις] *ἐφ'* R, non Suidas.

θυμάλωψ] *θαυμάλωψ* Juntina prima et Suidas in *φοινικίδα*, qui *θυμάλωψ* in *καταξαίνειν.* *θυμάλωψ* Thesm. 729. Utramque formam agnoscunt grammatici. Pollux 7, 110. *οἱ δὲ ἡμίκαυτοι*

ἄνθρακες θυμάλωπες. Strattis apud eundem 10, 101. ubi verba uncinis inclusa ex conjectura adjeci:

(*Λιβάνωτον ἔνδοθεν τίς*) *ἂν κομίσειέ μοι*
(*καὶ*) *θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν;*

ELM.

322. *οὐκ—οὐκ*] *οὐδ'—οὐκ* A.B.C.Γ.Δ. *οὐδ'—οὐδ'* Vaticanus Kusteri. In Ald. *οὐδ' ἀκούσεσθ' ἀκούσεσθ'.*

323. *τἄρα*] Libri *γ' ἄρα.* Correxit Elmsleius, qui *τἄρα* scribere solebat.

325. *νυνὶ* A.R. *νῦν* C.Γ. *νῦν γε* Ald.

δήξομἄρ' ὑμᾶς ἐγώ] Liber Ravennas *δείξομ' ὑμᾶς ἄρ',* ceteri vel *δήξομαι γὰρ ὑμᾶς* vel *δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς.* Ravennatis scriptura non dubium est quin librario debeatur, qui etiam alibi verba sæpe trajecit. Quum *δήξομαι* et *ἄρα* sejungi nequeant, crasin restitui *δήξομἄρα,* similem illi *περιόψομἀπελθόντα* in Ranis v. 509. et Platonis comici apud Athen. 14. p. 644 d. *ἐνιαυτίζομἀπλάκουντος* et *οἰμώξετἄρα,* quod Thesm. 248. restitui.

327. *ὡς ἔχω γ'*] Lysistr. 865. *ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν.* ELM.

328. *εἰπέ μοι* ad plures dicitur supra 319. Vesp. 403. Pac. 383. Av. 366.

329. *ἡμῖν* R.Γ.Δ. Legebatur *ὑμῶν.*

333. *ὅδ'* om. R.

336. *ῥα*] Legebatur *ἄρα.* *ἀπολεῖς ἄρα θ' ἥλικα* Δ.

338. *νυνὶ* Elmsleius. *νῦν* libri et Gregor. Cor. de dialectis p. 129.

τὸν Λακεδαιμόνιον R. et Gregorius. Revocanda scriptura vulgata *τόν τε Λακεδαιμόνιον.* Id est *τόν τε Λακεδαιμόνιον λέγε.*

339. *φίλος* R. et scholiasta. Legebatur *φίλον.*

341. *λίθους νῦν μοι*] Libri *νῦν μοι λίθους.* Correxit Brunckius qui *νύν μοι* scripsit.

343. *μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν*] Præpositionem omittit Suidas in *'Εγκάθετος.* Sic in Vesp. 1114. *'Αλλὰ καὶ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθημένοι.* In Eq. 1334. Vesp. 711. et Holcasin apud Athen. p. 111. A. legendum sine præpositione: *τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου.* Contrarium vitium est in Vesp. 432. ubi reponendum; *τὠφθαλμὼ 'ν Κύκλῳ.* Adde Eq. 367. *Οἷόν σε δήσω 'ν τῷ ξύλῳ.* 1049. *Δῆσαί σ' ἐκέλευ' ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.* Nub. 592. *Εἶτα φιμώσητε τούτου 'ν τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.* Plut. 1126. *Οἴ μοι*

πλακοῦντος τοῦ τετράδι πεπεμμένου. ELM. Qui ἐν cum Suida omisit.

346. στροφῇ] στρόφιγγι B.Γ. Scholiasta, γράφεται καὶ στρόφιγγι. στροφῇ scholiasta ad v. 335. Hesychius ab Elmsleio emendatus στρόφιγγι: συστροφῇ. (codex στροφίγγη. συστροφή.)

347. ἀρ' ἅπαντες Elmsleius. ἄρ' ἅπαντες C.R. ἄρα πάντες Ald. βοὴν R. Legebatur βοῆς. Quod μετὰ βοῆς interpretatur scholiasta. ἀνασείειν βοὴν dictum ut ἱστάναι βοήν.

348. Παρνάσσιοι R. Ald. Παρνάσιοι A.B.C.Δ. "Utramque "scripturam habet Suidas in Παρνάσιοι. Atticum montem "Parnetha intelligi recte statuit schol. A Parnethe fit Παρνήσιος, ut a Tricorytho Τρικορύσιος in Lys. 1032. Hinc Parnetha in Acharnensium pago sitam fuisse discimus." ELM. Quem secutus Παρνήσιοι edidi, quæ forma neque ab Stephano Byzantino est annotata et tanto improbabilior videtur quod nihil differt ab forma Ionica adjectivi a Παρνασός ducti. Scribendum igitur cum Bentleio Παρνήθιοι. Sic Παρνήθων in Παρνασῶν corruptum Ran. 1057. animadvertit Bentleius.

350. τῆς μαρίλης—συχνήν] Sic πολλοὺς τῶν λίθων Vesp. 199. τῆς ἀθάρης πολλήν Plut. 694. τῆς γῆς πολλήν Pac. 167. τῶν λαγῴων πολλά. ELM.

352. ὀμφακίαν] Ὀμφακίας est vinum ex uvis acerbis et immaturis confectum. Ejusdem formæ sunt ἀνθοσμίας, καπνίας, σαπρίας, τροπίας, τρυγίας et alia. Hinc altero abhinc versu ἴσον ἴσῳ usurpat poeta. In Vesp. 1082. θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες habet. ELM.

354. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον] Cratinus apud Athen. p. 426 B. οἶνον ἴσον ἴσῳ φέροντα memorat. Idem comicus de se ipso apud Athen. p. 29. D.

Νῦν δ' ἢν ἴδῃ Μενδαῖον ἡβῶντ' ἀρτίως
οἰνίσκον, ἕπεται, κἀκολουθεῖ, καὶ λέγει·
οἴμ', ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός. ἆρ' οἴσει τρία;

τρία πρὸς δύο scilicet. Noster Eq. 1187.

Ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

ELM.

358. οὐ om. R.Γ. et lemma scholii.
ἐπίξηνον R.Γ. Legebatur τοὐπίξηνον.

366. θέασαι R. Legebatur θεᾶσθε. Equitum v. 997. comparavit Elmsleius, ἰδοὺ θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

368. Hesychius, οὐκ ἐνασπιδώσομαι: οὐ καθοπλισθήσομαι.

374. λανθάνουσ'] λανθάνωσ' R.

376. ψήφῳ δακεῖν] ψηφοδακεῖν A.C.R. ψηφηδακεῖν B.Δ: quæ librarii interpolatio est ex ψηφοδακεῖν facta.

377—382. Loquitur ex persona poetæ.

378. κωμῳδίαν] Babylonios. V. quæ ad fragmenta hujus fabulæ dixi.

379. ἐς] εἰς libri.

381. κἀκυκλοβόρει] Hesychius, Κυκλοβόρος, ποταμός· τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ ψόφου ῥέουσαν. Noster Eq. 137. de Cleone: Ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. ELM.

κἄπλυνεν] Pollux 7, 38. Καὶ πλυνέας τοὺς πλυντὰς ἐρεῖς, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν, καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία (Plut. 1061.) φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Simili fere sensu dicunt Galli: *Laver la tête à quelqu' un*: id est, *lui faire des réprimandes sévères*. ELM.

385. τί ταῦτα στρέφει] Eurip. Hecub. 750. τί στρέφω τάδε; ELM.

τεχνάζεις A.B.C.R.Γ. τεχνάζει Ald. "Activam formam usur-" pat noster etiam in Thesm. 94. Ran. 957. Hesychius: Τεχ-" νάζω· τεχνάζομαι." ELM.

388. Malus dithyrambopœus erat Hieronymus, Xenophanti filius, de quo vide schol. ad Nub. 349. Quæ de eo hoc loco habet grammaticus ineptissima esse recte monuit Brunckius. ELM.

390. τιν' Ἄϊδος κυνῆν R. τὴν Ἄϊδος κυνῆν vulgo, accedente Suida in Ἄϊδος κυνῆ. De hoc proverbio consulendus Schottus ad Zenob. 1, 41. Hesychii codex Venetus: Ἄϊδος κυνέη· τῆς δάϊς ἀθάνατόν τι νέφος, et reliqua. Scribendum: Ἄϊδος κυνέη· [ἀπὸ] τῆς ὀ. (ὀρθῆς scilicet) Ἀΐς· ἀόρατόν τι νέφος. ELM.

391. εἶτ'] ἀλλ' Suidas in Σίσυφος.

392. σκῆψιν] Σκῆψις est prætextus sive excusatio qua utebantur in jus citati, quo minus ad diem se sisterent. Noster Eccl. 1027. Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. κλάων γε σύ. Plut. 904. Ἀλλ' ἔμπορος; ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. Scilicet mercaturæ causa sibi navigandum esse simulabant hujusmodi homines. Pollux 8, 81. Οἱ γὰρ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦ-

ρον ἢ εἰς Λῆμνον ἀποδημεῖν. Plura dabunt Hesychius in Ἴμβριος, et ejus interpretes. ELM.

ἀγὼν Porsonus. ἀγὼν R.Γ. et Suidas. Vulgo ἂν ἀγών.

οὐκ ἐσδέξεται] οὐκ εἰσδέξεται libri. οὐ προσδέξεται Suidas.

393. ἄρα μοι R. Legebatur ἤδη, consentiente Suida.

395. Servi partes vulgo Cephisophonti tribuuntur, accedente schol. diserte. Cephisophontem Euripidis servum non fuisse vel ex ejus nomine satis constat. Quis enim Atheniensium Ἀττικώτατον nomen servulo imposuisset? Nulla, quantum scio, auctoritate nititur ea opinio, præter schol. ad hunc locum et Ran. 944. quem Kusterus numerat 975. Scriptor epistolarum quæ sub Euripidis nomine circumferuntur, Cephisophontem tanquam poetæ ἑταῖρον καὶ ἐπιτήδειον alloquitur Epistola quinta. ELM. Qui Cephisophontis partes θεράποντι tribuit. Recte: nam Cephisophontis persona ex conjectura grammaticorum adscripta est, quemadmodum Demosthenis et Niciæ in prologo Equitum. Θεράποντι verba ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ v. 434. tribuuntur in editione Aldina, ubi Kusterus Cephisophontem substituit.

τίς] τί R.

396. οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστίν] Ridet Euripidem, qui sæpe hac ὀξυμώρου figura utitur, ut in Alcest. 521. ἔστιν τε κοὐκ ἔτ' ἔστιν. BERG.

398. ὁ νοῦς μὲν ἔξω] Euripides Ion. 251. οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον, ἐνθάδ' οὖσά που. BERG.

ξυλλέγων ἐπύλλια] Ran. 849. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας. Media forma Pac. 830. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμενοι. ELM.

399. ἀναβάδην] Schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. Quasi per machinam ostenditur Euripides, ut Socrates in Nubibus 218. ἐπὶ κρεμάθρας. BERG. ἀναβάδην non recte interpretatur scholiasta. Vid. ad Plut. 1123.

400. τραγῳδίαν A.B.C.R.Γ.Δ. et Suidas in ἀναβάδην et οὐκ ἔνδον. τρυγῳδίαν Ald. quod utcunque explicat scholiasta. τραγῳδίας Suidas in αὐτός.

401. σοφῶς ὑποκρίνεται R. Reliqui libri σαφῶς ἀπεκρίνατο.

405. εἴπερ πώποτ' R.Γ. Legebatur εἴπερ δή ποτ'. εἴπερ ποτ' Suidas in εἴπερ.

406. Χολλίδης] Scribendum Χολλείδης cum Elmsleio. Καλλι-

δάμας Χολλείδης in monumento Attico apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. I. p. 139. Harpocratio Χολλεῖδαι, Λυσίας, δῆμος τῆς Λεοντίδος. Vid. Taylor. et Markland. ad Lysiam p. 135, 12. H.St. 481. Reisk.

407. De monometro v. ad Nub. 1233.

408. ἐκκυκλήθητ'] Pollux 4, 128. Καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημα, ἐπὶ ξύλων ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος· δείκνυσι δὲ τὰ ὑπὸ σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντα· καὶ τὸ ῥῆμα [ἀπὸ] τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν· ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. Eadem fere tradit schol. Hinc petita metaphora εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν Vesp. 1475. In Thesm. 96. 265. ἐκκυκλεῖται et εἰσκυκλεῖται Agatho, ut monuit Kusterus. ELM.

410. λέλακας] Vox tragica et Euripidi familiaris. KUST.

410, 411, 413. ποιεῖς] ποεῖς R. Quam formam R. aliique codices sæpissime, sed neque constanter nec certa lege exhibent. Eam veteribus quoque Græcis non ignotam fuisse, inscriptionum exempla docent.

411. οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς] Euripidem in Ran. 845. χωλοποιὸν appellat Æschylus, adludens ad Philoctetam, Telephum et Bellerophontem, quos ille claudos exhibuerat. Hic autem facete Dicæopolis ait mirum non esse si fracto crure incedant Euripidis heroes, quum e sublimi machina, in qua ille tragœdias scribit, decidant. BRUNCK. Conf. Pac. 146.

413. ἐλεινὴν Elmsleius ex præcepto Porsoni præfat. ad Eurip. Hecub. p. 7. Libri, ut solent, ἐλεεινήν.

421. οὐ Φοίνικος, οὔ] Ran. 1308. Αὕτη ποθ' ἡ μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔκ. Soph. Aj. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. Menander apud Athen. p. 434. C. Ἀλεξάνδρου πλέον | τοῦ βασιλέως πέπωκας. οὐκ ἔλαττον, οὔ, | μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. ELM.

423. ποθ' ἀνὴρ] ποτ' ἀνὴρ libri. Correxit Bentleius.

λακίδας—πέπλων] Eurip. Troad. 497. τρυχηρὰ πέπλων λακίσματα. BERG.

425. Alterum πολὺ om. A.Γ.Δ.

πτωχιστέρου] πτωχεστέρου Δ. Poeta in Etym. p. 31, 14. λαλίστερον εὕρηκά σε (leg. λαλίστερόν σ' εὕρηκα) καὶ πτωχίστερον.

429. δεινὸς λέγειν om. R.

430. Μυσὸν Τήλεφον] Nub. 922. καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων. BERG.

434. V. ad 395.

436. ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον] Idem versus supra legitur 384. ubi ejici voluit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1029. Hic potius quam illic abesse posse animadvertit Brunckius.

437. 'πειδήπερ] ἐπειδήπερ R. ἐπειδήπερ γ' B.Δ.

μοι recte delevit Bentleius. V. ad v. 78.

439. Μύσιον] Telephi: v. 430. BERG.

440. 441. Ex Telepho Euripidis: vid. schol.

441. ὅσπερ] Libri et Suidæ in v. φαινόμενα codex Oxoniensis ὥσπερ. Correctum ex Suida in εἶναι et φαινόμενα.

442. ὃς] ὅστις A.B.C.R.Γ. Idem vitium v. 118.

444. αὐτοὺς] αὐτοῖς R.

σκιμαλίσω] Hesychius, σκιμαλίσαι: καταδακτυλίσαι. ubi consulendi interpretes. Verbum est obscœnæ significationis, quod a nostro usurpatur etiam in Pac. 549. ELM. Proprie significat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι εἰ ᾠοτοκοῦσιν: unde fluxit obscœna significatio. BRUNCK.

446. Euripidis ex Telepho versus apud scholiastam ita scriptus καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ: apud Athenæum 5. p. 186 c. εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ νοῶ.

447. ἐμπίπλαμαι] ἐμπίμπλαμαι B.Δ, contra regulam grammaticorum, quam explicuit Lobeckius ad Phrynich. p. 95, 96. Conf. ἐμπιπράναι Nub. 1484. Lys. 311. Thesm. 749.

448. ἀτὰρ] αὐτὰρ R.

452. εὐριπίδη B.C.Δ. et Suidas in γλίσχρος. εὐριπίδην omissa quæ præcedit interpunctione R. et Ald. Εὐριπίδης Suidas in λιπαρεῖ.

454. Parodia versus Euripidei ex Telepho, τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

ὦ] αὖ Suidas in πλέκος.

τάλας, σε τοῦδ' Δ. cum Bentleio. Legebatur τάλας γε τοῦδ' consentiente Suida in πλέκος. τάλας τοῦδ' Suidas in διακεκαυμένον et χρέος.

ἔχει] Sic libri omnes et Suidas in χρέος (ἔχῃ in διακεκαυμένον et πλέκος). quod in ἔχεις cum Scaligero mutaverant Kusterus et Brunckius.

458. μάλλὰ] Scribebatur μὴ, ἀλλά.

459. κοτυλίσκιον Athenæus 11. p. 479 b. et ex Athenæo Eustathius p. 1282, 59. Libri κυλίσκιον. κυλίκιον Suidas in ἀποκεκρουσμένον et κύλιξ et grammaticus Bekkeri p. 429, 9. Scholiasta, κυλίσκιον δὲ ποτήριον. γράφεται δὲ κυλίκειον.

ἀποκεκρουσμένον libri et Suidas et cum Athenæi epitome Eustathius. Recte ἀποκεκρουμένον Athenæi codices A.B. et grammaticus Bekkeri. ἀποκεκομμένον deteriores Athenæi codices.

460. φθείρου R. Legebatur φέρου. "Hoc sensu usurpatur "φθείρου in Plut. 598. 610. Athenæus p. 261. F. Καὶ Σαννυ-"ρίων Ἰοῖ· Φθείρεσθ', ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες. Vulgo, καὶ Σαν-"νυρίων· Ποῖ φθείρεσθ'. Sannyrionis Io a Suida memoratur." ELM.

ἴσθ'] ἴσθι δ' R: unde Elmsleius ἴθι δ' librarium dare voluisse conjecit. Eurip. Hel. 459. ὀχληρὸς ἴσθ' ὤν· καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ.

463. σφογγίῳ A.B.C.Γ.Δ, Ald. σπογγίῳ R, Kusterus cum Suida in βεβυσμένα. σπογγιᾷ Suidas in σπογγιά. "De hoc "Atticismo consulendus Piersonus ad Mœrin p. 360. Apud "nostrum vulgo legitur σπόγγον Vesp. 600. σπογγιὰν Ran. "482. 487. σπογγιεῖ Thesm. 247. σπόγγους Anagyro apud "Suidam in παραλοῦμαι." ELM.

464. ἀφαιρήσει] ἀφαιρήσεις A. ἀφαιρεῖσθαι cum accusativo personæ legitur v. 654. Vesp. 1380. Thesm. 935. Ran. 526. 586. 600. et alibi. ELM.

465. Idem versus Avium 948. nisi quod ibi est τουτονί.

459. ἐς] εἰς R.Γ.Δ. et Suidas in φυλλεῖα, ubi codex Oxoniensis μοι om.

472. με] γε R. Scholiasta, οὐ δοκῶν μὲν κοιράνους: τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.

κοιράνους] τυράννους R.

475. Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον Elmsleius. Legebatur Εὐριπίδιον γλυκύτατον. ὦ Εὐριπίδιον γλυκύτατον Suidas in φιλτάτιον.

καὶ φίλτατον Elmsleius. Legebatur ὦ φιλτάτιον consentiente Suida, cujus tamen in codice Oxoniensi ὦ omissum est. καὶ φιλτάτιον R. Elmsleius "ὦ Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον "Suidas. Noster Eq. 726. Ἔξελθε δῆτ'. ὦ δημίδιον, ὦ φίλτατον. "Eccl. 1129. Ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε καὶ τρὶς ὄλβιε. Vesp. 1512.

" Ὦ Κάρκιν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας. Pac. 1198. Ὦ φίλτατ', ὦ
" Τρύγαι', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθά. Thesm. 209. Ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὡς
" ἀπόλωλ'. Εὐριπίδη, | ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστὰ μὴ σαυτὸν προδῷς.
" Cæterum locus Eq. 725. unde unum versum attuli, ita fere
" ope cod. Ravennatis restituendus est: Ὦ δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε.
" νὴ Δί' ὦ πάτερ | ἔξελθε δῆτ'. ὦ δημίδιον, ὦ φίλτατον, | ἔξελθ',
" ἵν' εἰδῇς οἷα περιυβρίζομαι. | τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ'; οὐκ
" ἀπὸ τῆς θύρας;"

478. Hesychius: Σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρ' ὃ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναι φασί. ELM.

Æschylus Choeph. 748. Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. ELM.

479. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

πηκτὰ] πακτὰ Scaliger. Ipsa tragici verba, λῦε πακτὰ δωμάτων, ex Polluce 10, 27. allegavit Valckenarius. Ita sane locuti sunt tragici, sed hanc ἀκρίβειαν in tragicorum imitatione non semper servant comici. πηκτὰ, ut vulgo, habent Rav. et Suidas in Κλεῖε, qua forma utitur Euripides Phœn. 492. (ubi scripturam non mutavit Porsonus) Cycl. 189. ELM.

483. γραμμὴ] Hesychius, γραμμή: ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. ELM. Eurip. Electr. 956. πρὶν ἂν πέλας | γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου.

485. ὦ τάλαινα καρδία] Sic Eurip. Iphig. T. 344. et similiter Med. 1243. ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος. BERG.

488. ἄγαμαι καρδίας] ἄγαμαι λήματος ex Euripidis Rheso 245. comparavit Toupius Emend. vol. 1. p. 13.

490. ἀλλ' addidit Hermannus de metris p. 245.

490. 494. νυν] Libri νῦν.

491. σιδηροῦς τ' ἀνὴρ] Themistius or. 9. p. 121 b. οὐδὲ μορμολύττεταί σε ἀνὴρ σιδηροῦς φανταζόμενος, ubi sensu magis proprio de viro armato dictum est. Eurip. Med. 1279. a Berglero comparatus, τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος, et σιδηρόφρων ap. Æsch. Prom. 242.

494. 495. alteri hemichorio tribuebantur, præcedentia 490—493. priori.

494. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

495. λέγε R. λέγειν vulgo, cum Suida in αἱρῇ.

496. οἱ] ὦ R. Euripidis ex Telepho versus comparavit

scholiasta, *μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι, | εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.* Priori Euripidis versu utitur Alexis apud Athen. 15. p. 691 F. ab Elmsleio indicatus.

499. *τρυγῳδίαν*] *τραγῳδίαν* A.

ποιῶν] *ποῶν* R.Γ.

500. *καὶ τρυγῳδία*] *καὶ τραγῳδίᾳ* A. *χὴ τρυγῳδία* Brunckius. Recte abest articulus. Vide Eq. 516. Av. 1444. Alexis apud Athen. p. 164. D. *Μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος· ἐπὶ τραγῳδίαν | ὥρμηκε νῦν.* Adde nostrum apud Athen. p. 117. C. Metrum pæonicum est. *Ἦν μέγα τι χρῆμ' ἔτι τρυγῳδοποιομουσική, | ἡνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον | λαμπρὸν ἐκόμιζεν, ἀπόνως παραβεβλημένον, | ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρία, ἐκιχλίζετο.* Cæterum monuit Porsonus ad Hecub. 788. sæpius *ἱππικὴν* et *μουσικὴν* sine articulo usurpari. Hoc de omnibus artibus verum est. ELM.

502. *νῦν γε* R.Γ. Vulgo *καὶ νῦν.*

503. Xenoph. de Rep. Athen. 2, 18. *Κωμῳδεῖν δ' αὖ καὶ κακῶς λέγειν τὸν μὲν δῆμον οὐκ ἐῶσιν, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἀκούωσι κακῶς· ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν, εἴ τίς τινα βούλεται· εὖ εἰδότες ὅτι οὐχὶ τοῦ δήμου ἐστὶν, οὐδὲ τοῦ πλήθους ὁ κωμῳδούμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλ' ἢ πλούσιος, ἢ γενναῖος, ἢ δυνάμενος.* Divites fuerunt Callias et Nicias, potentes Pericles, Cleon et Hyperbolus, *γενναῖοι* Euripides et Socrates, cum toto philosophorum grege, inter quos et poetas comicos flagrabat usque *ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος.* ELM.

504. Hesychius: *Ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών· ἔστιν ἐν τῷ ἄστει Λήναιον, περίβολον ἔχων μέγαν, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι.* Similiter Etymol. M. p. 361, 39. Suidas in *ἐπὶ Ληναίῳ,* Photius in *Λήναιον,* lexicon rhetor. Bekkeri p. 278, 8. V. Boeckh. in commentatione de Dionysiis p. 69. cujus verba Anglice reddit Thirlwallus in *The Philological Museum* vol. 2. p. 283. Imitatur hunc versum Aristides vol. 2. p. 417, 16. *πάντως δὲ οὔτε πανήγυρις τὸ νῦν εἶναι οὔτε παρουσία τοσαύτη ξένων, ἐν οἷς ἐξελεγχόμενοι δυσχερῶς οἴσεσθε—λέγω γὰρ οὖν ὡς πρὸς παρόντας τοὺς ἄνδρας—ἀλλ' ἐν ἐλάττοσιν ἢ ἐπὶ Ληναίῳ τὰ τῆς παρρησίας ἔσται.*

507. *περιεπτισμένοι*] Hesychius, *περιεπτισμένη: περιεξεσμένη, περικεκαθαρμένη.* Pollux 7, 24. *ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸ πτίσαι. καὶ*

ἡ πτισάνη τούτοις προσήκει· καὶ τὸ Ἀριστοφάνους δὲ ἐν Ἀχαρνεῦσι περιεπτισμένοι ἀπὸ τούτου ἂν εἴη εἰρημένον. ELM.

508. ἀστῶν] κριθῶν Suidæ codex Oxoniensis in μέτοικοι.

509. ἐγὼ δὲ μισῶ] Eurip. Orest. 517. ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους. ELM.

μὲν] μὲν τοὺς R.

510. καὐτοῖς R.Γ. Legebatur καὐτός. αὐτοῖς Suidas in Ταίναρον. Nub. 1489. ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν, comparavit Elmsleius.

Ταινάρῳ] Ταινάρου Suidas.

511. σείσας] Thucyd. 1, 128. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι ἀναστήσαντές ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἱλώτων ἱκέτας, ἀπαγαγόντες διέφθειραν· δι' ὃ δὴ καὶ σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμὸν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. Nimirum tanta vi concussa est tellus, ὥστε οἰκίαν μηδεμίαν τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀντίσχειν, auctore Pausania 7, 25. Hunc terræ motum, cujus meminit noster Lys. 1142. Olympiadis 77. anno quarto evenisse narrat Diodorus Siculus 11, 63. Verum eo ipso tempore quo acta est hæc fabula, magno metu tenebantur Lacedæmonii ne simili clade iterum opprimerentur: proxima enim æstate et superiori hieme frequentes terræ motus per universam fere Græciam exstitisse scimus ex Thucydide 3, 87. 89. Eos in animo habuit poeta. ELM.

512. κεκομμένα] διακεκομμένα R.

513. οἱ παρόντες ἐν λόγῳ] Av. 30. ὦνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ. KUST.

515. οὐχὶ] κοὐχὶ R.

516. τοῦθ'] τοῦτο A.

ὅτι C.R. ὅτ' Ald.

517. παρακεκομμένα] Hesychius, παρακεκομμένα: ἄνανδρον. Vide Ran. 718. ELM.

518. παράξενα] Vix dici potest quam sæpe hominibus in civitate potentibus, vel alioqui sibi infestis, ξενίαν exprobrarint comici. Hac suspicione notatur Cephisodemus inferius v. 704. Execestides Av. 11. 764. 1527. Acestor 31. Spintharus 762. Lycurgus 1296. Archedemus Ran. 418. Cleopho 681. 1533. Diitrephes a Platone comico apud Schol. ad Av. 798. Cleophontem ab Euripide tangi in Or. 902. censet Græcus ejus interpres, ubi in concione Argivorum inducitur orator Ἀργεῖος,

οὐκ Ἀργεῖος. ELM. Imitatur hunc locum Themistius or. 21. p. 255 d.

519. Hæc male acceperunt interpretes. Lanificium lucelli causa exercebant Megarenses. Eos in animo habuit noster Pac. 999. Καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν | ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων, | σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν, | δούλοισι χλανισκιδίων σμικρῶν. ELM.

520. σίκυον] V. schol. ad Pac. 1001.

ἴδοιεν A.R.Γ. et Suidas in σίκυον. εἶδεν Ald. et, superscripto εἴδειεν, B.

521. χόνδρους ἅλας] χόνδρους ἁλὸς vulgo: ubi ex Atticorum consuetudine saltem rescribi debebat ἁλῶν. Hesychius: Χόνδροι ἁλῶν· παχεῖς ἅλες. Suidas Χόνδρος· τοῦ στομάχου τὸ ἔντερον· καὶ χόνδροι ἁλῶν· θρόμβοι, παχὺς ἅλς. Sed vera scriptura debetur choliambo Phœnicis Colophonii apud Athen. p. 359 F. Δότ', ὠ'γαθοί, τι τῶν ἕκαστος ἐν χερσὶν | ἔχει, κορώνῃ· χᾶλα λήψεται χόνδρον. Nimirum χόνδρος pro adjectivo usurpatur. Nec dubitari potest quin scripturam quam reposui habuerit schol. Is enim ait: Ἢ χόνδρους ἁλός· οὕτως οἱ Ἀττικοί. Atqui in vulgata scriptura nihil Atticorum proprium est. Comparativum χονδρότερος in Hederici lexico manuali indicat Schweighæuserus ad Athenæum. Cæterum χόνδροις ἁλσὶν opponuntur λεπτοὶ ἅλες. Noster apud schol. ad Vesp. 1313. Pollucem 6, 65. et Athen. p. 367. B. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα; | εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἁλάς; ELM. Recepi emendationem Elmsleii ἅλας, quam confirmavit R, in quo est χονδρὰς ἅλας. Diversas de hac re fuisse grammaticorum sententias colligimus ex Chœrobosci verbis in Bekkeri Anecdotis p. 1316. περὶ δὲ τοῦ χόνδρος ἅλς, εἴτε ὁμοιοπτώτως δεῖ συντάττειν εἴτε ἀνομοιοπτώτως, ἐν τῷ ὀνοματικῷ Ἡρωδιανοῦ, εἰ θεῷ φίλον, μαθησόμεθα. ἁλὶς χόνδρους legitur apud Hippocratem p. 879 C.

524. Hunc versum et tres sequentes affert Plutarchus in Pericle (c. 30.) p. 168 E. Μεγαρεῖς δὲ τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, χρώμενοι τοῖς περιβοήτοις καὶ δημώδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχιδίοις, Πόρνην κ. τ. λ. KUST.

Σιμαίθαν] Hesychius: Σιμαίθα: ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα. De scortis Megarensibus proverbium erat Μεγαρικαὶ σφίγγες, ab Hesychio et Suida memoratum. Quod tradit schol. hujus furti

auctorem fuisse Alcibiadem, temere dictum videtur, nec bene cum temporis rationibus conciliari potest. ELM. Simile est *Σύμαιθος* fluvii Siculi nomen, quod syllaba prima correpta dicitur a poetis Latinis, ab librariis interdum *Σίμαιθος* scribitur.

525. *μεθυσοκότταβοι*] *μεθυσσοκότταβοι* R. Formas vitiosas *μέθυσσος γόγγυσσος Διόνυσσος* agnoscit, quod mireris, Arcadius p. 78, 2. *Διόνυσσος* R. in Nub. 91.

526. *κᾇθ'*] *εἶθ'* Athenæus 13. p. 570 a. ubi apographum Florentinum *κᾇθ'*.

Μεγαρῆς] *Μεγαρεῖς* libri et Plutarchus l. c., Suidas in *πεφυσιγγωμένοι*. *Μεγαρῆς* Athenæi codex Venetus.

πεφυσιγγωμένοι] Hesychius: *Πεφυσιγγωμένοι*: *ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σκορόδοις φυσίγγων· ὅπερ ἐστὶν, ἐντεριωνῶν.* Recte Erotianus: *Σκορόδου φύσιγγα· τὸ ἔξωθεν λέμμα.* Consulendus Piersonus ad Mœrin p. 397. ELM.

527. *'Ασπασίας πόρνα δύο*] *'Ασπασίας πόρνας δύο* R. *'Ασπασίας πόρνας δύω* Athenæus. *'Ασπασίας*, quod agnoscit Suidas in *Πεφυσιγγωμένοι*, pro accusativo plurali accipit schol. et ex eo Suidas in *'Ασπασίαι δύο ἑταῖραι*. *'Ασπασίᾳ πόρνα δύο* Plutarchus. Omnino retinendus est genitivus *'Ασπασίας*, qui non a *πόρνα* pendet, sed ab *ἀντεξέκλεψαν*. Noster Eq. 1149. *Ἅττ' ἄν κεκλόφωσί μου.* Vesp. 1369. *Τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα.* Ita sæpissime. Verba Athenæi sunt: *Καὶ 'Ασπασία δὲ ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, καὶ ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἑταιρίδων ἡ Ἑλλὰς, ὡς καὶ ὁ χαρίεις 'Αριστοφάνης παρασημαίνεται.* ELM. Conf. Plutarch. Moral. p. 855 f.

528. *κἀντεῦθεν*] *κἀκεῖθεν* Athenæus.

530. *οὑλύμπιος*] *ὀλύμπιος* A. sine articulo, quem agnoscit Diodorus 12, 40. Huc respicit Plutarchus Pericle p. 156 B. ELM.

531, 532. Aristides vol. 2. p. 137, 6. Ad hunc locum respexerunt Plutarchus in vita Periclis c. 8. p. 156 b. Lucianus vol. 3. p. 506. Julianus epistol. p. 374 a. Cicero in Oratore ad Brutum c. 29. Quintilianus Instit. orator. 2, 16, 19. vol. 1. p. 373. ed. Spalding.

531. *ἤστραπτεν*] *ἤστραπτ'* Plinius Epistol. I. 20. Quod restituendum. In Equit. 48. libri omnes, *ἤκαλλ' ἐθώπευ' ἐκολάκευ' ἐξηπάτα.* ubi lemma scholii *ἤκαλλεν*.

ξυνεκύκα] συνεκύκα Aristides. συνεκύκα τὰ πράγματα Georgius Cedrenus vol. 1. p. 336 b.

532. σκόλια] Scribebatur σκολιά.

533. μήτε γῇ Bentleius. Libri omnes μήτ' ἐν γῇ. Conf. ad Equit. v. 610. Imitatur Timocreontis Rhodii scholion, quod attulit scholiasta.

535. Μεγαρῆς] μεγαρεῖς A.C, a prima manu B, Suidas in βάδην.

538. Ad hæc verba consulendus omnino Thucydides 1, 139. ELM.

ἠθέλομεν] ἠθέλομεν δ' R.

540. Scholiasta, ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν: καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. ἐρεῖ τις ὅτι οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν εἴπατε. τί ἐχρῆν R.Γ. τί 'χρῆν Δ. Scribebatur τί χρῆν.

541. εἰ] εἰ καὶ R.

542. κυνίδιον Σερίφιον.] Seriphus erat insula vilissima sub Atheniensium imperio. Dicit autem: si quis Lacedæmonius vel Seriphios re aliqua levissima privasset, annon Seriphiis opem tulissetis contra Lacedæmonios? Ergo et Lacedæmonios putandum est merito Megarensibus opem ferentes bellum movisse. BERG.

543. Senarius Euripideus esse videtur ex verbis scholiastæ. ELM.

545. τριακοσίας ναῦς] Nimirum Athenienses florentibus rebus trecentas naves sive triremes instructas habere solebant. Æschines περὶ παραπρεσβείας p. 51, 32. τριήρεις δ' ἐκτησάμεθα πλωΐμους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας. Idem navium numerus traditur a Thucydide, Demosthene, Aristide, et aliis, quorum loca collegit Meursius de Fortuna Athen. c. 7. KUST. V. Boeckh. de œcon. civili Athen. vol. 1. p. 279.

548. στοιᾶς] στοᾶς vulgo, sed alteram formam ter habet noster Eccl. 676. 684. 686. ΤΟΝ ΑΠΟ ΤΕΣ ΣΤΟΑΣ (τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς) habet tabula lapidea Olympiadis 92. anno quarto incisa, quam evulgavit Chandlerus in Sylloge Græcarum inscriptionum. Ea hodie in Museo Britannico adservatur. Cæterum recte censet schol. hic intelligi τὴν ἀλφιτόπωλιν στοάν, quam memorat noster etiam in Eccl. 686. ELM. Quem secutus sum.

552. Hesychius a Brunckio emendatus: Κωπεῖς· τὰ εἰς κωπὰς εὔθετα ξύλα. Glossa fortasse pertinet ad Lys. 422. ubi Brunckius, quod mirere, *remiges* in interpretatione Latina reliquit. Plura dabit Valckenarius ad Herodot. 5, 23. ELM. Theophrast. vol. 1. p. 176. ed. Schneid. οἱ τοὺς κωπέας ξύοντες. Comparandus cum hac descriptione Homerus Il. B, 149—154. ubi scholiasta, μεγαλοφυῶς ηὔξησε τὴν ταραχὴν, ἣν κατελεπτολόγησεν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν.

553. θαλαμιῶν A, a secunda manu B, et ut videtur R. Vulgo θαλαμίων. "In Pac. 1232. libri plerique θαλαμιᾶς habent, quod "Brunckius, nescio an consulto, mutavit in θαλαμίας. Quo-"cunque modo scribatur, pro adjectivo accipiendum videtur. "Hesychius a Kustero emendatus: Θαλάμιαι (Θαλάμια vulgo) "κῶπαι· αἱ κατωτάτω· καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι "λέγονται." ELM. Herodot. 5, 33. διὰ θαλαμίης. Sed substantivum potius esse videtur ἡ θαλαμιά.

554. νιγλάρων] γεράνων A. νιγλαμίων C. Hesychius: Νίγλαροι· τερετίσματα, περίεργα κρούματα. Vide Pollucem 4, 82. et Hesychii interpretes. Pherecrates apud Plutarchum de Musica p. 1142 A. a Kustero indicatus: Εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς γὰρ εἰσηνέγκατο | ἐξαρμονίους, ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους, | καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην | καμπῶν με κατεμέστωσε.

555. Scholiasta, τὸν δὲ Τήλεφον: καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

556. ἡμῖν Γ. Vulgo ὑμῖν.

557—559. choro tribuit R.

562. αὔτ'] ταῦτ' R.

563. ἀλλ' οὐδὲ χαίρων] ἀλλ' οὔτι χαίρων non male Bentleius. Ita noster Vesp. 185. οὔτις σύ; ποδαπός; Ἰθακὸς Ἀποδρασιππίδου. | οὔτις; μὰ τὸν Δί', οὔτι χαιρήσων γε σύ. Ran. 843. ἀλλ' οὔτι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς. παῦ', Αἰσχύλε. Soph. Œd. Tyr. 363. ἀλλ' οὔτι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς. Sed interdum usurpatur ἀλλ' οὐδὲ pro ἀλλ' οὐ, ut in hujus fabulæ v. 784. ELM.

564. θενεῖς A.R. Vulgo θένεις.

566. ὦ Hermannus de metris p. 255. Legebatur ἰώ. Quod librarii posuerunt propter præcedens ἰώ. Similiter peccatum in codicibus quibusdam Euripidis Medeæ v. 1274. ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.

567. Hesychius: Γοργολόφας· ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περικεφα-

λαίας, καὶ τῆς ἀσπίδος· Γοργόνα γὰρ (ἣν vulgo) ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος· ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπῃ. De vocibus hujus formæ consulendus Valckenarius ad Phœniss. 120. Ex nostri Nub. 571. et Eurip. Hipp. 1399. restituendum ἱππονώμας Sophocli Aj. 232. ubi vulgo legitur ἱππονόμους contra metrum. ELM. Γοργολόφα Minerva dicitur in Eq. 1181.

569. εἴτε τις ἔστι A.C.R.Γ. εἴτ' ἔστι τις Ald.

ταξίαρχός τις ἢ] Legebatur ταξίαρχος ἢ στρατηγὸς ἤ. Correxit Elmsleius, cujus hæc est annotatio "Manifesto vitiosum est " στρατηγὸς inter ταξίαρχος et τειχομάχος positum. Post mag- " num illum Lamachum, proximo loco nominandus erat is qui " dignitate proxime accederet. Ut Latinis nominibus utar, " quis unquam ita locutus est: *Dictator, aut prætor, aut con-* " *sul, aut privatus senator?* Præterea dicendum erat ἄλλος " στρατηγὸς, cum ex v. 593. satis constet ipsum Lamachum de " στρατηγῶν numero fuisse. Itaque verba ἢ στρατηγὸς delevi, " et alterum τις post ταξίαρχος induxi, unde justus efficitur " versus dochmius, quales sunt reliqui omnes qui hic Choro " tribuuntur. Causa corruptæ scripturæ fuit τις repetitum, " quod librariis displicuisse videtur. Cum hæc παρατραγῳδῶν " dicat noster, aptissima sunt exempla duo quæ ex tragicorum " scriptis adduxit Porsonus ad Hecub. 1169. (Barnesio 1178.) " quem locum ita repræsentat: Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν " κακῶς, | ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Prius est ex " Orest. 1218. Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, | ἢ ξύμ- " μαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς, | ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ." Addiderat his Elmsleius alterum Porsoni exemplum ex Sophoclis Trach. 944. falsa deceptus lectione, quam emendavi annotatione ad locum ipsum. E versu Aristophanis στρατηγός ejiciendum esse metrum arguit: nam reliqua Elmsleii argumenta minus firma sunt. Additum autem illud ad ταξίαρχος ab librario est sive explicandi sive amplificandi caussa, quia hæc non raro conjunguntur. Sic ταξίαρχον ἢ στρατηγὸν Aristoph. Thesm. 833. στρατηγῶν καὶ ταξιάρχων Lysias p. 133, 36. 134, 35. Themistius or. 7. p. 86 a. οὐ μόνον λοχαγοὶ καὶ στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχοι. 8. p. 111 a. ταξιάρχους τοὺς αὐτοὺς καὶ στρατηγοὺς καὶ λοχαγούς. 10. p. 134 b. οὐ στρατηγὸς, οὐ ταξίαρχος, οὐχ ὁπλίτης. p. 138 b. ταξίαρχοι καὶ στρατηγοί.

570. τειχομάχας Dobræus. Legebatur τειχομάχος.

571. ἔχομαι A.C.R. et scholiasta. ἴσχομαι Ald. Conf. Eq. 388. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος. Nub. 1047. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκτον. Ran. 469. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος. Metaphoram a palæstra petitam esse monet scholiasta. ELM.

574. Γοργόν'] Insigne clypei. Iisdem verbis utitur infra v. 1181. nisi quod ibi ἐκ τῆς ἀσπίδος positum.

575. λόφων] φίλων R. Infra 1074. ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους. Choro hunc versum tribuit R.

576. οὐ γὰρ] Eodem sensu usurpatur οὐ γὰρ Eq. 1392. Vesp. 836. 1299. Soph. Ajac. 1320. ELM.

ἄνθρωπος] Libri ἄνθρωπος.

577. κακορροθεῖ] Hesychius interpretatur κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει. Vocabulum tragicis usitatissimum usurpat noster etiam in Thesm. 896. ELM.

578. Verba λέγειν τάδε respicere videntur ad κακορροθεῖ in superiore versu. ELM. Brunckius hunc versum ejecerat.

580. οὐκ οἶδά πω] Vesp. 1354. νῦν δ' οὐ κρατῶ πω (vulgo 'γὼ) τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων. ELM.

581. ἰλιγγιῶ] ἠλιγγιῶ R. Scribendum εἰλιγγιῶ cum Suida in h. v., quod infra v. 1218. præbet R. Quæ antiqua est scribendi ratio. Vid. L. Dindorfium ad Thesaurum Stephani vol. 3. p. 243.

582. ἀπένεγκέ μου] Sic etiam Suidas in μορμώ. Malim ἀλλ' ἀντιβολῶ, προσένεγκέ μοι τὴν μορμόνα, vel eundem sensum diversis verbis. Vulgata scriptura prorsus absurda est. ELM. Poterat facilius ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἐπένεγκέ μοι τὴν μορμόνα. Sed nihil mutandum. Fraudem Elmsleio fecerunt proxima verba παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί: quæ minime repugnant antecedentibus. Dixerat Dicæopolis terribilem Lamachi armati speciem vertiginem sibi afferre. Itaque obsecrat ut Gorgonem, quæ in clypeo est depicta, ab se auferat. Quo facto clypeum supinum sibi apponi jubet: ita enim nec Gorgonem conspicit et clypeus pelvis instar est, in quam vomere liceat.

584. πτερόν] Cratinus apud Pollucem 10, 76. μῶν βδελυγμία σ' ἔχει; πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω. Plutarchus de rep. gerenda p. 801. B. Πλάτων ὁ κωμικὸς τὸν δῆμον αὐτὸν λέγοντα ποιεῖ·

λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν 'Αγύρριον·

καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερὸν, ὅπως ἐμέσῃ, λέγοντα· προσίσταταί μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλη· καί· βόσκει δυσώδη Κέφαλον, αἰσχίστην νόσον. Pro κεφαλὴν reposui Κέφαλον, oratorem nobilissimum, de quo consulendus Taylorus ad Lysiæ vitam p. 103. ELM.

588. 589. Ita hæc Elmsleius interpunxit et personis distribuit. Libri Δι. πτίλον γάρ ἐστιν εἰπέ μοι τίνος ποτέ; Λα. ὄρνιθος ἔστιν. Δι. ἆρα κομπολακύθου;

589. κομπολακύθου] Fictum avis nomen a κόμπος et λακεῖν, διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον. Vid. Etym. M. p. 526, 41. Infra 1182. πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου. Verbum κομπολακεῖν est Ran. 961.

590. τεθνήξεις Elmsleius. τεθνήξει Δ. τεθνήξει vel τεθνήξῃ A.B. τεθνήσει C.R, scholiasta, Suidas in τεθνήσῃ. τεθνήσῃ Γ. "Eadem scripturæ diversitas est in Nub. 1436. Vesp. 654. "Activam formam superius v. 325. et in Æsch. Agam. 1288. "indicavit Dawesius p. 96. Utrobique mediam formam re- "spuit carminis ratio. Hodie apud Platonem in Gorgia p. "320. D. legitur τεθνήξεται, ubi τεθνήξει diserte agnoscunt "scholiastes a Ruhnkenio editus, et Thomas Magister in Τεθνή- "ξεται. Equidem crediderim veteres Atticos dixisse τεθνήξω, "recentiores τεθνήξομαι: τεθνήξω enim nimis Attice dictum "videtur Luciano Solœcista p. 570. qui alteram formam So- "cratis grammatici auctoritate confirmat. Eandem mutatio- "nem subiit futurum ζήσω, quod habet noster Plut. 263. et in "fabula deperdita apud Clementem Alex. p. 751, 9. Plato de "Rep. 5. p. 660. D. et 9. p. 741. C. Recentiores ζήσομαι "magno consensu. Ἑστήξω habent Eur. Iph. Aul. 675. noster "Lys. 634. Thucyd. 3, 37. 102. Xenoph. Anab. 2, 4, 5. Plato "Conviv. p. 1205. E. de Rep. 9. p. 738. E. Demosth. adv. "Lept. p. 468. Ἑστήξεται recte legitur in senario Hegesippi, "infimæ ætatis comici, apud Athen. p. 290. D. male apud "Xenoph. Pæd. 6, 2, 17. Venat. 10. 9. His consideratis, ac- "cedo Dawesio activam formam τεθνήξω apud nostrum ubique "restituenti." ELM.

591. οὐ γὰρ κατ'] οὐ κατ' Ald. unde Scaliger οὔ σου κατ'.

595. σπουδαρχίδης] Phrynichus Bekkeri p. 63, 18.

598. κόκκυγες] Nescio an huc respexerit Hesychius: Κόκκυ-

γες: ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων. ELM. Hesychio fortasse restituendum κόκκυγες γ'.

γε Reiskius et Brunckii editio. Priores editiones τε. Particulam om. R.

601. νεανίας] Fere post decennium, ineunte bello secundo Peloponnesio, ἡλικίᾳ προήκων dicitur Lamachus a Plutarcho Alcibiade p. 200. B. Ita fere Sallustius Catil. 49. *Catulus ex petitione pontificatus odio incensus, quod extrema ætate, maxumis honoribus usus, ab adolescentulo Cæsare victus discesserat.* Cæsarem eo tempore annos sex et triginta natum esse monent interpretes. ELM.

οἷος σὺ] Legebatur οἵους σύ: qui solemnis est librariorum error. Demosthenes contra Androtion. p. 613, 9. μισεῖν τοὺς οἷός περ οὗτος. Libri tres τοὺς οἵους περ οὗτος. Ibid. p. 617, 24. et contra Timocrat. p. 758, 6. οὐδ' οἷός περ σὺ χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο. Libri plerique omnes οἵοις περ σύ. Idem contra Dionysodor. p. 1297, 19. τοιαύτας προφάσεις πορίζομένους οἵαις περ Διονυσόδωρος οὑτοσὶ χρῆται. Aliquot codices οἵας. Æschines περὶ παραπρεσβείας p. 48, 20. HSt. τρισμυρίους κιναίδους οἵους περ σύ. Bekkerus ex uno codice οἷος.

603. Tam obscura est horum hominum memoria, ut quæ de illis tradiderit scholiastes, ex ejus ingenio profecta videantur. Quippe nihil facilius erat quam dicere: Οὗτος ἐπὶ πονηρίᾳ διεβάλλετο· οὗτος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐκωμῳδεῖτο. Nec minus ignoti sunt Dexitheus v. 14. Amphitheus 46. Lacratides 220. Marpsias 701. Ctesias 839. Prepis 843. Nicarchus 908. Ctesipho 1002. Nostro concinit Eupolis apud schol. ineditum ad Aristid. 3. p. 374. cujus testimonium debemus Valckenario Diatrib. p. 252. Καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους | ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, | ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Vulgo, καὶ μηκέτ' ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. ELM.

605. Γερητοθεοδώρους] Hesychius, Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ (codex οἰκονομικοὶ) τοὺς εὐρυπρώκτους (codex πρώτους), ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ εὖ τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ (codex τῆς—ὥρας) χρησαμένου. Conf. eundem in 'Αριστόδημος.

606. τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ καὶ Γέλᾳ] Lachetem tangit poeta, quem post triennium in Vespis sub canis persona in scenam produxit. Vide Thucyd. 3, 86. 88. 90. 99. 103. 115. ELM.

καὶ Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ] Athenæus 7. p. 314 f. ὡς ὁ ἐκ Γέλας,

μᾶλλον δὲ Καταγέλας, οὗτος ποιητής. ubi Aristophanis imitationem indicarunt Coraës et Porsonus. Aristophanes apud Plutarch. compar. Aristoph. et Menandri p. 853 c. *ὑπὸ* (leg. *ὑπὸ τοῦ*) *γέλωτος εἰς τὸ γελᾶν ἀφίξομαι.* Recte Xylander correxisse videtur *ἐς Γέλαν.* Plautus Sticho 4, 2, 50. *Nunc ego nolo e gelasimo mihi te catagelasimum.*

608. *ἀεὶ* R. et Suidas in *ἀμηγέπη.* Legebatur *ἤδη.* Voculam omisit Γ. Tum *μισθοφοροῦντας* R.

ἀμηγέπη] *ἀμηγέπη* A. *ἁμηγέπου* R. cum spiritu aspero, quem adscivi. *ἀμηγέποῦ* B.Γ. *ἀμηγέπου* Ald. *ἀμηγέποι* Suidas. "Quin-" que adverbia hujus formæ ita scribenda sunt apud Suidam, " *ἁμωσγέπως, ἁμοθενγέποθεν, ἁμοθιγέπου, ἁμηγέπῃ, ἁμοσεγέποι.*" ELM.

609. *Μαριλάδη*] Nomen carbonario aptum *ἀπὸ τῆς μαρίλης,* ut mox *Πρινίδης.* BERG.

610. *ὢν ἐνὶ* Invernizius affert ex R, qui non *ἐνί*, sed *ενη* sine accentu præbet idque a manu recentiori. *ὢν ἓν ἢ* A. *ὢν ἕν; ἢ* B. *ὢν ἕν, ἢ* C, Ald. *ὢν ἕν. ἢ* Γ.Δ. Interpunctionem correxit Elmsleius, qui *ἐνὶ* recte eo sensu accipere videtur quo Aristophanes alibi *ἦν* et *ἠνὶ* dixit. Scholiasta, *οὕτως ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἔνη, ἵνα λέγῃ ἐκ πολλοῦ. Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἔνη περιττὸν ἐτίθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, ληρεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύω, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ ἓν ἢ δύω.* Similiter Suidas in *ἐνή. πολιὸς ὢν ἔνη, qui perendie*, sive *jamjam, canus eris*, Hermannus ad Vigerum p. 840. et Dobræus.

612. *κ' Εὐφορίδης* Brunckii editio: priores *καὶ Εὐφορίδης* consentiente R. et, ut opinor, Γ.Δ. *ἢ Εὐφορίδης* Elmsleius, cum hac annotatione "Euripides Electra 1097. *ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ* " *εὐγένειαν εἰσιδών.* Crasin *ἢ εἰς* habet noster Eq. 1312. (ex " emendatione Dawesii p. 249.) Lys. 2. bis, Ran. 186. 187. " bis. *ἢ εἰδότος* Eurip. Iph. Taur. 1048. *ἢ ἀπὸ* Soph. Trach. " 239. Eurip. Hippol. 803. *ἢ ἄπαγε* Iph. Aul. 817. *ἢ ἀληθὲς* " Menander apud Stobæum XII. *ἢ ἁμάρτημα* Philemo apud " Athen. p. 516. F. *ἢ ἑξακοσίους* noster Av. 1251. *ἢ ἐνιαυτῷ* " Ran. 18. *ἢ ἑτέρᾳ* 64. Adde Damoxenum apud Athen. p. " 15. B. *Ἐτῶν ἴσως ἑκκαίδεκ' ἢ ἑπτακαίδεκα.* Passim usurpatur " *ἢ οὔ.* Quod ad hujus loci scripturam attinet, eadem diversitas " conspicitur apud Soph. Phil. 491. ubi monuit me Porsonus " legendum esse, *Τραχινίαν τε δειράδ', ἢ τὸν εὔροον.*"

613. οἶδεν] εἶδεν Δ.

614. Quis fuerit ὁ Κοισύρας mihi quidem nondum compertum est. Megacles Cœsyræ filius, quem hic tangi arbitrantur schol. et Brunckius, pater fuit Clisthenis, qui rempublicam constituit post ejectos Pisistratidas. Hujus Megaclis ex filio Hippocrate nepos fuit alter Megacles, Periclis avunculus, avusque Alcibiadis maternus. Sed ὁ Κοισύρας, quem hic irridet noster, manifesto juvenis erat. Neminem Alcmæonidarum his temporibus clarum invenio, præter Euryptolemum Pisianactis filium, quem Alcibiadis ἀνεψιὸν diserte vocat Xenoph. Hist. Gr. 1, 4, 19. Ipsum Alcibiadem intelligi suadent maternum genus a Cœsyra ductum, et auctoritas in republica jam inde a prima juventute concessa. Verum ei non conveniunt quæ de ære alieno dicuntur. ELM.

615. ὑπ'] ὑπὲρ vulgo. Bentleii emendationem confirmat schol. Ὑπό τε ἐράνων καὶ ὀφλημάτων. De honesta Lamachi paupertate consulendus Plutarchus Alcibiade p. 202. C. Nicia p. 533. A. Πολιτικοῖς παραγγέλμασι p. 822. E. Ælianus Var. Hist. 2, 43. ELM.

616. ἐγχέοντες Athenæus 9. p. 409. F. Noster Ἥρωσι apud Pollucem 7, 167. Μήποτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖτε, μηδὲ λούτριον. Vocem ἀπόνιπτρον apud nostrum indicat Pollux 7, 40. ELM.

618. ὦ δημοκρατία] Av. 1570. ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε; BERG.

621. ταράξω A.C.R. κατάρξω Ald.

622. καρτερόν] κρατερόν R.

623. γε B.Δ. γε καὶ A.C.R.Γ. καὶ Ald.

626. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

627. τοῖς ἀναπαίστοις R.Γ. et Suidas in ἀποδύντες. Legebatur τοὺς ἀναπαίστους.

630. ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν] A Cleone præcipue: vid. v. 377, 502.

632. ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι legitur etiam in Vesp. 951. Thesm. 186. Eupolis apud Harpocrationem in Ἀπόκρισις: Ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ | ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ * * * κατηγορημένα. Quæ verba, metro Eupolideo scripta, ex parabasi desumpta videntur. ELM.

633. ἄξιος] Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρύγαιος ἁθμονεὺς ἐγώ. Plut. 877. Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος |

ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός ἐσθ', ὅτι | τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. ELM.

636. *ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις* Bentleius. Libri *οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων.*

637. *ἰοστεφάνους*] Alludit poeta ad Pindari verba, *Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι*, monente scholiaste, quo respexit etiam in Eq. 1329. *Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι.* ELM.

638. *ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε*] Phrynichus Bekkeri p. 39, 32.

640. *εὕρετο* R. et Suidas in *ἀφύα*. *εὗρε τὸ* editiones ante Brunckium et Suidas in *θωπεύει* et *λιπαρά*.

ἀφύων] *ἀφυῶν* Elmsleius contra præcepta grammaticorum. Vide Ioannem Alexandr. p. 17, 3. et appendicem ad Etymolog. Gudian. p. 662, 59. *ἀφύων τιμὴ* ex hoc loco Hesychius.

643. *τοιγάρτοι*] Hesychius, *τοιγάρτοι: καὶ γάρ, τοιγάρτοι* (f. *τοιγαροῦν*). ELM.

645. *παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις* Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 400. Libri *παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν*. Porsonus *ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις.*

647. *βασιλεὺς*] Persarum.

652. *ταῦθ'* R. Legebatur *τοῦθ'*.

653. *τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν*] Æginæ occupationem inter præcipuas belli caussas memorat Thucydides 1, 139. ELM.

654. *ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται*] Ex his verbis scholiasta antiquior recte collegit Aristophanem cleruchum fuisse Ægineticum: quod diserte testatur Theogenes ab scholiasta Clarkiano Platonis memoratus p. 331. ed. Bekk. *κατεκλήρωσε δὲ (Ἀριστοφάνης) καὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης.* de quo scriptore vide Clinton. Fast. Hellen. vol. 2. p. 369. Accedit quod vitæ Aristophanis scriptor tradit p. XIII. ed. Kust. *οἱ δὲ Αἰγινήτην (αὐτόν φασιν εἶναι), στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόθι, ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖσε, κατά τινας δὲ καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης.* Recentioris scholiastæ commentum est, non Aristophanem sed Callistratum histrionem cleruchum dici Ægineticum: de quo errore dixi in procemio annotationum.

655. *μή ποτ' ἀφῆθ'* Tyrwhittus. *μή ποτ' ἀφήσετε* R. *μήποθ'* (sic) *ἀφήσητ'* Ald. *μήποτε δείσηθ'* C.

κωμῳδήσει τὰ δίκαια] Hoc eodem sensu dictum crediderim quo εἰπεῖν τὰ δίκαια 645. λέγειν τὰ δίκαια Eq. 510. ELM. Locutionem βοηθεῖν τὰ δίκαια comparavit Schoemannus ad Isæum p. 358.

657. οὐδ'—οὐδ' R. et Suidas in ὑποτείνων. Legebatur οὔθ'—οὔθ'.

658. οὐδὲ πανουργῶν R. Legebatur οὔτε πανουργῶν.

οὐδὲ κατάρδων R. Legebatur οὔτε κατάρδων consentiente Suida in κατάρδων.

659. Euripides apud Suidam in ἀλωτὸν ac παλαμᾶσθαι et Ciceron. ad Atticum 6, 1. 8, 1. ab Elmsleio comparatus πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ (χρῇ) καὶ παλαμάσθω | καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω· | τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον | ξύμμαχον ἔσται, | κοὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

664. λακαταπύγων A.B.C.Δ. καταπύγων R. λακοκαταπύγων Ald. λακκοκαταπύγων Γ. Photius lexic. p. 203, 5. ab Bentleio indicatus, Λακκατάρατοι: οἱ ἄγαν κατάρατοι· καὶ λακκαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων. Quæ rectius simplici κ scribuntur, λα longo ut in Λάμαχος.

665. φλεγυρὰ A.B.C.R.Γ.Δ, scholiasta, Suidas in φλέγουσα et, cujus glossam ad hunc locum recte retulit Elmsleius, Hesychius in φλεγυρά: ὑβριστική, λαμπρά. φλεγυρὸν Ald. Idem comparavit Cratinum apud Athen. p. 344. F. Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν | ψῆφος δύναται φλεγυρὰ | δείπνου φίλων ἀπείργειν· | νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει· | βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν, | τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.

668. ἀνῆλατ'] ἐνῆλατ' R.

671. ἐπανθρακίδες] Hesychius: 'Απανθρακίδες· οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. et inferius: 'Επανθρακίδες. τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Hanc scripturam repræsentant noster Vesp. 1127. Pollux 6, 55. et alii. Verbum ἀπανθρακίζω legitur in Av. 1546. Ran. 506. ELM.

671. Θασίαν] Athenæus 7. p. 329 B. 'Αριστοφάνης δ' ἐν 'Ολκάσιν· 'Ω κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἅλμην. Hesychius: Θασία ἅλμη· εἰς ἣν ὄψα ὀπτώμενα ἔβαπτον. Hinc nescio quis Thasius Θασία ἅλμη vocatur a Cratino apud Athen. p. 164. E. ut Σκυθῶν ἐρημία Cephisodemus a nostro inferius v. 703. ELM.

ἀνακυκῶσι] Libri ἀνακυκλῶσι. Correctum ex Suida, qui κυκῶσι posuit in Θαρσίαν (Θασίαν).

λιπαράμπυκα] Facete utitur comicus dithyrambico epitheto, quod nihil aliud illi significat quam λιπαράν. Μναμοσύνας λιπαράμπυκος dixit Pindarus Nem. 7, 22. BRUNCK.

674. ἀγροικότερον] A. Reliqui libri ἀγροικότον, quod ex εὔτονον præcedente ortum.

677. ἐκείνων ὤν] Similia exempla comparavit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani in ἐκεῖνος.

681. Hesychius: Παρεξηυλημένος· ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων ἀμυδρόν (l. τὸν νοῦν ἀμυδρὸν ἔχων)· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων, τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ γὰρ κατατετρημέναι, ἐξηυλίσθαι (κατατετριμμέναι, ἐξηυλῆσθαι corrigunt) λέγονται. ELM. Similiter Photius p. 395, 27.

682. οἷς] οἷς ὁ R. De Neptuno ἀσφαλείῳ vid. schol.

683. τονθορύζοντες] Sic τονθορύζων Ran. 747. τονθορύσας Vesp. 614. Diversa forma, τονθορυγοῦντες, legitur in luculento Pherecratis fragmento apud Athen. p. 268. F. et Pollucem 6, 58. Plura dabit Valckenarius ad Ammonium p. 119. ELM.

τῷ λίθῳ est τῷ βήματι. Noster Pac. 680. Ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνί. Eccl. 87. Ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν πρυτάνεων καταντικρύ. Hinc vocatur Cleon in Eq. 956. Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. ELM.

684. Hesychius: Ἠλυγή· σκιά. καὶ ἐπηλυγισμός· ἐπισκιασμὸς, σκότος. Consulendi Piersonus ad Mœrin p. 163. Ruhnkenius ad Timæum p. 117. et Hesychii interpretes. ELM. Vitiosus est Hesychii accentus ἠλυγή, corrigendus secundum Arcadium p. 105, 8. ubi in ἀλέγη corruptum est.

685. νεανίας accusativus est, quod hactenus latuit interpretes. Verum potius crediderim nostrum scripsisse νεανίαν, licet receptam habeat Suidas in Παίειν. Meminerint tirones συνηγόρων officium fuisse, non reos, sed accusatores (κατηγόρους) consilio suo et eloquentia adjuvare. Iniquum censet poeta senem in judicio constitutum ab imberbi causidico exagitari. Vide v. 713. et sequentes. ELM. Scribendum νεανίαν cum Elmsleio. Inepta enim est vulgatæ scripturæ ambiguitas.

686. ἐς τάχος] Idem quod ταχέως. Sic εἰς εὐτέλειαν idem quod εὐτελῶς Av. 805. BERG.

ξυνάπτων] Non est *copulans*, quæ Brunckii est interpretatio,

sed potius accipiendum est de brevi concisoque dicendi genere, vel de verborum syllabarumque contractione. Hoc sensu *ξυνάπτειν* dixit Theopompus apud Athen. p. 423. A. *ἠρίσταμεν· δεῖ γὰρ ξυνάπτειν τὸν λόγον.* Scilicet *ἠρίσταμεν* usurpavit pro *ἠριστήκαμεν.* Quod superest, nemini obscurum esse arbitror, quamobrem tantopere festinaverint accusatores. Scilicet iis propositum erat, intra præscriptum temporis spatium, duas puta tresve horas, quam plurima accusationis capita conferre. ELM.

στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι] *στρογγύλα ῥήματα* quæ dicantur optime explicuit Schneiderus ad Theophrast. vol. 3. p. 63. "Metaphorice Dionysius Halic. vol. 5. p. 470, 9. Lysiæ in "argumentandi ratione esse ait *στρογγύλην λέξιν καὶ πυκνήν.* "Ibid. p. 464, 12. *ἡ συστρέφουσα τὸ νόημα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις*: quocum Stephanus comparat Juvenalis *curtum sermone rotato torquet enthymema.* Usus metaphorici "hujus exemplum antiquissimum habet Aristophanes ubi de "oratore ait: *ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι.* "quorum verborum vim scholii auctor vetusti non est assecu-"tus reddens his: *πιθανοῖς, πανούργοις.* Convenit plane no-"strum *gedrungen.* Post Aristophanem Aristoteles Rhetoric. "2, 21. *προστιθέντα τὸ διότι στρογγυλώτατα.* Demetrius Pha-"ler. *συνθεῖναι στρογγύλως καὶ δεινῶς* junxit. Dionysius Hal. "similiter *συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα* Lysiam "ait p. 482, 4.: contra de Isocrate: *στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ* "*τούτου λέξις καὶ συγκεκροτημένη, ἀλλ' ὑπτία καὶ κεχυμένη.* Ci-"cero eodem fere sensu *oratorem* ipsum, *verba* et *orationem* "*pressam* dixit de Orat. 2, 23. 13. Bruti 55. Or. 5."

687. *σκανδάληθρ' ἱστὰς*] *σκανδαλιθρίστας* R. Duplicem scripturam *σκανδαληθριστὰς* et *σκανδάληθρ' ἱστὰς* memorat scholiasta. Hesychius, *σκανδαλοθρίστας, καὶ σκάνδαλον· τὸ ἐν ταῖς μυάγραις.* Incorrupta scriptura utitur Suidas in *σκανδάληθρα.* Cratino hæc verba tribuere videtur Photius p. 516, 1. *σκανδάληθρα* (codex *σκανδαλίθρα*): *καὶ σκάνδαλα λέγουσιν· σκανδάληθρ' ἱστὰς* (codex *σκανδαλίθρας τὰς*) *ἐπῶν· Κρατῖνος. σκανδάληθρον* memorat Pollux 7, 114. 10, 156.

688. *ἄνδρα Τιθωνὸν*] Nota est fabula de senectute Tithoni. Sic *'Ιαπετός* Nub. 998. BERG.

σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν] Ita Eq. 221. *ἀλλὰ παῖε,*

καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα. 692. *ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.* Pac. 320. *ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω.* 654. *καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον.* Malim *κυκήθρα.* ELM.

689. 691. *ὀφλῶν* Elmsleius. Scribebatur *ὄφλων.*

690. *εἶτα λύζει*] *εἶτ' ἀλύει* varia lectio apud scholiastam.

693. Excidit comma post *εἰκότα. ἀπολέσαι* autem cohæret cum *περὶ κλεψύδραν*, quod Dobræus in *παρὰ κλεψύδραν* mutabat, ut *παρ' ἀσπίδα* dicitur.

699. *ὅτ' ἦμεν*] *Quum vigebamus*, ut interpretatur Brunckius. Sic *ὅτ' ἦμεν ἔτι* Lys. 666.

701. *κᾆτα πρὸς ἁλισκόμεθα*] Libri et Suidas *προσαλισκόμεθα. καὶ προσέθ' ἁλισκόμεθα* Elmsleius, *κᾆτα πρὸς ἁλισκόμεθα* positurus, si hæc scriptura exemplis confirmaretur. De quo dixi in præfat. ad Demosthenem vol. 1. p. x. *Πρὸς σῶσον* dixit Eurip. Helen. 956. *πρὸς ἔχειν χάριν* Aristides vol. 1. p. 505, 7. cui *πρὸς ᾔδει χάριν* restitui vol. 2. p. 195, 6.

702. *τί* Elmsleius. *τίς* libri et Suidas in *Μαρψίας.*

703. Thucydidem Melesiæ filium, Periclis in republica gerenda adversarium, memorat noster etiam in Vesp. 947. Ex Plutarcho in Pericle p. 161. F. colligas eum Olympiadis 84. anno primo *ἐξοστρακισθῆναι.* Operæ pretium esset sparsa de eo veterum testimonia in unum conferre. ELM.

Verba *τῷ γὰρ εἰκὸς* leguntur etiam in Thesm. 839. Nec diversa sunt *τῷ χρὴ πιστεύειν* Nub. 385. *τῷ τοῦτο κρίνεις* Plut. 48. Subauditur *τεκμηρίῳ.* ELM.

704. Hesychius: *Σκυθῶν ἐρημία· παροίμια ἀπὸ τῶν φυγόντων ἐξ Ἐφέσου Σκυθῶν διαδοθεῖσα· φοβηθέντες γὰρ καὶ ταραχθέντες, [οὐ] κατὰ γνώμην ἀπῆλθον. τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπό τινων.* Hæc vera esse possunt: sed hoc loco *Σκυθῶν ἐρημία* est ipse Cephisodemus, cujus e majoribus aliquis Scythicam uxorem duxisse videtur: id quod postea Demostheni objectum est. Inde est quod eum v. 707. sagittarium sive servum publicum, et inferius v. 712. patris cognatos Scythas appellat poeta. Cephisodemi meminit noster etiam in Holcasin, a schol. ad v. 710. et Suida in *Εὐάθλους δέκα* allegatus, ubi duas voces de meo adjeci: *Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης ξυνήγορος* | [*τοῖς παλαιοῖς*], *ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις.* ELM.

706. *κἀπεμορξάμην*] Hesychius, *ἀπεμορξάμην: ἐδάκρυσα.* Consulendus Porsonus in præfat. ad Hecub. p. 26. ELM.

709. *Ἀχαίαν* Elmsleius ex Hesychio et Suida in *Ἀχαία*, quocum confer Bekkeri Anecd. p.473, 28. Scribebatur *Ἀχαιὰν*, consentiente Etymolog. M. p. 180, 34. et grammatico Parisino in appendice ad Orionem p. 185. Grammaticorum explicationes afferentur in annotatione ad scholia.

ἠνέσχετο] *ἠνέσχετ' ἂν* Etymolog. M.

710. *κατεπάλαισεν ἂν μὲν* Kusterus. Libri *κατεπάλαισε μὲν ἂν*, nisi quod R. *ἂν* particulam omisit.

715. Hesychius: *Νωδός· ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων· καὶ ἐννεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν.* Vide Plut. 266. et Pollucem 2, 96. ubi laudantur Phrynichus et Eubulus. Diversam formam ex Pherecrate affert idem grammaticus 10, 89. *Μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας; οὔ. τί μ' εἴργασαι; | ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα, | ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος;* ELM.

716. *χὠ Κλεινίου*] Jam ante biennium quam acta est hæc fabula, inter claros oratores habitus est Alcibiades, qui vix dum e pueritia egressus erat. Noster *Διαταλεῦσιν* apud Galenum 5. p. 706. paullo aliter a Brunckio emendatus: A. *Ἀλλ' εἶ σορέλλη, καὶ μύρον, καὶ ταινίαι.* | B. *ἰδοὺ σορέλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.* | A. *ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλαγήσει τῷ χρόνῳ.* | B. *τὸ καταπλαγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.* | A. *ἀποβήσεταί σοι ταῦτά ποι τὰ ῥήματα.* | B. *παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται* | A. *τί ὑποτεκμαίρει, καὶ κακῶς ἄνδρας λέγεις | καλοκαγαθίαν ἀσκοῦντας;* B. *οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, | τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων γηρύεται;* ELM.

717. *κἂν φύγῃ τις*] *κῆν φύγῃ τις* vulgo, ubi *φύγῃ* pro *μὴ πίθηται* dictum videtur, secus quam Brunckio aliisque acceptum est. Demosth. adv. Leptinem p. 498. *εἰ δὲ τοῦτο φεύξονται, καὶ μὴ ἐθελήσουσι ποιεῖν.* Eodem sensu *παραβῇ* dixit Andocides in Alcibiadem p. 121. *ἐὰν δέ τις παραβῇ, μεγάλην ζημίαν ἐπὶ τούτοις ἔθεμεν.* Ad verba *ἐξελαύνειν τὸν γέροντα τῷ γέροντι*, instar omnium allegandus est Antiphanes apud Athen. p. 44. A. *οἴνῳ (δὲ δεῖ) τὸν οἶνον ἐξελαύνειν, | σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα, | κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην, | αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ, Καλλίστρατον μαγείρῳ, | στάσει στάσιν, μάχῃ μάχην, ὑπωπίοις δὲ πύκτην, | πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα.* ELM. *κῆν* libri præbent Eq. 261. Pac. 1356. Quæ crasis Doricæ dialecto magis convenit quam Atticæ.

720. πᾶσι R. Legebatur τοῖσι. Conf. v. 620, 624.

724. λαχόντας τούσδ'] Libri λαχόντας, τοὺς δ'. Correxit Elmsleius. Ipsa lora dicuntur agoranomi. Quod intellexit scholiasta ad v. 967.

ἐκ Λεπρῶν] Quinque horum verborum explicationes memorat scholiasta, quarum duæ tantum dignæ sunt consideratu, altera, οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι· altera, ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς (fort. Λεπροὶ) καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. Mihi posterior unice probatur, nec mirandum hunc Atticæ terræ locum, ut tot alios locos, semel tantum commemorari. Priorem interpretationem parum apte defendit Elmsleius, cujus hæc est annotatio "Ad λεπρῶν subauditur δερμάτων aut κυνῶν. Noster Δαι-"ταλεῦσιν apud schol. ad Theocriti 2, 12.

"τί δαί; λεπρὸν κυνίδιον ἐπρίω τῇ θεῷ
"εἰς τὰς τριόδους;

"ἱμὰς κύνειος est in Vesp. 231. et κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον in "Eq. 289. ubi schol. κυνείῳ σε δέρματι παίσω."

728. φανερὰν] φανερῶς R.

730. ἐπόθουν] Scribendum ἐπόθευν cum Bentleio.

τυ] τοι R.

ναὶ τὸν φίλιον] νὴ τὸν φίλιον Pherecrates apud Pollucem 2, 127. et Suidam in φίλιος, ab Elmsleio comparatus.

731. κῶρι' Elmsleius. κόρι' Γ. κόριχ' R. κόριά γ' Ald.

ἀθλίου] Scribendum ἀθλίω cum Bentleio.

732. μᾶδδαν] Scribebatur μάδδαν, nisi forte forma Dorica α brevi est pronunciata. Librorum in hac re auctoritas nulla est. Nam Atticam quoque formam μᾶζα librarii tantum non constanter μάζα scribunt contra regulam Herodiani περὶ μονήρους λέξεως p. 31, 19.

ἀμβᾶτε] Dixit ἀμβᾶτε poeta, quia actores εἰσελθόντες κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι, teste Polluce 4, 127. Eadem de causa dixit ἀνάδος v. 245. ἀνάβαινε Eq. 149. Vesp. 398. 1341. ELM.

733. ἀκούετον δή, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα] Quum tribrachum et anapæstum in versibus iambicis rarissime conjunxerint comici Græci, de quo dixi ad v. 47, rationi consentaneum erat ut magis etiam ab dactylo et anapæsto abhorrerent, quos pedes consociari vel in anapæsticis versibus inelegans habetur. Nostri

tamen loci corrigendi quas critici excogitarunt rationes, ut vel *ἀκούετε δὴ*, vel *ποτέχετον τὰν*, vel *πότεχ' ἐμὶν*, vel *πότσχετ' ἐμὶν* scriberetur, nulla est quin aliquid dubitationis habeat. Itaque veram esse censeo librorum scripturam nec mirandum, quum vix tria quattuorve tribrachi ante anapæstum positi exempla inveniantur, unum tantum de antiquiore comœdia superesse dipodiæ ex dactylo et anapæsto compositæ exemplum, cui duo accedunt comicorum recentiorum, alterum Damoxeni apud Athenæum 3. p. 102 c. *αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις, κακὸν | ἠλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα | ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν.* alterum Machonis 8. p. 346 b. *εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολᾷδας Μυκονίας.* Neque enim operæ pretium est alia commemorari quæ librariorum peccatis deberi ostendit Dobræus loco ad v. 47. ab me indicato. Cum Aristophanis versu, in quo *τὰν γαστέρα* præter exspectationem dictum est pro *τὸν νοῦν*, comparandus locus simillimus Eq. 1014. *ἄκουε δή νυν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.* Reliquum est ut Elmsleii annotationem apponam, memorabilem propter novas quasdam de secunda et tertia persona dualis observationes, quæ verissimæ videntur quatenus ad scriptores Atticos pertinent. Nam de Homero rectius judicavit Buttmannus Grammat. vol. 1. p. 349. Nec quæ de prima persona dualis dixit Elmsleius extra dubitationem posita videntur.

ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα] Aut legendum *ποτέχετον τὰν γαστέρα*, aut reponenda Dorica forma trisyllaba aoristi, qui Atticis est *πρόσχετε* vel potius *πρόσσχετε*. Dorienses *πότσχετε* dixisse minime affirmarim: Atticos *κατφθίμενος* vel *καπφθίμενος* dixisse satis constat ex Eur. Suppl. 894. Electr. 1299. Rhes. 378. Numerum dualem cum plurali permistum habes cum alibi, tum in Pluto 73. *κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετον.* In Nub. 1506. vera scriptura esse videtur: *τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζέτην εἰς τοὺς θεοὺς, | καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν;* Priorem versum insigni diversitate emendarunt librarii et editores, quippe qui nescirent secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse. Eodem ductus errore Brunckius *εἰχετόν γ'* edidit in Soph. Œd. Tyr. 1511. ubi recte vulgo repræsentatur: *Σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας.* Ita Eur. Alc. 664. *Τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην.* Ita quoque Scolion omnium celebratissimum apud Athen. p. 695. B.

Ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν, | φίλταθ' Ἁρμόδιε κἀριστόγειτον, | ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην, | ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην. Hæc etiam mutavit Brunckius Analect. 1. p. 156. Præterea vera scriptura aliquoties apud Platonem exhibetur: ut εὑρέτην Euthyd. p. 191. C. ἐπεδημείτην ibid. ἐμαθέτην p. 198. E. ἐκοινωνησάτην de Legg. 6. p. 856. B. εἰπέτην Sympos. pag. 1185. B. In cæteris plerisque veterum scriptorum locis librarios sibi obtemperantes habuerunt grammatici Alexandrini: sed nullum memini vidisse versum qui veram hujus personæ formam non admittat. Obstare quidem videtur Homerus Il. Θ. 455. ubi vulgo legitur: Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ, | ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν. Sed in illo loco, quicquid de numero duali statuatur, indubie reponendum est ἵκησθον, ut sit ἂν ἵκησθον futurum Homericum pro ἵξεσθον. Porro scribendum est καμέτην Il. Θ. 448. λαβέτην K. 545. ἐπέτην Λ. 775. ἠθελέτην 781. ἠλθέτην Æsch. Agam. 1216. ἐφύτην Soph. Œd. Col. 1379. ἐβάτην 1696. ἀπεφυγέτην 1739. ἐλαχέτην 1746. εὐδαιμονοίτην Eur. Med. 1073. δρῴτην Alc. 213. ἠρκεσάτην El. 1300. ξυνωμνύτην (ubi malim ξυνόμνυτον) Aristoph. Eq. 236. ξυνεβήτην Vesp. 867. ἠλθέτην Av. 112. Thesm. 1158. ἐμελλέτην Plut. 103. φθανοίτην 485. Plura exempla inter legendum observata enotare neglexi[a]. Grammaticis Alexandrinis debemus etiam primam personam dualem, quam ter tantum apud probatos scriptores offendi. Homerus Il. ψ. 485. Δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος. Soph. Phil. 1079. Λῴω τιν' ἡμῖν· νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον. El. 950. Ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον[b]. Ubique reponenda videtur prima persona pluralis, quam in Homero multi agnoscunt. Hiatum facile vites, legendo περιδώμεσθ'. In Sophocle fraudi fuisse librariis conjicio dualia νὼ et μόνα: qua etiam de causa in Plut. 447. contra omnes libros, quantum scimus, post ἀπολιπόντε Fracinus φευξούμεθον invexit, relicto διαμαχούμεθα in proximo versu. Verum, ut concedam φευξούμεθον Græcum esse, quod quidem ægre concesserim, nostrum ab hac ἀκριβείᾳ longe alienum fuisse docebunt sequentia. Av. 664. Καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα. Ran. 885. Εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν. Plut. 608. Ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθὶ μεταπέμψεσθον.

[a] Conf. Elmsl. ad Eurip. Medeam p. 240.

[b] λελείμμεθα codex Monacensis, nullius auctoritatis liber.

Locus observatu dignissimus est Ran. 1479. Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. τί δαί; | ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν. εὖ τοι λέγεις. Dixit ὀνοματοθήρας Pompeianus apud Athen. p. 98. A. Πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον, ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον. ELM. De prima persona dualis Elmsleius iterum dixit ad Eurip. Iphig. Taur. 777. in Museo Cantabrigiensi fasc. 6. p. 294.

737. πρίαιτο] πρίατο R.

738. ἀλλ' ἔστι γάρ μοι] ἀλλ' ἐστὶν ἡμῖν Suidas in ἀλλ' ἐστὶν et Μεγαρικαὶ σφίγγες.

μαχανά] μηχανά R.

739. χοίρως Elmsleius. Libri χοίρους.

φέρεν Brunckius. Libri φέρειν.

742. εἴπερ] αἴπερ Elmsleius.

ἰξεῖτ' Elmsleius. ἰξεῖτ' R. Vulgo ἴξετ'.

743. τὰ πρᾶτα (πρῶτα R.) — τᾶς λιμῶ] Ran. 421. κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

τᾶς λιμῶ Bentleius. Libri τᾶς λιμοῦ. λιμὸν feminino genere dicit more Dorico. Vid. Phrynich. p. 188. ed. Lobeck.

745. κἤπειτεν ἐς] κἤπειτ' εἰς R. εἶτεν et ἔπειτεν, quorum altero utitur Scymnus v. 568, utrumque Machoni restitui apud Athen. 13. p. 583, ἐσχάτως βάρβαρα dicit Phrynichus p. 124. ed. Lob. Quæ observatio non pertinet ad dialectos Doricam et Ionicam. Nam ἔπειτεν sæpius dixit Pindarus, Ionibus autem εἶτεν et ἔπειτεν tribuit Ælius Dionysius apud Eustathium p. 1158, 37. legiturque apud Herodotum.

746. γρυλιξεῖτε] Vulgo γρυλλιξεῖτε. Vide ad Plut. 307.

747. χοιρίων μυστηρικῶν] Quia Cereri in sacris illis, quæ mysteria dicebantur, immolari solebant. Hinc etiam v. 764. χοῖροι μυστικοὶ dicuntur. Vide Muret. Var. Lect. 3, 7. KUST. Conf. Pac. 374.

748. ἐγὼν] ἐγὼ R.

καρυξῶ R. Legebatur καρυξῶ γε.

Δικαιόπολιν ὄπα. Δικαιόπολι] Sic emendavi interpunctionem vitiosam Δικαιόπολιν. ὄπα Δικαιόπολις;

749. Δικαιόπολι R. Legebatur Δικαιόπολις.

750. ἀγοράσοντες] ἀγορασοῦντες R.

ἵκομες Elmsleius. ἵκομεν R. Vulgo ἥκομες. ἥκομεν Γ. Δ.

751. διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ] Præter exspectationem dic-

tum pro *διαπίνομεν*. Nam ad ignem compotare solebant veteres. Pac. 1131. *οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις, ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων*. Plato Rep. 2. p. 372 c. *μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ μετρίως ὑποπίνοντες*. 4. p. 420 d. *πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους*.

ἀεὶ R.Γ. et Suidas in *διαπεινῶμεν* et *διαπίνωμεν*. Scribebatur *αἰεί*. *αἰὲς* Brunckius. Quæ forma legitur Lysistr. 1267.

753. *οἷα δή*] Id est *πράττομεν οἷα δὴ πράττομεν*. Similiter Eurip. Heracl. 632. *πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία*. Est igitur *οἷα δή* idem fere quod Angli et Germani dicunt *so so*, Galli *là là*.

754. *ὅκα μὲν ἐγὼν* A.Γ. *ὅκα μὲν ἐγὼ* R. *ὅκα μὲν*, omisso *ἐγὼν*, C. *ἀλλὰ γὰρ ὅκα μέν γα* Ald. et, qui *ἐγὼν* inter *μὲν* et *γα* adscriptum habet, B.

τηνῶθεν R. Scribebatur *τηνόθεν*. Unde explicanda est præcedentium verborum interpolatio in libris deterioribus.

755. *ἔπραττον*] Scribendum *ἔπρασσον* cum Elmsleio. *ἐξορύσσετε* servarunt libri v. 763.

τῇ] Scribendum *τᾷ* cum Brunckio.

757. *σά μάν* A.R. et margo B. *σαμάν* Ald. *σὰ μέν* C. *τί μάν* B. *τιμάν* Δ, qui in margine *γρ. σαμάν*.

758. *τί δ' ἄλλο* Dicæopolidi tribuunt A.B. Megarensi continuat Ald., *Μεγαροῖ* cum sequentibus *πῶς ὁ σῖτος ὤνιος* conjuncto. Veram rationem secutus est Suidas in *τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ*.

πῶς ὁ σῖτος ὤνιος] Eq. 480. *πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;*

759. *παρ' ἀμὲ* R. *παρ' ἁμὲ* vulgo, quod revocandum. *παρὰ με* Γ. Gregorius Corinth. p. 237. *καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἁμὲ φασίν*. ubi Aristophanis locum indicavit Koenius. *παρ' ἁμὶ* Elmsleius. Nec ferendus accusativus foret in veteri Atticorum dialecto. Sed Doricæ dialecti ratio alia esse potuit.

πολυτίματος ᾇπερ τοὶ θεοὶ] *πολυτίμητος* alio sensu, *multum honoratus, venerandus*, deorum est epitheton usitatissimum, ut *πολυτίμηθ' Ἡράκλεις* infra v. 807. Hic autem de grandi pretio dictum est.

760. *οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;*] Vide annotationem ad scholia.

761. τῶν R. Vulgo ὧν, consentiente Gregorio Cor. p. 244.

762. ἀρωραῖοι] ἀρουραῖοι R. Synesium epist. 105. δίκην ἀρουραίου μυὸς ἐνεδεδύκει comparavit Berglerus.

763. πάσσακι] Corrupte Hesychius πασσακίῳ: πασσάλῳ.

ἄγλιθας Suidas in ἄγλιθες. Libri ἀγλίθας (γλίθας R).

764. χοίρως Bentleius. Libri χοίρους.

766. παχεῖα καὶ καλά A.C.R.Γ. et Gregorius Cor. p. 252. παχεῖαι καὶ καλαί Ald. Alteram filiam post alteram ostendit Megarensis.

767. χοῖρος] Ludunt in ambiguitate vocis, quæ et porcum et τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον significat. BERG. Eandem esse vocis Latinæ *porcus* ambiguitatem ex Varrone constat de re rust. 2, 4, 10.

ναὶ] νὴ R.

770. τὰς ἀπιστίας] Notandum numero plurali dictum, quo fortasse non esset usus in sermone Attico. Longe alia Platonici loci (Rep. 5. p. 450 c.) ratio est, a Mitchello citati.

772. περίδου Suidas in θυμιτίδων et περίδου, scholiasta Equit. 788. et Brunckii editio. περιδοῦ Γ. et editiones ante Brunckium.

μοι R.Γ, scholiasta Equit., Suidas. Legebatur νῦν μοι.

θυμητιδᾶν scripsi ex Γ. Sed veram formam θυματιδᾶν servarunt A.B.C.Δ. θυμητίδαν R. θυμιτιδᾶν Ald. θυμητίδων (θυμητίδα codex Oxoniensis) Suidas in περίδου. θυμίτιδος scholiasta Equit. 788. θυμίτων Suidas in θυμιτίδων. ἅλας θυμίτας in sermone Attico dicit infra v. 1099.

774. ναὶ] νὴ R, ut 767.

775. σὺ] Scribendum τὺ cum Brunckio.

εἶμεναι A.B.C.R.Γ.Δ. Legebatur ἤμεναι. Gregorius Cor. p. 227. τὸ εἶναι εἶμεναι λέγουσι.

777. τὺ Kusterus. Libri σύ.

χοιρίον] Legebatur χοιρίδιον. Correctum ex R, qui τὸ χοιρίον.

778. σιγῆν ex Gregorio Cor. p. 228. repositum. Libri σιγῆς. Scholiasta σιγᾶς.

779. τ' R. τύ γ' libri reliqui et Gregorius Cor. p. 231.

ναὶ τὸν R. Legebatur ναὶ μὰ τὸν.

780. κοῒ κοΐ] κοί κοί R.

782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e

Varronis verbis ad v. 767. citatis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adultarum feminarum, quas aliquamdiu jam exercuit Veneris palæstra. Idcirco comicus in Ran. 430. Calliam dicit, non *χοίρου*, sed *κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον*. Hanc tamen differentiam non religiose observant, et alibi promiscue fere adhibentur hæc nomina. BRUNCK.

Verba *πέντ' ἐτῶν* ad Megarensis orationem retuli cum Elmsleio. In libris Dicæopolidi tribuuntur.

πέντ' ἐτῶν] Vertendum, *intra quinquennium*, ut Vesp. 260. *Ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον*, *quatriduo ad summum*: ubi longe diversa dant interpretes. ELM.

784. *οὐχὶ*] Legebatur *οὐδὲ*. *οὐ* R.

αὐτηγί — θύσιμός ἐστι om. R.

αὐτηγί A.B.C.Γ.Δ. *αὐτηί* Ald.

αὐτηγί] Hæc vox reponenda videtur etiam in Av. 821. *Ἆρ' ἐστὶν αὐτηγὶ Νεφελοκοκκυγία*. In Lys. 603. *ταυτασγί*, et in 604. *τουτουγὶ* malim, ubi pro vulgato *τουτουί*, quod in metrum peccat, suspectam vocem *τουτουδὶ* invexit Brunckius. Eadem pronominis forma nostro restituenda videtur Ran. 1504. *Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων, | καὶ τουτουγὶ τοῖσι πορισταῖς, Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ, | τόδε δ' Ἀρχεμόρῳ*. Subaudiantur *ξίφος*, *βρόχος*, et *κώνειον*. ELM.

786. *νέα*] *νεαρὰ* scholiasta ad v. 739. *νεαρὰ* Athenæus 9. p. 374 f.

788. *αἱ*] *εἰ* R.

χοῖρος] *χῶρος* edd. vett. quæ scriptura non temere rejicienda est. *χοῖρος*, ut vulgo, Athenæus p. 374. F. In Lys. 599. vulgo legitur, consentiente Ravennate: *Σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις; | Χωρίον ἐστί· σορὸν ὠνήσει· | μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω*. Edd. nonnullæ in secundo versu *καίριόν ἐστι* habent, quod ex mera conjectura profectum videtur. Brunckius *καίριος ἐσσί γε* dedit, quam scripturam defendi posse putat ex Eurip. Hel. 1250. *Πιστὴ γὰρ ἐσσὶ σῷ πόσει φεύγουσά με*: ubi malim, *πιστὴ γὰρ εἶ σύ*. In Aristophane legendum opinor, *χοιρίον ἔσται*: quæ conjectura lucem accipit ex Pac. 374. *Εἰς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· | δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι*. ELM.

790. *ὁμοματρία γάρ ἐστι κὴκ τωὐτῶ πατρός*] Sophocles Antig. *ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός*.

τωυτῶ Brunckius. τωυτοῦ A.B.Γ.Δ. ταυτοῦ Ald.

791. ἀλλ' ἂν R. Legebatur αἰ δ' ἂν.

κἀναχνωανθῇ Elmsleius. Libri κἀναχνοανθῇ.

τριχὶ A.B.C.R.Γ.Δ. γ' ἐν τριχὶ Ald.

792. ἔσται R. Legebatur ἐστι.

θύειν] Scribendum θύεν cum Elmsleio.

793. τἀφροδίτῃ Elmsleius. τῆι ἀφροδίτηι R.Γ. τῇ 'φροδίτῃ Ald.

794. γα Brunckius. Libri γε.

795. γίγνεταί γα] γίνεται γε R.

τᾶνδε] τῶνδε Γ.Δ.

τᾶν] τῶν R.Γ.Δ.

796. ἂν] ἐς B.Γ.Δ.

ὀδελὸν] ὀβελὸν R.

ἀμπεπαρμένον Elmsleius. Libri ἐμπεπαρμένον. Conf. v. 1007.

798. ποτειδᾶ B.Δ. ποτεῖδα A. ποτεἶδα Γ. ποπῖδα C. ποτεῖδαν Ald. ποσειδῶ R.

κἂν ἄνευ B.Γ.Δ. κἄνευ A.C.R. ἂν κἄνευ Ald. Scribendum κἂν ἄνις cum Bentleio ex v. 834.

799. ἅ κα διδῷς Elmsleius. Libri ἃ καὶ δίδως. "Veram "scripturam habuisse videtur schol. qui interpretatur ἅτινα ἂν "παραβάλῃς. Producitur κα superius v. 735. et sæpissime "apud Theocritum. Vide Idyll. 1, 4. 5. 8. 3, 27. 5, 21. 8, "68. Ita, sed ex emendatione, Epicharmus apud Athen. "p. 236. A. Καἴκά τις ἀντίον τι λῇ τήνῳ λέγεν. Idem paullo "inferius: Ἄς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας. In Eq. "201. cod. Ravennas habet: Αἴκα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας [μᾶλλον] "ἔλωνται." ELM.

800. ἐράτῃ] ἐρώτα R.

801. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; nequitia est, et jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρέβινθος, quod *penem* etiam significat, qua potestate occurrit Ran. 545. BRUNCK.

κοΐ ter A.B.C.Γ: bis R, Ald.

802. Post hunc versum in codicibus sequitur, Δι. τί δαί; σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός; Κο. κοΐ κοΐ. ut in Ravennati libro scriptum est, cui corrigendo operam frustra insumserunt critici non animadvertentes grammaticum, cujus ille versus est, σῦκα suæ ætatis consuetudine syllaba priore correpta dixisse. Futile

additamentum, quod non legit Suidas hujus loci mentionem faciens in v. *φίβαλις*, ejiciendum esse perspexit Bentleius, neque obscura ejus origo est. Nam ad præcedentia verba *φιβάλεως ἰσχάδας* adscriptum fuit, opinor, *σῦκα τρώγοις ἄν*. Reliquorum librorum varietates hæ sunt *τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός* A.Γ. *τί δαὶ σὺ κα τρώγοις ἂν αὐτός* R. *τί δαὶ σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἄν* B. *τί δαὶ σὺ κατατρώγοις ἂν αὐτός* C. *τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν* Ald. *τί δαὶ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν* Juntina secunda et Kusteriana.

806. *τρώζονται*] *τρύζονται* R, quod ad *γρύζονται* alludere videbatur Elmsleio. *τρώξονται* Suidas in h. v.

808. *τραγασαῖα*] De Tragasis consulendus Stephanus Byzantinus, qui ad hunc versum et 853. respexit. In hoc loco ludit poeta *παρὰ τὸ τραγεῖν*, in altero, *παρὰ τὸν τράγον*. Hoc monuit Kusterus. ELM.

809. *οὐχὶ*] Scribendum *οὔτι* ex R.

810. *ἐγὼ γὰρ αὐτῶν*] Scribendum *ἐγὼ γὰρ αὐτᾶν* cum Elmsleio.

τάνδε μίαν ἀνειλόμαν] Quippe qui fame urgebatur: vel latet hic obscenior aliquis jocus. BRUNCK. *ἀνελόμαν* R. *ἀνειλόμην* A.B.C.Γ.

813. *ἅτερον* Brunckius. Libri *ἕτερον*.

τροπαλίδος] *τροπαλλίδος* vulgo. *τροφαλλίδος* Suidas in *Πόσου πρίωμαι*. *τροπηλίδος* idem in *Τροπηλίς*, qui ex ordine litterarum *τροπιλλίς* legisse videtur. Mendose Hesychius: *Τριοπηλίς· δέσμη σκορόδων*. et inferius: *Τριτοπηλίς· σκορόδων δέσμη· ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι*. Alii grammatici *τροπηλὶς* habent, quod verum videtur, et in Doricum *τροπαλὶς* mutandum est. ELM. *τροπαλίδος* mihi præbuit Γ.

815. *ταῦτα δή*] Subauditur *δράσω*, ut in Vesp. 851. Eodem sensu usurpatur *ταῦτά νυν* Vesp. 1008. et *ταῦτα* nude Eq. 111. Vesp. 142. Pac. 275. ELM.

816. *Ἑρμᾶ 'μπολαῖε* Scaliger. Libri *ἑρμ'* (vel *ἕρμ'*) *ἐμπολαῖε*. Scholiasta, *Ἕρμ' ἐμπολαῖε: τὸ πλῆρες Ἑρμᾶ*.

817. *ἐμαυτῷ* Bentleius. Libri *ἐμαυτοῦ*.

ματέρα] *μητέρα* R.

818. *ὦ 'νθρωπε* R.Γ. Vulgo *ἄνθρωπε*.

819. *τοίνυν* A.C.R.Γ, *τοίνυν γ'* Ald.

820. *ἵκει* A.C. *ἥκει* R, Ald.

822. κλάων] κλαίων R. hic et 827. Idem σάκκον pro σάκον.

823. φαντάζομαι] Hesychius, fortasse ex hoc loco, interpretatur συκοφαντοῦμαι, et Suidas. Sed dialectus postulat φαντάδδομαι, quod posuit Valckenar. in epistola ad Roeverum p. lxxvi. Sic γυμνάδδομαι Lys. 82.

φαντάζομαι ὑπὸ τοῦ. δι. τίς A.C. et correctus B, quos Brunckius secutus est ὑπὸ τοῦ in ὑπό του mutato. φαντάζομαι. δι. ὑπὸ τοῦ; τίς editiones ante Brunckium.

ἀγορανόμοι] Dicæopolidi tribuunt A.B, Megarensi C, Ald.

ἀγορανόμοι Elmsleius. ἀγορανόμοι Γ. ὦ ἀγορανόμοι B.Δ. "*in A.C.* ἀγορανόμος *vel* ἀγορανόμοι" Brunckius. οἱ δ' ἀγορανόμοι Ald.

826. τί δὴ Brunckius. τιὴ libri, vel τίη ut R.

828. μὴ 'τέρωσε A.B.C. Ald. μήτ' ἐτέρωσε R.

μὴ 'τέρωσε] Quoties μὴ a voce excipitur cujus prima littera post quamvis fere longam vocalem elidi potest, apostrophum elisionis notam adhibendam censeo. Itaque malim μὴ 'γὼ quam μὴ ἐγὼ repræsentare, similique ratione, μὴ 'στὶ, μὴ 'χω, μὴ 'γραφον, μὴ 'ν, μὴ 'ξ, μὴ 'πί. Reliquas voces plene scripserim: ut μὴ ἀλλὰ, μὴ αὐτὸν, μὴ ἔλθοι, μὴ εὕρω, μὴ ἡμεῖς, μὴ οὐ, in quibus non elisionem sed crasin fieri existimo. Idem de ἢ ante vocalem statuendum est. Ceterum fallitur Brunckius, qui in Ran. 64. ἢ ἕτερα pro quattuor syllabis exhibet. Edd. ἢ 'τέρα habent, unde scribendum ἢ ἑτέρᾳ φράσω. Adverbium ἑτέρᾳ legitur etiam in Nub. 813. Pac. 1245. Eq. 35. Οὐ προσβιβάζεις μ', ἀλλ' ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον. Ita scribendus est iste versiculus. Adverbium θἀτέρᾳ, quod vulgo legitur apud Soph. Trach. 272. nostro restituendum est Vesp. 497. Eccl. 498. ELM.

τρέχων R. Vulgo ἰών. Noster Av. 991. Οὐκ οὖν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων. ELM.

830. ἀπέδου τὰ χοιρία] τὰ χοιρίδι' ἀπέδου vulgo. Nunquam senarium claudit vox trisyllaba quæ duas priores corripit, nisi præcedat monosyllaba: ut ἐν ἀγορᾷ superius v. 533. Eq. 1245. 1373. ὁ βασιλεὺς inferius v. 1224. ὁ Παφλαγὼν Eq. 136. 1392. τὸ θύριον Thesm. 27. 28. δύ' ὀβολὼ Ran. 141. τὰ τεμάχη 517. τίν' ἔχετον 1422. τὸ παράπαν Plut. 351. τὸν ἕτερον 397. τὰ μεγάλα 845. Plura exempla apud nostrum non offendi. Quod ad hunc locum attinet, scripsit poeta χοιρία, quod imperiti librarii in χοιρίδια mutarunt, ut in v.

777. factum est. Deinde mutatus est ordo verborum, ut versus numeris suis restitueretur. ELM. Retinui scripturam vulgatam.

832. πόλλ'. ἀλλ' ἀμὴν Elmsleius. πολλὰ ἀλλὰ μὴν R. πολλὰ ἀλλὰ μὲν Γ.Δ. πολλά γ'. ἀλλὰ μὲν Ald. ἀλλὰ μὴν lemma scholii.

833. πολυπραγμοσύνη R. Legebatur πολυπραγμοσύνης.

νυν] Libri νῦν.

τρέποιτ'] τράποιτ' R. Conf. ad Lys. 915.

834. πειρῆσθε] πειρᾶσθε R.

835. παίειν] Hesychius: Παίει· τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει· ἢ ἐσθίει. Postremo sensu latet hoc verbum in Epicharmi fragmento apud Athen. p. 236. A. Οὐ λῶντι παίων, ἀλλὰ μαστιγῶντί με. Cognatum est verbum Ionicum πατέομαι, ab Herodoto aliisque usurpatum, cujus futurum πάσομαι et aoristus ἐπασάμην nonnunquam apud Atticos scriptores inveniuntur. ELM. παίειν om. R.

μᾶδδαν] Libri μάζαν· μάδδαν Portus. Conf. v. 732.

836. 837. ἄνθρωπος —ἀνήρ] Libri ἄνθρωπος — ἀνήρ.

842. ὑποψωνῶν] ὑποφανῶν R.

πημανεῖ τι] Legebatur πημανεῖται, quod non potuit significatu activo dici. πημανεῖ hinc attulit Suidas in hoc ipso vocabulo: unde Elmsleius πημανεῖ τις. Præstat πημανεῖ τι ab L. Dindorfio ad Xenophontis Cyrop. 8, 7, 15. restitutum.

843. ἐξομόρξεται] ἐναπομόρξεται Suidas in h. v.: quod legisse videtur scholiasta, qui pariter atque Suidas interpretetur ἐναποψήσεται, ἐναπομάξει. Grammaticus in Mingarelli Catalogo codicum Nanianorum Græc. p. 494. ex Aristophane attulit τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι ἐναποψήσεται· ὅ ἐστιν ἀπομάξει.

Πρέπις] Πρέμις Suidas.

σοι] σου A, perperam. Euripides Bacch. 340. μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. BRUNCK. σου etiam R.

849. Κρατῖνος] Idem, ut videtur, qui infra memoratur v. 1173, diversus a Cratino poeta comico.

ἀεὶ] Scribendum αὖ cum Elmsleio.

μιᾷ μαχαίρᾳ] Hesychius, μιᾷ μαχαίρᾳ: τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο. Adeundi Hesychii interpretes et Pollux 2, 32. 10, 140. ELM. Photius p. 269, 15.

850. ὁ περιπόνηρος 'Αρτέμων Bentleius. οὐδ' ὁ περιπόνηρος

'Αρτέμων vulgo. οὐδ' ὥσπερ ὁ πονηρὸς 'Αρτέμων Suidas in Ὄζων, quod eodem redit. Bentleii emendationem confirmant scholiastæ verba: Παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ 'Αρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν. Hesychius: Περιπόνηρος 'Αρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Περιφόρητος 'Αρτέμων. εἰσὶ δὲ 'Αρτέμωνες δύο. Athenæus p. 533. E. Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς, ἐν τῷ περὶ 'Ανακρέοντος, προθεὶς τὸ, Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος 'Αρτέμων, τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν 'Αρτέμωνα, διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης· καὶ γὰρ 'Ανακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν, ἐν τούτοις·

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ, καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῇσι * * * βοός.
νεόπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισι
κἀθελοπόρνοισιν ὁμιλέων, ὁ πονηρὸς 'Αρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τεθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτα σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα,
πάϊς Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορέει
γυναιξὶν αὔτως * * *

In Anacreontis versibus, quæ probabiliter emendare non potui, intacta reliqui. Meminerint tirones in vocibus νεόπλυτον, ὁμιλέων, σατινέων, χρύσεα, φορέων, φορέει, crasin adhiberi. De hoc Artemone et altero juniore, qui Periclis ætate vixit, consulendus Plutarchus in Pericle p. 167. B. Nescio an ex eodem Anacreontis carmine desumptus sit versus quem conservavit Ammonius in Γῆμαι: Καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Argumentum plane simile est, nec diversum metrum, modo legas, καὶ θάλαμ', ἐν τῷ. Sed hujusmodi emendationes periculo non carent. ELM.

853. τραγασαίου] V. ad v. 808.

854. αὖθις] αὖτις R.

855. Λυσίστρατος] Memoratur Eq. 1265. Vesp. 787.

858. Verba πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας eodem sensu comparent in Eccl. 808. Liceat mihi obiter monere, pro menstruo temporis intervallo libentius dixisse Atticos τριάκοντα ἡμέρας quam

μῆνα, ut Galli hodierni pro *une semaine*, *deux semaines*, usurpant, *huit jours*, *quinze jours*. Sic σπονδὰς τριακονθημέρους dicebant, non μηνιαίους. ELM. Hoc Thucydidis 5, 47. Isocratis p. 388 e. aliorumque exemplis confirmat Mitchellus.

860. ἴττω Ἡρακλῆς] De hac Thebanorum jurandi formula v. Valcken. ad Eurip. Phœn. 1671. BRUNCK.

τὸν τύλον diserte schol. qui tamen τραχήλου τύλαν ex Teleclide allegat. Scholiasten describit Suidas in Τύλα, qui τὰν τύλαν, ut vulgo, in hoc versu repræsentat, quod in v. 954. habent omnes libri ex necessitate. Pollux 7, 133. Τύλη δ' ἐκαλεῖτο, ἡ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθῶν γινομένη τριβή. Utramque formam hoc sensu agnoscit Hesychius. Masculinum τύλος, *clavus ligneus*, superius legitur v. 553. ELM.

861. Ἰσμηνία] Ἰσμήνιχος vocatur v. 954. Fortasse igitur hic quoque Ἰσμήνιχε scribendum. Nomina hujus formæ non raro depravarunt librarii. ἰσθμηνία R.

862. Θείβαθεν] θήβαθεν R.B.Δ. θείαθεν A.C.

863. τοῖς ὀστίνοις] De hoc genere tibiarum vide, præter scholiastam, Hesychium in κάκτος, Plutarchum Moral. p. 150. et 1104. Athenæum 5. p. 182 e. KUST. Antiatticista p. 110, 27. ὄστινα: τὰ ὀστέϊνα. Ἀριστοφάνης. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 262.

φυσῆτε] φυσεῖτε R.

τὸν πρωκτὸν κυνός] κομμάτιόν ἐστιν ἀπὸ παροιμίας, schol. Est cantilenæ nomen.

864. παῦ' ἐς κόρακας] Legitur etiam in Av. 889. ELM.

865. προσέπτανθ' R. Legebatur προσέπταν.

866. Χαιριδῆς Brunckius. Libri χαιριδεῖς.

βομβαύλιοι] βομβαυλιοί R. Hesychius, βομβαύλιος: ὁ αὐλητής, ἀπὸ τοῦ βομβεῖν.

867. νεὶ Brunckius. Vulgo νή.

Ἰόλαον] ἰώλαον R.

ἐπιχαρίττως γ' ὦ Elmsleius. ἐπιχαρίττω γ' ὦ R. ἐπιχαρίτως γ' ὦ A.B.C.Γ. ἐπιχαρίτως ἄν γ' ὦ Ald.

868. Θείβαθι] θήβαθι R.

869. τἄνθεια] τἄνθια R. Quod verum esse potest. V. exempla mutatæ a Bœotis ει diphthongi in ι quæ ex inscriptionibus collegit Boeckh. vol. 1. p. 723. Sed probabilius

est librarii errore scriptum esse ut τἀγχέλια pro τἀγχέλεια v. 1043. in eodem codice. τἄνθεα A.C.Γ. καὶ τ' ἄνθεα Ald.

ἀπέκιξαν] Hesychius, ἀπέκειξαν: ἀποπεσεῖν φυσῶντες ἐποίησαν.

χαμαί] χαμούς A.

870. ἐγὼ] ἰὼ Elmsleius.

871. ὀρταλίχων] Sic gallos gallinaceos a Thebanis vocari ait Strattis apud Athen. 14. 622 a. Hesychius, ὀρτάλιχοι: οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί· (de qua significatione v. Blomfield. in glossaria Æsch. Agam. 54.) καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες. Hic in genere de alitibus dictum.

τετραπτερυλλίδων] Id est *locustarum*; quæ sic dictæ fuerunt a quattuor alis, quibus instructæ erant. Iis autem Græcos olim vesci solitos fuisse, ex hoc loco Aristophanis constat. Sed de esu locustarum, apud varias gentes olim recepto, plura collegit Bochartus Hierozoic. part. 2, l. 4. c. 7. ubi et loci hujus mentionem fecit. KUST. ὀρτάλιχοι et τετραπτερυλλίδες manifesto sunt aves et quadrupedes. Gallos gallinaceos et locustas vel cicadas hic intelligi falso existimant interpretes. ELM. Recte hæc interpretari videtur Elmsleius. Quum πτέρυγες non solum alæ avium, sed etiam pinnæ piscium dicantur, omninoque ad alias res plurimas hoc vocabulum transferatur, non ineptum videtur quadrupedes τετραπτερυλλίδας dici. Scholiastæ interpretatio de locustis, ipsius videtur esse conjectura. Locustas ut cibum vilissimum turdis opponit Dicæopolis v. 1116. Tanto absurdius est de locustis hic cogitari ubi ratio postulat ut cibi delicatiores memorentur.

872. κολλικοφάγε Βοιωτίδιον] Observatu dignum est κ. B., ut τέκνον φίλε ELM. Erotianus p. 202 κόλλικες: ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων. (sequitur locus Aristophanis.) τινὲς δὲ τὰ ἴτρια ἐνόμισαν. Similiter Galenus p. 504. Deminutivum Βοιωτίδιον ex hoc loco annotavit Stephanus Byz. in Βοιωτία.

873. ἐστὶν A.R. ἔστ' ἂν Ald.

874. γλαχὼ] De hac forma dixi ad Stephani Thesaurum vol. 2. p. 288.

874.—876. Formas Doricas ψιάθως, κολοιώς, τροχίλως, κολύμβως restituit Bentleius. Libri vulgares præbent in ους, cum Athenæo 9. p. 395 e.

876. *κολύμβως*] Hesychius, *κόλυμβοι: αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα, ἢ ζωύφια ἐν κολυμβήθραις.* ELM.

ὡσπερεὶ — ἐλήλυθας om. R.

877. *ὀρνιθίας*] Inepte hoc interpretatur scholiasta, *χειμὼν ἐν ᾧ τὰ ὀρνίθια διαφθείρεται.* Bœotum cum multis avibus suis tanquam tempestatem in forum ingruere dicit, ficto utens nomine *ὀρνιθίας*. Nam ventorum nomina in *ιας* terminari solent.

ἐς] *εἰς* Δ, Phrynichus Bekkeri p. 55, 30, scholiasta Pac. 1003.

878. *λαγὼς*] *λαγῶς* R.

879. *σκάλοπας*] Hesychius, *σκάλοψ: σκαλοπέτα, ἀσπάλαξ, ζῷον γεωρύχον τυφλόν.* Etymolog. M. p. 715, 29.

πικτίδας A.C.R.Γ. *πυκτίδας* Ald. De hoc animale altum apud grammaticos est silentium. ELM.

880. *ἰκτίδας ἐνύδρους* vulgo. *ἰκτῖδας ἐνύδρως* Brunckius. *ἰκτίδας, ἐνύδρεις* optime Scaliger. Metri gratia dedi *ἐνύδριας*, quæ forma *Βοιωτιάζοντι* accommodatior est. Est autem *ἔνυδρις*, sive *ἐνυδρὶς* (accentus enim incertus est) Latinis *Lutra*, nostratibus *an Otter*. Hesychius: *Ἔνυδρος* (sic)· *ζῷον ποτάμιον ἀμφίβιον ὅμοιον κάστορι.* Ad hunc pertinere videntur scholiastæ verba a Suida descripta: *Ἴκτιδας* (sic)· *εἶδος ζῴου, ὡς οἱ κάστορες· ἢ ἔνυδρον· ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον.* Legerim: *ἔστι δὲ ἔνυδρον καὶ ἰχθυοφάγον.* *Ἰκτὶς* autem, sive *ἴκτις*, mustelæ genus est. *Viverram* vocant interpretes. ELM. Scribendum *ἐνύδριας* cum Elmsleio. *ἐνύδριες* ex Herodoto 4, 109. indicat Dobræus.

ἐγχέλεις] Malim *ἐγχέλεας*, ut *ἐνύδριας*.

883. Æschylus *Ὅπλων κρίσει* apud schol. *Δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χοροῦ.* ELM.

πρέσβειρα] Hesychius: *Πρέσβειρα· προτιμητή, ἀρχηγέτις.* Vide Lys. 86. ELM.

Κωπᾴδων] *Κωπαΐδων* vulgo, et *Κωπαΐδ'* inferius v. 962. In hujusmodi vocibus vel produci debet vocalis ante I, vel crasis adhiberi. Noster Pac. 1005. *Καὶ Κωπᾴδων ἐλθεῖν σπυρίδας.* Apud Sophoclem Trach. 74. 237. 401. pro *Εὐβοΐδα, Εὐβοὶς,* reponi debet *Εὐβῷδα, Εὐβῴς.* Geminatum *ἰῶτα* nunquam usurpant Attici, nisi utrumque extra diphthongum sit, ut in *Διὶ, περιίθι.* ELM.

884. *τῷδε* (*τῶνδε* A.) *κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ* dictum pro *καὶ τῷδ' ἐπιχαρίττα τῷ ξένῳ*, rariore collocatione verborum, ut in

Nub. 745. *κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν | κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον.* Pac. 417. *ξύλλαβε | ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.* et apud Æschylum Prom. 51. *ἔγνωκα τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.*

κὴπιχαρίττα] *κὴπιχαρίτται* R. *κὴπιχαρίτως* Δ. Vulgo *κὴπιχάριττα.* Accentus correctus ex Etym. M. p. 367, 19. *ἐπιχαρίττα: ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει.*

887. *Μορύχῳ*] Ex hoc loco male intellecto, tragicum poetam fuisse Morychum temere statuit scholiastes: quasi dixisset comicus: *φίλη μὲν κωμῳδοῖς, φίλη δὲ τραγῳδοῖς.* Præter nostrum Vesp. 506. 1142. Pac. 1008. audiendus de eo Plato comicus *εἰρωνευόμενος* apud schol. ad Nub. 109. *ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, | καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, | οἳ ζῆτε τερπνὸν οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.* Quod tradit schol. ad v. 61. hujus fabulæ, eum ex numero legatorum ad regem Persarum fuisse, quos deridet poeta, unde hauserit plane nescio. ELM. Athenæus p. 297. D. *φησὶ γοῦν Ἀγαθαρχίδης ἐν ἕκτῃ Εὐρωπιακῶν, τὰς ὑπερφυεῖς τῶν Κωπαΐδων ἐγχέλεων, ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐλάς τε ἐπιβάλλοντας, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτοὺς καὶ πρὸς τὸν ξένον τὸν διαποροῦντα τὸ τοῦ ἔθους* (*γένους* vulgo) *παράδοξον, καὶ πυνθανόμενον, ἓν μόνον εἰδέναι φῆσαι τὸν Βοιωτὸν, φάσκειν τε ὅτι δεῖ τηρεῖν τὰ προγονικὰ νόμιμα, καὶ ὅτι μὴ καθήκει τοῖς ἄλλοις ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογίζεσθαι.* ELM.

888. *μοι* om. R.

889. *ἀρίστην*] *κρατίστην* Athenæus 7. p. 299 a. ex eoque Eustathius p. 1240, 19.

ἔγχελυν] *ἐγχέλυν* R.

893. *ἔσφερ'*] *ἔκφερ'* R.

μηδὲ γὰρ θανών ποτε] Parodia versuum Euripidis Alcest. 374. *μηδὲ γὰρ θανών ποτε | σοῦ χωρὶς εἴην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.*

895. *τιμὰ τᾶσδε*] *τιμᾶι τᾶισδε* R.

πᾶ] *παῖ* A.B.R. Hoc est *πᾷ.*

898. *ἰώγα*] *ἰώγε* A. Hesychius *ἰώγα: ἔγωγε.* Recte Brunckius *ἰώνγα*, nisi quod mutato spiritu *ἱώνγα* scribendum ex præcepto Apollonii de pronomine p. 324.

899. *ἄξεις ἰών; Β. ὅ τι*] *ἄξεις. β. ἰὼ ὅ τι* B.Δ. Quam lectionem, memoratam etiam ab scholiasta, recipere debebam, *ἰὼ* in *ἰὼν* mutato.

900. ἔστ'] Scribendum ἔντ' cum Δ.

'Αθάναις] ἀθήναις R. 'Αθάνας lemma scholii. 'Αθάνασ' Elmsleius.

903. παρ'] περ R.

ἐγῶδα τοίνυν· συκοφάντην Elmsleius. Distinguebatur ἐγῷδα. τοίνυν συκοφάντην. Conf. Vesp. 1181, 1205.

905. νεὶ Brunckius. νεῖ A. Vulgo νή.

908. ἔρχεται] ἐξέρχεται R.

909. γα] γε R.

ἀλλ' ἅπαν] ἀλλὰ πᾶν Suidas in μικρός.

911. Θείβαθεν] θήβαθεν B.C.

Δεὺς R. et lemma scholii. Scribebatur Ζεύς. Δεὺς formam Bœoticam annotarunt Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 6, 17. Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p 1194. Etym. M. p. 409, 2. grammaticus codicis Harleiani apud Kidd. ad Dawesii Miscell. p. 145. Ἴττω Δεὺς pro Ἴττω Ζεὺς restituendum Platoni Phædon. p. 62 a. et epist. 7. p. 345 a. Attice Ἴστω Ζεὺς apud Sophoclem et Euripidem.

τοίνυν A.B.C.R.Γ.Δ. τοίνυν γ' Ald.

912. ταυταγί. τί δαὶ Elmsleius. Libri ταῦτα. τί δαὶ κακόν.

913. ἦρα A. Reliqui libri ἤρω, Ald. ἦρω. "Dorienses "scilicet AO in terminationibus verborum in A longum "contrahunt: ut διαπεινᾶμες superius v. 751. φυσᾶντες 868. "unde pro ἐῶντι malim ἐᾶντι Lys. 1005. ὀπτᾶντες habet Epi-"charmus apud Athen. p. 309. F. ἀσάμενοι Alcæus p. 430. "B. quod male, meo quidem judicio, in ἀσώμενοι mutatum "voluit Bentleius ad Horat. Carm. 3, 2, 1." ELM.

μάχαν] μάχην R.

914. γε om. R. Idem τοῖσι pro τοῖσδε.

ἀδικειμένος pro ἠδικημένος Bœotice dictum statuunt grammatici: quod si verum est, eodem jure pro αὐλητaὶ v. 862. et γενήσεται v. 895. scribendum erit αὐλειταὶ et γενείσεται. Aliquanto numerosius esset ἀδικείμενος prima brevi, pro ἀδικούμενος, si modo constaret eam participii formam in hujusmodi verbis a Bœotis usurpatum esse. Non longe dissimilia sunt δινῆντες (fortasse δίνηντες) quod habet Sappho apud Dionysium Halic. de Comp. Verb. p. 177. et φορήμεθα in Alcæi fragmento apud Heraclidem Ponticum in Opusc. Mythol. Galei p. 413. ELM. ἀδικημένος R. ἀδικούμενος Δ.

915. *τῶν περιεστώτων χάριν*] Oratores irridere videtur. Demosth. p. 293, 23. *ἔστι δὲ ταῦτα πάντα μοι, τὰ πολλὰ, πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασταὶ, καὶ τοὺς περιεστηκότας ἔξωθεν καὶ ἀκροωμένους, ἐπεὶ πρός γε τοῦτον τὸν κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος.* DOBRÆUS.

916. *γ'* addunt A.B.R.Γ.Δ: omittunt Ald. et Suidas in *θρυαλλίς*.

θρυαλλίδα Suidas. Libri *θρυαλλίδας*.

917. Hunc versum omisit R.

δῆτα καὶ θρυαλλίδα Elmsleius. Legebatur *δῆτα διὰ* (*διὰ* om. A.C.) *θρυαλλίδας*.

919. Malim, deleta Nicarchi persona: *νεώριον θρυαλλίς; οἴμοι, τίνι τρόπῳ;* Superius v. 590. *οἴμοι* in *οἶμαι* mutarunt librarii. *Οἴμοι* hic indignantis est, ut in Eq. 183. *Οἴμοι, τί ποτ' ἐσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;* ELM. Recepi emendationem Elmsleii. Libri, *Δι. νεώριον θρυαλλίς; Νι. οἶμαι. Δι. τίνι τρόπῳ;*

920. *ἐς τίφην*] *ἐς σίλφην* ex glossemate Suidas in *Θρυαλλίς*, qui vulgatam habet in *Νεώρια*. Phrynichus p. 132. (p. 300. ed. Lob.) *Σίλφην, καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην* (l. *τίφην*) *γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσι.* ELM.

Sensus hujus loci latuit interpretes, qui *τίφην* male pro animalculo quodam accipiunt. Est autem *τίφη* frumenti genus, in palustribus, ut opinor, locis habitans, qualis est Bœotia: *τῖφος* enim palus est. An diversum fuerit ab eo quod hodie oryza dicitur, viderint hujus rei peritiores. Quod autem dicit Nicarchus, hoc fere videtur: periculum esse ne *ἐλλύχνιον* accensum per cavum et fistulosum *τίφης* culmum spiritu oris in navale propellat Bœotus. Similia ex Anna Comnena Alex. p. 383. protulit Gibbonius 52, 20. *Τοῦτο μετὰ θείου τριβόμενον, ἐμβάλλεται εἰς αὐλίσκον κάλαμον, καὶ ἐμφυσᾶται παρὰ τοῦ παίζοντος λαβρῷ καὶ συνεχεῖ πνεύματι.* ELM. Cum hæc scriberem, nondum Suidæ verba animadverteram: *Σίλφη· ὄνομα ζωυφίου· καὶ σίλφας λέγουσιν εἴδη ἀκατίων.* Quo auctore hæc dixerit grammaticus nondum mihi compertum est. Si vera sunt, *τίφην* apud nostrum pro navicula accipiendam censeo. ELM. in Addendis. De animalculo accipit scholiasta, *ἔστι δὲ ζῷον κανθαρῶδες· λέγει δὲ ὅτι ἐκ ταύτης δήσας τις τὴν θρυαλλίδα ἡμμένην εἰσπέμπει εἰς τὰ νεώρια.* Quam interpretationem confirmat quod apud Suidam

in νεώρια additur, τοῦτο δὲ καὶ δι' ἀλωπέκων καὶ χελωνῶν ἐγένετο. Quæ verba etsi ab melioribus absunt Suidæ codicibus, tamen non possunt esse de nihilo ficta. Sed verissima est quam ex Suida affert Elmsleius interpretatio de navicula, quam non ab Suida esse excogitatam documento est antiqui scholiastæ annotatio ad Pac. 142. in codice Veneto ad verba Ναξιουργὴς κάνθαρος, στοχάσασθαι ἔστιν οὐδὲν πλέον ἢ ὅτι πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα κάνθαροι ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ, ὡς νῦν σίλφας τινὰ λέγουσιν ἀκατίων εἴδη. Quæ ipsa quoque Suidas repetiit in Ναξιουργής.

922. ὑδρορρόας] ὑδροράας B.Γ. ὑδρορρόαν v. 1186. De forma et accentu vocabuli dixit Lobeck. ad Phrynich. p. 492.

924. εὐθύς ex scholiasta Piersonus ad Mœrin p. 266. αἱ νῆες R. αἱ νῆς Γ. Vulgo αἱ νηῦς. Scholia, κεῖπερ λάβοιτο: ἐὰν ἅψηται, φησὶ, μόνον, εὐθὺς καίονται. σελαγοῖντ' ἄν: αἱ ναῦς δηλονότι. ταῦτα δὲ λέγει ἐκπληττόμενος ὁ Δικαιόπολις τὸν συκοφάντην.

926. μαρτύρομαι] Quia quum postrema verba diceret, percussit eum Dicæopolis. Monuit scholiasta.

927. In B. huic versui præfixa fuit persona Bœotii, quam duplici litura induxit librarius: quam enim versui 929. præfixerat personæ notam δικ. mutavit in χορ. prioris scripturæ vestigiis etiamnum exstantibus.

ἐνδήσας φέρω (φέρω̃ B.) Malim ἐνδήσω φέρων. Librarii talia sæpissime inverterunt. Sic in hac ipsa fabula v. 91. liber Ravennas ἥκοντες ἄγομεν pro ἄγοντες ἥκομεν.

Qui post φέρω in libris sequitur versus, repetitus etiam ab Suida in φορυτὸς, ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος, eum delendum esse vidit Bothius. Confictus enim est ex v. 905. et 932.

929. ὦ βέλτιστε] ὦ λῷστε lemma scholii.

932. ἂν μὴ] μὴ καὶ Mœris in ἐμπολὴ p. 196, 31. ed. Bekk.

933. πυρορραγὲς] περιρραγὲς B.Δ. Hoc est πυριρραγὲς, quod Pollucis codices præbent 7, 164. πυρορραγὲς Suidas in h. v. et in ψόφου πλέων.

937. Schol. Τριπτὴρ δικῶν· δέον εἰπεῖν, ἀλῶν. Legendum ἐλαῶν ex Polluce 7, 151. Ὁ δὲ κρατὴρ εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον, τριπτήρ. Similia habet 10. 130. ELM.

938. Pollux 10, 116. Ὁ δὲ νῦν φανὸς, καὶ λυχνοῦχος, ὡς

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν ἔφη: ubi plura de hac voce grammaticus. Consulendus etiam Athenæus p. 699. F. ubi quædam antehac inedita ex cod. Veneto protulit Schweighæuserus. *Laternam* vertere debuit Brunckius. Pherecrates apud Athenæum: Ἀνυσόν ποτ' ἐξελθὼν, σκότος γὰρ γίγνεται, | καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ', ἐνθεὶς τὸν λύχνον. Alexis ibidem: Ὥστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον, | μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἑαυτόν. ELM.

939. τὰ πράγματα dixit παρὰ προσδοκίαν pro τὰ φάρμακα. ELM.

940. πεποιθοίη] Similia sunt ἐκπεφευγοίην Soph. Œd. Tyr. 840. προεληλυθοίης Xenoph. Pæd. 2, 4. 17. Nullus dubito quin hanc formam semper usurpaverint Attici. Cratinus apud Athen. p. 305. B. Τρίγλη δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου τινὸς ἀνδρός. Similes versus habet Pherecrates apud Athen. p. 685. A. ELM.

943. ἐστιν] ἔστ' R.Δ. δ' ἔστ' Γ.

946. κάτω κάρα] Scribebatur κατωκάρα. Vid. ad Pac. 153.

κρέμαιτο R.Γ. et Suidas in κατωκάρα. Legebatur κρέμαιτό γε.

947. θερίδδεν Brunckius. Libri θερίδδειν. Verbum non satis perspicue explicant scholiastæ. Manifestum est convasandi significatione dictum esse.

948. Libri βέλτιστε συνθέριζε καὶ. συνθέριζε recte delevit Elmsleius. Adscriptum ab librario fuit ad πρόσβαλλε, id ut accuratius responderet præcedenti θερίδδεν. Præterea καὶ delendum videbatur Dobræo, τοῦτον in τουτονί mutato: quo non opus.

949. πρόσβαλλ' R.Γ. πρόσβαλ' Δ. Vulgo πρόβαλλ'.

954. ὑπόκυπτε] ἴθι δὴ ὑπόκυπτε B.Δ.

ἰὼν R. Legebatur ὦ, quod om. B.Δ.

Ἰσμήνιχε] V. ad v. 861.

955. — 958. Dicæopolidi tribuit Elmsleius. Continuabantur Bœotio. V. 954. 955. Bœotio, proximos tres Dicæopolidi tribuit B.

956. ἀλλ' ὅμως] Præter hujus fabulæ v. 402. 408. ita locutus est noster in Lys. 144. ὅμως γα μάν· δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ: quem versum recte constituit Tyrwhittus in Animadvers. ad Toupium vol. 4. p. 420. Ita Eurip. Hec. 842. πιθοῦ· παρά-

σχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι | τιμωρόν· εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως. ELM.

959. τί ἐστι Elmsleius. Legebatur τίς ἐστι.

960. ταυτησὶ R. Legebatur ταύτης τῆς.

961. ἐς] εἰς libri.

962. Κωπᾷδ'] κωπαΐδ' libri. V. ad v. 883.

963. ὁποῖος vulgo conjunctim. ὁ ποῖος divisim scholiorum ed. Aldina et Porsonus ad Phœn. 892. Noster superius v. 418. Τὰ ποῖα τρύχη; Nub. 1270. Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; Simillima de Demosthene habet Timocles apud Athen. p. 224. A. cujus verba ex hoc nostri loco ita fortasse restituenda sunt: Οὐκ οὖν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ | τὰ προσόντα φράζειν; πάνυ γε. δράσω τοῦτό σοι. | καὶ πρῶτα μέντοι παύσεταί σοι Βριάρεως | ὀργιζόμενος. ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως; | ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων, | μισῶν λόγους τ' ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε | ἀντίθετον εἰπὼν οὐδὲν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων. ELM.

964. Pac. 241. Ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. BERG.

ὃς τὴν] ὅς γε τὴν R.

965. Æschylus Theb. 390. de Tydeo: Τοιαῦτ' ἀΰτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους | σείει, κράνους χαίτωμ'· ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ | χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. ELM. τρισὶ κατασκίοις λόφοις R.Γ.Δ.

966. οὐκ ἂν] Nub. 108. οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον εἰ δοίης γέ μοι | τοὺς φασιανούς. BERG.

967. ἐπὶ ταρίχη] Bene scholiasta, τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἤσθιον. Sed corrigendum cum Reiskio ἐπὶ ταρίχει. κραδαινέτω autem præter exspectationem dictum pro φαγέτω: quod animadvertit Dobræus. θρῖον ταρίχους afferri sibi jubet Lamachus v. 1101. in pugnam exiturus.

968. ἦν] ἂν lemma scholii.

ἀπολιγαίνῃ] Hesychius: Ἀπολιγαίνειν· ἀφηδύνειν, ἀποφθέγγεσθαι· ἢ ὀξέως ἀποτρέχειν. Idem: Λιγαίνει· τέρπει, ᾄδει, μαστιγοῖ, κηρύττει, κλαίει· ἢ ὀξέως ἀφορμᾷ. Etymologus: Ἀπολιγαίνειν· ἀφηδύνειν, ἢ παραφθέγγεσθαι, ἢ βάζεσθαι. Pro nihili voce βάζεσθαι, βιάζεσθαι præbet lexicon vetus apud H. Stephanum, qui sensus huic loco satis convenit. ELM.

ἀγορανόμους] Lora: vid. ad v. 723.

970. ὕπαι πτερύγων] Scholiasta, εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων:

ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων καὶ κιχλῶν καὶ κοψίχων. ὁ δὲ τρόπος ποιητικός. μιμεῖται δὲ τὸ μέλος. "Grammatici sententiæ non-"nihil accedit auctoritatis ex Av. 1300. ᾖδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας "πάντες μέλη, | ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη, | ἢ πηνέλοψ, "ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ, | ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν "προσῆν." ELM.

κιχλῶν R. Vulgo κιχλᾶν. Quod revocandum.

972. πόλι] πόλις R.

974. οἶ' ἔχει add. B.R.Δ. om. Ald. οἷον ἔχει Suidas in ἀνθηρά. Ceterum R. inverso ordine præbet σπεισάμενος οἶ' ἔχει, librario ut videtur verba οἶ' ἔχει margini adscripta in locum alienum inferente.

σπεισάμενος libri scripti omnes et Suidas. σπεισάμενον Ald.

978. αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ] Xenoph. Hieron. 3, 5. ὥστε νομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τἀγαθὰ τῷ φιλουμένῳ γίγνεσθαι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων.

979. πόλεμον] De bello tanquam de homine loquitur. Etiam in Pace 205. fingit personam Πολέμου. BERG.

980. τὸν Ἁρμόδιον] Scolion in Harmodium, qui Pisistratidarum tyrannidem destruxerat cum socio suo Aristogitone. Vid. Vesp. 1225. Antiphanem apud Athen. 15. p. 692.

981. ξυγκατακλινεὶς B. σ(ξ)υγκατακλινεὶς Γ. Vulgo συγκατακλινεὶς.

παροίνιος] Aut hic παροινικὸς legendum est, aut παροινικώτατος Vesp. 1300. Vulgatam utriusque loci scripturam agnoscit Suidas in ipsis vocibus. Vocem παροινικῶς usurpat Cicero Epist. ad Atticum 10, 10. ELM.

981. κἀνέτραπε vulgo, qui aoristus neque Atticis in usu est, neque huic loco convenit aoristus. ELM. Recepi Elmsleii emendationem κἀνέτρεπε.

982. προκαλουμένου] προσκαλουμένου C. προσκαλουμένους A.B.Δ.

986. ἔτι Hermannus Elem. doctr. metr. p. 509. Legebatur ἐν. Quod revocandum.

988. ταί τ'] τάι τ' R. τῷδ' A. τάδ' B.C. τᾷδ' Ald. τὰ δ' lemma scholii. Ante has literas indicavi lacunam. Exciderunt enim pedes cretici duo, ad metrum explendum non minus quam sensum necessarii. Nam debuit aliquid intercedere quo Di-

cæopolidis persona designaretur. ται autem terminatio verbi esse videtur.

δεῖπνον ἅμα] δειπνοῦνθ' ἅμα R.

δὴ A.B.R.Γ.Δ. γε Ald. Particulam om. C.

988^b. δεῖγμα] Solebant homines gloriosi, cum domi opipare se exciperent, pennas alitum ante fores ædium abjicere, ut prætereuntes ex signo illo conjicerent lautius intus cœnari. KUST.

τάδε addidi cum Brunckio.

989. — 999. ὦ Κύπριδι — νουμηνίαις] Choro continuavit Elmsleius. Tribuebantur Dicæopolidi.

Διαλλαγὴ] Fortasse inducebatur muta persona Διαλλαγὴ, Pax, quod in Lys. 1114. factum videmus. ELM.

991. ἐμὲ καὶ] ἐμέ τε καὶ R.Γ.Δ.

992. ὁ γεγραμμένος] *In tabula depictus*. Æschylus Eumen. 50. εἶδον ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας (Gorgonas) δεῖπνον φερούσας. Dicæopolis ad notam quandam picturam digitum intendit. BERG.

995. ἐλάσαι] Ælianus epistol. 4. ab Berglero comparatus, ἐγὼ γὰρ ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσας, εἶτα μοσχίδια συκιδίων παραφυτεύσας ἁπαλὰ καὶ ἐν κύκλῳ περὶ τὸ αὐλίον κατέπηξα ἐλαίας. Scribendum συκίδων. Eodem errore in verbis Aristophanis συκιδίων præbet R.

996. συκίδων] συκίδας ex Aristophanis Lemniis memorat Pollux 7, 152.

997. ὄσχον Brunckius. κλάδον A.B.C.R.Γ.Δ. et lemma scholii. ὄρχον Ald. Brunckii emendationem confirmare videtur Etym. M. p. 619, 33. οἰσχός (scr. ὄσχος): κλῆμα βότρυας φέρον ὀργῶντας καὶ γενναίους, καὶ ὀσχοφόρια τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας, παρὰ Ἀριστοφάνει, ubi Aristophanis nomen non ad ὀσχοφόρια, sed ad ὄσχος referendum puto.

998. ἐλᾶδας ἅπαν ἐν κύκλῳ. Legebatur ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ. Scribendum cum Bentleio ἅπαν ἐλᾶδας κύκλῳ.

1000. λεῴ] λεὼς Ammonius in χόας p. 148.

τοὺς χόας A.B.Γ.Δ. et Suidas in ἀσκὸς Κτησιφῶντος. τοὺς χοᾶς Brunckius in annotatione. τὰς χοὰς editiones ante Brunckium et Suidæ editio Mediolanensis, postulantibus ipsis Suidæ verbis. τῆς χόας Ammonius. Elmsleius "Nugantur grammatici, qui discrimen statuunt inter χόας et χοᾶς. Χοεὺς,

" unde χοῦς contractum volunt, veteribus ignotum erat. Pro-
" ducuntur accusativi χόα et χόας eodem jure quo βασιλέα
" et βασιλέας. Genitivus χοῶς, ut νεῶς, est apud nostrum
" in Pac. 537. Thesm. 347. Dativum χοΐ habet Anaxan-
" drides apud Athen. p. 131. B. Plurale χόες, *congii*, usur-
" patur a Platone Theæt. p. 127. D. Accentum accusativi
" singularis sæpius in hac fabula non monito lectore mutavi."
In Thesmoph. 347. libri non χοῶς præbent, sed χοὸς, quod Pacis quoque v. 537. restitui.

πίνειν] Præter exspectationem intulit pro *ἄγειν*. Demosthenes p. 999, 9. *ἐνθάδε τοὺς χόας ἄγων ἀπελείφθη καὶ τοῖς Διονυσίοις καταμείνας ἐχόρευεν.*

1002. Hesychius: *Ἀσκὸν λήψεται· ἀσκὸς νικητήριον ἐτίθετο, καὶ μετὰ σάλπιγγος ἔπινον· νικητήριον· στέφανον.* Hæc mutila et corrupta sunt. Vocem *ἀσκίδιον* ex hac fabula allegat Pollux 10, 71. et *Θάσια ἀμφορείδια* 10, 72. Illud legitur in Eccl. 306. hoc in Eccl. 1119. Athenæus p. 437. B. *Τίμαιος δὲ φησὶν, ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ τῷ πρώτῳ ἐκπιόντι χόα, ἆθλον ἔθηκε στέφανον χρυσοῦν, καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος.* Plura de hoc certamine habet Athenæus lectu non indigna. ELM.

1006. *τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς*] Distinguendum *τὰ λαγῷα ταχέως, τοὺς* cum Elmsleio.

1007. *ἵν' ἀναπείρω* vulgo, consentiente Suida in *Ἀναπείρατε*. Verbum *πείρω* rarissime ab Atticis poetis usurpatur. *Διαπείρας* habet Eurip. Phœn. 26. *ἐμπείρας* tragicus incertus Rhes. 514. *ἀναπαρῶ* Macho apud Athenæum p. 349. C. qui inter Atticos minime est habendus. Doricum est *ἀμπεπαρμένον*, quod legitur superius v. 796. In hoc versu *ἵνα πήξω* laudat Pollux 10, 95. unde Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium p. 303. fecit: *ἵν' ἀναπήξω.* Noster Eccl. 843. *Λαγῷ' ἀναπηγνύασι.* ELM. Non satis caussæ est cur Bentleii conjectura probetur.

1011. *τί δῆτ', ἐπειδὰν*] Ita Nub. 154. *Τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα;* 769. *Ἔγωγε. φέρε, τί δῆτ' ἂν, εἰ ταύτην λαβὼν*, et reliqua. Pac. 859. *Τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;* 863. *Οἴμαι. τί δῆθ' ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;* 916. *Τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἶνου νέου λεπαστήν;* Lys. 399. *Τί δῆτ' ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τοῦδ' ὕβριν;* ELM.

1018. ΓΕΩΡΓΟΣ] Cui nomen *Δέρκετος*, ut apparet ex v. 1028.

1019. Idem versus Nub. 1263.

1022. *ἐπετρίβην*] *ἐπετριβόμην* R.

1023. *πόθεν* A.B.C.R.Γ.Δ. et Stephanus Byz. in *Φυλή*. *πόθεν γ'* Ald.

1024. *τρισκακοδαίμων*] Scribendum *τρισκακόδαιμον* cum R. *κακόδαιμον* Suidas in *ἀμπεχόμενος*.

1026. *ἐν πᾶσι βολίτοις*] Facete pro *ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς*. BRUNCK.

1028. *Δερκέτου*] Ab nominativo *Δέρκετος*. Quod nomen militis est in monumento Attico apud Boeckium vol. 1. p. 295.

1032. *τοὺς Πιττάλου*] Supple *μαθητάς*. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat. BRUNCK. *τοῦ πιττάλου* R.Γ. *τοῦ Σπιττάλου* Suidas in *Σπίτταλος*, ubi alii codices *τοὺς σπιττάλους*.

1033. *σὺ δ' ἀλλὰ*] Sic supra 191. Lys. 904. Pac. 660. Nub. 1364. 1369. Antiphanes apud Athen. p. 446 c. ELM.

1034. *ἐς*] *εἰς* libri.

1035. *στριβιλικίγξ*] *στριβικίγξ* R.

που R.Δ. Legebatur *ποι*. *μου* R. a pr. m.

1036. *βοιδίοιν* Elmsleius. Scribebatur *βοϊδίοιν*.

1037. *ἀνὴρ*] *ἀνὴρ* libri.

ἐνεύρηκεν Dobræus. Libri *ἀνεύρηκε*.

1039. *οὐδενὶ*] *οὐδ' ἑνὶ* Porsonus, ne ictus in ultimam syllabam vocis trisyllabæ cadat: quæ nimia fuit Porsoni subtilitas. Vide exempla ad Soph. Œd. T. 867. ab me allata.

1045. *κνίσῃ* Γ. *κνήσῃ* R. Vulgo *κνίσσῃ*.

1048. Π. *Δικαιόπολι*. Δ. *τίς οὑτοσί; τίς οὑτοσί;*] Sic libri. Parum apte illud *τίς οὑτοσί* repetit Dicæopolis, cujus non multum refert cognoscere quis advenerit. Recte Dobræus Π. *Δικαιόπολι Δικαιόπολι*. Δ. *τίς οὑτοσί*; Sic v. 823. *Δικαιόπολι Δικαιόπολι φαντάδδομαι*.

1049. *ταυτὶ κρέα*] *ταυτὶ τὰ κρέα* A.B.Γ.Δ. "Recte abest "articulus. Ita sæpe solent Attici, quando *δεικτικῶς* lo- "quuntur. Dixit noster *ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς* su-

" perius v. 130. τρία γε ταυτὶ γεύματα 187. τουτὶ πτίλον σοι " 585. τήνδε μαζίσκην Eq. 1166. τουτὶ τέμαχος 1177. τουτουὶ " φαγεῖν ἐλατῆρος 1181. οὑτοιὶ μύκητες Vesp. 262. τηνδὶ δὲ " χλαῖναν 1132. οἱδὶ πρέσβεις Lys. 1072. παιδάριον τουτὶ " Thesm. 1203. [Hoc exemplo uti non debebat Elmsleius.] " τουτουὶ νεκρὸν Ran. 170. τονδὶ λύχνον Eccl. 27. Ita Callias " apud Athen. p. 487. A. Καὶ δέξαι τηνδὶ μετανιπτρίδα τῆς " ὑγιείας." ELM.

1052. βινοίη] κινοίη R. Hac significatione κινεῖν nusquam videtur dictum esse.

1053. ἀλάβαστον] Observandum est, non temere a sponso, mitti vas unguentarium, cujus maximus usus in nuptiis erat. Ita noster Plut. 529. Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον. Adde Lys. 943. ELM.

1055. χιλιῶν] Scribebatur χιλίων. μυρίων R. Vide ad Pac. v. 1237.

1056. Hesychius: Νυμφεύτρια· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος. Paullo aliter Pollux 3, 41. Ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ, νυμφεύτρια. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια. ELM.

1057. τι σοὶ] Vulgo τί σοι.

1062. τ'] δ' R.

1063. τοὐξάλειπτρον] Hesychius: Ἐξαλίγυρον (sic)· σκεῦος ἀργυροῦν φιάλῃ παραπλήσιον, ἐξ οὗ ἐν τοῖς συμποσίοις ἤλειφον τὸ (l. ἠλείφοντο) μύρον. Vocem ἐξάλειπτρον hinc allegat Pollux 10, 121. ELM.

1064. οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο] Suspicor poetam οἶσθ' ὡς ποιείσθω τοῦτο scripsisse: quam formam, et cognatam οἶσθ' ὃ δρᾶσον, parum intellexere librarii. Mansit in Eur. Iph. Taur. 1203. Οἶσθά νυν ὅ μοι γενέσθω. Eodem sensu ἀλλ' ὡς γενέσθω dixit tragicus in Hec. 888. Iph. Taur. 603. Tro. 721. ELM. οἶσθ' ὡς ποιεῖτε τοῦτο R.Δ. Quod recepi.

1066. ἀλειφέτω] ἄλειφε R.

1067. οἰνήρυσιν] Hesychius: Οἰνήρυσις· ἀγγεῖον, ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν. ELM.

1068. ἐς] εἰς Δ.

1070. ἀγγελῶν] ἀγγέλων R.

1071. et 1073. — 1077. præconi tribuit Elmsleius, collato v. 1083. Libri ἀγγέλῳ tribuunt.

1071. μάχαι καὶ Λάμαχοι] Conf. v. 269.

1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα Suidas in τίς ἀμφί. Libri ἀμφιχαλκοφάλαρα.

1074. τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους] Eadem conjungit v. 575.

1075. ἐσβολάς] εἰσβολάς libri.

1076. Anthesteriorum primus dies Πιθοιγία dictus est, secundus Χόες, tertius Χύτροι, ut ex disertis veterum testimoniis satis novimus. Celebrabantur Χόες Anthesterionis die duodecimo, qui Olympiadis 88. anno tertio, ex Dodwelli rationibus incidit in Februarii diem Julianum decimum tertium, Gregorianum vero octavum. ELM.

1078. πλείονες] πλέονες Elmsleius, qui hunc versum ex Telepho Euripidis sumptum esse suspicatur. Non assentior.

1079. Lamacho continuavit Elmsleius. Tribuebatur Dicæopolidi, consentiente scholiasta. Conf. v. 961.

1081. καταγελᾷς] καταγελᾶι R. Idem vitium in eodem libro Eq. 161.

1082. μάχεσθαι] διαμάχεσθαι Suidas in βούλει et Γηρυόνης.

Γηρυόνῃ] Γηρόνι Suidas in βούλει, errore librarii. Γηρυόνῃ idem in Γηρυόνης.

Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ] Duas utraque manu pennas tenens Dicæopolis Geryonem se vocat quadricristatum. Crista galeæ Lamachi imposita ridetur v. 589, 1182.

1083. 1084. αἰαῖ] Scribebatur αἶ αἵ. Altero loco a quibusdam lectum esse ἆ ἆ (vel ἀᾶ) annotat scholiasta. Priorem enim interjectionem dolentis esse, alteram mirantis. Nihil mutandum. Sic infra ἀτταταῖ dolentis est Lamachi v. 1190, Dicæopolidis vero gaudentis v. 1198.

1084. προστρέχει τις] προστρέχεις R.

1085. — 1094. κήρυκι tribui quæ vulgo ἀγγέλῳ β′ tribuuntur. Conf. Eccles. 834.

1086. κίστην A.B.C.R.Γ.Δ. κίστιν Ald., lemma scholii, scholiasta ad v. 960. et Suidas in χοᾶ. "Pollux 10, 136. "Κίσται, καὶ κιστίδες, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν Ἀριστοφάνης. Re-"spexit grammaticus ad v. 1138. ubi κιστίδος non nisi per "jocum dicitur. In aliis locis semper exhibetur κίστη. Vide "inferius v. 1098. Eq. 1211. 1216. Vesp. 529. Pac. 666. "Lys. 1184. Thesm. 284." ELM.

χόα R.] Vulgo χοᾶ.

1087. Moris erat ut in Bacchi festo sacerdos ejus lautam cœnam pararet. Compellat eum in theatro sedentem histrio Ran. 297. Ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης. In Eq. 536. reposuerim, καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσου. ELM.

1091. στέφανοι] στέφος Suidas in Ἰτρία. ELM.

1092. ἰτρία] Athenæus p. 646. C. Ἴτριον· πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον. — Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια. Accentus incertus est. ELM.

1095. Ἐπιγράφεσθαι, *patronum adscisco*, legitur etiam in Pac. 684. Sensus hujus loci talis fere videtur: jure κακοδαίμονα esse Lamachum, qui δαίμονα elegerit magnam illam Gorgonem. ELM.

1097. om. R.Γ.

1099. θυμίτας] θυμοίτας Γ.Δ. θυμητίδας Suidas in περίδου. θυμίτας scholiasta ad v. 772. et Suidas in ἅλας. Conf. ad v. 772.

οἶσε παῖ] δοὺς ἐμοὶ scholiasta ad v. 772. et Suidas in περίδου.

1101. οἶσε δεῦρο παῖ σαπροῦ A.B.R.Γ.Δ. et Suidas in θρία. οἶσε παῖ σαπροῦ δεῦρο C. οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι Ald.

1102. κἀμοὶ σὺ δὴ A.B.R.Γ.Δ. κἀμοὶ δὴ σὺ C. κἀμοὶ δὲ δὴ σὺ editiones ante Brunckium. Eædem θρῖον.

δὴ παῖ] Cum complura θρίων essent genera, veri simile est Dicæopolidem non minus quam Lamachum id nominasse quod sibi afferri vellet. Itaque pro Brunckiano δὴ, παῖ, levi mutatione dedi δημοῦ, ex Eq. 954. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον. Verba Pollucis 6, 57. de hoc cibi genere, nonnihil emendatiora quam vulgo leguntur, apponam: τὸ δὲ θρῖον ὧδε ἐσκεύαζε· στέαρ ὕειον ἑφθὸν λαβὼν μετὰ γάλακτος, ἐμίγνυ χονδροπαχῆ· συμφυράσας δ' αὐτὰ χλωρῷ τυρῷ καὶ λεκίθοις ᾠῶν καὶ ἐγκεφάλοις, περιβαλὼν συκῆς φύλλῳ εὐώδει, ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἢ ἐριφείῳ ἐνῆψεν· ἔπειτα ἐξαιρῶν, ἀφῄρει τὸ φύλλον, καὶ ἐνέβαλεν εἰς ἀγγεῖον μέλιτος ζέοντος. καὶ τὸ μὲν ὄνομα τῷ ἐδέσματι προσέθηκε τὸ φύλλον· ἡ δὲ μίξις πάντα ἐξ ἴσων δέχεται· τῶν δὲ λεκίθων, πλεῖον· ἐπεὶ πηγνύουσι καὶ συνιστᾶσι. Abest a lexicis χονδροπαχής. ELM. Recte Elmsleius δημοῦ corrigere videtur.

1107. 1108. ὤνθρωπε] ἄνθρωπε priori loco Δ, altero Γ.Δ.

1108. ἐς] εἰς libri.

1109. λοφεῖον] λοφίον, cristulam, varia lectio apud scholiastam.

1110. Hunc versum omisso δὸς allegat Pollux 6, 86. propter vocem λεκάνιον, quam inferius 10, 76. ex Polyzelo profert: *λεκανίῳ γὰρ ἐναπονίψει πρῶτον, εἶτ' ἐνεξεμεῖ | εἶτ' ἐνεκπλυνεῖ δὲ, κᾆτ' ἐναποπατήσει, Μάνια.* Quæ verba paullo aliter emendavit Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 229. ELM.

1111. ἀλλ' ἤ] ἀλλ' αἱ Plutarchus Moral. p. 853 c. Dubitant grammatici hujusmodi in locis utrum ἀλλ' ἢ an ἀλλ' ἦ scribendum sit. Scribendum ἀλλ' ἤ, quod eodem modo dictum quo ἀλλὰ γὰρ, duabus sententiis, quarum ad alteram ἀλλὰ, ad alteram ἤ refertur, in unam contractis.

τριχόβρωτες] τριχίβρωτες Δ. τριχοβρῶτες apud Pollucem 2, 24, et Suidam scribitur. Utramque scripturam novit scholiasta. τριχοβόστρυχες Plutarchi codices. Photius p. 606, 7. τριχόβρως (ο' codex in litura): *θηρίον ὃ τοὺς τῶν περικεφαλαίων λόφους διαβιβρώσκει.* τρίχοβρος vitiose apud Hesychium.

1112. μίμαρκυν A.B.C. μίρμακυν R.Δ. μίμαρκιν Ald.

μίμαρκυν] Hesychius: *μίμαρκυς: κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὁτὲ δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί.* Pollucis codices eandem scripturam cum υ in ultima syllaba tuentur, 6, 56. *μίμαρκυς δὲ, κοιλία καὶ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγωῶν.* Gallice appellari possit *le civet*. BRUNCK. Corrupte apud Hesychium in glossa præcedente, *μιλάρκης: λαγωοῦ χορδή.*

1121. *καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.* Hæc dicens veru famulo porrigit, infixas carnes extracturus. Ita scholiastes. Aliud quid tamen possit intelligi. BRUNCK.

1122. τοὺς κιλλίβαντας] τοὺς σκιλίβαντας R. Versum allegat Pollux 10, 146. qui κιλλίβαντας inter σκεύη στρατιωτικὰ recenset. Scholiastæ nostro sunt *τρισκελῆ τινα σκευάσματα, ἐφ' ὧν ἐπιτιθέασι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὰν κάμωσι πολεμοῦντες.* Ultima verba ex mera conjectura adjecit grammaticus, cum non videret ideo a Lamacho posci τοὺς κιλλίβαντας, ut clypeum

iis innixum emundaret. Inde est quod tum demum terribilem illum clypeum afferri jubet, cum τοὺς κιλλίβαντας in conspectu spectatorum rite collocarit. Tali instrumento utebantur pictores teste Polluce 7, 129. ἐφ' οὗ δὲ οἱ πίνακες ἐρείδονται ὅταν γράφωνται, ξύλον ἐστὶ τρισκελές· καλεῖται δὲ ὀκρίβας καὶ κιλλίβας. Verum notissimus usus, ut opinor, erat ad mensam sustentandam. Hesychius: κιλλίβαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα· ἢ τρισκελεῖς τράπεζαι. ELM.

1123. Verba τῆς ἐμῆς a Dicæopolide δεικτικῶς dicuntur, digito ad κίστην admoto, vel ad ventrem, quæ quidem Scholiastæ sententia est. ELM. Panes κριβανίτας memorat noster etiam Γήρᾳ apud Athen. p. 109. F. unde in Plut. 765. κριβανιτῶν ὁρμαθῷ rescribendum videtur. Superius v. 87. βοῦς κριβανίτας ludens dixit. Panes ἰπνίτας et ἐσχαρίτας recenset Athenæus p. 109. C. ELM.

1124. γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον] Sic Eurip. in Phœniss. 1137. σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν Γίγας. Idem Troad. 1136. χαλκόνωτον ἀσπίδα. Voce autem κύκλος Comicus rotunditatem clypei indicat; scholiastes ad Vesp. 18. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν· ὡς Αἰσχύλος (Sept. 489.)· ἅλω δὲ πολλὴν (ἀσπίδος κύκλον λέγω) ἔφριξα δινήσαντος. Archestratus apud Athenæum 7. p. 320. καὶ μέγεθος κυκλίᾳ ἴσον ἀσπίδι νῶτα φοροῦντος. BERG.

1125. τυρόνωτον] γυρόνωτον Plutarch. Moral. p. 853 c.

1126. πλατύς] πολύς R.

1128. τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ vulgo, quod post κατάχει minime Græcum est, licet diserte a schol. agnoscatur, quem describit Suidas in Κατάχει. ἐκ τοῦ χαλκίου optime Pollux 710, 92. Hesychius ex Eupolide: Χαλκίον μακρόν· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. Satis ridicule sistitur in scena Lamachus scutum oleo detergens, donec Dicæopolidis imaginem reddat. ELM. Non debebat Pollucis lectio recipi, quæ vel memoriæ errori debetur vel brevitatis caussa posita est, ne proximum versum addi opus esset. Vulgatæ scripturæ vitium correxi interpunctione post τοὔλαιον posita, sublata autem post χαλκίῳ.

1129. ἐνορῶ] ὁρῶ male A. Subauditur ἐν τῇ ἀσπίδι. Verba δειλίας φευξούμενον recte vertit Brunckius: *Reum timiditatis futurum*. Sic διώξομαί σε δειλίας Eq. 368. ELM.

1131. κελεύων B.R.Γ.Δ. κελεύω vulgo, cum plena distinctione post γέρων.

τὸν Γοργάσου] Ut Clisthenem Sibyrtii filium superius v. 118. per jocum appellat noster, ita patrem Gorgasum Lamacho tribuit, qui revera Xenophanis filius erat, teste Thucydide 6, 8. ELM.

1132. δεῦρο, παῖ] παῖ δεῦρο R.Γ.

1133. χόα Elmsleius. Scribebatur χοᾶ. Hunc versum om. R, qui χόα præbuit 1086.

1134. 1136. om A. 1135. om. Γ.

1137. 1138. Hoc ordine R. inverso ordine libri vulgati. Ambo versus om. A.Γ.

1137. κιστίδος] Libri κίστιδος. Correctum ex Polluce 10, 136. et diserto Suidæ testimonio in κίστις. Ita κλίνη κλινὶς, τήθη τηθὶς, quæ Elmsleius comparavit. De κιστὶς ficto propter præcedens ἀσπίδος dictum ad v. 1086.

1141. Hunc versum om. R, loco vacuo relicto.

1142. om. A. Γ. Lamachi versibus duobus unum opponit Dicæopolis. Similis inæqualitas v. 1121. et 1206.

1145. τῷ μὲν] Subauditur ἰτητέον, τρεπτέον, βαδιστέον. ELM.

1146. ῥιγῶν καὶ B.R.Γ.Δ. ῥιγοῦν καὶ A. ῥιουγνῶν καὶ utraque scriptura confusa C. ῥιγῶντι Ald.

1147. τῷ δὲ] ὧδε C. In rerum diversarum collatione post transitum a priore ad posteriorem sæpe redit oratio ad priorem. Exemplo erunt tres primi versus hujus fabulæ et Plut. 751. — 759. ELM.

1150. Ψακάδος] ψακάδος Γ. ψεκάδος B.Δ. et Suidas in Ἀντίμαχος. ψεκάδα Suidas in τενθίδες et ψεκάς. Scholiasta Ψακάδα legisse videtur, qui scribat Ψακὰς δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ —. Scholiasta ad Nubium v. 1018. Ἀντίμαχος ὁ ψαδακὸς (h. e. Ψακάδος) λεγόμενος. Ψακάδος i. e. guttæ filius cur vocetur explicat scholiasta, quod naturæ quodam vitio sputo conspergeret quos alloqueretur.

τὸν ξυγγραφῆ] Scholiastæ annotationi Ἀντίμαχον τὸν συγγραφέα præfixum. Elmsleius deletis verbis τὸν ξυγγραφῆ edidit τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητήν. τὸν μελέων ποιητὴν A.B.C.Γ.Δ. τῶν μελέων ποιητὴν R. et Vaticanus. τὸν μελέων τὸν ποιητὴν Ald. τὸν μέλεον ποιητὴν conjecit Kusterus. Recte hæc cor-

rexisse videtur Elmsleius. Vulgata quidem scriptura tanto suspectior est, quod dipodiæ iambicæ *τὸν ξυγγραφῆ* in antistropho choriambus est oppositus.

τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητὴν] Ex tanta diversitate eam retinui scripturam quam repræsentant Vaticanus et Ravennas, mutato *ξυγγραφῆ*, quod ex glossemate irrepsisse videtur, in *μέλεον*. Ludit poeta in similitudine vocum *μέλος* et *μέλεος*. Trisyllabum *μελέων* in chori carmine usurpatur Av. 744. 750. Conferendus Antiphanes apud Athen. p. 643. E. *Οἱ νῦν δὲ κισσόπληκτα, καὶ κρηναῖα, καὶ | ἀνθεσιπότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασι | ποιοῦσιν, ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη*. ELM.

1155. *Λήναια χορηγῶν*] Usitatior constructio est *χορηγεῖν εἰς*—. V. exempla ab Schoemanno collecta ad Isæum p. 308.

ἀπέλυσ' ἄδειπνον] *ἀπέλυσεν ἄδειπνον* A.B.C.Δ. *ἀπέλυσᾶν ἄδειπνον* Δ. *ἄδειπνον ἀπέλυσεν* Suidas in *τευθίδες*. Scholiasta, *ἀπέλυσεν ἄδειπνον*: *ἀπέκλεισε δείπνων. ἀντὶ τοῦ ἀπεστέρησε τοὺς μισθοὺς, οὐδέν μοι ἐχορήγησε. ἀπέκλεισε δειπνῶν* R.

1156. *ὃν ἔτ'* A.B.C.R.Γ.Δ. et Suidas in *τευθίδες* et *ψεκάς*. *ὃν γ' ἔτ'* Ald.

1158. *ἐπὶ τραπέζης* Γ.Δ. et Suidas in *τευθίδες* et *ψεκάς*. Legebatur *τραπέζῃ*. "Dativus est in Eq. 783. *Ἐπὶ ταῖσι* " *πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως*. Thesm. 1182. " *Καθεζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου*." ELM.

1165. *ἠπιαλῶν*] Hesychius: *ἠπιαλῶν· ῥιγῶν· τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος, ἠπίαλόν φασιν*. Noster secundis Thesmophoriazusis apud schol. ad Vesp. 1038. *ἅμα δ' ἠπίαλον πυρετοῦ προδρόμον*. ELM.

1166. *τῆς κεφαλῆς*] *τὴν κεφαλὴν* Rav. *τῆς κεφαλῆς*, ut vulgo, schol. diserte, quæ scriptura repræsentatur inferius v. 1180. Vesp. 1428. Pac. 71. et subinde apud alios scriptores. Nempe subauditur *τὸ ὀστοῦν*: quod enim dixit Lucianus Timone p. 161. *κατέαγα τοῦ κρανίου*, non magis Atticum est quam *ἵπτατο, ἀπαντώμενος, καθεσθεὶς*, et reliqua portenta, quæ Lexiphani suo exprobrat. Cum vero dixerit Plato Gorgia p. 520. D. *κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν*, in hoc nostri loco pro *αὐτοῦ* non mihi displiceret *αὐτόν*. Lucianum et Platonem allegavit Thomas Magister in *καταγῆναι*. ELM. *αὐτὸν* scriptum apud Suidam est in *Ὀρέστης*. Sed locorum ab Elmsleio allatorum ratio longe alia est. Recte

codex Ravennas τὴν κεφαλήν: quo restituto κατάξεις in πατάξεις est mutandum. κατάξεις fortasse ex v. 1180. invectum. Eadem verba permutata in Vesp. 1254. Lys. 657.

'Ορέστης] Grassator nocturnus, iterum memoratus Av. 1491. Μαινόμενος dicitur quia commune ei nomen est cum Agamemnonis filio ab Furiis agitato.

1168. λαβεῖν B.R.Γ.Δ. Legebatur βαλεῖν.

1170. πέλεθον] Libri aliquot σπέλεθον. Qua forma Græci recentiores utuntur. Falso accentu πελεθὸν Ald.

1173. Κρατῖνον] V. ad v. 849.

1175. χυτριδίῳ R. Reliqui libri χυτρίῳ.

1177. Hunc versum om. R, vacuo spatio relicto.

ἐρί' lemma scholii, Pollux 7, 28. et Suidas in οἰσύπη. ἐργ' A.B.C.Γ.Δ.

λαμπάδιον] Hesychius, λαμπάδιον: τὴν λεπτὴν κειρίαν, ἣ ἐπιδοῦσιν. Inter medici instrumenta memorat Pollux 10, 149. ELM.

1178. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

1179. παλίνορον] vulgo, consentiente Suida in ipsa voce. Hesychius inter Παλινώρους et Παλίουρος: Παλίνωρον [ἐξεκόκκισεν]. εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν· ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν. Cum ad Homericum παλίνορσος Il. Γ. 33. quod habet Æsch. Agam. 159. respicere videatur poeta, dedi παλίνορρον, quod a recepta scriptura non multum abscedit. Philetæro comico ἀμπαλίνωρος tribuitur ab Hesychio et Suida in ipsa voce. Hinc fortasse hoc loco παλίνωρον scribendum erat. ELM. Scribendum παλίνορρον cum Elmsleio.

ἐξεκόκκισεν] ἐξεκόμισεν Δ. ἐξεκόμισε Suidas in παλίνορον. ἐξεκόκκισεν Suidas in h. v. Scholiastam, qui interpretetur ἐκτραπὲν τῆς ἁρμονίας ἤχησεν, legisse ἐξεκόκκυσεν conjecit Berglerus.

1181. καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος] Dele, ex v. 574. repetitum, τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; Tolerari posset si ἐξήλειψε, ἐξέτριψε etc. restitueres: sed cum πτίλον δὲ ad τῆς κεφαλῆς pertineant, recte statui hæc delenda. DOBRÆUS. Conjectura speciosa magis quam vera. De Gorgone loquitur ut de monstro in clypeo dormiente, quod infelici casu Lamachi excitatum fuerit.

1182. πτίλον — πεσὸν] Id est πτίλου πεσόντος. Noster

apud Pollucem 7, 67. ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν | τὰ κάρυά μοὐξέπιπτε. ELM.

κομπολακύθου] Conf. ad v. 589.

1184. 1185. Imitatur sermonem tragicorum.

1185. λείπω φάος γε τοὐμόν] γε om. R. Non γε solum, sed etiam τοὐμόν ab librario adjectum videtur lacunam explente. Aliud quid scripserat poeta, velut λείπω φάος ποθεινόν.

1186. ὑδρορρόαν] ὑδρορόαν R.

1188. ληστὰς] λησταῖς Elmsleius.

1189. ὁδὶ δὲ καὐτός] Ita Vesp. 1360. ὁδὶ δὲ καὐτός· ἐπὶ σὲ κᾄμ' ἔοικε θεῖν. Av. 1718. ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν· ἀλλὰ —. ELM.

1190. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. Scribebatur ἀτταπαττατᾶ. ἀτταπαττᾶ lemma scholii. ἀτταταταταὶ Suidas in ἐποποῖ.

1191. τάδε R. metro parum probabili. Ab hac parte melior est vulgata scriptura τάδε γε, sed suspecta propter γε particulam.

1195. δ' A.C.R.Γ. Legebatur δ' οὖν.

αἰακτὸν ἂν γένοιτό μοι Porsonus. αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι A.C.R. αἰακτὸν οἰμωκτὸν γένοιτ' ἄν μοι B.Δ. αἰακτὸν ἂν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτο μοι Ald. Versus hic et proximus ex penthemimere iambico et tripodia iambica compositi, quod usitatissimum tragicis metrum est.

1196. ἄν μ' R. ἂν εἴ μ' Γ. εἴ μ' Δ. Legebatur γάρ εἴ μ'.

1197. κᾆτ' ἐγχανεῖται ταῖς R. κᾆτ' ἐγχάνοι ταῖς Δ. κατεγχάνοι ταῖς Γ. Legebatur κατεγχάνοι γε ταῖς. et κατεγχάνοι habuit scholiasta, qui interpretatur καταγελάσοι. Tacet de codicibus suis Brunckius, quos incredibile est cum vulgata consentire scriptura.

ἐμαῖς τύχαισιν R.Γ.Δ. Legebatur ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

1198. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. Scribebatur ἀτταλατταττά.

1201. κἀπιμανδαλωτόν] Hesychius: Μανδαλωτόν· φίλημα ποιὸν οὕτω καλεῖται. Huc potius respexisse videtur grammaticus quam ad Thesm. 132. Cum diversa φιλημάτων genera essent περιπεταστὸν et μανδαλωτὸν, pro κἀπιμανδαλωτὸν, quod agnoscit Suidas in Περιπεταστὸν, malim καὶ τὸ μανδαλωτόν. Tertium genus Χύτρα memoratur ab Eunico apud Pollucem 10. 100. Λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν. ELM. Quod in fine versus addit Ald. ἄν, nullo in codice est inventum.

1202. χοᾶ πρῶτος A.C.R.Γ. χοᾶ νῦν πρῶτος Ald. In B. νῦν minio subductum. Accentum χοᾶ correxit Elmsleius.

πρῶτος] Vid. v. 1002.

ἐκπέπωκα A.B.C.R.Γ.Δ. ἐκπέπωκά γε Ald.

1206. χαῖρε R.Γ. Legebatur ὦ χαῖρε.

Λαμαχίππιον] λαμαχιππίδιον R.

1208. κυνεῖς] κινεῖς contra metrum A.B. schol. pro varia lectione. Male vertit Brunckius: *Blande compellas.* Dicæopolis Lamachum osculatur, qui eum indignabundus remordet. ELM.

1210. ἐγὼ] Legebatur ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ, quo perit jocus quem ex ambiguitate vocabuli ξυμβολῆς capit Dicæopolis. ἐν μάχῃ delevit Bothius. Sed articulus quoque ejiciendus fuit. Versus ex duplici penthemimere iambico compositus.

ξυμβολῆς A.C.R.Γ. νῦν ξυμβολῆς Ald.

1211. ξυμβολὰς ἐπράττετο] Ludit in ambiguitate vocis, quæ *conflictum*, et *symbolas* significat, id est, pecunias quæ conjectabantur ab iis qui communi sumtu erant una cœnaturi. Nefas autem fuisset symbolam ab aliquo exigere qui ad solemne convivium, qualia in festis agitabantur, fuisset invitatus. Lepidi exstant hanc in rem Eubuli comici versus apud Athen. p. 239. A. ὁ πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ, | δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἔοικε, τοὺς τρόπους· | ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον | καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο, | φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἴκοθεν λαβών. BRUNCK.

1212. ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν] ἰὼ semel ponunt R.Γ.Δ. Soph. Trach. 221. ἰὼ ἰὼ Παιάν· | ἴδε ἴδ', ὦ φίλα γύναι | τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι | βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. Scribendum, ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν. | ἴδ', ὦ φίλα γυναικῶν etc. Ajac. 694. ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν Æsch. Agam. 410. ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. 1489. ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ βασιλεῦ.

Παιὰν Παιάν vulgo, quam formam, ni fallor, non usurpant comici. Vide inferius v. 1223. Eq. 408. 1318. Pac. 453. 454. (ubi male vulgo παίειν legitur) 555. Av. 1763. Thesm. 311. 1035. Plut. 636. In Vesp. 874. vulgo legitur Ἰήιε Παιὰν, quod non temere mutatum velim. ELM. Qui Παιὼν Παιών edidit. Retinui Παιὰν, quum poeta sermonem tragicum imitetur.

1213. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον] ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε σήμερον R.

Noster Eccl. 982. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις. 991. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα. In Plut. 993. malim: Ἀλλ' οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει. ELM.

1214. παπαῖ] Scribebatur παπαί.

1215. προσλάβεσθ' A.B.R.Γ.Δ. προσλάβεσθέ μ' Ald.

φίλοι] φίλαι R.

1217. προσλάβεσθ' A.B.C.R.Γ. et scholiasta. προσλάβεσθέ μ' Ald. " Noster Pac. 9. Ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς " θεῶν. Lys. 202. Καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου." ELM.

1218. ἰλιγγιῶ] Scribendum εἰλιγγιῶ cum R. Vid. ad v. 581.

1220, 1221. om. A.

1221. σκοτοβινιῶ C.R.Γ. σκοτοδινιῶ Ald.

1222. ἐς τοῦ Πιττάλου Rav. in qua scriptura abundare videtur articulus. Conferenda εἰς Φιλοκτήμονος Vesp. 1250. εἰς Κλεισθένους Lys. 622. εἰς Ὀρσιλόχου 725. εἰς Φαινεστίου Antiphanis apud Athen. p. 15. A. ἐξ Αἰσχινάδου Pac. 1154. ἐκ Πατροκλέους Plut. 84. ἐν Κρατίνου Eq. 400. ἐν Καλλιππίδου nostri apud Pollucem 10, 29. ἐν Φαίακος Eupolidis apud Athen. p. 106. B. Ita semper Attici, si bene memini. Alii omnes hoc loco habent ἐς τὸν Πιττάλου, ubi perperam ἐς de persona dicitur. Brunckius quidem οἶκον subaudiri censet: sed *ædes* Atticis sunt οἰκία. Οἶκος conclave est in quo cœnabant veteres: verum hanc distinctionem neglexerunt recentiores. His animo perpensis, induxi scripturam quæ vulgo repræsentatur in Vesp. 1432. Erunt qui malint utroque loco ὡς τοὺς Πιττάλου. Vide v. 1032. ELM. In Vespis legitur παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου. Non improbabiles sunt Elmsleii conjecturæ. Retinui tamen Ravennatis libri scripturam. Plato Rep. 1. p. 328 b. ᾖμεν οὖν οἴκαδε ἐς τοῦ Πολεμάρχου. Alia additi articuli exempla vide apud Lobeck. ad Phrynich. p. 100. extr. Τὰ Πιττάλου autem dictum ut τὰ Λύκωνος apud Theocritum 2, 76. ἤδη δ' εὖσα μέσα κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος, | εἶδον Δέλφιν. quod τὰ οἰκήματα interpretatur scholiasta.

1223. παιωνίαισι χερσί] Æschylus Suppl. in fine: ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχέθον. Sophocles in Philoct. 1378. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Sic παιώνια φάρμακα apud Æschylum in Agam. 858. BERG.

1224. μ' ἐκφέρετε] με φέρετε R.Γ.Δ.

ὁ βασιλεύς] Pollux 8, 90. ex Aristotele: ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, καὶ Ληναίων, καὶ ἀγώνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. Lenæis actam esse hanc fabulam ex v. 504. satis constat. Dionysia ἐν ἄστει curabat Archon ἐπώνυμος. ELM.

1225. ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν] Præmium petit utrem, quia primus exhausisset congium, ut supra v. 1202. dicebat. Conf. v. 1002. BERG.

1226. ὀδυρτά R. ὀδύρτα Ald. ὀδυρτή Suidas in 'Οδύρση. "'Οδύρτα pro 'Οδύρση, Θρᾳκικὴ, dictum inepte censet scho- "liasta. ὀδυρτὰ recte R. Adjectivum est pro adverbio." ELM.

1227. τουτονί] τὸν χόα.

τήνελλα] Vox ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni. Carmen autem Archilochi τρίστροφον fuisse constat auctore scholiasta Pindari ad Olymp. 9, 1. Initium servavit scholiasta Aristophanis, quod emendatum ab Elmsleio appono,

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ 'Ηράκλεες,
αὐτός τε κιόλαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα καλλίνικος.

Epiphonemate τήνελλα καλλίνικος iterum utitur Aristophanes Av. 1764.

1228. καλεῖς] καλεῖς γ' R. Totum versum om. B, post 1231. infert Δ.

ὦ πρέσβυ A.C.R.Γ.Δ. et lemma scholii. Aberat ὦ.

1230. τήνελλά νυν Elmsleius. Scribebatur τήνελλα νῦν. τήνελλα νῦν γ' B.R.Δ.

1231. ἕπεσθέ νυν Elmsleius. Scribebatur ἕπεσθε νῦν.

1232. — 1234. Duos tetrametros fecit Elmsleius,

ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν, τήνελλα καλλίνικος,
τήνελλα καλλίνικον ᾄδοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

1234. σὲ Elmsleius. Vulgo σε.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS COMŒDIÆ.

ACCEDUNT

PERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

TOMUS III.

ANNOTATIONES.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

MDCCCXXXVII.

VESPÆ.

ACTA hæc fabula Lenæis est, archonte Aminia, olympiadis undenonagesimæ anno secundo, ut ex didascalia constat, de qua dixi ad fragmenta p. 549, 550. Primas egit Philonides et in hac fabula et, quæ eodem tempore est commissa, Proagone.

2. *φυλακὴν καταλύειν νυκτερινήν*] Aristoteles Polit. 5, 8. *ὥστε δεῖ τοὺς τῆς πολιτείας φροντίζοντας φόβους παρασκευάζειν, ἵνα φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύωσιν, ὥσπερ νυκτερινὴν φυλακὴν, τὴν τῆς πολιτείας τήρησιν.* BERG.

3. *ἄρα*] *ἆρα* V.

προὐφείλεις Elmsleius ad Eurip. Heracl. 241. Libri et scholiasta *προὔφειλες*. Illud in codice suo fortasse legit Phrynichus, cujus hæc sunt verba in Bekkeri Anecd. p. 47, 29. *κακόν τι σαυτῷ προὐφείλεις: ἐπί τινος κακόν τι λαβεῖν ἐπισπωμένου.* Ad imperfectum aberrarunt librarii quia syllaba *ου* augmenti cum o contracti speciem habet.

4. *οἶσθά γ' οἷον*] *οἶσθ' οἷον* B.Δ. *οἶσθας οἷον* C.

κνώδαλον] Sic in Lysistr. 480. mulieres vocat *κνώδαλα*, *belluas*, *bestias*: *ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεθα τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις*; ubi vide notam. Diogenes canis epist. 27. de Græcis: *οὐδὲν φροντίσας κνωδάλων νηπίων, μὴ ἐπισταμένων, ὡς εἴρηται ἐν ἐπιστολῇ, λόγους κυνός.* Cratinus apud schol. comici ad Aves 767. *τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ.* BERG.

5. *σμικρὸν*] *μικρὸν* B.C.Δ. Ald.

ἀπομερμηρίσαι] Phrynichus l. c. p. 28, 4. *ἀπομερμηρίσαι: ἀπονυστάξαι. μέρμηρα γὰρ ἡ εἰς ὕπνον καταφορά. παίζων χρῶ.* Hesychius et Eustathius p. 821, 36.

6. *οὖν*] *αὖ* R.

καὐτοῦ γ' ἐμοῦ] Præstat *καὐτοῦ γέ μου* scribi.

7. *ὕπνου* R.V. Vulgo *ἤδη*.

8. *ἦ* Berglerus. Vulgo *ἢ*.

9. *ἐκ Σαβαζίου*] Quia alter usus est verbo *κορυβαντιᾷς*, quod est a *Κορύβαντες*, qui dii habebantur furentes et, ut scholiastes ait, furorem hominibus immittebant, Sabazii mentionem facit,

V E S P Æ.

ACTA hæc fabula Lenæis est, archonte Aminia, olympiadis undenonagesimæ anno secundo, ut ex didascalia constat, de qua dixi ad fragmenta p. 549, 550. Primas egit Philonides et in hac fabula et, quæ eodem tempore est commissa, Proagone.

---

2. *φυλακὴν καταλύειν νυκτερινήν*] Aristoteles Polit. 5, 8. *ὥστε δεῖ τοὺς τῆς πολιτείας φροντίζοντας φόβους παρασκευάζειν, ἵνα φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύωσιν, ὥσπερ νυκτερινὴν φυλακήν, τὴν τῆς πολιτείας τήρησιν*. BERG.

3. *ἆρα*] ἄρα V.

προὐφείλεις Elmsleius ad Eurip. Heracl. 241. Libri et scholiasta *προὔφειλες*. Illud in codice suo fortasse legit Phrynichus, cujus hæc sunt verba in Bekkeri Anecd. p. 47, 29. *κακόν τι σαυτῷ προὐφείλεις: ἐπί τινος κακόν τι λαβεῖν ἐπισπωμένου.* Ad imperfectum aberrarunt librarii quia syllaba *ου* augmenti cum o contracti speciem habet.

4. *οἶσθά γ' οἷον*] οἶσθ' οἷον B.Δ. οἶσθας οἷον C.

κνώδαλον] Sic in Lysistr. 480. mulieres vocat *κνώδαλα*, *belluas, bestias*: *ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεθα τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις*; ubi vide notam. Diogenes canis epist. 27. de Græcis: *οὐδὲν φροντίσας κνωδάλων νηπίων, μὴ ἐπισταμένων, ὡς εἴρηται ἐν ἐπιστολῇ, λόγους κυνός.* Cratinus apud schol. comici ad Aves 767. *τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ*. BERG.

5. *σμικρὸν*] μικρὸν B.C.Δ. Ald.

ἀπομερμηρίσαι] Phrynichus l. c. p. 28, 4. *ἀπομερμηρίσαι: ἀπονυστάξαι. μέρμηρα γὰρ ἡ εἰς ὕπνον καταφορά. παίζων χρῶ.* Hesychius et Eustathius p. 821, 36.

6. *οὖν*] αὖ R.

καὐτοῦ γ' ἐμοῦ] Præstat *καὐτοῦ γέ μου* scribi.

7. *ὕπνου* R.V. Vulgo *ἤδη*.

8. *ἦ* Berglerus. Vulgo *ἢ*.

9. *ἐκ Σαβαζίου*] Quia alter usus est verbo *κορυβαντιᾷς*, quod est a *Κορύβαντες*, qui dii habebantur furentes et, ut scholiastes ait, furorem hominibus immittebant, Sabazii mentionem facit,

qui ejusdem erat commatis deus, nempe Bacchus; scholia: Σαβάζιον δὲ τὸν Διόνυσον οἱ Θρᾷκες καλοῦσι. notum autem est Bacchi thiasos furore agitatos fuisse. Cogitandum autem est Sosiam, ad quem hæc dicuntur, sedentem dormire, caputque modo demittere, modo attollere: talis autem gestus videtur Corybantum et bacchantium esse. Ceterum isti dii vix digni habiti sunt deorum concilio: Lucianus in Icaromenippo c. 27. παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. Idem in deorum concilio c. 9.: ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν; De Sabazio Cicero de Legibus 2, 15.: *novos vero deos sic Aristophanes facetissimus poeta veteris comœdiæ vexat, ut apud eum Sabazius et quidam alii dii peregrini judicati, e civitate ejiciantur*. Comœdia non exstat, ad quam respicit Cicero. Vide etiam Lysistr. 388. BERG.

11. ἀρτίως R.V. Vulgo ἀρτίως τις.

ἐπεστρατεύσατο] Metaphorice, ut significet se vehementer premi a somno, quasi ab exercitu hostili. Similiter Euripides loquitur de amore in Hippol. 525. ἔρως ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχᾷ χάριν οὓς ἐπιστρατεύσῃ. Idem de malo ingruente usus est verbo ἐπιστρατεύειν in Medea 1185. διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύσατο. BERG.

12. Μῆδος] Quia alter Sabazii barbari dei mentionem fecerat, iste etiam Medum sive barbarum se invasisse dicit. BERG.

15. ἀετὸν — ἐς Brunckius. αἰετὸν — εἰς libri. Somnii hujus narrationem imitari Alciphronem 3, 59. ab Dobræo indicatum est ad Pluti v. 314.

18. ἐπίχαλκον addit ad tollendam ambiguitatem vocis ἀσπὶς, quæ et clypeum et bestiam serpentem significat, ut insomnium absurdius et mirabilius videatur; nam aquila serpentes, non clypeos, rapit: præterea quærit occasionem notandi Cleonymum, qui clypeum abjecerat. Ceterum ἐπίχαλκος ἀσπὶς idem est quod χαλκόνωτος ἀσπὶς apud Euripidem in Troad. 1136. BERG.

ἐς] εἰς Ald.

19. ἀποβαλεῖν] ἀπολαβεῖν B.

Κλεώνυμον] Aquilam in Cleonem conversam esse dicit.

21. προσερεῖ — λέγων] προερεῖ — λέγω V.

22. 23. Ordo verborum ex R.V. restitutus. ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον κἀν οὐρανῷ | κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα B. et omisso γ' Δ. ὅ τι ταυτὸ (ταυτὸν C.) θηρίον ἔν τε (τε om. C.) γῇ κἀν οὐρανῷ | κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα Ald.

27. γέ τοὔστ'] Legebatur γέ ποῦ 'στ'. Similis corruptela v. 599.

29. τῆς πόλεως — τοῦ σκάφους ὅλου] Scholia: ἀεὶ οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοίοις παραβάλλουσι· καὶ Σοφοκλῆς. Locus, quem intellexit scholiastes, est vel iste in Antig. 196. ἥδ' ἐστιν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπὶ πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. (ubi scholia ad ἥδε, ἡ πόλις δηλονότι. vel Œd. T. 22. aut uterque, aut etiam alii. BERG.

30. τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος] Perstat in metaphora de navi. Ut autem hic τρόπις τοῦ πράγματος, sic πρύμνη πόλεως apud Æschylum in Sept. 2. ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως. Ceterum comicus videtur voce τρόπις alludere ad τρόπος, ut sit pro τὸν τρόπον τοῦ πράγματος. BERG.

31. πυκνὶ R.V. et scholiasta ad Acharn. v. 20. πνυκὶ Ald. In νυκτὶ corruptum apud Herodianum Piersoni p. 434.

34. τοῖσι προβάτοις R.V. Vulgo τοῖς προβάτοισι.

35. φάλλαινα R. et φάλλαιν' v. 39.

36. ἐμπεπρημένης] ἐμπεπρημένην R. ἐμπεπρησμένην V. Vulgo ἐμπεπρησμένης. In scholio ad v. 34. scriptum, ἐμπεπρησμένης δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένης καὶ παχείας, quæ ad v. 36. repetuntur, ubi V. ἐμπεφυσημένην, παχεῖαν præbet, in priore loco cum libris editis consentiens.

ὑός] συός Ald.

38. βύρσης σαπρᾶς] Cleo, qui in his perstringitur, coriarius fuerat. BRUNCK.

40. βόειον δημόν] Equit. 949. δημοῦ βοείου θρῖον. Utrobique ludit in ambiguitate: δημὸς *adeps*, δῆμος *populus*. BERG.

41. διιστάναι R.V. et scholiasta. Vulgo διιστάνειν cum Stephano Byz. in δῆμος.

διιστάνειν] Ita interpretatur illud ἵστη δημὸν propter cognationem vocum; nam διϊστάνειν est ab ἵστημι; δῆμος autem et δημὸς iisdem literis scribuntur. BERG.

44. Nota Alcibiadis balbuties, de qua sic Plutarchus initio ejus vitæ, ubi hos versus adducit: τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παρασχεῖν χάριν

ἐπιτελοῦσαν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος ἐν οἷς ἐπισκώπτει Θέωρον. Εἶτ' — καὶ Ἄρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπτων, βαδίζει, φησὶ, διακεχλιδὼς, θοιμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι,

κλαυσαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται.

Similis jocus est, sed absque acrimonia, in Ciceronis Epist. ad Cælium 2, 10. ubi Hirrum innuens, qui illius competitor fuerat curulis ædilitatis, sic scribit: *De te, quia quod sperabam: de Hillo (balbus enim sum) quod non putaram.* Conf. Palladæ Epigr. 32. Diogenis apophthegma est: *κρεῖττόν ἐστιν ἐς κόρακας ἀπελθεῖν ἢ ἐς κόλακας.* BRUNCK.

45. *ὀλᾷς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει*] Ita dixit balbus pro, *ὁρᾷς Θέωρος κεφαλὴν κόρακος ἔχει.* Nempe mutato ubique *ρ* in *λ*. Evadit autem sensus in Theorum conveniens; nam vult dicere Theorum esse *diis invisum* hominem et *adulatorem*. *θέωλος* quasi a *θεὸς* et *ὄλλυμι perdo*. (ubi *ο* in *ω*, ut in *ἐξώλης* in Pac. 1073. *ἐξώλης ἀπόλοιο*) quasi dignus, *quem dii perdant*. Sic infra 1143. *ἐριώλην* vocat vestem, in quam multa lana esset consumta. *κόλαξ* autem *adulator*. infra 416. *ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία, κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ.* BERG. Conf. Eustath. p. 1764, 40.

47. 48. *ὁ Θέωρος κόραξ γιγνόμενος*] Simile insomnium Socratis de Platone apud Athenæum 11. p. 507. *δοκεῖν γὰρ ἔφη τὸν Πλάτωνα κορώνην γενόμενον, ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου ἀναπηδήσαντα τὸ φαλακρόν μου κατασκαριφᾶν.* BERG.

49. *ὢν* R.V. et, ut videtur, scholiasta. Vulgo *ἦν*.

50. *οὔκουν* Brunckius. *οὐκοῦν* extra interrogationem Ald.

συμβαλεῖν B.C.Δ. *συμβάλλειν* R. *ξυμβαλεῖν* Ald.

52. *δύ' ὀβολὼ* R.V.Δ. Vulgo *δύ' ὀβολοὺς*. Lucian. deor. conc. 12. *θεσπιῳδεῖ τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα* comparavit Lobeck. Aglaoph. p. 253.

53. *σοφῶς* R.V. Vulgo *σαφῶς*.

55. *ὀλίγ' ἄτθ'* Kusterus. *ὀλίγ' ἄττα* R.V. *ὀλίγα γ'* B.Δ. Ald. *ὀλίγ'* C.

πρῶτον R.V. Vulgo *πρότερον*.

57. *Μεγαρόθεν*] Megarensis in Acharn. 738. ridiculum commentum quo filias suas pro porcellis vendere meditatur, *Μεγαρικὰν μαχανὰν* appellat. Ideo autem Atticis, quæ rustica lascivia ad risum movendum composita erant ludicra, Megaris

arcessita dicebantur, quia antiquissima comœdia, quæ nihil aliud erat quam simplex carmen, quod chorus cum tibicine concinebat, Megarensium inventum fuit, ut testatur Aristoteles Poet. cap. 3. *διὸ καὶ ἀντιποιοῦνται τῆς τε τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς· τῆς μὲν κωμῳδίας οἱ Μεγαρεῖς, οἵ τε ἐνταῦθα, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας.* — *κεκλεμμένον.* Sic B.C. [et R.V.] Vulgo *κεκλαμμένον.* Utramque scripturam agnoscit schol. Nostram autem in textu habebat. BRUNCK. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 612. *κεκλημένον* scriptum apud Aspasium ad Aristot. Ethic. Nicom. fol. 53 b.

58. Comici poetæ, tum ad risum movendum, tum ut favorem theatri sibi conciliarent, quotiescunque fabulæ actio hujus rei occasionem dabat, bellaria quæ in scenam illata fuerant, ab actore aliquo spectatoribus projici faciebant. Morem hunc tanquam ineptum carpit comicus in Pluto, ubi v. 797. Plutus ait: *οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ, | ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις | προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.* At salse magis eum irridet in Pace v. 962. ubi Trygæus hordea nullius pretii famulum jubet spectatoribus projicere, quod ideo comminiscitur comicus, ut ex ambigua significatione nominis *κριθὴ* facetam nequitiam eliciat. BRUNCK. *διαριπτοῦντε* V. *διαριπτοῦντες* R.

60. *Ἡρακλῆς*] In multis dramatibus inducebatur Hercules, solebantque poetæ ex ejus notissima voracitate risum captare. Eam describit parum decenter Euripides in Alcestide. In proverbium abiit famelicus et moræ impatiens Hercules, cui semper cunctari videbantur famuli cœnam apposituri, *Ἡρακλῆς ξενίζεται*, quo alludit noster in Lys. 928. *ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.* BRUNCK.

61. *ἐνασελγαινόμενος*] Legebatur *ἀνασελγαινόμενος*, verbum neque alibi inventum neque aptum huic loco.

62. *γ'* addunt B.C.R.V: om. Ald.

63. *μυττωτεύσομεν*] Metaphorice utitur hoc verbo e re culinaria petito etiam Pac. 247. *ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ' ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.* In Equit. 767. *καταχνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ.* BERG. De Cleone in Nub. 549. *ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα, | κοὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ.*

70. *καθείρξας* codices. *καθεύδειν* Ald.

72. οὐδ' ἂν συμβάλοι V. οὐδ' ἂν ξυμβάλῃ R. Vulgo οὐδὲ ξυμβάλοι.

73. τοπάζετε] τοπάζεται Δ. Quam scripturam scholiasta memorat.

74. Προνάπους R.V. et scholiasta Nub. 31. Quod prætuli vulgato Προνάπου. Est enim hoc nomen ex eorum numero, de quibus Photius p. 289, 10. Ναυσικύδου: καὶ σὺν τῷ σ, καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια διττῶς. Ἀριστοφάνης. Ναυσικύδους in Eccles. 446. legitur. Dativus Προνάπει est apud Isæum p. 65, 18.

75. Verbis ἀλλ' οὐδὲν λέγει in R. præfixum est Sosiæ nomen. Ita etiam Ald. qui versui 76. et rursus 77. Ξαν. præscripsit.

77. φιλο] φιλόδικος R.

78. Σωσίας] Hoc nomine non servi tantum, quod Brunckius opinabatur, sed etiam liberi homines interdum sunt appellati. Duo hujus nominis viros memorat scholiasta. Duo alia exempla sunt apud Demosth. p. 1075.

80. ἐστιν ἀνδρῶν] ἀνδρῶν ἐστιν Ald. Affert hunc versum Suidas in αὕτη.

83. κύν'] Notum est Socratem ita jurare solitum. Athenæus 9. p. 370. μιμούμενος τὸν κατὰ τῆς κυνὸς ὅρκον Σωκράτους. BERG.

84. Φιλόξενος] Ludit comicus in ambiguitate nominis φιλόξενος, quatenus vel appellativum est, vel proprium. A comicis illius temporis exagitatus fuit Philoxenus cinædus, de quo Eupolis in *Urbibus* apud scholiastam: ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων. BRUNCK.

90. 'πὶ om. R.V.

πρώτου ξύλου] Vid. ad Acharn. 25.

94. ψῆφόν γ' ἔχειν] ψῆφον ἔχειν γ' V.

97. ἦν] ἂν Ald.

98. υἱὸν R.V. Vulgo τὸν. Bentleius τὸν τοῦ, recte fortasse.

Δῆμον] Demum istum Pyrilampis filium formosum fuisse et amatores habuisse Græcorum more, apparet. Plato in Gorgia p. 841. D. ubi Socrates dicit ad Calliclem: λέγω δὲ ἐννοήσας, ὅτι ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν τυγχάνομεν ταυτόν τι πεπονθότες, ἐρῶντε δύο ὄντε δυοῖν ἑκάτερος· ἐγὼ μὲν Ἀλκιβιάδου τε τοῦ Κλεινίου καὶ φιλοσοφίας· σὺ δὲ δυοῖν, τοῦ τε Ἀθηναίων δήμου καὶ τοῦ Πυριλάμπους (scil. Δήμου). Hinc etiam nomen ejus ab amatoribus inscrip-

tum fuit januis et parietibus, de quo more etiam in Acharn. 144. καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς, ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφεν, Ἀθηναῖοι καλοί. BERG. De Pyrilampis filio Demo, pulchro adolescente a multis amato, videndus Meursius Att. Lect. 4, 5. Ad hunc comici locum spectat Hesychii glossa. Δῆμος καλός. Δῆμος, ὄνομα κύριον. Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος, τὴν ὥραν κάλλιστος. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἐρασταῖς, ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὰ τῶν παιδικῶν ὀνόματα. BRUNCK.

100. ᾖδ'] ᾖδεν B.C.Δ.

101. ὄψ' ἐξεγείρειν R.V. Vulgo ὡς ὄψ' ἐγείρειν.

103. δ' om. Ald.

105. ὥσπερ λεπὰς] In Pluto 1095. anus ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται. BRUNCK.

106. τὴν μακρὰν] Scil. γραμμήν. Erat autem signum condemnationis, si judices in cera ducerent lineam longam. BERG. Vide schol.

108. ἀναπεπλασμένος R. V. Quam lectionem annotavit scholiasta. Vulgo ὑποπεπλασμένος.

110. ἔχοι B.R.V. Vulgo ἔχῃ.

111. Imitatur Euripidis ex Stheneboea locum, τοιαῦτ' ἀλύει, νουθετούμενος δ' ἔρως | μᾶλλον πιέζει.

113. ἐνδήσαντας R.V. Vulgo ἐγκλείσαντες.

118. κἀκάθαιρ', ὁ δ' οὐ μάλα] Vulgo καὶ 'κάθαιρε (καὶ 'κάθαιρε B.C. κἀκάθαιρε Brunckius) καὶ μάλα. Correctum ex R.V, quorum ille κἀκκάθαιρ', hic καὶ κάθαιρ'.

ὁ δ' οὐ μάλα] Subaudiendum προσίετο vel ἐπείθετο. Similis ellipsis Thesm. 846. ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.

119. ταῦτ'] τοῦτ' V. τοῦδ' R.

120. ἐς] εἰς R.V.

Καινὸν] Unum erat sic appellatum e multis tribunalibus, seu judicum foris, quæ Athenis erant. BRUNCK.

121. ὅτε δῆτα R.V. Vulgo ὅτε δὴ δὲ, quod revocandum.

122. ξυλλαβὼν R.V. Vulgo συλλαβών.

123. κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ] Plut. 411. κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ κράτιστόν ἐστι. BERG.

124. κιγκλίδι] γιγγλίδι V. in textu et in scholio.

125. ἐξεφρίομεν R.V. Vulgo ἐξεφρείομεν, quod restituendum. Quod pro ἐξεφρέομεν dictum non inventum quidem

alibi est, sed tamen facilius explicari potest quam *ἐξεφρίομεν*.

126. *ὑδρορροῶν*] *ὑδροροῶν* R.

130. 139. *ἐς*] *εἰς* libri.

130. *ἐξήλλετο*] *ἐξήλετο* V.

134. *τῳδὶ* R.V. *τῷδε* B.C. Ald.

135. *φρυαγμοσεμνάκους τινάς* Suidas in h. v. *φρυαγμοσεμνακουστίνους* C.R.V. *ὀφρυαγμοσεμνάκουστίνους* B.Δ. Ald.

136. E fenestra prospiciens hæc Bdelycleo. BOTH.

140. *τι* B.V.Δ. *τις* C.R. *γ' ὅς τις* Ald.

143. Sosiæ continuat Ald.

145. *ξύλου τίνος* R.V. Vulgo *τίνος ξύλου*.

συκίνου] Alluditur ad etymon vocis *συκοφάντης*, ut in Pluto v. 947. ubi sycophanta dicit: *ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύκινον*. BERG. Hunc locum respicit Eustathius ad Odyss. p. 1719, 7. *τοῖς δέ τε φευκτέοις καπνοῖς ἐναριθμητέον καὶ τὸν κωμικευόμενον ἀπὸ σύκων εἶναι, καὶ αἰνιττόμενον τὸν συκοφάντην, ὃς οὐ βλέφαρα δάκνων λυπεῖ, ἀλλὰ ψυχὴν αὐτήν*. BRUNCK.

147. *ἀτὰρ, οὐ γὰρ ἐρρήσεις γε*] Legebatur *ἀτὰρ οὐκ ἐσερρήσεις γε*. Liber Ravennas *ἐρρήσεις*. Quo spectare videtur Photius p. 17, 9. *ἐρρήσεις*: *μετὰ βίας εἰσελεύσῃ*. Scholiasta, *ὡς ἂν τῷ καπνῷ φησὶν, οὐκ εἰσελεύσῃ μετὰ φθορᾶς*. Qui *ἐξελεύσῃ* potius dicere debebant. Correxi *ἀτὰρ, οὐ γὰρ ἐρρήσεις γε*. Sic in Acharn. 487. *ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, | τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;*

149. *νυν*] Vulgo *νῦν*. Quod revocandum.

150. *ἕτερος*] *ἑτερός γ'* R.V.

151. *νῦν* R.V. et lemma scholii. Vulgo *νυνί*.

152. Vulgo *παῖ τήν*. *παῖ* om. R.V, videturque recentioris librarii supplementum esse. Fortasse *σὺ* scripserat poeta, ut v. 199.

νυν Kusterus. *νῦν* codices. *νιν* Ald.

154. *κατακλεῖδος*] *κατάκλειδος* V.

155. *φύλατθ'* Elmsleius ad Acharn. 178. Vulgo *φύλαττέ θ'*. Aldus *φύλαττεθ'* (sic.).

156. *μιαρώτατοι* B.R.V.Δ. *μιαρώτατε* Ald.

161. *Ἄπολλον*] In Av. 60. *Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος*. BERG.

162. *ἔκφρες* Buttmannus Gramm. vol. 2. p. 251. Libri

ἔκφερε. Ita scholiasta v. 125. ἐξεφρείομεν interpretatur ἐξεφέρομεν.

164. τοίνυν] γ' addit Ald. quod in B. adscripsit manus recentior.

166. μοι addunt codices et scholiasta ad v. 106.: om. Ald.

167. πινάκιον τιμητικόν] Pollux 8, 16. ubi de forensi instrumento agit: πινάκιον τιμητικὸν, μάλθη, ᾗ καταλήλιπτο τὸ πινάκιον. ἐγκεντρὶς, ᾗ εἷλκον τὴν γραμμήν. μακρὰ δὲ ἐκαλεῖτο, ἣν καταδικάζοντες εἷλκον. Ad quem locum vide interpretes. BRUNCK. Photius p. 590, 7. Etym. M. p. 759, 2.

168. ἅνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

171. κἂν ἐγὼ R.V. καὐτὸς ἂν Ald.

172. γ' om. C.R.V.

175. ἵν' αὐτὸν R. Vulgo ἵνα θᾶττον.

ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν] Scholia: οὐκ ἔτυχε. παρὰ τὴν παροιμίαν· αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ θήρᾳ (pro ἐπὶ τῶν πείρᾳ) καθιέντων ἄγκιστρον μετὰ σχοίνου, καὶ μὴ ἐπιτυγχανόντων ἰχθύος τινος. Integrum proverbium occurrit in Thesmoph. 935. Simile illud Euripidis in Electr. 582. ἣν δ' ἐκσπάσωμαί γ' ὃν μετέρχομαι βόλον. BERG.

176. ταύτῃ γε] Synesius epist. 129. alludens ad hoc proverbium: ὡς δὲ οὐ προὐχώρει ταύτῃ τὸ σπάσαί τι τῶν οὐ προσηκόντων, ἀλλ' ἦσαν οἱ νόμοι μεθ' ἡμῶν, ἑτέραν ἐτράπετο. BERG.

179. κλάεις B.C. κλαίεις Ald.

τήμερον] σήμερον V.

181. Ὀδυσσέα] Senex cupiens elabi ex ædibus imitatur Ulyssem, qui ex antro et manibus Cyclopis evasit sub ariete pendulus, ut notum ex Odyssea. Similis astutia est apud Petronium in Satyrico: *imperavi Gitoni ut raptim grabatum subiret, annecteretque pedes atque manus institis, quibus sponda culcitam ferebat, ac sicut olim Ulyxes utero arietis* (liceat nunc cum quibusdam ita legere pro *pro ariete*) *adhæsisset, extentus infra grabatum scrutantium eluderet manus.* BERG.

τιν' R.V. Vulgo τινά γ'.

184. ὤνθρωπ' vel ὦ 'νθρωπ' B.R.V.Δ. ἄνθρωπ' Ald.

184. 185. 186. οὖτις R. Vulgo Οὖτις.

Οὖτις] Hic etiam imitatur Ulyssem, qui se prudenter Οὖτινα i. e. *Neminem* vocari dixit ad Polyphemum. Constituerat

enim eum excæcare, prævidebatque fore ut is in auxilium vocaret ceteros Cyclopas, qui deinde, auctore non apparente, si Polyphemum interrogassent, quis id fecisset, eum pro insano erant habituri, qui dicat *Neminem* id fecisse, eumque relicturi et Ulyssi copiam elabendi daturi. Id quod factum. Vide Odysseæ Iota et Euripidis Cyclopem. BERG.

185. Οὖτις] *οὗτος* Ald. Correctum ex B.R.V.Δ.

Ἴθακος] *Ἰθακὸς* Kusterus et Brunckius, contra quam præcipit Herodianus in Arcadii epitome p. 51, 4.

Ἀποδρασιππίδου Elmsleius ad Acharn. v. 563. Vulgo *ἀπὸ Δρασιππίδου*. Scholiasta, *πέπλακε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀποδρᾶσαι, ὥσπερ ἀπὸ φυλῆς ἢ ἀπὸ γένους φάσκων. Διαδρασιπολίτας* dixit Ran. 1014.

186. *γέ σύ* R. *γε σὺ ἔσει* V. Vulgo *γ' ἔσει* (*ἔσῃ* Δ).

190. *ἐάσεθ'*] *ἐάσηθ'* Ald.

ἥσυχον] *ἡσύχως* R.V.

191. *μαχεῖ*] *μάχει* C.R.V. *μάχῃ* Ald. Apud Hesychium in *ὄνου σκιά* scriptum *περὶ τούτου νῦν δὴ μάχῃ, περὶ ὄνου σκιάν*.

192. *πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης*] Scholia: *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ, οὐδ' ἀπὸ μελέτης, ἀλλὰ φύσει.* Sed forte dicit, eum arte malitiam occultare non velle, aut non posse. Hippocrates epist. 9. *ὡς πονηρότατος εἶ, Δημόκριτε, καὶ πόρρω γε σοφίης*. BERG.

195. *ὑπογάστριον γέροντος*] Quia Bdelycleo paullo ante dicebat senem similem esse *pullo asinino*, propterea senex infert vocem *ὑπογάστριον*, dicitque *γέροντος* Ἡλιαστικοῦ pro *ὄνου*. Utebantur autem asininis carnibus, ut notat scholiastes. Est autem allegoria, qua significatur: *ego tibi utilis ero*. BERG.

196. *ἐς*] *εἰς* R.V.

197. *ὦ ξυνδικασταὶ καὶ Κλέων*] Sic et Cleo opem forensium senum et judicum implorat in Equit. 255. *ὦ γέροντες Ἡλιασταί, φράτορες τριωβόλου, οὓς ἐγὼ βόσκω*. BERG.

200. *ἐς*] *εἰς* libri.

202. *γ'* om. R.V.

οἴμοι V. et Brunckii editio. *ὤιμοι* R. *ὤμοι* Ald.

206. *κεραμίδων*] Pollux 10, 183. *κεράμια τὰς κεραμίδας ἐν Σφηξὶν Ἀριστοφάνης καλεῖ λέγων, μῦς — τῶν κεραμίων — ὀροφίας. οἱ δὲ καὶ* (*καὶ* delendum) *κεραμίδων γράφουσιν*. Postrema illa *οἱ δὲ—γράφουσιν* absunt ab codice Antwerpiensi, et recte fortasse.

ὀροφίας] Hesychius, *ὄφις τῶν κατ' οἶκον*. Moratur autem circa tecta, ut ait scholiastes. BERG.

207. *στρουθὸς* libri. Scribendum *στροῦθος* accentu Attico, quem ex Charete et Tryphone memorant Herodianus *περὶ μονήρους λέξεως* p. 42, 14. et schol. Av. 876.

ἀνὴρ] *ἀνὴρ* libri.

208. *μοι*] *μου* R.V. et Suidas in *ἐποποῖ* et *σοῦ*.

209. ΒΔΕΛ. om. Ald.: addidit Brunckius et habent, ut videtur, R.V.

210. *Σκιώνην*] Urbs Thraciæ, quæ circa illa tempora desciverat ab Atheniensibus, ut ait scholiastes; hinc vult dicere eam difficile esse custodire. BERG. Vide Thucyd. 4, 120.

213. *τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν*] *τί οὐ κατεκοιμήθημεν* Photius in *στίλην* p. 538, 24. Vulgatum habet Suidas in *στίλη*. "Minus "caute Porsonus ad Eurip. Or. 581. damnat *ἀπεκοιμήθημεν*, "satis defensum a Xenophonte apud H. Steph. Thes. T. 2. "p. 291. D. Alia dat Sturzii index. Herodotus 8, 76. *οἱ* "*μὲν δὴ ταῦτα τῆς νυκτὸς, οὐδὲν ἀποκοιμηθέντες, παραρτέοντο*. "E quibus locis apparet, vocabulum esse militare, qualia in "hac scena affectant servi; et significare, *φυλακὴν καταλύειν*, "v. 2. Compara *ἀποδαρθεῖν* in Nicochare in Bekker. Anecd. "p. 349. *ἀποβρίζειν*, Theocr. Epigr. 21." DOBRÆUS.

214. *πονήρ'*] Vulgo *πόνηρ'* et v. 223. *πόνηρε*, et similiter alibi.

215. *ξυνδικασταὶ*] *συνδικασταὶ* Ald.

παρακαλοῦντες] *περικαλοῦντες* V. cum gl. *ἡ περί ἀντὶ τῆς ἐξ.*

216. *νῦν*] *νῦν γ'* V.Δ.

217. *νῦν — γάρ* Reisigius in præfat. ad Conjectan. p. VII. *γὰρ — νῦν* C.R.V. *γοῦν — γε* B.Δ. Ald.

218. *γε* additum ex R.V.

παρακαλοῦσ' C.R.V. *παρακαλοῦντές μ'* Ald.

220. *ἀρχαιο–*] *ἀρχαῖα* R.

–μελη–] Scribendum *–μελι–* cum Suida in *ἀρχαῖος* et *μινυρίζω*. Quod Aristarchum in codice suo legisse ex annotatione scholiastæ cognoscitur. Av. 750. *ἔνθεν ὡσπερεὶ μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ᾠδάν*. Ex quibus perspicitur quæ sit significatio vocabuli comice compositi ex *ἀρχαῖος μέλι Σιδών Φρύνιχος ἐρατός*. Si-

donios sæpius memoraverat Phrynichus in Phœnissarum tragœdia: de qua vide annotationem ad scholia.

223. τὸ γένος ἥν τις ὀργίσῃ] Infra v. 404. dicit chorus Vesparum ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν.

225. ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος] Phrynichus comicus apud Athen. 4. p. 165. ἔστιν δ' αὐτούς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον· | ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις. BERG.

226. ᾧ] ὃ R. Idem om. καὶ.

228. Xanthiæ tribuit R.

228. ἐὰν ἐγὼ R.V. Vulgo ἐάν περ ἐγώ, quam scripturam ignorata ab librariis ἐὰν particulæ mensura peperit, de qua ante aliquot annos primum exposui, allatis de Aristophane exemplis quattuor, quæ aliis aliorum aucta repetam, ut cognoscatur quam late error ille propagatus fuerit. Pluti v. 126. ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον excludenda γε particula plus decem in libris omissa, in quibus Ravennas Venetusque sunt. Ibidem v. 481. ἐάν γ' ἁλῷς. ὅ τι σοι δοκεῖ. καλῶς λέγεις. codices antiqui veram scripturam servarunt ἐὰν ἁλῷς cum Suida in v. τίμημα. Aliquanto imperitius γε istud in proximum versum illatum legebatur τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν, quod si hoc modo dicere voluisset Aristophanes, non ἐὰν sed ἢν erat scripturus. Nunc quum ἐὰν legatur, manifesto scribendum αὔτ' ἐὰν, quod ipsum plurimi libri conservarunt quamvis neglecta elisione αὐτὸ ἐὰν. In Vespis v. 1231. ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί' ἕτερον ᾄσομαι. deletam jam olim ab me particulam libris optimis abesse nuper cognovimus. In tragicorum reliquiis casu accidit ut unum tantum quo hujus voculæ mensura declarari possit exemplum inveniatur, cui librarii non magis quam Aristophaneis pepercerunt, Sophoclis dico versum in Œdipo Col. v. 1407. μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραί, ita ab Elmsleio perite emendatum. Ceterorum poetarum exempla omissis librariorum criticorumque erroribus apponam. Archestratus apud Athenæum 1. p. 29 c. ἔστι δὲ καὶ Θάσιος πίνειν γενναῖος, ἐὰν ᾖ—. idem 7. p. 285 c. ἔστι Ῥόδῳ γενναῖος, ἐὰν ἐπιχώριος ἔλθῃ. et p. 321 a. ἐν δὲ Θάσῳ τὸν σκορπίον ὠνοῦ, ἐὰν ᾖ —. Comicorum loci apud eundem scriptorem sunt 3. p. 100 e. 119 f. 4. p. 160 f. 7. p. 280 c. 300 a. 10. p. 441 c. Menandri et Philemonis in Meinekii

sylloge p. 242. 376. Ex his intelligitur in ejusmodi versibus qualis hic Alexidis est apud Athenæum 15. p. 693 a. ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ, ἐὰν ἐγὼ διαρραγῶ, aut Menandri p. 79. ἄνθρωπος ἐὰν ᾖ χρηστὸς, εὐγενὴς σφόδρα, cujus similes plures exstant, aut ἂν aut ἦν esse reponendum. Contra in Iphigenia Aulidensi quod legitur v. 1193. παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά, intactum relinqui oportet. Neque enim Euripidis totus ille locus est, sed hominis linguæ, metrorum et syllabarum mensuræ imperiti, qui tot alia in illa fabula turpiter interpolavit, adeoque μικρός correpto iota extulit.

230. Chorus ingreditur quasi in forum iturus ad dijudicandas lites. Comias autem et mox Charinades et Strymodorus nomina senum in choro. BERG.

231. Ἱμὰς, lorum, cui alligati canes educuntur ad venatum. Hinc fortasse Aristophanes Vesp. v. 230. ἦσθ' ἱμὰς κύνειος. ubi satis inepte scholia: κύνειος, εὔζωνος καὶ ἰσχυρός. et versio latina: *ante robur crudum erat tibi velut caninum lorum.* SCHNEIDER. in indice ad Xenophontis opusc. polit. p. 520.

232. Χαρινάδης] Nicephorus Blemmydas in Maji Collectione vol. 2. p. 637. τὸ μὴ βραδύνειν τὸν καιρὸν ἐν τῇ παρασκευῇ τούτων, κατὰ τὸν Χαρινάδην ἐκεῖνον, ὃς ἀμελῶς καὶ ῥᾳθύμως ἐν τῷ πράττειν διέκειτο. Charinades quidam in Pace 1155.

233. Στρυμόδωρε] Idem nomen Acharn. 272. Lys. 259.

234. Χάβης codices et scholiasta, Herodiani usus auctoritate. Χάρης Ald.

235. δὴ additum ex C.R.V.

γ' additum ex C.V, omittunt B.R. Ald.

ἔτ' addunt R.V, om B.C. Ald.

ἀππαπαὶ παπαιὰξ C.R.V. et Suidas in ἐποποῖ. ἀπαππαὶ παπαὶ παππαιὰξ (παπαιὰξ Δ.) Ald. Vid. ad Eq. v. 1.

236. ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν] In obsidione Byzantii (v. Thucyd. 1, 94.) septem et quadraginta ante fabulam hanc actam annis.

239. ἤψομεν R. Vulgo ἤψαμεν. ἦψας scriptum in Timoclis fragmento apud Athen. 9. p. 407 e. et ἀφέψας apud Galenum vol. 10. p. 529. utrumque vitiose.

240. ὦνδρες R.V.Δ. Vulgo ἄνδρες.

ὡς ἔσται Λάχητι νυνί] Scholiastes: ἡ δίκη, ἡ τιμωρία, ἢ τοιοῦτό τι. Laches autem classi in Siciliam missæ præfectus, fraude aliqua usus est; quod infra indicat comicus in judicio ca-

num v. 895. ἐγράψατο Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα, τὸν τυρὸν ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε τὸν Σικελικόν. Ubi per Labetem canem intelligitur Laches iste. BERG. ἐστὶν V.

241. σίμβλον] σίμβολον V. Hinc corrigendus Suidas, qui ἔμβολα δέ φασι χρημάτων ἔχειν αὐτόν ex Aristophane attulit s. ἔμβολα.

243. ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν] Quemadmodum milites in bellum exituri trium dierum cibum secum ferre jubebantur.

244. κολωμένους H. Stephanus in Thesauro e glossa Hesychii κολωμένους (κολω): κολάσοντας. χολούμενος V. κολουμένους Ald. καλουμένους R.Δ. Conf. ad Eq. 456.

ἀλλὰ V. Vulgo ἀλλὰ γὰρ.

245. σπεύδωμεν] σπεύσωμεν V.

247. λαθών] λίϝθος (sic) V.

τις ἐμποδὼν ἡμᾶς R.V. τις ἡμᾶς ἐμποδὼν Ald.

248. Pueri qui senes comitantur extra chorum sunt. Quot fuerint non liquet. Fortasse tot fuerunt quot sunt ζυγὰ chori, id est sex. Pueros nuncios Cleoni mittit chorus v. 408.

248. — 272. Quod in his 25. versibus asynartetis voces aliquot spurias recidere necesse fuerit, nemo mirabitur, qui sciet librariis quibusdam placuisse eos ad idem metri genus reducere, quod superiorum erat, id est ex iis tetrametros iambicos facere; quod sane numerorum modo habita ratione, haud difficile erat. Sed ut in perfecta et absoluta phrasi nihil fere addi vel detrahi patitur sermonis indoles, inepte insertæ fulciendis metris otiosæ voculæ, manum interpolatoris statim produnt. Versus illos apponam prout scripti sunt in cod. B.

τὸν πηλὸν ὦ πάτερ πάτερ ΣΥ τουτονὶ φύλαξαι.
κάρφος χαμᾶθεν νῦν λαβὼν ΣΥ τὸν λύχνον πρόβυσον.
οὔκ· ἀλλὰ τωδί μοι ΓΕ ΝΥΝ δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ ΣΥ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς,
καὶ ταῦτα τοῦ 'λαίου σπανίζοντος ΝΥΝ ὦ 'νόητε ΣΥ;
οὐ γὰρ δάκνει σ' ὅταν δέῃ ΤΙ τίμιον πρίασθαι.
εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοισΙ νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί.
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ ΓΕ τουτονὶ στερηθεὶς,
τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς ΠΟΥ τυρβάσεις βαδίζων.
ἦ μὴν ἐγώ σου χἀτέρους ΓΕ μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος ΝΥΝ φαίνεται πατοῦντι.
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν ΓΕ τεττάρων τὸ πλεῖστον

ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει ΔΗ τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν ΔΗ τοῖσι λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες.
φιλεῖ δ' ὅταν Γ' ᾖ τοῦτο ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μή 'στι πρῴϊμα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι ΔΗ βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας ΓΕ τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται ΝΥΝ δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦγ' ἐφολκὸς ἦν ΟΔ'. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἀνᾴδων Φρυνίχου ΤΙ. καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ ΝΥΝ στάντας ἐνθάδ' ὦ 'νδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ΕΑΝ τί πως ἀκούσας
τοὐμοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ΕΞερπύσῃ θύραζε.

BRUNCK. Easdem interpolationes partim præbent R.V.

248. τὸν] ὦ τὸν R. ὡ τὸν V.

τουτονὶ Florens Christianus. Libri σὺ τουτονί.

249. χαμᾶθέν νυν] χαμᾶθεν νῦν B.Δ. χαμάθεν νῦν R. χαμόθεν νῦν V. χαμάθεν σὺ νῦν Ald.

τὸν] σὺ τὸν B.R.Δ.

250. μοι V. μοιγε R, in literis οιγ correctus. μοι γε νῦν B. Ald.

251. τὴν] σὺ τὴν B.Δ.

θρυαλλίδ'] θρυαλίδ' V.

252. ὠνόητε V. νῦν ὦ 'νόητε σὺ B.Δ. ὦ 'νόητε (ὠνόητε R.) σὺ R. Ald.

253. τίμιον] τι τίμιον Γ.Δ.

254. κονδύλοις] κονδύλοισι B.R.V.Δ.

255. ἄπιμεν] ἄπειμεν V.

256. σκότῳ] γε addunt B.Δ.

τουτουὶ] τουτοὶ V.

257. ἀτταγᾶς] Qui loca palustria et cœnosa quærit. που addunt B.Δ.

258. μείζονας] γε μείζονας B.Δ. Iidem 259. βόρβορος νῦν. 260. ἡμερῶν γε. 261. ἔχει δή. 262. γοῦν δή.

260. ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον] *Quatriduo ad summum.* Vid. Elmsl. ad Acharn. 782.

263. φιλεῖ] Ex scintillis lucernarum exsilientibus pluviæ indicia capiebant veteres. Vid. Jacobs. ad Antholog. vol. II. p. 62. Oudendorp. ad Appuleium vol. 2. p. 117.

τοῦτ' ᾖ Florens Christianus. ᾖ τουτὶ vulgo. γ' ᾖ τοῦτο B.Δ.

ποιεῖν] Glossema ὁ ζεὺς in textum illatum R.V.

264. καρπίμων] πρῷα καρπία ex Aristophane memorat Pollux 7, 152. ubi καρπία librarii errore scriptum videtur pro κάρπιμα.

πρῷα] πρώϊα R.V. πρώϊμα Ald. πρῷμα Scaliger. Male. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 61, 17. πρῷον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρώϊμον. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 52.

265. κἀπιπνεῦσαι] δὴ add. B.Δ. Iidem 266. οἰκίας γε. 267. φαίνεται νῦν. 268. ἦν ὅδ'. 269. φρυνίχου τι. 270. δοκεῖ νῦν.

βόρειον] Xenoph. Cyneg. 8, 1. ὅταν μὲν ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βόρειον. De quo dixi ad Stephani Thesaurum in δυσήλιος.

269. ἂν ᾄδων R.V. ἀνᾄδων Ald. ἀναείδων Suidas in ἐφόλκια.

Φρυνίχου] Ellipsis vocis μέλος aut similis. Sic infra v. 1225. ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου. Supra v. 220. judices Phrynichi carmina cantare soliti dicuntur. BERG.

ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

271. ἐκκαλεῖν V. ἐκβαλεῖν R. Ald.

ἦν] ἐάν B.Δ.

272. ἑρπύσῃ Florens Christianus. Libri ἐξερπύσῃ.

273. Versus Ionicus ab anapæsto, id est pede Ionico catalectico, incipiens.

274. ἀπολώλεκεν Hermannus Elem. doctr. metr. p. 502.

275. προσέκοψ' ἐν Bentleius. προσέκοψεν R. V. προσέκοψε Ald.

276. ἐφλέγμηνεν correpta syllaba secunda dixit.

278. ἂν ἐπείθετ' C.R.V. ἀνεπείθετο B.Δ. ἂν ἐπείθετο Ald.

280. λίθον ἕψεις] Proverbium de rebus, quæ fieri nequeunt, aut frustra fiunt. Scholiastes recenset similia: πλίνθον πλύνεις. χύτραν ποικίλλεις. εἰς ὕδωρ γράφεις. Αἰθίοπα λευκαίνεις. κατὰ θαλάττης σπείρεις. Apud Aristænetum etiam 2, 20. talia recensentur, ubi inquit: ἐμοὶ προσλαλῶν, εἰς πῦρ ξαίνεις. γύργαθον φυσᾷς. σπόγγῳ πάτταλον κρούεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηχάνων ποιεῖς. BERG. Plato Eryx. p. 405. καταμαθὼν αὐτὸν ἐγὼ ὅτι ἴσον εἴη πεῖσαι ὅπερ ἂν τὸ λεγόμενον λίθον ἑψῆσαι.

281. Χθιζινὸν] Libri χθεσινόν: sed metrum requirit alteram formam, quæ exstat apud Alciphronem 3, 61. vide Matthæi glossaria minora v. χθιζός, et Bekkeri Anecd. Gr. vol. 1. p. 73. HERMANN. l. c.

282. λέγων ὡς καὶ Hermannus. Legebatur καὶ λέγων ὡς. φιλαθήναιος correpta diphthongo pronunciandum.

283. τὰν Σάμῳ] De Samiorum defectione agitatisque ab iis consiliis adversus Athenienses vide scholiastam. Acta autem hæc sunt viginti prope ante hanc fabulam annis.

διὰ τοῦτ' ὀδυνήθεις] Versus interpolatus, qui non respondet verbis in stropha positis εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ, additus, ut videtur, quum verba poetæ excidissent.

285. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

286. οὕτως R. Vulgo οὕτω.

σεαυτὸν R.V. σαυτὸν Ald.

ἔσθιε] Alcæus, ἔδωδ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους. BERG. Conf. Valcken. ad fr. Callimachi p. 107. Ὃν θυμὸν κατέδων et σὴν ἔδεαι κραδίην apud Homerum.

288. παχὺς] Dives, ut in Pac. 638. τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους. Sæpissime apud Herodotum. ταχὺς R.

289. τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης] Hæc ad Amphipolin spectare videntur, Brasidæ Lacedæmoniorum duci proditam anno ante fabulam hanc actam. Vide Thucyd. 4, 102.

ὅπως] αἰσχυνεῖς addit Ald. : om. R.V.

ἐγχυτριεῖς] φονεύσεις. Vide Suidam in ἐγχυτρίστριαι. BRUNCK. Et scholiastam.

296. παππία Bentleius. Libri παπία. Macho apud Athen. 13. p. 583. a Berglero citatus, Πτολεμαῖε, διψῶ, φησι, παπία σφόδρα.

298. δί' R.V. τὸν Δί' Ald.

κρέμαισθε Dobræus. κρέμεσθε V. Vulgo κρέμοισθε. Nub. 870. εἰ κρέμαιό γε.

299. οὔ τἄρα] οὔτ' ἄρα R.V. Vulgo οὐκ ἄρα.

300. μισθαρίου R.V. μισθαρίου νῦν Ald. Triobolum dicit, mercedem judicum.

302. σὺ δὲ R.V. σὺ δὲ νῦν Ald.

σῦκά μ' αἰτεῖς] σῦκον αἰτεῖν proverbium fuit, quod explicant Photius p. 541, 19. et parœmiographi.

304. ἄρχων] ἄρχων R. ὢ 'ρχων vulgo. Infra 1441. ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

308. Voces illæ πόρον Ἑλλὰς [Ἕλλας] ἱερὸν e Pindaro, juxta scholiastem, sumta sunt ubi significabant Ἑλλήσποντον. Posita prima voce πόρον, pro πορισμὸν, ridiculi caussa duas insequentes addidit. BRUNCK.

ἔλλας V. *ελας* sine accentu R. Scribebatur *Ἑλλάς*.

ἱρὸν εἰπεῖν] Legebatur *ἱερόν*. Versum addito *εἰπεῖν* explevit Hermannus.

309. *ἀπαπαῖ* (libri *ἀπαπαὶ*) *φεῦ* in libris semel scriptum duplicavit Hermannus.

310. *οὔκ* C.R.V. *οὔκουν* Ald.

ὁπόθεν] *ὅθεν* Δ. Ald.

312. *μῆτερ*] *μᾶτερ* Δ. Versum ex tragœdia sumptum esse suspicatur Boissonadius. Sequentia *ἀνόνητον ἄρ' ὦ θυλάκιόν σ' εἶχον ἄγαλμα* ex Theseo Euripidis esse adumbrata annotavit scholiasta, *ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ, οἴκοισι τεκών*.

315. *ἄρ' ὦ θυλάκιόν σ'* Hermannus. Libri *ἄρα σ' ὦ θυλάκιόν γ'*.

ὦ θυλάκιον] Alloquitur sacculum, quem fert ad emendam farinam, si mercedem judiciariam acceperit. In Eccles. 381. ille qui tardius venerat in concionem, nec mercedem acceperat, dicit: *ὥστ' αἰσχύνομαι μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἄλλον, ἢ τὸν θύλακον*. BERG.

317. *φίλοι, τήκομαι μὲν | πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς*] Ita versus recte divisi et scripti in R.V. Vulgo *φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς*, ex conjectura correctoris trimetrum iambicum facientis. Prior versus ex duobus bacchiis est compositus, quos versibus glyconeis similiter præmisit Euripides in Suppl. 993. *τί φέγγος, τίν' αἴγλαν | ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος | σελάνα τε κατ' αἰθέρα*. Duos hujus metri versus glyconeis interposuit Aristophanes in Thesmoph. 1143. 1144.

318. *ἀλλ' οὐ γὰρ οἷός τ' ἔτ' εἰμ'*] Ita correxi quod in C.R.V. scriptum est *ἀλλὰ γὰρ* (*ἀλλ' ἀτὰρ* V.) *οὐχ οἷός τ' εἰμ'*. Legebatur *ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ'*.

319. *τηροῦμαι δ'* R. Vulgo *τηροῦμ'*.

τῶνδ', ἐπεὶ] *τῶνδε καὶ* Ald.

320. *πάλαι* C.R.V.Δ. *πάλιν* Ald.

μεθ'] *πάνυ μεθ'* C.R.V. et supra versum B.

322. *κακόν τι ποιῆσαι*] V. 340. *οὐκ ἐᾷ μ', ὦνδρες, δικάζειν οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν*.

323. Alterum *Ζεῦ* addidit Porsonus.

βροντήσας] Legebatur *βρόντα*.

324. *ἤ με* R.V. *καί με* Ald. Quod positum est propter *βρόντα*.

καπνὸν] Optat hoc ut evolare possit. Sic Æschylus in Suppl. 779. *μέλας γενοίμαν καπνὸς νέφεσι γειτονῶν Διός.* BERG.

325. *Προξενίδην* V. Vulgo *Προξενιάδην.* "Inanes jactatores "et promissores dicebantur *καπνοί·* fuit autem talis jactator "iste Proxenides; in Avib. 1126. *Προξενίδης ὁ κομπασεὺς,* "quem locum indicavit scholiastes." BERG.

ἢ τὸν Σέλλου. Iste est Æschines infra v. 1242. *Αἰσχίνης ὁ Σέλλου.* Hunc iterum fumum vocat infra v. 457. nonnihil mutato nomine paterno: *καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην, ἔντυφε, τὸν Σελαρτίου.* BERG.

326. *ψευδαμάμαξυν*] Vitis aiunt esse speciem, quæ etiam *ἀναδενδρὰς* dicitur, cujus lignum urendo sit streperum et sonificum. Itaque quia mendax Æschines verba sonora et ampullantia loquebatur, propterea putant vocatum *ψευδαμάμαξυν.* Tamen fortassis nihil aliud notat quam *ψευδόπλουτον.* Sic in Equit. 630. dixit senatum a Cleone factum plenum *ψευδατραφύξιος,* id est vanitatum et mendaciorum, quia *ἀτράφυξις* genus est oleris cito excrescens. FLOR. CHR. *ψευδόμαξυν* R.V. *ψευδόπλουτον* recte explicat Suidas.

327. *τόλμησον χαρίσασθαί μοι*] Id est *χάρισαι.* Vide Marklandum ad Lysiam p. 385. edit. Reiskii. BRUNCK. Sophocles in Philoct. 1088. *ἴθ' ὦ τέκνον, τόλμησον, οἴκτειρόν τε με.* BERG.

328. *κεραυνῷ*] Soph. Trach. 1104. *ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, πάτερ, κεραυνοῦ.* BERG.

διατινθαλέῳ] *διαπύρῳ* interpretatur Hesychius.

330. *κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας*] Nempe tanquam piscem in carbonibus tostum. Scholia: *τῶν γὰρ ἀπανθρακιζομένων ἰχθύων ἀποφυσῶσι τὴν σποδόν.* BERG.

εἰς ὀξάλμην] Tanquam piscem, ut Cratinus: *ἀνθ' ὧν πάντας ἑλὼν ὑμᾶς ἐρίηρας ἑταίρους φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, εἰς ἅλμην τε καὶ ὀξάλμην, κᾆτα σκοροδάλμην, χλιαρὸν ἐμβάπτων, ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἁπάντων ὑμῶν φαίνηται κατατρώξομαι, ὦ στρατιῶται.* apud Athenæum 9. p. 385. ubi etiam hic Aristophanis locus citatur. BERG.

θερμὴν] *θερμὸν* Athenæus.

332. *χοιρίνας*] Conf. ad Eq. 1332.

334. *κἀποκλείων τὰς θύρας*] *κατακλείων τῆι θύραι* V. Scribendum autem *κἀποκλῄων.*

338. ἔφεξιν R. Vulgo ἐφέξειν. Illud legit scholiasta, qui τίνος χάριν interpretatur, additque παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς ἔφεξις ἡ πρόφασις. Quod vere dictum esse apparet ex Hesychii glossa, Ἔφεξιν: χάριν, ἕνεκα, ἐποχὴν, πρόφασιν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ.

339. Verba metro carentia τίνα πρόφασιν ἔχων non poetæ, sed interpretis esse, qui illud τοῦ δ' ἔφεξιν vellet interpretari, ab Florente Christiano est animadversum. Sumpta autem fortasse sunt ex v. 468. οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν. Poetæ verba interciderunt.

342. Δημολογοκλέων] Ex δῆμος et λόγος et Κλέων, exponitur a scholiaste: ὁ τύραννος καὶ ἀρχοντιῶν. id est *tyrannus ille et imperii affectator*. Quasi sui oblitus hoc dicit chorus: nam alias φιλόδημον Cleonem putat. BERG. Interpretatio inepta. Quid poeta dixerit tanto minus divinari potest, quum proxima verba exciderint. Quorum loco quæ nunc leguntur ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές, grammatici alicujus supplementum sunt, qui tamen non νεῶν scripserat, quod scholiasta bona fide accipiens per τριήρων explicat, sed νέων. His igitur ejectis remotoque quod Hermannus ante ὅτι intulit ὅδ', tot syllabarum lacuna est ponenda quot excidisse versuum antistrophicorum comparatio docet. δαμολογοκλέων Δ. δημολόγος κλέων V. δημολόγος si recte scriptum est, κλέων syllabæ ex glossemate Βδελυκλέων remansisse erunt putandæ. ὅτι λέγεις τι περὶ C.R.V, margo B. et, ut videtur, scholiasta. εἴπερ λέγεις περὶ Ald. Denique ἀληθές C.R.V. ἀληθὲς ἂν Ald.

344. οὐ γὰρ — ἦν Philocleoni tribuebantur. Correxit Hermannus.

ἂν om. R.

ἁνὴρ] ἀνὴρ libri.

345. εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν] Levibus de causis statim quemlibet suspectum habebant conjurationis aut tyrannidis affectatæ: infra v. 485. ὡς ἅπανθ' ὑμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται. BERG.

346. τούτων] πάντων R.

347. τουδὶ Brunckius. τοῦδε libri.

348. πᾶν ἂν Bentleius. Aberat ἄν.

ποιοίην] ποιοίμην Ald. Correctum ex R.V, qui ποοίην. Frequens ille error est scribarum in Attica optativi forma.

In Isocratis Panathen. p. 238 a. ποιοίην codex Urbinas: vulgo ποιοίμην.

349. κιττῶ] κιττῶμαι Suidas in κιττῶντες et χοιρῖναι.

σανίδων] Duplicem interpretationem proponit scholiasta ut aut δρύφακτοι intelligantur aut tabulæ illæ, de quibus ad v. 848. dicetur. Vera prior interpretatio est.

350. ὀπὴ] ὀπηι R.

τε εἴης R. τε ᾖς B.C.V. τ' ᾖς Ald.

διορύξαι] Hesychius διαλέξαι: διορύξαι. Quæ glossa ex hoc loco petita videri potest, quum præsertim similiter in Lys. 720. dixerit poeta διαλέγουσαν τὴν ὀπήν.

352. πέφρακται libri. Scribendum πέφαρκται. Vid. ad Acharn. 95.

355. ταχέως accessit ex R.V.

ὅτε Νάξος R.V. et lemma scholii. Vulgo ὅτε δή γ' ἡ Νάξος.

Νάξος ἑάλω] A Cimone olymp. 78: vid. Thucyd. 1, 98. Apparet ex hoc versu et v. 236. senes esse cogitandos septuagenarios.

357. ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ] Pro καὶ τότε αὐτὸς ἐμαυτοῦ ἰσχυρότατος ἤμην. BERG.

359. ξὺν B.C.R.V. σὺν Ald.

361. σκοπιωροῦνται] φυλακτικῶς σκοποῦσιν ἀπὸ μετεώρου interpretatur Photius p. 524, 9.

363. ὥσπερ με] Vid. ad Nub. 257.

γαλῆν κρέα κλέψασαν] Pac. 1151. εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν (τῶν λαγῴων) ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας. BERG.

365. τάχισθ' Florens Christianus. Libri τάχιστα.

368. ἡ δέ μοι Δίκτυννα] Ludit in vocibus Δίκτυννα et δίκτυον. Notum est Dianam dictam Dictynnam ἀπὸ τῶν δικτύων. In Ranis 1402. ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὴ τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω. Ubi scholia: Δίκτυνναν δὲ λέγει τὴν Ἄρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστὶ τὸ δίκτυα φέρειν· ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἄρτεμις. BERG.

369. ἄνοντος] Id est ἀνύοντος. ἄνοις pro ἀνύοις dictum ex Phrynicho memorant grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 406. et Suidas. Aliquoties hoc verbo usus est Æschylus, cujus in Choeph. 1004. τῷδέ τ' ἂν δολώματι | πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρενί, corrigendum θέρμ' ἄνοι.

370. τὴν R.V. et lemma scholii. Vulgo δὴ τὴν σήν.

371. διατέτρωκται τοῦτό γε] Apparet senem edentulum misere laborasse in perrodendo reti. Supra v. 164. quum dixisset: διατρώξομαι τὸ δίκτυον· filius ad eum dicebat: ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας. BERG.

373. ἐὰν γρύξῃ τι. In Nub. 942. ἣν ἀναγρύξῃ. BERG.

374. δακεῖν τὴν καρδίαν] In Acharn. 1. ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. BERG.

375. τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον] Euripides in Oreste 875. de Oreste cui capitale judicium instabat: 'Ορέστην ἐκεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας στείχοντ' ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον; BERG.

377. μὴ πατεῖν] Pro *contemnere*. Æschylus in Agamemn. 378. οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν, ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο. BERG.

378. τῶν θεῶν R. Vulgo ταῖν θεαῖν. Quod revocandum. ταῖν θεαῖν (Cereris et Proserpinæ) ψηφίσματα chorus judicum præter exspectationem dicit pro ταῖν θεαῖν μυστήρια. Quod vidit scholiasta.

380. Διοπείθους] Amipsias comicus: Διοπείθει τῷ παραμαινομένῳ. apud schol. ad Aves 989. Posuit autem comicus noster Diopithem pro furore Diopithis, per metonymiam subjecti pro adjuncto; sic in Acharnensibus Euripidem ponit pro ejus arte musica v. 483. καταπιὼν Εὐριπίδην. BERG.

381. ἐσκαλαμᾶσθαι V. ἐνκαλαμᾶσθαι R. ἐκκαλαμᾶσθαι Ald.

382. κἀνάσπαστον vitioso accentu ex Brunckii editione remansit. Recte libri κἀνασπαστόν.

384. ἔσται addidi ex V. Idem τοιαῦτα pro vulgato τὰ τοιαῦτα. τὰ ex ἔσται remansisse videtur.

385. δράσω τοίνυν ὑμῖν πίσυνος] Nub. 436. δράσω τοῦθ' ὑμῖν πιστεύσας. BERG. τοίνυν C.R.V. τοίνυν γ' Ald.

386. κατακλαύσαντες V. κλαύσαντες reliqui codices omnes et Ald.

389. ὦ Λύκε] Lycum heroem invocat potius quam alios deos, quia erat forensis. Infra v. 825. Philocleo litem canum domi dijudicaturus, etiam simulacrum Lyci, tanquam rem scilicet necessariam in judicio, jubet efferri. BERG. Dii πατρῷοι Atheniensibus erant Apollo et Jupiter. Facete vero comicus Philocleoni πατρῷον esse fingit Lycum. Erat autem ille heros, Pandionis filius, cui posita erat Athenis statua, ad quam erat

forum, ex eo vocatum τὸ ἐπὶ Λύκῳ δικαστήριον. Vide Pollucem 8, 121. et Meursii Lect. Att. 3, 9. BRUNCK.

390. ἀεὶ R. Vulgo αἰεί.

392. παρὰ] περὶ V.

394. παρὰ τὰς κάννας] *Ad septum tuum.* Lyci statua ab accessu munita erat septo e palis et plexis viminibus. Hoc κάννας appellat. ἀποπαρδεῖν ex consequenti significat *ventrem exonerare*, idque magno cum crepitu, ἀποπατεῖν, ut est in Pluto 1184. ubi Jovis sacerdos dei sui religionem ita contemni queritur, ut nemo amplius templum ingrediatur: πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι. BRUNCK.

ἀποπάρδω Porsonus. Vulgo ἀποπαρδῶ. Accentu caret R.

396. Addidi αὖ.

399. ἤν πως] ἤμ πως R.

πρύμνην Elmsleius in Museo Cantabrig. 6. p. 278. Libri πρύμναν. Vid. ad Soph. Phil. 482.

πρύμναν ἀνακρούσηται] Quasi de remigante. BERG.

εἰρεσιώναις] Hoc loco ταῖς φυλλάσι. Sunt autem φυλλάδες rami aridi una cum foliis. Quid proprie sit εἰρεσιώνη vide ad Plut. 1055. BERG.

400. ὁπόσοισι Florens Christianus. ὁπόσοις libri præter R, qui ὁπόσοι.

401. Χρήμων] Scribendum Χρῆμον.

407. ἐντέτατ' ὀξὺ] Ineptum metro supplementum, quo ejecto quot syllabarum lacuna sit ponenda non liquet, quum antistrophicus quoque versus 465. labem contraxerit.

408. θαἰμάτια vel θαιμάτια B.C.R.V. θοιμάτια Ald.

βαλόντες R. et superscriptum in B. Vulgo λαβόντες.

410—414. Versus turpiter interpolati et ex tribus quos scripserat poeta effícti, qui fortasse hi fuerunt

μισόπολιν οὗτος ὅτι
τόνδε λόγον ἐσφέρει
μὴ δικάζειν δίκας.

Et de postremis quidem duobus vix potest dubitari: sed μισόπολιν fortasse non scriptum ab Aristophane est.

415. κεκράγετε] κεκράγατε R. Simili errore in Acharn. 133. legebatur κεχήνατε pro κεχήνετε.

416. ἐς] εἰς R.V.

τόνδ'] τοῦδ' Porsonus.

417. Hic versus Bdelycleoni tribuebatur. Correxit Bentleius.

δῆτ'] δή γ' V.

418. πόλις] πόλι R.V. In R. huic versui præfixum ἡμιˣ.

θεοσεχθρία] θεὸς ἐχθρία R.V. θεοεχθρία Δ. θεοῖς ἐχθρία (sive mavis cum Brunckio θεοισεχθρία) scribendum esse dixi in editione a. 1825. collato Demosthenis loco in oratione contra Androtionem p. 611, 15. qui in libris vulgatis ita legitur, βούλομαι δεῖξαι τοῦτον—διὰ τὴν αὐτοῦ βδελυρίαν καὶ θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν πεπονθότα μὲν μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας οὐδὲν—. ubi duo optimi codices ἐχθρίαν præbent omisso αἰσχροκέρδειαν, quod interpolatum est ex oratione Timocratea p. 761. ubi hæc leguntur, οὐδεμίαν γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοις ἄλλην πρόφασιν δι' ἣν τοιοῦτον ἐπήρθης εἰσενεγκεῖν νόμον ἢ τὴν σεαυτοῦ θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκερδίαν. quibuscum comparandus tertius, qui ipse quoque simillimus illi est, locus in oratione contra Aristocratem p. 687, 21. θεοῖς ἐχθρῶν ῥητόρων πονηρίαν, οἳ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας. Sciens omitto quæ de reliquis hujus vocabuli formis dici possent, θεοσεχθρία θεοεχθρία θεοεχθία. θεοῖς ἐχθρίαν qui dixerunt, hoc sibi licere putarunt ut neglectis vocum componendarum legibus ab usitatissimo vulgi convicio θεοῖς ἐχθρός substantivum fingerent ἐχθρία huic formulæ proprium neque usquam alibi inventum.

419. ὑμῶν] Scribendum ἡμῶν ex C.

421. Φίλιππον—τὸν Γοργίου] Hos ambos tanquam sycophantas et barbaros notat in Av. 1700. καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι συκάζουσί τε· βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος, Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι·—κἀπὸ—κείνων τῶν Φιλίππων—ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται. Ex quibus posterioribus verbis etiam apparet, eum pœnam aliquam sustinuisse. BERG.

422. αὖθις] Libri αὖτις (αὐτῆς V.)

ἀλλ' ἅπας] Scribendum ἀλλὰ πᾶς. Conf. ad Acharn. 282.

423. ἴεσο B. ἵεσο Ald.

424. ἐμπλήμενος R.V. et superscriptum in B. ἐμπλησμένος B.C. Ald. ἐμπεπλησμένος Δ.

427. ἐγκεντρίδας] κεντρίδας R.

429. τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος] Ita verberaberis, ut cupias te habere cutem testudinis, ut ille servus infra v. 1292. ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος—ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ

νουθυστικῶς κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλεύρας στέγειν· ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ. BERG.

μακαριεῖν σε] *μακαρίζειν* V, omisso *σε*.

430. *εἶά νυν*] *εἶα εἶα νῦν* C.R.V. *εἶα εἶα* Γ, omisso *νῦν*. *εἶά νυν γ'* Ald.

ξυνδικασταὶ codices. *συνδικασταὶ* Ald.

431. *ἐς—ἐσπέτεσθ'*] *εἰς—εἰσπέτεσθ'* libri.

432. *τὠφθαλμὼ*] *τὠφθαλμων* (sine accentu) R. Scribendum *τὠφθαλμὼ 'ν* cum Elmsleio ad Acharn. 343.

κεντεῖτε καὶ Florens Christianus. Libri *κεντεῖθ', οἱ δέ*.

433. *βοήθει* Bentleius. Libri *βοηθεῖτε*.

434. *λάβεσθε*] *βάλεσθε* R.Γ. *βάλλεσθε* V.

τουτουὶ] *τουτονὶ* V.Δ.

μεθῆσθε B.C.R.V.Δ. *μεθεῖσθε* Ald.

435. *'ν* om. C.Δ. Ald.: superne adscriptum in B.

436. *πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον*] Alludit ad proverbium *πολλῶν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα*. quod alias illi usurpant, qui minas alicujus parum se curare volunt significare; hic Bdelycleo timet minas chori: itaque tantum est allusio ad proverbium. BERG. ex Schol. In R. *θριῶν* vitiose, ut videtur. Proverbium illud memorat Diogenianus 1, 70. et (ubi *θηρίων* scriptum) 7, 92. Simile est *μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης*, de quo vide Diogenian. 6, 52. Append. Vat. 2, 76.

437. *ἐν* Berglerus. Libri *ἒν*.

438. *Δρακοντίδη*] Hesychius, *Δρακοντίδης: τὸν Κέκροπα 'Αριστοφάνης, ἐπειδὴ τὰ κάτω δράκοντος εἶχεν.* Vid. schol.

440. *οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν*] Beneficia sua commemoraturus, contrarium dicit, ut infra v. 449. *οὐκ ἀναμνησθεὶς ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε—ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς· σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.* Dicitur autem *κλαίειν τέτταρα*, ut *ἡσθῆναι τέτταρα*, in Acharn. 2. BERG.

ἐς τὴν χοίνικα] Ludit in ambiguitate vocis, quæ et mensuram quandam significat, ut satis notum, et pedicam, ut in Plut. 276. Vult autem significare illos servos vinctos fuisse. BERG.

441. *ἡμι*^{χ} præfixum in R. Interpunctionem post *κακά* addidit Florens Christianus.

442. *δηλαδή*] *δῆλα δή* Florens Christianus.

444. *ῥιγῶν*] Legebatur *ῥιγῶν γ'*. *ῥιγόν τ'* (sic) R.

449. *οὐδ'*] *οὔτ'* R.

450. ἐλάαν C.R.V.Γ. ἐλαίαν Ald.

454. οἷον] οἷος V. et Suidas in ἵν' εἰδῇς.

456. παῖε παῖ'] παῦε παῖ R.

457. τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ] Apes enim et vespæ fumo et suffitu exagitantur, ut dixit Virgilius, *fumos prætende sequaces*. FLOR. CHR.

458. σοῦσθ'] Verbum σοῦσθαι habet significationem concitationis et impetus. Æschylus in Persis 24. βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου σοῦνται. ubi scholia: ὁρμῶσι. Idem in Suppl. 843. σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν. Sophocles in Ajace 1423. σούσθω, βάτω. ubi scholia: ὁρμάσθω. BERG.

Prius οὐκ accessit ex R.Γ.

459. Αἰσχίνην] Scholia: ἀντὶ τοῦ καπνὸν εἰπεῖν ἢ πῦρ, Αἰσχίνην εἶπεν, ἐπεὶ καπνὸς ἐκαλεῖτο. Vide supra v. 325. BERG.

Σελαρτίου] Scholia: ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν Σέλλου, ἔπαιξεν, ἐπεκτείνας Σελαρτίου, ἵνα πάλιν ὡς καπνὸν κωμῳδήσῃ καὶ ψευδόπλουτον· παρὰ τὸ σέλας. Vide 325. BERG. Scripsi Σελλαρτίου cum R.Γ.

460. ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν. In Nub. 1305. ἔμελλον ἄρα παύσειν σ' ἐγώ. In Ran. 268. ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς. BERG. Hunc versum alteri servo tribuit R.

461. 462. choro tribuit Ald., Bdelycleoni Brunckius, Sosiæ Bentleius.

462. μελῶν Brunckius. Libri μελέων. Quod sequitur τῶν omittunt Δ. et Ald.

βεβρωκότες] Aristophanes apud Athenæum 9. p. 367. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥῆμά τι εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενον, ἢ λευκοὺς ἅλας; Philocles autem fuit malus poeta; noster in Thesm. 168. ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ. BERG.

463—470. choro tribuit Brunckius, libri hemichorio.

463. αὐτὰ δῆλα] Scribendum αὐτόδηλα. Quo composito utitur Æschylus Sept. c. Th. 846. τάδ' αὐτόδηλα. Monuit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 1062.

465. ἐλάμβαν' R. Legebatur ἐλάνθαν'. Ceterum quum parum apta sit γε particula, ὡς λάθρᾳ γ' ἐλάμβαν' ὑπιοῦσά με, sic potius scribendum videtur ὡς λάθρᾳ 'λάμβαν' ὑπιοῦσά με. Cum λάθρᾳ—ὑπιοῦσα comparandum quod Sophocles dixit Œdip. T. 386. λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται.

466. *πόνῳ πονηρὲ*] *πονωπόνηρε* Ald. Vid. Lys. 350.

κομηταμυνία] *κομήτης* dicitur homo superbus, ut in proverbio, *οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται.* Amynias autem erat talis; hinc infra etiam v. 1259. *Ἀμυνίας ὁ Σέλλου οὑκ τῶν κρωβύλου.* BERG.

472. *ἔλθοιμεν* V. Legebatur *ἔλθωμεν.* Eurip. Alcest. 52. *ἔστ' οὖν ὅπως Ἄλκηστις ἐς γῆρας μόλοι;*

474. *σοὶ λόγους*] Videtur *σοὺς λόγους* scripsisse.

ἐρῶν] Legebatur *ἐραστὰ,* consentiente Suida in *ἄκουρος* et *μισόδημος.*

475. *καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ*] Ita solebant calumniatores statim fingere aliquem conspirare cum Lacedæmoniis; in Pace 939. *αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.* Erat autem Brasidas celebris strategus Lacedæmoniorum. BERG.

κράσπεδα στεμμάτων] Scholiasta exponit *ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρίου,* dicitque illud gestamen fuisse Laconum. Hoc ergo etiam signum erit Bdelycleonem *λακωνίζειν* cum ceteris. BERG.

480. ΧΟΡΟΣ] *ἡμι*^{x} R.

οὐδ' ἐν σελίνῳ—οὐδ' ἐν πηγάνῳ] *Ne in apio rutave res est adhuc*, proverbium est in eos qui nondum initium rei attigerunt: sumta metaphora ab iis qui hortos ingrediuntur. Horum olim ambitus apio vel ruta conserebatur, quam qui nondum præteriissent, velut in horti limine adhuc esse videbantur. BRUNCK.

σοὐστὶν V. Vulgo *που 'στίν.*

481. *τῶν τριχοινίκων ἐπῶν*] Sic *ῥῆμα μυριάμφορον* in Pace 520. BERG. Vilia et inepta dicta Archippi notari visa sunt scholiastæ.

483. *ταὐτὰ ταῦτα* Berglerus. Legebatur *ταῦτα ταῦτα.* In R. est *ταῦτα ταυτά,* in Γ. solum *ταῦτα.*

484. *ἆρ' ἂν ὦ* R. Legebatur *ἆρά γ' ἄν.*

μου] *μοι* R.V.

485. *δέρεσθαι καὶ δέρειν*] Sic *δάκνειν καὶ δάκνεσθαι* in Ranis 861. BERG.

487. *ὧδ'* addidit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 200.

488. *ὑμῖν*] Scribendum *ἡμῖν* cum R.V.

τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται] Athenienses memores eorum, quæ sub tyrannide Pisistratidarum respublica esset passa, semper cavebant ne iterum aliquando exsisteret aliquis tyrannus

Athenis: hinc etiam si quid insoliti in urbe accideret, statim suspicionem de dissolvendo populari eorum statu et de instituenda tyrannide in promtu habebant. Sic quum Hermæ fuissent mutilati et mysteria profanata tempore Alcibiadis, tyrannidis causa id factum putabant: *καὶ πάντα αὐτοῖς ἐδόκει ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπράχθαι*, ut dicit Thucydides 6, 27. Sic quum parietum perfossores ærarium aperuissent: item quum remi furto essent ablati, ut ait Demosthenes de Syntaxi [p. 176.] reprehendens hanc suspicacitatem: *ἀνέῳξάν τινες πρώην δήπου τὸ ὀπισθόδομον· οὐκοῦν οἱ παριόντες ἅπαντες τὸν δῆμον καταλελῦσθαι, τοὺς νόμους οὐκέτ' εἶναι, τοιαῦτ' ἔλεγον. καί τοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοπεῖτε ἂν ἀληθῆ λέγω· οἱ μέν ταῦτα ποιοῦντες ἄξια ἐποίουν θανάτου, ὁ δὲ δῆμος οὐ διὰ τοῦτο καταλύεται. πάλιν κώπας τις ὑφείλετο· μαστιγοῦν, στρεβλοῦν, πάντες ἐβόων, λέγοντες καταλύεσθαι τὸν δῆμον. ἐγὼ δὲ, τί φημι; τὸν μὲν ὑφαιρούμενον θανάτου ποιεῖν ἄξια, ὥσπερ ἐκεῖνοι· τὸν δῆμον δ' οὐ διὰ τούτων καταλύεσθαι.* Comicus ridiculas causas suspicionum comminiscitur. BERG.

490. *οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν*] Numerum rotundum ponit. Nam triginta quinque anni erant dicendi, siquidem ex Thucydide (1, 107.) constat homines oligarchicos res novas esse molitos olymp. 80, 3. De quo dixit Meierus in libro de bonis damnatorum p. 4.

493. *ὀρφὼς* reposui ex Athenæo 7. p. 315 c. Scribebatur *ὀρφῶς*. *ὀρφοὺς* in codicibus quibusdam lectum memorat scholiasta.

495. *ἔοιχ'* R.V. Vulgo *ἔοικ'*.

ἄνθρωπος] Libri *ἄνθρωπος*.

496. *τις* Brunckius. Libri *ταῖς*.

ἥδυσμά τι] Fuit qui *ἡδύσματα* conjiceret. Equit. 678. *ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα.*

501. *ὅτι*] Malim *ὅτε*.

κελητίσαι] Equitare significat et certare singulari equo; transfertur autem ad obscœna, estque *σχῆμα συνουσίας*. In Pace 900. *ἱπποδρομίαν ἄξετε· ἡνίκα δὲ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ.* ubi ambæ significationes miscentur. Vide notam sequentem. BERG.

502. *τὴν Ἱππίου τυραννίδα*] Hippias tyrannus nomen habuit ab equis, *ἀπὸ τῶν ἵππων*. Xanthias autem jusserat meretricem

κελητίσαι, quod, ut dixi, ab equitatione transfertur ad obscœna: ut et verbum *ἱππάζεσθαι*, quamvis rarius, ut in Machonis iambis apud Athenæum 13. p. 581. *κατεσχόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων, ἑτέρῳ τρόπῳ μὲν συγγενέσθαι μηδενὶ, ἑξῆς καθιππᾶσθαι δ' ὑπ' αὐτῆς πεντάκις*. Describit rem Horat. Sat. 2, 7, 50. *clunibus aut agitavit equum lasciva supinum*. Ab ista igitur equitatione festive dicit meretricem suspicatam esse, Xanthiam tyrannidem, qualis erat Hippiæ moliri. BERG.

503. *ἡδέα εἰ καὶ* R.V. *ἡδέα γ' εἰ καὶ* Δ. *ἡδέα καὶ* Γ. *ἡδέα γε καὶ* Ald.

504. *ὅτι* ex Suida (in *εἰ καὶ*) repositum. Libri omnes *ὅτιή*, consentiente Suida in *ὀρθοφοιτο—*. *ὅτιὴ* V.

505. *ὀρθροφοιτοσ—* Florens Christianus ex scholiasta. Libri et Suidas *ὀρθοφοιτοσ—*. *ὀρθοσ—*V.

506. Morychum poetam tragicum fuisse vulgaris est opinio, cujus ego meliorem auctorem desidero quam, qui afferri solet, scholiastam ad Acharn. v. 887. qui ita scribit, *ὁ Μόρυχος ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ κωμῳδεῖται. ἦν δὲ καὶ τῶν ἡδέως βιούντων. τραγῳδίας δὲ ποιητὴς οὗτος*. Quæ si quis cum annotatione scholiastæ ad Pacis v. 1008. comparaverit, facile intelliget Morychum grammatici errore cum Melanthio, poeta tragico, fuisse confusum.

507. *τυραννικά* V. et Suidas in *εἰ καὶ νῦν* et *ξυνωμότης*. Vulgo *τυραννίδα*.

508. *ὀρνίθων γάλα*] Notum proverbium de rebus quæ ob raritatem in pretio sunt. Noster in Avib. 1672. *ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα*. Vide et infra v. 732. BERG.

510. *ἐγχέλεσιν* ex Athenæo 7. p. 299 c. repositum. Vulgo *ἐγχέλυσιν* consentiente Suida in *λοπὰς* et *οὐδὲ χαίρω* et grammatico Naniano p. 492.

511. *δικίδιον φάγοιμ' ἂν*] Infra v. 1367. *ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην*. BERG.

πεπνιγμένον] *κρέα πεπνιγμένα* et *πνικτὰ* sunt quæ in vase obturato coquuntur et simul torrentur in vapore et proprio succo: vide Athenæum 9. p. 396. ubi hic locus citatur. Vocat autem *δικίδιον πεπνιγμένον* metaphorice, quia in judiciis innocentes sæpe misere vexarentur et pene enecarentur. BERG. *πεπηγμένον* R.

513. *ἠλίθιος*] Nempe injustis condemnationibus. Quæ autem hic ad Philocleonem dicit et de eo, illa de plebe Atheniensi

accipienda sunt; hæc enim gaudet foro et sycophantas atque rhetoras fovet. BERG.

514. οἴομαί σ' R.Γ. οἶμαί σ' V. σ' οἴομαί γ' Ald.

517. ὑπ' ἀνδρῶν] Intelligit demagogos, τοὺς τοῦ δήμου προστάτας, et rhetoras. BERG.

522. νυν] Libri νῦν.

καὶ ξίφος—ξίφει Philocleoni tribuenda esse animadvertit Berglerus, cujus vide annotationem ad v. 714. Vulgo Bdelycleoni tribuuntur.

523. ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.] In Acharn. 316. κἂν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ, ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν. BERG.

525. μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος] Intelligitur *merces judiciaria*. Dicturus autem erat κύλικα aut ποτήριον. Sed animus ei alibi est. BERG. Sic v. 378. τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα pro μυστήρια.

526. δὴ C. Vulgo δέ.

527. λέγειν τι δεῖ] Scribendum δεῖ τι λέγειν, ut accuratius respondeat versui antistrophico 632.

529. ἐνεγκάτω—τὴν κίστην τις] Interpellat orationem chori. Petit autem cistam cum instrumentis scriptoriis, quia vult, memoriæ causa, describere argumenta Philocleonis, ut ipse dicit v. 536. γράψομαι μνημόσυνα. BERG. κακίστην R.

530. Choro tribuitur in libris: Philocleoni ab Hermanno de metris p. 315. Quem non debebam sequi. Est enim hic versus cum præcedente Bdelycleoni tribuendus: quod Hermannus ipse postmodum subindicavit in annotatione ad Nub. 759.

ποιός τις ὢν] Sic scribi debuit, non ποῖός τις, quod subindicavit Berglerus. ποιός τις valet οὐχ ὁ τυχών. Vide Henr. Stephani Thesaurum vol. 3. col. 449. BRUNCK. Revocandum ποῖός τις ὢν signumque interrogandi post παρακελεύῃ ponendum. Ad chorum conversus, cujus orationem interruperat, hæc dicit Bdelycleo.

ταῦτα] ταῦτ' αὐτὰ R.Γ. ταῦτα αὐτὰ V.

532. τόνδε] Scribendum τονδὶ cum Bentleio.

533. ἐστὶν] ἔστ' R.V.

ἀγὼν] Libri ἀγών. Thucyd. 2, 45. παισὶ δ' αὖ ὅσοι τῶνδε πάρεστε, ἢ ἀδελφοῖς, ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγῶνα. Bentleius scribebat σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν νῦν. Sic in Pace v. 276. νῦν ἀγὼν μέγας.

535. γένοιθ' Bentleius. Libri γένοιτο νῦν, ex conjectura gram-

matici qui non animadvertisset σε post οὗτος excidisse, quod Porsonus restituit.

537. λέξῃ γ'] λέξῃς B.Δ.

γράψομαι 'γὼ codex Vaticanus. Ceteri codices et Ald. γράψομ' ἐγώ.

541. ἀκαρῆ] ἀκαρῆι R.

542. δ' ἐν Porsonus. δ' ἂν ἐν R.V.Γ. γὰρ ἂν ἐν vulgo.

ταῖς codex Havniensis. Vulgo ταῖσιν.

ὁδοῖς] ὁδοῖσιν V.

544. θαλλοφόροι] Scholiastes docet in pompa Panathenæorum festi senes gestasse θαλλοὺς, i. e. *olivæ ramos*, et auctorem laudat Xenophontem in Symposio [4, 17.]; respicit autem, ut puto, ad hæc verba, quæ ibi leguntur: θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται. BERG. Vide Meursii Panathen. cap. 20. BRUNCK.

καλούμεθ' Porsonus. Vulgo καλοίμεθ'.

548. γ' om. V.Δ.

ἀπὸ βαλβίδων] *A principio.* Quia a carceribus fit initium cursus. In Equit. 1154. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. ibi autem cursu certant duo adulatores Populi, ut ostendant, uter promtior sit in cultu præstando. In Lysistrata v. 1001. aliter: ἀπὸ μιᾶς ὑσπλάτιδος. Vide ad Acharn. 482. BERG.

περὶ τῆς ἀρχῆς] Significat principium et imperium. Ad hunc duplicem significatum alludens dixit: ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω pro ἀπ' ἀρχῆς περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω. Latine: *a principio de principatu ostendam.* BERG.

550. καὶ] ἢ καὶ Γ.R.V, quod deleto ἢ recepi. γ' ἢ καὶ Δ. Ald. Tacet de suis codicibus Brunckius, qui γ' ἢ ab Florente Christiano positum servavit. Theopompus apud Athenæum 12. p. 531 d. ἐσπούδαζον δὲ δοκεῖν εὐδαίμονες εἶναι καὶ μακαριστοί. et paullo post, συνῆν μετὰ τῶν ὑπάρχων εὐδαίμων καὶ μακαριστὸς ὤν.

νῦν om. V.

554. ἐμβάλλει] Ab numero plurali ad singularem transit, unum aliquem cogitans, ut in Nub. 975. et alibi non raro. Vid. Heindorf. ad Platon. Protag. p. 500.

ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλήν] Hoc modo blandiri solitos reos judicibus, dicit etiam Xenophon in libro de Rep. Athen. 1, 18. cujus verba adscribam, quia in illis notari aliud etiam

debet scitu necessarium, nempe quod dicit, sociis Atheniensium Athenas proficiscendum ad judicia fuisse: *νῦν δ' ἀναγκάζεται τὸν δῆμον κολακεύειν τῶν 'Αθηναίων εἷς ἕκαστος τῶν συμμάχων· γιγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον 'Αθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν, οὐκ ἐν ἄλλοις τισὶν, ἀλλ' ἐν τῷ δήμῳ, ὅς ἐστι νόμος 'Αθήνησι· καὶ ἀντιβολῆσαι ἀναγκάζεται ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ εἰσιόντός του ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. διὰ τοῦτο οὖν οἱ σύμμαχοι δοῦλοι τοῦ δήμου τῶν 'Αθηναίων καθεστᾶσι.* BERG.

555. *ὑποκύπτοντες*] *ὑποπίπτοντες* R.

557. *ξυσσίτοις*] *ξυνσίτοις* R.V.

562. *ἀπόφυξιν* V. Vulgo *ἀπόφευξιν*. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 726.

564. *ἀποκλάονται*] *ἀποκλαίονται* R.V.

565. *κακὰ* C.R.V.Γ. et lemma scholii. *κακά γε* Ald.

τοῖς C.R.V. et lemma scholii. *τοῖσιν* Ald.

ἀνιῶν addidi ex V, in quo syllaba *ων* compendio scripta est.

ἂν ἰσώσῃ] *ἀνισώσῃ* V.

566. *γέλοιον*] *γελοῖον* Ald. et scholiasta. De qua scriptura v. quæ ad Thesaurum Stephani dixi vol. 2. p. 555.

568. *ἀναπειθώμεσθα*] *ἀναπειθώμεθα* R. *ἀναπειθόμεθα* C.Δ. *ἀναπειθώμεθα* B. De cæsura dixi ad Nub. 987.

570. *συγκύψανθ'* R.V. Vulgo *συγκύπτονθ'*.

ἂμ βληχᾶται] *ἅμα βληχᾶται* vulgo. *ἀποβληχᾶται* V. *ἂμ ἅμα βληχᾶται* R, unde formam monosyllabam *ἂμ* restitui, annotatam ab Hesychio.

573. *αὖ τοῖς* Florens Christianus. *αὐτοῖς* Ald. *αὐταῖς* inter lineas B.

χοιριδίοις] *χοιρίοις* R. Recte scholiasta, *ἴσως ὅτι χοῖρος προσαγορεύεται τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.* Conf. Thesm. 289.

575. *τοῦ πλούτου καταχήνη*] Eccles. 631. *καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλή.*

576. *αὖ*] *ἂν* C.R.

σου accessit ex C.R.Γ.

τουτὶ C.R.Γ. *ταυτὶ* Ald. *ταδὶ* B.Δ. *σουτουτὶ* superscriptum in B.

γράφομαι Brunckius. Libri *γράψομαι.*

πλούτου] *οἴκου, γρ. καὶ πλούτου* R.

577. *ἄχεις*] *ἄχρις* R.V.Γ.

τῆς R. et Kusterus. *τὴν* B.C.V.Δ. Ald. *τὴν τῆς* Γ.

ἄρχειν R. et Kusterus. ἀρχὴν B.C.V.Δ. Ald. Cum R. consentit scholiasta.

579. Οἴαγρος] Œager Æschyli an Sophoclis histrio fuerit ambigit scholiasta. Æschyli fuisse liquet ex scholio vetustiore, quod nunc ad v. 564. temere relatum legitur, Αἴσωπος (scrib. Οἴαγρος) τραγῳδίας ἐγένετο ὑποκριτὴς γελοιώδης. Αἰσχύλου δὲ ἦν ὑποκριτής. Æsopum histrionem Græcum non novi: celebratus Ciceronis laudibus est Æsopus histrio Roscii æqualis.

580. Νιόβης] Æschyli, non Sophoclis, Niobam intelligi consentaneum est quum Æschyli nominaverit histrionem.

582. ἐν φορβειᾷ] Id est ἐμπεφορβιωμένος. Vid. Av. 861. ἐν φορβιᾶι R.

583. καταλείπων B.Δ. καταλιπὼν R.V. Ald.

584. κλάειν Brunckius. κλαίειν libri.

κλαίειν—μακρὰ τὴν κεφαλὴν] In Pluto 612. ἐᾶν κλαίειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Omittitur etiam vox κεφαλὴν ut in Thesmoph. 218. τοῦτον μὲν μακρὰ κλαίειν κέλευε. Dicitur etiam μακρὰν, ut in Ecclesiaz. 425. δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλαίειν μακράν. [ubi nunc μακρά restitutum.] Est autem κλαίειν εἰπόντες τῇ κόγχῃ idem quod ἀνακογχυλιάσαντες τὴν διαθήκην, ut infra loquitur v. 589. BERG.

586. ἀναπείσῃ] ἀναπεῖθοι V.

587. ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν] Vid. Hudtwalckeri librum de diætetis p. 32.

588. τοι] το V.

σε μόνον Reiskius. Legebatur σεμνόν. σεμνῶν R.

589. ἀνακογχυλιάζων] Ad vocem κόγχη v. 585. (unde κογχύλιον) respicit. Sumitur autem ἀνακογχυλιάζειν hoc loco pro ἀνασπᾶν τὴν κόγχην· utitur enim verbo ἀνασπᾶν in eadem re in Lysistr. 1200. καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς τύπους ἀνασπάσαι. Alias ἀνακογχυλιάσασθαι est ἀναγαργαρίσασθαι. Vide Pollucem 6, 25. et Athenæum 5. p. 187. BERG. Suidas: ἀνακογχυλιάσαι, ἀναγαργαρίσασθαι. Pollux 6, 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλάτων δὲ ὁ κωμικός·

ἀνακογχυλιαστὸν ἐχθοδοπόν τι σκευάσω.

Hic autem facete comicus ad alium sensum detorquet hoc verbum, nempe ad id quod supra dixerat, τῇ κόγχῃ, respiciens, ἀνακογχυλιάζειν adhibet pro ἀνασπᾶν τὴν κόγχην. Sigilla autem, ut conservarentur, conchyliis muniebant. BRUNCK.

592. Εὔαθλος] Rhetor improbus, sæpe a comicis exagitatus: de quo vide scholiastam.

κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής] Pro Κλεώνυμος et κόλαξ et ῥίψασπις. In Nub. 352. Κλεώνυμον τὸν ῥίψασπιν. BERG.

595. δικαστήρι' ἀφεῖναι] δικαστήρια φῆναι Γ.

πρώτιστα μίαν δικάσαντας] In Equit. 50. ὦ δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν. BERG. δικάσαντας, tanquam si præcessisset δικαστάς. BRUNCK.

596. δ' ὁ Κλέων] δὲ κλέων R.V.

κεκραξιδάμας] De eodem Cleone in Equit. 36. ἅρπαξ, κεκράκτης.

μόνον Florens Christianus. Libri μόνους.

597. τὰς μυίας ἀπαμύνει] De eodem Cleone in Equit. 60. βυρσίνην ἔχων δειπνοῦντος ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας. BERG.

599. καίτοὐστὶν V.Γ. καίποὐστιν R. Vulgo καίτοι 'στίν. Conf. ad v. 27.

Εὐφημίου] Nihil de hoc homine compertum habuit scholiasta.

600. σπόγγον] Scribendum σφόγγον cum Brunckio. Vid. ad Acharn. 463.

602. χὐπηρεσίαν] καὶ ὑπηρεσίαν R. Quod probari potest. Quanquam idem codex aliique καὶ οὐδὲν pro κοὐδὲν v. 741. et alia hujusmodi, crasi non raro neglecta.

604. πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος] Proverbium, cujus de sensu et origine disceptant grammatici, quorum opiniones exponit scholiasta. Probabilior quam ceteræ explicatio videtur, de iis esse dictum qui suo ipsorum damno vincunt.

περισέμνου] περισεμνός (sic) V.

606. κᾆτ' Florens Christianus. Libri κἄπειθ'.

εἰσήκονθ' ἅμα] εἰσήκοντά με V. ἥκονθ' ἅμα B.Δ.: quæ haud dubie conjectura grammatici est, κἄπειθ' ἥκονθ' ἅμα legentis, sed vera fortasse. Nam composito verbo si usus esset Aristophanes, εἰσελθόντα potius dixisset.

609. παππάζουσ'] παππίζουσ' V. et Suidas in ἐκκαλαμᾶται.

τὸ omittunt libri et Suidas. Addidit Florens Christianus.

τριώβολον ἐκκαλαμᾶται] Triobolum illud, quod acceperam mercedem judiciariam, elicit mihi ex ore lingua sua, ut piscatores calamo extrahunt piscem (vide supra v. 381.) Solebant autem in ore gestare pecuniam; infra v. 791. κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν. BERG.

610. ὑποθωπεῦσαν—φυστὴν] ἐπιθωπεῦσαν—φύστην Suidas in φύστη. Nam hoc accentu grammatici quidam hoc vocabulum scribebant. Ego Herodianum sequor.

μᾶζαν] Scribebatur μάζαν.

611. φάγε τουτὶ, ἔντραγε τουτί] Equit. 51. ἐνθοῦ, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον. BERG.

612. τούτοισιν Bentleius. Libri τοῖσιν.

κεἰ μή με δεήσει Elmsleius ad Sophoclis Œdip. T. 662. Libri καὶ μή με δεήσῃ.

613. ἐς] εἰς libri.

614. τουθορύσας. ἀλλ' ἦν Elmsleius. Legebatur τουθορύσας, ἄλλην——puncto post μάξῃ posito. Sed ἀλλ' ἦν scriptum in Γ.

615. σκευὴν βελέων ἀλεωρήν] Loquitur Ὁμηρικῶς. Il. μ, 57. πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηίων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.

616. μὴ 'γχῇς B.R.V.Δ. μ' ἐγχεῖς Γ. μὴν 'κχῇς Ald.

ὄνον—δίνον] ὄνος et δῖνος nomina sunt poculorum. In prioris ambiguitate ludit comicus, *poculo* tribuens, quæ sunt *asini*, ut βρωμήσασθαι et καταπαρδεῖν. BRUNCK.

618. δίνου] δείνου R. Quæ frequens in codicibus est hujus nominis scriptura, de qua vide L. Dindorfium ad Stephani Thesaurum vol. 2. p. 952.

στράτιον] πολεμικὸν ἢ φοβερόν interpretatur Hesychius, μέγα καὶ σοβαρόν Photius. BRUNCK.

619. τῆς om. R.V.Γ.

621. ταὔθ'] Vulgo ταῦθ'.

ἅπερ] ὥσπερ R.

626. κἀγκεχόδασιν] καὶκἐγκεχόδασιν R.

μ' om. V.

629. Ante νὴ lineolam mutatæ personæ indicem habet R. Idem δήμητραν pro Δήμητρα.

634. ἐρήμας—τρυγήσειν] Putabat me causam meam deserturum. Est autem proverbium in Ecclesiaz. 885. ᾤου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθάδε ἐμοῦ, τρυγήσειν; BERG.

ᾦεθ'] ὤονθ' R. a pr. m.

οὗτος Dawesius. Vulgo οὕτω. οὕτως R.

636. δ' ἐπὶ πάντ' ἐλήλυθεν Porsonus. Legebatur δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν.

642. ὥσθ'] Malim ὡς.

αὐτοῦ] αὐτῷ R.

643. *σκύτη βλέπειν* inter proverbiales locutiones refertur. Zenobius e comici scholiaste: *μέμνηται αὐτῆς Εὔπολις ἐν Χρυσογένει* [*Χρυσῷ γένει*]. *φησὶ γάρ·*

ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά. BRUNCK. *σκύτη βλέπειν* R.V.Γ. et lemma scholii. *βλέπειν σκύτη* Ald.

644. *σε* om. R.

645. *ἀπόφυξιν*] Vulgo *ἀπόφευξιν*. Conf. v. 558. 562.

646. *πεπᾶναι*] *πραῦναι* interpretatur Hesychius, fortasse ex hoc loco. Post *χαλεπὸν* indicavi lacunam.

647. *μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι*] *Non e re mea dicenti.* Vide Koenium ad Gregor. Cor. p. 44. [106.] BRUNCK.

652. *ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη*] Ex Homero Odyss. *α*, 45. *ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων.*

654. *τεθνήξεις*] Vulgo *τεθνήσει*. *τεθνήξει* B. Vid. Elmsl. ad Acharn. 590.

χρῆ Brunckius. *χρὴ* Ald.

σπλάγχνων ἀπέχεσθαι] Scholiasta, *ὅτι οἱ ἀνδροφόνοι οὐ μεταλαμβάνουσι θυσιῶν.* Vide Petitum ad Leg. Att. p. 612. BRUNCK.

655. *νυν*] Vulgo *νῦν*.

παππίδιον] *παπίδιον* R.Γ. Ald.

656. *πρῶτον*] *πρῶτα* Suidas in *φαύλως*.

λόγισαι] Supputationem facit redituum, ut ostendat posse plebem aliunde ali, ut non necesse sit eam mercedi judiciariæ adeo inhiare. BERG.

658, 695. In his quæ memorantur *τέλη*, tributa sunt inquilinorum et libertinorum, vectigalia artium aliaque hujusmodi; *ἑκατοσταὶ* autem portoria quædam esse videntur in Piræeo exacta, quamquam alibi frequentior est *πεντηκοστῆς* s. quinquagesimæ mentio; *ἀγορὰς* et *λιμένας* nominat propterea quod in foris ac portubus mercium importatarum, exportatarum ac venditarum vectigalia pendenda erant; *μισθοὺς* autem esse puto, quæ alias *μισθώματα* aut *μισθώσεις* dicuntur, pensiones ædium, agrorum, pascuorum aliarumque rerum publicarum, quæ privatis elocari solebant; *πρυτανεῖα* sunt pecuniæ quædam a litigantibus ante judicium depositæ, qualia erant quæ apud Romanos sacramenta dicebantur; *δημιόπρατα* denique sunt bona

publicata, quorum venditorum pretia in ærarium redigebantur; reliqua non opus est explicare. SCHOEMANN. de comitiis Athen. p. 286 sq.

ἑκατοστὰς] Vid. Schneider. ad Xenoph. opusc. polit. p. 93. 108.

659. *πρυτανεῖα*] De his dictum ad Nub. 1180.

μέταλλ'] Laureotica. De quibus v. Boeckhii commentationem in Actis Acad. Borussicæ a. 1815. p. 117.

660. *τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια*] De summa redituum vide Boeckh. de œcon. civ. Athen. vol. 1. p. 465.

661. *τούτων*] *τούτου* R.Γ.

νυν Brunckius. Libri *νῦν*.

κατάθες μισθὸν R.V. Vulgo *μισθὸν κατάθες*.

ἐνιαυτοῦ Bentleius. Libri *τοὐνιαυτοῦ* vel *τοῦ ἐνιαυτοῦ*.

662. *ἐξ χιλιάσιν*] Tot enim quotannis in universum sorte eligebantur, ex quibus singula dicasteria legitimum judicum numerum acciperent. De quo vid. Schoemanni dissertatio de sortitione judicum, Gryphiswaldiæ edita a. 1820.

κατένασθεν R.V.Γ. Vulgo *κατένασθε*. *ἔκρυφθεν* pro *ἐκρύφθησαν* in senario dixit Euripides Hippol. 1247.

663. *ἡμῖν*] *ὑμῖν* Kusteri et Brunckii editiones.

665. Verba *καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα* Philocleoni, sequentia autem usque ad v. 679. Bdelycleoni recte tribuit Bothius.

666. *ἐς τούτους τοὺς, οὐχὶ προδώσω*] Ponit formulam rhetoribus usitatam, ut inde tanquam ex nomine cognoscantur; illis enim verbis utentes studebant se populo commendare. Supra v. 593. *οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασὶ, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.* BERG.

τὸν 'Αθηναίων κολοσυρτόν] In Pluto 536. *γραϊδίων κολοσυρτόν*. mox *σύρφακα*, quod idem. BERG.

667. *ἀεὶ* R.V.Γ. Vulgo *αἰεί*.

668. *περιπεφθεὶς*] *περιπεμφθεὶς* R.V.

670. *ἐπαπειλοῦντες*] *ὑπαπειλοῦντες* V.

671. *ἀνατρέψω*] *ἀναστρέψω* R.V.

673. *ἤσθηνται* repositum ex Suida in *ἤσθηνται, λαγαρυζόμενον* et *τραγαλίζοντα*. *ἤσθοντο* R.V.Γ. *ἤσθοντό γε* Ald. *Vilem plebem*, quasi *quisquilias*; Euphron comicus apud Athenæum 9.

p. 377. ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετὸν, Δρόμωνα καὶ Κέρδωνα καὶ Σωτηρίδην. BERG. Photius p. 557, 19.

674. λαγαριζόμενον] λαγαρίζομαι accipiendum videtur pro *laxus fio et exinanior* in hoc loco Aristophanis, ut sensus sit, eos gavisos esse quum viderent τὸν τῶν δικαστῶν ὄχλων καὶ συρφετὸν (erat enim κηθάριον fiscella, quæ urnæ suffragiorum veluti infundibulum superimponebatur) non amplius tam tumido esse ventre, sed laxiorem fieri et evacari, nec quidquam habere quod roderet. Illa duo vocabula ἐκ κηθαρίου connectenda præcedentibus. Scholiastes tamen cum sequentibus jungit, λαγαριζόμενον exponi posse dicens vel λάγανα ἐσθίοντα vel ἀποξύοντα, ut sit ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἀγγείων ἀποξύοντα. Sed parum ad rem. Hesychius, λαγαρίζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγάνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν πυκνὰ, διαπείροντα τὴν χεῖρα. Ad meam expositionem facit, quod idem Hesychius λαγαρίττεται affert pro μετριεύεται: nam qui modico victu utitur, is itidem ἐξ ὀγκώδους fit λαγαρὸς sive λαπαρός. H. STEPHANUS in indice in thesaur. Gr. 1. vol. 4. p. 1337. λαγαρυζόμενον B.V.R, quæ glossa sine interpretatione posita est apud grammaticum Bibl. Coislin. p. 235. λαγαριζόμενον Ald. et meliores Suidæ codices, quod revocandum videtur. Itaque hoc dicit, populum tenui contentum esse mercedis judicialis fructu. Glossis Hesychii ab HSt. memoratis duabus tertia est addenda, λαγαριζόμενοι: σκαλεύοντες. quæ explicatio eodem redit quo ἀποξύοντα, quod scholiasta inter alia posuit.

τραγαλίζοντα] Idem quod τρωγαλίζοντα, quod interpretandi caussa substituit scholiasta. Similiter hodierni Græci στραγάλια vocant quæ veteres τρωγάλια dicere solent: quod comparavit Coraës ad Heliodor. vol. 2. p. 88.

675. Κόννου ψῆφον] Proverbium erat in hominem nihili nulliusque momenti Κόννου θρῖον, ortum a malo citharœdo, cui nomen Connus. ψῆφον, quia de judice loquitur, facete posuit pro θρῖον. Conf. not. ad Eq. 534. BRUNCK.

δωροφοροῦσιν V. Legebatur δωροδοκοῦσιν scriptura vitiosa, fortasse ex v. 669. repetita, de qua v. quæ dixi ad Thesaurum Stephani in δωροδοκέω.

676. ὕρχας, οἶνον] Aliter hic legebat Pollux qui ad hunc locum respexit 6, 14. εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὕρχας οἴνου, δηλοῖ μὲν ἡ λέξις τὸ προσεοικὸς τῷ βίκῳ κεράμιον. [Idem

10, 73. *ὄρχας οἴνου* ex Holcadibus Aristophanis affert.] Sed proba non est illa lectio. Diversæ res hic significantur. Suidas a scholiaste: *ὄρχας, κεράμια ἀγγεῖα ὑποδεκτικὰ ταρίχων, δύο ὠτία ἔχοντα.* BRUNCK.

677. *πλουθυγίειαν*] *πλοῦθ' ὑγίειαν* R.

678. *σοὶ δ'* Florens Christianus. *σὺ δ'* R.V.Γ. *σὺ δέ γ'* Ald.

πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας] Imitatur Homerum Il. κ, 27. *πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν ἤλυθον ἐς Τροίην.* Od. δ, 709. *περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.*

679. *τοῖς ἐψητοῖσι*] Vile genus piscium, de quo v. Athen. 7. p. 301. Constructio autem verborum *σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι* eadem est quæ Equit. 678. *ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα.*

680. *Εὐχαρίδου*] Schol. *ὄνομα σκοροδοπώλου.*

γ' accessit ex R.V.Γ.

ἄγλιθας] Libri *ἀγλίθας.*

681. *ἀποκναίεις*] *ἀναιρεῖς* interpretatur Hesychius.

682. *δουλεία 'στὶν* Porsonus. Libri *δουλεί' ἐστίν.* Sic *διοσημί' ἐστὶ* in Acharn. 171. scribebatur.

684. *τις δῷ* R.V. *τις διδῷ* C. *τις γε διδῷ* B.Δ. Ald.

τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς] *τοὺς* om. B.Δ. Mercedem judicum non eandem omni tempore fuisse tradit scholiasta, Aristotelis usus auctoritate in *Πολιτείαις.* Primum ejus distribuendæ auctorem fuisse Periclem ex eodem Aristotele constat Polit. 2, 10.: quo tempore duorum fuit obolorum, donec Cleo post mortem Periclis trioboli largiendi auctor exstitit. Quod testatur scholiasta ad v. 299. *τοῦτό φησιν ὡς τριωβόλου τοῦ δικαστικοῦ ὄντος μισθοῦ. ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ. ποτὲ γὰρ διωβόλου ἦν, ἐγίνετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον.* cujusmodi annotationem quum alicubi legisset novitius quidam grammaticus, scholiis ad Pluti v. 330. ubi de triobolo mercede non judiciorum, sed comitiorum, agitur, hæc admiscuit: *τούτους τοὺς ἐκκλησιαστὰς ἐποίησαν φανερόν τι λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων οἱ δημαγωγοὶ πείσαντες τὴν πόλιν· ὕστερον δὲ ὁ Κλέων ἐποίησεν αὐτὸ τριώβολον.* quo temporum rationis imperitum se esse ostendit. Nam quum comitiorum mercedem multis post Cleonem mortuum annis primum distribui cœpisse constet, absurdum est Cleonem ejus augendæ auctorem perhiberi. *διώβολον* et *τριώβολον* rursus memorat alius scholiasta ad Ran. v. 141. *πρὸς τὸν δικαστι-*

κὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν—· ἦν δὲ καὶ τριωβόλου, τοῦτο τῶν στρατηγῶν (demagogos dicit) *κολακείας χάριν προστιθέντων*. Quæ aliena quidem sunt ab loco illo Aristophanis, ceterum verissima sunt, nisi quod male additum est, *ἐπὶ δὲ Ἀριστοφάνους καὶ δραχμὴν ἦν λαβεῖν*. Quæ qui scripsit, *δραχμὴν συνηγόρων*, de qua paullo post dicemus in mente habuisse jam ab aliis est animadversum. Tertium testimonium scholiastæ Avium est ad v. 1540. *μίγνυσι καὶ ἐκ τῶν ὄντων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. οὐχ εἱστήκει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον. πολλαχοῦ γὰρ καὶ δύο ὀβολοὺς εἰλήφασιν*. Quattuor obolos aliquando datos narrat Photius p. 581, 17. *τετρωβολίζων: τὸ δικαστικὸν τετρώβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτόν ποτε*. Qui male intellexit, ut videtur, Theopompi comici versus a Polluce servatos 9, 64. *καίτοι τίς οὐκ ἂν εἰκὸς εὖ πράττοι τετρωβολίζων, | εἰ νῦν τριώβολον φέρων ἀνὴρ τρέφει γυναῖκα*; quæ non de quattuor obolis re vera distributis, sed de spe tantum quattuor obolorum accipiendorum dicta videntur, quemadmodum Cleo in Equit. v. 797. de quinque adeo obolis fabulatur ex oraculo commentitio, *ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν | ὡς τοῦτον* (populum dicit) *δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντωβόλου ἠλιάσασθαι*. Ceterum in versibus Theopompi emendavi vulgatæ scripturæ vitia, *καίτοι τίς οὐκ — — τετρωβολίζειν, εἰ νῦν γε διώβολον φέρει ἀνὴρ τρέφειν γυναῖκα*. in quibus *γε διώβολον* ortum videtur ex *γώβολον*, i. e. *τριώβολον*. Ita enim hujusmodi nomina cum numeris composita interdum scribuntur in codicibus.

οἷς R. Legebatur *οὗς*. Dativus propter *ἀγαπᾷς* positus.

687. *καταπῦγον*] Scribendum *κατάπυγον*, quod restitui Thesm. 200. Sic *εὐδαίμων εὔδαιμον*, non *εὐδαῖμον*.

688. *τρυφερανθεὶς*] *τρυφερωθεὶς* Γ.

690. *ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου*] In Thesmoph. 278. *ἔκσπευδε ταχέως, ὡς τῆς ἐκκλησίας τὸ σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται*. BERG. Conf. Schoemann. de comitiis Athen. p. 153.

691. *τὸ συνηγορικόν*] Patroni et causidici atque adeo rhetores drachmam olim accipiebant pro stipendio diurno, quum patrocinium susceperant civitatis aut civis. Erat autem magistratus annuus et mercenarius *τῶν συνηγόρων*, qui decem erant sorte lecti ut docet Aristoteles. FLOR. CHR. De *συνηγόροις* vid. Schneider. ad Aristot. Polit. vol. 2. p. 503, 504.

δαρχμὴν] Scribebatur *δραχμήν*. *δαρχμάς* pro *δραχμάς* dictum

annotavit Hesychius. Quam formam Th. Bergkius recte restituere videtur comicorum locis in quibus δραχμὴ producta contra legem syllaba prima legitur. Sunt autem præter nostrum locum hi, Aristophanis Pac. 1200. νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ· Plut. 1020. ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι, Philippidis ap. Athen. 6. p. 230 b. ἄγοντι πεντήκοντα δραχμάς, Antiphanis ib. 7. p. 297 e. τούτων δὲ δραχμὰς τοὐλάχιστον δώδεκα, Platonis 10. p. 442 a. Λόρδωνι δραχμὴ, Κυβδάσῳ τριώβολον, Machonis 13. p. 581 b. καὶ τὰ δόρατ' ἀποβλέψασα δραχμὰς χιλίας. . . Quanquam huic poetæ etiam δραχμὰς a producto dicere licuit. Aliam viam iniit Gaisfordus, quem scripturam a Thoma Mag. rejectam δραγμὴ hujusmodi locis inferendam esse censere ex annotatione ad Suidam vol. 1. p. 1058. colligimus. *Drachumam* producta syllaba prima dixit Plautus: quo argumento cavendum est ne quis abutatur ut Græcum vocabulum ancipitem literæ *a* mensuram habuisse contendat. Nam similiter Acheruntis nomen dipodiæ trochaicæ mensuram habet apud poetas veteres Latinos contra morem Græcorum, et quæ sunt alia hujusmodi. Ceterum cum δαρχμὴ comparari potest φαργνύναι ejusque derivata, velut ναύφαρκτος, quod veteres Attici pro φραγνύναι dixerunt.

692. κοινωνῶν] κοινῶν ὄντων Γ.

693. τι om. V.Γ.

694. πρίων'] πρίων B.C. πρίονες Γ. πρίον' R.V.Ald. servata scriptura antiqua ΠΡΙΟΝ, quam male interpretati sunt qui πρίων exararunt. Restitui πρίωνε, de quo vocabulo Photii testimonio constat p. 448, 19. Πριων: ὀξυτόνως τὸ ἀρμενον· πρίων δὲ, ὡς παίων, ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ. τὸ δὲ πληθυντικὸν πρίονες διὰ τοῦ ο Κρατῖνος. Ex his apparet Cratinum πρίονας dixisse qui vulgo πρίωνες dicebantur: quod haud dubie metri caussa fecit.

ἀντενέδωκε Dobræus. Legebatur ἀντανέδωκε.

695. κωλαγρέτην R. Vulgo κωλακρέτην. Conf. v. 724.

696. τὸν θῖνα ταράττεις] I. e. penitus mihi animum turbas et cor profundum mihi moves. FLOR. CHR.

698. τοίνυν codices. τοίνυν γ' Ald.

699. ἀεὶ R.V.Γ. Vulgo αἰεί.

ὅπη Suidas in ἀκαρὲς et in ἐγκεκύκλησαι. Legebatur ὅποι.

701. ἀκαρῆ] ἀκαρῆι R. ἀκαρές Suidas.

καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν etc. Scholia: *ἡ εἰκὼν ἀπὸ τῶν σφόδρα ἀσθενούντων.* In eadem re similiter Demosthenes in 3. Olynthiaca [p. 37.]: *ἴσως ἂν ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε· καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ, καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς, οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ· οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ.* BERG.

702. *ἔλαιον* V. scholiasta et Suidas. Legebatur *ἄλευρον.*

703. *τοῦθ' ὧν* Brunckius. Libri *τούτων.*

οὕνεκ' Brunckius. *εἵνεκ'* B.C.R.V.Γ.Δ. *ἕνεκ'* Ald.

ἐρῶ σοι B.R.V.Γ.Δ. *ἔρρωσο* Ald.

704. *τὸν τιθασευτήν*] Demosthenes paullo ante illa verba, quæ modo citabam: *οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, τιθασσεύουσι* [*τιθασεύουσι*], *χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες.* Loquitur uterque de rhetoribus et demagogis. BERG. *τὸν τιθασσευτὴν* R.V.Γ. Imperita est annotatio scholiastæ *τιθασευτήν* simplici *σ* metri caussa dictum esse. Cui fraudem fecit frequentissimus error librariorum, *τιθασσός* ejusque derivata duplici *σ* scribentium, quo Græci in hoc vocabulo non magis usi sunt quam in *μασσᾶσθαι*, quod ipsum quoque ubique inferre solent librarii.

οὗτός γ'] *οὕτως* Δ.

ἐπισίζῃ] *ἐπισίξῃ* V.

705. *ἐπιρρύξας*] *ἐπιρύξας* R. "Hesychius, *ἐπιρρύζειν κύνας*: "*ἐπαφιέναι καὶ παρορμᾶν.*" BRUNCK.

707. *πόλεις χίλιαι*] Numero millenario nihil aliud significari quam multitudinem recte monet scholiasta.

709. *δύο μυριάδες*] Eundem numerum civium Atheniensium refert etiam Demosthenes: *εἰσὶ δ' ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι.* quem locum adduxit scholiastes. At Ctesicles historicus majorem numerum annotasse dicitur apud Athenæum 6. p. 272. *Κτησικλῆς ἐν τρίτῃ Χρονικῶν τῇ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν φησιν Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν, καὶ εὑρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τεσσαράκοντα.* Aristophanes in Eccles. 1132. civium adhuc majorem numerum ponit, *πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος.* Sed hic videtur advenas Athenas habitantes

cum Atheniensibus simul numerare. BERG. Vide quæ ad Eccles. dicemus. Probabilis est Dobræi correctio δύο μυριάδ' ἂν—.

ἐν πᾶσι λαγῴοις] Pro ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. Conf. Acharn. 1026. BERG.

ἐν] ἂν B.Δ.

710. πυῷ] Scribebatur πύῳ contra regulam Herodiani, de qua vid. ad Pac. 1150. πυρῷ Suidas in πυρίνῳ.

πυριάτῃ B.R.V.Γ.Δ. et Suidas. Legebatur πυαρίτῃ. Galenus vol. 6. p. 384. ἄνευ δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται πυρωθὲν ἐπὶ θερμῆς σποδιᾶς ὀλίγῳ χρόνῳ. καλεῖν δὲ ἐοίκασιν οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ τὸ οὕτως παγὲν γάλα πυριαστόν· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν 'Ασίᾳ πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτό. πυριαστόν Charterii interpolatio est. Editiones veteres πυριάστην. Scribendum πυριάτην cum Porsono.

πυριάτῃ] Sic scriptum est in B, ut legebant H. Stephanus et Casaubonus, ille Thesauri vol. 3. p. 608. hic ad Athenæum p. 910. l. 58. Pollux 6, 54. πῦον, πυριάτη. Ad quem locum vide interpretes. πυαρίτη, a πύαρ deductum, si Græcum sit, hic tamen stare non possit, quia primam, ut πῦον vel πυὸς, unde originem ducit, producere omnino debet. Formam hanc agnoscit Eustathius ad Odyss. p. 1626, 3. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πυὸς ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσῳδίᾳ, φασὶν, ὡς τυρὸς, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸν ὀρόν. ἔστι δέ φασι πυὸς τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅ τινες πύαρ φασίν. ἡ χρῆσις παρὰ 'Αριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ (1150.) ὅθεν φασι καὶ πυαρίτης, τὸ πύρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων ἡ λέξις. Sed mendosam esse scripturam apud Eustathium credo et legendum πυριάτης, et mox πυρίεφθον. Vide Hesychii interpretes ad glossam πυριατόν. Latine *colostra*, quæ vox etiam in amatoriis blanditiis adhibetur. Plautus Pœn. 1, 2. 154. Meum mel, meum cor, mea colostra, meus molliculus caseus. BRUNCK.

711. τοῦ Bentleius. Libri et Suidas τοῦ 'ν.

712. ἐλαολόγοι V. et Suidas in h. v. Vulgo ἐλαιολόγοι.

713. ποθ'] πέπονθ' Suidas in νάρκη: ut scribendum videri possit, οἴμοι, τί πέπονθ'; ὥσπερ νάρκη κατὰ χειρός μου καταχεῖται.

714. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν] Philocleo iste petebat

gladium supra v. 522. dicebatque se ei incubiturum, si in disputatione victus fuerit: *καὶ ξίφος γέ μοι δότε· ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.* nunc autem, quum sentiat se victum esse, simulat se præ torpore gladium tenere non posse, et e manibus dimittit, quasi præ infirmitate se nec interficere possit, quod se facturum dixerat. Scholiastes tanquam simile quid huc trahit illud in Andromacha Euripidis v. 629. ubi Menelaus increpatur, quod visa Helena abjecisset gladium, quo eam interfecturus fuerat. Vide ad Lysistr. 155. BERG.

715. *τὴν Εὔβοιαν διδόασιν*] Verbis dant, id est promittunt Eubœam sorte inter ipsos distribuendam. Ut Æginam etiam distribuerunt. BERG.

716. *σῖτον ὑφίστανται*] De *σιτοδοσίαις* v. Boeckh. de œcon. civ. Athen. vol. 1. p. 97.

717. *πλὴν πρώην πέντε μεδίμνους*] Vide annotationem ad scholia.

718. *ξενίας φεύγων*] Quasi non sis civis germanus, sed adscititius, nec adeo partem capere possis. BERG.

ἔλαβες] *ἔλαβε* R.Γ. *ἔλαβεν* Δ.

κατὰ χοίνικα κριθῶν] *κριθῶν*, quod post *μεδίμνους* poni debebat, alteri sententiæ parti adjunxit. Itaque commate post *χοίνικα* nihil opus est. *κριθάς* conjiciebat Dobræus.

719. *οὕνεκ'* Brunckius. Libri *εἵνεκ'*.

724. *πλὴν*] *πλὴν τοῦ* R.V.Γ.

κωλαγρέτου] *κωλακρέτου* (γ supra κ) R. Vulgo *κωλακρέτου*. Conf. v. 695.

κωλακρέτου γάλα πίνειν] Dicturus videbatur *ἐθέλω παρέχειν, ὅ τι βούλει, σοί· καὶ ὀρνίθων γάλα·* ut in Avib. 1672. *ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.* Sed nunc *παρ' ὑπόνοιαν* dicit *ἐθέλω παρέχειν, ὅ τι βούλει, σοί· πλὴν Κωλακρέτου γάλα.* alludens tantum ad illud proverbium. Intelligit autem per *Κωλακρέτου γάλα* mercedem judiciariam, quam distribuebat *ὁ Κωλακρέτης*, quod est nomen magistratus, quæstoris. Dicit itaque se patri omnia concessurum, tantum, ut judicia frequentet, non permissurum. BERG.

725. *ἦ που σοφὸς ἦν*] Euripides in Andromach. 957. eandem sententiam cum comico nostro laudans: *σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς, λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα.* BERG.

πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς] Proverbialis Phocylidis versus: *μή τε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.* Euripides in

Heraclidis v. 180. τίς ἂν δίκην κρίνειεν ἢ γνοίη λόγον, πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ. ubi vide notam Barnesii. Ceterum laudant hanc sententiam hic judices sive Heliastæ, tanquam bene ipsis notam: nam in eorum juramento erat: ἀκροάσομαι τοῦ τε κατηγόρου καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν. ut est apud Demosthenem contra Timocratem. [p. 746.] Comicus infra v. 923. μὴ προκαταγίνωσκ', ὦ πάτερ, πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων. BERG.

727. σκίπωνας C. et fortasse V. σκίμπωνας Ald. μ deletum in B. σκιπίωνας R. σκήπωνας Γ. et Suidas in σκήπων.

καταβάλλω] καταβάλω V.Γ.

730. ἀτενής γ' Ald. γ' om. codices.

ἀτεράμων] ἀτεράμμων R.

732. ⏑̄ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

ὅστις R.V.Γ. Vulgo ὅστις δή.

733. σοὶ δὲ νῦν] νῦν δὲ νῦν C.

τις θεῶν B.R.V.Γ.Δ. τι θεῶν C. τις τῶν θεῶν Ald.

735. ἐστιν addidi ex V.

736. δὲ B.C.R.V.Γ.Δ. δ' αὖ Ald.

741. κοὐδὲν] καὶ οὐδὲν R.V.Γ.

743. πράγμαθ'] πράγματα libri, οἷς (vel οἷος) in versum proximum translato.

οἷς τότ' R.V.Γ. οἷς ποτ' Ald. οἷός τ' C.Δ.

744. Versus dochmiacus. ἔγνωκε] ἔγνωκεν R.V.

ἀρτίως ὅτι Ald. ὅτι om. C.Γ, minio subductum habet B.

746. ἃ om. V.

κελεύοντος R.V.Γ. παρακελεύοντος Ald.

747. δ' R.V.Γ. οὖν Ald.

τοῖσι σοῖς] τοῖς ἴσοις R.V.Γ. Vulgo τοῖς σοῖς.

748. σωφρονεῖ R.V.Γ. Vulgo φρονεῖ.

749. σοι R.V.Γ. Vulgo σοί γ'.

τί μοι βοᾷς] τι βοᾷς V. Recte fortasse.

751. κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν] Euripides Alcest. 866. κείνων ἔραμαι, κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν. Vult autem Philocleo esse in foro judiciario. BERG. Ex Euripidis Hippolyto priore seu Velato. Vide [schol. et] Valckenarium ad Hippol. v. 230. BRUNCK.

752. ἵν' ὁ κήρυξ (scrib. κῆρυξ) φησί, τίς ἀψήφι- | στος; ἀνιστάσθω] Notandum vocabulum ultra pedem quartum proten-

sum, quod aliquam ab formula, ut videtur, solemni *τίς ἀψήφιστος*; excusationem habet.

φησὶ] *φησὶν* R. *φασὶ* V.

756. *μοι* B.C.V.Γ.Δ. *μου* Ald. *σοι* R.

757. *πάρες, ὦ σκιερά*] Ex Euripidis Bellerophonte, cujus locum profert scholiasta, *πάρες ὦ σκιερὰ φυλλάς, ὑπερβῶ* | *κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς* | *αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει* | *στάσιν Εἰνοδία.*

758. *ἐγὼ 'ν*] *ἐγὼ ἐν* R.

761. *σοι πίθωμαι* Porsonus. *σοι πείθομαι* R.V.Γ. *πείθομαί σοι* Ald. Vitiosam personarum descriptionem (Βδ. *λέγ'*—. Φ. *ποίου*—. Βδ. *τοῦ μὴ*—. Φι. *τοῦτο δὲ*—), quæ est in Ald., correxit Berglerus.

763. *Ἅιδης διακρινεῖ*] Ex Euripidis Cressis.

765. *ἐνθάδε* et *αὐτοῦ* vulgo commate disparantur non recte: vide Dobræum ad Pluti v. 1188.

767. *ταῦθ'*] *ταὔθ'* Boissonadius.

769. *ἐπιβολὴν*] Mulctam. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 116.

770. *γε* B.Δ. Vulgo *δέ*.

771. *ἢν ἐξέχῃ*] Alludit ad illud puerorum dictum, *ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε*, quo usus est comicus noster in Insulis, *λέξεις ἄρ' ὥσπερ τὰ παιδία· ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.* De quo vide Suidam hunc locum laudantem, et Pollucem 9, 123. et 124. BERG.

772. *εἵλη*] *ἕλη* V.

ὄρθρον] *ὀρθὸν* varia lectio scholiastæ.

ἡλιάσει πρὸς ἥλιον] Jocus ex ambigua significatione verbi *ἡλιάζεσθαι*, *apricari*, et *judicem esse in Heliæa.* Qui plura cupit H. Stephani Thesaurum adeat. Ad pleniorem eorum quæ sequuntur intelligentiam legendus Pollux 8, 123. BRUNCK.

773. *νίφῃ*] *νείφῃ* R.

776. *γ'* additum ex R.V.Γ.

781. *τουτογί*] *τουτοί* V.

786. Hunc versum om. Ald., habent B.R.V.Δ.

787. *Λυσίστρατος*] Vid. Acharn. 855.

788. *σκωπτόλης*] *σκωπτόλις* R.

789. *διεκερματίζετ'* V. et Pollux 9, 89. ex codicibus corrigendus. Legebatur *διεκερμάτιζέ μ'*. Suidas, *διεκερμάτισε τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθύσιν*—.

791. κἀγὼ 'νέκαψ'] Nam pecuniam in ore gestabant: vid. ad Eccles. 818.

792. ὀσφρόμενος] ὀσφραινόμενος R. Conf. ad Thesm. 494.

795. γοῦν] γὰρ Suidas in ἀλεκτρυόνα.

λέγων] Scribendum γελῶν cum Tyrwhitto.

796. καὶ R.V.Γ. Vulgo περ. δῆτα om. V.Γ.

798. ταῦθ'] Quæ ad judicium facere videntur exercendum. BERG. πάνθ' Reiskius. Non opus.

799. τὰ λόγι' ὡς περαίνεται] Euripides in Cyclope 892. αἶ αἶ παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται. Phœniss. 1697. νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται. Noster in Equit. 1046. aliter: ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ. Ceterum Philocleo hæc secum loquitur. BERG.

800. ἠκηκόη Brunckius. Libri ἠκηκόειν.

802. ἐνοικοδομήσοι] ἐνοικοδομήσει B.C.V.Δ. Ald. ἀνοικοδομήσει R. et Kusterus. ἀνοικοδομήσοι Dawesius.

804. Ἑκάτειον Brunckius, comparata Suidæ glossa Ἑκάτειον, quæ ad Lysistr. 68. est referenda. Vulgo Ἑκάταιον. ἑκαταῖον R. ἑκατεῖον varia lectio scholiastæ.

806. γ' om. V.Γ.

809. σοφόν γε τουτί] Eupolis apud Athenæum 1. p. 17. εἶεν. τίς εἶπεν, ἀμίδα, πάμπρωτος μεταξὺ πίνων; Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. BERG.

812. ῥοφεῖν] Ita coquebant lenticulam, ut sorberi posset: quod apparet etiam ex iambo isto apud Athenæum 4. p. 156. ῥοφεῖν φακῆν ἔσθ' ἡδὺ μὴ δεδοικότα. BERG.

819. Λύκου] Vid. ad v. 389.

820. ἄναξ] ἄναξ R.V.Γ. ὦ 'ναξ Ald.

821. χαλεπὸς B.Δ. Vulgo χαλεπόν.

823. οὔκουν ἔχει] Bdelycleo dicebat Lycum heroem similem videri Cleonymo, quia uterque esset immanis staturæ, sed servus aliam causam similitudinis affert, nempe quia neuter habeat arma: Lycus, quia erat forensis heros, non Martius: Cleonymus, quia in præliis præ timiditate arma abjecerat. BERG.

825. κάθημαι 'γὼ V. Vulgo κάθημ' ἐγώ.

826. εἰσαγάγω] εἰσάγω R.

827. ἐν τῴκίᾳ] Scribebatur ἐν τῇ οἰκίᾳ. Nunc mihi articulus delendus videtur.

828. Hunc versum servo tribuit Tyrwhittus.

προσκαύσασα] Debuisset illa ancilla observare, quod Archestratus præcipit apud Athenæum 7. p. 310. *καὶ κίνει πυκνῶς μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε.* Thratta autem ancilla nomen habuit a patria. Occurrit aliquoties id nomen apud comicum nostrum. BERG.

831. *πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν*] In Thesm. 638. *σὺ δ' εἰπέ μοι ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο;* Ceterum Philocleo ex nimia veneratione fori et judiciorum loquitur de illis rebus quasi sacrificiis aut mysteriis. BERG. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 54.

ἐφαίνετο R.V.Γ. Vulgo *κατεφαίνετο.*

833. *γε*] *τε* R.V.

836. *τί δ' ἔστιν ἐτεόν; οὐ γὰρ—;*] Soph. Ajac. 1318. *Ὀδ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες;—Ἀγ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους;*

ὁ Λάβης] Scholia: *τῶν ἔσωθέν τις οὗτος· τῷ δὲ κυνὶ ὄνομα Λάβης, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν θηρία. τυρὸν δὲ ἥρπασεν οὗτος. ἀξιοῦσι δέ τινες ὡς παρὰ γράμμα κωμῳδεῖσθαι Λάχητα.* id etiam comicus ipse innuere videtur supra v. 240. *ὡς ἔσται Λάχητι νυνί. σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.* BERG. Conf. v. 895.

837. *ἐς*] *εἰς* libri.

ἁρπάσας] Brunckius *ἐξαρπάσας* corrigebat, ne *ἰπνός* producta syllaba prima diceretur. Scribendum *ἀναρπάσας* cum Dobræo.

838. *Σικελικὴν* B.Γ.Δ. *σικελὴν* R.V. Ald. et Suidas in *τροφαλίς.* "Infra 897. in impressis etiam bene legitur *τὸν Σικελικόν.* Siculi autem ideo casei mentio fit, quia Laches hic innuitur, qui Præfectus classis in Siciliam missus fuerat Olymp. 88, 2." BRUNCK.

844. *χοιροκομεῖον Ἑστίας*] Cavea pro alendis porcellis. Hæc jam erit instar cancellorum judicii. BERG. Vide ad Lys. 1073. BRUNCK. Servo et hæc et proxima illa *οὐκ, ἀλλ'—τινά* tribuit Ald. Tacite correctum in editione Brunckiana.

847. *τιμᾶν βλέπω*] Acharn. 375. *οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δακεῖν.* BERG.

848. *σανίδες* sunt tabellæ, in quibus, postquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerarant, si damnatorii plures essent, judices longam illam lineam ducebant, de qua supra v. 106. quamque judex noster ungue ducere solebat. At alii illam *stylo*, *ἐγκεντρίδι*, ducebant, ut docet Pollux, cujus locum

protuli in nota ad v. 167. Simile quid post *σανίδας* inferri debuisse videtur. Quam bene autem scholiastes vocem *γραφὰς* exponat *stylum*, alii dixerint: *γραφὰς δὲ νῦν, ἀντὶ τοῦ τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ἔγραφον.* Nusquam, quod sciam, nomen *γραφὴ* ea significatione occurrit. BRUNCK. Photius p. 500, 15. *σανίδα: τὰ λεύκωμα ὅπου αἱ δίκαι λέγονται. σανίς: καὶ ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐνεχάραττον. τὸ μὲν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, τὸ δὲ ἐν Σφηξὶ δεδήλωται.* Apparet ex his Brunckium ab scholiasta deceptum male hæc esse interpretatum. *σανίδες* sunt *λευκώματα*, tabulæ gypsatæ, quibus caussæ coram judicibus agendæ inscribi et promulgari solebant, *γραφαί* autem libelli accusatorii.

849. *διατρίψεις*] Scribendum *διατρίβεις* cum R.Γ.

851. *ἰδοὺ κάλει νυν*, omissis, quibus etiam R.V. carent, personarum notis editiones ante Brunckium.

852. *ἐς κόρακας*] *ἢ 'σκόρακας* Γ. *ἢ σκόρακας* V. *εἰς κόρακας* R. Conf. ad v. 982.

854. *καδίσκους—ἀρυστίχους*] *καδίκους—ἀρυστίκους* R.

857. *δεόμεθα* C.R.V.Γ. *δεόμεσθα* Ald.

κλεψύδρας] Quis clepsydræ usum ignorat in foro Attico. Vide Maussacum ad Harpocr. in *διαμεμετρημένη ἡμέρα*, et Valesium ad notas p. 108. BRUNCK.

858. *ἡδί*, nempe *ἡ ἀμίς*, *matula*, quam ei filius adtulerat, supra 807. Scholiastes: *μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρεσβύτης, ὅτι οὐρεῖ ὡς ἡ κλεψύδρα.* Longius hoc petitum videtur. BRUNCK.

861. *λιβανωτὸν*] In Ranis 895. *ἴθι νυν, λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων.* BERG.

865. *λέξομεν*] *ἕξομεν* V.

867. *ξυνέβητον*] *ξυνεβήτην* Elmsleius ad Acharn. 733.

873. *παυσαμένοις* R.V. *παυσομένοις* Γ. Vulgo *ὡς παυσαμένοισι τῶν.* Versus dochmiacus.

πλάνων] *πλανῶν* R. *πλάνου* Γ.

875. *γεῖτον ἀγυιεῦ*] Cognomen Apollinis est *Ἀγυιεύς*. Euripides in Phœniss. 634. *καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε.* Dicitur autem sic ab *ἀγυιά*, *via urbana.* Macrobius Saturnal. 1, 9. idem Apollo apud illos et *Ἀγυιεὺς* nuncupatur, quasi viis præpositus urbanis: illi enim vias, quæ intra pomœria sunt, *ἀγυιὰς* appellant. BERG. Plautus Bacch. 2, 1. 3.

Saluto te, vicine Apollo, qui ædibus | Propinquus nostris accolis, veneroque te. BRUNCK. Vid. Sluiteri Lect. Andocid. p. 48.

προθύρου] προυπύλου (sic) V.

προπύλαιε Scaliger ad Virgilii Culicem p. 8. πρὸς πύλας Ald. προσ̀θπύλας (sic) R. προπύλου V.

877. αὐτοῦ] αὐτὸ R.

τοῦτο Elmsleius ad Euripidis Med. p. 222. Vulgo τουτί.

878. σιραίου] Scholia: μὴ σίραιον, ἀλλὰ μέλι παραμίξας. σίραιον δὲ τὸ ἑψημένον γλεῦκος, βραχὺ δ' ἔχον παράπικρον ὅτε καθεψηθῇ. Verti debuit *pro sapa*. Diversum est enim quod Latini *defrutum* appellabant. Plinius H. N. 14, 9. p. 719. Siræum, quod alii hepsema, nostri *sapam* appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod ubi factum ad dimidiam est, *defrutum* vocamus. BRUNCK.

μέλιτος—παραμίξας] Eadem fere sententia verbis magis propriis in Pace 996. μῖξον δ' ἡμᾶς—φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ τινι πρᾳότερᾳ τὸν νοῦν κέρασον. BERG.

μικρὸν R.V. et Suidas in σίραιον. Vulgo σμικρόν.

880. τοὺς φεύγοντάς τ'] καὶ τοὺς φεύγοντας R.Γ.

885. ξυνευχόμεσθα R.V.Δ. Vulgo ξυνευχόμεθα. Lacuna sic explenda videtur ξυνευχόμεσθα ταῦτά (vel ταὐτά) σοι κἀπᾴδομεν.

886. νέαισιν V. Vulgo ἐν νέαισιν.

ἕνεκα] εἵνεκα R.V.Γ. εἵνεκά γε Δ. ἕνεκά γε Ald.

887. ἐξ οὗ R.Γ. Vulgo ἐξότου.

888. ᾐσθόμεσθα B.R.Δ. Vulgo ᾐσθόμεθα. ᾐδόμεσθα V.

890. τῶν γε νεωτέρων] τῶν γενναιοτέρων R.V.Γ. Utramque scripturam cognitam habuit scholiasta. Vulgo τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων.

891. θύρασιν R. Vulgo θύραισιν.

892. ἐσφρήσομεν R.V.Γ. Vulgo εἰσφρήσομεν.

693. ἆρ'] ἄρα R.V.Γ.

894. ΒΔΕΛ.] θε. R. Ald. Xanthiæ tacite tribuit Brunckius. Bdelycleonis esse intellexit Elmsleius. Agit autem Bdelycleo thesmothetæ partes.

ἐγράψατο Bentleius. Libri ἧς ἐγράψατο, nisi quod ἧς γράψατο B.Δ.

895. κύων Κυδαθηναιεὺς] Hoc nomine Cleonem notari (quem

ex pago illo oriundum fuisse constat ex Demosthene p. 1016, 3.), animadvertit scholiasta is, qui annotationem ad v. 970. (964. Kust.) scripsit. Cum cane se ipse comparat Cleo in Equit. 1023. ubi oraculum interpretatur, ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ (pro populo) γὰρ ἀπύω.

Λάβητ' Αἰξωνέα] Lachetem intelligi vidit scholiasta: de quo dictum ad v. 836. Eum Æxonensem fuisse ex Platonis Lachete p. 167 c. ostendit Mitchellus. Lachetis autem caussam hodie agi dixerat chorus judicum v. 240.

897. τὸν Σικελικὸν] Caseus e Sicilia erat in pretio. Antiphanes apud Athenæum 1. p. 27. τυρὸς Σικελὸς, μύρον ἐξ 'Αθηνῶν, ἐγχέλεις Βοιώτιαι. Sed non tantum propterea meminit Aristophanes Siculi casei; verum etiam quia Laches, qui hic sub Labetis canis nomine latet, in rebus a se circa Siciliam gestis fraude aliqua fuit usus, ut quosdam sentire ait Scholiastes. BERG.

900. καὶ om. V.

κλέπτον] κλεπτὸν R.

κλέπτον βλέπει] Scholia: ἀντὶ τοῦ κλεπτικόν. Sæpe ita loquuntur, quia ex vultu fere ingenium, mores atque affectus hominum cognoscuntur. Sic v. g. γλίσχρον βλέπειν. Euphron comicus apud Athenæum 9. p. 377. καὶ γὰρ αὐτὸς οὑτοσὶ προσέρχεθ' ὁ γέρων. ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει. BERG.

902. Hic versus continuabatur Philocleoni. Bdelycleonis esse vidit Elmsleius.

ποῦ μοὐ] ποῦ δ' οὐ Δ, et sic, ni fallor, B.C.R.Γ, vel ποῦ δ' οὐ, quod est in V. ποῦ δ' όὐ Ald. ποῦ δ' ὁ Kusterus et Brunckius tacite. Restitui ποῦ μοὐ, id est ποῦ μοι ὁ. Eadem crasis obliterata in libris plerisque Eq. 1237. Perinepta est annotatio scholiastæ, qui ipse quoque ποῦ δ' οὐ legit. Frequens autem illud ποῦ μοι est, velut Pac. 1295. ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;

903. Totum versum Bdelycleoni tribuit R. Bdelycleoni solum πάρεστιν, proxima autem ἕτερος—χύτρας Philocleoni tribuenda esse vidit Dobræus. οὗτος bis ponit R.

904. γ' om. Γ.

διαλείχειν τὰς χύτρας] In Equit. 1034. in oraculo de Cleone, νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

905. Bdelycleoni hunc versum recte tribuunt Tyrwhittus et

Elmsleius. In libris præfixum *κη*. (i. e. *κῆρυξ*). Brunckius Sosiæ tribuit tacite. *σίγα, κάθιζε,* ad patrem conversus dicit Bdelycleo; tum servum accusatoris partes agere jubet.

907. ΞΑΝΘ. Brunckius tacite. *θε*. (i. e. *θεράπων*) libri.

ἦν] *ἦν* (i. e. *ἦν* et *ἧς*) B.

909. *τὸ ῥυππαπαῖ*] Id est *τὸ ναυτικὸν*, ut interpretatur scholiasta. Nam *ῥυππαπαῖ* est *κέλευσμα ναυτικόν*. Vulgo *τὸ ῥυππαπαί*. *τὸ ῥυπαπαί* V.Δ.

910. *ἐς* R.V.Γ. Vulgo *εἰς*.

911. *κατεσικέλιζε*] Verbum ex occasione natum, quia de caseo Siculo loquitur. BERG.

914. Verba *ὁ βδελυρὸς οὗτος* in aliis codicibus ad Philocleonis orationem referri annotat scholiasta. Ergo scholiasta in suo libro servo tributa invenit. Quo spectat ejus annotatio, *τὸ ἑξῆς, κατεσικέλιζεν ὁ βδελυρός*.

ΞΑΝΘΙΑΣ additum ex Brunckii conjectura.

915. Huic versui alterius personæ nota præfixa in R.

917. Ita personas distinxit Brunckius tacite. In Ald. totus versus unius est personæ *θε*. cujus loco in R. præfixum *ὁ κῦ*.

κοινῷ] *κυνῶι* R.

γέ μοι R. Vulgo *γ' ἐμοί*.

918. *ἀνὴρ*] Libri *ἀνήρ*.

921. *γὰρ* om. R.

922. ΞΑΝΘΙΑΣ Brunckius. *θε*. Ald. *οἰκ* R.

μή νυν] Vulgo *μὴ νῦν*.

924. *τὴν θυείαν*] Ita *παρ' ὑπόνοιαν* pro *τὴν Σικελίαν*, ut notat scholiasta. BERG.

925. *τὸ σκῖρον* Δ.B.C.R.V. *τὸ σκίρον* Γ. *τὸ σκῖῤῥον* Ald. *τὸ σκίῤῥον* Kust. *τὸν σκίρρον* Suidas in *σκίρρον*.

τὸ σκίρρον, τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῷ τυρῷ. τὸ σκληρόν. In binis codd. scriptum *τὸ σκῖρον*. At Suidas legebat *τὸν σκίρρον*, quod verum esse puto. Idem paulo post: *σκίρρος, ὁ γύψος*. Idem nomen *ὁ σκίρρος* et *crustam casei*, et *gypsum* notat; qua ex ambiguitate petitus lusus in seq. versu. Vide Hesychii interpretes ad glossam *σκιρεῖται*. Faceta est accusatio, cujus acumen in eo consistit, quod crimina cani objecta fere omnia in Lachetem cadunt, quem respicit comicus, ut supra observatum fuit. BRUNCK.

927. ΞΑΝΘΙΑΣ Brunckii editio. κυ. Ald. Personæ notam om. R.

τοῦτον] τοῦτο μὴ R.

928. μία λόχμη κλέπτα δύο] λόχμην, saltum, dixit pro domo, alludens ad vetus proverbium, quod scholiasta memorat, μία λόχμη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκους. FLOR. CHR.

δύο C. δύω R.V. Ald.

929. κεκλάγγω B.C.R.Γ. διακεκλάγγω V. κεκλάγκω Ald. κεκλάγξω Suidas in h. v. κεκλάγχω Brunckius.

διὰ κενῆς] Vulgo διακενῆς.

932. κατηγόρησε V. Vulgo κατηγόρευσε: quod revocandum.

934. ὦ 'λεκτρυόν R. Vulgo ὦ 'λεκτρυών. "Aderat autem "gallus. Vide v. 815." BERG.

936—940. Bdelycleoni recte tribuit R. (Conf. ad v. 894.) θε. Ald. Sosiæ tribuit Brunckius.

937. τρυβλίον Brunckius. τρύβλιον R. Ald. τριβλίον Δ.

938. τυρόκνηστιν] τυροκνῆστιν R.

940. Ante οὐδέπω in B. est lineola, mutatæ personæ index: in C. Philocleonis nomen præfixum.

941. ΦΙΛ.] Accessit ex B.R.V.

χεσεῖσθαι] Præ timore. BERG.

942. αὖ R.Γ. Vulgo ἄν.

944. Philocleoni, 945. Bdelycleoni, 946—948. Philocleoni, 949—952. Bdelycleoni tribuebantur. Correxit Brunckius.

947. Θουκυδίδης] Melesiæ filius. Vid. schol.

950. διαβεβλημένου B.R.V.Γ.Δ. διαβεβλημένους Ald.

951. ὑπεραποκρίνεσθαι] ὕπερ ἀποκρίνεσθαι Γ.

955. προβατίοις] Athenienses cogitat, ut v. 32.

959. ξύγγνωθι Brunckius tacite. σύγγνωθι R.V. Ald.

κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται] Subaudi: ἀλλὰ κλέπτειν. Sic infra 983. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι· ubi subauditur: ἀλλὰ καταδικάζειν. Sic in Avibus 1431. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. ubi subauditur: ἀλλὰ συκοφαντεῖν. BERG.

962. Bdelycleoni tribuit Brunckius. κυ R. θε. Ald.

δαιμόνιέ μου R.V.Γ. Vulgo δαιμόνι' ἐμοῦ.

966. φησὶ] Βδε. præfixum in Ald. delevit Brunckius.

967. Deleatur τοὺς, quod ex R.V.Γ. est illatum.

ταλαιπωρουμένους] Id est ταλαιπωρουμένους τοὺς φεύγοντας.

Demosthenes p. 761. *οὐδ' ἐκεῖνο ἂν ἔχοις εἰπεῖν ὡς ἐλεήσας δεινὰ πάσχοντας ἀνθρώπους εἷλον διὰ ταῦτα βοηθεῖν αὐτοῖς.*

970. *φι* præfixum in R.

ὁ δ' ἕτερος] His Cleonem innuit Lachetis accusatorem. *οἰκουρὸς* est in libris omnibus: mendosum tamen esse censeo. Scribendum, solita Atticis scriptoribus constructione: *ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρεῖν μόνον.* Harpocratio, quem descripsit Suidas: *Οἷος εἶ, καὶ οἷός τε εἶ. τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλει, καὶ προῄρησαι· τὸ δὲ σὺν τῷ τε, τὸ δύνασαι. ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Λυσίας.* Exemplum e Lysia profert Suidas: *ἐβιάζετό τε γὰρ, καὶ οἷος ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν.* BRUNCK.

μόνον] *μόνος* V.

973. *τί*] *τί το* R.V. *αἰβοῖ* R. extra versum habet.

974. *περιβαίνει*] *περιμένει* R.

975. Numero plurali utitur. *οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ, καὶ μὴ διαφθείρητε,* tanquam in consessu judicum. Monuit glossator codicis Victoriani.

976. *ποῦ τὰ παιδία;*] Supra 565. *κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει—τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται.* BERG.

977. *πονηρὰ*] Vulgo *πόνηρα.*

κνυζούμενα] *κνυζόμενα* Ald. *κνυζώμενα* Stephanus in Thesauro vol. 2. p. 283.

979. ΦΙΛ.] *ὁ γέρων ἢ ὁ αὐτός* R.

κατάβα quater Δ. et Brunckius tacite: ter R. Ald.

ΒΔ.] *ὁ παῖς* R.

982. *ἐς κόρακας*] *ἢ 'σ κόρακας* Γ. *ἠσκόρακας* R.V. Similiter v. 852.

τὸ ῥοφεῖν C.R.Γ. *τὸρροφεῖν* V. *γε τὸ ῥοφεῖν* Ald.

983. *ἀπεδάκρυσα*] Lacrymas sibi ortas esse non ex misericordia dicit, sed ex sorbitione fervidæ lentis. BERG.

984. *οὐδέν ποτ'* R. *οὐδέν ποτέ γ'* B.C.Γ.Δ. *οὐδέποτέ γ'* Ald.

ἐμπλήμενος R.V. *ἐμπληγμένος* Γ. *πεπλησμένος* Ald. *ἐμπεπλησμένος* C.

987. *ἐπὶ τὸν ὕστερον*] Subaudi *κάδον*, ut mox etiam in *πρότερος*. Prior cadus in judiciis erat condemnationis, posterior absolutionis. BERG. Harpocratio, *καδίσκος:—ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ οὕτως ἔλεγον. Φρύνιχος Μούσαις,* " *ἰδοὺ,*

"δέχου τὴν ψῆφον. ὁ καδίσκος δέ σοι | ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' "ἀπολλὺς ὁδί."

989. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι] Conf. v. 959.

990. τῃδὶ R.V. Vulgo τηνδί.

993. φέρ' ἐξεράσω] Eandem rem aliis verbis Æschylus in Eumenid. 745. ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τεύχεων πάλος. Verbo ἐξερᾶσαι utitur comicus in Acharn. 340. τοὺς ἐξεράσατε νῦν μοι λίθους χάμαζε πρῶτον. BERG.

ἄρ' R.V. Vulgo γάρ.

994. δείξειν ἔοικεν] Plena oratio: τὸ ἔργον αὐτὸ δείξειν ἔοικεν. ut in Lysistr. 377. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει. Sæpe omittitur vox ἔργον, sæpe etiam αὐτὸ, sæpe utraque vox; ut in Ran. 1286. πάνυ γε μέλη θαυμαστά. δείξει δὴ τάχα. dicunt et δηλώσει, et σημανεῖ. BERG. ἔοικας R.

ἐκπέφευγας] Plenius Æschylus Eumen. 755. ἀνὴρ ὅγ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην. BERG.

995. ποῦ 'σθ' ὕδωρ;] Animi deliquium patitur senex, quia præter morem suum absolvit reum. Petit autem aquam ut ille in Ran. 479. spongiam sine dubio aqua repletam: ἀλλ' ὡρακιῶ· ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγίαν. BERG. Verba οἴμοι ποῦ 'σθ' ὕδωρ; Bdelycleoni recte tribuit Scaliger.

996. ἔπαιρε σαυτόν] Euripides in Andromacha 1072. ἃ ἄ. τί δράσεις, ὦ γεραιὲ, μὴ πέσῃς. ἔπαιρε σαυτόν. deinde ibi senex: οὐδὲν εἰμ', ἀπωλόμαν. BERG.

ἔπαιρε V. Vulgo ἔπαιρ' ἔπαιρε.

εἰπὲ νῦν ἐκεῖνό μοι R.V.Γ. εἰπὲ 'κεῖνό μοι Δ.Ald. εἴπ' ἐκεῖνό μοι cum codice Vaticano Kust. et Brunckius.

997. ἀπέφυγε] πέφευγε R.

1002. κοὐ] καὶ B.Δ.

1004. θρέψω καλῶς] Idem iste Bdelycleo dicebat supra 744. καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα. et ipse senex fatebatur superius 340. ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστ', ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι. BERG.

πανταχοῖ] Vulgo πανταχοῦ. Vide not. ad Lys. 1230. BRUNCK.

1005. ἐς] εἰς libri.

1008. νῦν R.V.Γ. νυν γ' Ald. νῦν γ' Kust.

1010. δὲ τέως R.V. δὲ ταχέως Γ. δέ γε ταχέως Ald.

μυριάδες ἀναρίθμητοι] Plato Theæt. p. 175 a. λογίζεσθαι ὅτι

πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἑκάστῳ γεγόνασιν ἀναρίθμητοι. Leg. 7. p. 804 e. *οἶδα ὅτι μυριάδες ἀναρίθμητοι γυναικῶν εἰσι τῶν περὶ τὸν Πόντον.* Antipater in Anthol. Palat. 7, 713. *αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν | μυριάδες λήθῃ, ξεῖνε, μαραινόμεθα.* Athenæus 6. p. 253 f. *ἀνηρίθμους μυριάδας.*

1011. *νῦν μὲν*] *μὲν* recte delet G. Burgesius in diario classico Londin. fasc. 31. p. 37.

1012. *εὐλαβεῖσθε*] Fortasse *ἐξευλαβεῖσθε* scribendum. Metra autem sic sunt constituenda, ut in libris factum est, *ἀναρίθμητοι. νῦν τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι | μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ' ἐξευλαβεῖσθε.*

1013. *μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ'*] Quod Nubium fabulæ acciderat. Vid. v. 1044.

1015. *πρόσχετε* B.Δ. Vulgo *προσέχετε.*

1017. *πρότερος* non ad *εὖ πεποιηκὼς*, sed ad *ἀδικεῖσθαι* referendum.

1018. *τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς*] Respicit tres primas fabulas, Dætalenses Babylonios Acharnenses, quas Philonidi et Callistrato suis ipsorum nominibus docendas tradiderat. Scriptor vitæ Aristophanis p. XIII. ed. Kust. *εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν, ἄλλως δὲ εὐφυὴς, τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα· διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν Ἀριστώνυμός τε καὶ Ἀμειψίας, τετράδι λέγοντες αὐτὸν γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἄλλοις πονοῦντα.* Eadem tradit scholiasta Platonis Clarkianus p. 331. ed. Bekk. *Ἀριστώνυμος δ' ἐν Ἡλίῳ ῥιγοῦντι καὶ Σαννυρίων ἐν Γέλωτι τετράδι φασὶν αὐτὸν γενέσθαι, διότι τὸν βίον κατέτριψεν ἑτέροις πονῶν· οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονοῦντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ ἡμερῶν ἱστορεῖ.*

1019. *Εὐρυκλέους*] Notissimus illa ætate *ἐγγαστρίμυθος*: de quo vid. schol. Plato Sophist. p. 252 c. *ἀλλὰ, τὸ λεγόμενον, οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα περιφέροντες ἀεὶ πορεύονται.*

1021. *φανερῶς*] Quum Equites fabulam ipse doceret: cujus vide parabasin v. 513.

1022. *Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας*] Aristides Quintil. de musica p. 88. *μετάγωμεν δὴ τὸν λόγον, ὥσπερ ὁ φαιδρότατος τῶν*

κωμικῶν φησι, Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχοῦντες, μετάγωμεν εἰς τὰ περὶ λέξεως.

1024. ἐκτελέσαι cum participio ἐπαρθεὶς construxit, quæ usitata verbi διατελεῖν constructio est.

1025. οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν] Vulgo legitur περιϊὼν [quod Bentl. in παριὼν mutari volebat], metro repugnante, nec valde bona sententia. Quid enim addit participium illud præcedenti verbo? Quid differunt περιϊέναι περικωμάζων, et περικωμάζειν περιϊών? Inepta ταυτολογία est. Certissimam emendationem ipse suppeditavit comicus in parabasi Pacis, v. 762. καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν | παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν. BRUNCK.

1026. ἔσπευδε] Scribendum ἔσπευσε cum R.V.Γ.

1027. φησι πιθέσθαι B.C.Γ.Δ. φησιν πείθεσθαι R.V. Ald.

1029. γ' addidit Kusterus.

ἀνθρώποις] In parabasi Pacis 751. οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν. BERG. Sequentia quoque de Cleone verba leviter mutata repetit in parabasi illa.

φησ' ἐπιθέσθαι] φησὶ πιθέσθαι R.

1030. τοῖσι] τοῖς R.V.Γ.

1031. ξυστὰς] Tanquam ad depugnandum cum eo conferens pedem. Æschylus S. c. Th. 678. τούτοις πεποιθὼς εἶμι καὶ ξυστήσομαι αὐτός. BERG.

καρχαρόδοντι] Cleonem ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα vocat ex oraculo in Equit. 1017. et Κέρβερον ib. 1030. et Pac. 313.

1032. Κύννης] Meretrix fuit quædam dicta Κύννα, ut notat scholiastes, adducens comici locum ex Equit. 765. μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχαν. ubi vide notam. Dixit autem Κύννης pro κυνὸς propter similitudinem vocum. Homerus Iliad. α, 225. οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο. BERG.

1033. κεφαλαὶ] γλῶτται Bentleius hic et Pac. v. 756. Frustra.

οἰμωξομένων C.R.V. (Et sic in Pace v. 756.) οἰμωζομένων Ald.

1034. φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας] Eundem Cleonem Cyclobori torrentis vocem habere dicit in Equit. 136. ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης παφλαγὼν, ἅρπαξ, κεκρακτὴς, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. BERG.

1035. *φώκης δ' ὀσμὴν*] De fœtore phocarum citat scholiasta Homerum Odyss. δ, 442. item v. 406. BERG.

Λαμίας] Lamia erat dea cujus mentione pueros terrefaciebant. Notus est Lucilii versus: *terriculas Lamias, Fauni quas Pompiliique instituere.* Alias Μορμὼ dicebatur, ut patet ex scholiaste ad Equit. 690. ubi etiam de Cleone: Μορμὼ τοῦ θράσους. scholion: *Λαμίαν, τὸ μορμολύκειον, ἣν λέγουσι Λαμίαν.* Ceterum absurde dicit hanc Lamiam habere testiculos. Sed id facit, ut majus monstrum videatur Cleo. BERG. δ' post *Λαμίας* om. R. nec legitur in Pace v. 758. Itaque deleatur.

1036. *καταδωροδοκῆσαι*] *Dona accepisse.* Cum monstro illo congredi quam metuentem illud dona oblata accipere se maluisse dicit. Similiter isiciarius in Equit. 472. minas Cleonis aspernatus, *καὶ ταῦτά μ' οὔτ' ἀργύριον*, inquit, *οὔτε χρυσίον | διδοὺς ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους, | ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω. καταδωροδοκήσειν* Γ.

1037. *ὑμῶν* Δ. *ἡμῶν* R. Ald.

μετ' αὐτοῦ] Scribendum *μετ' αὐτὸν* (post Cleonem) cum Bentleio. Quod probabilius videtur quam *μετ' αὐτό.*

1038. *τοῖς ἠπιάλοις—καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον*] Hesychius, *ἠπίαλος: ῥῖγος πρὸ πυρετοῦ. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί.* Aristophanes non modo *τοὺς ἠπιάλους*, verum etiam *τοὺς πυρετοὺς* ponit de hominibus, qui, sicut febres corpus, ita civitatem *frigore* quasi *feriunt* et enervant. Manifesto autem respicit Sophronis dictum apud Demetrium Phaler. 156. *φύσει γὰρ χάριεν πρᾶγμά ἐστιν ἡ παροιμία, ὡς ὁ Σώφρων μὲν, Ἐπιάλης, ἔφη, ὁ τὸν πατέρα πνίγων.* cui simillimum, nisi forte idem illud ejusdem Sophronis apud Eustathium p. 561. *Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων.* Lamprus musicus *ἀηδόνων ἠπίαλος* dicitur a Phrynicho apud Athen. 2. p. 44 d. HUSCHK. de Annio Cimbro p. 31. Ad incubum dæmonem, qui *ἠπιάλης* dicitur, respici putavit Eratosthenes, ab scholiasta memoratus. De quo Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 42. *ἠπιάλης: ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων. τὸ δὲ διὰ τοῦ ο ἕτερόν τι σημαίνει τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον.*

πέρυσιν] In Nubium fabula.

1039. *τοὺς πατέρας τ' ἦγχον*] Respicit ad *ἠπίαλοι*: nam incubus videtur homines strangulare; simul ad fabulam Nubes, in qua introducit discipulum Socratis, qui patrem suum ver-

berat et præfocat, ut in illis etiam est, quas nunc habemus, v. 1376. ubi pater dicit de filio: *κᾆπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγεν*, ut scholiastes monet. BERG.

1040. *ὑμῶν*] *ἡμῶν* Ald.

1041. *ἀντωμοσίας—προσκλήσεις—μαρτυρίας*] Sunt voces forenses. Vult autem dicere illos orationes in usum litigantium conscripsisse et rhetoricam docuisse, ut etiam in Nubib. 98. *οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ, λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα*. BERG.

συνεκόλλων] Nub. 445. *ψευδῶν συγκολλητής*. BERG.

1043. *τοιόνδ'*] *τοιοῦτον δ'* V.

καθαρτήν] *καθάρτην* Ald.

1044. *σπείραντ'* R. *σπαίροντ'* V. *σπαίροντες* Γ. *σπέροντ'* Δ. Ald. *σπείροντ'* Kusteri Brunckiique editiones.

1046. *πολλοῖς* codices et Aristides vol. 2. p. 387. *πολλοῖσιν* Ald.

ὄμνυσι τὸν Διόνυσον] Comicus poeta dicit se jurare per Bacchum, quia huic erant sacri ludi scenici. Sic in Nub. 519. *νὴ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με*. Ubi de eadem re, de qua hic, jurat. BERG.

1047. *μὴ πώποτ' ἀμείνον'*] De eadem comœdia in Nubibus posterioribus, quas habemus, v. 522. *ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν*. BERG.

1050. *εἰ παρελαύνων*] Legebatur *εἴπερ ἐλαύνων*. Correctum ex scholiasta.

τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν] Metaphora ab illis, qui curribus certant, quibus quandoque currus franguntur. BERG.

1053. *καινόν* codices. *κοινόν* Ald. Nub. 547. *ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας ἐσφέρων σοφίζομαι*.

1056. *δ'*] Scribendum *τ'* cum R.V.

ἐς Γ. Vulgo *εἰς*.

1060. *ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι*] Imitatur proverbium *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι*, quo utitur in Pluto v. 1002. 1075.

1061. *μάχαις* R.V.Γ. Vulgo *μάχαισιν*.

1062. *κατ'*] *ταῦτ'* R.

αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀνδρικώτατοι Bentleius: quod non debebat recipi. Legebatur *αὐτὸ δὴ* (*δὴ* om. R.V.Γ.) *τοῦτο μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι*. Nihil præter *καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο*, et fortasse

ne hoc quidem, scriptum ab Aristophane, cetera a grammatico lacunæ explendæ caussa addita videntur.

1063. *πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα*] Scholiastes dicit esse parodiam ex Timocreonte Rhodio. BERG.

1064. *οἴχεται* V. Vulgo *οἴχεταί γε.*

κύκνου τε (*κύκνοιό τε* Bothius) *πολιώτεραι* (*πολιώτερα* R.Γ) *δὴ*] Hæc quoque interpolata esse patet. Inutilem particulam *δὴ* etiam Suidas habet in *κύκνου*, qui hæc ita scripta affert *κύκνου πολιώτεροι δὴ οἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχας*. Et in postremis *οἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχας* consentientes habet præter scholiastam codices V.Γ. et, ut suspicor, R. Ad *οἵδ'* in margine V. annotatum *οἱ κρόταφοι.*

1066. *δεῖ τῶνδε καὶ τήνδε* Suidas.

ῥώμην γνώμην V. et Suidas. *γρ. γνώμην* Γ.

1067. 1069. *ναυικὴν—ναυιῶν*] Scribebatur *νεανικὴν—νεανιῶν*. Synezesin non fert usus comicorum. Itaque restituenda fuit forma trisyllaba, cognita ex *νῆνις*, quod pro *νεᾶνις* dixit Anacreon.

σχεῖν Reisigius. Libri et Suidas *ἔχειν*.

ὡς accessit ex R.V.Γ. et Suida in *κίκιννος* et *κύκνου*.

1070. *κεὐρυπρωκτίαν*] *κηυρυπρωκτίαν* R.Γ. Ald.

1072. *διεσφηκωμένον*] Hesychius, δ.: *διαδεδεμένον τῷ κέντρῳ, ἀπὸ τοῦ σφηκώματος, ἢ κατὰ τὸ μέσον ὄντα σφῆκα. τὸ γὰρ κέντρον ἐκεῖ ἔχουσι.*

1073. *τῆς* R.V.Δ. Vulgo *τῆσδε τῆς*.

1074. *κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν*] Ex Sthenebœa Euripidis.

1076. *εὐγενεῖς*] *ἐγγενεῖς* R.V.Γ.

1079. *τῷ καπνῷ τύφων*] Chorus Vesparum loquitur quasi de vespis et apibus, quæ fumigantur. Supra 455. *τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.* Fuit autem combusta urbs sub adventum Xerxis. BERG.

1081. *ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι* R.V.Γ, Suidas in *θυμόν*. *ξὺν δουρὶ ξὺν ἀσπίδι* Ald. Kust., nisi quod Ald. prius *ξὺν* omisit. Restitui *σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι* Etymologici M. et Chœrobosci auctoritate confirmatum: de quo dicetur ad Pacis v. 358.

1082. *ἐμαχόμεσθ'*] Ad Marathonem.

1083. *στὰς* B.R.V.Γ.Δ. et Suidas in *χελύνη*. *τὰς* C. *πᾶς* Ald.

παρ'] *πρὸς* R.

ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων] Scholia: *ἀντὶ τοῦ τὰ χείλη. οἱ*

γὰρ ὀργιζόμενοι ἐνδάκνουσι τὰ χείλη. Ita Tyrtæus in carmine adhortatorio ad milites pugnaturos, apud Lycurgum oratorem: στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς χεῖλος ὀδοῦσι δακών. Euripides in Bacchis 621. χείλεσι διδοὺς ὀδόντας. Homerus Odyss. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, i. e. αὐτοδὰξ ὠργισμένοι, ut comicus loquitur in Lysistr. 690. BERG.

1084. τοξευμάτων] τοξοτῶν V.

οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανὸν] Herodotus 7, 226. ὅμως λέγεται ἄριστος ἀνὴρ γενέσθαι Σπαρτιήτης Διηνέκης· τὸν τόδε φασὶ εἶπαι ἔπος, πρὶν συμμῖξαι σφέας τοῖσι Μήδοισι, πυθόμενον πρός τευ τῶν Τρηχινίων, ὡς ἐπεὰν οἱ βάρβαροι ἀπιέωσι τὰ τοξεύματα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι· τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτέων εἶναι. BERG.

1085. ἀπωσάμεσθα] Scribebatur ἀπεωσάμεσθα. ἐπαυσάμεσθα R. ἐσωζόμεσθα V, quod adscriptum in Γ.

ἑσπέρᾳ] ἑσπέρας R. ἑσπέραν V.

1086. γλαῦξ] Quasi dicat, *felicibus auspiciis*. Est enim noctua Minervæ sacra, præsidi Athenarum. BERG.

1087. ἑσπόμεσθα] εἰπόμεσθα R.

θυννάζοντες] Recte unus ex scholiastis: κεντοῦντες, ὡς τοὺς θύννους τοῖς τριόδουσι· μεταφορικῶς. videtur enim mihi comicus imitari Æschylum in Persis, ubi narratur prœlium navale Græcorum cum Persis: nam ibi similitudine a figendis thynnis utitur v. 424. τοὶ δ' ὥστε θύννους, ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, ἀγαῖσι κωπῶν, θραύμασίν τ' ἐρειπίων ἔπαιον, ἐρράχιζον. BERG.

ἐς] εἰς libri.

1088. τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς] Hic jam rursus quasi de vespis loquitur. BERG.

1090. Ἀττικοῦ—σφηκός] τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας ex hoc loco dixit Alciphro 2, 14. p. 262. ed. Berg.

1092. Vulgo κατεστρεψάμην γε. Particulam om. R.V.Γ.

1097. ὅστις] ὃς ἂν vulgo. ὅστις ἂν R.V.Γ.

1099. τὸν C.R.V.Γ. καὶ τὸν Ald.

1107. ξυλλεγέντες Bentleius. ξυλλέγοντες R.V. συλλέγοντες Ald.

1108. ἄρχων] Libri ἄρχων.

1109. ᾠδείῳ] Pollux 8, 33. ἐπὶ τῷ σίτῳ δίκας ἐν ᾠδείῳ ἐδίκαζον. ubi vide notas Seberi. BERG. Vid. Schoemann. de sortit. judicum p. 43. ὀδίωι R.

πρὸς τοῖς τειχίοις] Hoc dicasterium non est aliunde cognitum.

1110. ἐς] εἰς libri.

1114. κηφῆνες] Intelligit τοὺς ἀστρατεύτους. BERG.

1117. ἡμῖν Brunckius. ἡμῶν codices. ὑμῶν Ald.

1118. ἐκροφῇ Reiskius. Legebatur ἐκφορῇ.

1120. Vulgo ἔμβραχυ. Recte ἐμβραχὺ R. hic et in Thesm. 390. Vid. Joannis Alex. τον. παραγγ. p. 37, 21.

1122. Sub τοῦτον intelligitur τρίβωνα. Nam filius intus cœpit patrem hortari ut, mutata vivendi ratione, etiam habitum mutet. Jam dudum eo adducere voluerat senem sed frustra; supra 115. καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον, μηδ' ἐξιέναι θύραζ', ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο. Hic etiam ægre adducitur. BERG.

1123. ἔσωσε] ἔσωσεν R.V.

1125. ἀγαθὸν] ἀγαθ' R.Γ.

1127. ἐπανθρακίδων] Vide Acharn. 670. Dum pisciculos tostos muriæ intingeret et comederet, maculaverat sibi vestem, ut fulloni purgandam coactus fuerit eam dare: cui aliquandiu debuit mercedem, tandemque reddidit. Propterea non vult pretiosam vestem induere, ne et illam maculet. BERG. Apud Athenæum 7. p. 329 b. scriptum καὶ γὰρ πρότερον δὶς ἀνθρακίδων ἅλμην πιών, memoriæ errore, de quo dixi ad Aristophanis fragm. 366.

ἐπανθρακίδων Scaligeri Excerpta. Libri ἐπ' ἀνθρακίδων.

ἐμπλήμενος R.V.Γ. et superscriptum in B. ἐμπεπλησμένος C. πεπλησμένος B. Ald.

1128. κναφεῖ] Vulgo γναφεῖ.

1132. 1135. ἀναβαλοῦ B.Δ. ἀναλαβοῦ R.V.Γ. Ald.

τριβωνικῶς] γεροντικῶς varia lectio scholiastæ.

1133. παῖδας R.V. παῖδα B.C. Ald.

1134. ἀποπνῖξαι] Quia patri dat vestem nimis calidam. BERG.

1138. Θυμαιτίδα] Scholiasta μήποτε γραπτέον Θυμοιτίδα. Fallitur. Θυμαιτάδης constanter scriptum in lapide Choiseuliano (in Boeckhii Corp. inscr. vol. 1. p. 226.) qui rationes quæstorum Minervæ continet olympiadis 92. anni tertii. Photius p. 97, 5. Θυμαιτάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος· ἀπὸ Θυμαίτου τοῦ ἥρωος. Alia attulit Holstenius ad Stephanum Byz. p. 140.

1141. τοίνυν C.R.V.Γ. τοίνυν γ' B.Δ. Ald.

1142. Μορύχου σάγματι] Iste luxui et deliciis erat deditus; supra 503. eadem de causa hunc notabat, quum Bdelycleo diceret se velle Philocleonem ζῆν βίον γενναῖον ὥσπερ Μόρυχος. BERG.

1144. κρόκης χόλιξ] Quia læna, qua filius patrem volebat amicire, e molli, villosa et crispa lana erat, pater comparans illos villos intortis implicitisque intestinis, percontatur an Ecbatanis intestinorum in modum lanæ pararentur, seu an fierent intestina ex lana. BRUNCK.

1145. πόθεν] Negatio morata. Vid. Ran. 1455. BRUNCK.

1146. τοι] ποι R.

1148. ἐριώλην] Facetissimus jocus. ἐριώλη proprie significat *vehementis venti turbinem*. Hic autem, tanquam si compositum esset ab ἔριον et ὄλλυμι, lænam illam, quæ tantam vim lanæ absumserat, non καυνάκην, sed ἐριώλην appellari debuisse dicit Philocleo. BRUNCK.

αὐτὴν V. Vulgo ταύτην.

1149. δικαιότερόν γ' vulgo. γ' om. V.Γ.

1150. στῆθί γ' ἀμπισχόμενος] στῆθ' ἀμπισχόμενος V.Γ. στῆθ' ἀναμπισχόμενος R.

1152. ἔγωγ'] ἐγὼ V.

1153. εἴπερ γ'] εἴπερ' (sic) Ald. εἴπερ Γ.

κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε] Antiphanes comicus apud Athenæum 3. p. 112. ὁρῶν μὲν ἄρτους τούσδε λευκοσωμάτους ἰπνὸν καταμπέχοντας. BERG.

1155. παράθου] Vulgo κατάθου. Correxi ex V, qui παραθοῦ.

κρεάγραν] Fuscinam, qua coqui eximunt carnes ex ollis, jubet apponi, ut similiter eximatur e veste quasi coctus. BERG.

1158, 1174. νυν Aldus. νῦν codices.

ἀποδύου] ὑποδύου R.V.Γ.

1160. ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα] Versus tragici parodia. Euripidis versum ex Heracl. 1006. comparavit Berglerus, ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα.

1161. πόδ' Brunckius. Libri πότ'.

κἀπόβαιν' R.V.Γ. κατάβαιν' Ald. καὶ κατάβαιν' B.Δ. Ad ἀπόβαινε refertur ἀποβιβάζων v. 1163.

1162. ἐς] εἰς Γ.

τὴν] γῆν R.

ἐς τὴν πολεμίαν] Per Λακωνικὴν alter significare volebat τὴν ἐμβάδα· at iste intelligit τὴν χώραν. BERG.

1166. Idem versus Nub. 698.

1169. διασαλακώνισον] Διασακώνισον Hesychius positum esse dicit pro διασαλακώνευσον [corrigendum fortasse διασαλακώνισον: quanquam etiam διασαλακώνευσον verum esse potest, comparandum cum σαλακωνεύεσθαι, quo utitur scholiasta. G. D.], h. e. τρυφερῶς βάδισον: nam τοὺς θρυπτομένους dictos fuisse σαλάκωνας, forsitan ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, quod est θρύπτεσθαι. Et σαλάκωνα dici τὸν οὗ μὴ δεῖ δαπανῶντα. Hæc ille, proculdubio respiciens ad locum Aristoph. Ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Ita enim habent comici exempl., et non solum ejus schol., sed etiam Suid. et Etym. [p. 238, 40.] Quorum hi duo illud διασαλακώνισον exp. διάθρυψαι, διαγαυρίασον: quoniam sc. σαλάκωνες olim dicebantur οἱ διαθρυπτόμενοι, a verbo σαυλοῦσθαι, quod est ἁβρῶς βαίνειν et velut σείεσθαι, παρὰ τὸ σάλον. Schol. quoque ipsius comici exponit ἁβρύνθητι et διαθρύφθητι: dictum addens a Salacone quodam Autyloci patre, qui fuerit μαλακὸς, mollis et effeminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σαλακωνεύεσθαι, h. e. τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, agitare s. jactitare nates. Sed in quibusdam codicibus scribi διαλυκώνισον: in Artemidori autem συναγωγῇ legi διελακώνισεν [διαλακώνισον], quorum illud esse a Lycone quodam pentathlo, qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius διασαλακώνισον revertens, ipsum exponit ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, a Salacone quodam τρυφηλῷ: additque quosdam σαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι. Rursum Hesych. διασαλακώνισον exp. διάνυσον [διακίνησον Soping.], ἀπὸ τοῦ ἐγκεκλεῖσθαι [ἐγκεῖσθαι Kuster.] τὸν Σαλάκωνα. H. STEPHANUS in Thesauro. Memorabilis est quam prior Hesychii gl. præbet scripturæ diversitas διασακώνισον, quæ ex διασαικώνισον corrupta esse potest. Σαικωνίσαι ex Aristophane afferunt et κινηθῆναι interpretantur gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 362, 31, et (qui σαικονῆσαι scriptum exhibet) Photius Lex. p. 496, 7. Apud Hesychium Σαικωνῆσαι: διασαικώνη, quod Musurus in διασαικωνῆσαι mutavit. Scribendum Σαικωνίσαι: διακινηθῆναι. Apparet ex his, non posse ad liquidum perduci διασακώνισον an διασαικώνισον scripserit Aristophanes, certissi-

mum autem esse forma verbi poetam usum esse ἐξασυλλάβῳ, non ἐπτασυλλάβῳ, quæ vel proceleusmaticum præberet, de quo dixi ad Acharn. 78, vel tribrachum ante anapæstum, de quo dictum ibid. ad v. 47. Quod si διασακώνισον pro διασαλακώνισον dictum est, comparari potest κομψευριπικῶς pro κομψευριπιδικῶς positum in Equit. 18. Sed probabilius mihi videtur διασαικώνισον. Illa autem διαλακώνισον et διαλυκώνισον grammaticorum sunt hariolationes.

1172. δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ] Scholia: ἀπροσλόγως παίζει. Et sane absurde comparatur homo eleganter vestitus pustulæ et quidem allio amictæ. Facit autem id solens et de industria. Sic etiam in Ecclesiaz. 126. mulieres, quæ sibi barbas applicaverant, comparat cum sepiis tostis, si nempe sepiis illis barbæ etiam applicentur: ὥσπερ εἴτις σηπίαις πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις. Non minus absurde comparatur idem Philocleo fæci recens ditatæ, hic in Vespis 1309. ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί. Hoc vere est λόγους λέγειν οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι, ut est apud ipsum comicum infra 1320. BERG.

1173. σαυλοπρωκτιᾶν] Scholiastes: σαλεύειν τὸν πρωκτόν. σαῦλον δὲ τὸ κοῦφον. Homerus hymno in Bacchum 28. σαυλὰ ποσὶν βαίνουσα. Hesychius: σαυλὰ, κοῦφα, ἥσυχα, τρυφερά. BERG.

1176. τίνα C.R.V.Γ. τίνας B.Δ. τί Ald.

1177. Λάμι'] Vulgo Λαμί'.

ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο] Pherecrates fecit Lamiam comœdiam: inde hæc petita sunt forte, ut conjicio ex scholiaste ad Ecclesiaz. 77. qui ad vocem Λαμίου, quæ ibi exstat, scribit: ἀρσενικῶς δὲ τὴν Λαμίαν, ὑπὲρ ἧς ὁ Φερεκράτης λέγει ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὅτι σκυτάλην ἔχουσα ἐπέρδετο. BERG. Non Pherecratis, sed Cratetis fabula Λάμια fuit.

1178. ὁ addunt B.C.R.V.Δ.: om. Ald.

τὴν μητέρα] Tacet verbum obscenum ἐβίνει.

1180. λέγομεν] λέγω Γ.

1183. Θεογένης] Hunc Theogenem perstringi a comicis ait scholiastes, quod valde pederet. Hinc etiam ad κοπρολόγον fingitur locutus; quemadmodum contra ἀνὴρ κόπριος [κόπρειος] de crepitu ventris ad aliquem in Equit. 899. Alias comicus Theagenem quendam tanquam inanem jactatorem, qui nescio quas divitias jactaret, notat, ut in Av. 822. 1127. BERG.

Illis quoque in locis nunc Theogenis nomen est restitutum.

1184. κοπρολόγῳ] Vid. ad Eq. 899.

1185. γαλᾶς] γαλῇ R, ex v. 1182.

μέλλεις λέγειν] λέγεις V.

1187. ξυνεθεώρεις] Θεωροὶ apud Athenienses appellabantur, qui publica auctoritate ad sacrificia exterorum, ad oracula consulenda, ad festa, sacra certamina, aliosque conventus mittebantur, quibusque stipendium e publico dabatur. Vide Hesychii interpretem ad glossam Θεωρικός. Sacram se legationem semel tantum, in Parum missum, obiisse dicit Philocleo, accepto duorum obolorum in singulos dies stipendio. Hic autem salse Athenienses perstringit comicus, qui harum legationum munus sæpe in homines abjectissimos conferebant, quales erant Androcles et Clisthenes. BRUNCK.

1188. ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ πλὴν ἐς Πάρον] Nudæ veritati est addictus senex et non vult sibi quicquam magnificum arrogare. Imitatus autem hunc locum videtur Lucianus in Timone c. 50. ubi adulator aliquis se insinuare volens apud Timonem dicit: νενίκηκε δὲ πὺξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Deinde Timon nihil tale in se agnoscens dicit: ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. BERG.

ἐγὼ δὲ] ἔγωγε B.Δ.

οὐδαμοῖ Bekkerus. Libri οὐδαμοῦ. Adverbium οὐδαμοῖ, memoratum ab Joanne Alex. τον. παραγγ. p. 36, 2, Xenophonti Hist. Gr. 5, 2, 8. restituit L. Dindorfius et apud Demosthenem p. 675, 25. servarunt libri optimi, οὐ γὰρ ἤλθομεν οὐδαμοῖ τῆς Θρᾴκης. μηδαμοῖ dixit Xenophon de rep. Laced. 3, 4.

1189. καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων] Forte nec eo profectus fuisset, nisi mercedem accepisset. Ita enim accipio verbum φέρω. Sic in Acharn. 66. legati dicunt: ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας. BERG.

1190. ἐμάχετό γ' αὐτίκα] Leg. ἐμαχέσατ' αὐτίκα, ut v. 1383. αὐτίκα verte *exempli gratia*. DOBRÆUS.

1191. Ἐφουδίων — Ἀσκώνδᾳ] De his athletis vid. annotationem ad scholia.

1192. ὢν καὶ πολιὸς] ὢν πολιὸς ὢν V.

1193. *βαθυτάτην*] Legebatur *βαρυτάτην*. Correctum ex V. qui *καθυτάτην*. *βαθὺν τὰς πλευρὰς* dixit Ælianus apud Suidam in *Ἀπίκιος*. Pollux 1, 189. de equi virtutibus, *πλευραὶ βαθεῖαι, προμήκεις πρὸς τὴν γαστέρα καὶ ὀγκωδέστεραι*. Quæ exempla indicavit L. Dindorfius in Thesauro Stephani.

λαγόνας τε] *καὶ λαγόνας* R. *καὶ λαγόνα* V. Scribendum *καὶ λαγόνε*.

1195. *δ'* om. V.

1206. *Φάϋλλον*] Vid. ad Acharn. 215.

1210. *κατακλινῶ* B. Vulgo *κατακλίνω*.

1211. *κατακλινῆναι* Γ. *κατακλῖναι* V. Vulgo *κατακλιθῆναι*.

1212. *πῶς*] *ποῦ* Δ. Ald.

1215. *κρεκάδια*] Multum dubitatum est ab interpretibus quid *κρεκάδια* significent. Scholiasta codicis Ravennatis, *κρὲξ ὄρνεον παραπλήσιον γεράνῳ*. Videtur igitur ornamenti genus quoddam intelligendum esse avi illi simile.

θαύμασον] Ita Telemachus faciebat apud Homerum Odyss. quum venisset in Menelai regiam; dicit enim poeta: *αὐτοὶ δ' εἰσῆλθον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες θαύμαζον κατὰ δῶμα διιτρεφέος βασιλῆος*. quem locum adducit Athenæus 4. p. 179. ubi etiam Aristophanis locum citat. BERG.

1216. *ὕδωρ κατὰ χειρός*] Docet eum etiam formulas in conviviis usitatas; in Avib. 465. *κατὰ χειρὸς φερέτω ταχύ τις·* deinde alter: *δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί;* Vide Athenæum 10. p. 408. et 14. p. 641. BERG.

ἐσφέρειν] *εἰσφέρειν* libri.

1217. *ἀπονενίμμεθ'. ἤδη σπένδομεν.* Sic distinctum est in B. melius quam vulgo post *ἤδη*. BRUNCK.

1220. *Θέωρος*] Vide infra 1236. BERG.

Αἰσχίνης] Est Æschines Selli filius, ut patet infra 1243. BERG.

1221. *Ἀκέστορος*] Perstringitur hic Acestor, cui barbaros natales et peregrinitatem exprobrarunt Comici, ut e scholiis ad hunc locum et ad Av. 31. docemur. Idcirco peregrinum alterum convivam, qui non nominatur, Acestoris ad caput sedere ait comicus, quia, ut ait ille,

— *αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον*. BRUNCK.

Ἀκέστορος Bentleius. Libri *ἀκέστερος*. Sed *Ἀκέστορα* pro vulgata *Ἀκεστέρου* in scholiis præbet codex Venetus.

1223. Διακρίων δέξεται Florens Christianus. Libri γε διακρίων δέξεται. in quo aliud quid latere videtur. Neque enim intelligitur quid Diacriorum nomen hoc loco sibi velit, fortasse ex διακρίνων corruptum. Quod tamen non sufficit ad hujus loci emendationem.

1224. ἐγὼ εἴσομαι] in unam syllabam coalescunt ω ει, ut supra v. 416. ἐγὼ οὐ disyllabum est. Sophocles Phil. 585.

ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δ' ἐμοὶ— BRUNCK.

1225. ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου] Subaudi μέλος, ut sit carmen de Harmodio: comicus noster in Pelargis apud scholiastem ad 1231. ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην, ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος. Idem in Lysistrata 1242. εἰ μέν γε τις ᾄδοι Τελαμῶνος. Sic ᾄδων Φρυνίχου supra 269. nam et ibi subauditur μέλος: tantum hoc interest, quod ibi significatur carmen auctoris Phrynichi, non de Phrynicho. Alias dicitur Ἁρμόδιον ᾄδειν, ut in Acharn. 977. οὐδέ ποτε παρ' ἐμοὶ τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται. Erant autem usitata scolia de Harmodio, Telamone, et Pæane; Antiphanes comicus apud Athenæum 11. p. 503. τὸν ᾠδὸν λάμβανε· ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων τούτων περάνῃς, τόν τε Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Erat autem ᾠδὸς, odus, ποτήριον τὸ ἐπὶ σκολιῷ διδόμενον, ut ibidem docet Athenæus ex Tryphone. BERG.

δέξει] δέξαι V.

1226. ἐγένετ'] Scribendum ἔγεντ' cum Bentleio. De qua forma aoristi dixi ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 621. ubi præter hunc Aristophanis locum addatur Sapphus exexplum apud schol. Pindari Pyth. 1, 10. ψυχρὸς μὲν ἔγεντο θυμός.

Ἀθηναῖος] Scribendum Ἀθήναις cum Elmsleio ad Acharn. 978.

1227. Post πανοῦργος exciderunt syllabæ duæ. ὡς σὺ supplebat Bentleius. Probabilius οὐδὲ Th. Bergkius.

1231. ἐὰν R.V. Legebatur ἐάν γ'. Vid. ad v. 228.

ἑτέραν] ἕτερον Brunckius tacite.

1234. XO. præfixum in Ald. et B.Δ.E. omissum v. 1236. Correxit Brunckius ex B. Scolion esse Alcæi annotavit scholiasta.

μαιόμενος R. et scholiasta Thesmoph. 162. Vulgo μαινόμενος.

1235. ἀντρέψεις] Libri ἀνατρέψεις. Rectam formam restituit Bentleius.

1236. ὅταν] ὅταν ὁ R.

πρὸς ποδῶν B.C. προσποδῶν Δ. πρὸ ποδῶν R.V. Ald.

1239. Ἀδμήτου] Hoc etiam principium scolii alicujus dicit esse scholiastes et addit sequentia, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. Exstat apud Athenæum 15. p. 695. BERG.

1240. ᾠδικῶς B.C.Δ. ᾠδικὸς Γ. ᾄδικὸς Ald. Fortasse ᾠδί πως corrigendum.

1241. ἀλωπεκίζειν] Scholia: πανουργεῖν, κολακεύειν. Hoc in Theorum canit, qui erat adulator. Vide supra 45. BERG.

1242. ἀμφοτέροισι R.V.Γ. Vulgo ἀμφοτέροις.

1245.—1247. Tres dochmii in unum versum conjungendi.

1245. χρήματα] Quia Æschines iste semper jactabat magnas quasdam opes; quas tamen possidere non credebatur. Hinc comicus in Avibus 825. dicit opes illas esse in urbe, quæ in aere sit ædificata: ἆρ' ἔστιν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία, ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους [Θεογένους] τὰ πολλὰ χρήματα, τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα. BERG.

βίαν] Scribendum βίον cum Tyrwhitto.

1246. Κλειταγόρα] In Lysistr. 1242. ubi etiam de scoliis: εἰ μέν γε τις ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον, ἐπῃνέσαμεν ἄν. Fuit autem poetria, ut hic ad Vespas scholiastes ait, Thessala; ut autem ad istum Lysistratæ locum scholia, fuit Laconica. BERG.

1248. δὴ B.C.R.V.Γ. δὲ Ald.

διεκόμισας] Scribendum διεκόμπασας cum G. Burgesio. Quod videtur legisse scholiasta, qui annotavit ἐπεὶ κομπαστὴς ἦν.

σὺ R.V.Γ. Vulgo σύ τε.

1249. τουτὶ] ταυτὶ V.

1250. ἐς] εἰς libri.

1251. συσκεύαζε] σκεύαζε V.

1254. πατάξαι] κατάξαι R.V. (Quod librorum omnium vitium est Acharn. 1166.) καταράξαι codex Vaticanus, quam lectionem scholiasta memorat. Conf. v. 1422.

1256. γ' additum ex R.

1259. Συβαριτικόν] Vide Hesychium in Συβαριτικοὶ λόγοι et Fabricium Bibl. Gr. 2, 9, 5. BRUNCK.

1262. τἄρ' Hermannus ad Orphica p. 216. γ' ἄρ' vulgo. ἄρα R. ἄρ' V. γ' ἄρ' δ' Γ.

1263. εἴπερ γ' ἀποτίσω] εἴπερ ἀποτίσωμεν V. εἴπερ ἀποτίσω Γ.

1264. ἄγε νυν ἴωμεν] ἴωμεν ἤδη Suidas in ἰσχέτω.

μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω] Eadem verba Eq. 724.

1267. Amynias fuit Pronapi filius, non Selli; supra v. 74. Ἀμυνίας μὲν, ὁ Προνάπου. Selli autem filius fuit Æschines, supra 1243. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται. Dixit autem Amyniam Selli filium, significans similibus moribus præditos esse. BERG.

οὐκ τῶν Κρωβύλου] *Ex Crobyli posteris*, quasi de homine. Est autem κρώβυλος *nodus comæ:* et Amynias comam diligentius curabat; hinc supra 464. fecit vocem Κομηταμυνίας. BERG. κρωβύλων V. et Suidas in Ἀμυνίας.

1268. ὅν γ' R. ὃν Γ. ὅντιν' Ald.

ῥοιᾶς] Scribendum ῥοᾶς cum Brunckio.

ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς] Pauperem et frugalem victum per hæc significat. Vult enim dicere, hunc olim laute victitasse, ut Leogoras solebat, nunc autem eum poma esitare. BERG.

1270. πεινῇ γὰρ ᾗπερ] πείνη γὰρ ἥπερ R.

ᾗπερ Kusterus. ἥπερ Ald. εἴπερ Suidas.

1272. Excidisse videtur dipodia iambica.

μόνοις R.V.Γ. et Suidas. Vulgo μόνοισι.

1273. τοῖς] τῶν Δ. et Brunckius tacite.

1274. Θετταλῶν] Θετταλοῖς Suidas.

1278. ἐφέσπετο] ἐφέπετο R.

1280. Ἀριφράδην] Vid. Eq. 1281.

1282. φύσεος Bentleius. Libri φύσεως.

1283. ἐς Suidas in πορνεῖα. Vulgo εἰς. Post hunc versum exciderunt quæ responderunt versibus 1265 — 1274. De quo vide grammaticorum veterum annotationes apud scholiastam.

1285. ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν] Scholiasta, ἄδηλον πότερον τῆς Καλλιστράτου εἰς τὴν βουλὴν εἰσαγωγῆς καὶ νῦν ἀναμιμνήσκεται, ὅτι αὐτὸν Κλέων εἰσήγαγεν, ἢ ἑτέρας κατ' αὐτοῦ γενομένης Ἀριστοφάνους, εἰ καὶ μὴ εἰσαγωγῆς, ἀλλὰ ἀπειλῆς τινος, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐμφαίνεται. ἐκεῖνά τε γὰρ ἀναπολεῖν ἀρχαιότερά ἐστι νῦν τε ὡς περὶ αὐτοῦ λέγει. et alius, ἐπέκειτο γὰρ

αὐτῷ ὁ Κλέων ὅτι ἐκωμῳδεῖτο ὑπ' αὐτοῦ. ἄδηλον δὲ εἰ μετὰ τὸ διδάξαι τοὺς Ἱππέας λέγει. Recte scholiastæ suspicati esse videntur Cleonem non solum propter Babyloniorum, sed etiam propter Equitum fabulam, qua multo gravius læsus fuit, insectatum esse Aristophanem. Cujus rei nulla præter hunc locum indicia superesse tanto minus est mirandum, quod Cleone mortuo lites illas iterum iterumque tangere operæ pretium non esset.

1286. κακίαις Florens Christianus. Libri κακίσταις, nisi quod V. κάκιστ'.

ἀπεδειρόμην] ἀπεδαιρόμην Brunckius. Vid. ad Nub. 442.

1287. οὐκτὸς] Vulgo οἱ 'κτός. ἐκτὸς C.Γ.

κεκραγότα] μ' οἱ addunt R.V.Γ.

1289. ἐκβαλῶ Suidas in σκωμμάτιον. ἐκβάλω Γ. Ald. et Suidas in μέλον. ἐκβάλλω Kust. et Suidæ codex Oxon. in μέλον.

1290. ταῦτα] ταυτὶ R.Γ. et Suidas.

ἐπιθήκισα] In Nubibus, de quibus dixit supra in parabasi 1038 — 1050.

1291. ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον] Scholiasta, παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἀπατηθῇ. Hoc est quod v. 1045. dixit πέρυσιν καταπρούδοτε.

1293. τέγους Bentleius. Vulgo ἐμαῖς, quæ conjectura est grammatici. ἐμαῖς omittunt C.V. et Suidas. Qui factum sit ut τέγους excideret, nunc planissime intelligimus cognita Ravennatis libri scriptura, in quo πλευραῖς στέγειν legitur, omissis proximis versibus duobus, qui ab recenti manu in ima margine sunt adscripti. Apertum est antiquioris alicujus librarii oculos ad similem exitum versus 1295. aberrasse.

1295. τὰς πληγὰς B.Δ. τὰς πλευρὰς C.R.V.Γ. Ald. et Suidas in στέγει: quod superscriptum in B.

1297. ἢ] ἧς R.Γ. Thesm. 582. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ σ' εἰκὸς καλεῖν | ἕως ἂν οὕτω τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

1300. παροινικώτατος] Vid. ad Acharn. 981.

1301. Ἵππυλλος Bentleius. Vulgo Ἵππυλος, quo servato Blomfieldius ad Æschyli Prometh. 214. παρῆν in παρῆσαν mutabat. ἴσπυλος V. Ἱππόλυτος Suidas in παροινικώτατος.

Λύκων] Pater Autolyci: vide scholiastam Platonis p. 332. ed. Bekk.

1302. Θούφραστος] Θεόφραστος Suidas.

οἱ] ὁ V.

1305. ἐνῆλατ' R.V.Γ. et Suidas in ἐνήλατο et παροινικώτατος. ἐνήλλατ' B.C.Δ. Ald. ἐνήλλετ' Kusterus.

κατεγέλα] Dubitari potest an κἀγέλα scripserit.

1306. ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον] Xenophon Exped. Cyri 5, 8, 3. εἰ ἐν τοιούτῳ καιρῷ ὕβριζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερον εἶναι, οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. BERG.

1307. κἄτυπτεν ἐμὲ (nisi νὼ scribendum sit et de utroque servo accipiendum.) Elmsleius ad Acharn. 127. κἄτυπτέ με R. et Suidas in νεανικῶς. Vulgo κατύπτε δή με. Quod qui probat, ναυικῶς potius scribet quam νεανικῶς. κατέτυπτέ με V.

παῖ παῖ καλῶν] Antiphanes comicus apud Athenæum 6. p. 262. τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον; BERG.

1308. ἤκασεν Λυσίστρατος] Supra 787. Λυσίστρατος ὁ σκωπτόλης. BERG.

1309. νεοπλούτῳ] Solent enim recens ditati esse insolentes; Euripides in Suppl. 742. λαβὼν πένης ὡς ἀρτίπλουτα χρήματα ὕβριζε. BERG.

1310. ἀχυρὸν R.V. et, ut videtur, scholiasta, qui ἄχυρον ex Eupolide et Platone memoret. Legebatur ἀχυρῶνας, quæ parum subtilis librarii conjectura est. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 7, 21. ἀχυρός: ὡς πονηρός, λυπηρός. σημαίνει δὲ τὸν ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν ἀχυρῶνα καλούμενον. Ἀττικὸν δὲ λίαν ὁ ἀχυρός. καὶ ἡ παροιμία ὄνος εἰς ἀχυρόν. εἴρηται δὲ καὶ προπαροξυνόμενον ὡς ἄλυτος. Arcadius p. 72, 5. τὸ δὲ ἀχυρός ὁ ἀχυρὼν παρὰ Ἀττικοῖς ὀξύνεται ὡς περιεκτικόν. Hesychius, ἄχυρος: ὁ ἀχυρών. His etsi satis cautum est ne quis ἀχυρῶνας illud scriptum ab Aristophane credat, non magis tamen concedi potest ἀχυρόν media syllaba producta esse pronunciatum. Quamobrem suspicor etiam ἀχυρμόν esse dictum, ut ἀχυρμιάν et ἀχύρμιος dici constat. Tertia proverbii forma est ὄνος εἰς ἄχυρα in versu Philemonis apud Athen. 2. p. 52 e.

1312. θρῖα R.V. et Suidas in πάρνοψ. θρία γε B.Γ. Ald.

1313. Σθενέλῳ] Histrioni tragico ad paupertatem redacto: de quo vide scholiastam.

1315. διεμύλλαινεν] διεμύλαινεν V.

1318. κωμῳδολοιχῶν R.V. κωμωδολυχῶν Γ. Vulgo κωμῳδολειχῶν.

1323. ξυντύχῃ B.R.V.Γ.Δ. ξυντύχοι Ald.

1324. δὴ om. V.

1326. ἄνεχε πάρεχε] Ebrius et bacchans hæc dicit senex. Euripides in Troad. 308. ἄνεχε, πάρεχε· φῶς φέρω, σέβω, φλέγω λαμπάσι τόδ' ἱερόν. quem locum indicavit scholiastes. Loquitur autem ibi Cassandra furibunda et facem gestans, ut apud comicum senex. Apud eundem Euripidem in Cyclope 202. quum Silenus dixisset ἄνεχε, πάρεχε, τί τάδε; τίς ἡ ῥαθυμία; Cyclops dicit τί βακχιάζετε; Quid subaudiatur in his verbis, incertum est. Vide notam ad Aves 1720. ubi chorus in nuptiis saltaturus dicit: ἄναγε, δίεχε, δίαγε, πάραγε, πάρεχε. BERG.

1329. μὴ 'ρρήσεθ' Bentleius. Libri μὴ 'ρρήσεσθ'.

1330. ταυτῃὶ Bentleius. Libri ταύτῃ.

1331. δᾳδὶ Brunckius. δαΐδι Ald.

1334. ἀθρόοι] Scrib. ἄθροοι. Vid. ad Acharn. 26.

1335. ἰὴ Brunckii editio: priores ἰῆ.

ἰεῦ] Scribendum ἰή.

1338. ἰαιβοῖ αἰβοῖ] αἰβοῖ om. V. Scribendum videtur ἰαὶ ἰαιβοῖ. Similiter βαβαὶ βαβαιάξ et παπαῖ παπαιάξ dicitur.

1340. ἄπει σύ] ἄπεισι R.V.Γ.: unde ἄπει σύ correxi. ἄπεισι γὰρ B.C.Δ. Ald. Post hæc verba indicavi lacunam, fortasse verbis ποῦ 'στι explendam.

ποῦ 'στιν R.V.Γ. Vulgo ποῦ 'σθ'.

1341. χρυσομηλολόνθιον] Ita vocat meretricem blandus, quam ex convivio raptam secum adducebat. Est autem insecti genus, quo pueri ludunt. In Nub. vocat μηλολόνθην v. 763. BERG.

1342. τοῦ σχοινίου] Scholia: ἴσως τοῦ πέους. BERG.

1346. λεσβιεῖν] Conf. Eccles. 920. BERG.

1347. οὕνεκ' Brunckius. Libri εἵνεκ'.

1348. οὐδὲ φιαλεῖς] Sic B. juxta impressos. In C. ἀλλὰ φιαλεῖς, mendose quod ad priorem vocem. φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in hac voce, ubi inter alia hæc prostant: φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Hoc sensu occurrit rursus hoc verbum in Pace v. 432.

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

Utroque in loco φιαλοῦμεν et φιαλεῖς futura sunt, quæ nescio qua ratione a themate φιαλέω formari queant. Proinde melior videri possit Eustathii lectio οὐδ' ἐφιαλεῖς, et ἔργῳ 'φιαλοῦμεν.

Archiepiscopi verba apponam e Commentario in Odyss. p. 1403. Ἰστέον ὅτι τὸ ἰάλλειν ψιλοῦται. ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Ἐφιάλτης ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ δασύνεται; ἀπὸ τοῦ ἵημι. βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ, καὶ ἐκ τῶν τῆς κωμῳδίας τὸ, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι. ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασεῖαν τοῦ ἰάλλειν. εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουΐδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς, ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἕξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ, Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν· τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ φιαλῶ· — καὶ μὴν ἄλλως οὐκ ἀναντίρρητον, ὅτι ἐν τῷ, ἔργῳ φιαλοῦμεν, τὸ τοῦ ἐφιαλεῖν ἔγκειται ῥῆμα. δύναται γὰρ, ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ, τῷμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ, ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν, καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ· ἵνα κατὰ τὸ χεῖρας ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ᾖ, τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί. Inde liquet librorum nostrorum lectionem Eustathio non aliunde, quam e Suida, innotuisse, ipsumque in libro suo legisse οὐδ' ἐφιαλεῖς, quod sincerum esse credam, donec me quis doceat, quomodo a ποιεῖν oriatur futurum ποιῶ. BRUNCK.

1349. τούτῳ] Se ipsum dicit. BERG.

1351. ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή] Euripides in Hippolyto 512. ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή. BERG.

1352. ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ] Ita loquitur senex, ut solent filii de patribus severis et duris atque aridis. Quia ipse jam mores adsumsit juveniles, filium dicit esse senilibus moribus præditum. BERG. Lucian. Dial. meretr. 7. vol. 3. p. 296. μακραὶ ἐλπίδες καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατήρ καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων καὶ πάντα σά.

1354. κρατῶ 'γὼ] κρατῶ πω Elmsleius ad Acharn. 580.

1356. υἵδιον R.V. Vulgo υἱΐδιον. ὑΐδιον Suidas in κυμινοπρ. ὑΐδιον Elmsleius ad Sophoclis Œdip. Col. p. 83.

1357. Alexis comicus apud Athenæum 8. circa finem: κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστί σου πάλαι. Hesychius: κυμινοπρίσται: οἱ φειδωλοὶ, ὁμοίως καὶ καρδαμογλύφοι. Nempe parci et sordidi ita vocantur. Vide parœmiographos. BERG.

1358. περί μου] περὶ 'μοῦ B. περὶ ἐμοῦ C.R.

1359. πατὴρ γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ] Ut filii solent dicere: υἱὸς γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ. BERG.

1360. *καὐτός· ἐπὶ* Elmsleius ad Acharn. 1189. Vulgo *καὐτὸς ἐπί.*

1361. *δετὰς*] *δαίτας* R.

1363. *οἴοις* R.V. Vulgo *οἴως*. Quod revocandum.

1364. Alterum *οὗτος* om. Ald.: habent B.C.V.Γ.Δ.

τυφεδανὲ] *στυφεδανὲ* Suidas in *στυφεδανός* et *χοιρόθλιψ. τυφεδανός* in lexica sua receperunt Hesychius et Photius. Tum *χαιρόθλιψ* R.

1365. *ποθεῖν*] *ποθεῖς* V.Γ. et Suidas.

ὡραίας σοροῦ] Pro *ὡραίας κόρης· παρ' ὑπόνοιαν,* ut inquit scholiastes, i. e. *formosam puellam.* Ludit simul in voce *ὡραῖος*, quæ non tantum *formosum* significat, sed et *maturum.* Euripides in Phœnissis 975. *αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ, θνήσκειν ἕτοιμος.* Itaque *ὡραία σορὸς* accipitur pro *morte non immatura*, quando jam alicui *καίριόν ἐστιν ἀποθνήσκειν*, ut loquitur noster in Lysistr. 601. *σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις; καίριόν ἐστι, σορὸν ὠνήσει.* BERG. In Lys. nunc legitur *χωρίον ἔσται.*

1366. *τοῦτο*] *ταυτὸ* V. et Suidas in *ἐξ ὄξους. ταῦτα* Suidas in *καταπροίξεται. ταυτὶ* Γ.

1367. *ἐξ ὄξους δίκην*] Jam mutatis moribus senex filium illis delectari dicit, quibus ipse olim delectabatur, litibus scilicet, et quidem plus quam cibis delicatis. Ita enim dicebat supra 507. *οὐδὲ χαίρω βατίσιν οὐδ' ἐγχέλυσιν, ἀλλ' ἥδιον ἂν δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.* Ceterum et alibi similiter locutus est comicus: *καί πως ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα, εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ ξηροὺς ἅλας.* Quem locum citat scholiastes hic Vespis ad 1303. et Athenæus 9. p. 367. BERG.

1368. *οὐ δεινὰ τωθάζειν σε — κλέψαντα;*] In Ranis 623. *εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια;* BERG.

1369. *ξυμποτῶν*] *συμποτῶν* Γ.

1370. Scholia: *καὶ τοῦτο ὡς εἰς γέροντα, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νοῦ καταπεσών.* ad quod proverbiale dictum alludit etiam in Nub. 1277. *τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ' ὄνου πεσών.* BERG.

1371. *σοι*] *τοι* R.V.Γ. et Suidas in *ταῦτα.* Ab hoc versu usque ad finem fabulæ personarum notæ desunt in B.

1372. *κάεται*] Vulgo *καίεται.*

1374. *αὐτῆς* om. V.

ταὐν] ἐν V. et Suidas in δαΐς. Obscenum horum verborum sensum explicat scholiasta.

1381. νυν] Vulgo νῦν.

1382. Ὀλυμπίασιν] ὀλυμπιάσιν V.Γ. ὀλυμπιᾶσιν R. Vulgo Ὀλυμπιάσι γάρ.

1383. Ἐφουδίων] Vid. v. 1191.

1384. θενὼν] Vulgo θένων.

1385. κατέβαλε] κατέβαλλε R.

1386. ὑπώπια] ὑπώπιον V.

1389. ἀνήρ ἐστιν ὅς μ' R.V.Γ. Vulgo ἐστιν ὅς μ' ἀνήρ.

1391. κἀπιθήκην] κἀπίθηκαν V.

1394. λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί.] Nempe Æsopicæ aut Sybariticæ fabulæ: ita enim docebat eum filius supra v. 1259. ἢ λόγον λέξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα Αἰσωπικὸν γέλοιον ἢ Συβαριτικὸν — κᾆτ' ἐς γέλων τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφεὶς σ' ἀποίχεται. BERG.

1405. δοκοῖς B.Δ. et Suidas in Αἴσωπος. δοκῇς C. et Suidas in μεθύσῃ. δοκεῖς R.V. Ald.

1412. ΑΡΤΟΠ. Brunckii editio. Βδε. Ald. βδε. ἡ θερα. R.

ΦΙΛ. addiderunt Reiskius et Brunckius.

1413. ἔοικας Brunckius tacite. ἐοικὼς libri et Suidas in θαψίνη.

1414. Ἰνοῖ κρεμαμένῃ] Allusio ad Euripidis Inonem, quod drama quum ad nos non pervenerit, difficile dictu est, quo comicus respexerit. Utique in scena non exhibebatur Ino in mare se dejiciens. BRUNCK.

1415. ΒΔΕΛ. Brunckius tacite. θε. R. Ald.

1417. ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ] Quia paulo ante mentio facta fuerat Euripidis, ineptus librarius illius nomen his versibus præposuit: et, quamvis idem semper homo loquatur, qui primum erat *Euripides*, postea *accusator* appellatur. Nullæ in hac fabula partes sunt Euripidis, cujus nomen in personarum syllabo conspici non debebat. In C. huic versui præfixa persona ἀνήρ τις, sequenti vero Εὐριπίδης: postea ubicunque homo ille injuriam passus et pœnas repetens loquitur, persona est κατήγορος. BRUNCK.

οἴμοι] ὤμοι R.

1418. καλέσῃς] Formam mediam καλέσῃ restituit Reiskius.

1420. προσείσομαι B.R.V.Δ. Vulgo προείσομαι. Aristidem vol. 2. p. 269, 7. comparat Porsonus.

1424. πράγματος] τραύματος Δ. Quod conjecerat Reiskius.

1426. KAT.] Lineolam — personæ indicem ponit R.

δέομ'] δέομαι V.

1430. εἶπ'] εἶπεν Ald.

1432. ἐς (εἰς libri) τὰ Πιττάλου] Vid. ad Acharn. 1222.

1433. βδε. πρὸς τὸν κλῆ. R.

σου] σοι R.

1434. ἀπεκρίνατο (id est ἀπεκρίνατο) C.R.V. ἀν' ἀπεκρίνατο Ald.

1441. KAT.] κλῆ. R.

ἄρχων] ἄρχων libri.

1442. Δήμητρ'] δήμητραν V.

ἐνταυθὶ] Vulgo ἐνταυθοῖ.

1443. ἀράμενος] γ' addunt B.Δ.

ἐγώ σε] Vulgo οἴσω σε, consentientibus R.V. ἔγωγε B.Δ.

1449. ἀπολῶ σ' Reiskius. Vulgo ἀπολεῖς.

τοῖσι] τοῖς R.

1450. — 1452. Suidas in οἶ, 1450. — 1453. in ζηλῶ.

1450. γε R, Ald. σε V, et lemma scholii: om. Suidas in οἶ. Altero loco quid scripserit Suidas incertum est: nam quod nunc legitur ζηλῶ σε τῆς εὐωχίας ex Acharn. versu 1008, qui ibi præcedit, est repetitum.

1451. μετέστη] μέτεστι B.C.Δ. μετάστης Suidæ codex Oxon. in ζηλῶ.

1454. μέγα πείσεταί τι] μέγα τι μέγα πείσεται R, μέγα τι μεταπείσεται V, quod recepi transposito τι. μέγα τι πείσεται C. μεταπείσεται Δ. μεταπείσετ' Ald. Kust.

1455. ἐπὶ τὸ τρυφῶν] ἐπιτρυφὸν (sic) R. ἐπὶ τὸ ῥυφᾶν V. Legebatur ἐπὶ τὸ τρυφερόν. Scholiasta, οἷον ἐπὶ τὸ τρυφᾶν μαλακῶς.

1458. φύσεος] φύσεως B.C.R.V. et Suidas in ἀπόστηθι.

ἔχοι] R. Vulgo ἔχει.

1460. ξυνόντες γνώμαις] Nub. 1404. γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις. BERG.

1461. μετεβάλλοντο] μετεβάλοντο B.C.Δ. μετέβαλλον Suidas.

1466. Prius ὁ accessit ex C.R.V.

1471. οὐ] ὁ R.

1472. τὸν φύσαντα R.V. Legebatur τοὺς φύσαντας.

1473. κατακοσμῆσαι] Nub. 515. νεωτέροις τὴν φύσιν αὑτοῦ πράγμασιν χρωτίζεται. BERG. γρ. κατακηλῆσαι V.

1474. ΞΑΝΘΙΑΣ Brunckii editio. οἰ. R.V. Ald. hic et infra.

πράγματα] τὰ πράγματα R.V.

1475. ἐσκεκύκληκεν] εἰσκεκύκληκεν R.V. εἰσκεκήκληκεν C. εἰσεκύκληκε Moschopulus ab Titzio editus p. 55. Vulgo εἰσκέκληκεν.

ἐς Moschopulus. εἰς libri.

1478. παύεται R.V. et Suidas in οὐδὲν ἧττον. παύσεται Ald.

1480. κρόνους In Nub. 926. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον κρόνος ὤν; BERG.

1481. τοὺς νῦν Bentleius. τὸν νοῦν libri et Suidas in κρονικώτερα.

διορχησόμενος] διορχησάμενος R.V.Δ. non Suidas.

1482. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει] Scholia: ὀρχούμενος ὁ γέρων παρατραγικεύεται. loquitur enim tragicorum more. BERG. ἐπ' αὐλείοισι R. ἐπ' αὐλείαισι V. ἐπαυλείοισι Ald.

1484. κλῇθρα χαλάσθω τάδε. Euripides in Hippolyto 808. χαλᾶτε κλῇθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων. Idem in Iphig. Taur. 1304. et in Helena 1196. ὠή, χαλᾶτε κλῇθρα. BERG.

καὶ — μανίας ἀρχή in Ald. et Kust. servo tribuuntur. Correxit Bentleius.

δὴ γὰρ R.V. Vulgo γὰρ δή.

1485. σχήματος] Gestus saltantis. Ita in Pace 323. 324. σχήματα et σχηματίζειν. BERG.

1487. ὑπὸ C.R.V. ὑπαὶ Ald.

ῥώμης] Scribendum ῥύμης cum Lobeckio ad Phryn. p. 404.

1490. πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ] Scholia: παροιμία ἐπὶ τῶν κακόν τι πασχόντων. Videtur de illis proprie dici, qui in certamine aliquo victi se submittunt trepidantes. Apud Plutarchum in Alcib. p. 193 c. exstat senarius poetæ alicujus veteris, quem usurpat de domito a Socratis disciplina ingenio Alcibiadis: ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὣς κλίνας πτερόν. Euripides utitur verbo πτήσσειν quum timentes comparat cum avibus, Cyclop. 406. ἄλλοι δ' ὅπως ὄρνιθες ἐν μυχοῖς πέτρας πτήξαντες εἶχον, αἷμα δ' οὐκ ἐνῆν χροΐ. et in Hercule fur. 974. ἄλλος δὲ

βωμὸν ὄρνις ὡς ἐπτηξ' ὕπο. BERG. Vid. interpretes Æliani V. H. 13, 17. et Valckenar. ad Phalar. p. xiii.

1491. βαλλήσεις] βαλλήση R.

1492. γ' om. R.V. Ad hunc versum et 1530. referenda videtur Hesychii glossa οὐρανίαν.

1499. εἴτις — φησὶν ὀρχεῖσθαι καλῶς — ἐνθάδ' εἰσίτω] Euphanes comicus apud Athenæum 8. p. 343. τίς φησιν εἶναι δεινὸς ἐκ κοινοῦ φαγεῖν; — ἴτω πρὸς ἡμᾶς. BERG.

1501. υἱὸς Καρκίνου] Filii Carcini poetæ varie enumerantur a scholiastis; ad Nubes 1264. Xenocles, Demotimus, Xenotimus: ad Ranas 86. Xenocles, Xenoclitus, Xenotimus: ad Pacem 782. Xenocles, Xenotimus, Xenarchus. Hic in Vespis ad præsentem locum quatuor dicuntur fuisse, quorum tres fuerint choreutæ, quartus poeta, nempe Xenocles. BERG. Δᾶτις Carcini filius memoratur in schol. Pac. 289.

1502. μέσατος] μεσαίτατος R.

1504. οὐδέν ἐστ'] in Ecclesiaz. 144. σὺ μὲν βάδιζε καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ. Euripides in Phœniss. 601. κᾆτα σὺν πολλοῖς ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην; in Cyclope 662. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας χαίροντες, οὐδὲν ὄντες. idem in Iphig. Taur. 115. τοὺς πόνους γὰρ οἱ 'γαθοὶ τολμῶσι· δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ. et alibi sæpe. BERG.

1506. ὠψώνηκ'] ὀψώνηκ' R.

1507. οὐδέν γ'] γ' recte delet Brunckius.

1509. Xenocles hic innuitur, unus e Carcini filiis, tragœdiarum malus poeta, cujus meminit noster Thesm. 171. 440. et Ran. 86. Corpore erat exiguo et gracili, ob quod vitium irridetur etiam in Pace, ubi Carcini filii ναννοφυεῖς appellantur. In quæstione ὀξὶς ἢ φάλαγξ, idem est schema, quod Av. 1203. ubi Pisthetærus Iridem rogat:

ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

Sic res dissimillimas jungere solent, quum mira et insolita oblata specie, quo eam nomine appellare debeant hæsitant. De cancro, qui *pinnoteres*, vel *pinnophylax* appellatur, videndi, ne plures memorem, Plinius 9. p. 528. Athenæus 3. p. 89. E. et Oppianus Halieut. 2, 186. BRUNCK.

1510. πιννοτήρης] πινοτήρης R.V.

1513. ὀρχίλων. Pro ὀρχηστῶν propter similitudinem vocum.

Indicat eos parvæ esse staturæ: mox eos *τριόρχας* dicit. BERG.

1514. *μ'* additum ex R.V. Vid. ad Eq. 72.

1517. *βεμβικίζωσιν* codices. *βεμβηκίζωσιν* Ald.

1518. — 1520. ab manu recenti adscripti sunt in margine R.

1518. — 1527. hemichorio tribuebantur.

1519. 1521. *θαλασσίοιο — ἀτρυγέτου*] Legebatur *θαλασσίου — ἀτρυγέτοιο*.

1523. *πόδα κυκλοσοβεῖτε*] Legebatur *πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε*. (*στροβεῖτε, γρ. σοβεῖτε* V.Γ.)

1524. *τὸ Φρυνίχειον*] Æschylus in Persis 1059. *καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβόα τὸ Μύσιον*. Ceterum in Phrynicho videtur aliquid notabile fuisse, ut scholiastes ait, quod crus altius vibraret. BERG.

1526. *ἰδόντες* B.R.V.Γ.Δ. *ᾄδοντες* Ald.

ὤζωσιν] Ab *ὦ*, quod est admirantis. Scholiasta Æschyli Eum. 524. *ὡς παρὰ τὸ αἶ αἶ αἰάζειν, οὕτω παρὰ τὸ ὢ ὢ ὤζειν*. BERG. Conf. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 404. *ὠιζωσιν* R.

1528. — 1537. hemichorio tribuebantur: lineola præfixa in R. Metrum horum versuum hoc est:

⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑̄

1528. *στρόβει*] Cordacem saltant; huc enim respicit scholiasta Nub. 542. quum ait, *τὸν δὲ κόρδακα ἐν τοῖς Σφηξὶν εἰσήγαγεν*. BERG.

1530. *ῥῖπτε σκέλος οὐράνιον*] Euripides in Troad. 325. *πάλλε πόδ' αἰθέριον· ἄναγε χορόν*. Idem in Electra 859. *θὲς εἰς χορὸν, ὦ φίλα, ἴχνος, ὡς νέβρος οὐράνιον πήδημα κουφίζουσα*. Est autem *οὐράνιον* pro *εἰς οὐρανόν*. ut hic in Vesp. 413. *νὴ Δί', ἐς τὸν οὐρανόν γε* (*κεκραξόμεθα*) BERG.

1532. *ποντομέδων*] Neptuni epitheton tribuit Carcino sive Cancro poetæ, quia Neptunus est deus maris, ubi *cancri* sunt, quibus iste Cancer poeta longe præstat. Neptuni epitheton occurrit apud Æschylum in Septem c. Th. 134. *ὅ θ' ἵππιος ποντομέδων ἄναξ — Ποσειδῶν*. Euripides in Hippolyt. 744. *ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνης ναύταις οὐκέθ' ὁδὸν νέμει*. BERG.

1533. *τοῖς* codex Havniensis. Vulgo *τοῖσι*.

τριόρχοις R.V.Γ. Vulgo *τριόρχαις*.

τριόρχαις. Scholia: ἔπαιξε διὰ τὸ τρεῖς εἶναι· ἔστι δὲ ὁ τριόρχης ὄρνεον. Vide in Avibus 1181. Sic paullo ante eosdem orchilos vocabat v. 1506. BERG.

1536. ἡμᾶς] ὑμᾶς Bentleius. Hoc legisse videtur scholiasta, qui ἐξάγετε ἑαυτοὺς ἔξω interpretetur.

1537. ὀρχούμενός τις R. ὀρχούμενος ὅστις Γ.

ἀπήλλαξεν] Chorus enim ingrediens saltare solet, non egrediens.

τρυγῳδῶν R.V. τραγῳδῶν B.C.Δ. Ald.

P A X.

ACTA hæc fabula est Dionysiis urbanis olympiadis undenonagesimæ anno tertio, Alcæo archonte, octo post mortem Cleonis mensibus: vid. scriptorem argumenti Græci et schol. ad v. 48. Primas partes egit Apollodorus, histrio aliunde non cognitus.

1. Duo servi occupati sunt in saginando scarabæo, quorum alter ei præbet cibum, alter præparat. BERG.

2.—8. Personarum vices sic sunt describendæ cum Dobræo, Oἰκ. B. ἰδού — φάγοι. A. δὸς —. B. ἰδοὺ —. A. μὰ τὸν Δί' — πυκνάς.

2. αὐτῷ] αὐτὴν Bentleius, qui non animadverterat τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ per appositionem esse adjecta, ut v. 1121. αὐτὸν — τὸν ἀλαζόνα. Monuit Dobræus.

4. Proprie μᾶζα est offa ex farina et oleo vel etiam lacte, et dicitur a μάττειν, unde etiam conjunctim dicitur μᾶζαν μάττειν, ut in Eq. 55. ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχότος, et 1100. μαζίσκας διαμεμαγμένας, 1163. μαζίσκην ἐξ ὀλῶν μεμαγμένην. Hic autem improprie et ridiculi causa μᾶζα accipitur pro turunda stercorea. Quemadmodum etiam verbum μάττειν improprie de pinsendo stercore usurpat Plut. 304. ἔπεισεν — μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς. BERG. Suidas: ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα. BRUNCK.

5. δὴ 'φερες Berglerus. δ' ἤφερες Ald. et codices præter B, qui γ' ἤφερες.

7. περικυλίσας scholiasta. Libri περικυκλίσας.

9. κοπρολόγοι] Vid. ad Eq. 899.

14. μάττοντ' ἐσθίειν] Solebant enim servi inter pinsendum vorare. Hinc iis collare quoddam ligneum circumponebatur collo ne manus ori admovere possent, quod dicebatur παυσικάπη. De quo vide Polluc. 7, 20. BERG.

16. ἕθ' ἑτέρας] Legebatur ἑτέρας γε. γε om. R.V.

17. Antliam nunc vocat mactram illam, in qua pinsebat stercus, propter tetrum odorem, per metaphoram ab antliis navium, quibus sentina exhauritur, quarum odor est teterrimus; nam aqua diu consistens in fundo navium pessime olet. Schol. ad Eq. 432. *ἰστέον δὲ ὅτι ἱστάμενον καὶ χρονίζον τὸ ὕδωρ κάκιστον ὀδώδει*, unde antlias etiam *δυσώδεις* dicit Pisides apud schol.: *ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας*. Est autem proprie: *οὐχ οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας*, *non possum superare laborem in haurienda sentina*, nimis *ubertim affluente*, i. e. vincor labore, *οὐ δύναμαι ἀντέχειν καὶ ὑπεργίνεσθαι τοῦ πράγματος*, ut, hunc locum citans, dicit schol. ad Eq. 432. Sed servus iste apud Aristoph. metaphorice loquitur et vult dicere, se odorem mactræ ferre non posse, unde scholia: *ὑπερέχειν· ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς*. Scholiastes Eurip. Hipp. 767. ubi *χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα συμφορᾷ*, fere comici nostri verbis utitur, cum *ἀπὸ μεταφορᾶς*, inquit, *τῶν ἐν νηῒ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων*. BERG.

οἷός τ'] *τ'* om. R.

18. *ἄρ'*] *γὰρ* C.

συλλαβὼν R.V. et Suidas in *ἀντλία*. Vulgo *προσλαβών*.

24. *ἂν χέσῃ*] *ἀγχέσῃ* R.

25. *φαύλως ἐρείδει*] *Il l'avale sans façons*. *φαύλως* significat *facile*, ut Lys. 566. Thesm. 711. et alibi apud comicum sæpe. *φαύλως φέρειν*, *leviter ferre*, *parvi facere*. *φαῦλον πρᾶγμα*, *levis momenti negotium*, *res nihili*, Lys. 14. Mimnermus apud Stobæum p. 423. Florilegii Grotii:

ὁποῖα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

ἐρείδειν autem, ut *παίειν*, Acharn. 835. valet *συντόνως ἐσθίειν*. Porco *φαύλως ἐρείδοντι* opponitur scarabæus *βρενθυόμενος*, id est *θρυπτόμενος*, *delicias faciens*, *male tangens dente superbo*. BRUNCK.

28. *γυναικὶ*] *γυναιξὶ* Athenæus 4. p. 173 a.

γογγύλην] Est adjectivum. Pro substantivo male accepit scholiasta. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 103.

30. *παροίξας τῆς θύρας*] Modice aperire januam, ut sit semiadaperta. Euripides aliter Iph. Aul. 857. *τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας*; BERG.

31. μὴ παύσαιο — ἐσθίων — λάθῃς] Phœnicides comicus ap. Athen. 10. p. 415. — οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει, μέχρις ἂν διδῷ τις, ἢ λάθῃ διαρραγείς. Ibid. p. 416. Anaxilas comicus: Διαρραγήτω χἄτερος δειπνῶν τις εὖ, μὴ Κτησίας μόνος. BERG.

μηδέποτ' R, Priscianus p. 1206. ex codicibus corrigendus, scholiasta Platon. p. 86. Ruhnk. (335. Bekk.) et Suidas in ἐρείδειν. Legebatur μήποτ'.

32. λάθοις Reisigius Conject. p. 64. λάθῃς libri et scholiasta Platonis. Parum probabilis Dawesii conjectura fuit Miscell. p. 274. (490. Kidd.) ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγείς.

36. Citat schol. Eurip. Orest. 322. Sunt autem isti σχοινιοσυμβολεῖς *restiones*. BERG.

37. ἐς] εἰς libri.

38. βορὸν χρῆμα ex hoc loco annotavit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 30, 12.

40. Distinctæ personæ ad fidem codd. Vulgo, posito interrogationis signo in fine præced. versus, hic et seqq. duo alteri famulo continuantur. Notum est singulis deis singula animalia a veteribus attributa fuisse, quæ eorum ἀγάλματα vocabantur. Hoc designare videtur vernula nomine προσβολή, quia animal deo προσβάλλεται, vel, ut est in Av. 563. προσνέμεται.

προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.

Scarabæum autem dicit Jovis Fulgeratoris esse ἄγαλμα, seu προσβολήν, quia, ut fulmine nihil nocentius, ita hoc animali, cui spurcissimum pabulum præbere cogitur, nihil novit intolerabilius. Aliter hunc locum interpretatur P. Burmannus in Dissertatione *de Jove Fulgeratore* cap. 6. BRUNCK.

42. οὐ] τοῦ V.

43. — 49. οἰκέτῃ A, 50. — 59. 61. 64. — 81. οἰκέτῃ B. tacite tribuit Brunckius.

47. δοκέω] Hoc Ionicum est pro δοκῶ· fingit autem, Ionicum hominem hæc dicere, et est mimesis. ἐς Κλέωνα. Qui erat coriarius. Male autem olent coria non minus ac scarabæus iste aut ejus esca. Hinc ad Cleonem in Eq. 887. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ βύρσης κάκιστον ὄζων ; BERG.

αἰνίττεται] αἰνίσσεται potius dicturus erat vir Ionicus. Quod restituit Dobræus.

48. ἀναιδέως R.V. Vulgo ἀναιδῶς.

σπατίλην] Libri τὴν σπατίλην. Articulum quem in editione prima servavi, nunc delendum censui cum Elmsleio ad Acharn. 178.

ἐσθίει] Non Cleo, quod scholiastæ videtur, sed scarabæus.

50. λόγον] Hesychius, λόγος: ἡ τοῦ δράματος ὑπόθεσις.

52. ὑπερτάτοισιν B. Reliqui libri omnes ὑπὲρ τούτοισιν.

53. ὑπερηνορέουσιν] Verbum Homericum: unde servata forma Ionica.

56. γὰρ] μὲν R.

ἐς] εἰς libri.

59. μὴ 'κκόρει] Vulgo μὴ κόρει. Correctum ex R. (qui μὴκκόρει), Suida in κόρημα, Eustathio p. 951, 42.

60. ἔα ἔα Trygæo tribuit Brunckius. Tribuebantur servo.

63. σεαυτὸν libri præter Ald. et marg. C. qui σεαυτοῦ.

64. τουτὶ R.V. Vulgo δῆτα. Conf. ad Nub. 26.

70. ἀνερριχᾶτ'] ἀναρριχᾶτ' Etym. M. p. 99, 29. et Suidas in ἀναρριχᾶσθαι. ἂν ἀναρριχᾶται εἰς οὐρανὸν Etym. Gud. p. 50, 54. ἂν ἀρριχᾶτ' ἂν εἰς οὐρανὸν alius grammaticus ib. p. 621, 38. ἀναριχᾶσθαι scribi jubebant Phrynichus (in Bekkeri Anecd. p. 19, 25.) aliique grammatici qui pro ἀραχνιᾶσθαι per transpositionem literarum dictum statuerent: alii ab ἄρριχος derivabant. De quo vid. annotationem ad scholia.

73. Αἰτναῖον — κάνθαρον] De hoc scarabæorum genere vide annotationem insignem scholiastæ nuper editi.

76. μοι om. R.V. Quo non abutar ad duas quæ in promptu sunt conjecturas. πτερωτὸν pro πτερὸν V. Euripidis ex Bellerophonte verba contulit scholiasta, ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν.

82. κάνθων] Sic scarabæum appellat, nomine quod proprie *asinum* significat, unde deductum κάνθαρος, quia scarabæum ex asinino stercore nasci naturæ rerum imperitum vulgus credebat. BRUNCK.

85. διαλύσῃς ἄρθρων ἶνας] Hoc διαχαλᾶν τὸ σῶμα de equo agens dicit Xenophon Eq. 7, 11.

90. Hic et in sequentibus Brunckius οἰκέτου B. personam posuit.

95. τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις] Sic ὁ νοσῶν μάταν de Ajace insaniente dixit Sophocles Aj. 635. eodemque sensu μάταιος ματαιάζω ματαιόφρων et quæ sunt reliqua hujusmodi dicuntur.

98. *τοῖς τ' ἀνθρώποισι*] *τοῖς τ' ἀνθρώποις* R. Vera videtur lectio vulgata nec scribendum *τοῖς ἀνθρώποις τε*, quod metri caussa dixit Nub. 444. *τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω*.

100. *ἀνοικοδομεῖν*] *γρ. ἀποικοδομεῖν* margo ed. Florentis Christiani. Quod verum videtur. Idem restitutum Lycurgo p. 166, 9. *τὴν θύραν ἀποικοδομήσαντες* (libri *ἀνοικοδομήσαντες*) *καὶ τὴν ὀροφὴν ἀποσκευάσαντες*.

104. 112. *ἐς*] *εἰς* Ald.

106. *ἀπαξαπάντων*] *ἀπαξἀπάντων* R.

107. *σοι* om. Ald.

βουλεύεται] *βουλεύσεται* a pr. m. R.

110. *ἰοὺ* ter positum in editionibus Kusteri et Brunckii, quater in Ald., bis ponit R. Quod si recte factum, *ἰοὺ ἰού* extra versum erit ponendum, indicata post *ἀλλ'* lacuna. Sic Nub. 698. et Vesp. 1166. *οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.* || *κακοδαίμων ἐγώ.* *ἰὴ* ter dixit v. 195.

108. *Μήδοισι — προδιδόναι*] Infra 405. dicit Solem et Lunam id facere: *ἡ Σελήνη χὠ πανοῦργος Ἥλιος — τοῖς βαρβάροις προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.* BERG.

114. *ἦ ῥ'* scholiasta. Vulgo *ἆρ'*, quod revocandum. *ἦ ῥα* interdum dixerunt tragici: sed hic et Thesm. 260. librarii errore illatum videtur. Euripidis ex Æolo verba comparat scholiasta, *ἆρ' ἔτυμον φάτιν ἔγνων Αἴολον εὐνάζειν, τέκνα φίλτατα.*

ἆρ' ἔτυμός γε] *ἔτυμός γε ἆρ'* Ald. errore typothetæ, ut videtur.

118. *εἴ τι*] *ὅττι* B. et Ald.

119. *ἄχθομαι ὑμῖν*] *οὐκ ἔχω εἰπεῖν* dixerat Euripides, cujus ex Æolo hic versus est petitus.

120. *πάππαν* codices. *πάπαν* Ald.

121. *ἦ* R.V. et Suidas in *ψακάζει*. Legebatur *ἦν*.

123. *κολλύραν*] *κολλῦραν* Ald. accentu vitioso. Vid. Arcadium p. 194, 16.

κόνδυλον] Scholiasta, *Δημήτριος ὁ Ζηνοδότειος μεταγράφει κόνδυλον* (corrig. *κάνδυλον*)· *εἶδος δέ ἐστι πλακοῦντος. ἀλλὰ διὰ τὸ ὄψον περιττὴ ἡ μεταγραφή.* Non animadverterat Demetrius *κόνδυλον* dictum præter exspectationem a poeta esse pro *κάνδυλον*.

128. *ἐς*] *εἰς* libri hic et v. 130. 132.

παππία] *παπία* R. et Ald.

129. ἐξευρέθη R. ἐξηυρέθη libri reliqui et scholiasta Vesp. 1437. Vid. ad Nub. 137.

130. πετεινῶν] πετηνῶν R.

132. ζῷον] Vulgo ζῶον hic et alibi. ζώιον R, ut solent codices antiqui.

133. ἀετοῦ Brunckius. Libri αἰετοῦ.

134. ᾧ'] Vulgo ὦ'. ὢι' V.

136. τραγικώτερος] Tragœdiis enim materia fuit Pegasus, quo vecti sunt *Perseus*, de quo Euripides in Andromeda dixerat, et *Bellerophontes*, de quo in cognomini dramate, quo hic præcipue respicit. BERG.

137. μέλ' ἂν] μέλε' ἂν B.C. μέλ' ἐάν R.V. μελέα (omisso ἂν) Ald. et dualem legit scholiasta. "Unam e filiabus, eam quæ "eo sermonem miscet, alloquitur Trygæus." BRUNCK.

139. τούτοισι] Nam scarabæus est σκατοφάγος. BERG.

140. τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν —] Recte scholiasta τοὺς τραγικοὺς παίζει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα. Tragicorum enim sermonem hic exprimi et sententiæ conformatio ostendit et ἐς præpositionis forma, qua ante vocalem uti non solent comici.

142. πηδάλιον] Schol. τὸ αἰδοῖον δεἰκνυσι παίζων.

143. τὸ δὲ πλοῖον R.V. Athenæus 11. p. 488. et Suidas in πηδάλια. τὸ πλοῖον δ' Ald.

Ναξιουργὴς κάνθαρος] Jocus in ambiguitate significationis. Schol. πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. Athenæus p. 474. C. κάνθαρος ὅτι μὲν πλοῖον ὄνομα κοινόν. ὅτι δὲ καὶ ποτήριόν τι οὕτω καλεῖται. BRUNCK.

145. Πειραεῖ] Πειραιεῖ scholiasta Luciani vol. 2. p. 684. ex codice Vaticano emendatus a Bastio in epistola critica p. 97. Πειραιεὺς correpta diphthongo dixerunt Crito apud Athen. 4. p. 173 c. Alexis 13. p. 562 a. Macho p. 582 b. comicus ignotus apud Dionem Chrys. vol. 2. p. 335. (de quo fragmento vide Gaisford. ad Hephæst. p. 216.) Philiscus in Anth. Pal. 11, 441. Quibus ipsis quoque fortasse simplex vocalis est restituenda.

Κανθάρου λιμήν] Erant in Piræeo tres portus, quorum unus a Cantharo heroe appellatus. Vide Meursii Piræeum cap. 3. BRUNCK. Vide schol.

147. χωλὸς] Sæpe comicus ridet Euripidem, quod claudos introduxerit multos; hinc etiam χωλοποιὸν eum vocat Ran.

864. Sed hic ad ejus Bellerophontem respicit, qui de Pegaso cadens factus est claudus. De illo et in Acharn. 426. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα, ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί; BERG.

148. λόγον παράσχῃς] *Et fabula fias*, ut ait Horatius Epist. 1, 13, 9. FLOR. CHR. Conf. ad v. 50.

153. κάτω κάρα] Scribebatur κατωκάρα hic et Acharn. 946. Joannes Alex. τον. παραγγ. p. 29, 24. de adverbiis: καὶ τὸ κάρα παρ' Ἀθηναίοις, κάτω κάρα ῥίψας με βουκολήσεται. Photius p. 151, 4. κάτω κάρα: κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα.

155. χρυσοχάλινον] Ex Bellerophonte Euripidis, ἴθι, χρυσοχάλιν', αἴρων πτέρυγας.

159. γῆς] τῆς γῆς R.

161. ὀρθῶς] ὀρθὸς V. Quod ferri potest.

εἰς] ἐς R.V.

163. δ' V. Legebatur θ'.

σίτων Brunckius. Libri σιτίων.

πάντων] ἁπάντων C.

165. Πειραεῖ] πειραιεῖ B.

παρὰ ταῖς πόρναις] Isæus p. 58, 14. ἀπελευθέρα ἦν αὐτοῦ, ἣ ἐναυκλήρει συνοικίαν ἐν Πειραιεῖ αὐτοῦ καὶ παιδίσκας (i. e. πόρνας) ἔτρεφε. DOBRÆUS.

166. ἀπολεῖς μ' om. Ald. Soph. Trach. 1008. ἀπολεῖς μ' ἀπολεῖς.

171. πέντε τάλανθ'] Vid. ad Acharn. 6.

ἡ πόλις ἡ Χίων] Respicit ad proverbium Χῖος ἀποπατῶν, cujus originem et vim explicant parœmiographi. κωμῳδεῖ δὲ Χίους, ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν. schol. BRUNCK.

174. μηχανοποιέ] Nempe scarabæus ille, super quo vehebatur, erat machina scenica cujus directorem nunc alloquitur. BERG. Conf. fragm. 234.

175. ἤδη στροφεῖ] Antiphanes apud Athen. 3. p. 123. ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν. Vult autem dicere Trygæus, se ita timere ne cadat, ut luctantibus in ventre flatibus pedere incipiat, ut illa in Plut. 693. ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα, et mox sit cacaturus: solent enim, si venter turbetur, talia subsequi. Hoc sibi volunt hæc Damoxeni comici verba ap. Athen. 3. p. 102. d. Στρόφοι καὶ πνευμάτια γινόμενα τὸν

κεκλημένον ἀσχημονεῖν ποιοῦσι. et apud nostrum Thesm. 491. στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κὠδύνη· ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι. Simul autem, quia de loco sublimi despicit, vertigine corripitur; quod etiam ex metu fieri solet et ἰλιγγιᾶν dicitur Græcis. Acharn. 581. ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ, ubi schol.: ὅταν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἴλιγγον. Hinc etiam conjungit ἰλίγγους et στρόφους Diogenes epist. 29. ὑπερπιόντες καὶ ὑπερμεθυσθέντες, ὑπ' ἰλίγγων καὶ στρόφων συνεχόμενοι. BERG. Fortasse στρέφει scribendum. Conf. Plut. 1131.

πνεῦμα] γρ. καὶ πρᾶγμα V. a m. rec.

176. χορτάσω τὸν κάνθαρον] Id est, *cacabo;* per metonymiam consequentis pro antecedente; scarabæus enim vescitur stercore. Supra 138. ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία, τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω. Similiter ille, cui podex ardebat, in Thesm. 248. οἴμοι τάλας, ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες, πρὶν ἀντιλαβέσθαι πρωκτὸν τῆς φλογός. BERG.

179. Euripides Phœn. 1074. ὠή· τίς ἐν πύλαισιν δωμάτων κυρεῖ; ἀνοίγετε. Idem Bacch. 170. τίς ἐν πύλαισι; Κάδμον ἐκκάλει δόμων. Ita enim malo ibi scribere et distinguere. BERG.

θύραισιν] θύρησιν V.

180. βροτοῦ] Subauditur ὀσμὴ vel φωνή. BRUNCK.

με προσέβαλ'] με προσέβαλεν R.V. et Gregorius Cor. p. 36. Fortasse igitur scribendum προσέβαλέ μ'.

181. ἱπποκάνθαρος] Alludit ad Ἱπποκένταυρος. Sic κυκνοκάνθαρος de nave, Nicostratus comicus ap. Athen. 11. p. 474. BERG.

182. βδελυρὲ Suidas in μιαροί. μιαρὲ libri et Suidas in τολμῆσαι. Conf. Ran. 465. ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σὺ | καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε.

183. καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε] Sic Joannes Chrysost. vol. 7. p. 358 a.

185. ἔστ' ὄνομ' B.V. et Suidas in μιαροί. ἐστὶν ὄνομ' R. Legebatur ἐστὶ τοὔνομ'.

185, 186, 187. μιαρώτατος] Locum similem Epicharmi comparat scholiasta.

186. om. V. a pr. m., 187. om. R.

186. δ' additum ex R.V. Conf. ad Av. 108.

187. ἐστιν] ἐστ' Bentleius.

188. ἴσθ' ὅπως R.V. et Suidas. ἴσασθ' ὡς Ald.

192. ἥκεις δὲ κατὰ τί;] Nub. 239. ἦλθες δὲ κατὰ τί; ubi scholiasta versum ex Pace afferens ἦλθες posuit pro ἥκεις.

σοι om. Ald. ex conjectura, ut videtur, correctoris qui κρέα pro iambo habuit.

193. ὦ δειλακρίων] Blanda miserentis compellatio. Vid. Av. 143. BRUNCK.

196. ὅτ' οὐδὲ] Conf. Nub. 7.

198. ἰδοὺ γῆς] Reprehendit eum, qui dixerat γῆς, cum esset in cœlo. Sic Nub. 873. cum unus dixisset κρέμαιο, alter reprehendens eum repetit eamdem vocem: ἰδοὺ κρέμαιό γ' ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο. BERG.

ποῖ] ποῦ R.

199. τὸν κύτταρον] Metaphora ab apibus, quæ in alvearia et foramina subeunt. BERG.

200. κατελείφθης] καταλείφθης R.

201. τὰ alterum om. R.

202. κἀμφορείδια. Perperam vulgo κἀμφορίδια. In vulgatis etiam libris ἀμφορείδια recte excusum legitur Conc. 1119. Vide Dawesium Miscell. Crit. p. 214. (371. Kidd.) BRUNCK.

210. οὕνεχ' Brunckius. εἵνεχ' libri.

211. ὁτιὴ hic et in Pluto 948. (ubi ὅτι ἡ V.) Bentleius. Legebatur ὅτι. ὁτιὴ servatum in libris Nub. 757. ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται. Vesp. 786. ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι. Av. 182. ὁτιὴ δὲ πολεῖται —. Lys. 11. ὁτιὴ παρὰ μὲν —.

214. ἀττικίων] Libri ἀττικίων. Est forma diminutiva adjectivi Ἀττικός. Ἀττικίων nomen proprium in inscriptionibus Atticis apud Boeckium vol. 1. p. 372. 394.

215. πράξαιντ'] Scribendum πράξαιτ' cum Bekkero.

ἀττικωνικοὶ] Libri ἀττικωνικοί. Adjectivum formatum ut Λακωνικοί.

218. πειστέον] πιστέον R.

219. Πύλον] πόλιν R.V. Utramque scripturam memorat scholiasta. Sed πόλιν aut errore librarii scriptum fuit aut a grammatico positum qui non intellexisset hæc eo tempore dicta fingi quo Pylus obessa quidem ab Atheniensium copiis, sed nondum capta erat, id est aliquot ante fabulam hanc actam annis. Vid. ad Eq. 55.

223. ἐς] εἰς libri bis.

κἄπειθ'] κἄπειθ' ὡς V.

230. Post hunc versum in libris quibusdam additum esse τί φησί; (Trygæo tribuendum) annotavit scholiasta ad v. 180.

233. ἔνδοθεν R. Legebatur ἔνδον.

239. τοῦ βλέμματος B.R.V. καὶ τοῦ βλέμματος Ald.

241. ὁ δεινὸς ὁ ταλαύρινος] Hæc epitheta tribuit Lamacho in Acharn. 964. BERG.

ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν] Scilicet ἱέμενος, qui ad affligenda, confringenda crura tendit. REISK.

242. Πρασιαὶ, urbs Laconicæ ditionis in Peloponneso. Ejus præ aliis meminit, quia alludit ad πράσον, quod in moretum immisceri solebat. Πόλεμος autem hic moretum confecturus inducitur: ideo mortarium in scenam effert, quo simulans se aliquid injicere, urbes et regiones nominat. BRUNCK.

τρισάθλιαι] Præstat divisim scribi τρὶς ἄθλιαι cum Dobræo. τρὶς κακοδαίμων in loco simili Plut. 851. servarunt libri multi, ubi alii τρισκακοδαίμων.

246. ὦ R.V. Vulgo ἰώ.

ἐπιτετρίψεσθ' Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 68. Legebatur ἐπιτρίψεσθ'.

247. ἁπαξάπαντα] ἅπαξ ἅπαντα R.

249. τοῖσιν R. Vulgo τοῖσι.

251. πόλις] Siciliam vocat πόλιν, cum sit insula multas habens πόλεις. Sic tamen et Euripides Eubœam insulam, in qua etiam plures sunt πόλεις, vocat πόλιν in Ion. 294. Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις, ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὡρισμένη. BERG. Hunc versum Trygæo recte tribuit Dobræus.

διακναισθήσεται] διαλυμαίνεται memoriæ errore posuit Harpocratio in Κεῖοι.

253. οὗτος παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθἀτέρῳ] σοι, quod habent B.C.R.V, omisit Aldus, cum codicibus χρῆσθαι θατέρῳ exhibens. Recte Brunckius crasin restituit, quamvis literis male expressam, χρῆσθαι 'τέρῳ. Quod vitium quum non animadvertisset scholiasta, παραινῶ ut παρενῶ pronunciari voluit.

254. τετρώβολον] Scribendum τετρωβόλου cum Kustero. Vid. ad Eq. 798. Vulgata scriptura Suidas utitur in τετρώβολον.

255. Κυδοιμέ] Κυδοιμός deus apud Empedoclem Athen. 12. p. 510 c. DOBRÆUS.

256. σοι R.V. Vulgo γάρ.

257. Verba ὡς δριμύς, nulla interpunctione post κόνδυλος posita, continuabantur Πολέμῳ. Trygæo tribuit Hermannus. Versus 257. 258. Κυδοιμῷ tribuit V.

257. οἴμοι μοι] μοι om. R.V. Scribendum οἰμοιμοῖ. Apollonius Dyscol. de adverb. p. 588, 25. καὶ γὰρ τὰ πρωτότυπα θέλει ὁπωσδήποτε περισπᾶσθαι, ὡς ἔχει τὸ οἰμοιμοῖ καὶ τὸ ὀτοτοῖ καὶ τὸ οἰοιοῖ. Illud οἰοιοῖ in Persis Æschyli v. 954. 956. nunc scribitur οἶ οἶ οἶ. οἰοῖ etiam Herodiano probatum fuit apud Joannem Alex. τονικ. παραγγ. p. 36, 15.

258. Trygæo tribuit Hermannus. Continuabatur Κυδοιμῷ.

σκορόδων] In moretum allia immisceri solebant. Pugno percussus famulus herum facete percontatur, num moreto destinata allia in pugnum indiderit. BRUNCK.

ἐνέβαλεν Hermannus. Legebatur ἐνέβαλες.

ἐς] εἰς libri.

261. Ἀθηναίων C.R.V. Ἀθηναίους Ald. Tum addidi γε. Post hunc versum in libris quibusdam lectum fuit ἰὴ ἰή. Vid. schol. ad v. 179.

264. ἡμῖν] ἧμιν R.

265. ἥξει R.V. Vulgo ἥξει γε. Quod qui scripsit, ἀλετρίβανον correpta syllaba tertia dici existimavit. Idem error v. 269. 282.

267. μὴ 'λθοι] 'μήλθοι R. μήλθη V.

269. Ἀθηναίοισιν Porsonus. Legebatur Ἀθηναίοις.

ἀλετρίβανος Porsonus. ἀλετρίβανος R.V. ἀλετρίβανος, ὁρᾷς, vulgo.

ἀλετρίβανος] Cleonem allegorice dicit pistillum, quo urbes contunduntur. Similiter de eodem in Eqq. 976. εἰ μὴ γένοιθ' [γένεθ'] οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤστην σκεύη δύο χρησίμω, δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη. Hic in Pac. 654. eum vocat κύκηθρον καὶ τάρακτρον. Dum autem dicit periisse Atheniensibus pistillum illud et instrumentum belli, significat Cleonem jam mortuum fuisse, quod infra in loco jam adducto clarius dicitur. Perierunt autem eodem tempore Cleo dux Atheniensis et Brasidas dux Lacedæmonius. BERG.

271. πότνια δέσποιν' B. Legebatur δέσποινα πότνι'.

272. Post hunc versum sequitur in libris ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι. Futile additamentum, ab interprete ad præcedentia verba κἂν δέοντι τῇ πόλει adscriptum, agnoscunt scholiasta (qui εἰ πρίν γε legisse videtur) et Suidas in ἐν δέοντι.

274. γέ τιν'] Legebatur δῆτ'. γέ τι R. Hoc est quod posui γέ τιν'.

275. τι. ΚΥΔ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'] τι. χωρῶ ταῦτ' ὦ δέσποτα R.

277. Σαμοθρᾴκῃ] Herodotus 2, 51. ὅστις δὲ τὰ Καβείρων ὄργια μεμύηται, τὰ Σαμοθρήϊκες ἐπιτελέουσι. BERG. Vid. schol. Apoll. Rh. 1, 918. BRUNCK.

280. οἴμοι γε] οἴμοι παπαῖ γε Lucian. Tragod. 296.

κἆτ'] Legebatur κᾆτ'. Ran. 864. καὶ τὸν Μελέαγρον κἆτι μάλα τὸν Τήλεφον.

281. Brasidam innuit, qui periit ad Amphipolin in eodem prælio quo Cleon occisus fuit ann. 3. olymp. 89. qui erat belli decimus. V. Thucyd. 5, 10. BRUNCK.

282. Λακεδαιμονίοισιν Porsonus. Libri Λακεδαιμονίοις.

ἀλετρίβανος Porsonus. ἀλετρίβανος R.V. κακὸς ἀλετρίβανος vulgo.

285. Διοσκόρω] διὸς κόρω R.

287. ἀπόφερε R. Vulgo ἀπόφυρε.

289. Δάτιδος] Scholiasta, Δᾶτις σατράπης Περσῶν — ἑλληνίζειν βουλόμενος εἶπεν ἥδομαι καὶ χαίρομαι, καὶ ἐβαρβάρισεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν χαίρω. — λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο δατισμός. Conf. ad Eq. 115. Alia genitivi forma Δάτιος utitur Strabo 9. p. 399.

291. χαίρομαι κεὐφραίνομαι R.V. et Suidas in Δᾶτις. Legebatur τέρπομαι καὶ χαίρομαι. εὐφραίνομαι καὶ χαίρομαι Suidas in νῦν τοῦτ' ἐκεῖνο.

292. ἡμῖν] ὑμῖν R.

303. φοινικικῶν] Vid. ad v. 1173.

304. μισολάμαχος] Lamachum sæpe notat tanquam belli cupidum, et infra 472. dicit eum obstare, quo minus pax fiat, et inferius introducit ejus filium non nisi prælia canentem in convivio, unde ipse pater male audit v. 1290. Maxime autem in Acharnn. perstringitur. BERG.

307. ἐς] εἰς libri.

310. τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ'] Solon. apud Demosth. p. 422. a Berglero citatus, ἢ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει.

312. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν] Belli tem-

pore, quum expeditio subitanea suscipitur, sæpe edictiones publicantur, ut milites victum tot vel tot dierum, plerumque trium, sibi præparent. Vult itaque dicere: Istud edictum (quod incipit ὦ γεωργοὶ v. 294.) non ad Bellum spectabat, sed ad Pacem; propterea lætemur. Similiter in Acharn. 196. ille, qui unguentum quoddam suave, quod ibi fingitur esse Pax, naribus admovet, dicit Pacem olere edicta de non asservando victu trium dierum: *αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.* Illuc alludit tantum in Vesp. 242. *χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηράν.* BERG.

313. Legebatur *εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε.* Correctum ex R.V.

νυν] *νῦν* R.V.

Κέρβερον] Cleonem.

314. De eodem Cleone in Eq. 136. *βυρσοπώλης Παφλαγὼν ἅρπαξ κεκράκτης.* BERG.

317. *ἰοῦ ἰοῦ* Trygæo tribuunt B.C.

326. *παῦε*] *παύου* R.

328. *ἑλκύσαι*] Verbum saltationis proprium. Nub. 540. *οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν.* BRUNCK.

329. *ὀρχήσησθ'* Bekkerus. Legebatur *ὀρχήσεσθ'.*

331. *τουτογὶ* R.V. *τοῦτο γὲ* C. *τοῦτο* B. *τουτοδὶ* Ald.

334. *τοί μοὔστ'*] *τί μοί 'στ'* vulgo. *τοι μ' ἐστ'* C.R.V.

337. *μή τι καὶ νυνί γε χαίρετ'* R.V. Vulgo *μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'.*

340. *γὰρ* B.C.R.V. Vulgo *δ'.*

341. *κινεῖν*] Scribendum *βινεῖν.*

345. *ἰοῦ ἰοῦ*] Libri *ἰοὺ ἰού.* Recto accentu scriptum v. 317. ubi vid. schol. et Suidam in *ἰοῦ.*

346. *εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν*] Sic R, nisi quod *ποτε* in fine versus legitur. Cum R. consentit V, nisi quod *γένοιτο* scriptum est. *εἰ γὰρ γένοιτ' ἰδεῖν με ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ* C. *εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ* vulgo. Porsono scribendum videbatur *εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ.* Quod præferendum nunc puto.

347. *ἀνεσχόμην* Brunckius. Libri *ἠνεσχόμην.* Hic versus cum duobus proximis in unum est conjungendus creticum hexametrum.

στιβάδας] Durum et vile cubile, quali uti solent milites. BERG.

348. *Φορμίων*] Celeber dux, de quo vid. schol.

351. — 353. in unum versum conjungendi, pariterque 354. — 356.

351. *ἄν μ'* C.R. *μ' ἂν* V. *γ' ἄν μ'* B. Ald.

355. *ἀπολλύμεθα* Kusteri et Brunckii editiones. *ἀπωλλύμεθα* R. Ald.

357. *Λύκειον*] Gymnasium, ubi, antequam irent in bellum, exercebantur. BERG. ex scholiasta.

σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι] Legebatur *σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι τε. τε* om. R.V. Veram scripturam servavit Chœroboscus ad Theodos. apud Bekker. Anecd. p. 1364. *τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν.* Sophoclis versum integrum affert scholiasta Aristophanis, male tamen Achæo tribuens, *Ἄρης ὁ λῃστὴς σὺν δορὶ* (corr. *δόρει*) *σὺν ἀσπίδι. σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι* ex Aristophane afferunt Etym. M. p. 284, 32. et Zonaras p. 564. Quod Vesparum quoque v. 1081. reposui, ubi libri et Suidas (in *θυμόν*) *ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι.* Dativum *δόρει* tragicorum locis pluribus restituit Hermannus. De quo dixi in Thesauro Stephani. Proximi versiculi quattuor *ἀλλ'* — *τύχῃ* in duos sunt dividendi, alterum hexametrum, alterum trimetrum.

363. *ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν*] Pro *ἀλλὰ πάντα ἀγαθά.* Ita enim dixerat Cillicon iste, cum proditionem Mileti parans ab amicis interrogaretur quid faceret. BERG. Diversæ sunt de Cilliconte narrationes veterum, de quibus vide scholiastam. *Κιλλικῶν* perispomenon est in C.R.V, *Κιλλικών* B, Ald. *Καλλικῶν* apud Eustathium p. 1669, 58. *Καλλιφῶν* apud Suidam in *πονηροῖς*, qui tamen *Κιλλικῶν* suo loco posuit. In scholiis quadruplex est nominis scriptura *Κιλλικῶν Κιλικῶν* (et genitivus *Κιλικῶντος*) *Καλικῶν* (in genitivo *Καλικόωντος*) *Καλλίκων.*

364. *οὐκοῦν, ἢν λάχω*] Scholia: "Si quando plures Athenis "essent condemnati ad mortem non omnes uno die interficie-"bantur, sed sortitionem subibant singulis diebus, et quem "sors tetigisset, mors sequebatur; itaque uno die unus mo-"riebatur. Quandoque etiam pœnitentia ducti reliquos serva-"bant. Cum autem Mercurio tribuantur sortes, joco ad eum

"hoc dicit." Nempe Mercurium directorem sortis efficere posse, ut Trygæum, tanquam condemnatum cum aliis pluribus, primum aut inter primos tangat sors, secundum quam ei moriendum sit, et non relinquatur inter postremos, qui sperare possunt adhuc salutem. BERG.

367. εἰς] ἐς libri.

ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω] Jocus in militiam, tanquam si ea esset certissimus pereundi modus. Milites et nautæ in expeditionem profecturi viatica sibi comparabant: quem morem equos etiam observasse, facete narrat chorus Eq. 599. BRUNCK.

370. ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών] ἀγαθὸν ironice dictum. Soph. Antig. 275. καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα | πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.

373. 'στ' C.R.V. γ' Ald.

374. ἐς χοιρίδιον] In mysteriis sive sacris initiorum Cereris porcum mactabant initiandi; hinc in Acharn. 747. χοιρία μυστηρικά. Dicit autem ante mortem oportere se initiari, quia initiatorum melior est conditio post mortem. Chorus mysticus in Ran. 454. μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν ὅσοι μεμυήμεθ'. BERG.

380. μέλ'] μέλε R.V.Γ.

τοῦ additum ex R.V.Γ. et Suida in τετορήσω.

383. ὦνδρες B.R.V. ἄνδρες vulgo.

385. μηδαμῶς, μή] μὴ μηδαμῶς R. μὴ om. V.

386—387. εἴ τι—κατεδηδοκώς in unum versum conjungendi.

387. γε om. R.Γ.

388. νόμιζ' ἐν Bentleius. Libri νομίζων ἐν.

τουτῳὶ Brunckius. Libri τῷδε. τουτῳὶ τῷ πράγματι in fine tetrametri trochaici legitur Lys. 615.

390.—394. Hæc in duos versus sunt distribuenda, alterum μὴ—μὴ λαβεῖν, alterum ἀλλὰ—δαιμόνων.

390. Verba μὴ γένῃ παλίγκοτος ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν (nam sic scriptum est in C.R.V.Γ. et apud Suidam in παλίγκοτος) supplementum sunt a grammatico excogitatum, quum verba poetæ excidissent, quæ quattuor creticorum mensuram explevisse ex stropha intelligitur. μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε B. Ald.

391. τήνδε] τόδε Ald.

392. χάρισ'] χάρισαι C.R.V.Γ.

395. Πεισάνδρου] Per ironiam, ut putat schol., hujus tanquam bellicosi meminit, quia tanquam timidus notetur a plerisque. Sane et in Av. 1555. ἔνθα Πείσανδρος ἦλθεν δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν. BERG.

396.—399. καί—ἀεί] Hæc in hexametrum et trimetrum dividenda.

396. ἱεραῖσι] ἱεραῖς R.Γ.

399. δέσποτ'] πότνια vel πότνι' grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 328. Suidas in ἀγῆλαι. δέσποιν' scholiasta Euripidis Med. 1027. Quæ grammatici memoriæ errore posuerunt de Pace dea cogitantes.

ἡμεῖς om. Ald. Habent R.V. Vaticanus, scholiasta et grammatici modo memorati.

402. κλέπται] Fures venerari deum furum par est. BERG. Hunc versum om. R.

κλέπται τε γὰρ νῦν μᾶλλόν εἰσιν V, in αι τε correctus. Legebatur κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον. Particulis τε γὰρ, namque, utitur Sophocles Trach. 1019. σοί τε γὰρ ὄμμα | ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν.

406. χῶ] 'χὸ R.

409. δὲ] δὴ C.R. Conf. ad Nub. 1192. ἵνα δὴ τί τοῦτο — Bentleius.

ὁτιὴ νὴ Δία R.V. Vulgo ὅτι νὴ τὸν Δία.

412. ὑμᾶς] ἡμᾶς R.V. et scholiasta.

413. λάβοιεν αὐτοὶ] αὐτοὶ λάβοιεν Γ.

414. παρεκλεπτέτην Brunckius. παρεκλέπτετον vulgo. παρέκλεπτον B.C.Γ.

415. παρέτρωγον] παρέτραγον Suidas in h. v. et in ἁρματωλία.

ὑφ' ἁρματωλίας] Paronomasia pro ὑφ' ἁμαρτωλίας. Schol. δέον εἰπεῖν, ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ' ἁμαρτωλίας· ἀντὶ τοῦ, φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν· ἄλλως. τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. Confer finem parabasis Nubium. BRUNCK.

417. τήνδε καὶ ξυνέλκυσον] Id est καὶ τήνδε ξυνέλκυσον, ut τήνδ' ἐξελκύσαι v. 506. Vid. ad Acharn. 884. ξυνανέλκυσον Dobræus probabiliter.

420. Διπόλει'] Libri Διιπόλει'. Recte Porsonus Διπόλεια

restituit, qua forma sola usos esse veteres ostendi in Thesauro Stephani.

424. τήνδ'] Phialam auream.

432. φιαλοῦμεν] Vid. ad Vesp. 1348.

433. 434. Hæc verba Trygæo sunt tribuenda.

437. ξυλλάβοι] ξυλλάβῃ B.C.Γ.

439. διάξειν] Legebatur διάγειν με. Pronomen om. R.V.Γ.

441. Scholiasta, δύο πρόσωπα ταῦτά φησιν, ὧν ὁ μὲν εὔχεται, ὁ δὲ ἕτερος ἀκόλουθα τῇ εὐχῇ καταρώμενος λέγει. Ex his Dobræus falso, ut opinor, collegit versus 441. 444. 445. 447. 448. 450. 451. 453. 455. 456. et de versu 457. verba Ἄρει δὲ et μηδ' Ἐνυαλίῳ γε, 458. Trygæo, 442. 443. 446. 449. 452. 454. et de versu 457. verba μὴ μή et rursus in fine μή choro in libris quibusdam tributos fuisse.

444. ἐς] εἰς libri.

πότνι' R.V.Γ. Vulgo πότνιά γ'.

ταῖσιν] Libri ταῖς.

446. πάσχοι γε τοιαῦθ'] πάσχοιτο τοιαῦταθ' V. Scribendum videtur πάσχοι τοιαῦτ' ἄττ'.

οἷά περ Κλεώνυμος] Id est, fiat ῥίψασπις. In Nub. 352. Κλεώνυμον τὸν ῥίψασπιν. Hic in Pac. 677. de isto: εἰ γάρ ποτε ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο. BRUNCK.

447. κεἴ (εἴ R.V.) τις — μὴ ξυλλάβῃ] De εἰ particulæ constructione dictum ad Eq. 698.

δορυξὸς] δορυξόος Suidas in h. v. Forma trisyllaba infra utitur v. 549. 1260.

448. ἐμπολᾷ] ἐμπολῇ B.

453. ἰὴ ἰὴ τοίνυν, ἰή] ἰὴ τοίνυν ἰὴ ἰὴ R.V.Γ. ἰὴ τοίνυν γ' ἰὴ Ald.

456. Ὥραισιν] ὥραις R.V.Γ. et scholiasta.

457. Primum μὴ libri tribuunt Trygæo. Correxit Bentleius.

Ἐνυαλίῳ] Distinguit Enyalium ab Marte, quod alios quoque poetas fecisse observavit scholiasta.

458. κάλῳς] κάλοις B.C.R.V.Γ. et Suidas in ὀγκύλλεσθαι.

459. εἶα] εἰά R. hic et infra. Hoc est εἶα. De quo accentu vide ad Lys. 1303.

460. εἶα μάλα] Hac acclamatione hodie quoque nautæ Græci

utuntur εἶα μόλα dicentes. Vid. Didotii *notes d'un voyage* vol. 1. p. 181.

462. ἔτι μάλα R.V.Γ. Vulgo εἶα ἔτι μάλα.

464. ἄνδρες] Vulgo ἄνδρες. ἄνδρας R.V.

465. οὐχὶ B. Ald.

468. εἶα ὦ] εἶ' ὦ V.

469. ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετον * * καὶ σφώ] Sic correxi scripturam librorum ἄγετον ξυνέλκετον καὶ σφώ et indicavi lacunam. Excidisse videtur ὦ 'γαθέ.

472. Hunc versum libri et scholiasta Mercurio tribuunt.

473. 474. 479. 480. Choro tribuebantur. Correctum ex R.

474. τῆς σῆς μορμόνος] In Acharn. 582. ad eumdem istum: ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα. Alludit autem ad Gorgonem, signum in clypeo illius. In Acharn. 1094. ad eumdem: καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου Γοργόνα. BERG.

475. ἀργεῖοι] Libri 'Αργεῖοι.

476. κατεγέλων] κατάγελων R.

477. διχόθεν μισθοφοροῦντες] Demosthenes [p. 739, 6.] ἐάν τις ἢ διχόθεν μισθοφορῇ ἢ ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἐκκλησιάζῃ ἢ δικάζῃ κ. τ. λ. Cæterum Argivi potuerunt et apud Lacedæmonios et apud Athenienses stipendia mereri, quia utrisque ex æquo fuerunt amici. Thucyd. 2, 9. Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε ξύμμαχοι· Πελοποννήσιοι μὲν οἱ ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ πάντες, πλὴν 'Αργείων καὶ 'Αχαιῶν· τούτοις δ' ἐς ἀμφοτέρους φιλία ἦν. Et 5, 28. οἵ τε 'Αργεῖοι ἄριστα ἔσχον τοῖς πᾶσιν, οὐ ξυναράμενοι τοῦ 'Αττικοῦ πολέμου, ἀμφοτέροις δὲ μᾶλλον ἔνσπονδοι ὄντες, ἐκκαρπωσάμενοι. BERG.

480. χαλκεὺς] Armorum fabricator, qui paci adversatur.

483. ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ] Causa famis, quia foro Attico carendum erat ipsis durante bello, etiam antequam bellum inciperet, cum ex edicto Periclis arcerentur foro et portubus Atticis, statim penuria laborabant; hinc aliorum opem implorantes efficere volebant, ut illud edictum tolleretur; quæ etiam præcipua causa belli fuit. In Acharn. 534. ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς ὅτε δὴ 'πείνων βάδην Λακεδαιμονίων ἐδέοντο τὸ ψήφισμ' ὅπως μεταστραφείη. In eadem fab. 729. cum Megarensis longo post tempore Athenas ad mercatum venisset, dicit: 'Αγορὰ 'ν 'Αθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα· ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ᾇπερ ματέρα. Paulo post 751. cum ex eo quæreret Atticus: πῶς ἔχετε; ille respondet: διαπεινᾶμες ποττὸ πῦρ. BERG.

484. ὤνδρες B. Libri reliqui ἄνδρες.

485. ἀντιληπτέον] ἀντιλημπτέον et λήμψεσθ' v. 493. R.

489. εἶα νὴ Δία] εἶα delendum. Post Δία addebatur ΕΡΜ. ὦ εἶα ὦ εἶα, quæ om. R.V.Γ.

490. μικρόν γε κινοῦμεν] Versus ex duobus palimbaccheis compositus. Hujus metri exemplum attulit Dionysius Hal. de comp. verb. p. 226. ed. Schæf. σοὶ, Φοῖβε, Μοῦσαί τε συμβῶμεν.

491. οὔκουν R.V. Vulgo οὐ.

Post δεινὸν indicavi lacunam, fortasse sic explendam, οὔκουν δεινὸν δῆτα τόδ' ἐστίν. Confer locos similes Eq. 810. 820. 875. 878. Av. 27.

493. — 547. om. Γ.

496. κακόνοι R, scholiasta, Suidas in κακόνοι. κακὸν οἷ C. κακὸν εἷ Ald. κακοί V.

ἡμῖν Suidas. Legebatur ὑμῖν.

497. γ' addidit Bentleius.

498. ἀνδρείως Bentleius. Libri ἀνδρικῶς. Eandem corruptelam notavi Eq. 453.

500. — 507. Mercurio tribuit R. Recte.

502. σκορόδοις ἠλείψατε] Scholia: *quasi alliorum acrimonia unxistis Pacem* (i. e. exacerbastis nos, ut Pax turbaretur.). *Sunt autem multa apud ipsos allia* (v. supra v. 246.). *Et videntur Megarenses belli inceptores fuisse, propter raptum meretricularum Aspasiæ et inde ortam iram Periclis et ejus contra ipsos edictum.* V. in Acharn. 525. Præterea loquitur de Pace, tanquam de puella delicata, odorem allii aversante. BERG.

505. δικάζετε] Av. 40. Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ | ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι. BERG.

507. Ingeniosum est hujus loci acumen, quo submonet Athenienses, ut maritimarum opum studio se applicent, quod identidem eis suadere solebat Themistocles. BRUNCK.

509. τοι R.V. δὴ B. Ald. Particulam om. C.

511. οἵ τοι γεωργοὶ R.V.C. ἴθ' οἱ γεωργοὶ B. οἱ γεωργοὶ Ald.

513. ὁμοῦ 'στιν ἤδη C.R.V. et Vaticanus. ὁμοῦ 'στιν ἥδε scholiasta ad Eq. 244. ὁμοῦ 'στιν ἤδ' ἐγγύς Ald. glossemate illato. Vid. interpretes Hesychii ad ὁμοῦ 'στι.

518. 519. Sic R.V. Vulgo ὦ εἶα ὦ εἶα εἶα εἶα | ὦ εἶα ὦ εἶα πᾶς.

520. Jam Pacem extraxerunt et salutant. BERG. Grandi figura mulierem repræsentatam fuisse colligi potest ex scholio ad Platonem p. 331. ed. Bekk. κωμῳδεῖται δὲ (Ἀριστοφάνης) ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα· Εὔπολις Αὐτολύκῳ, Πλάτων Νίκαις.

521. πόθεν ἂν λάβοιμι] πόθεν λάβοιμ' ἂν Stobæus Floril. 55, 8. Aristophanes fragm. 85. πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;

ῥῆμα μυριάμφορον] Verbum quo satis exprimam, quantus vini proventus tempore pacis esse soleat; vocabat enim pacem βοτρυόδωρον. BERG.

523. Opora et Theoria cum Pace ex antro educebantur. Mulierculæ autem erant meretricum more ornatæ. BRUNCK.

527. Mercurio tribuit R. Erat Trygæi.

528. — 532. usque ad v. Εὐριπίδου Mercurio, 532. — 538. usque ad v. κἀγαθῶν Trygæo tribuunt R. et Ald. Tacite correxit Brunckius.

531. τραγῳδῶν] Hic forte melius legeretur τρυγῳδῶν. Mirum enim, ni artis suæ mentionem tam opportuno loco fecisset poeta; nec opus erat, tragœdorum meminisse, quum postea nominentur præstantissimi illius temporis duo. BRUNCK. Scribendum τρυγῳδῶν cum Brunckio.

532. κλαύσἄρα] De hac crasi vid. ad Eq. 1373. Libri vel κλαῦσ' ἆρα, quod est in R, vel κλαῦσ' ἄρα, quod habet V.

536. εἰς ἀγρὸν B.C.R.V. Vulgo ἐς ἰπνόν. Utramque scripturam novit scholiasta.

537. χοὸς] Scribebatur χοῶς. Vid. ad Ach. 1000.

542. ἀπαξάπασαι] ἅπαξ ἅπασαι R, ut solet.

κυάθοις] Cyathos calida impletos (cucurbitulæ solent vocari) admovebant ejusmodi tumoribus, ut detumescerent. Eo respicit in Lysistr. 444. ubi Lysistrata plagas minatur cuidam et dicit: κύαθον αἰτήσεις τάχα· ubi scholia: ἵνα προσθήσῃς ταῖς γνάθοις. γεμίζουσι γὰρ κύαθον θερμοῦ καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι καὶ θεραπεύεται. BERG.

545. γοῦν V. γ' οὖν R. Vulgo γάρ.

547. κατέπαρδεν R. κατεπάπαρδεν V. καταπέπαρδεν C. πέπαρδεν Ald.

549. δορυξὸν R.V. et Suidas in ἐσκιμάλισεν. Vulgo δορυξόον.

559. ἔστι codices. γὰρ ἐπὶ Ald.

561. τοὺς λόφους — καὶ τὰς Γοργόνας] Cristas in galeis, quarum usus in bello, ut et clypeorum γοργονώτων. BERG.

562. λιταργιοῦμεν] λιταργειοῦμεν R.V.

563. ἐμπολήσαντες] ἀγόρασον Athenæus 3. p. 119 d. memoria lapsus. Ex hoc loco sumpta videtur glossa Hesychii ἐμπολήσαντες.

565. γοργὸν] Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 86, 26. γοργός: τοῦτο ἀξιοῦσιν ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ὄμματα τοιούτου τάσσεσθαι ἢ ἐπὶ τοῦ κεκινημένου κατὰ πρόσωπον, οὐ μέντοι ἐπὶ τοῦ ταχέος ἢ ἀνδρείου. ἐλέγχει δ' αὐτοὺς 'Αριστοφάνης Εἰρήνῃ. Huic loco melius convenit λιπαρὸς et εὐτραφής, quibus vocabulis Hesychius inter alia γοργός interpretatur.

566. νὴ ΔΓ] νὴ τὸν δί' R.V.Γ.

σφῦρα Bentleius. Libri σφύρα. Vide Arcadium p. 96, 26.

ἄρ' R.V.Γ. Vulgo ἄν.

567. θρίνακες sunt τρίαιναι, *tridentes rastri*, s. *ligones*, idem fere quod δίκελλαι. Mox τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ. V. Hesych. in θρῖναξ. τριαινοῦν est *terram vertere*, τὸ ἄνω κάτω ποιεῖν. Pro *diruere, evertere*, utitur Eurip. in Bacch. 344. θάκους τοῦδ', ἵν' οἰωνοσκοπεῖ, μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν, ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ. BRUNCK.

568. καλῶς — ἀπαλλάξειεν ἂν] Id est, bene curabitur.

570. γήδιον] Hoc grammatici quidam γῄδιον scribunt. De quo dixi in Thesauro Stephani.

573. ἡμῖν] ὑμῖν B.

574. παλασίων B.C. [et R.V.Γ.] recte. Ita apud Hesychium e literarum serie excudi debuit, ubi nunc legitur: πλασία, (scr. παλάσια) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ, πλάθια (scr. παλάθια) καὶ παλάθη. Photius ad hanc glossam citatus: παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα, παλάθην λέγουσι, καὶ παλαθίδα. εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Male in impressis παλλασίων. BRUNCK. παλαθίων Suidas in παλάθαι.

582. ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις, ὦ φιλτάτη] Legebatur ὦ φίλταθ' ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες.

584. ἐδάμην] Legebatur ἐδάμημεν. Ceterum hic versus cum duobus proximis in unum conjungatur.

585. δαιμόνια R. Legebatur δαίμονα. Plut. 675. ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

587. μέγιστον R.V. Vulgo τὸ μέγιστον.

588.—590. Legebatur πᾶσιν ὁπόσοι γεωργι- | κὸν βίον ἐτρίβομεν. μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις. Quæ postrema verba μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις si scripta sunt ab Aristophane, in eum quo transposui locum esse transferenda liquet, indicatis et ante et post ea lacunis.

589. 590. Hæc in unum versum contrahenda, cujus in principio duo pedes exciderunt, velut πάντα παρέχουσ' ἀγαθὰ πᾶσιν ὁπόσοι βίον ἐτρίβομεν γεωργικόν.

591. — 594. πολλὰ — φίλα] Versus unus hexameter.

594. κἀδάπανα] Horatius de vita rustica Epod. 2, 48. *dapes inemtas apparet*. Noster Acharn. 32. ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν, στυγῶν μὲν τὸ ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, ἄνθρακας πρίω, οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδει πρίω, ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα. BERG.

595. χῖδρα] Libri χίδρα. Conf. ad Eq. 806.

596. — 599. Versus unus hexameter.

599. ὁπόσ' Bentleius. Libri ὅσ' præter V, qui ὅσσ'.

600. προσγελάσεται C.R.V. Vulgo προσγελάσονται.

λαβόντ' R.Γ. Vulgo σε λαβόντ'.

601. τοῦτον om. Γ. Pro eo ἤδη est in Ald.

603. σοφώτατοι] λιπερνῆτες memoriæ errore posuit Diodorus 12, 40. ad versum Archilochi aberrans ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε, quo Cratinum in Pytine usum fuisse ex annotatione scholiastæ cognoscitur.

δὴ ξυνίετε] τις ξυνιέτω Diodorus.

605. ἦρξεν ἄτης Seidlerus. Libri et Diodorus αὐτῆς ἦρξε. πρώταρχον ἄτην dixit Æschylus Agam. 1163. Adjectivo ἀτηρὸς utitur Aristoph. Vesp. 1299.

Φειδίας πράξας κακῶς] Vide annotationem ad scholia.

606. μετάσχοι R.V. Vulgo μετάσχῃ.

607. ὑμῶν] ἡμῶν R. et Ald.

609. Μεγαρικοῦ ψηφίσματος] De hoc dictum Acharn. 533.

610. κἀξεφύσησεν Bentleius. ἐξεφύσησε (vel — εν) R.V. et Suidas in h. v. ἐξεφύσησε γὰρ Ald.

612. ἄκουσ' R.V. Legebatur ἤκουσ'.

ἐψόφησεν ἄμπελος] De vite loquitur tanquam de animali, more Æsopico. Ita et de doliis. Vult autem dicere, agros esse vastatos et vites excisas: κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα,

inquit rusticus ille in Acharn. 511. dicens, se propterea infensissimum esse Lacedæmoniis, qui sæpe impressionibus factis in agrum Atticum omnia vastarunt. Vide mox 628. BERG.

615. *πεπύσμην*] *'πεπύσμην* C.

616. *ἠκηκόη*] Libri *ἠκηκόειν*. Correctum ex scholiastæ annotatione, *τὸ δὲ ἠκηκόειν* (corrig. *ἠκηκόη*) *οὕτω Φρύνιχος διὰ τοῦ η ἀναγινώσκει*.

620. *ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας*] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 42, 6. *ἠγρίωνται καὶ σεσήρασιν ἐπ' ἀλλήλους* (scr. *ἀλλήλοις*): *τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους κυνῶν*.

623. *αἰσχροκερδεῖς*] Euripides Androm. 445. de Spartanis, *οὐκ αἰσχροκερδεῖς; οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν | γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί;* BERG.

διειρωνόξενοι] In Av. 1013. *ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται*. BERG.

627. *ἂν* additum ex R.V.

ἀνδρῶν] *ἀνδρῶν γε* Ald.

628. 629. Trygæo, 630. 631. choro tribuit R. Vulgo inversæ personarum vices.

628. *κορώνεων*] *κορώναιον* R.V. Est ficuum species, de qua vide schol.

629. *'φύτευσα κἀξεθρεψάμην* Bentleius. Libri *φυτεύσας ἐξεθρεψάμην*.

630. *μέλ'*] *μέλε'* R. *μέλε* Γ.

γε δῆτ' Bentleius. *δῆτά γ'* Ald. *δῆτ'* C.R.V.Γ.

631. *ἐξμέδιμνον*] De hoc composito vid. Lobeck. ad Phryn. p. 414.

632. *κᾆτα δ'*] *κἀνθάδ'* Dobræus. Non opus.

ἐκ τῶν ἀγρῶν] Nempe initio belli, quum omnes in urbem commigrarent. Vid. ad Eq. 792. BERG.

633. *ἐμάνθανεν* R.V. Legebatur *ἐλάνθανεν*. *μ* superscriptum in Γ. Utramque scripturam memorat scholiasta.

635. *τοὺς λέγοντας*] Oratores in concione populi.

637. *δικροῖς*] Suidas: *δικροῖς, διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις* Ἀριστοφάνης· *δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι· τὴν Εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι· ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην*. BRUNCK. De accentus inconstantia *δικροῖς* et *δίκροις* vide Lobeck. ad Phryn. p. 233. 234.

638. πολλάκις] Vide Thucyd. 4, 41. DOBRÆUS.

639. τοὺς παχεῖς] Talis ille est, cui exitium minatur judicum chorus Vesp. 287. καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης, ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς. Maxime autem illos aggrediebantur sycophantæ, qui essent simpliciores et simul divites v. Eq. 260. et 265. quæ ibi ad Cleonem spectant; nam is talia docte norat facere. BERG. De verbo σείειν, quod dicitur de sycophantis, qui alios vexant et exagitant, vid. Photius p. 504, 25.

640. ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου] *quod cum Brasida sentiat eique sit addictus*. Iste erat admodum prudens imperator, eoque efficiebat, maxime quo tempore in Thracia erat, ut multi ab Atheniensibus ad Lacedæmonios deficerent. Hinc sycophantæ Athenis sæpe arripiebant occasionem, ut etiam innocentes insimularent, quasi cum eo conspirarent. In Vesp. 473. ὦ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστὰ καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ. BERG.

φρονοῖ C.R.V.Γ. Vulgo φρονεῖ.

Βρασίδα Suidas in Βρασίδας. Vulgo Βρασίδου. Quod revocandum. Conf. ad Lys. 1153.

643. ἅττα Florens Christianus. Libri ἅττ' ἄν.

διαβάλοι] Ita dixit pro παραβάλοι, quod *objicere* sive *projicere cibum* est canibus aut aliis bestiis: et hoc verbum erat ponendum, quia similitudo est a canibus, cum cibus eis projicitur; sed quasi errans utitur verbo διαβάλλειν *calumniari*, quia rhetores isti sycophantæ per calumnias efficiunt, ut innocentibus bona sua extorqueantur. BERG. διαβάλλοι V. Ald.

644. ἐτύπτονθ' R.V. et scholiasta. Legebatur ἔτυπτον.

645. ἐβύνουν R.V.Γ, Hesychius, Suidas et Zonaras in ἐβύνουν. Vulgo ἐβύουν.

τὸ στόμα] In Plut. 379. τὸ στόμα ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων. Cratinus ap. schol. ad Eq. 523. εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασι. BERG.

648. βυρσοπώλης] ὁ βυρσοπώλης C.R.V.

650. ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος R.V. ἔστ' ἐκεῖνος B. ἔσται κεῖνος ('κεῖνος Γ.) C.Γ. τις ἔστ' ἐκεῖνος Ald.

ἁνὴρ] ἀνὴρ, libri.

ἀλλὰ σός] Erat enim Mercurius etiam νεκροπομπός. Et Cleo jam erat mortuus. BERG.

654. κύκηθρον] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 48, 28.

κύκηθρον: ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα κυκῶντος καὶ ταράττοντος. Femininam formam κυκήθρα ponunt Hesychius, Photius aliique grammatici.

655. ἀπαξάπαντα] ἅπαξ ἅπαντα R.

656. σεαυτοῦ] σαυτοῦ R.

657. Ad personam Pacis, quæ muta introducitur. BERG.

658. εἴποι] εἴποιμι R.

661. αὐτοῖσι] αὐτοῖς R.V.Γ, recte, si πρὸς ἔμεγ' scribatur.

663. εἶεν R.V.Γ. et scholiasta. Legebatur εἰέν γ'. Æschylus Choeph. 655. εἶεν, ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος, πόθεν;

665. μετὰ τὰν Πύλῳ] Postquam cepissent Athenienses Sphacteriam, insulam Pylo vicinam (Pylum autem antea occupaverant) et captivos ex ea duxissent trecentos Laconas, quorum plerique erant ex nobilioribus, Lacedæmonii aliquoties legatos miserunt Athenas de pace, qui re infecta sunt dimissi. Thucydides 4, 41. ἐπρεσβεύοντο πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐπειρῶντο τήν τε Πύλον καὶ τοὺς ἄνδρας κομίζεσθαι. οἱ δὲ μειζόνων τε ὠρέγοντο καὶ πολλάκις φοιτώντων αὐτοὺς ἀπράκτους ἀπέπεμπον. ταῦτα μὲν τὰ περὶ Πύλον γενόμενα. BERG.

667. τρὶς ἐν τἠκκλησίᾳ] τρεῖς ἐν τῆι κλησίαι R.

669. ἐν τοῖς σκύτεσιν] Facete: id est, coriarius Cleo rempublicam tum regebat. BRUNCK. Conf. Eq. 795.

672. κἄσπευδεν] κατέσπευδεν V.

674. οὖν om. R.

675. ψυχὴν B. ψυχήν γ' R. Ald. ψυχήν τ' C.Γ.

676. οὗπερ Bentleius. ὅπερ C.R.V.Γ. ὥσπερ B. Ald.

678. Notissimus clypei abjector Cleonymus, in quem facetus hic est jocus e similitudine vocum petitus ἀποβολιμαῖος et ὑποβολιμαῖος. BRUNCK.

680. πυκνί R.V.Γ. Vulgo πνυκί. Vid. ad Eq. 165.

682. ποῖ R.V. σου Ald. om. C.Γ.

684. ἐπεγράψατο] Hoc verbum proprie usurpatur de inquilinis, quos habere oportebat προστάτην. BERG.

689. γενησόμεσθα] γενησόμεθα B.

γενησόμεσθα. ΕΡΜ. τίνι τρόπῳ;] Legebatur γενησόμεσθα τρόπῳ τινί. Postrema verba duo Mercurio tribuit R.

690. λυχνοποιὸς] Nub. 1065. Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων —.

694. κατέλιπεν] κατέλειπεν V.

695. πράττει C.R.V.Γ. πράττειν B. πράττοι Ald.

699. κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι] Versum proverbialem poetæ ignoti θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι memorant Plutarch. Mor. p. 405 b. Theophilus ad Autol. 2, 9, scholiasta Eurip. Phœn. 398. De φιλαργυρίᾳ Simonidis copiosa est annotatio scholiastæ.

ἐπὶ ῥιπὸς C.R.V.Γ. ἐπὶ τῆς ῥιπὸς Ald.

700. δαί C.Γ. Reliqui libri δέ.

ἀπέθανεν] Brevi ante hanc fabulam actam tempore. Ultimam ejus fabulam Πυτίνην fuisse constat, actam olympiadis 89. anno primo.

701. ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον] Nihil de hac incursione ab historicis proditum vidi: quod non mirandum, quum Lacedæmonii fines Atticæ non raro illis temporibus infestaverint. Aristides vol. 1. p. 387, 10. σκέψασθε δὴ καὶ τόδε, ὅτι Λακεδαιμόνιοι καθ' ἕκαστον ἔτος ἐμβάλλοντες εἰς τὴν Ἀττικὴν οὐκ ᾐσχύνοντο ἀναχωροῦντες, τοσαῦτα ὅσα ἠδύναντο βλάψαντες. Absurde scriptor περὶ κωμῳδίας p. xi. ed. Kust. de prima Lacedæmoniorum invasione cogitavit, quæ archonte Pythodoro facta est, id est olympiadis 87. anno primo, vivo atque vigente Cratino.

703. ἰδὼν] ὁρῶν B. In ἰδὼν consentiunt grammaticus modo citatus et Suidas in ἐξηνέσχετο. Notatur autem his verbis Cratini vinositas.

705. ἀφησόμεσθα R. Vulgo ἀφεξόμεσθα.

711. τῆς Ὀπώρας κατελάσας] In Eccles. 1082. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ; BRUNCK. καταγελάσας V. corr. Idem vitium apud Ælian. epist. 7. τῆς Ὀπώρας οὖν καταγελάσαι τί ἀδικῶ; correxit in annotatione ad locum Ecclesiaz. Kusterus.

712. βληχωνίαν] Pulegium dicitur valere contra mala, quæ ex nimio esu pomorum oriuntur. Forte et aliquid obsceni subest; nam βληχὼ etiam dicitur τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ex Lysistr. 89. Tale quid est, quale in ῥοφήσεις ζωμὸν v. 715. latere videtur. BERG.

714. ἥσπερ ποτ' ἦν] Schol. ἡ γὰρ βουλὴ τὰς θεωρίας ἐξέπεμπε.

715. βουλὴ σὺ scholiasta. Libri σὺ βουλή.

716. ῥοφήσει Elmsleius ad Acharn. 278. Libri ῥοφήσεις.

ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν] Quia in triduum supplicationes decerni solebant. BRUNCK.

722. Euripidis ex Bellerophonte versus.

724. *τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται*] Schol. *ἀμβροσίαν ἀντὶ τοῦ, τὴν κόπρον.* Nec apud deos manenti scarabæo suavius quidquam dari poterat, juxta illud, quod dixit famulus initio fabulæ: *ἑτέραν δὸς παιδὸς ἠταιρηκότος.* | *τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.* BRUNCK.

725. *θάρρει*] Male vulgo *θάρσει,* quod tragicis relinquendum. BRUNCK.

728. *ἑστυκότες*] Perperam in B. *ἑστηκότες.* Frequens ista permutatio. Vide ad Thesm. 158. BRUNCK.

729. *σκεύη*] Enumerata v. 299.

732. *φυλάττετε* V. *φύλαττε* R.Γ. Vulgo *φύλαττε σύ.*

ἀνδρείως] *ἀνδρίως* R.

733. Videtur alius cujuspiam poetæ versum non optimum ridere: qua sola ratione explicari posse videtur cur tetrametrum trochaicum anapæstis admiscuerit.

ἦν] *ἤν* V.

ἔχομεν] *ἔχωμεν* C.V.

λόγων] *λόγον* B.R.

ὅσα τε νοῦς ἔχει C.R.V.Γ. *χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε* B. *χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει* Ald.

734. *τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους*] Thucyd. 5, 50. *Λίχας ὁ Ἀρκεσιλάου Λακεδαιμόνιος ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι* etc. Vid. Valckenar. ad Herodot. 8. 59. DOBRÆUS.

736. *θυγάτερ Διὸς*] Minervam dicit. *θυγατέρα* V. Idem vitium in versu Simonidis apud scholiastam, *δεῖ δ' ἄρα τιμῆσαι, θυγάτερ Διὸς, ὅστις ἄριστος* | *δήμῳ Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.*

740. *τοῖς*] *τοὺς* R.

742. *τυπτομένους*] Conf. Nub. 542.

743. *παρέλυσεν* R.V. Vulgo *κατέλυσεν.*

744. *οὕνεκα*] *εἵνεκα* V.

745. *εἶτ' ἀνέροιτο* Bentleius. *ἐπανέροιτο* libri et Suidas in *σύνδουλος.*

747. *ἐς*] *εἰς* libri.

τὸ νῶτον Suidæ in *ὑστριχίς.* *τὸν νῶτον* R.V.Γ. Vulgo *τὰ νῶτα.*

749. *κἀπύργωσ'*] Ran. 1004. de Æschylo, *ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά.* BERG.

751. — 759. Hos versus leviter mutatos huc transtulit ex parabasi Vesparum 1029. — 1037.

752. ἐπεχείρει R.Γ. Vulgo ἐπιχειρεῖ.

756. οἰμωξομένων] οἰμωζομένων B.

ἐλιχμῶντο R.V, Suidas in Κύννα, et Vesp. 1033. Legebatur ἐλιχνῶντο. Scholiasta, δέον δὲ εἰπεῖν, ἐλιχμῶντο, ἐλιχνῶντο εἶπε διὰ τὸ λίχνον τῶν κολάκων. Hesychius, ἐλίχνων (scr. ἐλιχνῶντο): τοῦτο πεποίηται ἐπὶ τοῦ λιχνεύειν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ.

758. καμήλου] καμίνου R.V.Γ.

759. τοιοῦτον] τοιοῦτ' R.Γ. γρ. τοιοῦτον δ' Γ.

760. ἄλλων] De hoc usu adjectivi vid. Elmsl. ad Soph. Œd. T. 7.

νήσων] Ægina potissimum insula intelligenda, quæ patria fuit Aristophani.

οὕνεκα Brunckius. εἵνεκα libri.

761. μοι om. B. Ald.

ὑμᾶς εἰκὸς] εἰκὸς ὑμᾶς Ald. ὑμᾶς εἰκὸς δὴ B.

768. ξυσπουδάζων] ξυνσπουδάζων R.

771. Plutarch. Mor. p. 634 d. σκώπτειν γὰρ ἑαυτὸν δοκῶν ἐκεῖνον ἀλύπως ἐνουθέτησε. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν ἔνιοι τὴν πικρίαν ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτοὺς, ὡς Ἀριστοφάνης εἰς τὴν φαλακρότητα.

774. ἀνδρὸς] Corrigendum λαμπρὸν ex annotatione scholiastæ, λαμπρὸν διὰ τὴν φαλακρότητα. ἢ εὐπαρρησίαστον. Equit. 550. ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων | κατὰ νοῦν πράξας | φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ.

783. Καρκίνος — μετὰ τῶν παίδων] Vid. Vesp. 1501.

785. ὑπάκουε Bentleius. Libri ὑπακούσῃς.

790. σφυράδων] Hesychius, σφυράδες: τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων· οἱ δὲ σπυράδας. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 361. BRUNCK.

ἀποκνίσματα] ὑποκνίσματα R.

μηχανοδίφας] Xenoclem, Carcini filium, tangit, cujus in tragœdiis multus fuerat machinarum scenicarum usus: de quo vide schol.

794 — 796. καὶ γὰρ — ἀπάγξαι] Hæc in unum versum conjungenda pariterque in antistropho.

795. τὸ δρᾶμα] In scholiis: δρᾶμα δὲ ἐποίησε τοὺς Μύας, διὰ τοῦτο καὶ γαλῆν εἶπεν ἀπάγξαι. Vult autem dicere, victum esse Carcinum in commissione illius fabulæ. BERG.

797. *τοιάδε — καλλικόμων ὑμνεῖν* ex Stesichoro, cujus verba apposuit scholiasta. *δαμώματα* idem interpretatur *τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα*.

800. *ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν — κελαδῇ*] Hæc quoque ex Stesichoro adumbrata. *ἠρινᾷ* Ald.

803. *Μόρσιμος*] Malus poeta, de quo vid. Ran. 152. BERG.

804. *Μελάνθιος*] Et hic poeta fuit tragicus. Inter helluones eum numerat v. 1009. In Av. 151. leprosum fuisse significat.

808. *ἀδελφός*] Libri *ἀδελφός*.

814. *τραγομάσχαλοι*] Acharn. 852. *ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν πατρὸς Τραγασαίου*.

ἰχθυολῦμαι] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 43, 23. *ἰχθυολύμης ἄνθρωπος: ἐπί τινος λίχνου καὶ περὶ ἰχθύων ἐδωδὴν μεμηνότος*.

819. *ἐλθεῖν ἦν ἄρ'* R.V.Γ. Vulgo *ἦν ἐλθεῖν ἄρ'*.

820. *ἔγωγέ τοι*] *ἐγὼ δέ τοι* Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1411. et Joannes Alex. *τον. παραγγ.* p. 14, 23: sed *ἔγωγέ τοι* Herodianus in Aldi Hortis Adon. fol. 201. verso.

τὼ R.V. et grammatici illi. Vulgo *τά*.

822. *ἀπὸ τοὐρανοῦ* R.V.Γ. Vulgo *ἀπ' οὐρανοῦ*.

'φαίνεσθε] Vulgo *φαίνεσθε*. *φαίνεσθαι* R.Γ.

824. OIK.] *θε*, R.

ὡς ἐγὼ 'πυθόμην] *ὡς ἔγωγ' ἐπυθόμην* R.V.Γ. Fortasse *ὥς γ' ἐγὼ 'πυθόμην*.

829. In Avibus introducit dithyramborum poetam Cinesiam alas petentem, ut sublime volans possit captare prooemia, v. 1383. *ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς*. Ad quem alter: *κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ὑμῖν ἡ τέχνη*. BERG.

830. *ξυνελέγοντ'*] *συνελέγοντ'* scholiasta Platonis p. 363. ed. Bekk.

831. *ἐνδιαεριαυεριυηχέτους*] Id est *ἀερόνηχεῖς*· nisi quod habetur ibi *ἔνδιος*, i. e. *serenus, lucidus* et *ἀνήρ*. Vox *ἀερονηχεῖς* occurrit in Nub. 336. ubi etiam ridet dithyrambos: *ἀερίας διερὰς γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς*. BERG. *ἐνδιαεριαυεριυηχέτους* R.V. Scholiasta, *Δίδυμος δὲ πεπλάνηται λέγων αὐεριυηχέτους· οὐ γὰρ λέγουσιν αὐέρα οὗτοι*. *ἐνδιαεριαιεριυηχέτους* Suidas in

διθυραμβοδιδάσκαλοι. Fr. Thierschio in Actis Academiæ Bavaricæ (a. 1835.) vol. 1. p. 709. scribendum videtur τὰς ἐνδιαεριεαρινηχέτας τινάς, vocabulum ex ἔνδιος, ἀὴρ, ἐαρινὸς et ἠχέτης compositum, cujus partem postremam sumptam esse ab Hesiodeo (Ἔργ. 580.) ἠχέτα τέττιξ, qui δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατεχεύατ' ἀοιδήν. Intelligi igitur ἀναβολὰς per liquidum aërem verno tempore resonantes. Tertia vocabuli syllaba ab ἀήρ ducta quum longa esse debeat, scribendum certe erat ἐνδιαερεαρινηχέτας. Sed ultimas syllabas ab νήχεσθαι recte derivare videtur Berglerus comparato ex Nubibus ἀερονηχεῖς. De ἐαρινός vel ἔαρ si recte cogitavit Thierschius, scribendum erit ἐνδιαερεαρινηχέτους, vel ἐνδιεαριναερινηχέτους.

835. Ἴων ὁ Χῖος] De Ionis memoria optime meritus est Bentleius in epistola ad Millium p. 50. Fecerat Ion dithyrambum cujus initium ab schol. et Suida prolatum, ἀοῖον ἀμεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν, ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον. Inde comici jocus. BRUNCK.

836. ὡς δ' ἦλθ', εὐθέως R. V. Γ. Vulgo ὥστε γ' εὐθέως.

838. διατρέχοντες ἀστέρες] Qui διᾴττοντες ab Aristotele aliisque dicuntur.

838. — 892. om. Γ.

841. ἰπνοὺς] Glossæ: ἰπνὸς, *furnus, laterna*. Scholia ad Plut. 816. ὁ δ' ἰπνὸς τὸ μαγειρεῖον ἢ ἡ καπνοδόχη, ἢ ὁ φανὸς ὡς τὸ, Ἔν τε etc. Ad hunc in Pace locum scholia: οὓς νῦν ἡμεῖς λαμπτῆρας ἢ φανοὺς καλοῦμεν. BERG.

844. τ' ἐμοὶ Brunckius. τέ μοι libri.

847. ταύτα Brunckius. Libri ταῦτα.

τοὐρανοῦ R. V. Vulgo τῶν οὐρανῶν. Quo plurali utuntur scriptores ecclesiastici.

855. κἀνθάδε] κανα δε C. καὶ κανᾶ B. Ald.

856. γ' om. B.

858. τὰ νῦν τάδε] Eurip. Heracl. 641. εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε. ubi vide Elmsleium.

864. εὐδαιμονέστερος] εὐδαιμονίστερος R.

φανεῖ Bentleius. φανεὶς libri, qui versum hunc Trygæo adscribunt. Chori esse vidit Bentleius.

τῶν Καρκίνου στροβίλων] Ita vocat Carcini filios, ludens in homonymia voc. στρόβιλος, quæ et *nucem pineam* significat et *saltationis* genus quoddam, quia erant saltatores; simili ratione

eosdem istos vocat ὀρχίλους Vesp. 1513. ludens in vocibus ὀρχεῖσθαι *saltare* et ὀρχίλος *orchilus, avicula quædam.* BERG.

865. 'πιβὰς R.V. et Suidas in ὄχημα. Legebatur βάς, versu tetrametro οὔκουν — βάς.

866. ἐν τοῖς ἀγροῖς R.V. Legebatur ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς, versu tetrametro ἔσωσα — αὐτούς.

867. ὄντας om. V.

κινεῖν] Scribendum βινεῖν cum Florente Christiano.

868. OIK.] θε, R.

καὶ τὰ] κἄτα R.

869. σησαμῇ] σησάμοις B.

872. ἀνύσαντε τῇ βουλῇ τι ταυτηί. OIK. τί φῄς;] Legebatur ἀνύσαντε τῇ βουλῇ. OIK. τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς; Correxi ex R.V, quorum R. ἀνύσαντε τῇ βουλῇ ταυτηϊ. θε, τί φῄς; V. autem ἀνύσαντε τῇ βουλῇ τι ταυτηνί. οἰκ. τί φῄς; Recte habet ταυτηί: nam præsens est βουλή. τι cum ἀνύσαντε conjungendum.

873. 874. Trygæo dat V.

874. ὑποπεπωκότες B. et scholiasta. ὑποπεπτωκότες C.R.V. Ald.

876. πρωκτοπεντετηρίδα] Quia *Brauronia* quinto quoque anno agitabantur. Vide Meursium in Græcia Feriata. BRUNCK.

879. Locus paulo obscurior. Conspecta Theoria, famulus libidine inflammatus, ne rumpatur tentigine, manu utitur amica. Inde facile omnia explicantur. BRUNCK.

882. αὐτὸς ἐς μέσους Seidlerus. αὐτοὺς ἐς μέσους R.V. Legebatur ἐς μέσους αὐτούς.

885. Vide secundam parabasin *Equitum* v. 1274. BRUNCK.

886. Idem versus Eq. 155.

890. ἀνάρρυσις vocabatur secundus *Apaturiorum* dies. Sed obscena in his est allusio ad τὴν τοῦ σπέρματος ῥύσιν. BRUNCK.

891. ὅρα] Legebatur ὁρᾶτε.

τοὐπτάνιον] ὀπτάνιον *coquinam* significat. *Sed impudentissimus iste obscenas interea partes* Theoriæ *monstrat. Propterea dixit* κεκάπνικε. *Nam pars illa tanquam fumo nigra est,* διὰ τὰς τρίχας. E notis Florentis. BRUNCK.

ἡμῖν] R.V. Vulgo ὑμῖν.

ὡς om. B. ὡς καλὸν ἡμῖν V.

892. ἐντεῦθεν γὰρ ἦν — ποτέ] Legebatur ἐνταῦθα γὰρ — ποτ' ἦν.

894. δ'] Legebatur γ'. θ' R.

897. πλαγίαν — ἑστάναι] Hic versus accessit ex R.

παγκράτιον] παγκράτειον R.

ὑπαλειψαμένοις] ὑπολειψαμένοις V.

899. ἄξετε] ἐξετε R. ἕξεται Γ.

900. ἵνα δὴ R.V. ἡνίκα C. ἡνίκα γε B. ἡνίκα δὲ Ald.

κέλης κέλητα] Horatius Serm. 2, 7, 50. *Clunibus aut agitavit equum lasciva supinum.* In Vesp. 499. κἀμέ γ' ἡ πόρνη ὅτι κελητίσ' ἐκέλευον, ἤρετο εἰ τὴν Ἱππίου τυραννίδα καθίσταμαι. BERG.

901. ἀνατετραμμένα] In Ran. 543. ἐν στρώμασιν Μιλησίοις ἀνατετραμμένος κινῶν ὀρχηστρίδα. BERG.

896. — 902. Nihil est in superioribus, quod facile non intelligatur e notis in præcedentes fabulas. τετραποδηδὸν ἑστάναι schema innuit, de quo ad Lys. 231. et ad Eq. 1386. κέλης in re venerea quid sit, declaratum in nota ad Lys. 60. Faceta in metaphora pergens, ἅρματα v. 901. dicit pro σώματα. Explicatur προσκινήσεται e *Lysistratæ* v. 227. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι. Denique languentis penis post rem peractam imago postremis versibus depingitur. BRUNCK.

904. περὶ] περὶ δὲ R.

καμπαῖς] κάμπαις Γ. Ald.

906. θᾶσ'] θέασ' R.V.Γ. ἴδ' Ald. Hoc est ἴδ', quod posuit Brunckius. Quum θέασαι disyllabum per synizesin, qua comici non utuntur, pronunciari nequeat, Dorica forma θᾶσαι, qua in sermone vulgari usi esse videntur Attici, et huic loco restituenda fuit et Thesm. 280. ὦ Θρᾷττα, θᾶσαι, καομένων τῶν λαμπάδων, ubi libri numeris minus ele[illegible] θέασαι. et Eccles. 270. ὥσπερ τὸν ἄνδρα θᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκ[illegible] —.

[illegible]ς] *Prytanum avaritiam* [illegible] *qui gratis peti-* [illegible] *in Senatum admitterer*[illegible] [illegible]*rum forensium* [illegible]*tes. Vulgo enim dic*[illegible] [illegible]χειρία ἐστὶν, οὐ [illegible] *Etsi non tam a*[illegible] [illegible]χειρίαν, quam [illegible] χερσίν. Verba su[illegible] [illegible]*titi* ad Leg. [illegible] iam ad ὑπέχειν τη[illegible] [illegible]d προτεί-

νειν dixit Thesm. 937. *ὦ πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς | κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ.* BRUNCK.

907. *προῖκα*] *προῖκ' ἂν* R.V.Γ.

908. *ἐκεχειρία* sunt *induciæ* et metaphorice *feriæ* et *vacationes* quævis; nunc alludit etiam ad *ἔχειν τι ἐν τῇ χειρὶ παρὰ τῶν δεομένων,* ut dicit schol., i. e. *habere aliquid* (scil. munusculi) *in manibus,* ab iis qui volunt introduci in Senatum. BERG.

910. *πολίτης*] Scribendum *πολίταις* cum Hermanno Elem. doctr. metr. p. 420.

911. *γ' ἐστὶ*] *ἐστὶν* R. *ἐστὶ* Γ.

916. *φήσεις γ', ἐπειδὰν*] *φήσεις ἐπειδὰν* R.V.Γ. et Suidas in *λεπαστή*: quod recepi addito *γε*, ut v. 1350. *φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς* — et Equit. 1388. *φήσεις γ', ἐπειδὰν* —. *φήσεις τί δῆτ' ἐπειδὰν* B. Ald. Corrupte apud Athenæum 11. p. 485 a. *τί δῆτα νηπίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν.*

οἴνου νέου R.V. et Suidas. Aberat *νέου.*

919. *Τρυγαῖος* om. Ald.: habent B.C.R.V.

ἀθμονεὺς] *ἀθμονεὺς* libri.

920. Legebatur *τὸν δημότην ὅμιλον.* Ejeci *ὅμιλον,* additamentum correctoris metrici, duos restituentis tetrametros alterum *δεινῶν* — *ὅμιλον,* alterum *καὶ* — *παύσας.* Similiter stropha interpolata fuit v. 865. 866.

922. ΧΟΡ.] *θε,* R.

923. *χύτραις ἱδρυτέον*] Subintellige *ἀθάρης* aut *φακῆς* aut *ὀσπρίων*, aut simile: solebant enim pultem coquere aut legumina, cum erigerent statuam aliquam aut aram, et id dicebatur *ἱδρύειν χύτραις.* Sic Plut. 1198. *τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε.* BERG.

924. *μεμφόμενον Ἑρμίδιον*] Hermula, quæ queritur se coli vili ritu. BECK. Vid. schol.

926. *δέοι*] Scribendum *δέῃ.*

928. *Θεογένους*] Scribebatur *Θεαγένους,* quam formam etiam quattuor alios in locos comici (Avium v. 822. 1127. 1295. Lysistr. v. 63.) invexerunt librarii, sed intactum reliquerunt *Θεογένης* in Vesp. v. 1183. Eadem librorum discrepantia in Thucydidis, Xenophontis aliorumque scriptis est, sed ut *Θεαγένης* plerumque in deterioribus, *Θεογένης* in antiquis codicibus legatur, commendatum illud etiam marmoris Sandvicensis auctoritate.

ὑηνία] Vid. schol. Equit. 986.

929. τῷ R. Vulgo τί.

930. Ἰωνικὸν] Attici enim dicunt οἶς, Iones ὄϊς. BERG.

931. ῥῆμ' R.V. Legebatur ῥῆμά γ'.

οὖν Elmsleius ad Acharn. 335. Libri γ'.

932. λέγων Berglerus. Libri λέγει.

939. θεὸς om. Ald.

θέλῃ R.V.Γ. et Suidas in πάνθ' ὅσ' ἄν. Vulgo θέλῃ γε.

942. θύρασι R.V. et Suidas in βωμός et θύρασι. Vulgo θύραισι.

943. ἐπείγετε] ἀπείγετε Ald.

945. μετάτροπος αὔρα] Euripides Electr. 1147. Ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων. Æschylus Pers. 947. δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοί. BERG.

947. Terminantur hi anapæsti versu iambico, ut in Av. 1322. 1334.

948. — 1011. om. B.C.Γ. Ald. Ex libro Ravennate primus edidit Antonius Francinius in editione Florentina a. 1525.

948. ΤΡΥΓ.] θε, R.

949. πλὴν τὸ πρόβατον] Quasi dicas: et ephippium et frenum habeo, tantum equum non habeo, ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα. Neque hodie certe mactabitur illa ovis, etsi omnia ad sacrificandum parata sunt, ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὸν παρέχοντα infra 1020. BERG.

951. Χαῖρις] Vid. ad Acharn. 16.

952. αὐλῶν] αὐλήσων libri et Suidas in Χαιριδεῖς.

953. σάφ'] Legebatur τοῦτ' εὖ. Hoc et αὐλήσων qui posuit, versus iambicos dimetros facere voluit. Similes interpolationes notavimus supra 865. 866. 920.

957. ἐπιδέξια Brunckius. ἐπὶ δεξιά vulgo. ἐπιδεξιὰ R. Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1360. p. 311. Lobeck. ad Phryn. p. 259.

958. ΟΙΚ.] θε, R.

959. δαλίον] Libri δᾳδίον. Scholiasta, οὕτω διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν γράψας λέξιν ἀναγινώσκει. Brunckius " Suidas veram " hujus loci lectionem adfirmat. δαλίον. οὕτως οἱ κωμικοὶ διὰ " τοῦ λ. Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν " ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δαδίον γράφουσι. Erudita est " ad illum Suidæ locum Kusteri nota. Hesychius: δαλίον.

" δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν " χέρνιβα, καὶ περιρραίνειν τὸν βωμόν. Hujus moris mentio est " apud comicum in Lys. 1129. οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος | βωμοὺς " περιρραίνοντες — . Et apud Euripidem Hercule Fur. 930. " μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, | εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, " Ἀλκμήνης τόκος."

ἐμβάψω] ἐμβάμψω R.

960. σὺ — λόγων] εὖ — λόγων scholiasta Townlei. et Victor. Hom. Il. ι, 458.

962. τοῖς] τοῖσι vulgo. τοῖσιν R.

τῶν κριθῶν] Videtur facere comicus, quod alias indecorum esse ait: nempe sparsionibus risum captare: nempe in Plut. 797. οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλόντ' ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. Sed h. l. admodum scite id facit, ludens in homonymia vocis κριθή, quæ et hordei granum significat et membrum virile; nam lepidum est, cum dicit mulieres non accepisse κριθήν, sed fore, ut sub vesperam eis dent viri. BERG.

966. γ' additum ex R.

εἰς codex Victorianus. Vulgo ἐς hic et Eccles. 1047.

967. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

968. Adludit ad sacrificiorum ritum, in quibus præco clamabat τίς τῇδε; Respondebat vero sacris operantium turba πολλοὶ κἀγαθοί. BRUNCK.

970. ΟΙΚ.] θε, R.

978. — 986. choro tribuit Brunckius. Male.

981. ἐκεῖναι] αἰκεῖναι R.

982. παρακύπτουσιν] Eadem fere sententia Thesm. 797. BERG.

986. ἡμᾶς] ἡμῖν V.

992. Λυσιμάχην] Nempe ut ex re nomen habeat. Sic in Lys. 554. οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι. BERG.

1003. κἀκ Βοιωτῶν] Conf. Acharn. 860. — 894.

1005. Κωπᾴδων] Libri κωπαΐδων.

1007. τυρβάζεσθαι] Cum dativo ut ὠστίζεσθαι in Acharn. 844. ubi etiam de turba in foro opsonantium, οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ. BERG.

1008. Morychi et Glaucetæ helluonum simul meminit Plato comicus ap. schol. ad Nub. 109. ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαί-

μων ἔφυς, καὶ Γλαυκέτης ἢ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, οἳ ζῆτε τερπνόν. Cæterum observandum, ut in eodem isto loco Glaucetes vocatur *psetta*, quod est piscis genus, ita eumdem vocari *cetum* in Thesm. 1062. Κήτει Γλαυκέτῃ βορὰ πρόκειμαι· quia est helluo piscium. Morychi etiam tanquam helluonis piscium noster meminit Acharn. 887. ubi anguillam dicit φίλην Μορύχῳ. De Telea vid. in Av. ad v. 169. BERG.

1009. Μελάνθιον] Vid. 804. — 810.

1012. Μηδείας] Hæc ex Melanthii ipsius Medea, quam scripserit, esse oportet. Schol. affert locum ex Eurip. Medea: ὦ δύστηνος κ. τ. λ. Exstat similior locus Iph. Taur. 153. ὠλόμαν ὠλόμαν [ὀλόμαν ὀλόμαν]· οὐκ εἴσ' οἶκοι πατρῷοι· οἴμοι φροῦδος γέννα. BERG.

1013. ὀλόμαν ὀλόμαν] ὠλόμαν ὠλόμαν Ald.

ἀποχηρωθεὶς V. ἀποχειρωθεὶς libri reliqui et Suidas in μονῳδεῖν.

1014. ἐν τεύτλοισι λοχευομένας] ἐντετευτλανωμένης dixit Acharn. 894.

1017. OIK.] θε, R.

1020. ἀλλ' εἴσω φέρων] Sic. in Av. 1056. sacerdos, qui hircum mactaturus erat: ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενί· θῦσον εἴσω τοῖσι θεοῖσι τὸν τράγον. BERG.

1023. σοι R.V. Vulgo δή. γρ. δὴ V. Post χρὴ indicavi lacunam. Nunc mihi probabilius videtur ejecto τοίνυν versus initium statuendum esse σέ τοι θύρασι χρὴ μένοντα (vel μένοντ'), excidisse autem partem alteram.

θύρασι] Libri θύραισι. Vid. Elmsl. ad Eurip. Medeam p. 157.

1025. πρόσφορα πάντ' R. Vulgo πρόσφορ' ἅπαντ'.

1029. ὁπόσα] ὁπόσ' ἂν R.V.

χρεὼν] χρεών ἐστι C.R.V.Γ. et Suidas in τί γάρ. Vulgo ἐστι χρεών. ἐστι apud Suidam omittunt libri aliquot.

τὸν C.R.V.Γ. et Suidas. Vulgo τόν γε, versu dimetro ἐστὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον.

1030. Post σοφῇ excidit anapæstus vel spondeus unus.

πορίμῳ τε C.R.V.Γ. πορίμῳ Suidas. καὶ πορίμῳ Ald.

1031. τὸν Στιλβίδην] Fuit Stilbides haruspex celebris, quem Athenienses ad expeditionem Siculam secum duxerunt. Illius meminit etiam Eupolis in versibus a scholiasta prolatis: τίν'

οὖν μετέλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων; | πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης; Dixerat paulo ante Trygæus: *Nonne tibi videor, ut peritus haruspex, cremia ponere?* Nunc vero in eodem persistens joco ait: *Incensi ligni fumus haruspicem lædit.* Sed pro *haruspice* Stilbidem nominat. Nulla hic allusio ad στίλβειν *splendere*, quod esset perpol quam frigidum. BRUNCK.

1033. τίς οὖν ἂν οὐκ] Legebatur τίς οὐκ ἄν. τίς ἂν οὖν οὐκ R.V. τίς ἂν οὐκ Γ.

1037. οὐχὶ μὴ παύσει] οὐχὶ πεπαύσει Ald.

ὦν] ἂν B.C.Γ. Ald.

1040. θυλήματα] θηλύματα R.Γ.

1043. αὐτά R.V. Vulgo ταῦτα.

1047. οὗτος R. Vulgo αὐτός.

1050. κνῖσαν R. κνίσαν V.Γ. Vulgo κνίσσαν.

1060. ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται] Ad hunc morem sacrificiorum alludit in Av. 1701. κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστόρων κείνων — ἡ γλῶττα χωρὶς — Item in Plut. 1111. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται. BERG.

1062. ἱερὰ] ἱερᾷ B.C.

1063. ὦ μέλεοι] Ita incipit oraculum Atheniensibus datum apud Herodot. 7, 140. BERG.

ἐς κεφαλὴν σοί] Vulgo ἐς κεφαλήν σοι.

1066. αἰβοῖ βοῖ B.R.V.Γ. αἰβοῖ αἰβοῖ Ald. Scribendum αἰβοιβοῖ, ut οἰμοιμοῖ, de quo dixi ad v. 257. Ceterum hoc αἰβοιβοῖ Trygæo, τί γελᾷς Hierocli, proxima ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις iterum Trygæo sunt tribuenda.

ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις] Quia epitheton leonum simiis imposuit. BERG.

1067. κέπφοι] Proverbialiter de stolidis, quia talis est avis illa. Plut. 913. ὦ κέπφε. BERG.

1068. ὧν δόλιαι ψυχαί] Lacedæmonii intelliguntur, quorum pacem semper suspectam habebant Athenienses. Vide supra v. 216. et Lys. 631. BERG.

1069. οὑτωσὶ θερμὸς] Nempe ut caro ista, quæ assatur. BERG.

1070. Βάκιν] Bacidis oraculorum meminit in Eq. 123. 998. Av. 963. BERG.

1074. τόδε] τόγε R.V. Vulgo τότε. Conf. v. 1103. Oraculum apud Diodor. Excerpt. Vatic. p. 8. τόδε δὲ πρότερόν σε κελεύει.

πρότερον R.V. Vulgo πρῶτον.

τοῖς] τοῖς δ' R.

1076. κεν] καὶ R.

λύκος οἶν ὑμεναιοῖ] *Ante lupus sibi junget ovem.* De his inter quos insanabile dissidium. Consimili figura dixit Horatius Od. 1. 33, 7. sed prius Appulis jungentur capreæ lupis. BERG.

1077. καὶ πῶς — ὑμεναῖοι] Hic versus accessit ex R.V.

1078. ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει] Recte scholiasta, παρὰ τὴν παροιμίαν, ἡ κύων σπεύδουσα τυφλὰ τίκτει. τὸ δὲ ἀκαλανθὶς εἶδος ὀρνέου. Absurde alii grammatici ἀκαλανθίδα pro nomine canis habuerunt. Conf. schol. Av. 873.

1081. μεῖζον R.V. Vulgo μείζω.

1084. λοιποῦ 'ν V.Γ. λοιπ' ἐν R. λοιποῦ γ' ἐν Ald.

1086. τραχὺν] τρηχὺν R. Sed τραχὺν v. 1114.

1087. 'Αθηναίους] ἀθηναίοις V.

1089. ὅνπερ] ὥσπερ Ald.

1090. — 1093. Versus non Homerici, sed ex locutionibus Homericis compositi.

1096. δεξιὸν] δεξιὸς Ald.

1097. 1098. Versus Homeri Il. 2, 63. 64.

1099. δὴ] δὴ νῦν R.V.

μήπως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας ἴκτινος μάρψῃ.] Male hæc vertit Berglerus: *Ne dolo aliquo mentem tuam decipiens* TE *milvius prehendat.* Nempe constructionem sic instituebat: μήπως σε ἴκτινος μάρψῃ, φρένας ἐξαπατήσας δόλῳ. At vero ordo est: μήπως σε ἐξαπατήσας φρένας δόλῳ ἴκτινος μάρψῃ — Quid? τὰ σπλάγχνα, de quibus est sermo. Prodigiosum, si milvus Trygæum unguibus prehensum abrepturus fuisset. ἐξαπατήσας σε φρένας est pro ἐξαπατήσας σου φρένας. Elegantis hujus constructionis exempla apud quosvis poetas obvia. Noster Av. 497.

—καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον.

985. —χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ.

Ach. 1029. ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.

Vide quæ notavimus ad Æschyli S. Th. 836. Ceterum post μάρψῃ punctum, quod est signum absolutæ sententiæ, poni non debuit. Imperfectus enim est Hieroclis sermo, quem perculsus his vocibus ἴκτινος μάρψῃ Trygæus abrumpit. In versione etiam nomen *exta* poni non debuit. *Vide ne dolo ali-*

quo mentem tuam decipiens milvus, corripiat — *TR. Istuc tu cave*. BRUNCK.

1100. ἰκτῖνος] Vulgo ἴκτινος. Eustathius p. 1825, 12. Ἡρωδιανὸς ἱστορῶν ὅτι Ἰκτῖνος παρὰ Ἀττικοῖς οὐκ ἄσημος δημιουργὸς ὁμώνυμος τῷ ὄρνιθι, οὗ καὶ τὴν περισπωμένην φυλάσσει ἐν τῇ παραληγούσῃ.

1103. 'μαυτῷ] ἐμαυτὸν Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 84, 16. et Suidas in βαλανεύειν. ἐμαυτῷ Suidas in ἐμαυτῷ βαλανεύσω. Interpretantur autem grammatici per διακονήσω.

1109. ἀπένεγκον R. Vulgo ἀπένεγκε.

1111. προσδώσει V. προδώσει R.Γ. Vulgo δώσει.

σπλάγχνων] Libri omnes τῶν σπλάγχνων.

1112. προσδιδόναι V. προδιδόναι R.Γ. Vulgo πρὶν διδόναι.

κεν C. Legebatur καί. Conf. v. 1076.

1115. συνσπλαγχνεύετε R.

1116. τί ἐγὼ δέ] Legebatur τί δ' ἔγωγε; sed τί δ' ἐγώ R.V.

τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε] Quia dixerat v. 1095. οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα. BERG.

1118. ἁρπάσομαι σφῷν] ἁρπάσομαί σφῳν Ald.

1119. ὦ additum ex R.V.

Βάκιν] Ita vocat Hieroclem, quia Bacidis oracula jactabat assidue. Simile est illud: παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον, de quo scholia ad Ran. 442. BERG.

1122. τουτονὶ τῶν κωδίων] Hieroclem, qui prodierat pellibus aliquot involutus, quas nempe e sacris, quibus eodem die præfuisse fingitur, abstulerat, juxta morem ad Thesm. 758. et Pl. 1185. observatum. BRUNCK.

1123. ἐκβολβιῶ] ἐκβολιῶ R.

1126. ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον] Quasi ipse sit corvus ille. Elymnium autem dicitur esse locus in Eubœa, in qua etiam erat Oreum, unde Hierocles erat. BERG.

1127. — 1190. om. Γ.

1127. γ' additum ex R.V.

1129. τυροῦ τε καὶ κρομμύων] Qui est cibus militum. Intelligit autem per hæc bellum. BERG. κρομύων R.

1131. πρὸς πῦρ διέλκων] Vid. ad Acharn. 751. Aristophanis fragm. 163. comparat Berglerus εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο σκάψαι κἀποκλάσαι τε καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι τῆς τρυγός. Id est certare potando.

1131. — 1135. Hæc in pentametrum et heptametrum sunt dividenda pariterque in antistropho.

1132. ἑταίρων B.C.R.V. ἑτέρων Ald.

ἐκκέας R.V. οὐκ ἐάσω B. οὐκ ἐᾶς Ald. Hesychius ἐκκέας (codex ἐκκαίας) : ἐκκαύσας.

1135. ἐκπεπρισμένα R.V. Quod aut glossema alius vocabuli est aut inventum librarii lacunam explentis. Vulgo ἐκπεπιεσμένα, cui verbo hic locus non magis est quam verbis ἐκπιάζειν et ἐκπιαίνειν.

1138. κυνῶν C.R.V. Vulgo κινῶν.

1140. ἐσθ' C.R.V. Vulgo ἐστιν.

1141. ἐπιψακάζειν R.V. Vulgo ἐπιψεκάζειν.

1142. τί] τί δ' ἂν B.

τηνικαῦτα Bentleius. Libri τηνικάδε.

1143. τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς] Conf. v. 1157.

1144. ἄφευε, adscriptum in V, habet Suidas in ἄφευε. Vulgo ἄφαυε. ἄφελε Suidas in φάσηλις. ἄφαυσον varia lectio scholiastæ, ἀντὶ τοῦ ζέσον. Sed codex Venetus ἄφαυσε, id est ἄφαυε. Itaque scholiasta quoque ἄφευε legit.

1146. κ' additum ex R.V.

1147. οἰναρίζειν] Scholiasta, τινὲς δὲ γράφουσιν ἀμπελουργεῖν, οὐκ ὀρθῶς.

1148. παρδακὸν] πόρδακον posuit Strabo sive ex libro suo sive memoriæ errore 13. p. 619. ubi de vocabulis agit qui aliquam cum πορδή similitudinem habent, καὶ τὸ Σιμωνίδου, σὺν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες εἵμασιν, ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις. καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ που κωμῳδίᾳ, πόρδακον τὸ χωρίον, τὸ λιμνάζον. De quo dicemus annotatione ad scholia.

1149. κἀξ ἐμοῦ] E domo mea. BERG.

1150. πυός] ποῖος R, hoc est πῦος, quo accentu scriptum in Etym. M. p. 697, 2. Recte πυός Herodianus apud scholiastam, Suidas in h. v. et Eustathius p. 1626, 5.

1152. κἀκυδοιδόπα] καὶ κυδοιδόπα R.

1154. τ' additum ex R.V.

1155. τῆς αὐτῆς ὁδοῦ] Sic Nicostratus apud Athen. 13. p. 587. BERG.

1158. τἀρώματα] τἀρόματα Ald. De utraque forma vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 227.

1159. ἡνίκ' ἂν δ' Hermannus Elem. doctr. metr. p. 204. ἡνίκα δ' ἂν R.V. Vulgo ἡνίκ' ἂν. Conf. v. 1179.

1166. *φῆληχ' — οἰδάνοντ'*] Qui *οἶδαξ* dicitur. Vid. Suidam in *οἴδακες*.

οἰδάνοντ' Bentleius. Libri *οἰδαίνοντ'*. Conf. Porson. ad Eurip. Phœn. 1398.

1168. *κἀπέχω* pro *καὶ ἐπέχω*, quod schol. exponit *τῷ στόματι προσάγω, ori admoveo*, citatque locum Homeri Il. *ι*, 485. *ὄψου ἄσαιμι προταμὼν καὶ οἶνον ἐπισχών*. BERG.

1173. *τρεῖς λόφους*] In Acharn. 964. *πάλλει κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους*. BERG.

φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ] Berglerus vertit: *rubram galeam acutam admodum*. *φοινικὶς* nunquam *galeam* significavit. Vide Pl. 731. 735. ubi Pluti caput galea non erat involutus. Neque Periclidas Lacon, quum ad aram sederet *ὠχρὸς ἐν φοινικίδι*, (Lys. 1140.) galeam habebat in capite. *φοινικὶς* hic, ut in *Lysistratæ* loco, militare sagum, seu chlamydem significat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios semper, punicea erat. *ὀξεῖαν* autem neutiquam significat *acutam*. Ad colorem refertur, vividumque, saturum et intentiorem notat. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 398. BRUNCK. Hinc explicandum quod v. 303. dixit *κακῶν φοινικικῶν*. Ceterum interpretatio illa de galea non a Berglero est inventa, sed jam a grammaticis quibusdam probata, ut ex scholiastæ annotatione cognoscitur.

1174. *Σαρδιανικὸν*] *σαρδανιακόν* R. Conf. ad Acharn. 112.

1175. *δέ που δέῃ*] *δέῃ δέ που* V.

1176. *βάμμα Κυζικηνικόν*] Scholiasta, *τουτέστι κατασχημονεῖ. οἱ γὰρ Κυζικηνοὶ ἐπὶ δειλίᾳ καὶ θηλύτητι ἐκωμῳδοῦντο*. Conf. Hesychium, Etym. M. et Suidam in *βάμμα Κυζικηνόν*.

1177. *ξουθὸς ἱππαλεκτρυών*] Vid. ad Ran. 932.

1179. *ἡνίκ' ἂν δ'* R.V. Vulgo *ἡνίκα δ' ἄν*. Conf. v. 1159. Sic *ἡνίκ' ἂν γάρ*. Nub. 1124. De qua collocatione particularum diximus in Thesauro Stephani s. v. *γάρ* et *δέ*.

1180. *ἐγγράφοντες*] Hanc rem tangit etiam in Eq. 1369. *ἐπειθ' ὁ πολίτης [ὁπλίτης] ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μεταγραφήσεται, ἀλλ' ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται. ἄνω, κάτω susque deque, temere*. In Eq. 862. BERG.

1181. *δ'* R.V. Vulgo *γ'*.

1183. *ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος*] Scholia: *Una est ex* duodecim *columnis, in quibus militum nomina scribebantur et edicta. Vidit igitur, inquit, suum ipsius nomen inscriptum columnæ*

Pandionis. Istæ columnæ dicebantur *ἀνδριάντες τῶν ἐπωνύμων*, et aliquando simpliciter *οἱ ἐπώνυμοι*. BERG.

1184. *θεῖ τῷ κακῷ* R.V. *ἔθει κακὸν* B. *ἔθει τὸ κακὸν* Ald.

1185. *ἄστεως*] *ἄστεος* V.

1186. *κἀνδράσιν*] *κἀνδράσι* Ald.

1188. *γὰρ δή*] *μὲν γάρ* R.

1189. *ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες*] Scholia: *proverbium de illis Laconibus*, qui in Asia rem *infeliciter gesserunt: domi leones, in Epheso Lacones.* Alciphro 2, 1. *καὶ μάλιστα οἱ μισητοὶ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀλωπέκες*. BERG. Hoc proverbium orationi suæ accommodavit Plutarchus Vit. p. 476 e. *ἀλλ' εἰ δή τις ἄλλος ἐκπεφευγὼς τουτὶ τὸ περίακτον, οἴκοι λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ' ἀλώπεκες.*

1193. *ταυτηΐ*] Scholiasta, *περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν.*

1195. *ἐπέσφερε*] *ἐπείσφερε* vulgo. *ἐπεισφόρει* Γ. *ἐπισφόρει* R. *ἐπιφόρει* Dobræus, recte, ut videtur.

τοὺς R.V. Vulgo *τάς*.

1201. *δαρχμῶν*] Libri *δραχμῶν*. Vid. ad Vesp. 691.

δραχμῶν ἐμπολῶ] *γρ. δραχμαῖς κερδαίνω* V.

1202. *ὁδὶ*] *οἱδὶ* R.

ἐς R.V. hic et 1206. Vulgo *εἰς*.

1204. *προῖκα· καὶ* B.C.R.V. Vulgo *προῖκα γάρ*.

ταυτὶ] *ταῦτα* R.

1205. *γὰρ ἀπεδόμεσθα*] *γ' ἄρ' ἀπεδόμεθα* Ald.

κἀκερδάναμεν R.V. Vulgo *κἀκερδαίνομεν*.

1210. *οἴμ' ὡς*] *οἴμοι ὡς* R.

1216. *σφήκωμ' ἔχει πόνον πολὺν*] Brunckius numeris melioribus *σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον*.

1217. *αὐτοῖν* B. *αὐτὸν* C. *αὐτῶν* R.V. Ald.

1221. *ἀπὸ* R.V. Legebatur *ἐκ*. Eadem scripturæ diversitas Nub. 1296.

1224. *θώρακος*] *θώρηκος* R. Idem liber *τρηχὺν* pro *τραχὺν* v. 1086.

1225. *ἐνημμένῳ*] Ab *ἐνάπτομαι, induo.* Videtur autem loricæ superinductum, aut intus subductum fuisse corium. BERG. *ἐνημμένως* R.

1226. *ποιήσει*] *ποήσῃ* V. *ποήσω* R.

1230. *παραθέντι τρεῖς λίθους*] Lapillis usos fuisse veteres ab-

est, Epigonorum historiam exordiens, ὁπλοφόρων eos non indigetasset nomine, quo nec a prioribus ducibus, qui etiam ὁπλοφόροι erant, nec a quibusvis aliis bellatoribus distincti fuissent. Versum illum tanquam ex Homeri *Epigonis* profert auctor certaminis Homeri et Hesiodi, edit. Th. Robinson p. 243. BRUNCK.

1272. εἰρήνης γ'] γ' delet Brunckius.

1273. Versus, quos cantat puer, sunt omnes ex Homero expressi. In Iliad. δ. legitur v. 446.

οἱ δ', ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Hi versus totidem verbis repetuntur Iliad. θ, 60. BRUNCK.

1274. σύν ῥ'] σύρρ' Γ.

1275. μεμνημένον] Legebatur μεμνημένος.

ἀσπίδος] ἀσπίδας V.

1276. Ἔνθα δ'] Legebatur Ἐνθάδ'.

1277. κλαύσει Brunckius. Vulgo κλαυσεῖ. Conf. ad Acharn. 203.

1281. πάσασθαι B.R. μάσασθαι Ald. μασᾶσθαι V.

1282. ἔκλυον] Id est ἐξέλυον. BERG.

1284. κᾆτ' ἤσθιον] κατήσθιον C. Ald.

1286. θωρήσσοντ'] Acumen est in ambiguo sensu verbi θωρήσσεσθαι, significantis *armari, thoracem induere*, καθοπλίσασθαι, et *inebriari*, ἐμπίπλασθαι οἴνου. Vide Etymol. M. p. 460. Ex hac ambiguitate petitus lepidus jocus in Ach. 1135. ubi quum Lamachus sibi thoracem afferri jussisset, dixissetque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

congium Dicæopolis sibi dari jubet, aitque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.

Hic vero puer quum dixisset heroas facto edendi fine, θωρήξασθαι, intelligit Trygæus majoribus eos sese poculis invitasse ideoque addit ἄσμενοι, οἶμαι. BRUNCK. θωρήσοντ' R.

1292. θαύμαζον] 'θαύμαζον Ald.

μὴ εἴης V. μή εἰς R. μή ἧς Ald. μὴ ἦσθα B.

1293. κλαυσιμάχου] κλασιμάχου R.

1295. τὸ om. Ald.

1297. ᾄσει Dawesius. Vulgo ᾄσεις.

γὰρ εἶ] εἶ γὰρ R.

1298. 1299. Archilochi distichum, de quo vid. schol.

1299. ἔντος] ἐντὸς Ald.

1300. πόσθων] Vid. ad Thesm. 291.

ἐς] εἰς libri.

1301. usque ad finem fabulæ om. B.Γ.

1301. ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα] Initium est sequentis Archilochi distichi:

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγών. ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω, ἧς αὖτις κτήσομαι οὐ κακίω.

Apud Sextum p. 181. edit. Fabricii aliter legitur hexametri initium:

αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. ἀσπὶς — BRUNCK.

δὲ R.V. τε C. γε Ald.

τοκῆας R.V. Vulgo τοκήων.

1306. φλᾶν de esu etiam in Plut. 694. κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. Alibi junxit φλᾶν et σποδεῖν, sed non de esu, nempe Nub. 1380. κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει. BERG.

καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν] Subauditur γνάθους aut σιαγόνας, ut sit sensus, qualis est in isto Alexidis loco ap. Athen. 14. p. 642. ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα· τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως, κἀργοὺς ἔχειν μηδεπώποτε [μηδέποτε] τὰς σιαγόνας. Videtur autem proverbiale fuisse κενὰς παρέλκειν, quo alludere videtur Antiphanes ap. Athen. 10. p. 446. qui ex contrario dixit: πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, καὶ μὴ μεστὰς ἀεὶ ἕλκωμεν, ubi subauditur κύλικας, hoc sensu: bibe igitur, amice, et ne plenos semper calices trahamus. BERG.

1309. σμώχετ' C.R.V. et Suidas in h. v. Vulgo σμήχετ'. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 254.

ταῖν] τοῖν R.V.

οὐδὲν] οὐδὲ Ald.

1310. ἔστ' Brunckius. ἐστὶν libri.

μασῶνται] μασσῶνται V.

1312. ἐμβάλλεσθε] ἐμβάλεσθε V.

1316. et sequentes Trygæo continuat Ald.

1317. ξυγχαίρειν Brunckius. Revocandum συγχαίρειν.

κἀπιχορεύειν V. Legebatur κἀπικελεύειν.

1318. ἐς] εἰς libri.

νυνὶ Kusteri editio. νῦν R, Ald. om. V.

1320. κἀπευξαμένους R.V. γρ. κἄπειτ' εὐξαμένους V. κἄπειτ' ἐπευξαμένους Ald.

θεοῖσι V. Vulgo θεοῖς.

1322. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 111, 20. πολλὰς ποιεῖν κριθάς: ἀντὶ τοῦ πολλὰς γεωργεῖν κριθάς. καὶ πολὺν οἶνον ποιεῖν.

1328. τ' R.V. Vulgo δ'.

1331. Post κατακείσει legebatur Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ | Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ. In R.V. ἡμιχ. ὑμὴν (ὦ addit V.) ὑμέναι' ὦ.

1332. ΧΟΡ.] ἄλλο, R.

1340. προτεταγμένοι Bentleius. Libri προστεταγμένοι. Quod sequebatur in libris editis οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες, om. R.V, inter lineas scriptum habet C.

1344. — 1348. choro in libris adscriptos Trygæo tribuit Dawesius. 1344 — 1357. choro tribuit Ald.

1351. γ' R.V. Vulgo γοῦν.

1355. 1356. accesserunt ex R.V. Versui 1355. in V. præscriptum τρυγ. πρὸς τοὺς θεατάς. Sed ultimi versus 1355—1357. choro potius tribuendi videntur.

1356. κἂν] κὴν V.

A V E S.

ACTA hæc fabula est Dionysiis urbanis archonte Chabria olymp. 91, 2. Primæ partes fuerunt Philonidis.

1. Graculum alloquitur, quem gerebat, sic ut alter cornicem; ut ambo ex istis avibus discerent, ubi sit Epops, ad quem quærendum et consulendum iter ingressi fuerant: sed non *bonis avibus*, ut ipsi putant; nam frustra oberrantes diu eum quæsiverunt. BERG.

Personæ huic versui præfixæ in A. nomen plene scriptum est Εὐελπίδης, recte: infra 645. nominatur Εὐελπίδης Θριῆθεν [Κριῶθεν]. E compendio scripturæ orta est nominis depravatio, quam exhibent edd. omnes, Εὔελπις. Sic majoribus literis scriptum in B. Sed ultimæ syllabæ superscriptum ΔΗ. Graculum, quem tenet, alloquitur Euelpides. BRUNCK.

2. ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ] Semper legendum puto ΠΕΙΣΕΤΑΙΡΟΣ sine Θ, ut Πείσανδρος Πεισίστρατος, vel saltem Πισθέταιρος. Sed quum ἡγεμονικὸς omnino sit ille, magis convenit nomen ei dare ὡς πείθοντι τοὺς ἑταίρους quam ut πιστῷ ἑταίρῳ. DOBRÆUS. Nihil horum verum videtur, sed scribendum potius Πειθέταιρος. Πεισθεταίρου nomen quinquies in hac fabula legitur, v. 644. 1046. 1123. 1271. 1495.

4. προφορουμένω] Recte scholiasta, δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία. Xenophon de venat. 6, 15. προφορούμεναι (αἱ κύνες) παρὰ τὰ αὐτά. ubi vid. Schneider.

9. οὐδ' ὅπου Dawesius p. 287. (514. Kidd.) οὐδὲ ποῖ vulgo. οὐδὲ πῇ A.Δ. οὐδὲ ποῦ B.C.

11. οὐδ' ἂν μὰ Δία γ'] De γε particula cum formula jurisjurandi conjuncta dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 537. οὐδ' ἂν μὰ Δί' ἐντεῦθέν γ' ἂν 'Εξηκεστίδης Porsonus, probabiliter, ut v. 22. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.

Ἐξηκεστίδης] Hunc tamquam servum et barbarum notat infra 765. δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ ὥσπερ Ἐξηκεστίδης et 1525. βάρβαροι ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδης. Hic autem tamquam planum et erronem atque ἀνέστιον. BERG.

12. ταύτην] Ubi οἴμοι clamandum est.

13. οὐκ τῶν ὀρνέων] Ille ab aviario foro. Sic οὐκ τῶν λύχνων Nub. 1065.

14. ὁ πινακοπώλης] Hesych. πινακοπώλης: ὀρνιθοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλουν τὰ λεπτὰ ὀρμαθίζοντες. Ad quam glossam vide interpretem. BRUNCK.

Φιλοκράτης] De isto infra 1077. exstat edictum avium, quæ jam in rempubl. coaluerunt: ἢν ἀποκτείνῃ τις ἡμῶν Φιλοκράτη etc. BERG.

15. νῷν] νὼ R.

16. ἐκ τῶν ὀρνέων] Scholia: παρ' ὑπόνοιαν· ἔδει γὰρ ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Vid. ad 102. Quum autem præterea scholiastæ hic multa dicant, nihil afferunt, quod mihi placeat. Videtur autem voce ὄρνεα metaphor. significare homines *superbos*, aut *leves et inconstantes*; hoc sensu: ex homine superbo, aut levi et inconstante, factus est ales superbus, aut levis et inconstans. Ita voc. εὔπτερος usurpavit Nub. 798. ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων, ubi schol. inter alia: ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν, ἢ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται· ἢ τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων. BERG.

18. τηνδεδὶ B. τὴν δὲ δὶ A.R.V. τήνδε δὴ C. τήνδε δὲ Ald. Vid. ad Eq. 1357.

19. τὼ δ'] τώδ' Ald.

ἤστην] ἤστιν R. ἑστὸν B.Δ. Etymol. M. p. 438. extrema: ἦσμεν. ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυϊκὸν, ᾔδειτον, ᾐδείτην· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ, γίνεται ᾔστην· οἷον, τὸ δ' ἄρ' οὐδὲν ᾔστην ἄλλο πλὴν δακνεῖν. Inde depravata est altera lectio, cujus meminit schol. ἴστην. ἤστην et ἴστην apud Suidam in ἤστην. Cum ἤστην comparari potest Ran. 227. οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ. Sed Avium versui melius convenire videtur ᾔστην. Aves illas viam scire opinati erant Euelpides et Pisthetærus.

23. ἦδ', id est ἦ δ' R. ᾗδ' (γρ. καὶ οὐδ') Γ. Legebatur οὐδ', quam correctionem grammatici esse, in antiquis autem libris ἤδη repertum fuisse, ex scholiastæ annotatione colligi potest, ὡς

ἤδη φθεγξαμένης αὐτῆς. δύναται καὶ ἐρωτηματικῶς καὶ ἀποφαντικῶς. τινὲς γράφουσιν, οὐδὲ ἡ κορώνη.

τι λέγει] Photius p. 588, 13. τίζειν: τί λέγειν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Quæ glossa ex hoc loco petita videtur.

24. ταὐτὰ — Δία] ταῦτα — δι' ἃ R. Post οὐ male interpungit Δ. et Ald.

31. Σάκᾳ] Ita vocabatur Acestor, poeta tragicus. De quo vid. schol. et Vesp. 1221.

32. εἰσβιάζεται] Scribendum ἐσβιάζεται.

38. ἐναποτῖσαι χρήματα] Ita dixit παρ' ὑπόνοιαν, ut ait schol., pro ἐμβιοῦν aut ἐνοικεῖν *ad vivendum in ea*, aut *habitandum*: ut perstringat τὸ φιλόδικον Atheniensium, et quod multi propter sycophantas bona sua perdant. BERG.

40. ᾄδουσ'] Vulgo ᾄδουσιν.

Ἀθηναῖοι — ᾄδουσι om. R.

43. Schol. τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσι, ἵνα οἰκίσαντες ἐν τῇ ἱδρύσει θύσωσι. Veru etiam ferebant, ut apparet infra 359. quæ omnia coguntur in usum armorum convertere. Quod autem hic κανοῦν vocat, ibi 361. et 388. τρυβλίον. BERG.

ἔχοντε] ἔχοντες R.

44. ζητοῦντε] ζητοῦντες R.V.Γ.Δ.

45. ὅπου lemma scholii. Legebatur ὅποι. ὅπῃ B.Δ.

καθιδρυθέντε] καθιδρυνθέντε R.V.

46. παρὰ] πρὸς A.

47. δεομένων codex Vaticanus Kusteri. δεομένων δεομένω Δ. δεομένω codices reliqui et Ald. δεομένοιν Scaliger.

48. εἶδε] οἶδε A. et Ald.

53. ἦν] Scribebatur ἄν.

58. σ' Beckius. Legebatur γ', quod om. R.V.Γ.

ἐποποῖ] Vid. ad v. 227.

59. om. R.

τοι A.V. τι C. Ald. ἔτι B.Δ.

60. ΤΡΟΧ.] θεράπων ἔποπος R.V, et deinceps θεράπων.

61. ΕΥΕΛ.] πεισθ R.

62. τουτωΐ] τωδεί Δ.

63. οὕτως τι A.V. et scholiasta. Legebatur οὕτω 'στι. οὕτ' ωστι R. Sophocles Philoct. 104. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

65. ὑποδεδιώς] Finxit nomen avis, ut ait schol, a δεδιέναι

timere; quasi dicas: ***subtimidus, subtrepidus.*** Addidit autem Λιβυκὸν ὄρνεον, ut videatur avis peregrina et vulgo ignota faciliusque lateat mendacium. BERG.

66. ἐροῦ τὰ πρὸς ποδῶν] ***Roga illa quæ vides in cruribus meis:*** quæ testabuntur me esse avem timidam: λέγει δὲ ὡς ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεικῶς, ut ait schol.; nempe ut merda per crura defluxerit. Sic Ran. 476. Bacchus præ nimio terrore ἐγκέχοδεν. Simul autem eo respicit, quod qui aliam formam induunt, pedes tamen occultare vix possunt, quasi dicat: ***certe quod ad pedes attinet, avis videbor,*** quamvis humanam formam induerim. Sic τὰ πρὸς ποδῶν sunt ***ipsi pedes,*** ut et schol. sentit, qui exponit πυνθάνου τῶν ποδῶν. Sic de Cecrope in draconem desinente et loco pedum serpentis volumina habente, Vesp. 436. ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη. BERG.

68. ἐπικεχοδὼς φασιανικός] Scholia: καὶ τοῦτο ὡς ὄρνιθος ἔπαιξε, παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκώρ. Est autem ἐπικεχοδὼς ***qui insuper etiam cacavit*** præ timore, nempe, ut prior ille. Vox autem φασιανικὸς hic triplici respectu dicitur: primo παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκώρ, ut dicebat schol.; deinde παρὰ τὸ φαίνειν, τὸ συκοφαντεῖν· nam Athenis, unde isti veniebant, plurimi sunt sycophantæ: deinde et a ***Phasi*** fluvio: noti autem sunt ***phasiani*** inter aves. V. Athen. 9. p. 386. BERG. Futilia hæc sunt commenta scholiastarum. Phasianicum se esse ait, quemadmodum alter Libycum, ut peregrinus videatur et e longinquo advenisse. φασιανός V.

69. ἀτὰρ R. Vulgo ἀλλά.

72. ηὔξατο] Vulgo εὔξατο.

73. ἔχῃ] ἔχοι B.Δ.

75. γ' ἄτ' R. γ' V. γὰρ ἄτ' B. et Vaticanus. γὰρ Ald.

77. ἐγὼ λαβὼν] λαβὼν ἐγὼ R.

τρυβλίον] Brunckius. τρύβλιον libri.

78. τορύνης] τε τορύνης A.B.Δ. Quod librarii posuerunt, τορύνης pro anapæsto habentes.

84. οὕνεκ' Brunckius. Libri εἵνεκ'.

ἐπεγερῶ] ἐπεγείρω R.

86. μ' accusativus est, non dativus.

87. θηρίον] θηρίων C.R. minus bene. Plut. 439. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, οὐ παραμενεῖς.

90. ἀπέπτατο] ἀνέπτατο A.

91. ἆρ'] ἄρ' Ald.

92. τὴν ὕλην pro τὴν θύραν, tanquam avis. BERG.

93. θηρίον] τὸ θηρίον R.V. et Vaticanus.

95. οἱ δώδεκα θεοὶ . . . abruptus est sermo. Hæc Epopi dicit Euelpides, additurus, ut videtur, πάντα σοι δοῖεν ἀγαθὰ, vel simile quid. Sed avertit se, et secum, ita ut ab Epope non exaudiatur, pergit εἴξασιν ἐπιτρῖψαί σε. BRUNCK.

97. ὁρῶντε] ὁρῶντες R.

ἦ] Legebatur ἦν. Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1379. ἦ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν, ἦ γὰρ ἐγὼ ξένος ἄνθρωπος. καὶ παρὰ Πλάτωνι ἡ χρῆσις εὕρηται. Hanc formam ubique vel e libris vel ex conjectura restitui, exceptis tribus locis Pluti, mediæ comœdiæ fabulæ, de quibus dixi ad versum illius 29.

100. Σοφοκλέης] Sophoclem perstringit, qui in *Tereo* dramate regem illum introduxerat in avem conversum, quem eodem, quo in tragœdia, habitu ornatum exhibuisse videtur comicus. BERG. σοφοκλῆς A.B.R.V.Γ.Δ.

102. πότερον ὄρνις ἢ ταώς; *utrum ales an pavo?* Lusus est in ambiguitate nominis ὄρνις, quod in genere *avem qualemcunque* significat, et speciatim *gallinaceum*. Quærit Euelpides, *utrum gallinaceus, an pavo?* Epops respondet: *ales equidem*, sed generali significatione. Latinis *ales*, ut Græcis ὄρνις, *avem* in genere, et speciatim *gallum* significat. Hoc autem quærit Euelpides, sive respiciens ad Epopis speciem et ornamentum, sive quia gallinaceorum et pavonum spectacula publice Athenis exhibebantur. Ideo ex utro harum avium genere sit percunctatur. Non placent scholiastarum interpretationes: ἔπαιξε, δέον εἰπεῖν ἄνθρωπος ἢ ταώς. — ἢ ἔπαιξε τὸ γενικὸν εἰπὼν, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. Istiusmodi lusibus nihil frigidius. Aristophanis ætate rari erant admodum Athenis, magis adhuc in reliqua Græcia, pavones. Vide quæ Athenæus p. 397. ex Antiphontis oratione περὶ ταῶν inscripta excerpsit, unde discimus singulis noviluniis pavones populo spectandos Athenis exhibitos fuisse. Citatur eo in loco hic versus cum altero ex eadem hac fabula, ad confirmandum pronuntiandi morem, qui olim Athenis obtinuit, juxta quem ultima syllaba nominis ταὼς asperabatur, ita ut scribi oporteret ταῶς. Aspiratio in literam *v* mutata in Latino nomine *pavo*. BRUNCK.

105. τὤρνεα A. τὰ ὄρνεα R.V. τὰ ʼρνεα Ald.

108. Addidi δ'. Sic in Pac. 187. ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ particula, quæ aberat, e libris melioribus addita.

109. μἀλλὰ] μὴ ἀλλὰ vulgo. μ' ἀλλὰ (ἤγουν μὴ, οὐκ) Γ. μᾶλα R. μάλα A.V. et Suidas in ἠλιαστής. οὐκ ἀλλα B.Δ. οὐ μάλα C. De crasi μἀλλά conf. Ran. 103. 745. et Porson. apud Kidd. ad Dawes. p. 356.

ἀλλὰ θατέρου τρόπου] Eurip. Med. 807. μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω, Μήδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου (sed alius ingenii), Βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοισιν εὐμενῆ. BERG. γένους (γρ. τρόπου) V.

110. ἀπηλιαστά] Π manet, ut in ἀπηλιώτης. BERG.

111. σπέρμα] Eurip. Hec. 254. 'Αχάριστον ὑμῶν σπέρμ' (natio, genus) ὅσοι δημηγόρους | ζηλοῦτε τιμάς. BERG. Clearchus apud Athen. 6. p. 256. εἰς τοὺς ἔξω τόπους διαδίδοσθαι τὸ σπέρμα τῶν ἐλλογίμων κολάκων. Themistius or. 27. p. 339 c. ἔστι δὲ πολὺ τὸ σπέρμα τοῦτο καὶ ἐν δικαστηρίοις καὶ ἐν ἐκκλησίαις.

112. δὴ τοῦ] τοῦ δὴ A.

ἤλθετον] Scribendum ἠλθέτην cum Elmsleio ad Acharn. 733.

116. κοὐκ] κοὐδὲν V.

118. ἐπεπέτον καὶ Elmsleius ad Soph. Œd. T. 17. Legebatur ἐπέτον καὶ τήν.

θάλατταν] θάλασσαν R.

ἐν om. V.

120. ἱκέται] ἱκέτα Elmsleius ad Eurip. Iph. T. 777.

122. ἐγκατακλινῆναι R. et scholiasta. Legebatur ἐγκατακλιθῆναι. Aoristo secundo utitur Ach. 981. Vesp. 1211.

123. Κραναῶν] Cranaæ antiquum Athenarum nomen a rege Cranao. V. Meursii Regn. Att. 1, 13. BRUNCK.

126. τὸν Σκελλίου] Scelliæ filio nomen fuit Aristocrati. Vid. Thucyd. 8, 89. Platon. Gorg. p. 472 a. Demosthenem p. 1343, 4.

127. οἰκοῖτ' ἂν] οἰκοῖτον Porsonus.

128. τοιαδὶ B.R.Δ. Vulgo τοιάδε.

129. πρῴ τις ἐλθὼν] πρώτις' ἐλθὼν R. πρωι εἰσελθών V.

132. λουσάμενα πρῴ] Lys. 1064. ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον· πρῴ δὲ χρὴ τοῦτο δρᾶν λελουμένους, αὐτούς τε καὶ τὰ παιδία.

133. ποιήσῃς] ποιήσεις A.

134. τότε γ' — ὅταν] ποτ' — ὅτ' Suidas in μή μοι.

139. καλῶς] Per ironiam. Demosth. Philipp. 3. (p. 128.) καλῶς Ὀλυνθίων ἐφείσατο. BERG.

μου R.V.Γ.Δ. Vulgo μοι.

Στιλβωνίδη] Aut Stilbonis cujusdam filium intelligit, aut adjectivum protulit in forma patronymici, ut sit pro στιλπνὲ, ὦ λαμπρὲ, ὦ ἀπὸ βαλανείων κεκαλλωπισμένε· *o nitide, o in balneis comte*, ut loquitur schol. BERG. Vera videtur altera interpretatio. Similiter fictum nomen πουλυχαρίδας est in Lys. 1098. 1242.

146. γε additum ex R.

θάλατταν] Legebatur τὴν θάλατταν. Articulum om. argumenti Græci scriptor.

147. ἡ Σαλαμινία] Navis publica, quæ paucis ante hanc fabulam mensibus in Siciliam missa erat, Alcibiadis reportandi caussa, qui inter ἑρμοκοπίδας esse videretur. De quo vide argumenti Græci scriptorem, qui minus accurate ἐπὶ Ἀριμνήστου τοῦ πρὸ Χαβρίου, id est anno ante hanc fabulam, factum dicit, et Thucydidem 6, 61. Conf. Clinton. Fast. Hellen. vol. 2. p. 74.

149. τί οὐ] Scribendum τί δ' οὐ cum Pausania 5, 5, 3, scholiasta ad Acharn. 724. et Suida in ἀγορανομίας.

150. ἐλθόνθ'] ἐλθόντε R.Γ.

ὀτιὴ] ὅτι R.V.Γ.Δ.

ὃς] Sic libri et scholiasta Pac. 803, Suidas in βδελύσσω et Λέπρεον. Sed corrigendum ὅσ', cum Bothio.

151. ἀπὸ Μελανθίου] Poeta is fuit tragicus, cujus ideo meminit comicus, quia lepram habebat. BRUNCK. Vid. schol. Pac. 803.

153. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος] Hic nomen est proprium viri illius temporis, qui luscus erat. Hinc petitus jocus. Perinde est ac si diceret: *Equidem luscus esse nollem pro talento auri*. BRUNCK. Conf. v. 1294.

155. ἔσθ'] ἐστὶν R.Γ.

157. βαλαντίου] βαλλαντίου R.

160. μήκωνα] μήκωνας codex Vaticanus.

161. νυμφίων βίον] Quia illa omnia sponsis dabantur, sive ad coronas sive in eduliis. BRUNCK.

163. πίθοισθε Dawesius. πείθοισθε editio Juntina a. 1525. πείθεσθαι R. πείθεσθε V. et Ald.

164. πιθώμεσθ' Ald. πειθώμεσθ' R. πιθοίμεσθ' B.V.Δ. πίθησθε Dawesius. πίθοισθε vulgo. πείθοισθε R.

165. πανταχῆ] πανταχοῦ A.

167. τοὺς πετομένους metaphorice accipio pro hominibus inconstantibus, variis et mutabilibus, et ita verto hunc locum: *Illic apud nos, si quis de illis, quos volitare dicimus, interroget: quænam est hæc avis? Teleas hæc dicet: homo est, avis inæqualiter volitans, vaga* (itineris incerti), *numquam in eodem loco manens*. Hæc autem Teleam de aliis dicere facit comicus, quia Teleas ipse erat talis. BERG.

168. τίς ὄρνις οὗτος R.V.Γ. Vulgo τίς οὗτος ὄρνις. ὄρνις producta syllaba altera dicere solet Aristophanes: sed hoc loco imitatur Tyrus Sophocleæ initium τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων; cujus versus altera parte utitur v. 275.

Hunc Teleam tamquam helluonem notat in Pac. 1009. Forte et aves libenter comedebat; hinc de iis loqui scit, et infra 1025. ab isto se in Avium civitatem quidam missum dicit. A Phrynicho autem notatus fuit tanquam ἀνώμαλος, i. e. ἀσταθμητος, ἀτέκμαρτος, ut ipsius Teleæ verbis utar, ut suum ipsius ingenium describat. Locum Phrynichi citat schol. ad v. 11. Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην, Ἀνωμάλους εἶπας πιθήκους. Apud Suidam dicitur εὐμετάβλητος, *mutabilis*. BERG.

169. ὄρνις *avis*, i. e. tamquam avis. ἀσταθμ. πετόμενος. Chion ep. 7. ἀλλὰ τὸ ἀσάθμητον αὐτοῦ καὶ πετόμενον οὐδὲ ταύτην ἐπιδέχεται τὴν φρόνησιν. BERG.

177. τι om. A.R.V.

δ' R. Vulgo γ'. Equit. 175. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι;

179. οὖν om. V.

δήπου 'στιν codices. δῆτ' ἐστὶν Ald.

180. ὥσπερ εἴποι τις si recte legitur, non est pro ὥσπερ ἂν εἴποι, sed pro ὥσπερ εἰ εἴποι dictum. Quæ tamen parum probabilis ratio est, quum usitatissimæ sint formulæ ὥσπερ ἂν εἴποι τις et ὡς ἂν εἴποι τις, quarum alterutra restituenda est Aristophani.

181. ὁτιὴ] Scribebatur ὅτι. Vid. ad Pac. 211.

182. γε om. R.V.Γ.

183. φράξηθ'] Restituenda forma Attica φάρξηθ'. Vid. ad Acharn. 95. Vesp. 352.

ἅπαξ] ἅπανθ' R.

186. In proverbium apud Græcos abiit *fames Melia*, ut apud Romanos *fames Saguntina*. Verbi originem vide apud Thucydidis interpretes L. 5. cap. ult. BRUNCK.

190. ἄνθρωποι] οἱ ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς Suidas in ὡς Πυθῶδε.

191. ὑμῖν] ἡμῖν V. et Suidas.

192. Idem versus 1218.

193. κνῖσαν R. κνίσαν V. et Etym. M. p. 271, 47. Vulgo κνίσσαν.

διαφρήσετε] διαφορήσετε A, scholiasta et Suidas in h. v., qui διαφρήσετε habet in v. οὐ διαφρήσετε. διαφρήσεται Etym. M. διαφήσετε Δ.

194. νεφέλας] *Nebulas*. Retis est tenuissimi genus. BRUNCK.

199. βαρβάρους] Herodotus 2, 57. ἕως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεέ σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι. BERG.

200. ξυνὼν πολὺν] πολὺν ξυνὼν Δ.

203. τὴν ἐμὴν ἀηδόνα] Eam traditionem sequitur comicus, juxta quam Procne in lusciniam, Philomela in hirundinem conversa fuit. Manifestum est hoc e v. 665. Recte itaque schol. ἀηδόνα, τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη. Non soli Aristophani Procne luscinia est. Apollodorus mythologicæ historiæ scriptor optimus 3, 14, 3. καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδὼν, Φιλομήλα δὲ χελιδών. Sicque a plerisque mythographis traditum est, quos laudat Hygini interpres ad fab. 45. BRUNCK.

204. καλοῦμεν] γρ. καὶ καλοῖμ᾽ ἂν R. γρ. καλοῖμί γ' ἂν Γ. καλοῖμ' ἂν codex Vaticanus.

206. ὀρνίθων] ἀνθρώπων codex Vaticanus.

207. σ' ἄγ' ὡς τάχιστ'] σέγ' ὡςάχιστ' R.

210. λῦσον R.V. et Vaticanus cum Suida in λῦσον. γρ. καὶ λῦσον καὶ ᾆσον V.Γ. Legebatur χῦσον: qua forma aoristi veteres Attici non utuntur. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 725.

212. Ἴτυν] De mensura hujus vocabuli dixi ad Soph. Electr. 148.

213. 214. ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν γέννος ξουθῆς] Euripides Hel. 1118. σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα δακρυόεσσαν (ἀνεβόασα)· ἐλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός. BERG.

215. χωρεῖ] χώρει B.

216. μίλακος] σμίλακος R.V. Vid. ad Nub. 1007.

222. αὐλεῖ τις] Hoc non ab Epope dicitur, sed eo tantum adscriptum est a poeta, aut ab antiquis grammaticis, ut sciatur, aliquem interea, dum tacet actor, tibia imitari cantum lusciniæ. Dicitur παρεπιγραφὴ a grammaticis Græcis. Sic in Ran. 314. αὐλεῖ τις ἔνδον. 1263. διαύλιον προσαυλεῖ. Eurip. Cycl. 485. ᾠδὴ ἔνδοθεν. Æschyl. Eumen. 117. μυγμός, 113. ὠγμός, 129. μυγμὸς διπλοῦς ὀξύς. BERG. τις om. R. et scholiasta.

223. — 226. Quæ in his versibus Pisthetæri sunt verba, Euelpidi, quæ Euelpidis, Pisthetæro tribuebantur. Correxit Brunckius ex A.B.

225. σιωπήσει] σιωπήσεις Δ. et Ald.

226. μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται] Eadem verba Thesm. 99.

227. ἐποποιποί. ποποποποιποποί R. ἐπό. ποί. πό. πό. πό. πό. πο. πο. ποι V. ἐποποῖ. πό. πό. πό. πό. ποποῖ Γ.Δ. ἐποποί. ποποπό. ποποί. ποποί B.C. et Ald. Difficile exploratu est quid verum sit. Aptissimi videntur duo dochmii ἐποποποποποποποῖ ἐποποποποποποῖ. Supra v. 58. 59. 60. libri alii ἐποποὶ, alii ἐποποῖ. Addam his grammaticorum annotationes. Scholiasta ad v. 58. ἐποποῖ. Σύμμαχος καὶ Δίδυμος προπαροξύνουσιν· οἱ δὲ περισπῶσιν, ἵν' ᾖ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. εἰ δὲ προπαροξύνοιτο, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος. et ad h. l. τὸ δὲ ἐποποὶ καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι, ὥστε ἦχον ὀρνέου προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν. Suidas, ἐποποῖ· ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. ἐὰν δὲ προπαροξύνηται, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος. ἐποποί. ποί. ποποί. ποποί. ποποί. ἰὼ ἰώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ταῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι τῇ φωνῇ ὥστε ὀρνέου ἦχον προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. καὶ ταῦτα ὀξυτονητέον. τριοτό. τριοτό. τοτοβρίξ. δεῦρο δεῦρο δεῦρο δεῦρο. τορό. τορό. τορό. τοροτίξ. κικκαβαῦ. κικκαβαῦ. τοροτοροτολιλίγξ. τοροτίγξ. τί. τί. τί. τί. τί. τί. τιό. τιό. τιοτίγξ. τιό. τιό. τιό. τιοτίγξ. Theodosius περὶ γραμματικῆς p. 79, 2. παπαί ποιποί, ποποί, ἰώ, ἰὼ ἰωτώ, ἰτὼ ὀξυτόνως προφέρονται κατὰ μίμησιν ὀρνέου φωνῆς. ὁμοίως καὶ τιό, τιό, τιό. ὁμοίως καὶ τορό, τορό, τοροτίγξ. ὁμοίως καὶ κικκαβαῦ, κικκαβαῦ, τορό τορό τολελύγξ, τιό τιό τίγξ.

228. ἴτω quater scripsit Brunckius. Vide grammaticorum locos modo allatos.

230. ὅσοι R.V.Γ. Vulgo ὅσα.

γύας] γυίας R.Δ. γυΐας Γ.

231. νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοτράγων] Versus iambelegus.

234. ὅσα R.V. et scholiasta. Vulgo ὅσσα.

239. κλάδεσι] κλάδεσσι R.

242. ἀοιδάν R.Γ. Vulgo αὐδάν.

243. τριωτὸ τριωτὸ τοτοβρίξ R. et Suidas l. c. τριοττὸ τριοττὸ τοβρίξ V. τριοττὸ τροτιοττὸ τοβρίξ Γ.Δ. τριωτὸ τριωτὸ τροτιωτὸ τοβρίξ Ald. Scribendum videtur τριωτὸ τριωτοτοτοβρίξ.

244. οἵ R.V.Γ. Vulgo ὅσα.

ἑλείας] ἑλειᾶς Γ. De feminino αὐλῶν dixi ad Soph. Trach. 100.

ὀξυστόμους R.V.Γ. Vulgo τὰς ὀξυστόμους.

245. ὅσα V.Γ.Δ. ὅσαι R. Vulgo ὅσσα.

εὐδρόσους R.V. Vulgo εὐδρόσους τε.

γῆς] γᾶς Δ.

246. λειμῶνά τ' R.V.Γ. Vulgo καὶ λειμῶνα τόν.

247. τε om. R.V.Γ.

251. μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται] Imitatur versum Alcmanis ab scholiasta et Antig. Caryst. hist. mirab. c. 27. servatum, ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται (κηρύλος).

253. ἀθροΐζομεν] Vulgo ἀθροίζομεν. Correxi in editione a. 1822. collato Iphigeniae Aul. v. 267. ναυβάτας | ναῶν ἑκατὸν ἠθροϊσμένους, ubi vulgo ἠθροισμένους. Hac dialysi quum alios poetas tum Archilochum esse usum constat.

254. οἰωνῶν ταναοδείρων R.V.Γ.Δ. Legebatur οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων. Clauduntur versus dactylici versu parœmiaco ut in Nub. 290. 312. Ceterum his verbis iterum utitur v. 1394.

257. καινῶν τ' ἔργων A.B.C.Δ. Vulgo καινῶν ἔργων τ', consentientibus R.V. τ' om Suidas in καινός.

ἐγχειρητής] ἐγχειρίτης apud Pollucem scribitur 2, 154.

259. δεῦρο quinquies R.V.Γ.Δ.

260. — 262. χορὸς ὀρνίθων A. χορὸς ὀρνίθων ἢ γλαύξ B.

260. τορο quinquies V.

—τίξ R.V. et Suidas in ἐποποῖ. Vulgo —τίγξ.

262. —λίξ R.V. Vulgo —λίγξ.

263. *ὁρᾷς*] *ὁρῇς* R.

264. *ἐς*] *εἰς* libri.

οὐρανὸν] *ἀέρα* Vaticanus.

265. 266. Pisthetæro tribuunt A.B.R.V: Euelpidi Ald.

266. *ἐπῶζε*] *ἐπῶιζε* R. Scribendum *ἐπῴζε*. Vid. Hemst. ad Thom. M. p. 362.

267. Personam præposui Phœnicopteri avis, ut factum oportuisse sequentia ostendunt. Testis est etiam scholiastes, in antiquis exemplaribus verba hæc non Epopi [cui vulgo tribuuntur] sed avi cuidam adscripta fuisse. BRUNCK. *ὄρνι ηλ* R. Scholiasta, *οἱ μὲν καὶ τοῦτο τοῦ Ἔποπος λέγουσιν εἶναι, οἱ δὲ ὄρνιθός τινος περιιπταμένου.*

τοροτὶξ τοροτίξ scholiasta. *τοροτιξ τοροτιξ* R. Vulgo *τοροτὶγξ τοροτίγξ*.

268. *ἀλλὰ χοὐτοσί*] *ἀλλ' οὑτοσὶ* libri. *ἄλλος οὑτοσὶ* Porsonus.

269. *ταῶς*] *ταῶς* Athenæus 9. p. 397.

273. *αὐτῷ γ' ἐστὶ*] *αὐτῷ 'στι* R.V.Γ.Δ.

φοινικόπτερος] Ejus meminit egregio loco Heliodor. 6, 3. p. 268. BERG.

274. 275. Π. *οὗτος* — ΕΠ. *τί* — Π. *ἕτερος* — ΕΠ. *νὴ* — Π. *τίς* — *ὀρειβάτης* Ald.

275. *ἐξέδρον χώραν ἔχων*] Sophoclis ex Tyrone verba: vid. ad v. 168.

ἔξεδρον] Hesychius, *ἔξεδρον*: *τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνὸν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δεόντι τὴν ἕδραν ἔχοντα.* Vid. Spanhem. ad Callim. h. in Pall. v. 124. KUST.

276. *ποτ' ἔσθ' ὁ* A.B.C.R.V.Γ.Δ. *ποθ' ὁ* Ald. Verba *τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις* Æschyli ex Edonis esse annotavit scholiasta.

ὀρειβάτης libri. *ὀριβάτης* Brunckius. De qua forma non debebat dubitare Porsonus ad Eurip. Hecub. 208. Vid. Etym. M. p. 461, 25. *οὐριβάτης* apud Eurip. Phaethont. fr. 1. v. 27. *σύριγγας δ' οὐριβάται | κινοῦσιν ποίμνας ἐλάται.* In ejusdem Electra v. 170. scribendum *Μυκηναῖος, οὐριβάτας*, et in antistropho v. 192. *δοκεῖς τοῖσι σοῖς δακρύοις.*

277. *Μῆδος*] Scholiastes: *ζητεῖται εἰ δεόντως* [*ὄντως*] *καλεῖταί τις ὄρνις Μῆδος.* Idem postea 485. ad hæc verba, quæ de gallo sonant, *ὥστε καλεῖται Περσικός*, scribit: *μήποτε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν τὸν ἀλεκτρυόνα Μῆδον ὄρνιν καλεῖ, ἐπεὶ καὶ τοὺς Πέρσας Μήδους ἔλεγον·* et inferius ad hæc verba v. 834. *ὄρνις ἀφ' ἡμῶν*

τοῦ Περσικοῦ γένους, scribit: μήποτε νῦν τὸν ἀλεκτρυόνα λέγει. Μῆδος γὰρ λέγεται. BERG.

278. καμήλου] Medi, ut et alii orientis populi, camelis equorum loco vehebantur. V. Plin. H. N. 8, 18. BECK.

εἰσέπτατο] Legebatur ἐπέπτατο. ἐσέπτατο R.V.Γ. et Suidas in κάμηλος.

281. ἀλλ' additum ex R.

μέν ἐστι R.V.Γ. et scholiasta. Vulgo ἔστι μέν.

Φιλοκλέους] Allusio est ad Philoclis tragici poetæ drama *Tereum*, cui ænigmatice objicit comicus, quod Sophoclis ejusdem argumenti drama in alium habitum inverterit. Nam Tereus in hac comœdia eodem exhibebatur ornatu, quo in Sophoclis tragœdia, ut supra monui. Ideo avem, quam Pisthetærus percontabatur, quænam illa foret, dicit comicus Tereus, *Epopem esse filium Philoclis, Epopis nepotem, se vero postremi hujus Epopis* (cujus non nominatur pater) *avum esse, eadem nominum successione, qua in Calliæ prosapia alternis sibi succedebant Hipponici et Calliæ*. Vide Perizonium ad Æliani V. H. 14. 16. Quia vero altera illa avis, epopi forma similis, fœda aspectu erat, ideo salse comicus Epopem illum Philoclis filium esse fingit. Nam Philocles visu fœdus erat, sive quia προκέφαλος erat, sive ob quodvis aliud corporis vitium: utique fœdum eum fuisse constat e comici versu Thesm. 168. ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ. BRUNCK.

283. De Calliæ familia vide annotationem ad scholia.

284. ὡς πτερορρυεῖ] Facete in his versibus perstringitur Callias, qui paternas maximas opes dilapidaverat. BRUNCK.

285. τῶν om. R.V.

286. αἵ τε θήλειαι] Nempe quia Callias Hipponici f. opes paternas impendit scortis, ut docet schol. ad h. l. et ad Ran. 432. item ad Eccl. 805. propterea, inquam, Callias iste est ὄρνις, ὃς πτερορρυεῖ. Similiter Anaxandrides comicus ap. Athen. 4. p. 166. Ὄρνις κεκλήσῃ (φησί)· διὰ τί, πρὸς τῆς Ἑστίας; Πότερον καταφαγὼν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, Ὥσπερ Πολύευκτος ὁ καλός; οὐ δῆτ' ἀλλ' ὅτι Ἄρρην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπης. BERG.

287. ἕτερος Bentleius. Libri ὡς ἕτερος.

αὖ τις] αὖτις R.V.

289. κατωφαγᾶς] De hoc vocabulo dixit Phrynichus p. 433. ed. Lob. ubi κατωφαγάς scriptum. Sic etiam R. utrobique.

Κλεώνυμος] Scholia: ἴσως ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν τὸ ὄνομα πεποίηκε, διὰ τὴν τοῦ Κλεωνύμου πολυφαγίαν. Voracem fuisse Cleonymum, patet etiam ex Eq. 1290. καὶ διεζήτηχ' ὁπόθεν φαύλως ἐσθίει Κλεώνυμος. Huc pertinet illud Anaxandridæ: ὄρνις κεκλήσῃ; διὰ τί; πότερον καταφαγὼν τὴν πατρῴαν οὐσίαν; BERG.

290. ἀπέβαλε τὸν λόφον] Nempe galeæ cristam, quia tamquam ῥίψασπις notatur, ut ait schol. Comicus Nub. 352. Κλεώνυμον τὸν ῥίψασπιν. BERG.

291. ἡ B.Δ. ἔστ' ἠπὶ R. ἔσθ' ἡ 'πὶ V. ἡ 'πι Ald.

292. ἥ Brunckius. ἡ vulgo.

ὥσπερ οἱ Κᾶρες] Cares, bellicosissima gens, primi cristis usi esse dicuntur, auctore Strabone 14. p. 661. iidemque Ionibus invisi et ab iis exagitati loca edita occuparunt, ubi tutiores essent. BECK. Vid. schol. Thucyd. 1, 8.

293. λόφων οἰκοῦσιν] τῶν λόφων οἰκοῦσ' R.

296. τὴν εἴσοδον. Scholia: εἴσοδος δὲ λέγεται, ᾗ ὁ χορὸς εἴσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ. Ingreditur autem nunc chorus sub forma avium et constat ex illis avibus, quæ proxime sequentibus octo versibus recensentur. Scholiastes ad Eq. 586. οἱ γὰρ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τραγικοὶ χοροὺς ἵστασαν, οἳ τὰ χορικὰ ὑπεκρίνοντο καὶ ᾖδον μέλη· συνειστήκει δὲ ὁ κωμικὸς ἐξ ἀνδρῶν ἤδη καὶ γυναικῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ἐκ παίδων κδ', ὡς καὶ οὗτος ἀπηρίθμησεν ἐν Ὄρνισιν, ἄρρενας μὲν ὄρνεις ιβ', θηλείας δὲ τοσαύτας· ὁ δὲ τραγικὸς ιέ. BERG.

297. δὲ Elmsleius ad Acharn. 108. Libri γε.

298. δέ γ'] νὴ δί R.

298. Distinctæ personæ ad fidem codd. A.B. nisi quod in iis avium declaratio Epopi tribuitur, cujus in locum quater Pisthetærum posui. Namque præter omnem verisimilitudinem ista, οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος; Epops diceret. BRUNCK. Avium declarationem apertum est Epopis personæ melius convenire quam Pisthetæro, harum rerum adhuc ignaro. Itaque in v. 297—304. pro Pisthetæro Epopis, pro Euelpide Pisthetæri persona ponenda.

299. et 300. κηρύλος vulgo et R.V. κηρύλος (ει supra) Γ. loco priore, κηρύλος altero. κειρύλος codex Vaticanus. Eadem scriptura commemoratur in scholiis, quanquam non ita ut κειρύλος in textu scriptum reperisse grammaticos satis clare appareat. Ex

codice A. Brunckius aliam affert scripturam κιρύλος, quam ne casui deberi putes admonet Hesychius vol. 2. p. 267. κίρυλος (κίρρυλος Favorinus p. 1058. ed. Bas.) ἰχθὺς ποιός. καὶ ὀρνέου εἶδος. κείρυλος habet idem ibid. p. 217, κειρύλοι Photius p. 152, 13. Certum est avis nomen fuisse κηρύλος: sed κειρύλος dixit Aristophanes, ut Sporgilo tonsori nomen accommodaret. Ceterum de facetia hujus loci disserit Eustathius ad Homerum p. 125. ex quo scholiastam Pluti v. 589. interpolavit Musurus.

301. γλαῦξ] Scribebatur γλαύξ: quo accentu Atticos non esse usos docent grammatici, quorum locos attuli in Thesauro Stephani.

τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;] Hæc dicit respectu spectatorum, qui erant Athenis; non respectu eorum, qui sunt in scena, quæ erat procul ab Athenis. Notum autem est proverbium. BERG. Dictum de iis qui labores supervacaneos susciperent.

302. — 304. Euelpidi hæc continuantur in Ald. Tacite correctum in edit. Brunckii.

304. κερχνῇς] κέρχνης R. Vulgo κερχνῄς. Conf. v. 594. 1181. Photius p. 158, 14. κερχνῄς: ὄρνεον.

305. — 309. ἰοὺ — κἀμέ Pisthetæro, sequentia τοῦτο — δοκεῖ Epopi tribuunt editiones ante Brunckium.

308. ἆρ'] πεισ ἆρ' R.

309. ἐς] εἰς libri.

310. πο—ποῦ μ'] Legebatur πο—ποί· ποῦ μ', syllaba πο in libris aliis octies, aliis novies, aliis decies posita. Syllaba πο est initium voculæ ποῦ, ut τί v. 315. initium pronominis τίνα.

ἄρα] ἄρα ποτὲ A.B.R.V.Γ. et Vaticanus, ex v. 315.

315. τίνα, octies præmisso τί R. Legebatur τι τι τι τι τιμπτρου. Quod Reiskius suspicabatur ex τί μ' ἤρου esse ortum. Octies τί, addito in fine τιμπροὺ τιμπρού Γ.Δ.

ἔχων] ἔχων πάρει Suidas in πάρει. Scholiasta, τίνα λόγον: ἀπὸ κοινοῦ τὸ πάρει.

318. λεπτὼ λογιστὰ] λεπτολογιστὰ B. λεπτοσοφιστὰ Vaticanus.

ἀφῖχθον R. ἀφῖχθον (γρ. καὶ ἀφίκονθ') Γ. ἀφῖχθαι A. Vulgo ἀφίκονθ'.

321. πρέμνον] Metaphorice, pro magnitudine, ut radix, pro principio. *Veniunt habentes molem rei ingentis.* BERG.

322. ἐξότου] ἐξόσου R. ἐξ ὅσου Γ.

324. ἐραστὰ] ἐραστὰς R.V.Γ.

326. ποῦ; ΕΠ. παρ' ἡμῖν, εἰ — Ald.

333. — 335. Horum versuum metra sic olim restitui,

> ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν παρέβαλέν τ' ἔμ' ἀνόμως
> παρὰ γένος ἀνόσιον ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ
> πολέμιον παρετράφη.

Sed vereor ne hæc jam antiquitus interpolata sint, verbis poetæ ex parte deletis: quod in Pace accidit v. 390. et pluribus locis Vesparum.

333. ἐκάλεσε R.V. Vulgo ἐκάλεσεν.

παρέβαλε R. Vulgo παρέβαλεν.

334. ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ B.R.Γ.Δ. ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοῦ A. Legebatur ἐξότ' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοί.

335. πολέμιον R.V.Γ.Δ. Legebatur πολέμιόν γ'.

336. τοῦτον μὲν Porsonus. Legebatur μὲν οὖν (οὖν om. pr. V.) τὸν ὄρνιν. Veræ scripturæ vestigia servavit Suidas in ὕστερος λόγος, ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕστερος λόγος.

338. ἀπωλόμεσθ' Bentleius. Libri ἀπολούμεσθ' vel ἀπολούμεθ'.

342. πῶς Euelpidi, sequentia Pisthetæro tribuebantur. Correctum ex R.

κλαύσει] Scribebatur κλαυσεῖ. κλαύσῃ Γ. Vid. ad Acharn. 203.

'κκοπῇς] 'κκοπῆι R.

345. παντᾷ] πάντα A.R.V, vitioso accentu scriptum pro παντᾶ, ut apud Soph. Trach. 648. πάντα B.Γ.Δ. πάντα γε Ald.

346. περίβαλε Reisigius Conject. p. 276. Libri ἐπίβαλε.

348. ῥύγχει] Scholiasta, γράφεται καὶ, ῥάμφει. ὅπερ βέλτιον. ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου. ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. ῥάμφει ex grammatici correctione profectum est. Euripidis ex Andromeda versum ἐκθεῖναι κήτει φορβάν comparavit [illegible] apud scholiastam. Conf. ad v. 424.

349. οὔτε γὰρ ὄρος — πέλαγος] Ita dici [illegible] fortunium effugere non possunt; hoc [illegible] Scytharum ad Darium, apud Herodotum [illegible] avem, murem, ranam et sagittas quasdam [illegible] rationem alii aliter exponebant, [illegible] μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀναπτῆσθε [illegible]

γενόμενοι κατὰ τῆς γῆς καταδύητε, ἢ βάτραχοι γενόμενοι ἐς τὰς λίμνας ἐκπηδήσητε, οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω, ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι. Eurip. Med. 1291. *δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, εἰ μὴ τυράννων δώμασι δώσει δίκην.* Idem Or. 1375. *ποῖ φύγω, ξέναι, πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος ἢ πόντον;* BERG.

353. *τὸ δεξιὸν κέρας*] Ut in prœliis. Sic Eq. 243. *οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας.* BERG.

356. *τοι* A.B.R.V.Γ.Δ. *τι* Ald.

357. *τῶν χυτρῶν*] Instrumenta, quibus in sacrificio usuri erant, pro armis ad defendendos se ipsos adhibent. V. ad v. 42. Videtur autem mihi respicere ad ludum illum, qui dicitur *χυτρίνδα*, quia chorus paulo ante dicebat, se velle istos duos *τίλλειν*, *vellicare*, et mox 364. dicit: *ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, κόπτε, πρώτην τὴν χύτραν·* quod etiam in illo ludo fieri solebat. Julius Pollux 9, 113. *ἡ δὲ χυτρίνδα· ὁ μὲν ἐν μέσῳ κάθηται, καὶ καλεῖται χύτρα, οἱ δὲ τίλλουσιν, ἢ περικνίζουσι, ἢ καὶ παίουσιν αὐτὸν περιθέοντες* etc. mox: *ἔσθ' ὅτε ὁ μὲν ἔχεται τῆς χύτρας κατὰ τὴν κεφαλὴν* (tenet superiorem partem ollæ) *τῇ χειρὶ τῇ λαιᾷ περιθέων ἐν κύκλῳ* etc. BERG.

358. *γλαὺξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν*] Scholia: *οὐ διὰ τὴν χυτραν οὐ πρόσεισιν, ὡς Εὐφρόνιος· τοῦτο γὰρ κοινῶς πάντα τὰ ὄρνεα φοβεῖ· ἀλλὰ διὰ τὸ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ζῶον. Ἀττικοὶ δὲ καὶ αὐτοί.* BERG. *γλαῦξ* lemma scholii. Scribebatur *γλαὺξ*, ut v. 301.

359. In B. [R.V.] prior pars hujus versus Euelpidi tributa cum interrogationis nota: posteriori præfixa Pisthetæri persona, multo melius quam in reliquis libris, ubi Pisthetæro omnia continuantur. BRUNCK.

τοισδί R.V. Vulgo *τοῖσδε.*

360. *πρὸ σαυτοῦ* Bentleius. Libri *πρὸς αὐτόν.*

361. *προσθοῦ*] Scribebatur *πρόσθου.*

τρυβλίον] Brunckius. Libri *τρύβλιον.*

362. *γ' ἀνεῦρες*] *γὰρ εὗρες* B.Γ.Δ. *γ' ἄρ' εὗρες* Vaticanus.

363. *Νικίαν ταῖς μηχαναῖς*] Nicias inter illustrissimos belli [illegible]uces fuit. Hun[illegible] machinis bellicis excelluisse apparet. [illegible]ucydides, qui [illegible]mi facit, testatur eum in expeditione [illegible]rsus Minoam [illegible]us quasdam urbes ope machinarum [illegible] 3, 51. *ἐν δ[illegible]ρει μετὰ Λέσβου ἅλωσιν Ἀθηναῖοι* [illegible]*ῦ Νικηράτ*[illegible]*τος ἐστράτευσαν ἐπὶ Μίνωαν τὴν*

321. πρέμνον] Metaphorice, pro magnitudine, ut radix, pro principio. *Veniunt habentes molem rei ingentis.* BERG.

322. ἐξότου] ἐξόσου R. ἐξ ὅσου Γ.

324. ἐραστὰ] ἐραστὰς R.V.Γ.

326. ποῦ; ΕΠ. παρ' ἡμῖν, εἰ — Ald.

333. — 335. Horum versuum metra sic olim restitui,

ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν παρέβαλέν τ' ἐμ' ἀνόμως
παρὰ γένος ἀνόσιον ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ
πολέμιον παρετράφη.

Sed vereor ne hæc jam antiquitus interpolata sint, verbis poetæ ex parte deletis: quod in Pace accidit v. 390. et pluribus locis Vesparum.

333. ἐκάλεσε R.V. Vulgo ἐκάλεσεν.

παρέβαλε R. Vulgo παρέβαλεν.

334. ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ B.R.Γ.Δ. ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοῦ A. Legebatur ἐξότ' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοί.

335. πολέμιον R.V.Γ.Δ. Legebatur πολέμιόν γ'.

336. τοῦτον μὲν Porsonus. Legebatur μὲν οὖν (οὖν om. pr. V.) τὸν ὄρνιν. Veræ scripturæ vestigia servavit Suidas in ὕστερος λόγος, ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕστερος λόγος.

338. ἀπωλόμεσθ' Bentleius. Libri ἀπολούμεσθ' vel ἀπολούμεθ'.

342. πῶς Euelpidi, sequentia Pisthetæro tribuebantur. Correctum ex R.

κλαύσει] Scribebatur κλαυσεῖ. κλαύσῃ Γ. Vid. ad Acharn. 203.

'κκοπῇς] 'κκοπῆι R.

345. παντᾶ] πάντα A.R.V, vitioso accentu scriptum pro παντᾶ, ut apud Soph. Trach. 648. πάντα B.Γ.Δ. πάντα γε Ald.

346. περίβαλε Reisigius Conject. p. 276. Libri ἐπίβαλε.

348. ῥύγχει] Scholiasta, γράφεται καί, ῥάμφει. ὅπερ βέλτιον. ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου. ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. ῥάμφει ex grammatici correctione profectum est. Euripidis ex Andromeda versum ἐκθεῖναι κήτει φορβάν comparavit Asclepiades apud scholiastam. Conf. ad v. 424.

349. οὔτε γὰρ ὄρος — πέλαγος] Ita dici solet de illis, qui infortunium effugere non possunt; hoc sibi voluerunt dona Scytharum ad Darium, apud Herodotum: miserant autem ei avem, murem, ranam et sagittas quasdam; horum donorum rationem alii aliter exponebant, Gobryas autem sic 4, 132.: ἢν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανόν, ὦ Πέρσαι, ἢ μύες

γενόμενοι κατὰ τῆς γῆς καταδύητε, ἢ βάτραχοι γενόμενοι ἐς τὰς λίμνας ἐκπηδήσητε, οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω, ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι. Eurip. Med. 1291. δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, εἰ μὴ τυράννων δώμασι δώσει δίκην. Idem Or. 1375. ποῖ φύγω, ξέναι, πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος ἢ πόντον; BERG.

353. τὸ δεξιὸν κέρας] Ut in prœliis. Sic Eq. 243. οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας. BERG.

356. τοι A.B.R.V.Γ.Δ. τι Ald.

357. τῶν χυτρῶν] Instrumenta, quibus in sacrificio usuri erant, pro armis ad defendendos se ipsos adhibent. V. ad v. 42. Videtur autem mihi respicere ad ludum illum, qui dicitur χυτρίνδα, quia chorus paulo ante dicebat, se velle istos duos τίλλειν, *vellicare*, et mox 364. dicit: ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, κόπτε, πρώτην τὴν χύτραν· quod etiam in illo ludo fieri solebat. Julius Pollux 9, 113. ἡ δὲ χυτρίνδα· ὁ μὲν ἐν μέσῳ κάθηται, καὶ καλεῖται χύτρα, οἱ δὲ τίλλουσιν, ἢ περικνίζουσι, ἢ καὶ παίουσιν αὐτὸν περιθέοντες etc. mox: ἔσθ' ὅτε ὁ μὲν ἔχεται τῆς χύτρας κατὰ τὴν κεφαλὴν (tenet superiorem partem ollæ) τῇ χειρὶ τῇ λαιᾷ περιθέων ἐν κύκλῳ etc. BERG.

358. γλαὺξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν] Scholia: οὐ διὰ τὴν χυτραν οὐ πρόσεισιν, ὡς Εὐφρόνιος· τοῦτο γὰρ κοινῶς πάντα τὰ ὄρνεα φοβεῖ· ἀλλὰ διὰ τὸ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ζῶον. Ἀττικοὶ δὲ καὶ αὐτοί. BERG. γλαῦξ lemma scholii. Scribebatur γλαὺξ, ut v. 301.

359. In B. [R.V.] prior pars hujus versus Euelpidi tributa cum interrogationis nota: posteriori præfixa Pisthetæri persona, multo melius quam in reliquis libris, ubi Pisthetæro omnia continuantur. BRUNCK.

τοισδί R.V. Vulgo τοῖσδε.

360. πρὸ σαυτοῦ Bentleius. Libri πρὸς αὐτόν.

361. προσθοῦ] Scribebatur πρόσθου.

τρυβλίον] Brunckius. Libri τρύβλιον.

362. γ' ἀνεῦρες] γὰρ εὗρες B.Γ.Δ. γ' ἄρ' εὗρες Vaticanus.

363. Νικίαν ταῖς μηχαναῖς] Nicias inter illustrissimos belli duces fuit. Hunc in machinis bellicis excelluisse apparet. Thucydides, qui eum magni facit, testatur eum in expeditione adversus Minoam insulam duas quasdam urbes ope machinarum cepisse 3, 51. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει μετὰ Λέσβου ἅλωσιν Ἀθηναῖοι Νικίου τοῦ Νικηράτου στρατηγοῦντος ἐστράτευσαν ἐπὶ Μίνωαν τὴν

νῆσον, ἣ κεῖται πρὸ Μεγάρων. Deinde mox: *ἑλὼν οὖν ἀπὸ τῆς Νισαίας πρῶτον δύο πύργω προέχοντε, μηχαναῖς ἐκ θαλάσσης* etc. BERG. Etiam in obsidione Meli adhibitæ machinæ bellicæ eum nobilitarunt. BECK.

364. *ἐλελελεῦ*] *ἐλελεῦ* V.Γ.

μένειν R. et Suidas in *ἐλελεῦ* et *ῥύγχος*. Legebatur *μέλλειν*: quod revocandum.

365. *δεῖρε*] *δαῖρε* A.

368. *ξυγγενῆ* Bentleius. Legebatur *ξυγγενέε*: quod scholiastæ, non poetæ esse ostendi ad Isocr. Paneg. p. 6. In Thesmoph. 282. *περικαλλῆ*, ubi scholiasta, *δυϊκόν. τὸ ἐντελὲς περικαλλέε.*

φυλέτα] Nam Procne, Terei in upupam mutati uxor, Pandionis Atheniensium regis filia fuit.

369. *γὰρ τί*] Vulgo *γάρ τι*. Quod defendi potest.

372. *ὑμᾶς*] *ἡμᾶς* Γ.Δ.

373. *οἶδ'* Brunckius. Libri *οἶγ'*.

χρήσιμον] *ἢ* addunt R.Γ.

375. *δῆτα*] *δὴ* R.V.Γ.Δ. et scholiasta.

377. 380. *σώζει*] *σώιζει* R.

377. *τοῦθ'* R.V, Vaticanus et Suidas in *ἀπ' ἐχθρῶν*. *τοῦδ'* A. *οὐδὲν* Ald. *οὐδὲν* (*τοῦθ'* supra) B.

εὐθὺς R.V. *αὐτὸς* vulgo et Suidas.

378. *γ'* om. A.B.Δ. post *ἔμαθον* ponit V.

382. *μάθοι γὰρ ἄν τις — σοφόν*] *μάθοις γὰρ ἄν τι — σοφόν* Dobræus.

κἀπὸ] *και* R.

383. *τῆς ὀργῆς χαλᾶν*] Simili constructione *εἴκειν θυμοῦ* dixit Sophocles Antig. 718.

ἄναγ' ἐπὶ σκέλος] Hesych. *ἐπὶ σκέλος· εἰς τὰ ὀπίσω*, id est, *retro*. Eurip. Phœn. 1419. *ὡς δ' ἄπορον ἥκων δόρος, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ.* BERG.

383. 386. ΠΕΙΣΘ.] *αὖ* (*θ* supra) R.

385. *πω*] *που* V.Γ.Δ. et Vaticanus.

ἐνηντιώμεθα Bentleius. *ἠναντιώμεθα* codices. *ἐναντιώμεθα* Ald.

386. Ald. versibus duobus *μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν | ἡμῖν ὥστε τήν τε χύτραν. τε* om. A.B.R.V.Δ. *ἡμὶν*, quod Brunckius posuit, non liquet an hoc accentu scriptum exstet in codicibus.

ἡμὶν ex Phrynichi Mysta affert Eustathius p. 1112, 38. ἐβουλόμην ἂν ἡμὶν ὥσπερ καὶ προτοῦ. Aristophanis exempla parum firma sunt Lys. 124. ἀφεκτέα τοίνυν ἡμίν ἐστι τοῦ πέους, ubi ἐστιν ἡμῖν scribi potest, et Pluti v. 286. ubi libri meliores, ὄντως γάρ ἐστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμῖν (i. e. ἡμὶν) εἶναι, vulgo autem ἡμῖν ἅπασιν legitur. Quamobrem de hoc quoque loco dubitare licet, in quo ἡμῖν ab interprete addi, a poeta autem scribi potuit, μᾶλλον εἰρήνην ἄγειν δοκοῦσιν.

387. τώ τε τρυβλίω] τῷ γε τρυβλίῳ B.C.Δ. Ald.

390. παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν ἄκραν ὁρῶντας Dawesius p. 192. (347. Kidd.) Legebatur παρὰ τὴν (παρ' αὐτὴν A.) χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας.

394. κατορυχησόμεσθα Elmsleius in diario classico Londin. fasc. 16. p. 459. Libri κατορυχθησόμεσθα. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 318.

395. ὁ Κεραμεικός] Quia ipsi ollis et catinis *fictilibus*, quæ Græce κεράμεια dicuntur, utebantur loco clypeorum, dicere vult: si ista κεράμεια ab hostibus frangantur et cumulentur, futurum ex illis Κεραμεικόν, in quo sepeliri possint, ut Athenis in Ceramico sepeliuntur, et quidem publice, qui in bello ceciderunt. BERG.

396. δημόσια neutrum est plurale adverbii vicem sustinens. Perperam vulgo δημοσίᾳ, contra metri rationem. BRUNCK.

398. μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν] Sic optime A. [R.V.Γ.Δ.] Vulgo, pessumdato metro, μαχομένω τοῖσι πολεμίοις. In B. μαρναμένω τοῖς πολεμίοισιν, bene quod ad duas postremas voces. Qui in bello occubuerant Athenienses, publice in Ceramico sepeliebantur. Vide Meursii *Ceramicum* cap. 22. Orneæ nomen est urbis inter Corinthum et Sicyonem sitæ, de qua videndus Strabo p. 586. Lusus est in paronomasia. Infra v. 967. ubi fatidicus oraculum edit de societate inter duos illos Athenienses et aves inita, eorumque communi in aëre domicilio, obscure istud innuit, Ornearum situm memorans, τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. BRUNCK. Orneæ anno ante hanc fabulam actam ab Argivis et Atheniensibus dirutæ fuerant: vid. Thucyd. 6, 7.

405. ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν] Versus interpolatus. ποίαν τιν' ἔχοντ' ἐπίνοιαν Reisigius Conject. p. 261.

409. ξένω] Legebatur ξείνω, quam formam etiam in tragicorum versus librarii interdum temere intulerunt.

410.—414. τύχη — τὸ πᾶν] Hæc in duo hexametros sunt describenda.

411. ὄρνιθας codices. ὄρνις Ald.

415. δὴ om. R.

419. τὸν ἐχθρὸν] τῶν ἐχθρῶν R.V. et duo codices Brunckii.

424. σὰ ταῦτα] σὰ ταῦτα γὰρ δὴ vulgo. σὰ γὰρ ταῦτα R.V.Γ.Δ. Scholiasta, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ σά ἐστι καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ ἐκεῖσε. (τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.) τὸ δὲ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε, τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν (v. 273.) φησί, κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ. καὶ ὅλως πολὺ παρὰ πᾶσι τὸ τοιοῦτον. et ad v. 348. καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν: παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας, ἐκθεῖναι κήτει φορβάν, ὡς Ἀσκληπιάδης τὰ μηδέπω διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος, ὡς καὶ τὸ, σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε, παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησί, κἀκεῖσε etc. Euripides ib. 320. ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. Apud Aristophanem scribendum videtur ἔστιν σὰ ταῦτα πάντα καὶ etc.

425. κεῖσε καὶ] καὶ om. R.V. κεῖσέ τε V. a m. rec.

430. παιπάλημα] Æschrion ap. Athen. 8. p. 335. Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος, λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα. BERG.

431. λέγειν λέγειν κέλευέ μοι R. Legebatur λέγειν κέλευέ μοι λέγειν.

434. μὲν additum ex R.V.Γ.

435. τύχἀγαθῇ] τύχ' αγαθῆι R. τύχ' ἀγαθῇ Suidæ ed. Mediol. in ἐπιστάτης. Scribebatur τύχῃ 'γαθῇ (τύχῄγαθῇ V. et Ald.). τύχῃ ἀγαθῇ Suidæ codices, ut videtur. Conf. ad Thesm. 283.

436. ἐς] εἰς libri.

τοὐπιστάτου] Varias nominis interpretationes afferunt veteres critici, quarum hæc Kustero præ aliis placet: πήλινος Ἥφαιστος πρὸς τὰς ἑστίας ἱδρυμένος, ὡς ἔφορος τοῦ πυρός. Non minus tamen probabilis est illa, juxta quam ἐπιστάτης vocatur ξύλινόν τι πολλοὺς παττάλους ἔχον, ἐξ οὗ οἱ μάγειροι ἀπεκρέμων, φασί, τὰ κρέατα, καὶ τὰ ἐργαλεῖα. Alii, forte verius, simpliciter exponunt τὸν χυτρόποδα, *la marmite*. Vide Eustathium ad Odyss. p. 1827, 44. ubi diversas hujus nominis significationes exsequitur. BRUNCK. Interpretatio hujus vocabuli tanto incertior est, quum ne hoc quidem exploratum habeamus utrum ab nominativo ductum sit ὁ ἐπιστάτης an τὸ ἐπίστατον. Quæ altera forma legitur in

inscriptione Sigeensi apud Boeckh. vol. I. p. 19. κἀγὼ κρατῆρα κἀπίστατον καὶ ἠθμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα Σιγεεῦσι. ubi Bentleius locum Aristophanis comparavit et interpretatus est basin sive tripodem, in quo ollæ et lebetes igni apponantur: quod probat Boeckhius p. 20. Simile nomen est ὑπόστατον in veteri monumento Attico et in demiopratis apud Pollucem, quem ὑποστάτην vocat Pausanias: de quo Boeckhius dixit ibidem. Ex quo fortasse colligas Aristophanem ἐπίστατον potius quam ἐπιστάτην dixisse.

440. ὁ πίθηκος] Panætius quidam duxerat uxorem, cum qua cum sæpius rixaretur, tandem convenit ut se invicem nec morderent nec plagis afficerent. Vid. Suidam in διαθήκην et γυνὴ μεγάλη. BECK. Vid. schol.

442. μήτ' ὀρύττειν] Ad hæc verba scholia: μὴ ὀρύττειν, τὸν πρωκτὸν δεικνύς φησι. Comicus in Nub. 712. καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι, καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι. BERG.

443. τόν] Probabilis est Valckenarii conjectura (ad Herodot. 3, 46.) τόνδ'.

444. διατίθεμαι 'γὼ Porsonus. διατίθεμ' ἔγωγε vulgo. διατίθεμ' ἐγώ R.V.

445. Post ἐπὶ τούτοις minor distinctio poni debuit, ut recte distinctum est in B. Non enim τούτοις refertur ad κριταῖς. ἐπὶ τούτοις valet *hac lege, hac conditione, ut, si fidem præstiterim, judicum omnium calculo, et spectatorum omnium applausu vincam.* BRUNCK. Comicorum poetarum judices quinque fuerunt. Vid. Suidam v. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται. BECK.

448. ΠΕΙΣΘ.] κῆρυξ codex Vaticanus. Sunt verba Pisthetæri, qui præconis munere fungitur.

νυνμενί, una voce: male vulgo divisim νῦν μενί. Vide Kœnium ad Corinthum p. 56. [134.] BRUNCK.

449. θὤπλ'] Perperam vulgo θ' ὅπλ'. α ο in ω coalescunt. Vide ad Lys. 277. BRUNCK.

454. ὅ τι μοι παρορᾷς] Id est ὅ τι ὁρᾷς παρ' ἐμοί. *Quod mihi inesse vides.* Mirum in modum se torquet Abreschius ad Aristænetum p. 240. ut constructionem expediat, quam sic, multa supplens, quæ minime desiderantur, instituit: τάχα γὰρ τύχοις ἂν ἐξειπὼν χρηστόν τι, ὃ ὁρᾷς παρὰ τὸ ἐμοὶ ἑωραμένον. BRUNCK. Interpretatio non probabilis. παρορᾶτ' Bentleius.

456. φρενός] Scholiasta, ἔν τισι δὲ οὐ κεῖται τὸ φρενός. Te-

mere delevit grammaticus aliquis, qui non animadverterat in antistropho *κατά* excidisse. *ἀξυνέτου* e proximo versu in hunc transtuli pariterque in antistropho. Metrum idem quod Acharn. 285.

457. *δρᾷς* non immerito suspectum fuit Bentleio, qui *ὦ τᾶν* conjecit.

ἐς] *εἰς* libri.

459. *κοινὸν ἔσται* corruptum esse ex antistropho intelligitur. Fortasse *κοινῇ 'σται* aut saltem *ἔσται κοινόν* corrigendum.

460. *ὅτῳπερ* A.R.V.Γ. Vulgo *ὅτῳπερ ἄν*. *ἂν* minio subductum in B.

πράγματι τὴν σὴν ἥκεις Dawesius. Libri *ἥκεις* (*ἥκοις* B.C.Δ.) *τὴν σὴν πράγματι*.

462. *προπεφύραται λόγος*] Scholia: *ηὐτρέπισται· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ ἄλευρα φυρώντων, εἶτα μάζας ποιούντων*. In Thesm. 81. *ἔστι κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον*. BERG.

463. *οὐ* (*οὐ* om. R.) *κωλύει*] Sic fortasse intelligendum apud Stephanum Byz. in *Βοίβη*, *εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει*.

καταχεῖσθαι ex codice Vaticano edidit Kusterus. *καταχεῖσθε* Ald. cum R.V.Γ.Δ.

464. *δειπνήσειν μέλλομεν ἤ τι* Epopi tribuit C, Euelpidi Brunckius, recte.

465. *λαρινὸν ἔπος*] Scholia: *λιπαρόν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν· λέγονται γάρ τινες λαρινοὶ βόες, οἱ λιπαροί*. Pac. 925. *τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;* BERG. *ῥῆμα μυριάμφορον* dixit Pac. 521.

468. Post *αὐτοῦ* addidi comma. Nam ita hæc procedunt, *οἵτινες ὄντες βασιλῆς — ἀρχαιότεροι — ἐγένεσθε*.

470. *τουτὶ* (*ταυτὶ* A.) —] Epopi hæc adscribit V.

471. *Αἴσωπον πεπάτηκας*] Id est, assidue legisti. Plato Phædr. p. 273. *ἀλλὰ μὴν τόν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς*.

475. *κατορύξαι*] Hinc avem hanc *ἐπιτυμβίδιον* vocavit Theocritus Id. 7, 23. ad quem l. vid. schol. KUST.

476. *Κεφαλῆσι*] Allusio ad pagum Atticæ, cui nomen *Κεφαλή*. BRUNCK. Euelpidi hunc versum tribuit Bentleius: choro libri.

477. 478. Pisthetæro tribuit Bentleius.

479. ΕΥ.] *πειθ* R.V.

480. Epopi tribuunt libri. Correxit Bentleius.

481. ὡς R. Libri reliqui ὡς δ'.

ἦρχον τῶν ἀνθρώπων Bentleius. Libri τῶν ἀνθρώπων ἦρχον.

484. πρῶτον] Scribendum πρότερον. Nam illo si uti voluisset poeta, πρῶτος potius dixisset.

Μεγαβάζου R.V.: de qua forma nominis pervulgata vide quæ ad Herodotum Wesselingius, ad Thucydidem Dukerus, Dorvillius ad Charitonem annotarunt. Scribebatur Μεγαβύζου.

485. Περσικὸς ὄρνις] Infra 708. ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν. Cratinus ap. Athen. 9. p. 374. ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ. Athenæus 14. p. 655. καὶ μήποτε πρώτιστοι καὶ ἐγένοντο καὶ ἐτράφησαν ἐν Σάμῳ (pavones), καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν· ὥσπερ καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες ἐν τῇ Περσίδι. BERG. Hesych. illam glossam interpretatus est ὁ ἀλεκτρυών. BECK.

486. 487. Epopi tribuit Ald.

486. διαβάσκει] In Thesm. 793. βάσκετ', ἐπείγετε. BERG. Reges Persarum gestabant tiaram rectam, ut ceteri Persæ retro flexam. v. Brisson. de reg. Pers. princ. 1, 10. 2, 184. Atque ea ὀρθὴ τιάρα dicebatur proprie κυρβασία. V. Hesych. h. v. BECK.

488. ἴσχυσε] ἴσχυε Elmsleius ad Acharn. 207.

μέγας καὶ πολὺς] Herodot. 7, 14. ὡς καὶ μέγας καὶ πολλὸς (potens) ἐγένεο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω καὶ ταπεῖνος κατὰ τάχος ἔσεαι. Vid. ad Eq. 754. BERG.

489. ὄρθριον] Sic C. ut impressi, recte. In A. [et R.] ὄρθιον. Sic etiam in B. a prima manu, sed ρ superne additum. BRUNCK. Tamquam de citharœdo aut citharistria. In Eccl. 739. σὺ δὲ δεῦρ' ἡ κιθαρῳδὸς ἔξιθι πολλάκις ἀναστήσασα μ' εἰς ἐκκλησίαν ἀωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον. BERG. μόνον in νόμον mutabat Porsonus.

490. σκυλοδέψαι Bentleius. σκυτοδέψαι vulgo. σκυτοδεψοὶ V. et sine accentu R. σκυτόδεψοι (αι superscr.) Γ. Conf. ad Thesm. 56. Plut. 514.

491. τορνευτασπιδολυροπηγοί vulgo. Correctum ex R, scholiasta et Suida in h. v.

492. τοῦτό γ'] τοῦτ' R.

494. ἐς δεκάτην] V. Meurs. Exerc. Crit. part. 2. l. 3. c. 33. et Maussac. ad Harpocr. v. Ἑβδομευομένου. KUST. Solebant

tunc nomen imponere infantibus; infra 923. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγὼ καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην; Solebant etiam pervigilare tunc aut in seram noctem convivari. Eubulus ap. Athen. 15. p. 668. εἶεν, γυναῖκες, νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε. Hinc Euelpidi illud infortunium noctu accidit. BERG.

ὑπέπινον] Post prandium, non cœnam. DOBRÆUS.

495. καθεῦδον A.B.R.V. 'κάθευδον Ald.

δειπνεῖν] δὲ πίνειν A. δὲ πιεῖν Γ. et Vaticanus.

497. τὸ] τὸν R.Γ.

498. μέλλω τε] μέλλων τε A. μέλλω δὲ C.

499. ἰκτῖνος] ἴκτινος vulgo hic et ἴκτινον 502.

500. γ' οὗτος πρῶτος] γ' om. A.R.V.Γ, quorum A. πρῶτος οὗτος: unde Brunckius πρῶτός γ' οὗτος.

501. προκυλινδεῖσθαι] Ex scholiis: ἔαρος ἀρχομένου ἰκτῖνος φαίνεται εἰς τὴν 'Ελλάδα — ἐφ' ᾧ ἡδόμενοι κυλίνδονται — et mox: οἱ πένητες οὖν ἀπαλλαγέντες τοῦ χειμῶνος ἐκυλινδοῦντο καὶ προσεκύνουν αὐτόν. Post hyemem statim apparere milvum patet etiam ex comico infra 714. ubi de hiberno tempore loquutus ait: Ἴκτινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει. Adorare autem solebant etiam ciconias qui primum illas conspicabantur; Philostratus epist. 44. τὸν δὲ πελαργὸν οἱ πρῶτοι θεασάμενοι καὶ προσκυνοῦσι. BERG.

503. ὀβολὸν κατεβρόχθισα] De pecunia in ore condita vid. ad Eccles. 818.

504. κόκκυξ est *cuculus*, qui, quum adulto vere sub initium æstatis appareat (Ælian. N. A. 3, 30. Plin. H. N. 18, 26. Hesiod. Ἔργ. 486.), intelligitur, cur Phœnices de messe facienda admonere dicatur. BECK.

505. τότε γ' Bentleius. τότ' R.V. τόθ' Ald. τότ' αὖ οἱ B.Δ. τότ' ἂν Porsonus.

507. ψωλοὶ] Erant enim circumcisi, ut constat ex Herodoto 2, 104. BERG.

511. τοίνυν A.C.R.V.Δ. τοίνυν γ' Ald.

ᾔδη 'γὼ A.C.V. et Vaticanus. ᾔδειν 'γὼ Ald. εἰδ' ἐγὼ R. οἶδ' ἐγὼ B.

513. ἄρ' εἰστήκει R. ἄρ' ἑστήκει A.B.C.V.Γ.Δ. ἀνεστήκει Ald.

Λυσικράτῃ] Hic notatur tanquam munerum captator, in Eccl. 629. tanquam deformis. BERG. λυσικράτην R.

514. γ' additum ex A.R.Δ. Vesp. 605. ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων.

515. ἀετὸν] αἰετὸν libri.

ὄρνιν ἕστηκεν Tyrwhittus. ἕστηκεν ὄρνιν A.R. ἕστηκ' ὄρνιν Ald.

517. ταῦτ'] τοῦτ' R.

518. ἐς] εἰς libri.

519. διδῷ Brunckius et, ut videtur, V. Vulgo διδοῖ.

πρότεροι om. R.

520. ὤμνυ R.V. ὤμνυς Ald.

ἂν Porsonus addidit.

521. Λάμπων] Iste erat vates: mentio ejus et infra 989. ὄμνυσι τὸν χῆνα. Scholia: ὅτι πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ οὕτως ἐπετήδευσαν ὀμνύναι. V. Vesp. 83. BERG.

ὄμνυσ' A.R.V. ὄμνυσιν vulgo. ὄμνυσίν (ὄμνυσι Δ.) γ' ἔτι B.Δ.

νυνὶ Kusterus. νῦν libri.

522. ἁγίους] καλοὺς Vaticanus.

523. δ' om. R.

525. κἂν τοῖς ἱεροῖς] Nam in templis tutæ debebant esse aves, tanquam diis supplices; nefas autem violare supplices. Hinc cum Aristodicus Cumæus in templo apud Branchidas nidos avium detraxisset et pullos exemisset, ex adyto talis vox audita fertur: ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων, τί τάδε τολμᾷς ποιέειν; τοὺς ἱκέτας μου ἐκ τοῦ νηοῦ κεραΐζεις; ut est apud Herodotum 1, 159. Apud Euripidem tamen Ion æditum Apollinis Delphici pellit aves in cognomini dramate v. 106. BERG.

527. Athenæus 1. p. 25 d. οὐδὲ τὸν ἀέρα δ' ἥρωες τοῖς ὄρνισιν εἴων ἐλεύθερον, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες. vide et supra 195. BERG. Pro ῥάβδους in schol. [et Γ.] adnotatur var. lect. σταυρούς, sensu non mutato. Nam et σταυροὶ sunt *ligna erecta*. v. Hesych. et Tho. M. p. 808. BECK.

528. ἕρκη] Etiam retis species. Eurip. Bacch. 955. καὶ μὴν δοκῶ σφᾶς ἐν λόχμαις, ὄρνιθας ὥς, λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἕρκεσι. BERG. Photius, Ἕρκη; πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν. Homer. Od. χ, 468. ἠὲ πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι. BECK.

529. ἀθρόους] Scrib. ἀθρόους. Vid. ad Acharn. 30.

538. κενεβρείων Bentleius. Libri κενεβρίων. Vid. Erotian. p. 204. ed. Franz.

539. πολὺ πολὺ δὴ (δὴ om. Γ.Δ.) χαλεπωτάτους λόγους] Imitatur Euripidis Alcest. v. 442. πολὺ πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν. Alium ex eadem fabula locum imitatur infra v. 1244.

543. ἐπ' ἐμοῦ, me vivente, mea ætate. Perperam in A. ἐπ' ἐμοί. BRUNCK. Parum apta Brunckii explicatio. Recipiendum ἐπ' ἐμοί, i. e. damno meo.

544. Alterum κατὰ addidit Brunckius. δαίμονα et συντυχίαν conjunxit, ut Demosthenes p. 1173. extr. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα.

547. Legebatur τὰ νεόττια. τά τε νεόττια R.V.Δ. Quare τά τε νοττία correxi. Notum est grammaticorum præceptum hanc vocis formam ab Atticorum usu alienam judicantium: de quo Hemsterhusius ad Plutum p. 363. et Lobeckius ad Phrynichum p. 206. 207. Sed νόσσον (scr. νοσσόν cum Lobeckio) ex Æschyli Κήρυξιν produxit Antiatticista in Anecdotis Bekkeri p. 109, 22. Ejusdem generis est νολαία pro νεολαία dictum, quod Euripidi restitui Alcest. 103.

οἰκήσω R.V.Γ. Vulgo οἰκήσω δή.

548. ἀλλ' ὅ τι R. Vulgo ἀλλὰ τί.

χρὴ] χρῆν Δ.

552. πλίνθοις ὀπταῖς] Herodotus 1.179. ubi describit, quomodo Babylon fuerit ædificata: ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι. BERG. Adde Diog. S. 2, 7. BECK.

553. Κεβριόνα] Cebriones fuit unus ex Gigantibus; hic autem tamquam avem eum nominat simul cum Porphyrione, qui etiam fuit Gigas: sed est etiam ejusdem nominis avis quædam: infra 1249. πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν — καὶ δήποτε εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα. Facit autem istorum mentionem, quia et ipsi contra deos insurgunt, ut Gigantes. BERG.

554. κἄπειτ' ἦν] κἄπειτ' ἂν vulgo. κἄπειδ' ἂν Δ. κἄπειδὰν B.

555. μὴ φῇ] Editiones veteres et fortasse codices μὴ 'φῇ, id est μάφῇ. Quod defendi potest. Sic ἀφιέναι de imperio cedendo dixit Thucydides 4, 28. ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον οἰόμενος αὐτὸν λόγῳ μόνον ἀφιέναι ἑτοῖμος ἦν.

560. ἐπὶ τὴν ψωλήν] In B.C.[Δ.] ἐπὶ τὴν κωλῆν, quod consideratione dignum. Quemadmodum hæ voces hic commutatæ fue-

runt, idem contingere potuit Nub. 989. 1018. ubi forte melius legeretur, τῆς ψωλῆς et ψωλὴν μεγάλην. Sin quod ibi legitur sincerum est, ex hoc loco significatio nomini κωλῆ tributa adstrui et confirmari potest, et hoc e duobus codd. recipiendum est. ψωλὴν est in A.[R.V.Γ.] sicque primus edidit Ant. Fracinus [Francinus, ex libro Ravennate.] In duabus primariis editt. est κωλήν. Si res meo arbitrio permittatur, et hic et in duobus Nubium versibus ψωλὴν prætulerim. — ἔτ' ἐκείνας. Sic B.C.[Δ.] In A. male ἔτ' εἰς ἐκείνας. Vulgo ἔτι κείνας. BRUNCK.

564. θεοῖσιν] θεοῖς R.Γ.

ὃς A.B.C.V. ὅσ' ἂν R.Γ.Δ. ὃ ἂν Ald.

ἁρμόζῃ] ἁρμόττῃ Lobeckius ad Phryn. p. 241. Frustra. Ἁρμόζειν si tragicis dicere licuit, licuit etiam in anapæstis Aristophani.

565. Venerem cum Phaleride jungit, alludens ad Phaleten s. Phallum, qui est penis coriaceus. BERG. πυρούς. Vocem πυροὺς in duobus continuis versibus repeti, longe est ineptissimum, ubi singulis diis singulæ contribuuntur aves, quarum unicuique diversum quid offerendum est. In alterutro versu vocem illam πυροὺς ab oscitante librario pro sincera alia ex altero versu repetitam fuisse, statim quivis deprehendere potest. Aio in priorem versum male eam intrusam fuisse. φαληρίδι avi, quam Bœotus in Ach. 875. e sua dialecto φαλαρίδα appellat, quid apud nos Gallos sit nominis haud ego dixero. Adeat naturæ peritos, qui id scire volet. Sed quia Veneri consociatur, lascivam esse oportet, cui proinde nihil magis offerri convenit, quam κριθὰς *hordea*, quia id nomen ambiguæ significationis est, unde more suo jocum captat comicus, gratam Veneri mentulam innuens. Præterea in alimentis avibus præbendis sic junguntur κριθαὶ et πυροὶ quum alibi tum mox v. 621. Vapulent ergo librarii, et, quamvis ringatur, si quis illorum patronus exorietur: tu vero, candide lector, meo periculo repone:

ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν.

Est aliud quid in hoc versu facetum, quod interpretibus ne suboluit quidem. Neptuno sacrum fit ove, Herculi bove, Jovi ariete. Quid ita? Nullane victima Veneris aram imbuet? *Si quis Veneri immolet.* Quid? Id ipsum quo secreta celebrantur orgia, cujusque significatio latet in sequenti κριθάς. Ne credas alius cujusvis hostiæ poetam hic meminisse. Ego nihil præ-

terea mutari velim, tametsi facilis ratio est, qua omnia examussim exæquentur, et sibi congruant. Necesse non est verbum *θύειν* utroque in membro adesse, ut nec repetitur versu abhinc secundo. Proinde legere possis:

ἣν Ἀφροδίτῃ χοῖρον, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν.

Sed nec ipse hoc valde probo, et jure quis objiceret [Ach. v. 793.]:

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'φροδίτῃ θύεται. BRUNCK.

φαληρίδι] *φαλαρίδι* Athenæus 7. p. 325 b.

566. *οἶν* A.R.V.Γ. *ὗν* Ald. "Sincerum est *οἶν*. Neptuno "sæpissime ove vel ariete solo sacra fieri videmus; nullibi, "quantum memini, sue solo, quod animal deo illi non immola- "batur, nisi adjunctis alius generis victimis, idque in lustra- "tionibus. Vide Eustathium p. 1676, 32. ad hos Homeri "versus in Odyssea:

"*ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,*
"*ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον.*"

BRUNCK. Neptunum, deum marinum, conjungit cum anate, ave aquatica: Herculem, deum voracem, cum laro, ave vorace.

καθαγίζειν Brunckii editio. *καθαγιάζειν* Γ. *καταγίζειν* R, Ald.

567. *Ἡρακλέει* Brunckius. *Ἡρακλεῖ* libri.

θύῃ addidi ex R.V.Γ. et scholiasta, et delevi *θύειν*, quod libri omnes post *ναστοὺς* inferunt. Ceterum notandum *λάρῳ* producta syllaba priore dictum. Correpta, ut Homerus, utitur Nub. 591.

μελιτούττας] *μελιττούτας* A.B.C.R.V.Γ.

568. *Διὶ*] Ex scholiis: *ἐπεὶ κατωφερὴς ὁ Ζεὺς καὶ μοιχός, διὰ τοῦτο ὀρχίλον παρέλαβε διὰ τοὺς ὄρχεις*· sunt autem *ὄρχεις* *colei* sive *testes*. Huc alludi patet, etiam quum dicit mactandum orchilo *σέρφον ἔνορχιν, coleatum*. Etiam in Vesp. 1511. fit mentio hujus aviculæ et simul allusio, sed non tam ad *ὄρχεις*, quam *ὀρχεῖσθαι*. BERG.

569. *σέρφον ἐνόρχην*] Sic B.[R.V.Γ.Δ.]. Alii, ut vulgo, *ἔνορχιν*. Alteram formam agnoscit noster Lys. 661. Eq. 1385. BRUNCK. Similiter *πλακοῦντα ἐνόρχην προθύειν* dixit Plato comicus ap. Athen. 10. p. 441. *πρῶτα μὲν ἐμοὶ καὶ Κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης ἄμυλος ἐγκύμων.* BERG.

570. *ἥσθην*] Propterea jocosa ei res videtur *serphus immolan-*

dus, quia verbum σφαγιάζειν magnis victimis convenit, non autem bestiolæ tam minutæ. BERG.

ὁ μέγας Ζάν] Perperam in A. Ζεύς. Ad hunc comici locum respicit Eustath. ad Il. p. 436, 18. BRUNCK. ζᾶν R.

571. ἄνθρωποι] Scribendum ἄνθρωποι.

573. 574. πέτεται] πέταται libri omnes, nisi quod in Γ. annotatum γρ. καὶ πέτεται.

574. Ἶριν] Non Iridem, sed Junonem et Minervam cum columba comparatas esse ab Homero Il. ε, 778. τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι, notavit scholiasta. Conf. ad v. 609. Bentleio Ἥρην restituendum videbatur. Quod Ἥραν scribendum foret, quum nihil caussæ sit cur Ionica forma servetur.

δέ γ' R.V. et scholiasta. δὲ χ' vulgo, quod V. correctus habet.

576. ἡμῖν A.B.C.R.V.Γ.Δ. ὑμῖν Ald.

581. ΕΥ.] ἔπ R.

584. ὅ γ' Ἀπόλλων] ἀπόλλων Elmsleius ad Acharn. 93.

ἰατρός γ' Brunckius. Aberat γ'.

μισθοφορεῖ δέ] Scholiasta, τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ Λαομέδοντα τῆς τειχοδομίας μισθὸν ᾔτησεν. Simul alludit ad μισθοφορίαν medicorum, qui Athenis publice conducebantur. BERG. Apollo non tantum Trojæ muros, accepta a Laomedonte mercede, exstruxisse, sed etiam Admeto, Arcadiæ regi, serviisse ferebatur. BECK.

586. σὲ δὲ Γῆν] δὲ om. Γ.

587. 595. 606. ΕΠΟΨ] ΧΟΡΟΣ editiones ante Brunckium.

590. κνῖπες καὶ ψῆνες] ψῆνες καὶ κνῖπες Pollux 7, 144. Scripturam vulgatam habet Herodianus περὶ μον. λέξεως p. 16. 7.

599. πρότερον R.Γ.Δ. et Vaticanus. πρότεροι vulgo.

600. ἴσασι A.B.R.V.Γ.Δ. οἴσασι C. οἴδασι Ald. De cæsura hujus versus dixi ad Nub. 987.

601. οἶδεν] εἶδεν Ald.

ἄρ' om. R.

604. ὑγιεία] Scribebatur ὑγίεια.

605. ὑγιαίνει] Nemo penuria laborans est sanus. Sophocles ap. Stobæum [Flor. 91, 28.]. εἰσὶ δ' οἵτινες Αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ Εἶναι, πένης ὤν, ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν. BERG.

606. ἐς] εἰς libri.

609. πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς Bentleius. Libri πέντε γενεὰς ἀνδρῶν.

λακέρυζα κορώνη] Alludit ad Hesiodi versum in fragmento ap. Plutarch. de Orac. defectu [c. 11.]

ἐννέα μὲν ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡβώντων, ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος.

Numerum ætatum mutavit metri necessitate coactus. BRUNCK. Scholia: κακῶς καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον παίζει· ἐννέα γὰρ ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη. Nempe ut supra 576. quum diceret, Homerum comparasse columbis Iridem. BERG.

610. αἰβοῖ, ὡς] ὡς delet Hermannus in Elem. doctr. p. 405. rectius quam in Addendis, ubi αἰβοῖ ὡς per crasin conjungi vult: quod non videtur fieri posse. βαβαὶ, ὡς Brunckius.

611. Indicavi lacunam. Respondet enim hoc systema versibus 523. — 538.

612. καὶ addidit Brunckius.

πρῶτα B.Γ.Δ. Vulgo πρῶτον. Eadem corruptela Eq. 542. et alibi non raro.

617. δένδρον ἐλάας] In hujus vocis scriptura, quum satis mihi constet de Atticismi proprietate, librariorum errores nihil moror. Perperam in libris ἐλαίας. Ineptum est, quod tradidere quidam grammatici, *arborem* Atticos ἐλαίαν appellasse, *fructum* autem ἐλάαν. Ut reliquis Græcis commune utriusque nomen erat ἐλαία, sic Atticis ἐλάα. Diphthongi eximebant ι in hoc nomine, ex usu suæ dialecti, ut in καίειν, κλαίειν, αἴττειν, pro quibus dicebant κάειν, κλάειν, ἄττειν. Optima est Thomæ M. observatio, cui tamen certatim contradicunt interpretes, sed omnes temere et imperite. ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Ranarum versus est 995. ad quem vide quæ notavi. Confer Vesp. 450. BRUNCK.

618. κοὐκ R.V.Γ.Δ. Vulgo κοὐδ'.

ἐς] εἰς libri.

623. ἀνατείνοντες] ἀνατείναντες R.

629. τοῖσι] τοῖς R.V.Γ.Δ. Utitur metro tragico

⏑ – ́ – ́ – | ⏑ – ́ ⏑ – ⏑ –

632. — 634. Parum probabilis hæc est numerorum consociatio. Apertum est dochmium efficere ista, ὁμόφρονας λόγους,

quæ nihil habent quo vitii suspicionem moveant. Firma etiam et ipso loquendi usu stabilita sunt δικαίους et ἀδόλους. Thucydides 5, 18. ἐμμενῶ ταῖς ξυνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς ταῖσδε δικαίως καὶ ἀδόλως. 5, 23. ταῦτα δ' εἶναι δικαίως καὶ προθύμως καὶ ἀδόλως. 5, 47. ἐμμενῶ τῇ ξυμμαχίᾳ κατὰ τὰ ξυγκείμενα, δικαίως καὶ ἀβλαβῶς καὶ ἀδόλως. Aristophanes Lysistrata v. 168.

καὶ τὼς μὲν ἀμῶν ἄνδρας ἀμὲς πείσομες
παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν.

Contra vero perniciosa metro vox ὁσίους non habet quo se tueatur, expellendamque esse arbitror. Reliqua autem fortasse ita scribenda,

ἣν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος ὁμόφρονας λόγους
δικαίους ἄδολος ἐπὶ θεοὺς ἴῃς — .

634. ἴῃς Porsonus. Libri ἴοις.

639. γ' ἔτι] γ' addidi ex Plutarchi vita Niciæ c. 8. ubi γέ πω scriptum est, π ex τι corrupto et ω ex ὥρα illato.

640. μελλονικιᾶν] Locum hunc citat Plutarch. in Nic. p. 528. ubi monet, Niciam hic ab Arist. perstringi, ut cunctatorem, idque ob lentam obsidionem Pyli, in qua quum multum temporis frustra consumsisset, Cleon postea successor ei datus castellum dictum brevi tempore expugnavit. Suidas vero v. μελλονικιᾶν ex vetere in h. l. scholiaste aliam reddit rationem, quare Nicias a comico nostro appelletur *cunctator;* nimirum ob expeditionem Siliciæ in aliud atque aliud tempus ab eo dilatam. Sic enim ait: μελλονικιᾶν, τὸ βραδύνειν καὶ ἀναβάλλεσθαι. Νικίας γὰρ υἱὸς Νικηράτου, ὃς ἀνεβάλλετο ἀπελθεῖν εἰς Σικελίαν. βραδὺς γὰρ ἦν περὶ τὰς ἐξόδους etc. Hinc scholiasten nostrum supplere poteris. KUST. Non dubium est, quin ad vocem illius respexerit, qui Niciam in concione increpavit, quod nimis cunctaretur suscipere præfecturam classis in Siciliam mittendæ, a qua expeditione quum Nicias deterrere Athenienses vellet, in primis magnitudinem sumtuum prætendebat, quos urbs esset factura, teste Thucyd. 6, 25. καὶ τέλος παρελθών τις τῶν Ἀθηναίων καὶ παρακαλέσας τὸν Νικίαν, οὐκ ἔφη χρῆναι προφασίζεσθαι οὐδὲ διαμέλλειν, ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν, ἥν τινα αὐτῷ παρασκευὴν Ἀθηναῖοι ψηφίσωνται. BERG.

641. δέ γε Dobræus. Legebatur δέ τε. δέ τι Δ. Nunc malim δέ τοι.

642. εἰσέλθετ'] ἐσέλθετ Ald.

ἐς] εἰς libri.

νεοττιάν] νεοττίαν libri. Correxit Lobeckius ad Phryn. p. 207.

γε] τε Dobræus.

644. Πεισθέταιρος] Scribendum Πειθέταιρος. Vid. ad v. 2.

τῳδεδί] Legebatur τῷ δὲ τί. τῷδε τί V. τωδὶ τί R. et γρ. V.

645. Κριῶθεν R. V. et scholiasta θρίωθεν Γ. θριῆθεν vulgo: quam lectionem memorat scholiasta. θριᾶθεν Δ.

646. δεχόμεσθα] Scribendum δεχόμεθα ex R.V.Γ.

648. 649. Π. ἀτὰρ τὸ δεῖν' ἐπανάκρουσαι πάλιν. ΕΠ. φέρ' ἴδω. Π. φράσον γε νῷν ὅπως — Ald. Vera lectio restituta est ex A.B.R.V.Γ.Δ.

649. ἐγώ τε χοὐτοσὶ] ἔγωγε χοὐτοσὶ A. et Suidas in πῶς δοκεῖς. Equit. 1159. ἐμέ τε καὶ τουτονί.

651. Αἰσώπου] Scholiasta auctore fuit ea Archilochi, non Æsopi fabella. Archilochi fabulam de aquila et vulpe illustravit Huschkius in Matthiæ Miscell. philol. 1. p. 12. BECK.

653. ἀετῷ Brunckius. αἰετῷ libri. Eadem diversitas apud Suidam l. c. et in φλαυρότατον.

656. ἄγε δὴ Ξανθία καὶ Μανόδωρε] Hic primum apparet, una cum istis venisse servos; sunt enim hæc servilia nomina. Xanthias servus introducitur in Vespis et Ranis, statim initio fabularum. In Ran. 165. ad eum similiter atque hic dicitur: σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε. Qui autem hic Manodorus vocatur, videtur idem esse qui Manes dicitur v. 1329. et 1311. BERG.

658. σὲ καλῶ σὲ καλῶ R.V. Legebatur σὲ καλῶ σὲ λέγω (λέγων Ald.).

σαυτοῦ] σοῦ R. et Suidas in ἀριστήσασθε. τοῦ σοῦ C.

659. ἀρίστισον R.V.Γ. et Vaticanus. Codices reliqui et Ald. ἀρίστησον.

εὖ om. B.C. Ald.

Μούσαις R. Μούσης vulgo et Suidas in ἐκβιβάσας.

667. Auctore schol. prodit meretricula valde ornata, sed persona lusciniæ instructa. Nimirum histrio ad modum meretricis erat exornatus. BECK.

669. διαμηρίζοιμ'] Hesych. διαμηρίσαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ παίδων

ἀρρένων καὶ θηλειῶν ἔλεγον. Ad quam glossam vide interpretes. De mascula Venere adhibitum hoc verbum occurrit mox 706. Totus hic locus perperam vulgo personis divisus; eas codicum auctoritatem sequutus melius distinxi. BRUNCK. Versus 670. Euelpidi continuabatur, deinde quæ Euelpidis sunt, Pisthetæro, quæ Pisthetæri, Euelpidi tribuebantur.

αὐτὴν] αὐτῆς V.

670. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν] Imitatur Homerum Il. β, 872. ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη. v. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 28. sive ad Juliani orat. p. 248. s. ed. Schaefer. add. Porson. ad Eurip. Eq. 153. qui docet morem fuisse apud veteres virginibus plurimum auri gestare. BECK.

671. καὶ] Fortasse κἂν scripsit, quæ Seageri conjectura est. De quo dixi in Thesauro Stephani s. v. Δοκέω.

672. ὀβελίσκοιν] ὀβελίσκων B.Δ. ὀβελίσκον A.

675. τύχἀγαθῇ] ἀγαθῇ τύχῃ vulgo. τύχῃ 'γαθῇ Γ.Δ. τύχῃ ἀγαθῇ R. Conf. ad. v. 436.

677. φίλτατον] φιλτάτη codex Vaticanus.

682. καλλιβόαν — αὐλὸν] Sic tibiam vocavit Sophocles Trach. 648. BERG.

685. φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι] Alludit ad Homericum versum Il. ζ, 146. quem schol. citat. De quo versu Simonides ap. Stob. [p. 530. ed. Gesn.] ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ· Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. BERG.

686. Æsch. Prom. 549. τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίην ἄκικυν, ἰσόνειρον, ᾧ τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον. BERG.

πηλοῦ] κηροῦ Clemens Al. p. 584. ed. Pott.

ἀμενηνὰ] ἀμενηνοὶ Clemens.

687. εἰκελόνειροι] ἰκελόνειροι R.

688. πρόσχετε Bentleius. προσέχετε libri.

692. Προδίκῳ] Alias hunc videtur laudare, Nub. 360. BERG. παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ R. Vulgo Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ.

693. seqq. Hæc copiose illustrarunt Cudworth. Syst. Intell. p. 117. Salmas. ad Solin. 1. p. 309. Pleraque horum tradiderunt Orpheus aliique veteres Græcorum theologi, qui ex Nocte omnia prognata (v. Aristot. Metaph. 12, 6. et Damascii Excerpta ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3. p. 256.) et Noctem, Chaos atque Cœlum antiquitus regnasse aiunt. Ἔρεβος ex Hesiodea

theologia habet (v. Hesiod. Theog. 116.; permiscet enim poetarum et philosophorum varia decreta, joci causa. BECK.

695. ὑπηνέμιον — ᾠὸν (ὠιὸν R.)] Scholia, ὑπηνέμια καλεῖται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. Lucian. de Sacrif. c. 6. ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι. BERG. πρωτόγονον ᾠὸν est Orphicum. v. Plut. Sympos. Qu. 2, 3. Diod. S. 1, 27. ibique Wessel. et Bentlei. ep. ad Mill. p. 454. Lips. ed. Ut hoc rideret noster, ὑπηνέμιον dixit. v. Plin. H. N. 10. 58. Varro de R. R. 2. p. 62. Albert. ad Hesych. vol. 2. p. 1465. Eadem ova dicuntur ἀνεμιαῖα. BECK.

696. Quæ de Amore omnium rerum auctore dicuntur, Hesiodea sunt, v. Plat. Symp. 6. Primum omnium creatum esse Amorem Parmenides dixit. v. Sext. Empir. adv. Phys. p. 550. ibique Fabric. BECK.

697. στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν] Breviter infra 1736. ἔρως χρυσόπτερος. ἀνεμώκεσι. Eurip. Phœn. 166. ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας ποσὶν ἐξανύσαιμι. BERG.

701. δ' om. R.

γένετ'] ἐγένετ' R.V.Γ.

703. μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς] Non præferendum videtur quod Dobræus conjecit μακάρων ἡμεῖς. ὡς δ' — .

704. τε addidit Brunckius.

705. δὲ καλοὺς om. R.

707. ὁ μὲν ὄρτυγα δούς. Non semper adeo simplices fuere pulchri pueri, ut ætatis florem pro avicula darent: majoris lucri cupidos eos factos fuisse, queritur Glaucus in epigrammate in Analectis vol. 2. p. 347.

Ἦν ὅτε παῖδας ἔπειθε πάλαι ποτὲ δῶρα φιλεῦντας
ὄρτυξ καὶ ῥαπτὴ σφαῖρα καὶ ἀστράγαλοι·
νῦν δὲ λοπὰς καὶ κέρμα. τὰ παίγνια δ' οὐδὲν ἐκεῖνα
ἰσχύει· ζητεῖτ' ἄλλο τι, παιδοφίλαι. BRUNCK.

Plura de hoc more coturnices aliasque aves pueris amatis donandi congessit Jacobsius ad Anthol. vol. 10. p. 13. BECK.

Περσικὸν ὄρνιν] Vid. ad v. 485.

708. πάντα] ταῦτα V.

710. Ex Hesiodo in Operibus v. 448.

φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς,
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,

ἦτ' ἀροτοῖό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
δεικνύει ὀμβρηροῦ.

Sequens versus etiam ex Hesiodo adumbratus, ibid. 45.

αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο.

et 629.

πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. BRUNCK.

712. Ὀρέστης, nocturnus illius temporis grassator, de quo faceta mentio rursus occurrit infra 1490. et Acharn. 1167. BRUNCK.

713. ἰκτῖνος] Vulgo ἴκτινος. δ', additum in editione Kusteri, om. R.V.Γ.Δ.

714. πεκτεῖν] Sic perspicue A. ut bene Kusterus e Suida edidit. In duobus aliis, ut in prioribus editt. mendose et cum metri ruina πέκειν. BRUNCK. πέκειν R.Γ.Δ.

715. ληδάριον] Perperam vulgo ληϊδάριον. Saltem oportebat ληδάριον, ne superflua syllaba versus oneraretur. Sed sincerior est hujus nominis scriptura per simplicem vocalem η. Auctor Etymol.M. Λήδιον, Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. Ληδάριον, ἱμάτιον. Agnoscit eam quoque Hesychius in his glossis: Λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. Λήδιον, τριβώνιον εὐτελές. Diserte vero Didymus apud Eustathium ad Homerum p. 1146. extrema: καὶ οὕτω παροξύνεσθαι θελήσας τὸ λήδιον ὁ Δίδυμος, ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπεί, φησί, λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς λᾶδος φασίν, ὡς Ἀλκμάν· Λᾶδος εἱμένα καλὸν, ὅ ἐστι, λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, φησί, μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ λήδιον, οὐδ' αὐτὸ ἂν ἔχοι τὸ ι. BRUNCK. Revocavi ληδάριον.

717. ὄρνις A. et Suidas in Ἄμμων. Vulgo ὄρνεις.

πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε] πρὸς ἔργα τρέπεσθε Suidas, ex scholiastæ interpretatione, οὕτως ἐπὶ τὰ ἔργα χωρεῖτε. *Omnino* legendum, inquit Porsonus, πρὸς τἄργα.

718. ἀνδρός] ἄνδρες Brunckius. Non opus.

720. πταρμόν] Sternutamentum οἰωνὸν, *avem*, vocat Xenoph. 3, 2, 5. de exped. Cyri τοῦτο λέγοντος αὐτοῦ πτάρνυταί τις· ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν· καὶ Ξενοφῶν εἶπε· δοκεῖ μοι, ὦ ἄνδρες, ἐπεί, περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων, οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος ἐφάνη, εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ θύσειν σωτήρια. BERG.

721. ὄνον ὄρνιν] Hoc ex narratiuncula quadam ductum, quam exponit scholiasta.

728. παρὰ ταῖς νεφέλαις] Quasi propter nubes non possint videre et audire, quid homines velint. Ita infra dicit, homines sub nubibus secure pejerare, diis nihil animadvertentibus, v. 1607: νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι κύψαντες ἐπιορκοῦσιν οἱ βροτοί. Etiam Pac. 207. dicit de diis: αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω, ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι, μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο. BERG.

731. πλουθυγιείαν] πλουθυγίειαν Ald. πλοῦθ' ὑγιείαν R.

733. γάλα τ' ὀρνίθων. In proverbium abiit de valde fortunatis et omnia possidentibus *lac gallinaceum*, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleon in Vesp. 508.

ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν.

Lucianus de *Mercede conductis* p. 668. καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Strabo de Insula Samo p. 945. τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ περιμάχητον γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας, μὴ ὀκνεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα· καθάπερ που καὶ Μένανδρος ἔφη. Plinius in Historiæ Naturalis præfatione: *Inscriptionis apud Græcos mira felicitas: κηρίον inscripsere: quod volebant intelligi* favum: *alii κέρας Ἀμαλθείας, quod* Copiæ cornu, *ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum.* Petronius cap. 38. *Nec est, quod putes, illum quidquam emere: omnia domi nascuntur: lanæ, ceræ, piper: lacte gallinaceum, si quæsieris, invenies.* BRUNCK.

738. τιὸ sexies hic et v. 770. R. Vulgo quater.

–τὶξ] Vulgo τίγξ. Conf. ad v. 260. et 753.

740. νάπαισι] νάπαις C.

καὶ κορυφαῖς Fr. Thierschius. Libri κορυφαῖσι (κορυφαῖσιν V.) τ'. Metrum idem quod Ran. 1362. σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα.

741. –τὶξ] Vulgo τίγξ.

742. ἱζόμενος] ἱζομένη A.B.Δ.

743. —τὶξ] Vulgo τίγξ. Omittunt hanc syllabam R.V. hic et in antistropho v. 775.

746. ὀρείᾳ] ὀρίαι R.

747. -τὶξ] Vulgo τίγξ.

749. ὥσπερ ἢ] Scribendum ὡσπερεὶ cum Reiskio.

750. Φρύνιχος] Vid. ad Vesp. 220.

752. ᾠδάν R.Δ.Γ. et Suidas in Φρύνιχος. ᾠδήν vulgo.

753. -τὶξ R. Vulgo τίγξ.

758. ἐκεῖ A.B.C.R.V.Γ. ἐκεῖνο Ald.

759. αἶρε πλῆκτρον] Scholia: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων· κἀκεῖνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα ἐν οἷς μάχονται. Est autem proverbium. Scholia infra ad 1365. καὶ παροιμία· αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. BERG.

μάχει] μαχηι R. μάχη Δ.

761. ἀτταγᾶς] ἀτταγὰς R.

763. φρυγίλος codices et Suidas. φρεγίλος Ald.

764. Ἐξηκεστίδης] Vid. v. 11. et 1527.

765. φυσάτω πάππους] πάππος est *avus* et *avis* quædam. In hac ambiguitate ludit. Vult autem dicere: curet se inscribi inter pappos aves; et sic per fallaciam poterit ostendere, se habere pappos avos, poteritque probare se esse civem Atticum. Ceterum, ut hic φῦσαι πάππους, ita φῦσαι φράτορας Ran. 421. BERG.

φράτορες] Scribendum φράτερες. Vid. ad Eq. 255.

766. Πισίου] Scribendum Πεισίου.

767. πέρδιξ γενέσθω] Ut astute elabi possit, more istius avis. BERG.

νεοττίον] Scribebatur νεόττιον.

768. ἐκπερδικίσαι] Hesych.: τὸ διολισθῆσαι καὶ διαδρᾶναι, ἀπὸ τῶν περδίκων, μεταφορικῶς. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας. Ignoratur, quis fuerit ille Pisiæ filius. Proditor juxta cum patre fuisse videtur et tunc, quum agere-tur hæc fabula, in carcere asservatus fuisse. BRUNCK. Similiter dicitur διαπερδικίζειν et διεκπερδικίζειν. ἐκπερδικίσαι ex Ecclesiazusis memoriæ errore affert Antiatticista p. 97, 14.

769. τοιάδε A.R. et Suidas in κρέκω. Legebatur τοιάνδε.

770. et 775. τιὸ quater R.V, omisso τιοτίξ.

-τὶξ] Vulgo τίγξ hic et v. 773. 779. 784.

772. πτεροῖς A.R.V.Γ. Vulgo πτεροῖσι.

ἴακχον A.V. Vulgo ἴαχον.

773. τιὸ τιὸ τιτὶξ R.

777. φῦλά τε codices. τε φῦλα Ald.

778. αἴθρη] αἰθὴρ (γρ. καὶ αἴθρη) Γ. αἰθὴρ etiam Vaticanus.

784. τιὸ quater R.V.

788. ἐκπτόμενος Brunckius. ἐκπετόμενος libri præter C, qui ἐκπετάμενος.

789. αὖ] ἂν A.

790. Πατροκλείδης] Iste χεσᾶς dicebatur a χέσαι, ut notat scholiasta et Pollux 5, 91. BERG.

791. ἐξίδισεν] ἐξετίλησεν. Eustathius ad Homerum p. 950, 53. κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία, ἐξ οὗ κακὸς, ὁ δειλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δειλιᾷν, ὡς τὸ (Ἰλ. ω, 214.) ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακκᾶν συνήθως ἐπὶ παιδίων, ἐπεὶ καὶ τοῖς δειλιῶσιν ἕπεται τοιοῦτόν τι πάσχειν. ὃ καὶ ἐξιδίειν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ Ὁμηρικοῦ τοῦ, (Od. υ, 204.) ἴδιον, ὡς ἐνόησα, ἤγουν ἵδρωσα ἐξ ἀγωνίας. BRUNCK.

794. βουλευτικῷ] Loco theatri, quem senatores occupabant. Vid. Hesych. in h. v. et Polluc. 4, 22. BECK.

795. ἀνέπτατο duo codices Brunckii et Δ. ἀνίπτατο R.V. Ald.

796. αὖ] ἂν R.V.Γ.

798. Διιτρέφης Suidas in h. v. Scribebatur Διιτρεφής. De scriptura hujus nominis dixi in Thesauro vol. 2. p. 1470. præeunte Elmsleio ad Eurip. Med. 139.

πυτιναῖα — πτερά] Lepide comicus Diitrephem per *vimineas alas* emersisse scribit: significare nimirum volens, Diitrephem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emersisse. *Kusterus.* Nempe Phylarchus fuit et Hipparchus, seu tribunus equitum et equitum magister. φύλαρχοι Athenis appellabantur equestrium turmarum præfecti, quæ decem erant, una ex qualibet tribu. V. Polluc. 1. 128. et 8, 94. BRUNCK. Hipparchi autem duo fuerunt. Vid. Xenoph. Hipparch. 2, 8. BECK.

805. εἰς εὐτέλειαν] Contrarium εἰς κάλλος. Æneas Soph. epist. 25. μὴ ταυτὸν πάθοιμεν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ζωγράφος τὴν Ἑλένην εἰς κάλλος γράφων τῆς κεφαλῆς ἐπιλάθοιτο. BERG.

806. σκάφιον] Fallitur scholiastes σκάφιον pro tonsuræ genere accipiens, eoque magis quod tonsuram illam confundat cum ea, quam vocabant Græci τὴν ἐν χρῷ κουράν. Tonsuram σκάφιον

notare possit in Thesm. v. 838. ad quem vide notam. Hic autem *caput* significat, ut in hoc comici versu [fragm. 502.]

ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.

Scholiastæ errorem ostendit Salmasius in Tertull. librum de Pallio p. 269. Verti debuit: *Tu autem merulæ caput deplumatæ.* BRUNCK.

ἀποτετιλμένῳ] *παρατετιλμένω* R.

807. *ἠκάσμεσθα*] *εἰκάσμεθα* R. et Suidas in h. v.

808. Versus est Æschyli ex Myrmidonibus, quorum locum plenius adducit scholiastes:

ὡς δ' ἔστι μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος,—
πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν,
εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
ἁλισκόμεσθα.

Vocem *ἁλισκόμεσθα* ad sensum necessariam comicus suppressit, ut fit, quando proverbialia dicta, vulgo nota, citantur. Qui dictum usurparint e veteribus, Gatakerus loco laud. recenset; facetissime omnium Ptolemæus, rex Ægypti, deluso Sosibio. Historiam vide ap. Athen. 11. p. 493. f. BRUNCK.

812. *φέρ' ἴδω, τί δ'—*] Vid. ad Acharn. v. 4.

τοὔνομ' Bentleius. *οὔνομ'* B. et Ald. *ὄνομ'* A.C.R.V.Γ.Δ.

816. *χαμεύνῃ* A.[R.V.Γ.]. Inepte vulgo *χαμεύνην*. Jocus est in ambiguitate nominis *σπάρτη*. Eustathii verba a Kustero jam prolata adponam ex commentariis in Iliadem p. 191. *καὶ ὁ κωμικὸς δὲ τοῦτο παρεμφαίνει ἐν τοῖς Ὄρνισιν, ἔνθα παίζων περὶ τῆς Λακωνικῆς Σπάρτης, ὡς παρωνυμουμένης ἀπὸ φυτοῦ σπάρτου, φησὶ μὴ ἂν δεηθῆναι σπάρτης, κειρίαν ἔχων. ἤτοι μὴ δεηθῆναι σπαρτίνου πλέγματος, ἐὰν ἄλλην ἔχῃ κειρίαν, ἤτοι δεσμὸν κλίνης.* Perversæ admodum erant in impressis libris personæ, quas e scriptorum auctoritate in ordinem restitui. BRUNCK.

Delendum *γ'* post *κειρίαν* illatum ex R.V. et Suida in *κειρίαν* et *χαμεύνη*.

819. *Νεφελοκοκκυγίαν*] Conf. Lucian. Var. Hist. 1, 29. KUST.

820. *γὰρ* Porsonus. *γ'* libri. *σύ γ'* Brunckius: quæ nihilo deterior conjectura est.

821. *αὐτηγὶ* Elmsleius ad Acharn. 784. Legebatur *αὕτη γ' ἡ.*

822. *Θεογένους*] Scribebatur *Θεαγένους*. Vid. ad Pac. 928.

τὰ Θεαγένους] Quas Theagenes jactet opes, dicit esse in

urbe, quæ est in aëre ædificata, id est, nusquam eas esse. Infra 1127. ubi de vastitate murorum hujus urbis, conjungit eum cum simili jactatore: ὥσθ' ὑπεράνω [ὥστ' ἂν ἐπάνω] μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς καὶ Θεαγένης etc. BERG.

823. Αἰσχίνου] Iste etiam volebat dives videri et semper in ore habebat opes, quas non habebat domi. In Vesp. 1243. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης — κᾆτ' ᾄσεται χρήματα. BERG.

γ'] γε R.

οὖν R.V.Γ. ἢ vulgo.

824. τὸ Φλέγρας πεδίον] *Aut campum Phlegræum* dicemus esse illum locum, ubi sunt istorum opes, aut urbem istam ætheriam; quia hæc non est: Phlegræus autem campus et res, quæ ibi dicuntur contigisse, sunt inanes poetarum fabulæ. τοὺς Γηγενεῖς. vid. ad Nub. 851. BERG.

825. ἀλαζονευόμενοι] ἀλαζονευομένους Suidas in Φλεγραίας, convenienter epicorum narrationibus. Sed consulto rem invertisse videtur comicus.

827. τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον] De peplo in Panathenæis deduci solito omnia pervulgata. V. Meursii Panathen. c. 17. 18. BRUNCK.

832. δαὶ A R. δὲ V.Γ. δ' αὖ B.C.Δ. δ' ἂν Ald.

τὸ Πελαργικόν] De Pelasgico arcis muro, quem facete Πελαργικὸν appellat comicus ad ciconiarum nomen alludens, v. Meurs. in Cecropia c. 5. et Att. Lect. 6, 1. Tametsi Πελαργοὶ etiam quandoque appellantur Pelasgi. Incoluerunt illi præter alias multas regiones, Tyrrheniam, unde sæpe Tyrrheni vocantur. Hinc est, quod Callimachus de quadam urbe dixit Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν [fragm. 283.]. BRUNCK.

835. Ἄρεως] ἄρεος A.

842. κωδωνοφορῶν περίτρεχε] Nempe ad explorandos excubitores. Infra 1160. κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ φυλακαὶ καθεστήκασι. BERG. Tintinnabulis enim excubitores explorabant. v. Thuc. 4. cap. ult. ibique Duck. et Fabric. ad Dion. Cass. vol. 1. p. 733. BECK.

843. Scribendum κήρυκε cum Brunckio.

ἐς] εἰς libri.

845. αὖθις] αὖτις R.

846. οἴμωζε παρ' ἔμ'] Dixerat alter κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμὲ, id est, πρὸς ἐμέ. Ultima verba repetit facetus Euelpides, sed alio

sensu. Isti *παρ' ἐμὲ* valet *mea causa*, ut est apud Plautum sæpe: Epid. 5, 2, 14. Dum sine me quæras, quæras *mea causa* vel medio in mari. Et Menæchm. 5, 1, 27.

Mea quidem hercle *causa* vidua vivito,
Vel usque dum regnum obtinebit Jupiter.

Insulse ista vulgo Epopi tribuuntur. In A. cujus fidem sequutus sum in distinguendis totius hujus colloquii personis, Euelpidi bene hæc adscripta sunt. BRUNCK.

851. *ὁμορροθῶ συνθέλω*] Scholiasta, *Σοφοκλέους ἐκ Πηλέως.*

856. *προβάτιον* Bentleius. *πρόβατον* libri.

τι θύειν] *τις θύει* V.

857. *ἴτω* bis Ald. *ἴτω* ter A.B.C.R.V.Γ.Δ. Quo recepto delevi *τῷ θεῷ* post *βοά* lectum. Nunc mihi scribendum videtur cum Bentleio *ἴτω ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ θεῷ.*

Πυθιὰς βοὰ] Scholiasta, *τὸ Πύθιον μέλος. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν παιᾶνα.*

858. *ᾠδάν* om. C. Cujus lectioni accommodari potest versus antistrophicus (902.) recipienda Suidæ lectione.

859. Edd. ante Brunckium *τουτὶ τί ἦν | τουτί.*, vel *τουτὶ τί ἦν | τουτί;* Brunckius *τουτὶ, τί ἦν | τουτί;* Non intellexerunt verborum constructionem. Emendanda erat interpunctio ita ut ab me factum est. Similiter v. 956.

τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.

861. *ἐμπεφορβιωμένον*] Qui prodibat in scenam tibicen corvino vultu ornatus erat, et capistratus tibicinum more. *φορβειὰ* quid sit optime omnium docet Salmasius in Plinianis p. 585. cui omnia sua debent Longini interpretes ad caput 3. *περὶ Ὕψους.* Græcum nomen est *φορβειὰ*, unde verbum *ἐμφορβειόω, ἐμπεφορβειωμένος.* Prava est librorum nostrorum scriptura. Legitimam formam, hic omnino reponendam, adfirmat Eustathius ad Homerum p. 539. *φορβειὰ, ἤγουν τὸ καὶ περιστόμιον καὶ στόμιον, ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον· ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐμπεφορβειωμένος.* BRUNCK. Præsens est *ἐμφορβειοῦν*, præteritum *ἐμπεφορβιῶσθαι.*

862. Hic versus Epopi tribuebatur.

865. In editione Oxoniensi typothetæ culpa oratio prosa in versus est divisa hic et infra 870, 875, 878, 881, 1035, 1040, 1046, 1050.

868. Ὀλυμπίῃσι — πάσῃσι] Restituendæ videntur formæ Atticæ Ὀλυμπίαισι — πάσαισι. Conf. Thesm. 332.

869. Sacerdoti continuatur in libris. Choro male tribuit Brunckius, Pisthetæro recte Beckius.

Σουνιέρακε] Compositum ex Σούνιον, quod est promontorium Atticæ, et ἱέραξ, accipiter. Alludit autem ad Σουνιάρατε, quod est epitheton Neptuni. In Eq. 556. ὦ δελφίνων μεδέων Σουνιάρατε, quem locum citavit scholiastes. Πελαργικέ. πελαργὸς *ciconia*, πέλαγος *mare*. Ex his permistis facit avibus Neptunum deum maris. BERG.

870. Epitheta Apollinis tribuit cygno, qui est Apollini sacer. BERG.

Λητοῖ Ὀρτυγομήτρᾳ] Latona in Ortygia, quæ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων, a coturnicibus, dicta est, peperit Apollinem et Dianam. BERG.

875. φρυγίλῳ Σαβαζίῳ] Quasi dicat: *fringillæ barbaræ*; alludit enim ad vocem Phryx, ut 763. εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ, φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται. Sabazius autem barbarorum deus. V. ad Vesp. 9. BERG.

στρουθῷ] Intelligit struthiocamelum quæ est avis maxima. BERG. Scribendum στρούθῳ et v. 877. στροῦθε. V. ad Vesp. 207.

877. Pisthetæro tribui. Sacerdoti continuant libri.

μῆτερ Κλεοκρίτου] Scholia: τὸ δὲ, μῆτερ Κλεοκρίτου, παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν, βουλόμενος αὐτὸν διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, τουτέστι μεγαλόπουν. BERG.

878. διδόναι — ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν] Hæc fuit formula precum. Menander ap. Athen. 14. p. 659. in loco simili: διδόναι σωτηρίαν, ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλὰ, τῶν ὄντων τε νῦν ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχόμεθα. BERG.

879. αὐτοῖσι καὶ Χίοισι] Theopompus historicus ap. schol.: τὰς εὐχὰς καὶ περὶ ἐκείνων καὶ περὶ σφῶν αὐτῶν ἐποιοῦντο, καὶ σπένδοντες ἐπὶ ταῖς θυσίαις ταῖς δημοτελέσιν ηὔχοντο τοῖς θεοῖς, Χίοις διδόναι τἀγαθὰ καὶ σφίσιν αὐτοῖς. BERG.

881. καὶ ὄρνισι delendum.

πορφυρίωνι R.V.Γ.Δ. Legebatur καὶ πορφυρίωνι. Recte abest καί: nam πορφυρίων et reliquæ quæ enumerantur aves, sunt ἥρωες, quos sacerdos dicit, καὶ ἡρώων παῖδες.

885. ἐλεᾷ] ἐλεᾶς avis memoratur v. 302. Inepte τελέαν avem comminiscitur scholiasta ad v. 163.

886. βασκᾷ] Scribebatur βάσκᾳ. De quo dixi in Thesauro Stephani.

887. ἐλασᾷ] ἐλάσαι R.

ἐρωδιῷ] ἐδωλίῳ legit scholiasta, qui aliam formam nominis εἰδώλιος ex Callimacho memorat. Hesychius, ἐδώλιος: εἶδος ὀρνέου.

καταράκτῃ] καταρράκτῃ Γ.Δ, ut apud Aristotelem scribitur. Recte.

891. ἁλιαέτους] Scribebatur ἁλιαιέτους.

892. ἰκτῖνος] ἴκτινος libri.

894. τουτογὶ] ἱερεῖον intelligit. τουτονὶ B.C.Γ.Δ.

895. αὖ τἄρά σοι Elmsleius ad Acharn. 323. Libri αὖτ' ἄρα σοι.

902. γένειον V, ut videtur, et lemma scholii. γένειόν τ' vulgo. Apud Suidam in θύματα legitur γένεια καὶ κέρατα, recte, si ᾠδὰν deleatur v. 858.

904. Intervenit poeta dithyrambicus, carmina quædam oblaturus in laudem novæ urbis, ut aliquid munusculi auferat. BERG.

905. 906. In unum versum conjungendi, qui in duos exit baccheos.

905. κλῇσον] κλεῖσον R.

906. τεαῖς] τεαῖσιν Γ. Probabilis est Tyrwhitti conjectura νέαις.

ἀοιδαῖς R.V. ἀηδαῖς Γ. Legebatur ᾠδαῖς.

909. Scholia: ἐπειδὴ ὀτρηροὶ ἐπὶ τῶν θεραπόντων λέγεται. ἐπεπίστευτο δὲ καὶ ὁ Μαργίτης τοῦ Ὁμήρου εἶναι, ἐν ᾧ εἴρηται· Μουσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. Ad quem locum comicus respexit. BERG.

915. Poetæ amiculum ὀτρηρὸν jocose vocat, quia erat τετρημένον. BRUNCK.

918. κύκλια] Cantanda a choris cycliis, παρθένεια a choris virginum.

919. παρθένεια] Scribebatur παρθενεῖα.

Σιμωνίδου] Cei.

920. ποίου] Scribendum πόσου cum Bentleio.

922. τὴν δεκάτην] Conf. ad v. 494.

925. οἷάπερ] οἷαπερ Suidas in ἀμαρυγάς.

926. Imitatur Pindari verba ex hyporchemate in Hieronem,

Ætnæ conditorem, Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ κτίστορ Αἴτνας. De quo vid. Boeckh. fr. 71. p. 597.

δὲ R. δ' ὦ vulgo.

929. κεφαλᾷ Brunckius. κεφαλῇ libri.

930. δόμεν] δόμεναι R.

ἐμὶν τεῒν] Sententiæ inutilia ista pronomina addit comicus ad derisionem dithyrambicorum, qui Pindarum æmulantes hos Dorismos identidem ingerebant. BRUNCK.

933. οὗτος] Sacerdotem compellat, ut infra v. 947.

935. ῥιγῶν infinitivus est, ut Vesp. 446. ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτ'. Ad quem locum schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ 'Αττικοῖς. In Nub. tamen 443. forma communis occurrit ῥιγοῦν, ut et Acharn. 1146. Supra 712. Nub. 416. et Acharn. 857. ῥιγῶν participium est. BRUNCK. Nunc ubique ῥιγῶν restitutum. Hipponactis versum apud Plutarch. Mor. p. 1058 d. δὸς χλαῖναν 'Ιππώνακτι· κάρτα γὰρ ῥιγῶ, comparavit Scaliger ad Virgilii Catalecta p. 232.

937. τόδε δῶρον] τόδε recte om. A.

940. ἄνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

941. — 945. Hæc quoque ex carmine Pindarico ducta, mutatis nonnihil poetæ verbis. De quo dicemus in annotatione ad scholiastam.

941. νομάδεσσι B.R.Γ.Δ. νομάδεσι vulgo, et scholiasta. νομάδαισι A.

ἐν] ἐπὶ A.

943. ὑφαντοδόνητον B.Γ.Δ. et Suidas in h. v. et in νομάδες et σπολάς. ὑφαντοδόνατον V. recte. ὑφαντοδίνητον vulgo. ἀμφιδόνητον R.

945. τοι A.B.R.V.Γ. τι Ald.

949. γ' om. Γ.

δὴ om. R.V.Γ.

950. 951. In unum versum conjungendi.

951. κρυεράν] Frigidam urbem dicit, quia in aëre est ædificata, unde nives cadunt. BERG.

952. νιφόβολα πεδία πολύσπορά τ'] In componendis his verbis et epithetis jungendis obscurus atque ineptus esse poeta voluit, ut dithyrambicos poetas, qui male Pindarum æmularentur, rideret. Nam νιφόβολα (nive tecta, ut Eurip. Phœn. 214.) πεδία non possunt simul esse πολύσπορα, *fertilia*. BECK. πολύπορα

V. et scholiasta. πολύπυρα Δ. et Vaticanus. πολύπυρα Γ. Scribendum videtur uno versu νιφόβολα πεδία πολύπορ' ἤλυθον· ἀλαλαί. Interpunctionem post ἤλυθον restituit et ἀλαλάν in ἀλαλαί mutavit Bentleius. ἦλθον V.

954. ἀλλ' ἤδη R.V.Γ.Δ. et Vaticanus. ἀλλὰ γὰρ vulgo.

955. τουδί] τόνδε Γ.

τὸν om. R.Γ.

958. σὺ] Sacerdos.

959. εὐφημία 'στω] εὐφημί' ἔστω B.C.V.Γ.Δ.

Vates intervenit, ut particeps fiat epularum. Eadem de caussa etiam in Pace 1054. vates interpellat sacrificantes. BERG.

μὴ κατάρξῃ] Veteres sacrificaturi, victimis pilos e fronte evellere vel abscindere solebant, quos postea tamquam prima libamina igni in ara acceneo imponebant. Eurip. Electr. 800.

— — ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν
Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα
τεμὼν ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ.

Egregie hoc expressit Virgilius Æn. 6. 243. ubi in describendo sacrificio Æneæ inter alia dicit:

Et summas carpens media inter cornua setas
Ignibus imponit sacris libamina prima.

Hoc proprie κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου Græci dicebant. Hesych. κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου· τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι. Hinc ducta metaphora Orcus sive Mors ap. Eurip. Alc. 75. στείχω δ', inquit, ἐπ' αὐτὴν ὡς κατάρξωμαι ξίφει. Quod schol. recte exponit: ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω· ὡς ἔθους ὄντος τὸν Θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν. Hinc Virgilius, veterum poetarum Græcorum imitator diligens, Æn. 4, 698. erudite ait:

Nondum illi (Elisæ) *flavum Proserpina vertice crinem*
Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.

Nimirum ritus sacrificantium ingeniosa antiquitas ad inferorum reginam transtulit; ut, veluti hostiis jugulandis crines primum abscindi solebant, sic etiam Infera Juno morituris, tanquam victimis Orci, comam verticis adimere videretur. Sed, ut ad τὸ κατάρχεσθαι redeamus, vox illa non solum de abscissione vel evulsione crinium e fronte hostiæ dicebatur, sed etiam de reliquis, quæ ipsam jugulationem sive σφαγὴν præcedebant. Hinc

apud Euripidem Iph. T. 40. et 56. accipitur pro, *aqua lustrali victimam aspergere;* quod clare patebit, si quis contulerit v. 54. 58. 622. ejusdem fabulæ. Proprie igitur τὸ κατάρχεσθαι significat *auspicari sacra:* per metonymiam vero antecedentis pro consequenti, ipsam quoque occisionem sive σφαγὴν hostiæ interdum notat: quo sensu etiam hic accipi potest. Imo latius aliquando significatio ejus verbi extenditur, et κατ' εὐφημισμὸν apud poetas quamvis occisionem notat: quo sensu accipitur apud Euripidem Electr. v. 1222. ubi Orestes inquit, φασγάνῳ κατηρξάμην: significare nimirum volens, se gladio matrem occidisse. KUST.

961. φαύλως] φλαύρως Vaticanus.

964. πρὶν ἐμὲ] πρίν με Γ. πρίν μοι Δ.

966. οὐδὲν οἷον] Schol. ἀλλ' οὐδὲν κωλύον ἐστι καὶ νῦν ἀκοῦσαι τῶν χρησμῶν. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ λυσιτελοῦν. οὐδὲν οἷον, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν κωλύον. Hic bene vertitur *nihil obstat.* Alibi valet *præstat*, ut ap. Demosth. c. Mid. p. 529. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Bene Vigerus gallice reddebat: car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loi même. BRUNCK.

968. Duo sunt, ad quæ alludit: primo urbs Ὀρνεαὶ, quæ jacet inter Corinthum et Sicyonem, teste Eustath. ad Iliad. p. 220, 19. ubi de urbibus loquitur, quæ vocantur Ὀρνεαί· ἐστὶ δὲ καὶ ἑτέρα, inquit, μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Sunt autem similes voces ὄρνεα *aves* et Ὀρνεαὶ, in qua similitudine ludebat supra v. 400. Deinde etiam alludit ad oraculum Æsopo datum, de quo schol.: Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου ὁ θεὸς εἶπεν· εἰς τὸ μέσον κτίσαι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. Scio aliter legi alibi oraculum illud; vide saltem Erasmum in Proverb. *Utinam mihi contingant, quæ inter Sicyonem et Corinthum.* BERG. Nimirum ap. Suid. Εἰ τὸ μέσον et Athen. 5. p. 219. est: Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, atque inde scholiasten corrigi jussit Kusterus. BECK.

974. βιβλίον hic et infra A.C. Vulgo βυβλίον, consentiente R.

976. διδόν'] διδόναι R.

978. αἰετὸς] Oraculum de Atheniensibus editum ad hanc urbem refert. De isto oraculo in Eq. 1060. populi persona dicit: ἄγε νῦν ὅπως αὐτοὺς (τοὺς χρησμοὺς) ἀναγνώσεσθέ μοι, καὶ

τὸν περὶ ἐμοῦ ἐκεῖνον, ᾧπερ ἥδομαι, ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι. BERG.

982. παρὰ τἀπόλλωνος] παρ' ἀπόλλωνος R.

ἐξεγραψάμην] Soph. Trach. 1165. μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα Ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος, εἰσεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός. Loquitur autem Hercules. BERG. Apud Sophoclem ἐξεγραψάμην scribendum videbatur Elmsleio. Euripides in fragmento Plisthenis apud Tzetzam in Museo Rhenano vol. 4. p. 26. εἰσὶν γάρ εἰσι διφθέραι μελαγγραφεῖς,—πολλῶν γέμουσαι Λοξίου γηρυμάτων.

983. ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος A.R.V.Γ. ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος Ald.

988. Λάμπων] Vid. ad v. 521.

Διοπείθης] Vid. ad Vesp. 380.

992. τουτὶ] τουτὶ τὸ R.Γ.

993. τίς δ'] δ' recte om. R.

996. κατὰ γύας Dawesius. κατ' ἀγυιάς libri. γυίας pro γύας scriptum v. 230. in R.Γ.

997. Μέτων] Meton, celeber astronomus et geometra, erat ex pago Leuconio, et in pago Attico Colono dicitur fuisse ejus donarium quoddam astronomicum. v. schol. Præter exspectationem post Hellada nominatur exiguus pagus Colonus. De Metone v. Diod. S. 12, 36. ibique Wessel. et Ælian. V.H. 10, 7. BECK.

1001. κατὰ πνιγέα] Vid. ad Nub. 96.

προσθεὶς] προστιθεὶς V.Γ.

1007. ἀστέρος] ἀστέρες A.B.C.R. et Ald. Ex codice Vaticano correxit Kusterus.

1009. ἄνθρωπος Θαλῆς] Nub. 180. τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; BERG.

1011. κἀμοὶ A.R.V.Γ. κἀμοί γε Ald.

πιθόμενος Bentleius. Libri πειθόμενος.

ὑπαποκίνει A.R.V.Γ. ὑποκίνει Ald. ὑπαποκινητέον dixit Thesm. 924.

1013. ξενηλατοῦνται] Nam aliquando omnes peregrini Sparta ejecti sunt, v. Theopomp. ap. schol. et de ξενηλασίᾳ Lacedæmoniorum Xenophon de rep. Lac. 14, 4. Periz. ad Æl. V.H. 13, 16, 7. Ducker. ad Thuc. 1, 144. de la Nauze Mémoire de

la loi des Lacedémoniens, qui defendoit l'entrée de leur pays aux etrangers, dans les Mém. de l'Acad d. Inscr. vol. 12. p. 159. BECK. *ξενηλατοῦσι* Elmsleius ad Eurip. Medeam p. 97. Malim, si quid mutandum sit, *ξενηλατοῦμεν*.

1017. *τἄρ' ἂν*] *γὰρ ἂν* R.V. *γὰρ ἄν γε* vulgo. Correxit Elmsleius ad Eurip. Medeam p. 223.

ΠΕΙΣΘ.] om. R.

νὴ Δί' Metoni tribuebatur. Correxit Elmsleius.

οἶδ' ἄρ'] *οἶδ' ἂν* Δ. *οἶδά γ'* Elmsleius.

1020. *ἀναμετρήσεις*] *ἀναμετρήσει* lemma scholii.

σαυτὸν] *ἑαυτὸν* R.

1021. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. Harpocratio: *οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες Ἁρμοστὰς ἔλεγον*. BRUNCK.

Σαρδανάπαλλος R. Vulgo *Σαρδανάπαλος*. Duplex λ plerumque servarunt libri antiqui, velut codex Venetus Athenæi: simplex λ recentiorum codicum vitium est.

1024. *φαῦλον βιβλίον* Τελέου] Videtur libellum manu tenere, in quo mandata superiorum erant descripta, quæ episcopus iste deberet exequi in civitate avium. Hunc libellum acceperat a Telea, tamquam supremo magistratu: quem Teleam comicus facit curare res avium. Dicit autem *φαῦλον βιβλίον* quasi iratus, quod cum mandatis aliorsum missus, nec domi licuerit ei manere et res magis arduas expedire. BERG. Conf. v. 168. Ceterum fortasse scribendum *Τελέου τι*. ΠΕΙΣΘ. *βούλει* —.

1028. *Φαρνάκῃ*] Arroganter dicit, sibi negotia intercedere cum satrapa. BERG. Tum plerique Persarum satrapæ cum Lacedæmoniis faciebant. v. Thuc. 8, 6. ibique de Pharnace Ducker. Athenienses igitur illos in suas trahere partes studebant. BECK.

1029. *ὁ μισθὸς οὑτοσί*] Dum hæc dicit, verberat eum, atque hanc esse *ἐκκλησίαν περὶ* Φ. dicit, h. e. mercedem concionis propter Pharnacem, in rem ejus, habitæ. BECK.

1032. *κάδοι* sunt situlæ, in quas calculi conjiciuntur. Attulerat igitur secum, quasi concionem aut judicium habiturus. Ex grammaticorum sententia dicendum fuerat *καδίσκῳ*. v. Ammon. p. 79. Abit nunc ille. BECK.

1033. Hæc secum Pisth. loquitur improbatque Atheniensium

morem in urbes vix subjectas suo imperio mittendi ἐπισκόπους, ut ubique democratia stabiliatur. v. Aristot. Polit. 5, 7. extr. BECK.

πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους] Sic scriptum in B. In primariis edd. [et R.] *ἤδ' ἐπισκόπους*. In A.C. *οἴδ' ἐπισκόπους*. BRUNCK.

1034. *τεθύσθαι*] Scribebatur *τεθῦσθαι*.

τοῖς θεοῖς] *τοὺς θεούς* R.

1035. Inter accedendum legit ex libro decretum aliquod. Fingit autem comicus venditorem decretorum sive plebiscitorum, quia nimis multa solebant fieri Athenis. BERG.

1040. Nephelococcygia fingitur colonia esse Atheniensium, quippe a duobus Athenn. condita. Jam coloni debebant iis mensuris, ponderibus, legibus, magistratibus uti, quibus patria. (v. Ducker. ad Thuc. p. 186. et Spanhem. de præstantia et usu numism. vol. 1. p. 570. Hoc et in Nephelococcygiam h. l. transfertur. BECK.

τοῖσδε] *καὶ τοῖσδε* B.C.Δ.

1042. Stephanus de urbibus: *Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄθω. ὁ πολίτης, Ὀλοφύξιος.* Hujus nominis ad similitudinem facete finxit comicus gentile *Ὀτοτύξιος*, tanquam ab urbe *Ὀτότυξος*, alludens ad *ὀτοτύζειν, θρηνεῖν*. Perinde est ac si dixisset, *σὺ δέ γ' ὀτοτύξει τάχα*, ut Lys. 520. *ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν*. Activa hujus verbi forma occurrit Thesm. 1082. Pace 1011. BRUNCK.

οἷσπερ ὠτοτύξιοι] *οἷσί περ Ὀτοτύξιοι* vulgo. *οἷσι περ ὠτοτύξιοι* R.Δ. *οἷσι περω τὸ τύξιοι* V.

1046. *Πεισθέταιρον*] Scribendum *Πειθέταιρον*. Vid. ad v. 2.

1048. *Μουνυχιῶνα*] Vide annotationem ad scholia.

1049. *τοὺς ἄρχοντας*] Id est *τοὺς ἐπισκόπους*.

1050. *κατὰ τὴν στήλην*] In columnis scribebant edicta, aut in tabulis scripta columnis applicabant. BERG.

1054. *τῆς στήλης κατετίλας*] Quod nefarium erat, ut *κατατιλῶν τῶν Ἑκαταίων* in Ran. 364. BERG. *κατετίλησας* R.

1057. *θύσοντες εἴσω*] Scholia: *σκήπτεται ποιεῖν εἴσω τὴν θυσίαν, ἵνα μὴ σφάξῃ τὸ πρόβατον* [s. potius *τὸν τράγον*]. Ita Pac. 1021. Trygæus id ingenue fatetur: *ἀλλ' εἴσω φέρων, θύσας τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε· χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.* BERG.

1058. Epitheta Jovi convenientia sibi arrogat chorus avium.

Sic autem de Jove Sophocles Œd. Col. 1080. ὦ Ζεῦ παντάρχα θεῶν, παντόπτα. Dicitur autem non tantum παντόπτης, sed etiam πανόπτης, ut Eccl. 80. de Argo, et Æsch. Eumen. 1048. Ζεὺς πανόπτας. BERG. Add. Hesych. h. v. ibique Alb. BECK. πανόπτᾳ Vaticanus.

1060. εὐχαῖς Bentleius. εὐχαῖσι libri.

1061. Notandum ὀπτεύω. Usitatius est compositum ἐποπτεύω.

1062. σώζω] σώιζω R.

εὐθαλεῖς codices. εὐθαλλεῖς Ald. Euripides Troad. 217. in eodem metri genere, εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ.

1065. αὐξανόμενα] αὐξανόμενά γ' B. Scribendum αὐξανόμενον ex codice Vaticano et γέννσι restituendum, quod Brunckius in γέννσιν mutavit. Constructio verborum hæc est, κτείνω γένναν θηρῶν, οἳ πάντ' ἐν γαίᾳ αὐξανόμενον (καρπὸν ἀποβόσκονται, ἅ τε) δένδρεσι ἐφεζόμενα καρπὸν ἀποβόσκεται. Quocum comparari potest eadem generum variatio in carmine epopis inde a v. 230.

πολυφάγοις] Scribendum παμφάγοις cum Dobræo ad Pluti v. 886. Quod per πολυφάγοις est explicitum more scholiastarum, de quo dixit Boeckhius in annotatione critica ad Pindari Pyth. 6, 12.

1066. τ'] δ' R.V.

1069. δάκετα πάνθ' ὅσαπερ Dissenus in Disquisit. philol. 1. p. 9. Legebatur δάκεθ' ὁπόσα περ ἄν. δάκεθ' ὅσα περ, omisso ἄν, R.V.Γ.Δ.

1071. ἐκ φοναῖς ὄλλυται Reisigius Conject. p. 219. φοναῖσιν ἐξόλλυται A.B.R.V.Γ.Δ. et Vaticanus. Vulgo ἐν φοναῖς ὄλλυται.

1072. ἐπίρρημα adscriptum in R.

1073. Διαγόραν τὸν Μήλιον] Iste est Diagoras ille atheus dictus, qui etiam Atheniensium sacra profanavit et derisui habuit; qui de eo emiserunt decretum, quod hic recitatur. Lysias contra Andocid. [p. 214. Reisk.]: τοσοῦτο δὲ οὗτος Διαγόρου τοῦ Μηλίου ἀσεβέστερος γενένηται· ἐκεῖνος μὲν γὰρ λόγῳ περὶ τὰ ἀλλότρια ἱερὰ καὶ ἑορτὰς ἠσέβει, οὗτος δὲ ἔργῳ ἐν τῇ ἑαυτοῦ πόλει. Et paulo post de edicto Atheniensium: ἐπεκήρυττον τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀπάγοντι ἢ ἀποκτείναντι. BERG.

1075. τῶν τεθνηκότων] Mos erat oratorum et caussidicorum quavis occasione adversarios et reos tyrannidis affectatæ insi-

mulare, metumque ejus et subversionis popularis status auditorum animis injicere, si cui invidiam conflare vellent. Hoc quia fere semper alienum erat a personis, in quas talis conferebatur suspicio ipsoque rerum publice gestarum statu falsi arguebatur, perpetuis istis criminationibus nihil magis ridiculum videbatur, quod facetissime ostendit comicus in insigni loco Vesp. 488. Hic rem exaggerando lepide Athenienses perstringit, præmium indicens ei, qui vel jam mortuum tyrannum occiderit. BRUNCK.

1077. *Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον*] Ita vocat eum a *στρουθὸς passer*, quasi a gente aut patria: sic supra v. 14. *Φιλοκράτης ἐξ Ὀρνεῶν* sive *ὀρνέων*, quia aves venderet. BERG. Philocratem avium saginatorem facete *Στρούθιον* appellat, tamquam a patria: hocque avium in Philocratem *Στρούθιον* decretum opponitur Atheniensium decreto in Diagoram *Μήλιον*. BRUNCK. *φιλοκράτην* Vaticanus.

1078. *ζῶντ' ἄγῃ τις*] Legebatur *ζῶντ' ἀγάγῃ*. Alio tempore correxeram *ζῶντά γ' ἀγάγῃ*.

1079. *σπίνους* A.B.C. et Vaticanus. *σπίννους* R. Ald. *πίνους* V.

1080. *φυσῶν*] Ut eo pluris vendat, si grandiores videantur. BECK.

καὶ] *πᾶσι καὶ* R.V.Δ. et Suidas in *Φιλοκράτης*.

1081. *ἐς* Γ. *εἰς* vulgo.

1086. *πείθησθε*] Scribendum *πίθησθε*.

παλεύσετε] *παλεύετε* R.

1088. *αὔδη ἤτοι αὔστροφή* R.

1090. *ἀμπισχοῦνται* codices. *ἀμπισχνοῦνται* Ald.

1094. *ναίω* C. Vulgo *ἐνναίω*.

1095. *ὀξὺ μέλος* Brunckius. Libri *ὀξυμελής* (*ὀξυβελής* R.).

1096. *ἡλιομανὴς* Suidas in h. v. Legebatur *ὑφ' ἡλίῳ μανείς*. *ὑφηλιομανὴς* R.

1101. *αἶεπιρρῆ, μ* R.

1102. *ὅσ'* Dawesius. *οἷς* libri (*οἷς* R.).

1104. *τῶν Ἀλεξάνδρου*] Apposite ad judices utitur hoc exemplo; nam et Alexander Priami f. sive Paris fuit aliquando judex, quum nimirum de forma certarent sub illo Venus et cum Pallade Juno: quarum quælibet donis emere victoriam volebat. BERG.

1105. πρῶτα R.V. et Vaticanus. πρῶτον Ald.

1106. γλαῦκες Λαυριωτικαὶ nummi sunt argentei, quibus impressa noctuæ effigies, quod signum erat Atticæ monetæ. Λαύριον notus est Atticæ pagus, ubi erant argenti metalla. BRUNCK. Vid. interpr. Herodoti 7, 144. Thucydidis 2, 55. BECK.

1107. βαλαντίοις] βαλλαντίοις R. Ald.

1108. κἀκλέψουσι] κἀκκλέψουσι Δ.

κέρματα] Pro νεοττία, pullos, dixit κέρματα, numos. BERG.

1110. ἀετόν] Vulgo αἰετόν. En Atticam formam adfirmantem, simulque nominis significationem explicantem Eustathium ad Iliadis librum ultimum p. 1352, 37. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ζώου, καὶ μέρος τι τῶν ναῶν, οὐ μόνον ἀέτωμα ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ αἰετοί, διὰ τὸ ἐοικέναι φασὶ πτέρυξιν ἀετοῦ. καὶ ζήτει περὶ τούτου καὶ ἔνθα ὁ κωμικὸς ἐρέφεσθαί τι λέγει πρὸς ἀετόν. BRUNCK. ἀετὸν etiam Harpocratio in ἀετός et Suidas in ἀετώματα. αἰετὸν Hesychius in ἐρέψομεν. ἀετῶν Pollucis liber MS. 7, 119.

1112. ὀξὺν ἱερακίσκον] Ut rapacitatem illius avis imitemini et fiatis ὀξύχειρες. Usurpatur enim ista vox de furtificis manibus. Lucian. Dial. Deor. 7, 2. ubi de Mercurio est sermo οὕτως ὀξύχειρ ἐστι καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν. BERG.

1113. πρηγορῶνας] Vulgo πρηγορεῶνας. In Equit. 374. recte Bentleius πρηγορῶνα: nam ibi quoque in libris est πρηγορεῶνα.

1114. μηνίσκους] Joachimus Camerarius Decur. 8. probl. 10. ex hoc loco Aristophanis recte observat, statuarum capitibus apud veteres lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur: additque ibidem, apud Christianos postea, qui hoc aliorsum traherent, honorisque causa id factum existimarent, morem inde ortum esse sanctorum virorum imagines pingendi cum similibus lunulis, vel orbibus, caput ambientibus, ad indicandam cœlestem illorum excellentiam. Sed posterius merito in dubium revocari posse puto. Nam jam apud veteres Græcos deorum et dearum simulacra circulo radiato honoris gratia ornari solebant: ut clare probari potest ex Luciano de dea Syr. p. 675. ed. Amst. ubi in describendo simulacro Junonis inter alia inquit: Καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πύργον, &c. Idem in Timone c. 51. statuam auream in honorem Timonis erigendam describens, dicit eam in Arce juxta Palladem collo-

catum iri, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Plura loca nunc non succurrunt; quamvis hæc sufficere possint ad probandum id quod diximus. KUST.

1115. μῆν' Seidlerus. Legebatur μήνην. μηνιν R. μήνυν Δ. Photius p. 266, 22. μήν: τὸν μηνίσκον. Eandem emendationem Dobræus fecit, collato Cleomede περὶ μετεώρων p. 514. ed. Basil. 1561. ἡ σελήνη, ὅταν ᾖ σιγμοειδὴς τῷ σχήματι, μὴν καλεῖται.

1118. ὤρνιθες] ὄρνιθες R.Δ.

1119. τοῦ τείχους] τείχους οὐ Elmsleius ad Acharn. 179. τοῦ om. Γ.

1121. Ἀλφειὸν πνέων] *Alpheum spirans*; ita currit anhelus, quasi apud Alpheum cursu certaret. Ibi autem fiebant celebria illa certamina. Virg. Georg. 3, 180. *Aut Alphea rotis prælabi flumina Pisæ*. BERG.

1123. Πεισθέταιρος] Scribendum Πειθέταιρος. Vid. ad v. 2. ἄρχων] ἄρχων libri.

1126. ὥστ' ἂν ἐπάνω codices. ὥσθ' ὑπεράνω Ald.

Προξενίδης καὶ Θεαγένης] Scholia: ἐκ τούτων πιστοῦται τὸ ἀνυπόστατον τοῦ τείχους· ἐπειδὴ καπνοὶ ἦσαν καὶ κομπασταί, καὶ μόνον ὑπόσχεσις· τοιαύτη δὲ καὶ ἡ τοῦ τείχους οἰκοδομή. Dicuntur autem promissores inanes et jactatores καπνοὶ proverbialiter. Comicus Vesp. 324. καί με ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης ἢ Προξενίδην ἢ τὸν Σέλλου. Theagenem etiam καπνὸν dictum esse dicit schol. supra ad 823. ἐκαλεῖτο δὲ καπνὸς ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐπετέλει. BERG. ὁ Κομπασεύς. Fictum nomen gentile, tamquam si pagus esset κόμπος dictus: jactatorem significat. v. not. ad Conc. 362. ubi Ἀχραδούσιος fictum est nomen ad imitationem τοῦ Ἀχερδούσιος. BRUNCK.

1127. Θεογένης] Scribebatur Θεαγένης. Vid. ad Pac. 928.

ἐναντίω — παρελασαίτην] Thucyd. 1, 93. καὶ ᾠκοδόμησαν τῇ ἐκείνου (Themistoclis) γνώμῃ τὸ πάχος τοῦ τείχους, ὅπερ καὶ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ· δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Herodotus 1, 179. de Babylonis muro: ἐπάνω δὲ τοῦ τείχεος παρὰ τὰ ἔσχατα, οἰκήματα μονόκωλα ἔδειμαν, τετραμμένα ἐς ἄλληλα. τὸ δὲ μέσον τῶν οἰκημάτων ἔλιπον τεθρίππῳ περιέλασιν. Dicebat autem Pisthetærus, quum consilium suum proponeret, de ædificando isto muro v. 552. τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ — περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα. BERG.

1128. δούριος] Equus Trojanus. δούρειος R.Γ.Δ.

1131. ἑκατοντορόγυιον Hotchkisius apud Gaisford. ad Hephæst. p. 42. ἑκατονταόργυιον B.C.Δ. Ald. ἑκατοντόργυιον vel ἑκατοντόργυον libri reliqui et Suidas in δούρειος et ἐξῳκοδόμηται. Photius p. 349, 3. ὀρογυίας λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης.

ἑκατοντόργυιον] Non nimiam longitudinem commemorat. Sunt enim centum orgyiæ tantum unum stadium, ut Herodotus docet 2, 149. BERG.

τοῦ μάκρους] Vocabulum fortasse ab Aristophane fictum: nisi τοῦ μακροῦ scripsit.

1136. Λιβύης] Quia grues vere novo ex Libya redeunt, quo profectæ fuerant extremo autumno. Vid. v. 711. BERG.

1139. ἐπλινθοποίουν] Legebatur ἐπλινθοφόρουν. Quod illatum videtur e v. 1149.

1145. ὑποτύπτοντες] ὑποτύπτειν dicitur de iis, qui lato aliquo instrumento fossorio in terram impacto, humum vel cæmentum aliamve quamvis materiam eo exceptam egerunt vel in vas quoddam conjiciunt. Vid. Herodot. 2, 136. KUST.

1146. ἐνέβαλλον R.Γ. Vulgo ἐνέβαλον.

αὐτὸν B. Codices reliqui et Ald. αὐτοῖς.

1147. Proverbium fuit τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίατο. Schol.

1149. ὑπαγωγεὺς instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ κονιαταὶ, seu *cæmentarii*. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant *cæmentariæ* anates. Scilicet verba ἐπλινθοφόρουν et ἐπέτοντο ad idem substantivum αἱ νῆτται pertinent. Præcinctas eas esse facete fingit comicus, quia, ut Suidas et scholiastes observant, pictarum hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert: ἐζωσμέναι δὲ αἱ νῆτται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκήν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως, quem Gallice *une truelle* appellamus, figuram accedit. Versus 1151. spurius est et, a mala manu additus, prorsus deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu cohæret, et plane inutilis est. Quorsum enim avium lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra v. 1142. fulicas lutum adportasse nuntius narravit? Sic verti debuit hic locus: *Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositam trullam ge-*

rentes, tanquam pueruli. BRUNCK. Jure his verbis offensus fuit Brunckius: sed minime cogitandum de versu illo ejiciendo. Post κατόπιν nonnulla excidisse recte animadvertit Dobræus.

1157. πελεκώντων B.Δ, πελεκάντων R. Ald.

ναυπηγίῳ] ναυπηγία V, ut videtur.

1164. — 1169. Interpositi hi versus sunt, ut histrio, qui nuncii partes egit, denuo prodire possit v. 1170. suscepta alterius nuncii persona. Idem infra v. 1271. præconis partes agit, et rursus nuncii v. 1706.

1169. πυρρίχην βλέπων] Schol. ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. ἔνοπλος γὰρ ὄρχησις ἡ πυρρίχη. Sic Pl. 328. βλέπειν Ἄρην. Conc. 291. βλέπειν ὑπότριμμα. Vesp. 455. βλέπειν κάρδαμα. Equit. 631. βλέπειν νάπυ. Hippomedon apud Æschylum S. Th. 500.

βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, θυιὰς ὣς, φόβον βλέπων.

Tueri et *spirare* hoc sensu promiscui sunt usus. Supra 1121. Ἀλφειὸν πνέων, id est συντόνως τρέχων, ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. BRUNCK.

1173. εἰσέπτατ'] ἐσέπτατ' R.V.Γ.Δ.

ἐς Γ. εἰς vulgo.

1181. ἀετός] Libri αἰετός.

1182. ῥοιζήμασιν] ῥοιζήματι A.

1187. παῖε B.V.Γ.Δ. et Vaticanus. πας R. πᾶς A. πᾶς τις C, Ald. et scholiasta ad v. 1118.

1193. ὃν R.V.Γ.Δ. Vulgo ὅν γ'.

Ἔρεβος ἐτέκετο. Antequam aër esset, fuit erebus, in cujus sinu Nox peperit ovum illud, unde Amor natus est, qui materiam ὁμοιογενῆ congregavit. Supra 694. Χάος ἦν καὶ Νὺξ Ἔρεβός τε μέλαν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις — τίκτει πρώτιστον Νὺξ etc. BERG.

1196. Exciderunt syllabæ quattuor. ἄθρει δὲ πᾶς τις πανταχῇ κύκλῳ σκοπῶν Reisigius Conject. p. 276.

1197. πεδαρσίου] μεταρσίου (γρ. πεδαρσίου) Γ. μεταρσίου Vaticanus. Male. Imitatur, ut in præcedentibus versibus dochmiacis, sermonem tragicum.

1203. πλοῖον ἢ κυνῆ] *Navis an galea?* Navem putat aut, quia vestis ejus est sinuosa, ut sunt vela navium, aut propter alas, quas habebat; habent enim et naves quasi alas quasdam remos; galeam autem putat esse omnino propter pennas et alas,

quia galeæ plumas habent. *Ex scholiis*; in quibus etiam κυνῆ pro petaso accipitur, qualem Mercurius deorum nuncius gestat. BERG.

1204. Πάραλος ἢ Σαλαμινία] Quia dixerat Ἶρις ταχεῖα, i. e. vi etymologiæ, *Nuncia velox*, iste putat eam esse unam ex duabus illis navibus publicis, quarum altera Πάραλος, altera Σαλαμινία vocabatur: quibus utebantur Athenienses, quoties aliquid celeriter erat per mare *nunciandum* aut expediendum; erant enim expeditissimæ καὶ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι. BERG.

1206. ἀναπτάμενος] ἀναπτόμενος Δ.

συλλήψεται Elmsleius ad Acharn. 178. Libri ξυλλήψεται.

1207. μακρὰ codex Vaticanus. Libri reliqui μακρὰν, quod in hac formula nusquam dixit Aristophanes.

1208. τουτὶ πρᾶγμα Elmsleius ad Acharn. 178. Legebatur τουτὶ (τοῦτο B.C.Δ.) τὸ πρᾶγμα. τὸ post τουτὶ non raro addiderunt librarii.

1209. ἐς Γ. εἰς vulgo.

1210. οὐκ οἶδ' ἔγωγε μὰ δία A. Male. Vid. v. 1220.

1212. κολοιάρχαι hic sunt præfecti excubiarum vel custodum. κολοιοῖς enim sive graculis custodia novæ urbis Nephelococcygiæ commissa erat, ut patet ex v. 1174. λαβὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους. KUST.

κολοιάρχους] κολοιάρχους πῶς R. E qua lectione factum κολοιοὺς πῶς est in A.V.Γ. et Vaticano.

1213. σφραγῖδ' ἔχεις] Nomen σφραγὶς anulum significat, et impressum anuli signum. Sic Gallis nomen *cachet* et signatorium instrumentum, et signum expressum significat. Posteriore sensu hic accipitur, ut bene interpretatur scholiastes: οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν. *Avez-vous pris un cachet, un billet, un passeport?* Ineptum est quod comminiscitur Berglerus, respici ad id quod supra v. 560. diis interminatus fuerat Pisthetærus: ἐπιβάλλειν σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλήν. BRUNCK.

1217. οὕτω] οὕτως Ald.

1218. Idem versus 192.

1219. ποίᾳ] ποῖ R.

1221. Legebatur ἀδικεῖς δὲ (με pro δὲ R.) καὶ νῦν. Verissimum hoc est, injuriam facere Iridem, neque in ea re hæremus: sed ineptus est in vulgata scriptura sententiarum nexus et

ordo. Quare emendavi ἀδικεῖ, secunda persona, quod iis quæ statim sequuntur egregie confirmatur, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες. Hoc dicit Pisthetærus, quid quod injuria tibi sit? nam si paterere quam promerita es pœnam, comprehensa morereris. Ejusmodi est Plauti illud in Aulularia 4, 4, 15. A. Facisne injuriam mihi, an non? B. Facio, quia non pendes, maximam. Euripides in Heraclidis v. 970.

τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε.

In quo versu, ab Barnesio et Musgravio recte intellecto, miror hæsisse Elmsleium. Ceterum illud vix opus moneri, καὶ non esse cum νῦν, sed cum ἀδικεῖ δὲ conjungendum.

1232. μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις] Euripides in Plisthene apud Ammonium in βωμὸς, μηλοσφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

1233. κνισᾶν R.Δ. Vulgo κνισσᾶν.

ἀγυιάς] ἀγυιᾶς in hoc aliisque locutionis hujus, κνισᾶν ἀγυιὰς, exemplis scribi vult Harpocratio in ἀγυιᾶς, Apollinis ἀγυιέως et βωμοῦ ἀγυιέως comparatione in errorem inductus.

1237. αὐτοὺς R.V. Legebatur αὐτοῖς. Vid. ad Eq. 72.

1239. Paratragœdiatur, ut ei terrorem incutiat. Videntur autem hæc ex Æsch. Agam. esse, ubi v. 544. καὶ πανώλεθρον αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον. Ibid. 534. Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ. Scholiastes adducit Sophoclis locum: χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ. BERG.

1242. καταιθαλώσῃ V.Γ.Δ. Vulgo καταιθαλώσει.

Λικυμνίαις βολαῖς] *Jaculationibus Licymniis*. Quidam volunt, referente schol. comicum respicere ad Euripidis *Licymnium*, in quo dramate aliquis fulmine ictus nuncietur. Quidam volunt proverbium esse. BERG. De fabula illa Eurip. cf. Valck. Diatr. in fr. Eurip. p. 17. s. Secundum Hesych. in (Λικύμνιος, ubi v. Alb.) non homo, sed navis fulmine tacta referebatur. BECK.

1244. Faceta hic est imitatio eorum, quæ Admeto ap. Eurip. in Alcest. dicit Pheres v. 686.:

ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; BRUNCK.

1247. Verba καὶ δόμους Ἀμφίονος ex Æschyli Niobe sumta esse annotavit scholiasta.

1248. ἀετοῖς] Libri αἰετοῖς.

1250. ὄρνις A. Reliqui libri ὄρνεις. Eadem diversitas apud Suidam in παρδαλᾶς.

1251. πλεῖν ἑξακοσίους] γρ. πλὴν (corr. πλεῖν) ἢ 'ξακοσίους Γ. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 411.

1252. Πορφυρίων] Nunc Porphyrionem gigantem intelligit, cujus meminit Horatius carm. 3, 4, 54. BRUNCK.

1254. σκέλη] σκέλει R.

1256. τριέμβολον] Quod hic τριέμβολον, id voce simplici ἔμβολον videtur vocasse in fragmento quod citat Athen. 1. p. 29. ex posterioribus Thesmophoriazusis, οἶνον — ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον (mentulam). BERG.

1259. ἢ μήν σε παύσει Bentleius. Legebatur ἢν μή σε παύσῃ (παύσει R.).

1262. ἀποκεκλῄκαμεν Reiskius. Aberat iota subscriptum.

1264. μηκέτι] μηκέτι γε C. et Ald.

1265. ἱερόθυτον καπνὸν jungenda, fumum, qui ex victimis immolatis oritur. BECK.

1268. βροτὸν] βροτῶν R.V.

πέμπειν A.R.Γ. Vulgo πέμπειν ἄν.

1271. Πεισθέταιρ'] Scribendum Πειθέταιρ'. Vid. ad v. 2.

1272. ὦ τρισμακάρι' ὦ κλεινότ' (sic) ὦ σοφώτατε. | ὦ γλαφυρώτατε ὦ κατ. R. Eodem verborum ordine Suidas in κατακέλευσον.

1273. κατακέλευσον notat: inspira mihi plura encomia, quibus te ornem: exhaustus enim sum; insta celeusmatibus tuis et me urge laudes tuas canentem. REISK.

1274. 1275. inverso ordine exhibet V.

1281. ἐλακωνομάνουν] Demosth. c. Cononem [p. 1267.] οἱ μεθ' ἡμέραν ἐσκυθρωπάκασι καὶ λακωνίζειν φασὶ, καὶ τρίβωνας ἔχουσι, καὶ ἁπλᾶς ὑποδέδενται. BERG. Scholiasta, τῆς τῶν Λακώνων ἤρων πολιτείας. Non cogitandum hic de πολιτείᾳ. Habitum vestitumque Laconicum Athenis multi imitabantur, quemadmodum hodie Anglorum Gallorumve habitum imitantur exteri.

ἅπαντες] πάντες Ald.

ἄνθρωποι] Scribendum ἅνθρωποι.

1282. ἐσωκράτωνR. Legebatur ἐσωκράτουν. "Confer ea quæ de "Socrate et ejus discipulis dicuntur in Nub. 835." BRUNCK.

1283. σκυτάλαι et σκυτάλια dicebantur non modo epistolæ Laconicæ singulari modo convolutæ (de quo vid. schol.), sed

etiam ipsi baculi, scipiones, circa quos volvebantur. Vid. Hesych. ejusque interpr. BECK. *σκυτάλια* producto *α* dixit ut Nicopho in fragmento ab scholiasta allato, *οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν | ἀπὸ τοῦ σκυταλίου* (adde *τε*) *καὶ τῆς διφθέρας*. Ex quo sequitur *νυνὶ* in *νῦν* esse mutandum cum Porsono.

1287. *ἡμεῖς*] *ὑμεῖς* Δ.

ἐπὶ νομὸν] Jocus ex ambigua significatione vocis *νομος*, *lex* et *pascuum*. BRUNCK.

1288. *κατῆραν ἐς τὰ βιβλία*] Postremum dictum est pro *λειμῶνας*, ut notaret in Atheniensibus studia rerum forensium, nam *βιβλία* forenses libelli, plebiscita maxime, sunt. BECK. *βυβλία* R.Γ.Δ. Ald.

1292. *Πέρδιξ* nomen est proprium cauponis cujusdam, qui claudus erat. Vide fragm. Anagyri ab scholiasta allatum. BRUNCK.

1294. *Ὀπουντίῳ*] Hujus hominis mentio facta supra v. 153. Ad utrumque locum respicit Eustathius ad Hom. p. 277. *Ὀποῦς, Ὀποῦντος. τὸ ἐθνικὸν Ὀπούντιος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς, ἔνθα Ὀπούντιόν τινα σκώπτει, Ἀθηναῖον ἄνδρα μὴ ἀκεραιούμενον τὴν συζυγίαν τοῖν ὀφθαλμοῖν*. BRUNCK.

1295. *Φιλοκλέει* A.R.V. Vulgo *Φιλοκλεῖ*. De Philocle vide schol. ad h. l. et ad Thesm. 168.

χηναλώπηξ] Alii etiam ita cognominati fuerunt; vid. Eq. 1066. propter vafritiem. BERG.

Θεογένει] Scribebatur *Θεαγένει*. Vid. ad Pac. 928.

1296. *ἶβις Λυκούργῳ*] Quis fuerit iste Lycurgus, quem hic defricuit comicus, aut unde duceretur ibidis ludibrium et contumelia, sive fuerit ob crurum gracilitatem, ut nonnulli existimarunt, sive propter generis peregrinitatem, ut aliis potius visum est, sive denique, quod vita et moribus Ægyptios referebat, nam et id quoque inter alia conjicitur: ea utique omnia et ego nescio et posteri fortasse nescibunt. Non fuit certe Lycurgus orator (quod videbatur Pseudoplutarcho in vita decem orat. p. 843 d.), neque propter ejus in judicando acrimoniam hæc dici potuerunt, quum Aristophanes hanc fabulam docuerit ante natum Lycurgum, aut certe prius quam in republica versaretur. TAYLOR. præfat. ad Lycurg. p. 110. ed. Reisk.

Χαιρεφῶντι νυκτερὶς] Scholiasta, ὁ Χαιρεφῶν μέλας καὶ ὠχρός. Conf. Nub. 104.

1297. Συρακοσίῳ Bentleius. Libri Συρακουσίῳ.

Μειδίας] μιδίας R.

1298. ἦκεν] ἧκεν R.V. Ald. εἶκεν B.Γ.Δ. Grammaticus codicis Barocciani 50. in Bekkeri Anecd. p. 1379. et Suidas, ἤκει: ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. ὄρτυξ καλεῖτο (καλεῖται Suidas) καὶ γὰρ ἤκει ὄρτυγι.

1299. στυφοκόπου] στυφοκόμπου libri omnes, hancque scripturam agnoscunt, præter schol., quem descripsit auctor Etym. M., Hesychius et Suidas. Mendosa tamen est. Genuinam nominis formam satis declarat Pollux 7, 136. ὁ γὰρ ὀρτυγοκόπος ἐστὶν ἐν χρήσει καὶ ὀρτυγοπώλης καὶ στυφοκόπους αὐτοὺς οἱ κωμῳδοὶ καλοῦσιν. Idem 9, 107. καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιὰ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι καὶ στυφοκόποι ἐκαλοῦντο. Sic apud Onomasticum legendum esse vere censet Kühnius, monens στυφοκόπους dici coturnicum magistros a στύφω *spisso, crassum reddo*, quia nutriebant coturnices, et κόπτω *cædo*, quia in commissionibus cædebant, vellicabant, coturnices. Quid, malum, significatio verbi κομπέω commune habet cum ὀρτυγοκοπίᾳ? Insititiam esse aiunt literam μ. Quorsum? nonne comicis metris (nam vox illa comica est, quod probe observandum), tam apta est tertia brevi quam longa? Sic multis in libris ὄμβριμος legitur, qua in voce etiam μ insititium esse tradunt: sed insitio illa barbariei commentum est. Vide quæ paucula notavimus ad Æsch. S. c. Th. 796. Ut gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuisse fidem facit Lucianus in Anacharside vol. 2. p. 918. Præterea ludus erat, quo se privatim oblectabant. Eum describit Meursius de Ludis Græcorum in Ὀρτυγοκοπία, ubi στυμφοκόποι habet, quam scripturam in altero loco exhibent Pollucis libri, non minus mendosam quam στυφοκόμποι. Simili errore in scholiis legitur ὑπ' ὀρτυγοκόμπου. Genuinæ scripturæ indicium etiam servavit accentus. Nam si κόμπος pars esset compositionis hujus nominis, scribendum esset στυφόκομποι, non vero στυφοκόμποι. Hesychii interpretationem secutus est doctissimus Hemsterhusius, quam ex supradictis falsam esse liquet. στυφοκόπος dicitur is, qui coturnicem suam contra alterius coturnicem committit. Græcum nomen vix Latino reddere

possis. Si avis ipsa *στυφοκόπος* etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen præfracte negare ausim, et in gallinaceorum pugna validior gallus sic dictus fuerit, hic, quia de coturnice agitur, saltem vertendum erat: *similis est coturnici a validiore in pugna caput ictæ.* Sed malim *a lusore caput ictæ*. BRUNCK.

1301. *χελιδὼν*] Ut in carmine Simonidis, quod scholiasta memorat.

ἐμπεποιημένη] *ἐμπεπλεγμένη* (*γρ. καὶ ἐμπεποιημένη*) Γ. *ἐπτερωμένη* codex Vaticanus.

1303. *σμικρὸν* B.R.V.Γ.Δ. *μικρὸν* Ald.

1308. *ἆρα*] *ἄρα* Ald.

1313. *τὰν*] Legebatur *τάνδε*.

1314. *καλοῖ* B.C.Δ. Legebatur *καλεῖ*.

ἀνθρώπων A.R.V.Γ. Legebatur *ἀνθρώπων ἄν*.

1320. *ἀμβρόσιαι Χάριτες* A. Vulgo *ἀμβροσία, Χάριτες*.

1322. *εὐάμερον* B.V.Δ. Vulgo *εὐήμερον*.

1326. *αὖθις*] *αὖτις* libri.

ἐξόρμα A.R.V. et scholiasta. *αὖ γ' ἐξόρμα* vulgo.

1328. *ἐστί τις* Bentleius. Legebatur *τίς ἐστιν*. *τις* om. B.C.

1333. *θαλάττι'* codices. *θαλάσσι'* Ald.

1334. *πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν*] Viri cujusque indolem spectans. Aristides vol. 1. p. 38, 3. *τὰ δ' ἐν μέρει πρὸς ἄνδρα ὁρῶν ἤδη διεδίδου*.

1337. *γενοίμαν αἰετὸς*] Ex Sophoclis Œnomao dicitur in scholiis. Ridet autem dithyrambicos et tragicos, qui sæpe alas sibi optant, aut se in aves mutari: aut tales introducunt. Eurip. Hippol. 732. *ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν θεὸς ἐν ποταναῖς ἀγέλῃσι* [*εἰνὶ ποταναῖς ἀγέλαις*] *θείη· ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον κῦμα*. BERG.

ἀετὸς] *αἰετὸς* Brunckius.

1338. 1339. In unum versum conjungendi.

ὑπὲρ additum ex A.B.R.V.Γ, om. Ald.

ἀτρυγέτου] Id est *ἀτρυγέτου θαλάσσης*. Ridet inanem verborum strepitum poetarum dithyrambicorum.

1340. *οὐ*] *δ' οὐ* V.

ἄγγελος] Libri *ἄγγελος*.

1341. *ἀετοὺς* Brunckius. *αἰετοὺς* Ald.

1343. Videtur hic versus in quibusdam libris olim non lectus,

neque a poeta, sed a grammatico Aristophane lacunæ explendæ caussa esse adjectus. Scholiasta *οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι: μετὰ τοῦτον ἑνὸς στίχου φέρουσί τινες διάλειμμα, καὶ* 'Αριστοφάνης (scr. 'Αριστοφάνους, grammatici) *πλήρωμα οὕτως· ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισι νομῶν.*

ἔγωγε] *ἐγώ τι* R.V. *ἐγώ τοι* Bekkerus.

1343. 1345. 1346. Aldus et aliquot codices *νόμῶν* et *νόμοί* duplici accentu, ambiguitatis significandæ caussa. Vid. Elmslei. ad Eurip. Medeam p. 272.

1347. *νομίζεταί* R.

1354. *ταῖς—κύρβεσιν* R. et scholiasta. Legebatur *τοῖς—κύρβεσιν*. Vid. schol. Paris. ad Apollon. Rhod. 4, 280.

πελαργῶν] Ciconiæ dicebantur parentes senes alere: vid. Aristot. H. A. 9, 13. Ælian. N. A. 3, 23. 10, 16. Plin. H. N. 10, 23. Suidam in *ἀντιπελαργεῖν*. BECK.

1356. *πελαργιδῆς*] Scribebatur *πελαργιδεῖς*. De illa accusativi forma dixi ad Soph. Ajac. 390.

1358. *τἄρ'*] *γὰρ* libri. Correxit Elmsleius ad Acharn. 323.

ἂν additum ex R.V.Γ. et Vaticano.

Δί' R.V. Vulgo *τὸν Δί'*.

1360. *οὐδέν γ'*] Conf. ad Nub. 694.

μέλε] *μέλε'* Γ.

1363. *ἤ*] *ἦν* A. *ἤ* scholiasta et grammaticus in Montefalc. Bibl. Coislin. p. 233.

1364. *ταυτηνδὶ* Elmsleius in *Quarterly Review* 14. p. 449. *ταύτην δὲ* R.V.Γ. *ταύτην δέ γε* vulgo.

1365. *τὴν πτέρυγα — τὸ πλῆκτρον — λόφον*] Propterea accesserat hospes, ut fieret gallus gallinaceus, qui contra patres solent insurgere; ut recte sentit in scholiis Didymus: *ἦλθε γὰρ ὡς ἀλεκτρυὼν πτερωθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖνοι τοὺς πατέρας τύπτουσι·* de qua re et comicus Nub. 1434. *σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα βοτὰ ταυτὶ, ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται.* Cum itaque hoc animo accessisset, non transformatur quidem in gallum, sed armis instruitur quasi gallus; clypeo tamquam ala, gladio tamquam calcari, quod galli gestant, galea tamquam crista gallorum. *Ex scholiis.* BERG.

τουτὶ] *τοῦτο* R.

θἀτέρᾳ] Scribebatur *θἠτέρᾳ*. Conf. ad Soph. Trach. 272.

1366. *τονδὶ*] *γε τὸν* vulgo. *τόνδε τὸν* R.V.Γ.

1369. ἐs] εἰs libri.

τἀπὶ Θρᾴκης] Urbes Thraciæ ita dicuntur Thuc. 2, 9. Athenienses tum sæpe expeditiones in Thraciam susceperunt contra Perdiccam, Macedoniæ regem, et Lacedæmonios. v. Thuc. 4, 75. BECK.

1370. Διόνυσον] διόνυσσον R.

1372. Ἀναπέτομαι — κούφαις] Anacreontis versus apud Hephæstionem p. 52. ed. Gaisford. ex carmine quod primi cujusque versus arsin solutam habuit, majoris animi motus exprimendi caussa. In editione Oxoniensi per errorem legitur Ἀμπέτομαι.

1377. τε νέαν A.B.R.V.Γ.Δ, Vaticanus, et scholiasta. γενεάν Ald.

ἐφέπων] ἐπέων varia lectio scholiastæ.

1378. φιλύρινον, *tiliaceum*. Athenæus p. 551. d. ubi hujus Cinesiæ meminit: ἄλλοι δ' αὐτὸν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, πολλάκις εἰρήκασι φιλύρινον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται, διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα. Cinesiæ gracilitatem alibi irridet comicus. Vide Ran. 1437. et Gerytadæ fragm. 9. [fr. 198.]. Quod sequitur apud Athenæum non intellexit interpres: ὅτι δὲ ἦν ὁ Κινησίας νοσώδης, καὶ δεινὸς τἄλλα — id minime significat *valetudinarium* eum fuisse, sed *morbosum*, eo sensu, quo dixit Catullus 57, 6. de Mamurra et Cæsare:

Morbosi pariter, gemelli utrique.

Cinædum eum fuisse innuit comicus Conc. 329. BRUNCK. φελύρινον R.

1379. Hunc versum citat Pollux 4, 188. ubi differentiam statuere videtur inter χωλὸν et κυλλὸν, quorum illud proprie de pede, hoc de manu dicatur. Jocus est in κυλλὴν χεῖρα Equit. 1082. κυκλεῖν πόδα tragica est locutio. Euripides Or. 631. ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Sophocles Aj. 19. κυκλεῖν βάσιν dixit. ἀνὰ κύκλον, ut Ran. 440. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον. Perperam in A. scriptum κυκλοῖς. BRUNCK.

1381. λιγύφθογγος A, superscriptum in B, R.V.Γ, scholiasta. λιγύμυθος B, Ald. et γρ. V. γρ. λιγύμυθος ἢ λιγύμοχθος Γ. λιγύμοχθος annotatum in B. et ab scholiasta.

1384. ἀναπτόμενος] ἀναπτάμενος A.

1385. ἀεροδινήτους καὶ νεφοβόλους A.

1389. Addidi τινά. Sed fortasse præstat cum Dobræo scribi ἀέρια καὶ σκότι' ἄττα καὶ κυαναυγέα.

σκότια R.V.Δ. σκότιά γε vulgo.

1392. σοι] σου A.Δ. et scholiasta. σου B. (σοι)

1393. πετεινῶν Vaticanus. πετηνῶν V.Γ.Δ. Ald.

1394. Idem versus 254.

1395. ἀλάδρομον Brunckii editio. ἀλαδρόμον Ald.

1396. πνοαῖσι R.V.Γ. Vulgo πνοιαῖσι. Post βαίην comma ponendum. γρ. βαίνων V.

1397. ἢ 'γώ] ἤγώ R. ἢ 'γώ Vaticanus. ἐγώ vulgo. ἔγωγε B.Δ.

1398. στείχων] στίχων Γ.

1406. Λεωτροφίδῃ] Scholia: βούλει τῷ Λεωτροφίδῃ τὴν Κεκροπίδα φυλὴν διδάσκειν; et iterum: θέλεις οὖν καὶ τῷ Λεωτροφίδῃ χορὸν ὀρνέων διδάσκειν; Facit autem hujus mentionem, quia et iste, ut Cinesias, fuit macer et exili corpore; de quo Leotrophide Hermippus ap. schol.: ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. BERG.

1407. Κεκροπίδα φυλήν] Id est, ex tribu Cecropide. BECK.

1409. Hunc versum om. R.

1410. Alcæi locum profert scholiastes, ad quem respexisse comicum putat: Ὄρνιθες τίνες οἵδε; Ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ περάτων [οἵδ'; ὠκεανῶ γᾶς ἀπὸ περράτων] ἦλθον, πανέλοπες ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι. Aliumque Simonidis: Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ. Sic legendum esse Simonidis fragmentum nemo non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgatis libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum reperi in margine codicis C. BRUNCK.

ὄρνιθές τινες] Scribebatur ὄρνιθες τίνες, quod Alcæus dixerat, Aristophanes autem leviter mutatum rei præsenti accommodavit.

οἵδ'] οἵδε libri, in fine versus.

1416. Quia sycophanta detrita veste indutus erat arcendoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare, veris indicem multisque etiam hirundinibus egere, sive adulto vere, quia, ut est in proverbio, μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ, *une hirondelle ne fait pas le printemps*. BRUNCK.

1418. δεῦρ'] δῆτ' Δ.

1419. δεῖ χρὴ R.V.Γ.Δ. Vulgo χρὴ δεῖ.

1420. usque ad finem fabulæ exciderunt ex Γ.

1421. *Num Pellenem volare cogitas?* Quia Pellene, in urbe Achaiæ, præmia athletis dabantur lænæ, quæ ibi texebantur

præstantissimæ. Vide Hesychium in Πελληνικαὶ χλαῖναι. Eustathius ad Homerum p. 292, 6. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισιν. Harum lænarum meminit Pindarus Olymp. 9, 146. καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε. BRUNCK.

1426. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον; Sic optime A. [et V.Δ.]. Vulgo ὑπαὶ πτερύγων τί προσκαλεῖν —. Poeticum ὑπαὶ in senariis comicis locum non habet. προσκαλεῖ secunda persona est indicativi præsentis medii. BRUNCK. προσκαλεῖ etiam R. De ὑπαὶ πτερύγων conf. Acharn. 970.

1427. με] γ' ἐμὲ R. γέ με V.

1429. Supra 1136. ἧκον — γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους. Ut autem hic καταπίνειν δίκας, ita φαγεῖν δίκην Vesp. 1365. BERG.

1432. σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι] Proverbium, de quo vid. Suidam in ἐπίστω et οὐκ ἐπίσταμαι.

1434. χρῆν] χρὴ A.B.

1435. τοῦ] τῶν τοῦ R.

1437. τοι R.V. et Eustathius p. 85, 35. et 1055, 21. Legebatur ταῦτα.

1438. ἄνδρα] ἄνδρας V.

τοῖς] τοι Dobræus.

1440. γε Bentleius. Libri τε. Conf. v. 139. καλῶς γέ μου τὸν υἱὸν —.

Διιτρέφης] Legebatur ὁ Διιτρέφης. Articulum delevit Elmsleius ad Eurip. Med. p. 139. De Diitrephe conf. ad v. 798.

1443. ἀνεπτέρωκεν] ἀνεπτέρωσεν R.

1446. τἄρα] τ' ἄρα Ald. γ' ἄρα Δ.

1447. τε om. R.

1451. τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ] Eurip. Bacch. 265. Ἐχίονος δ' ὢν παῖς καταισχύνεις γένος; Idem Or. 1153. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνεν γένος. Noster Nub. 1224. ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ. BERG.

1454. ἱέρακος] Quia est avis rapax; ut et ipsa rapere possit miserorum bona. Supra 1111. εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι, ὀξὺν ἱερακίσκον — δώσομεν. BERG.

1457. ὠφλήκῃ] ὀφλήσῃ B.Δ. ὀφλήσει C.

1463. V. Hesych. in Κερκυραία μάστιξ. BRUNCK. Osten-

dit ei scuticam. Fuerunt publicæ quædam scuticæ Corcyræis ad seditiosos et turbulentos, qui sæpe exoriebantur, compescendos, magnitudine insigni, ut in proverbium abierit Κερκυραία μάστιξ, ut docet schol. BERG. Add. Zenob. Cent. 4, 49. Quia duplici loro illud flagellum constabat, propterea mox utitur duali πτερώ. BECK. Κορκυραῖα R.V. Scribebatur Κερκυραῖα. Κόρκυρα in numis: vid. Eckhel. D. N. vol. 2. p. 178. De utraque forma dixit Eustath. ad Dionys. Perieg. 494.

1468. στρουθοδικοπανουργίαν diversa lectio scholiastæ.

1470. — 1493. Rectam horum versuum descriptionem dedit Gaisfordus ad Hephæstionem p. 262.

1471. ἐπεπτόμεσθα R.V. et Vaticanus. ἐπετόμεσθα Ald.

1474. καρδίας ἀπωτέρω] Quasi de urbe Cardia, quæ est in Thracia, loquitur; sed significat Cleonymum esse excordem sive non esse εὐκάρδιον, *animosum*, sed timidum. BERG.

1477. μέγα] Apparet, magnæ staturæ fuisse hominem. In Acharn. 88. avem ingentem descripturus dicit: ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου, quasi dicat: *magno majorem*. BERG.

1478. τοῦ addidit Bentleius.

μὲν] μέν γε C.

1481. τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ] Notatur tanquam ῥίψασπις Nub. 352. BERG.

1484. λύχνων ἐρημίᾳ] Quasi Σκυθῶν ἐρημίᾳ, quod est proverbium, de quo vid. schol. et Hesych. λύχνων ἐρημία est locus luminibus carens. Festive tamquam regionem quamdam describit, quam viderit avium chorus, quum indicare velit, noctu facile cives ab Oreste quodam, grassatore istius ætatis, spoliari et male tractari. BECK.

1490. ἥρῳ Bentleius. ἥρωϊ libri.

1491. Ὀρέστῃ] Hunc heroem vocat, ut ait schol., quia est cognominis filio Agamemnonis; eamdem ob causam eum dicit μαινόμενον Acharn. 1166. Mentionem ejus facit etiam supra 713. εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν —. BERG.

1492. γυμνὸς] Alexis ap. Athen. 6. p. 227. τῆς νυκτὸς οὗτος τοὺς ἀπαντῶντας ποιεῖ γυμνοὺς ἅπαντας. BERG.

1493. πληγεὶς πάντα τἀπιδέξια, pro ἀπόπληκτος γενόμενος πάντα τὰ ἐπιδέξια i. e. *quum omnes dexteræ partes corporis ei caperentur apoplexia.* Credebatur autem hoc malum immitti ab heroibus. Eo alludit comicus; quia Orestes erat cognomi-

nis heroi, sed nihil aliud vult significare, quam homines ab eo verberatos et spoliatos esse. BERG. τἀντιδέξια codex Vossianus in textu et in scholiis. Sic etiam Δ.

1494. τάλας A.B.R.V. et Vossianus. τάλας γ' Ald.

1495. Πεισθέταιρος] Scribendum Πειθέταιρος. Vid. ad v. 2.

1496. οὑγκαλυμμὸς Dawesius p. 209. (379. Kidd.). Libri ὁ συγκαλυμμός.

1497. Δί' codices. τὸν Δί' Ald.

1503. ἐκκεκαλύψομαι codices: ἐκκαλύψομαι Ald.

1506. ὀλεῖ μ' Hermannus Elem. doctr. metr. p. 131. μ' ὀλέσει R. ὀλέσει A.V, Vaticanus, Vossianus, hic cum gl. μέλλει διαφθείρειν. ὀλέσεις vulgo. ὀλέσει μ' Bentleius.

1508. τουτὶ] ταυτὶ R.

σκιάδειον] σκιάδιον R. σκιάδιον Δ.

1514. ἅττ'] ἆρ' C. ἄρ' Vaticanus. Vid. fragm. 499.

1517. κνῖσα] κνίσσα vulgo. κνίσα V.Δ.

1519. ὡσπερεὶ R.V. et Suidas in Θεσμοφόρια. Legebatur ὥσπερ ἐν.

Θεσμοφορίοις] θεσμοφορίοισι R. et Suidas.

νηστεύομεν] In Thesmophoriorum festo, quod durabat quinque dies, unus dies erat jejunii dies: in Thesm. 956. ὅτ' ἂν ὄργια σεμνὰ θεαῖν — ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ Παύσων σέβεται καὶ νηστεύει· et paulo post 992. παίσωμεν — νηστεύσωμεν δὲ πάντως. BERG.

1521. Scholia: τὸ κεκριγότες εἰς τὴν ἀσάφειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν· nempe isto verbo utitur, ut significet eos tamquam barbaros vocem edere non intelligibilem. Hinc etiam infra 1627. et 1677. Triballum deum barbare loquentem introducit. Hesych. κρίζειν exponit κεκραγέναι. BERG.

1522. ἄνωθεν *ex superioribus regionibus*. Scholia: ἀνωτέρω δέ φησιν αὐτοὺς οἰκεῖν, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἀνωτέρω οἰκοῦσιν καὶ πορρωτέρω οἱ βάρβαροι, nempe Thraces et Illyrii. BERG.

1523. τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα] Quia belli tempore cessant commercia et emporia clauduntur. Demosth. Olynth. 2. [p. 22.] κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον. BERG.

1524. εἰσάγοιτο R. Vulgo εἰσάγοιντο. Quod retineri poterat.

1527. ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδης] Sic quidem libri omnes: est tamen lectio absurdissima. Vulgata versione, quam

me retinuisse piget, nihil insulsius: *unde patrius originem ducat Execestides.* Legendum Ἐξηκεστίδῃ in tertio casu, et vertendum: *Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus Execestidi?* In inquisitione, quæ fiebat Athenis in Magistratuum natales et vitam, antequam munus inirent, quod primum quærebatur, hoc erat: *εἰ Ἀθηναῖοι εἰσὶν ἑκατέρωθεν ἐκ τριγονίας, καὶ τὸν δῆμον πόθεν, καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος, καὶ Ζεὺς Ἑρκεῖος.* Hac de re videndi Pollucis interpretes ad 8, 85. et Petitus de Leg. Att. p. 321. Nemo pro cive Atheniensi habebatur, nisi cui esset Apollo Πατρῷος. Idcirco patres, quum in curialium albo filios suos inscribi curabant, postquam eos ad curiales deduxerant, Apollinis Πατρῴου, seu *Tutelaris* sacris initiabant, quod ostendit Demosthenis locus in Oratione contra Eubulidem p. 1315. *ἀλλὰ παιδίον ὄντα με εὐθέως ἦγον εἰς τοὺς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος Πατρῴου ἦγον* — Execestides vero, cui peregrina et servilis exprobratur origo supra v. 764. sacra Apollinis Πατρῴου, Atheniensibus civibus peculiaria, colere non poterat. Hunc iterum perstringit comicus tanquam *παρεγγεγραμμένον, ξένον ὄντα*, id est, per fraudem in civium albo inscriptum, facetissimeque fingit eum, tanquam barbarum, Πατρῷον seu *Tutelarem* habere deum aliquem ex barbaris illis, *ὅθεν ὁ Πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ.* Sic loqui solent. Pollux in citatis supra verbis, *εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς* Πατρῷος. Demosthenes in Orat. de Corona p. 274. *καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς Πατρῷός ἐστι τῇ πόλει.* Juxta vulgatam lectionem Execestides non amplius homo fuerit, sed ipse *Tutelaris* deus, quo nihil absurdius. BRUNCK.

1534. *σπένδεσθ'* codex Vossianus correctus. Legebatur *σπένδησθ'*.

1536. De Basilea, Jovis filia, vide scholiastam.

1538. *ταμιεύει* A.B.R.V, Vaticanus, Vossianus. *κεραμεύει* Ald.

1539. *ἅπαξ ἅπαντα* R.

1541. *κωλαγρέτην*] Scribebatur *κωλακρέτην*. Conf. Vesp. 695. 724.

1542. *τἄρ'*] *γὰρ* R. Vulgo *γ' ἄρ'*. Correxit Elmsleius ad Acharn. 323.

1543. *παραλάβῃς* R.V. Legebatur *λάβῃς*.

πάντ' V. Legebatur *ἅπαντ'*.

1545. *ἀεὶ* Brunckii editio. *αἰεὶ* R. et Ald.

1546. διὰ σ'] Nam Prometheus ignem Jovi surreptum cum hominibus communicaverat.

1549. Τίμων] Erat enim Timon non tantum hominum sed et deorum osor. Lucianus in cognomini dialogo facit eum sic dicere c. 34. *πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ.* Apud comicum Lys. 811. mulierum chorus ex propria forte hypothesi dicit Timonem tantum viros odio habuisse, quum mulieres amaret maxime. BERG.

1550. *φέρε τὸ* V. *φέρε μοι τὸ* A.R. et Vossianus. In B. *τὸ* inter versus additum.

σκιάδειον] *σκιάδιον* R.

1552. ΠΕΙΣΘ. om. R.

1553. Πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν] Hæc pendent ex superioribus, ubi chorus refert mirabilia quæ viderit a v. 1470. — 1493. A *σκιὰ* *umbra* et *ποὺς* *pes*. Scholia: *γένος δέ ἐστι τῶν περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν, πρὸς τῇ κεκαυμένῃ ζώνῃ· τούτους δὲ ἔχειν βήματά φασι τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα.* Vult autem Chærephontem ridere tamquam macie confectum et *σκιοειδῆ*. BERG. Etiam Plin. H. N. 7, 2. Harpocr. Photius, Hesych. docuerunt, gentem Libycam fuisse, pedibus latis, sed niti pleraque videntur dubia Ctesiæ auctoritate, qui de iis exposuerat, etsi jam ante Ctesiam Σκιάποδες Græcis innotuisse videntur. Ad lacus (*λίμνας*) solebant animas ex orco ciere, ut ad lacum Avernum. v. Davis. ad Cic. Tusc. 1, 16. Wessel. ad Diodor. S. 1. p. 267. BECK.

1554. ἄλουτος] Quia Socrates et discipuli ejus se non lavabant, de quibus Nub. 835. *ὧν ὑπὸ φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδεὶς — οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος.* BERG.

1556. Πείσανδρος] Est is, qui tempore belli Peloponnesiaci popularem civitatis statum evertit (v. Thuc. 8, 65. 68.), sed mutata (Ol. 92, 2.) reipubl. forma Deceleam fugit (id. 8, 98.). Quia ignavus et meticulosus fuit, anima viventem deseruisse dicitur. A comicis sæpe notatur, sed duo etiam tum ejus nominis Athenienses floruisse dicuntur. BECK. De utroque Pisandro dixit Meinekius Quæst. scen. 2. p. 20, 21. Prior illorum iterum notatur Lys. 490. Fragmentum ex Babyloniis affert scholiasta.

1559. σφάγι' ἔχων κάμηλον] Ut solent, qui necyomantiam

exercent. *κάμηλον* grammatici interpretantur magnam victimam. BECK.

1561. Οὐδυσσεὺς] Bentleius. Libri Ὀδυσσεύς.

Ὀδυσσεὺς] Respicit ad locum illum Odyss. λ. 24. ubi Ulysses animas defunctorum evocaturus pecudes super fossa jugulat. KUST.

1563. *πρὸς τὸ λαῖμα*] Si intemerata est hæc scriptura, jocum quæsivit comicus in similitudine vocum *λαιμὸς*, *αἷμα*, unde *λαῖμα* finxit. In Menandri versu quem citat scholiastes, scribendum *λαιμὰ*, ut ostendit Bentleius Emendatt. p. 21.

καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα. BRUNCK.

λαῖτμα V, qui hunc et proximum versum a manu rec. habet. Eandem scripturam apud Suidam in *λαῖμα* præbet optimus codex Parisinus. Scribendum *λαῖγμα*, quod Bentleius restituit, collata glossa Hesychii, *λαίγματα*: *πέμματα· οἱ δὲ σπέρματα, ἱερὰ ἀπάργματα.* Photius p. 201, 14. *λάγματα* (sic): *ἱερὰ ἀπάργματα.* Suidas *λαῖμα* interpretatur *ἱερὸν θῦμα.* Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2. p. 9, 13. *λαῖγμα, τὸ ἱερόν.* Nihil ad rem facit *λαῖμα*, quod pro *λῆμα* dictum annotarunt grammatici.

1564. Χαιρεφῶν] Hunc a mortuis dicit ascendisse, quia erat pallidus et macer. Vid. v. 1296. BERG.

1566. *δρᾶν* R, Vaticanus, Vossianus. *δρᾷς* Ald.

οἷ R.V. Vulgo *ᾗ*.

1568. *ὧδ'* V. *ὡς δ'* Vossianus. Legebatur *ὡς*.

ἐπὶ δεξιάν R.V. Libri reliqui *ἐπὶ δεξιά*, vel *ἐπιδέξια*.

1569. Λαισποδίας] Læspodias iste ad tegendum vitium crurum cogebatur indecenter se vestire, ut docet schol., qui eum *κακόκνημον* fuisse probat ex antiquis comicis. Idem docet ex Thucyd. 6, 105. fuisse Læspodiam hunc ducem bellicum. Admodum apposite autem comicus Triballum dicit esse Læspodiam, partim propter amictum indecorum, partim propter etymologiam nominis Λαισποδίας, quia in eo videtur latere vox *λαιὸς* i. e. *ἀριστερός*. Dixerat autem ad eum *ἐπ' ἀρίστερ' οὕτως ἀμπέχει*. BERG. In hujusmodi *κακόκνημον* exstat Epigramma non illepidum incerti auctoris in Analectis nostris 36. aliudque Antipatri Sidonii 3. Postremo significatu, nempe pro impudico et cinædo, occurrit hoc nomen e Salmasii emendatione in Apollodori comici fragmento apud Stobæum, Floril. Grotii p. 179.:

φυλὴν ὅλην, πόλιν τε μαλακὸς ἀνατρέπει.
ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὦ φίλε Θέων,
ὑπὸ λαισποδιῶν ὅσαι εἰσὶν ἀνατετραμμέναι,
σκόπει· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν. BRUNCK.

1570. *ὦ δημοκρατία*] Ludit, quasi etiam apud deos esset democratia, ut Athenis. Perstringit autem populum Atheniensem, qui sæpe legatos nominet, tam arduo muneri impares, qualem notat in Vesp. 1263. Amyniam, quem pro eo, quod deberet ad magistrum aut ad principem accedere, quo missus fuerat, dicit cum servis conversatum esse. BERG.

1571. *γ' ἐχειροτόνησαν*] *κεχειροτονήκασ'* Elmsleius ad Acharn. 108.

1573. *ἑόρακα*] Libri *ἑώρακα.*

βαρβαρώτατον] *βαρβαρώτερον* V.

1575. *γ'* om. R.

1578. *δοκεῖ*] Fortasse *δοκῶ* præstat, quod præbet codex Vossianus, in quo est *δοκῶ*^{εῖ}.

1579. *τυρόκνηστιν*] *τυροκνήστιν* R.

μοι A.R.V. *τις* vulgo. *μοι τις* Vossianus.

1583. *δὲ κρέα* A.B.R.V, Vossianus. Vulgo *κρέα δέ.*

1587. *ἡμεῖς* R.V.Δ. et Vossianus. Legebatur *ἐνθάδ'.*

1588. *περὶ πολέμου καταλλαγῆς*] *περὶ τοῦ πολέμου καὶ καταλλαγῆς* V, Vaticanus, Vossianus. *περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαλλαγῆς* R.

1589. Pessime in impressis hic versus Pisthetæro tribuitur et sequens Herculi. Posteriorem Pisthetæro, priorem famulo vindicavimus e trium codd. auctoritate. Huic præfixa persona in A. *δοῦλος.* In B.C. *οἰκέτης Πεισθεταίρου.* BRUNCK. In Nub. 56. *ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.* BERG.

1590. *ὀρνίθεια* Bentleius. Libri *ὀρνίθια.*

1591. Ista Herculi recte continuant tres codd., quæ perperam in impressis Neptuno tribuuntur. BRUNCK.

λιπάρ' R.V. et Vossianus. Vulgo *λιπαρά γ'.*

εἶναι om. R.

1598. *τὸ* scholiasta. Legebatur *τι.*

ἀλλὰ Elmsleius ad Eurip. Medeam p. 219. Legebatur *ἄλλο.*

1601. *ἀποδοῦναι*] *ἀπαιτεῖν* R. Ex versu 554.

καὶ διαλλαττώμεθα. ἐπὶ τοῖσδε τοὺς —] *κἂν διαλλαττώμεθα ἐπὶ τοῖσδε, τοὺς* — Seagerus in diario classico 4. p. 712. Recte. Eodem modo Valckenarius ad Theocriti sel. Idyll. p. 16. nisi quod *καὶ* retinuit. *καὶ διαλλαττοίμεθ' ἂν* Δ.

1604. *γάστρις*] *γάστριος* R.

1605. *τυραννίδος*] *βασιλείας* R.

1610. *ὄρνις*] *ὄρνεις* B.R.V.Δ.

1614. *ταῦτά γέ τοι* R.V.Δ, Vaticanus, Vossianus. *ταῦτά γε* Ald.: unde Elmsleius in *Quarterly Review* 14. p. 449. *ταυταγί*. Scribendum videtur *ταῦτά τοι*.

1615. *κἀμοὶ δοκεῖ*] Inepte verba hæc in impressis Neptuno continuantur: Herculi tributa sunt in A.B. — *ναβαισατρεῦ*. Ridiculi causa barbarum deum barbare loquentem inducit. In B. huic voci alia superscripta, quam habet etiam Suidas, *βαβακατρεῦ*. BRUNCK. Et grammaticus in Montef. Bibl. Coislin. p. 231.

1618. *ἱερεῖόν τῳ θεῶν*] Sic B. Perperam vulgo *ἱερεῖον τῷ θεῷ*. BRUNCK.

1620. *μἀποδιδῷ*] Scribebatur *μὴ 'ποδιδῷ* (*ἀποδιδῷ* R.).

μισητίαν. Subauditur *διά*. Vide not. ad Pl. 989. Depravata lectio in A. *καὶ μὴ ἀποδιδῶ σιτία*. Forte erat in antiquiore libro *μισητίᾳ*. BRUNCK. *μισητίᾳ* Suidas in *μενετοί*.

1622. *ἀργυρίδιον*] *ἀργύριον* Vossianus.

1623. *καθῆται* Bekkeri editio. Vulgo *κάθηται*.

1624. *καταπτάμενος*] *ἀναπτάμενος* A.

ἰκτῖνος] *ἴκτινος* libri.

ἁρπάσας] *κἀναρπάσας* R.V.

1627. *ἐροῦ*] *ἔρου* libri hic et v. 66. *τριβαλὸν* Δ. hic et infra simplici λ.

1628. *σαυνάκα*] *σαυνάκας* Δ. *δαυνάκα* Vaticanus.

1630. *εἴ τοι* A.R.V, Vossianus. *εἴ τι* Vaticanus. *εἴ τινι* Ald. *εἴπερ* B.Δ.

1636. *αὖθις*] *αὖτις* R. et Vossianus.

1637. Hæc etiam dicuntur ad irritandam Herculis gulositatem. BERG.

1641. *τί*] *τί δαὶ* R.

1646. *τάλας*] *τάλας γ'* B. et Ald.

1648. *διαβάλλεται*] *ἐξαπατᾷ*. Vid. Thesm. 1214. BRUNCK.

1652. *ξένης γυναικός*] Ex Alcmena, quæ non fuit civis Attica,

nec Jovis legitima conjux, verum Amphitruonis. Jovem autem supponit esse Atheniensem. BERG.

1653. Quomodo enim, inquit, posset haberi Minerva *ἐπίκληρος* i. e. *omnium bonorum hæres;* si tu non esses nothus? Nothi enim excluduntur hereditate, si adsint legitimi. BERG.

1656. *νόθῳ 'ξαποθνήσκων*] Restituendum *τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων* ex Harpocratione in *νοθεῖα. νοθεῖα* ex Aristophane affert Pollux 3, 21. legitque scholiasta. *νοθεῖ'* (i. e. *ὡς νοθεῖα*) *ἀποθνήσκων,* deleto articulo, Dobræus ad Plutum v. 314.

1659. *ἀδελφὸς*] Jovis.

1660. *νόμον*] Meminit hujus legis Isæus p. 147. ed. Reisk. et Demosth. p. 1067. BECK.

1666. *γένους*] *τοῦ γένους* C. et Ald.

1669. *εἰσήγαγ'*] *ἐσήγαγ'* R.V. Ald.

φράτορας] Scribendum *φράτερας.* Vid. ad Eq. 255.

φράτορας] De lege qua jubebantur Athenienses liberos suos ad curiales deducere, ut in civium albo inscriberentur, videndus Petitus lib. 2. tit. 4. §. 8. seu pag. 222. At vero nothi in curiam non admittebantur, nec in civium numerum referebantur. Fiebat illa inscriptio tertio Apaturiorum die, qui *κουρεῶτις* dicebatur, qua de re videndus Meursius Gr. Fer. in *'Απατούρια.* BRUNCK.

1671. *αἰκίαν βλέπων*] Scholiastes recte interpretatur: *τί δῆτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπτήσων τινά.* Phrasis similis est illis, quas enotavimus ad 1169. Vesp. 843. *ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω,* ac 900. *ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει.* BRUNCK.

1674. *πάλιν* R.V. Vulgo *πάλαι.*

1678. *καλάνι*] Pro *καλὰν κόραν καὶ μεγάλαν Βασιλείαν.* Loquitur autem semibarbare, ut in Ach. 104. Etiam in Thesmoph. introducitur Scytha barbarizans 1030. ss. 1116. ss. 1133. ss. 1207. ss. BERG. *καλαν* R.

1679. *ὄρνιτο* R.V. *ὀρνίτω* Vossianus. Vulgo *ὄρνιθι.*

λέγει Bentleius. Libri *λέγεις.*

1681. *βατίζειν*] Legebatur *βαδίζειν,* consentientibus R.V. Restitui *βατίζειν,* quod eadem significatione qua *βαβάζειν* dictum videtur. *βαβάζει γ'* vel *βαβακίζει γ'* scribendum videbatur Reiskio ad Constantini Porphyrog. Cerimon. vol. 2. p. 161. ed. Nieb. et *βαβάζειν* vel *βαβάζει γ'* etiam Bentleio placuit. Qui recte senserunt locum hic non esse infinitivo. Quamobrem

scribendum εἰ μὴ βατίζει γ', id est ἀλλὰ βατίζει: de quo usu particularum εἰ μή dixi ad Eq. 186. In B.Δ. est βαδίζοι γ'. In infinitivo βαδίζειν explicando laborat Didymus apud scholiastam.

ὥσπερ αἱ χελιδόνες] Notum est ex multis comici aliorumque poetarum locis barbarorum sermonem cum hirundinum cantu comparari solitum fuisse. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Conf. not. ad Ran. 93. BRUNCK.

1682. λέγει] λέγε R.

1684. σιγήσομαι] συμβήσομαι V. quod adscriptum in Vossiano.

1688. ἆρα] ἄρα Ald.

1690. ὀπτῶ τὰ κρέα] Hercules helluo maximus perhibetur fuisse; et vulgo comicis fabula erat factus, dabatque eis materiam captandi risum. Noster etiam comicus eum ridiculum facit, hic præcipue, quum facit eum assidere foco, et torrere carnes, quum fungeretur amplissimo munere legationis. Sic alii comici solebant eum introducere panes pinsentem; quos tamen etiam ridet noster, vel quia illud inepte facerent, vel quia nimis sæpe. Vid. Pac. 741. BERG.

1691. τὰ κρέα A.R.V. σὺ τὰ κρέα vulgo.

1693. ἀλλὰ om. Ald.

δότω Δ, Vossianus et scholiasta. Legebatur διδότω.

1694. ἐν] ἐμ R.

Φαναῖσι] Nomen loci alicujus in Chio, ut ait schol. Alludit autem ad φαίνειν, a quo συκοφαντεῖν, pro quo etiam usurpatur quandoque, ut idem dicit. BERG. Erat promontorium et portus insulæ Chii. v. Thuc. 8, 24. ejusque interpretes. BECK.

1695. Κλεψύδρᾳ] Nomen fontis in arce, a quo et horologium [aquaticum] ita dicebatur, quo utebantur in judiciis. Has duas notiones inter se miscet hic. BERG. Cf. Kuhn. ad Poll. 10, 60. Photii Lex. Hesych. p. 276. — Comicus hoc sibi vult: Athenis in judiciis magna copia est sycophantarum etc. BECK.

ἐγγλωττογαστόρων] Alludit ad vocem χειρογάστωρ, ut ait schol., i. e. *opifex manuarius*, quasi qui manibus suis cibum ventri quæritat. BERG. Add. Hesych. p. 1075. et 1077. ibi-

que Alb. Zonar. 1. p. 596. 598. Sunt igitur, qui lingua, accusationibus, orationibus habendis victum quærunt. BECK.

1697. *οἱ θερίζουσιν — γλώτταις*] Quod hic sycophantæ linguis suis, id bonus miles armis dicitur efficere, in scolio Hybriæ ap. Athen. 11. p. 693. *ἔστί μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός. τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν ἀπ' ἀμπέλων οἶνον.* BERG. Alimentorum paratio per partes exprimitur. *τρυγᾶν* est *vindemiare*, ut Pac. 1339. *συκάζειν ficus legere* (Poll. 7, 143.), sed respicitur simul ad sycophantas. v. Phot. Lex. Similes loci sunt Plut. 947. s. Vesp. 145. BECK.

1701. *Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι*] In Vesp. 419. *οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου*, ubi scholia: *ἐν τῇ δίκῃ, ἀντὶ τοῦ δικάζοντες. οὗτος δὲ ὁ Γοργίας κωμῳδεῖται ὡς προδότης καὶ βάρβαρος.* BERG.

1705. *γλῶττα χωρὶς τέμνεται*] Proprie in sacrificiis id fieri solet, ut Pac. 1060. ubi ad sacrificantes dicit fatidicus: *ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.* Sed h. l. nihil aliud significatur hac phrasi, quam Philippum propter improbam linguam, qua multis nocuerat, gravem aliquam pœnam sustinuisse, quod patet ex illo loco, quem ad versum anteced. adduxi. BERG. Immo sensus est: *propter* (*ἀπὸ*) *illos homines lingua victum quærentes* (quoniam linguæ tantum tribuunt) ubique in Attica lingua victimarum a reliquis visceribus separatur (quæ diis, eloquentiæ præsidibus, consecrabatur, v. schol. min. ad Hom. Od. *γ*, 341.), aut, quoniam isti lingua alios tantopere vexant, lingua victimæ separatur et abjicitur. BECK. Sic hæc recte interpretatur scholiasta.

1710. *ἰδεῖν ἔλαμψε*] *ἔλαμψεν ἰδεῖν* R. et Vossianus.

1712. *ἐξέλαμψεν, οἷον*] *ἐξέλαμψ' ἔνδον* R.
οἷον Vossianus. Legebatur *οἷον δ'*.

1716. *δ'* additum ex A.R.V, Vossiano et Suida in *ὀσμή*.

1720. Tribuebantur hæc hemichoriis. Abest personæ nota ab libro Vossiano.

1720. *ἄναγε*] Chorus saltaturus hæc dicit: hoc verbo et Ithyphalli saltaturi utebantur; Athen. 14. p. 622. *ὅταν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὄρχηστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες· Ἀνάγετε, εὐρυχωρίαν ποιεῖτε τῷ θεῷ.* Occurrit hoc verbum etiam in saltatione usurpatum cum casu obliquo in

Troad. 326. ἄναγε χορόν, et ibid. 332. χόρευε — ἄναγε πόδα σόν. v. not. ad Vesp. 1326. ubi etiam ἄνεχε, πάρεχε. BERG.

δίεχε codices. δίεχε δίαγε Ald.

1723. μάκαρα] Legebatur τὸν μάκαρα.

1724. ὦ om. C.Δ.: a m. rec. habet B. Versus ex tribus molossis compositus.

1725. τῇδε πόλει R. Legebatur τῇδε τῇ πόλει.

1726. Rursus hemichorii nota vulgo adscripta, omissa in A.B. et Vossiano.

1728. ὑμεναίοις B.C.V.Δ. Vulgo ὑμεναίοισι.

1729. νυμφιδίοισι R.V. Vulgo νυμφιδίοις.

1735. ἐν recte delet Dawesius.

1741. τῆς τ' εὐδαίμονος] Scribendum κεὐδαίμονος cum Dawesio.

1742. Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ bis scriptum in R.V. et Vossiano.

1750. ὦ χθόνιαι om. B.Δ. et Ald.

1752. διὰ] Id est ζά: vid. ad Nub. 916.

1753. ἔχει] ἔχειν B.Δ. et Ald.

1755. Hemichorio tribuunt editiones ante Brunckium: choro continuant R. et Vossianus.

1757. Ante ἐπὶ excidit syllaba una. Scribendum ἴτ' ἐπί.

1763. ἀλαλαλαὶ R.V. et Vossianus. ἀλαλαὶ A.B.C. et Vaticanus. ἀλλαλαὶ Δ. et Ald. Scribendum ἀλαλαί, ἰὴ παιήων, ut in Lys. v. 1291. legitur. Et παιήων Bentleius quoque restituit.

1764. τήνελλα καλλίνικος] Vid. ad Acharn. 1227.

ECCLESIAZUSÆ.

ACTA hæc fabula est olympiadis 96. anno quarto, archonte Demostrato, ut demonstrari potest e Philochoro, qui biennio ante hujus fabulæ editionem vult ictum fuisse fœdus inter Athenienses et Bœotos: quo referuntur hæc Aristophanis, v. 193.

τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ' ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν.

Scholiastes: περὶ τοῦ συμμαχικοῦ Φιλόχορος ἱστορεῖ, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐγένετο συμμαχία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν. Corrigendum est: Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν. Inita est hæc belli societas inter Athenienses et Bœotos olymp. 96, 2. Diophanto archonte. Diodorus Sic. 14, 82. ἐπὶ Διοφάντου ἄρχοντος Ἀθήνησι Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο. Neque eventus belli tam prospere, quam rebantur, illis cessit. Comicus noster v. 195. ὅτε δή γ' [δ'] ἐγένετ' (τὸ συμμαχικὸν scilicet), ἤχθοντο. Nam cum ad Nemeam fluvium manus conseruissent, plures Atheniensium Bœotorumque quam Lacedæmoniorum milites desiderati sunt. Anno vero sequente, Eubulida Athenis archonte, cum Corinthii, ut refert Diodorus 14, 86. inter se dissiderent, atque secessionem facerent, utrinque est dimicatum instructa acie; sed fusi sunt Bœoti eorumque σύμμαχοι. Meminit Aristophanes v. 199. Κορινθίοις ἄχθεσθε [ἤχθεσθε]. ἦσαν γὰρ διάφοροι, inquit scholiastes. PETITUS in Miscellan. 1, 15. Cum Petito consentit Palmer. ad v. 196. Lenæis actam videri dicetur ad v. 18. De choro fabulæ diximus in annotatione ad Plutum p. 23.

1. ὦ λαμπρὸν ὄμμα] Orditur stylo tragico, quasi Soli aut Lunæ nescio quid narraret. Ut v. g. Sophocl. Ajac. 860. [845. Br.] ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν ἥλιε—ἄγγειλον ἄτας ἐμάς· et Euripides initio Phœniss.: ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν—ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα. Sæpe autem

comicus jocatur, tragicorum cothurnos rebus vilibus et frivolis aptando. Quod et alios comicos fecisse apparet; sic, cum in Medea Eurip. v. 57. dicatur *ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας*, Philemon [Athenæi 7. p. 288 d.] inde fecit: *ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα*. BERG. Ex scholiastæ annotatione colligi potest Agathonis vel Dicæogenis locum rideri.

τοῦ τροχηλάτου λύχνου] Sic *patinam* vocat *τροχήλατον* Xenarchus comicus apud Athenæum 2. p. 64. *τῆς τροχηλάτου κόρης πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον κύτος*. BERG.

2. *εὐσκόποισιν*] *εὐστόχοισιν* R. Quod videtur legisse scholiasta, qui interpretetur *κάλλιστα τοῖς σοφοῖς εὑρημένον, τοῖς εὖ σκεπτομένοις*.

Legebatur *ἐξητημένον*. Recte Palmerius *ἐξηρτημένον*. Suspensa enim in loco edito lucerna, ubi convenirent mulieres.

3. *γονάς τε γὰρ σάς*] Ridicule. De lucerna enim tanquam de deo vel heroe aliquo loquitur. De illorum enim partu et nativitate signate dici solebat *Γοναί*. Hinc Polyzelus comicus scripsisse legitur, *Διονύσου Γονὰς, Μουσῶν Γονὰς, Ἀφροδίτης Γονὰς*, teste Suida: Philiscus, *Διὸς Γονὰς, Πανὸς Γονὰς, Ἑρμοῦ Γονὰς*, teste eodem: Araros, filius Aristophanis, *Πανὸς Γονάς*, teste eodem Suida et Athenæo, p. 175. KUST. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 436.

σὰς] *δισσὰς* A.B.Γ.

5. *μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις*] Id est, ellychnia habes, quæ edunt flammam, usum et vicem solis noctu præbentem. KUST. Vide de hoc usu voc. *τιμαί* Seidler. ad Eurip. Electr. 988.

6. *ὅρμα*] *Excita flammæ signa constituta*, i. e. ad quæ mulieres constituerunt convenire. BERG.

8. *δωματίοισιν*] *δοματίοισιν* R.

Ἀφροδίτης τρόπων] Ritus modosque Veneris vel *figuras*, ut est in Priapeis, *tot figuras, quot Philænis invenit*. vel etiam aliter Græce *μηχανάς*. unde *τὸ Κυρήνης δωδεκαμήχανον*. Vide in Ranis v. 1362. BERG.

9. *πλησίον*] *πλησίως* R. *πλησίος* Γ.

10. *λορδουμένων* A.B.R.Γ. et Suidas in h. v. *χορδουμένων* Ald.

12. *μυχοὺς*] *μυκοὺς* R.

13. *ἀφεύων*] Sic bini codd. [et R.] recte. Vulgo *ἀφαύων*. Vide Thesm. 216. 590. maxime vero Lys. 825. ubi gloriatur mulier se *τὸν σάκανδρον* habere *οὐ κομήτην, ἀλλ' ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ*. BRUNCK.

14. *καρποῦ*] Frumenti: vid. ad Nub. 1119. ubi, ut hic, cum vino conjungitur.

βακχίου A.B. *βακχείου* R, Ald.

15. *ὑποιγνύσαισι*] De furtis mulierum conf. Thesm. 418.—420. BERG.

17. *συνείσει* Bisetus. Libri *συνοίσει*.

18. *Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών*. [Sunt schol. ad h. l. et Harpocrat. verba.] videndus de hoc festo Meursius in Græcia feriata. BRUNCK. Celebrantur ab mulieribus: vid. Thesm. 834. *προεδρίαν αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν*. Proximi post Scira ludi scenici sunt Lenæorum. His igitur fortasse acta hæc fabula est.

20. *γ'* om. B.

21. *δ'* addunt A.B.R. om. Ald.

22. *Φυρόμαχος* Berglerus. Legebatur *Σφυρόμαχος*, nomen aliunde non cognitum. Phyromachi nominis exempla vide apud Athen. 4. p. 161 c. 6. p. 245 e. 8. p. 343 b. 10. p. 414 d. Quid autem illud sit quod Phyromachus dixerit, jam ab veteribus grammaticis est ignoratum: unde factum ut alii *ψήφισμα* quoddam illius excogitarent satis absurde, *ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων καθέζεσθαι*, alii Cleomachi nomen substituerent, histrionis tragici, quem *φαίνεσθαι ὑποκρινόμενόν ποτε εἰρηκέναι τι ἐν δράματι καὶ ἐσκῶφθαι διὰ τὸ κακέμφατον*. Quod notum est Hegelocho accidisse.

23. *ἑτέρας* editio Juntina a. 1515. *ἑταίρας* A.B.R. Ald.

πως κἀγκαθεζομένας] *πως κωλαθιζομένας* R. *καθαγιαζομένας πως* A.B.Γ. *κἀγαθιζομένας*, omisso *πως*, Ald. Quod ex *κἀγκαθιζομένας* corruptum esse vidit Bentleius. Veræ scripturæ vestigia servata sunt in scholio obscuro ad v. 1. *Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται. ὑποπτεύεται δὲ ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος ἢ τοῦ Δικαιογένους, διὰ τὰς ἑταῖρας ἐγκαθιζομένας. πρὸς ὃ οὐδὲν εἶπεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰς ἑταίρας δεῖ πῶς. βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι τοὺς ἄνδρας προλάβωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν*.

24.—26. om. A.B.Γ.

24. *ἐρραμμένους*] *ἐραμένους* R.

26. *λαβεῖν* Brunckius. Libri *λαθεῖν*.

27. *δρῶ*] *δρᾶι* R.

29. *τυγχάνει*] *τυγχάνεις* A.R.Γ.

30. ΓΥΝΗ Α] Lineolam ponit R. *ὁ κῆρυξ* est gallus gallinaceus.

32. *ἐγρηγόρη* Porsonus. *ἐγρηγορεῖν* A.R.Γ. *ἐγρηγόρουν* B. *ἐγρηγορῶ* Ald.

34. *τρυγονῶσα* B. [Γ.] In A. *τρυγανῶσα*. Primariæ editt. [et R.] *θρυγονῶσα*: recentiorum quædam *θρυγανῶσα*. Postremam scripturam tuetur Hesychius: *θρυγανᾷ. κνᾶται, ξύει.* Nostram Suidas: *τρυγονῶσα, ἡσύχως κνῶσα. Ἀριστοφάνης· τρυγονῶσα τὴν θύραν*. BRUNCK.

36. *τὸ κνῦμα*. Sic recte A. [R.Γ. et Eustath. p. 1746, 7.] In B. *τὸ κνῆμα*. Perperam vulgo *τὸ κνίσμα*. Suidas: *κνῦμα, ὁ ἠρεμαῖος κνησμός*. ubi hunc comici locum profert. Nomen derivatum est a *κνύω*, quo verbo in hoc ipso sensu utitur comicus Thesm. 481.

οὗτος πόθῳ μου 'κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν. BRUNCK.

38. *Σαλαμίνιος*] Hoc præmittit, quia verbum *ἐλαύνειν* inferet, quod de *agitatione navium* usurpatur. Erant autem Salaminii insulani, ac proinde sæpe navigabant. BERG.

41. 42. Eidem personæ continuabantur. Correctum ex A.R.

42. *παριοῦσαν* R. *παροῦσαν* Γ. *προσιοῦσαν* vulgo.

43. om. Γ.

44. *χόας*] *χοᾶς* libri et Suidas in *χοᾶ*, ex schol. ad Acharn. 960.

45. *κἀρεβίνθων*] *κἀρέβινθον* Γ.

46.—48. Praxagoræ continuat Ald. Lineola præfixa in A.R. *δ'* additum ex R.

51. alteri mulieri dat R.

56. *ἐμπλήμενος* Brunckius et R, ut videtur. *ἐμπλημένος* Suidas in h. v.: *πεπλησμένος* idem in *τριχίδες* et scholiasta Equit. v. 659. *ἐμπεπλησμένος* A.Γ. *ἐμπλησμένος* B. Ald.

57. *ἂν ἀνέρωμαι* Dawesius. *ἀνείρωμαι* A.B.R.Γ. *ἀνείρωμαι* Ald.

61. *λόχμης*] *λόγχης* Γ. *λέχους* B.

καθάπερ] *ὥσπερ* Suidas in *λόχμας*.

62. *ὁπόθ' ἀνὴρ*] *ὁπότ' ἀνὴρ* vulgo. *ὁπόθ' ἀνὴρ* (cum spiritu leni) R.

65. *τὸ ξυρὸν*] *τὸν ξυρὸν* Aldus: at bini codd. [et R.Γ.] et editio Bern. Juntæ, *τὸ ξυρὸν*, quod præstat, et reponi debuit. Neutro genere hoc nomen comicum nostrum extulisse inde probabile est, quod masculinum *ξυρὸς*, tanquam rarius, notatione dignum judicaverit Pollux, eoque usum fuisse Archippum observet, 10, 177. *τὸ δὲ ξυρὸν πολλῶν εἰρηκότων, παρατηρητέον, ὅτι Ἄρχιππος ἐν τῷ Ῥίνωνι ἀρρενικῶς αὐτὸ εἴρηκε.* BRUNCK.

69. *ἡμῖν*] *ὑμῖν* R.

70. *γ'* additum ex R. In B. interpolatum *ἔγωγε καλόν.*

71. *Ἐπικράτους*] De quo scholiasta versum Platonis comici affert *ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.* Ita vocatur etiam ab Aristippo in Epistola, quæ est inter Socraticas 13. cum inquit: *καὶ τῶν τὰ κοινὰ πρασσόντων Ἐπικράτεα τὸν Σακεσφόρον.* Alias *σακεσφόρος* cognominatur Ajax a Sophocle in cognomini dramate v. 19. quia præ ceteris Heroibus magnitudine insignem gerebat clypeum. Scite autem transfertur; nam cum *σάκος*, *σάκους*, sit *clypeus*, *σάκος*, *σάκου*, i. e. *saccus*, accipitur quandoque pro *barba*; ut apud Nostrum infra v. 501. *σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν.* unde *σακεσφόρος* dicitur pro *σακοφόρος*· quod idem est ac *σακκογενειοτρόφος.* de quo vs. 501. BERG. Plura de hoc Epicrate dixit Harpocratio.

72. *γὰρ* A.B.R.Γ. *γοῦν* Ald.

75. *εἴπαμεν* R. Vulgo *εἴπομεν.*

77. *τὸ τοῦ Λαμίου*] Lamia fuit femina, et Lamias vir, carceris custos; ut ait scholiastes. In masculino genere dicit Lamiam, et alludit ad locum Pherecratis [Cratetis], qui de Lamia femina: *ὅτι σκύταλον ἔχουσα ἐπέρδετο.* ut est apud scholiastem, cujus verba adduxi in Vespis v. 1177. ad hæc verba *ἡ Λαμί'* [*Λάμι'*] *ἁλοῦσ' ἐπέρδετο.* BERG. Ad hunc Lamium referendæ fortasse glossæ Photii p. 206, 21. *Λάμιος: ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν οὕτω καὶ Μνησίθεος.* et Hesychii, *Λάμιον* (codex *λάμιαν*) *τὸν πριόνα· ἢ ὁ Λάμιος πέλεκυς· ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμῳδεῖτο* (*ὃν ἐκωμῴδει* codex: quod fortasse *ὃν ἐκωμῴδουν* est). *λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος.*

78.—81. Praxagoræ tribuit Ald. Correctum in editione Brubachii.

78. *ἐκεῖνο*] Scribendum *ἐκείνων* ex Suida in *σκύταλον.*

ὧν πέρδεται] Scholiasta, *ἀντὶ τοῦ ὧν φέρει. ἢ ἴσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο.*

80. *τοῦ Πανόπτου*] Æschyl. in Suppl. v. 310. *ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις;* respondetur: *Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε.* BERG.

81. *ἄλλος* om. A.Γ. In B. interpolatum *εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλει τὸν δῆμον.*

τὸν δῆμον] Scribendum *τὸ δῆμον.* Nam de *δεσμοφύλακι* nugæ sunt scholiastæ, exortæ illæ ex falsa lectione *τὸν δῆμον.* Pastori Argo comparatur Lamias, ingentem baculum ferenti; populus Atheniensis Ioï vaccæ, quem optime ille queat pascere, homo quadratus, sicut Cleon, ut qui tantum gestet baculum. Nosti, quid sæpe sit *βουκολεῖν*, pascere, quo pertinet proverbium Vulpes bovem ducit. BOTH. Qui recte corrigit *τὸ δήμιον.*

82. *ἀλλ' ἄγεθ'*] Ita Ravennatis libri ope emendavi, in quo *γεθ'* scriptum. *λέγεθ'* A.Γ. *λέγοιθ'* Ald.

85. om. Γ.

86. 87. Praxagoræ tribuit Ald. Correxit Brunckius.

87. *λίθῳ*] Conf. Acharn. 683.

92. *μου*] *μοι* R.

97. *Φορμίσιον*] Scholiasta, *καὶ οὗτος δασὺς ἦν. αἰνίττεται δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. τὸν* A.B.R. et Suidas in *Φορμίσιος. τὴν* Γ. *τὸ* Ald.

98. *ἐγκαθεζώμεσθα*] Libri *ἐγκαθιζώμεθα* præter Γ, qui *ἐκαθεζόμεσθα.*

99. *ξυστειλάμεναι*] *συστειλάμεναι* Γ.

102. *Ἀγύρριος*] Sic bene A. ut in Pl. 176. At B. eodem errore qui ibi notatus fuit, *Ἀργύριος.* Similem mendam in Philemonis versibus apud Athenæum p. 340 E. corrigendam esse monuit summus Bentleius. Hujus Agyrrii meminit etiam Plato Comicus his versibus [apud Plutarch. 10. orat. vit. p. 801 B.]

λαβοῦ λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.

BRUNCK. Vid. Schoemann. de comit. p. 65.

Προνόμου] Pronomum tibicinem fuisse annotavit scholiasta. Pronomus tibicen memoratur in monumento Attico olymp. 99, 1. apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. 1. p. 345.

103. *πρότερον ἦν οὗτος γυνή*] Eadem ratione vir vocatur fœ-

mina apud Æschinem contra Timarchum [p. 128. Reisk.]: ἐκκλησίας οὔσης, εἶπεν, ἀναστὰς, ὦ Ἀθηναῖοι, κλέπτουσιν ὑμῶν κοινῇ ἀνὴρ καὶ γυνὴ χιλίας δραχμάς. θαυμασάντων δὲ ὑμῶν, πῶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ, καὶ τίς ὁ λόγος, εἶπε μικρὸν διαλιπών· ἀγνοεῖτε, ἔφη, ὅ τι λέγω; ὁ μὲν ἀνήρ ἐστιν Ἡγήσανδρος ἐκεῖνος νυνὶ, ἔφη· πρότερον δ' ἦν καὶ αὐτὸς Λεωδάμαντος γυνή· ἡ δὲ γυνὴ Τίμαρχος. BERG.

105. τούτου] Pendet ab οὕνεκα v. 106.

106. τοσοῦτον A.B.R.Γ. τοσούτον γ' Ald.

109. οὔτε θέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν] Alludit ad proverbium: ἂν ἀργύριον ᾖ πάντα θεῖ κ' ἐλαύνεται [κἀλαύνεται], *Si pecunia adsit, omnia ventis remisque feruntur*. Meminit schol. et Suidas in θεῖ. Occurrit apud Aristænetum 1, 14. ubi meretrix avara adolescenti: ἀλλ' ἐὰν ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κ' ἐλαύνεται. ubi vide Mercerum. BERG.

110. ξυνουσία A.B.R.Γ. ἐξουσία Ald.

113. Hesych. σποδεῖσθαι. περαίνεσθαι. Isto sensu hic accipiendum. hinc jocus in Equit. 425. et rursus 879. BRUNCK.

115. δ' om. A.B.Γ. et Suidas in ἡ μὴ 'μπειρία.

117. προμελετήσαιμεν Kiddius ad Dawes. Miscell. p. 137. Legebatur προμελετήσωμεν.

123. μοι] μὴ Γ.

δόξῃ λέγειν] δόξει λέξειν R.

126. σηπίαις] ἀπρόσλογον εἰκασίαν dicit scholiasta. Similis comparatio Vesp. 1309. ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί. Nempe talibus etiam risus captatur. BERG.

128. τὴν γαλῆν] Comica licentia pro τὸ χοιρίδιον. Porcello enim lustrabatur concio: qui autem lustrabat περιστίαρχος appellabatur. Pollux 8, 104. περὶ περιστιάρχων. ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς οὗτοι τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. καθάρσιον δὲ ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ χοιρίδιον. Sic constituendus videtur Onomastici locus. κάθαρμα etiam vocabatur illa hostia. Noster Acharn. 44. πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος. Locus Æschinis in Orat. c. Timarchum, quem scholiastes ad illum versum adducit, est in editione Reiskii p. 48. BRUNCK. Vid. Schoemann. de comit. p. 91. (plagula G.)

129. πάριθ' Faber. Libri πάριτ'.

Ariphrades notus ex Equit. 1281. et Vesp. 1280. Facete hic fingit comicus eum inter mulieres sedere. BRUNCK.

131. τύχἀγαθῇ R. τύχ' ἀγαθῇ Ald. Conf. ad Thesm. 283.

135. κἀκεῖ A.B.R.Γ. ἐκεῖ Ald.

τῆκκλησίᾳ] τῆικλησίαι R. hic et v. 188. 191. ut solet.

139. μεθυόντων codices et Suidas in παραπεπληγμένα· μεθύοντ' Ald.

141. τοσαῦτά γ' A.B.R. τοσαῦτ' Γ. Ald. Scribendum τοσαῦτ' ἂν, quod in editione prima posui.

εὔχοντ' B. εὔχοντο R. εὔχονται A. ἐπεύχοντ' Ald.

οἶνος—ὥσπερ om. A.B.Γ.

142. ἐμπεπωκότες] ἐκπεπωκότες R. ἐκπεπτωκότες B.Γ. ἐμπεπτωκότες A.

143. ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται] Nempe ut in conviviis. Aristophontis comici parasitus apud Athenæum p. 238. dicit: Ἄν τις ἑστιᾷ, πάρειμι πρῶτος· ὥστ' ἤδη πάλαι Ζωμὸς καλοῦμαι· δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον τῶν παροινούντων; παλαιστὴν νόμισον αὐτάργειον μ' ὁρᾶν. Ita etiam in concionibus; infra 258. ἢν σε τοξόται ἕλκωσιν ὅ τι δράσεις ποτέ; respondetur: ἐξαγκωνιῶ ὡδί· μέσῃ γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι. BERG.

144. κάθησ' ex R. editio Juntina a. 1525. Libri reliqui κάθιζ'.

146. ἔοικ' R. Vulgo ἔοικεν. ἔοικε φαυανθήσομαι A.B.Γ.

148. τὸ χρῆμ' ἐργάζεται] Conf. ad Ran. 795.

150. διερεισαμένη Schæfer. ad Dionys. de compos. verb. p. 164. quod scholiastam legisse colligas ex ejus interpretatione διαταξαμένη, ἀσφαλισαμένη. Libri διερεισμένη.

τῇ βακτηρίᾳ] τῆς βακτηρίας A.B.Γ.

151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων] Ut oratores solent. Demosthenes Philippica I. init.: εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπισχὼν ἂν ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἤρεσκε τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων ἡσυχίαν ἂν ἦγον. εἰ δὲ μή, τότ' ἂν αὐτὸς ἐπειρώμην, ἃ γινώσκω, λέγειν. Isocrates initio Archidami. BERG. ἂν ἕτερον Γ.

153. οὐκ — μίαν] Id est οὐδεμίαν. Thesm. 549. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην. Thucyd. 1, 80. ὄχλῳ, ὅσος οὐκ ἐν ἄλλῳ ἐνί γε χωρίῳ Ἑλληνικῷ ἐστιν.

154. τοῖς A.B.Γ. Vulgo τοῖσι.

156. ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;] Nam muliebre est jusjurandum per

Cererem et Proserpinam. Vid. Hesychii interpretes s. v. μὰ τὼ θέω.

161. ἐκκλησιάσουσ' Kusterus. Libri ἐκκλησιάζουσ'.

οὐκ ἂν] οὐ B. οὐδ' ἂν Suidas in ἀκριβωθήσεται.

162. ταῦτ' R.Γ. et Suidas. Vulgo τοῦτ'.

165. αἱ καθήμεναι] Sedebant enim in concione: Demosth. Philipp. 2. [p. 66. Reisk.] ubi de oratoribus et auditoribus: πρῶτον μὲν ἡμεῖς οἱ παριόντες· mox deinde ἔπειθ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι. BERG.

167. Ἐπίγονον] Hunc tanquam mollem et effœminatum atque comtulum instar mulieris, ridet. Similiter Agathonem in Thesm. 102. cum enim is prodiret, diceretque quidam illum esse Agathonem, alter inquit: ἀλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἰμὶ, ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα, Κυρήνην δ' ὁρῶ. erat autem Cyrene meretrix. Sic et Clisthenem ibid. v. 580. nam illo accedente, chorus mulierum dicit: γυνή τις ἡμᾶς προστρέχει. BERG.

δι' A.B.R.Γ. μὰ δί' Ald.

ἐκεινονί· βλέψασα Elmsleius. ἐκεῖνον. εἴ τι βλέψασα Ald. ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα A.B.R.Γ.

169. κάθησ' R. κάθησθ' A.B.Γ. Ald.

170. ὑμῶν R. Vulgo ὑμῶν γ'.

171. τουδὶ] τὸν στέφανον dicit. τὸν δὴ R.

175. βαρέως πράγματα] πράγματα βαρέως A.B.Γ. βαρέως τὰ τῆς πόλεως πράγματα Suidas in προστάτης.

180. νουθετεῖν om. R.

181. μὲν additum ex R. et Suida in δυσαρεστούμενος. μὲν φιλεῖν idem in ἑκάστοτε.

188. μισθοφορεῖν ζητοῦντας] μισθοφοροῦντας Γ.

190. ὠνόμασας] ὤμοσας Bentleius. Non opus.

195. δὴ δ' A.B.Γ. δή γ' R. et vulgo.

196. ὁ τοῦτ' ἀναπείσας] Scholiasta, Κόνωνα λέγει. Omnino verum puto Cononem innuere voluisse comicum nostrum. Et primum quidem τὸ συμμαχικὸν non potest intelligi quam de celebri illa societate, quæ inter Athenienses, Bœotos, Argivos, et Corinthios facta est contra Lacedæmoniorum nimiam potentiam: unde ortum est bellum, quod dictum est συμμαχικὸν et Corinthiacum; de qua societate Xenophon, sed sine anni notatione 4, 4. Diodorus vero 14, 82. ad olymp. 96, 2. archonte

Diophanto eam ponit: Τούτων δὲ τὴν ἀρχὴν παρειληφότων, Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο. μισουμένων γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων, etc. Quod autem ad v. 196. adtinet, is optime de Conone intelligitur. Nam ejus præcipue opera et suasione rex Persarum pecunias misit, quibus adjutus Conon socios Lacedæmoniorum ad Athenienses deficere persuasit, et capta Cythera Corinthum ivit, et ibi societatem provexit datis pecuniis. Anno vero sequente, cum muros Athenarum instaurasset, a Teribazo Sardis incarceratus est: unde nunquam rediit. Ideo dicit Aristophanes ᾤχετο. Hæc omnia ex Diodoro lib. 14. et ex Æm. Probo, seu Cornel. Nep. in vita Cononis constant. Ideo credo hanc fabulam prodiisse post Cononis incarcerationem, quæ evenit Eubulide archonte olymp. 96, 3. PALMER.

197. Legebatur ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ—. Recte δεῖ R, quod emendata distinctione verborum recepi.

199. ἤχθεσθε Reiskius. Legebatur ἄχθεσθε.

201. Ἀργεῖος] Non adjectivum gentile, sed nomen proprium esse monet scholiasta.

Ἱερώνυμος] Illo tempore fuit Hieronymus vir clarus, et quem Conon, dum ad conveniendum Regem Artaxerxem pergebat, ducem classis regiæ et Atheniensis cum Nicophemo reliquit. Ideo et hoc cum supradictis concordat. Vide Diodor. lib. 14. PALMER.

202. Distinxi post ὀρίζεται, quod in libro Ravennate more antiquo ὀρείζεται scriptum est, et indicavi lacunam. Manifestum est enim non Thrasybulum dici ὀρίζεσθαι, sed σωτηρίαν.

ὀρίζεται] οὐχ ὀρίζεται A. οὐ χρήζετε B.

207. σκοπεῖσθ'] σκοπεῖς A.B.Γ. Iidem ὅτι τι.

κερδανεῖ] κερδανεῖς A.

208. Αἴσιμος] Hunc χωλόν et ἄτιμον dicit scholiasta.

209. πείθησθε] πέπεισθε Suidas in ἔτι.

211. ἡμᾶς A.B.R.Γ. ὑμᾶς Ald.

ἐν ταῖς οἰκίαις] Hoc argumento utitur etiam in Lys. 498. BERG.

217. ἅπαξ ἅπασαι R, ut solet.

219. Suidas χρηστῶς. ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς. Ἀριστοφάνης·— ἀντὶ τοῦ, ἐφυλάττετο τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἐπολυπραγμόνει, καὶ τὰς καινὰς ἔφερε (l. εἰσέφερε) πολιτείας. BRUNCK.

ἂν ἐσώζετο] ἐσώζετ' ἂν Elmsleius.

220. εἰ μή τι καινόν] Notat Athenienses tanquam novatores. Infra etiam v. 585. περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν δρᾷν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελεῖσθαι. BERG.

222. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς] Propria mulieribus ferendorum onerum ratio: unde quasi rem novam et a more aliarum gentium alienam annotavit Herodotus 2, 35. Ægyptios onera capitibus accipere: τὰ ἄχθεα οἱ μὲν ἄνδρες ἐπὶ κεφαλέων φορέουσι, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπὶ τῶν ὤμων. Et Nymphodorus historicus ap. schol. Sophocl. ad Œdip. Col. v. 329. [337. Br.] καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἠνάγκασε. Loquitur autem de Sesostri rege Ægyptiorum, qui viros coegerit more mulierum vivere. BERG.

223^{b}. πέττουσι—πρὸ τοῦ] Hic versus ex R. accessit.

224. ἐπιτρίβουσιν] Parasitus in Plauti Menæchm. 4, 1. roganti mulieri, quid sibi cum marito sit agendum, respondet:

Idem quod semper, male habeas. BRUNCK.

226. αὑταῖς Bothius. Libri αὐταῖς.

227. ὥσπερ πρὸ τοῦ] ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ R.Γ.

234. σώζειν] σώζουσιν A.B.Γ.

ἐπιθυμήσουσιν R. Vulgo ἐπιθυμοῦσιν.

235. θᾶττον] Legebatur μᾶλλον. Suidas, θᾶττον: ἀναπνοῆς τάχιον. ἢ ἀντὶ τοῦ μᾶλλον· τὰ σιτία τῆς τεκούσης θᾶττον ἐπιπέμψειεν ἄν.

239. ταῦτα om. Γ.

δ' ἦν] Legebatur κἄν. δ' ἂν Brunckius.

243. ἐν ταῖς φυγαῖς] φυγαὶ sunt proscriptiones a triginta viris factæ (olymp. 94, 1.) ut monet scholiasta. DOBRÆUS.

μετὰ τἀνδρὸς A.B.Γ. μετ' ἀνδρὸς Ald. et R.

πυκνί] πνυκί A.B. Vid. ad Eq. 165.

244. ἔπειτ'] Corrigendum ἐκεῖ τ'.

246. στρατηγὸν] στρατηγεῖν A.B.Γ.

248. Κέφαλος] Hunc recte distinguit scholiasta ab Cephalo, clari nominis oratore, quem Andocides, Demosthenes aliique memorant.

252. τρυβλία] τρύβλια R.

253. τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς] Scholia: ἀπὸ κοινοῦ, τὸ κεραμεύειν· ἀντὶ τοῦ κατεργάζεσθαι. ἦν δὲ κεραμέως πατρὸς Κέφαλος. Posset utcunque iste jocus, qui consistit in ambiguitate verbi

κεραμεύειν, exprimi etiam in Latino sermone, et locus ita verti: *sed etiam patinas eum dicerem male conficere, rempublicam autem probe*. BERG. εὖ καὶ om. R.

254. Νεοκλείδης] ὃς ἔστι μὲν τυφλὸς, κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν, ut de eo dicit in Pluto v. 666. vide hic in Eccl. v. 398. BERG.

255. Afferunt hunc versum schol. ad Acharn. 863. et Suidas in τούτῳ μέν.

εἶπον] εἴποιμ' B.

256. ὑποκρούωσι R. et Suidas in ὑποκρούουσι. Legebatur ὑποκρούσωσιν.

προσκινήσομαι] In Lys. 227. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι. Jocus est in ambiguo. ὑποκρούειν *pulsare* significat, *verberare*; sed et verbum est palæstræ venereæ, *subagitare*. Quod priori sensu mulier dixerat, altero Praxagora accipit, ideo respondet προσκινήσομαι. BRUNCK.

258. ἤν σε τοξόται ἕλκωσιν. In Eq. 661. κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται. BERG.

265. τὼ R.Γ. Vulgo τά.

αἴρειν τὰ σκέλη] In Lys. 229. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικάς. Quid sit *tollere pedes*, ostendit versu illo Ovidius de A. A. 3, 775. Milanion humeris Atalantes crura ferebat. *Gons. de Salas* ad Petron. cap. 55. ubi plura dabunt alii interpretes. BRUNCK.

268. ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια] *Tunicas succingite*. Hunc locum explicat Oct. Ferrarius de Re Vestiaria 2, 4. p. 149 seqq. BRUNCK.

270. ἄνδρ' ἐθεᾶσθ' R.Γ. Vulgo ἄνδρα θεᾶσθ'.

275. γ' ἅπερ Toupius Emend. vol. 1. p. 187. τ' ἅπερ R. τάπερ Ald. θ' ἅπερ A.B.

276. ἐπαναβάλεσθε B. et Suidas in h. v. Libri reliqui ἐπαναβάλλεσθε.

277. ᾄδουσαι] Apparet quandoque cantantes ire solitos in concionem. In Vespis v. 219. BERG.

279. τὸν om. R.

281. πύκν'] πνύχ' Γ.

282. σπεύσαθ' B.R. Libri reliqui σπεύσασθ'.

283. ὀρθρίοις Γ. et Suidas in ὑπαποτρέχειν. ὀρθίοις R. Vulgo ὀρθρίως.

πύκνα] πνύκα Γ.

284. μηδὲ πάτταλον] Scholia: τὸ τυχόν. οἱ γὰρ ὕστερον ἐλθόντες οὐκ ἐλάμβανον τὸ ἐκκλησιαστικόν. nempe triobolum: infra 380. ad redeuntem ex concione: τριώβολον δῆτ' ἔλαβες; dein ille: εἰ γὰρ ὤφελον, ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον. Vide et mox 292. Quod autem ad οὐδὲ πάτταλον attinet, videtur id proverbiale esse, aut allusio ad Proverbium: παττάλου γυμνότερος. quod occurrit apud Aristænetum 2, 18. ὡς δὲ λοιπὸν τὸν ἀθλίως ἐρώμενον ἐψίλωσαν χρημάτων, καὶ κατέστησαν παττάλου γυμνότερον, ἀπέλιπον αὐτὸν ἐν πενίᾳ δήπου μυρίᾳ. Dicitur autem οὐδὲ πάτταλον, ut οὐδὲ γρῦ, et similia, quæ congessi ad Plutum v. 17. ubi etiam πασπάλη, quod forte erit, qui in isto etiam loco reponere velit. BERG.

286. ὡς μὴ] μὴ καί Dobræus.

288. ἐνδυόμεναι Faber. Libri ἐνδούμεναι.

290.—310. Horum versuu mbini quique in unum sunt conjuncti in libris. 290. et 300. ἡμιχ. præfixum in libris.

290. πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους] Hinc oritur suspicio, quod hæc fabula prodierit Lenæis Liberalibus hieme, ut comici fictio concordet cum tempore, quo repræsentabatur fabula. Nam tunc hiems erat et dies brevissimi: ideo diluculo cogebatur populus; non vero tam mane verno tempore, jam diebus satis prolixis. PALMER.

291. κεκονιμένος A.B. κεκονισμένος R. Ald. κεκονιαμένος Suidas in h. v. Usum verbi, quod pulvere conspersum, id est festinabundum, significat, Kusterus illustrat exemplis Luciani.

βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμη libri et Suidas iu ὑπότριμμα. Transposuit Porsonus.

292. δώσειν τὸ τριώβολον] Admisit syllabam ancipitem ante interpunctionem. In vocativo Pac. 860. ζηλωτὸς ἔσει, γέρον, | αὖθις νέος ὢν πάλιν. Itaque non opus Porsoni conjectura est σὺ δ', ὦ Χαριτιμίδη.

293. Χαριτιμίδη (ut Bentleius) R. Libri reliqui χάριτι μία ἢ vel χάρι τιμία ἢ.

Δράκης A.B.R.Γ. Vulgo Δράκη. Lys. 254. χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην.

294. σαυτῷ codices et Suidas in παραχορδιεῖς. σαυτὸν (ad κατεπείγων relatum) Ald.

297. πλησίον Brunckius. πλησίοι libri et Suidas in συμβόλαιον, præter A, qui πλησία.

καθεδούμεθ'] *καθεδοῦμεν* A.B.Γ.

300. *χορὸς ἕτερος* præfixum in A.

ὠθήσομεν A.R.Γ. *ὀνήσομεν* B. *ὠθήσομαι* Ald.

ἐξ ἄστεως] *ξένους* A.B.Γ.

301. *ἔδει λαβεῖν ἐλθόντ'* Dawesius. *ἐλθόντ'* (*ἐλθόντας* A.B. R.Γ.) *ἔδει λαβεῖν* vulgo.

302. *ὀβολὸν μόνον*]. Apparet ex hoc loco comitiorum mercedem, quæ olim unius oboli fuerit, postmodum ad triobolum auctam esse: de quo v. Schoemann. de comitiis p. 66. Duorum obolorum mercedem solus memorat scholiasta ad Pluti v. 171. *διώβολον γὰρ ἐδίδοτο εἰσιοῦσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν*. De quo dubito, quum *τριώβολον* in illa ipsa fabula memoretur v. 329.

καθῆντο] Libri *κάθηντο*.

λαλοῦντες] *λαλοῦσαι* A.B.Γ.

303. *ἐν τοῖς στεφανώμασιν*] Hæc verba accesserunt ex R. Pherecratis locum apud Athen. 15. p. 685 b. comparat Dobræus, *λουσάμενοι δὲ πρὸ λαμπρᾶς | ἡμέρας ἐν τοῖς στεφανώμασιν, οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ | λαλεῖτε περὶ σισυμβρίων κοσμοσανδάλων τε*.

Μυρωνίδης] Vid. ad Lys. 801.

305. *ἀργύριον λαβὼν* Brunckius. Libri *ἀργύριον φέρων*.

307. *ἄρτον*] *ἄρτον αὖ* R. et Ald. *αὖ* om. A.B.Γ. Scribendum *ἄρτον ἂν* cum Dawesio. *ἄρτον αὖον* Reiskius.

καὶ δύο] Scribendum *καὶ πρὸς δύο* cum Porsono.

315. *δὴ δ'*] *δῆτ'* B. De numeris hujus versus dixi ad Acharn. 47.

318. *κοπρεαῖος*] *κοπραῖος* A.B.Γ. *ὁ κοπρεαῖος* stercus est, ut *ἄνθρωπος ἀχραδούσιος* v. 362. *ἀνὴρ κόπρειος* ex Eq. 899. comparavit Berglerus.

320. *ἐν καθαρῷ*, in loco *puro* ab hominibus. Horatius Epist. 2, 271.

Puræ sunt plateæ, nihil ut meditantibus obstet.

Significandi vim explicat Apollonius 3, 1201.

ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν
ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἰαμενῇσιν.

inde *ἀποπατεῖν*, quia alvum exoneraturi loca secreta quærere solent. BRUNCK.

321. ἐστὶν ἐν καλῷ] Thesm. 292. ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω; BRUNCK.

328. νὴ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος] Perperam vulgo hæc verba Blepyro tribuuntur: alteri viro continuantur in A. recte. Sic Mysis in Terentii Andria 4, 6, 6.

Quem video? estne hic Crito sobrinus Chrysidis?
Is est.

Eun. 3, 4, 7.

Sed quisnam a Thaïde exit?
Is est, annon est? ipsus est. BRUNCK.

329. τοῦτο τὸ πυρρόν] His significatur color muliebris pallæ qua indutus est Blepyrus; quam priusquam discernat ille nescio quis, Blepyrum quem rubentem conspicit, a Cinesia cinædo concacatum fuisse arbitratur. Adposita nomini Κινησίας in A. nota, οὗτος μαλακός. BRUNCK.

330. Ultima hujus versus vox Blepyro vulgo tribuitur, sic scripta, πόθεν; pro morata negatione, de qua vide not. ad Ran. 1455. Sed hic illa locum non habet, quum sequatur absoluta negatio οὐκ. BRUNCK.

332. κροκωτίδιον Arnaldus Animadv. crit. p. 252. κροκώτιον R. κροκώπιον A.B.Γ. Ald. Conf. Lys. 47.

333. σου] σοι Γ.

342. τοῦτο] τοῦτό πω Γ. Ald.

346. ἵεμαι] Vulgo ἵεμαι. ἵεμε R. ἱέμην B.

350. ὅ τι] ὅσον B.

352. εἰς A.B.R.Γ. εἰς τὴν Ald.

354. νῦν A. a pr. m. B.R. νυνὶ Ald.

355. ἐγκλείσασ'] Scribendum ἐγκλῄσασ'.

356. Θρασύβουλος] De hoc sic narrat scholiasta, οὗτος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίοις πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας, ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν. Simillima de ἀργυράγχῃ Demosthenis narratio est apud Gellium N. A. 11, 9.

Λακωνικοῖς] λακωμανικοῖς R.

362. ἅνθρωπος 'Αχραδούσιος idem valet quod v. 317. ὁ κοπρεαῖος. Finxit autem a præcedenti ἀχρὰς gentile nomen, quasi a pago aliquo Attico. Ita Berglerus, haud improbabiliter. Pro vero tamen nomine hoc habet Stephanus, quem vide

in Ἀχραδοῦς. Sæpe jocum petit e pagorum nominibus comicus. Vide not. ad Ran. 426. BRUNCK.

ἀχραδούσιος] Libri ἀχραδούσιος.

364. καταπρώκτων] κατὰ πρωκτῶν A. κατὰ πρωκτὸν B.

365. Ἀμύνων] Scholiasta, ῥήτωρ ἡταιρηκὼς, οὐκ ἰατρὸς Ἀμύνων.

366. Ἀντισθένη B. Vulgo Ἀντισθένην.

367. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

στεναγμάτων] Quia nimirum inter cacandum difficulter egerat. BERG.

369. ὦ πότνι' Εἰλείθυι'] Loquitur more tragicorum. Conf. Lys. 742.

374. τὸ] τί B. δ' om. A.B.

χιτώνιον R. Libri reliqui τριβώνιον.

377. νὴ Δί' A.B.R.Γ. νὴ τὸν δί' Ald.

378. ἡ μίλτος] Vid. ad Acharn. 22.

381. νῦν] νὴ δί' R.

382. μὰ τὸν Δί'] ἔχων μὰ τὸν Δί' Brunckius. Qui recte sensit non posse abesse ἔχων vel simile participium. Sed probabilius videtur aliquid ante hunc versum excidisse.

ἄλλο γ' ἢ Brunckius. ἄλλο ἢ A.B. ἄλλον ἢ R. Ald.

384. ἦλθ' ἀθρόος B. ἦλθεν ἀθρόος A. ἦλθεν ἀθρόως R. Ald.

πύκνα R. Vulgo πνύκα.

385. πάντας σκυτοτόμοις R. et Suidas in σκυτοτόμος. πάντες σκυτοτόμοι vulgo.

σκυτοτόμοις] Dicit hoc, quia sutores albi essent, utpote qui sole non infuscantur, sed totos dies domi sedent et sub umbra opus faciunt. BERG. Galen. vol. 6, p. 47. ἐξ ἡλίου μελανότης, ἐκ μακρᾶς σκιατροφίας λευκότης.

391. ἀλεκτρυὼν] ἀλεκτρυὼν libri.

392. Parodia verborum Æschyli ex Myrmidonibus, Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος | τὸν ζῶντα μᾶλλον.

395. ξυνελέγη] συνελέγη Γ.

400. οὐ om. A.Γ. ὡς B.

404. μ' ἐχρῆν] με χρῆν vulgo. με χρὴ R.Γ.

σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ] Similiter Eubulus Comicus apud Athenæum 2. p. 66. κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον, ἢ τοῦ πεπέριος, τρίψασ' ὁμοῦ σμύρνῃ διάπαττε τὴν ὁδόν. Ceterum Neoclidis oculos non mitioribus medicamentis curasse fingitur Æsculapius in Pluto 718. BERG.

406. σαυτοῦ R. et Suidas in γλάμων. Vulgo σαυτῷ.

410. μέντοὔφασκεν] Similem crasin μέντοὐγὼ restitui Ran. 971.

413. τετραστατήρου] Per salutem, quæ tanta pecunia constet, sine dubio vestes bonas intelligit. BERG.

416. ἥλιος τραπῇ] Solstitio hiberno. KUST.

417. ἡμῶν] ἂν ἡμῶν R. ἂν ὑμῶν οὐδένα βλάψοι ποτέ Suidas in κναφεύς. ἂν ὑμῶν οὐδὲν ἂν λάβοι ποτέ idem in τετραστατήρου.

420. ἀποκλείῃ τῇ θύρᾳ Abreschius Lect. Aristæn. 2. p. 270. ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ vulgo et Suidas in τετραστατήρου. ἀποκλίνῃ τὴν θύραν A. et Suidas in ἀλφιταμοιβούς. Vesp. 775. οὐδείς σ' ἀποκλήσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι. Scribendum autem ἀκοκλῄῃ.

425. μακρὰ] μακρὰν Γ.

426. Ναυσικύδους] Scholiastes ait hunc fuisse ἀλφιταμοιβὸν ex quorundam sententia; quod verum puto. Nam idem patet ex Xenophonte Apomn. 2. [7, 6.] ubi eum ex ἀλφιτοποιΐαις divitem esse factum scribit: εἶτ' οὐκ οἶσθ' ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν τούτων ἀλφιτοποιΐας Ναυσικύδης οὐ μόνον ἑαυτόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὗς πολλὰς καὶ βοῦς, καὶ περιποιεῖται τοσαῦτα, ὡς καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. BERG. De forma genitivi vid. ad Vesp. 74.

427. εὐπρεπὴς (εὐτρεπὴς B.) νεανίας] Praxagora, Blepyri uxor.

428. ἀνεπήδησ' R. ἀνεπήδησεν vulgo.

Νικίᾳ] Nicias, cujus hic mentio, diversus est a nobili expeditionis Siculæ duce, hujus forte nepos, ut censet Palmerius. BRUNCK.

432. τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος, mulieres, οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν, viri.

441. εἶναι πρᾶγμ' ἔφη R. et Suidas in νουβυστικόν. ἔφη πρᾶγμ' εἶναι Γ. Ald.

442. κοὔτε τἀπόρρητ' A.R. κοὔτ' ἀπόρρητ' Ald. καί γε τἀπόρρητ' B.

443. Θεσμοφόροιν] θεσμοφόρων A.B.Γ.

444. βουλεύοντε editio Juntina a. 1525. ex R, qui βουλεύονται. δουλεύοντε A.B.Γ. Ald. Hoc versu desinit A.

447. χρυσί'] χρυσίον Suidas in συμβάλλειν.

448. γ' post μόναις collocant B.Γ. Fortasse delenda particula, ut illata ex v. 451.

451. γ' R. Vulgo τ'.

453. ἀλλὰ R. Vulgo ἄλλα.

πολλὰ B.R.Γ. πολλά τε Ald.

455. γε B. Libri reliqui σε.

456. ταύταις] αὐταῖς B.

460. ἐς] εἰς libri.

462. ἆρα Kusterus. Libri ἄρα, præter B, in quo interpolatum ἐστι.

464. ἀστενακτὶ B.Γ. et Suidas in h. v. ἀστενακτεὶ Ald.

468. βινεῖν] Libri κινεῖν, et κινῇς v. 470.

469. 470. exciderunt ex Ald. Habent codices. Ex Γ. supplevit editio Juntina a. 1515.

473. γε Suidas in γεραίτερος et μῶρα. Vulgo τε.

474. ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα Bentleius. ὅσ' ἂν ἀνόηταχῆμῶρα R. ὅσ' ἀνόητα χ' ἢ μῶρα Suidas in γεραίτερος: ὡς ἀνόητα χὴ μῶρα idem in μῶρα. ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα B. ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα Ald. Respicit autem his verbis ad Atheniensium δυσβουλίαν, quam propitia deorum voluntas soleret ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν, ut dixit Nub. 589. ad quem locum vide quæ annotata sunt.

478. Redit chorus mulierum ex concione.

481. φύλαττε] φύλασσε B.Γ. σεαυτὸν pro σαυτὴν Γ.

καταφυλάξῃ] φυλάξῃ B.Γ.

484. δ' ἂν R. δ' vulgo. δέ γ' B.

487. Indicavi lacunam. περιστρέφου addebat Hermannus.

τἀκεῖσε Faber. Libri κἀκεῖσε.

488. τἀκ δεξιᾶς R. τά τ' ἐκ δεξιᾶς vulgo. τά τ' ἐκ δεξιῶν B.

γενήσεται] γένηται B.

490. ὡρμώμεθ' Portus. Libri ὁρμώμεθ'.

495. καί] κέ R.

ἡμᾶς ὄψεται Hermannus. ὄψεθ' ἡμᾶς libri, versu tetrametro πώγωνας—ἡμᾶς.

ἴσως κατείπῃ R. ἴσως κατέπτῃ Ald. ἴσω κατέπτῃ Γ. εἴσω κατέπτῃ B.

496. εἶα] εἷα Γ. Ald.

σκιᾶς] σκιᾷ B.Γ.

504. ὦ γυναῖκες ἡμῖν R. Legebatur ἡμῖν ὦ γυναῖκες.

514. κατάκειται] Legebatur κεῖται.

515. ξύμφορον] συμφέρον Γ.

ὑπακούειν R.Γ. ἐπακούειν Ald.

518. πάσαις R. Vulgo ἁπάσαις.

522. παρὰ R.Γ. Vulgo περί.

527. ᾤχου σιωπῇ] ᾤχου σὺ καὶ πῇ B.

μου R. Vulgo μοι.

530. οὐ] ἦν B.

535. ἐχρῆν σ'] σ' ἐχρῆν B.Γ.

536. ἐπιβαλοῦσα B.R.Γ. ἐπιλαβοῦσα Ald.

537. προκείμενον] Verbum προκεῖσθαι de mortuo occurrit etiam in Av. 474. τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον. Res ipsa dicebatur πρόθεσις· Latine collocatio. BERG.

538. στεφανώσασ'] Mortui nimirum olim coronari solebant: de quo more vide præter alios Meursium ad Lycophron. v. 799. KUST. Hæc etiam ad mortuos pertinent. Corona et ampulla cum unguentis. Infra 1024. ad vetulam sepulchro maturam: καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους. Eurip. in Phœniss. 1626. ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται. BERG.

540. ἀλεαίνοιμι ex h. l. memorat Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 14, 24. In ἀλέοιμι corruptum ib. p. 376, 1.

ἠμπισχόμην] ἠμπεσχόμην grammaticus Bekkeri p. 381, 25, non Suidas in ἀλεαίνοιμι.

543. κατὰ τί χ' ἢ R. καὶ κατίσχ' ἢ Ald. κἄστιχ' ἢ Γ. κἄστι χῇ B.

547. ἐκτέα] ἐκτέον B.

550. ἐγᾠχόμην R. ἔγωγ' ᾠχόμην vulgo. 'γώ γ' ᾠχόμην B.

551. ᾔδησθα Brunckius. Libri ᾔδεισθα.

556. τίνων B.R.Γ. τίνος Ald.

563. ἀφέλῃ R.Γ. Vulgo ἀφέλῃς.

564. 568. Hos versus choro recte tribuere videtur Brunckius. Versui 568. in R. præfixum ὁ αλλο,.

569. τοῦθ' ὥστε σέ γε μοι μαρτυρεῖν R. τοῦθ' ὥστ' ἔμοιγε μαρτυρεῖν Ald. τοῦθ' ὅστις γέ μοι μαρτυρεῖν Γ. τόνδ' ὅστις ἂν μοι μαρτυρῇ B.

571. πυκνὴν B.R.Γ. πυκνὰν Ald.

φιλόσοφον manifeste vitiosum. Corrigendum φιλόδημον.

572. Probabile est hæc quoque ad hexametri mensuram esse revocanda, φροντίδ' ἐπισταμένην ταῖς σαῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. Sic chorus mulierum in Lys. 712. φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.

574. γλώττης] Scribendum γνώμης cum Marklando ad Eurip. Suppl. 547.

πολίτην δῆμον] Quem δᾶμον ἀστῶν dixit Pindarus Olymp. 5, 33.

576. — 581. Hi versus sic potius sunt dividendi

μυρίαισιν ὠφελίαισι βίον, δηλοῦν ὅτι περ δύναται.
καιρὸς δέ· δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινος ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον
μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω πρότερον.
μισοῦσι γὰρ ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.

576. ὠφελίαισι R. Vulgo εὐτυχίαισι.

δηλοῦν] Corrigendum videtur δηλοῦσ'.

δύναται. καιρὸς δέ· δεῖται Hermannus. Legebatur δύναται καιρός. δεῖται —.

577. τι Ald. τοι B.Γ. τοί γε R.

578. πέραινε] Æschylus in Pers. 701. εἰπὲ καὶ πέραινε ταῦτα. Euripides in Ione 1348. λέγε, πέραινε σοὺς λόγους· et apud comicum aliquoties. BERG.

581. χρὴ B. χρῆν libri reliqui.

582. χαρίτων μετέχει πλεῖστον] Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Pl. 226.

ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος.

Ran. 335. φιλοπαίγμονα τιμὰν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος.

Qui locus nostro simillimus. BRUNCK.

584. ἠθάσι] γρ. ἤθεσι B. Vid. Porson. ad Eur. Or. 264.

585. τοῖς B.R.Γ. τοῖς τ' vulgo.

589. Hoc dicit tanquam sententiam generalem, oratori esse auscultandum; itaque in masculino genere loquitur, licet ipsa sit fœmina. BERG.

592. μηδὲ ταφῆναι] In Pluto 556. εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι. BERG.

595. κατέδει Brunckius. Vulgo κατεδεῖ.

σπέλεθον] σπελεθὸν R. et σπελεθῶν v. 596. Scribendum πέλεθον et πελέθων. Acharn. 1170. τῇ χειρὶ πέλεθον (libri partim, σπέλεθον) ἀρτίως κεχεσμένον.

602. Δαρεικοὺς] Aurei numi a Dario rege Persarum dicti. Vide Polluc. 3, 87. BERG.

ἀφανῆ πλοῦτον] ἀφανὴς πλοῦτος præcipue dicitur *pecunia nu-*

merata, opponiturque fundis, agris, villis, aliisque bonis, quæ vulgo immobilia vocantur. Vide Harpocrat. v. ἀφανὴς οὐσία. KUST.

τοῦτ'] ταῦτ' Brunckius.

605. οὐδὲν B.R.Γ. οὐδ' ἐν Ald.

πενίᾳ] πνεύματι B.Γ.

609. ὦταῖρ'] ὦ 'τέρ' R. ὦ 'τὰν B.

611. βούληται] τοῦτον addunt B.Γ. Ald.: om. R. et Suidas in σκαλαθῦραι.

613. ξυγκαταδαρθών] ξυγκαταδραθὼν R.Γ.

614. συγκ— Brunckius. ξυγκ— vulgo. In B.Γ. ξυγκαταδαρθεῖν ex v. 613.

615. οὐ R. εἰ vulgo. om. Γ. Idem ἴσασιν.

616. ζητήσουσιν ex R. editio Juntina a. 1525. ζητοῦσιν Γ. Ald.

619. συνῶμεν Brunckius. ξυνῶμεν vulgo.

621. Hunc et seq. versum ad fidem codicis in integrum restitui, qui dimidia fere sui parte mutili erant. Sic legebantur:

> οὐχὶ μαχοῦνται — περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν.
> καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει.

In codice vero sic scripti sunt:

> οὐχὶ μαχοῦνται περί σου θάρρει. μὴ δείσῃς. οὐχὶ μαχοῦνται.
> περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχει.

Juxta codicis scripturam prior horum versuum totus est mulieris. Fraudi fuit librario prava lectio περί σου, pro περὶ τοῦ. Illud est etiam in edit. B. Juntæ. At Aldus dedit περί του. Loquendi vices personis melius me divisisse arbitror, marito bis περὶ τοῦ; tribuendo. Si priore loco dixisset mulier περί σου, nihil fuisset causæ cur maritus iterum percontaretur περὶ τοῦ; BRUNCK. Vera totius loci scriptura est in R, nisi quod priore loco περὶ σοῦ habet, personæ autem sic distinctæ, ut οὐχὶ — δείσῃς Praxagoræ, οὐχὶ μαχοῦνται Blepyro tribuatur. οὐχὶ μαχοῦνται. περὶ σοῦ θάρρ' εἰ μὴ δείσας οὐχὶ μαχοῦνται περὶ τοῦ. τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχειν Γ.

623.—625. cum præcedentibus verbis καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχει Blepyro tribuit Ald. βλ. καί σοι — πρ. τὸ μὲν — βλ. τὸ δὲ — βαδιοῦνται R. Veram personarum distinctionem servavit codex Monacensis.

623. ὑμέτερον R.Γ. Vulgo ἡμέτερον.

625. τοὺς δὲ Bentleius, Brunckii editio et, ut τοὺς Ald.

628. οἱ φαυλότεροι recte delet Tyrwhittus, vers expleto κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καὶ τοῖς μ δαρθεῖν. Quid dici hic debuerit et per se manif magis etiam intelligetur comparatis versibus 702. –

629. χαρίσωνται] χαρίσονται R.

630. Λυσικράτους] Deformem fuisse satis apparet: ejus mentio v. 736. BERG.

631. καταχήνη. κατάγελως. Vide Vesp. 575. BER

632. τῶν σφραγῖδας ἐχόντων] In Nubibus 331. BE

633. Hunc versum om. Β.Γ. ἐμβάδ' ἔχων R. ἐμβάδι γ' vulgo. Similiter, sed ad Lysistr. 560. ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις κἆτ' ὠνῆ κίνους. De nomine proprio aliquo restituendo non si specie cogitarunt Bentleius, Reiskius, Bothius. Quon thius 'Εμβαδίων corrigebat, quæ conjectura ex Heinsii tione ad corruptum Hesychii locum peti potuerat, 'Εμβ παίζει ἐπὶ τούτου. « *Vid. Aristoph. in loco corrupto* « *p. 452. ed. Wech.*» 'Εμβάδας a Theopompo comico d est Meletus: vid. schol. Platon. Clark. p. 170. ed. Gais (330. Bekk.)

πρότερος] προτέρῳ Faber.

634. διαπραξάμενος] παραταξάμενος Β.Γ.

636. γὰρ addidit Faber.

πατέρας γὰρ ἅπαντας — νομιοῦσιν] Simillimum rei pub Platonicæ institutum est (vid. 5. p. 461.) et re vera fuit A zonum, de quibus Strabo 11. p. 504. ἀναβαίνουσι δὲ κἀκεῖνοι Γαργαρεῖς) κατὰ ἔθος τι παλαιὸν συνθύσοντές τε καὶ συνεσόμε ταῖς γυναιξὶ τεκνοποιίας χάριν ἀφανῶς τε καὶ ἐν σκότει ὁ τυχὼν τυχούσῃ· ἐγκύμονας δὲ ποιήσαντες ἀποπέμπουσιν. αἱ δ' ὅτι μὲν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταί, τὰ δ' ἄρρενα κομίζουσιν ἐκείνοις ἐκτρέφειν· ᾠκείωται δ' ἕκαστος πρὸς ἕκαστον νομίζων υἱὸν διὰ τὴν ἄγνοιαν.

640. ἄγνως ex Brunckii editione relictum. Recte libri ἀγνώς. Vid. Arcad. p. 93, 20.

645. πάππαν με καλοῖ Brunckius. Libri πάπαν με καλεῖ (καλῇ Ald.).

647. 'Αρίστυλλος] De hoc v. fragm. 456.

...ιό. γ' ἂν] μὰν Ald.

...). δέος] δέος οὐ B.Γ.

...ἐπόνθη Suidas in h. v. ἐπεπονθειν R. ἐπεπόνθην Ald.

...2. δεκάπουν τὸ στοιχεῖον] Hoc explicat Casaubonus ad ...n. 6, 10. ubi scholiastem emendat, cujus nota sic scri...a: ἡ τοῦ ἡλίου σκιὰ, ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε ...ται ὀψέ. — Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον, καὶ οἱ ...ούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον ... κληθέντας, οἱ δ' ἀπῄεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις· οὐδέπω τηρήσεως ...ης ἑτέρας, ἀφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. ...c respexisse videtur Pollux 6, 44. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν ...ρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει ...εύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. BRUNCK.

...λιπαρῶς] λιπαρὸν B. Scribendum λιπαρῷ cum Bent...o.

657. τουτὶ δὲ πόσους Faber. τουτὶ πόσους Ald. τουτὶ τ' οὔπος R. ...υτὶ ποσσ' Γ.

ἐπιτρίψει] Omnes certe sycophantas, quorum Athenis erat ...berrimus proventus, qui ex ea re victum sibi quærebant: ut ...lle qui in Pluto introducitur v. 851. BERG.

658. om. Γ.

ταύτῃ γνώμην] Legebatur ταύτην γνώμην. ταύτῃ γνώμῃ γ' Toupius Emend. vol. 1. p. 200. comparato Soph. Philoct. 1448. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

659. οὕνεκα Brunckius. Libri εἵνεκα.

662. Choro tribuit R.

φρασάτω μοι] Dicat mihi aliquis.

663. αἰκίας] Subauditur τὴν δίκην seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; BRUNCK. αἰκείας R.

τύπτοντες B.R.Γ. κλέπτοντες Ald.

665. ἀπὸ τῆς μάζης] In Lacedæmone, ubi communiter vescebantur cives, quem morem Praxagora Athenis etiam vult introducere, mos fuit ita mulctare. Nicocles apud Athenæum 3. p. 141. διακούσας δὲ πάντων ὁ Ἔφορος ἤτοι ἀπέλυσεν, ἢ κατεδίκασεν· ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμμασιν ἢ καμματίσι· Sunt autem ista liba quædam, aut placentæ. BERG.

ταύτην] Scribendum ταύτης cum R.

666. αὖθις additum ex R.

667. κλέψει μετὸν αὐτῷ Brunckius. κλέψαι μετὸν αὐτῷ R.

625. τοὺς δὲ Bentleius, Brunckii editio et, ut videtur, R. δὲ τοὺς Ald.

628. οἱ φαυλότεροι recte delet Tyrwhittus, versu probabiliter expleto κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις καταδαρθεῖν. Quid dici hic debuerit et per se manifestum est et magis etiam intelligetur comparatis versibus 702. — 706.

629. χαρίσωνται] χαρίσονται R.

630. Λυσικράτους] Deformem fuisse satis apparet: sic et infra ejus mentio v. 736. BERG.

631. καταχήνη, κατάγελως. Vide Vesp. 575. BERG.

632. τῶν σφραγῖδας ἐχόντων] In Nubibus 331. BERG.

633. Hunc versum om. B.Γ.

ἐμβάδ' ἔχων R. ἐμβάδι γ' vulgo. Similiter, sed addito τὶς, Lysistr. 560. ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις κᾆτ' ὠνῆται κορακίνους. De nomine proprio aliquo restituendo non sine veri specie cogitarunt Bentleius, Reiskius, Bothius. Quorum Bothius Ἐμβαδίων corrigebat, quæ conjectura ex Heinsii annotatione ad corruptum Hesychii locum peti potuerat, Ἐμβάδιον: παίζει ἐπὶ τούτου. "*Vid. Aristoph. in loco corrupto Eccles.* "*p.* 452. *ed. Wech.*" Ἐμβάδας a Theopompo comico dictus est Meletus: vid. schol. Platon. Clark. p. 170. ed. Gaisford. (330. Bekk.)

πρότερος] προτέρῳ Faber.

634. διαπραξάμενος] παραταξάμενος B.Γ.

636. γὰρ addidit Faber.

πατέρας γὰρ ἅπαντας — νομιοῦσιν] Simillimum rei publicæ Platonicæ institutum est (vid. 5. p. 461.) et re vera fuit Amazonum, de quibus Strabo 11. p. 504. ἀναβαίνουσι δὲ κἀκεῖνοι (οἱ Γαργαρεῖς) κατὰ ἔθος τι παλαιὸν συνθύσοντές τε καὶ συνεσόμενοι ταῖς γυναιξὶ τεκνοποιίας χάριν ἀφανῶς τε καὶ ἐν σκότει ὁ τυχὼν τῇ τυχούσῃ· ἐγκύμονας δὲ ποιήσαντες ἀποπέμπουσιν. αἱ δ' ὅτι μὲν ἂν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταί, τὰ δ' ἄρρενα κομίζουσιν ἐκείνοις ἐκτρέφειν· ᾠκείωται δ' ἕκαστος πρὸς ἕκαστον νομίζων υἱὸν διὰ τὴν ἄγνοιαν.

640. ἄγνως ex Brunckii editione relictum. Recte libri ἀγνώς. Vid. Arcad. p. 93, 20.

645. πάππαν με καλοῖ Brunckius. Libri πάπαν με καλεῖ (καλῇ Ald.).

647. Ἀρίστυλλος] De hoc v. fragm. 456.

648. γ' ἂν] μὰν Ald.

650. δέος] δέος οὐ B.Γ.

ἐπεπόνθη Suidas in h. v. ἐπεπονθειν R. ἐπεπόνθην Ald.

652. δεκάπουν τὸ στοιχεῖον] Hoc explicat Casaubonus ad Athen. 6, 10. ubi scholiastem emendat, cujus nota sic scribenda: ἡ τοῦ ἡλίου σκιὰ, ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε γίνεται ὀψέ. — Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον, καὶ οἱ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις· οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Huc respexisse videtur Pollux 6, 44. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. BRUNCK.

λιπαρῶς] λιπαρὸν B. Scribendum λιπαρῷ cum Bentleio.

657. τουτὶ δὲ πόσους Faber. τουτὶ πόσους Ald. τουτὶ τ' οὔπος R. τουτὶ ποσσ' Γ.

ἐπιτρίψει] Omnes certe sycophantas, quorum Athenis erat uberrimus proventus, qui ex ea re victum sibi quærebant: ut ille qui in Pluto introducitur v. 851. BERG.

658. om. Γ.

ταύτῃ γνώμην] Legebatur ταύτην γνώμην. ταύτῃ γνώμῃ γ' Toupius Emend. vol. 1. p. 200. comparato Soph. Philoct. 1448. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

659. οὕνεκα Brunckius. Libri εἵνεκα.

662. Choro tribuit R.

φρασάτω μοι] Dicat mihi aliquis.

663. αἰκίας] Subauditur τὴν δίκην seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; BRUNCK. αἰκείας R.

τύπτοντες B.R.Γ. κλέπτοντες Ald.

665. ἀπὸ τῆς μάζης] In Lacedæmone, ubi communiter vescebantur cives, quem morem Praxagora Athenis etiam vult introducere, mos fuit ita mulctare. Nicocles apud Athenæum 3. p. 141. διακούσας δὲ πάντων ὁ Ἔφορος ἤτοι ἀπέλυσεν, ἢ κατεδίκασεν· ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμμασιν ἢ καμματίσι· Sunt autem ista liba quædam, aut placentæ. BERG.

ταύτην] Scribendum ταύτης cum R.

666. αὖθις additum ex R.

667. κλέψει μετὸν αὐτῷ Brunckius. κλέψαι μετὸν αὐτῷ R.

et Suidas in μετόν. κλέψαι μετ' αὐτῷ Γ. κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ Ald.

671. ἐκείνου κομιεῖται R.Γ. Vulgo κομιεῖται ἐκείνου.

672. κυβεύσουσ'] κυβεύσουσιν B.

ἄνθρωποι] ἄνθρωποι libri.

675. ἀλλήλους] Scribendum ἀλλήλων. Accusativo si uti voluisset poeta, ὡς ἀλλήλους potius dixisset.

676. στοιὰς] στοὰς B.Γ. hic et infra, et Suidas in ἀνδρῶνα. Vid. Elmsl. ad Eurip. Heracl. 431.

681. κληρωτήρια] Urnas, in quas sortes conjiciuntur in sortitione judicum. BERG. Apud alium neminem e veteribus Atticis hoc vocabulum legere memini; sed a Polluce 10, 61. affertur ex Aristophanis Γήρᾳ; quanquam ambigit Pollux num sitellam ibi significet an locum illum ubi sortiri solerent. De loco etiam Phrynichus accepisse videtur in Bekkeri Anecd. p. 47, 15. κληρωτήρια: ἔνθα κληροῦνται οἱ δικασταί. Alio loco (9, 44.) Pollux ipse κληρωτήριον explicat locum ἵνα οἱ κληρωταὶ (sortitores) συνεκάθιζον. Sed loquitur ibi in universum de urbium ædificiis, non de Athenis solum, quamobrem incertissimum mihi videtur num locus aliquis hoc nomine Athenis fuerit. SCHOEMANN. de sortit. judicum p. 27.

ἐς Γ. εἰς vulgo.

καταθήσω] καθήσω R.

682. παρ' Ἁρμοδίῳ] Sic ἑξῆς Ἀριστογείτονι Lys. 633.

683. ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ] Ad hujus loci illustrationem faciunt quæ schol. et nos notavimus ad Plut. 277. et 973. KUST. Scholia: δέον εἰπεῖν δικάζει, εἶπε δειπνεῖ. Sic in Pluto 973. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπιες ἐν τῷ γράμματι; BERG.

684. ἐκ τοῦ βῆτα] Literis distinguebantur loca, ubi jus dicebatur. Vide ad locum modo citatum. BERG.

685. τὴν βασίλειον] Quia incipit a β. BERG.

τὸν δὲ θῆτ' ἐστι παρ' αὐτὴν Γ. τοὺς δ' ἐκ τοῦ θῆτα παρ' αὐτὴν B.

686. τὴν στοιὰν τὴν ἀλφιτόπωλιν] Porticus nimirum olim Athenis fuit, Ἀλφιτόπωλις dicta, quod farinæ illic venderentur. Hesychius: Ἀλφίτων στοὰ, ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο. Hujus porticus etiam meminit schol. ad Acharn. 547. et Eustathius ad Iliad. Λ. p. 868, 37. KUST.

688. τούτους] τούτοις R.

ἅπαντες B.R. et Suidas in κληρώσω. Vulgo ἅπαντας.

691. *στεφάνῳ — δᾳδα*] Coronas gestabant et facem, cum irent comissatum. Vid. Plut. 1042. BERG.

694. *δείπνου*] *τοῦ δείπνου* R. et Suidas in *δίοδοι* et *προσπίπτουσαι*.

702. *εὐπρεπέσιν δ'* Bentleius. *δ' εὐπρεπέσιν* libri.

708. *διφόρου συκῆς*. Palmerius dicit intelligi *τὸ πέος* propter geminos testiculos ab radicibus ejus pendentes, et alludi ad ficus, quæ dicantur *διφόροι*, quia combinatos fructus ferant. Quæ expositio, etsi non nimis apta videatur, tamen potest utcunque confirmari ex isto comici in Pace 1349. *τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον*. nam ibi intelliguntur partes genitales. BERG. Affert hunc locum Athenæus 3. p. 77 d.

711. *τἄρ'* Brunckius et, ut videtur, R. Vulgo *ἄρ'*.

716. *τήμερον* Brunckius. Libri *σήμερον*.

719. *τουτογί* Bentleius. *τουτοτί* R. Vulgo *τοῦτο τί*.

720. *αὗται*] Hæ quæ præsentes sunt chori mulieres et totius urbis mulieres repræsentant.

721. — 724. alii personæ tribuit R.

724. *κατωνάκῃ* servorum est vestis. Hic metonymice ponitur res pro persona, quæ re utitur, ut supra 633. *ἐμβάς*. *κατωνάκῃ* valet igitur *τῶν δούλων χάριν*. Mentio *κατωνακῶν* in Lys. v. 1151. ad quem locum respexit Hesychius. Ad metonymiam non adtenderant, nec ad usum dativi personam significantis pro genitivo cum ellipsi nominis *χάριν*, qui hoc aliter acceperunt. BRUNCK. Dativum parum probabiliter explicat Brunckius. Recte Dobræus. " Lego *κατωνάκην* (*ut sunt αἱ κατωνάκαι*), " qua constructione *μοιχὸν* Acharn. 849. *σκάφιον* Thesm. " 838."

727. Post hunc versum addidi *χοροῦ* ex R. De quo dictum in annotationibus ad Plutum p. 23.

728. 729. libri Praxagoræ tribuunt. Correxit Faber.

730. Supellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante ædes. Alloquitur autem singula vasa, ut in comœdia, tanquam essent homines: assignatque singulis locum et officia, qualia in pompis et sacrificiis esse solebant quarundam personarum. Nam istud omnino tenendum, hæc ad imitationem pompæ fieri. Hinc infra 756. quidam ista videns dicit: *οὔτι μὴ Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπῇ πέμπεται;* Quodnam autem sit vas illud, quod primum effert, et *κιναχύραν* vocat,

incertum est; Faber admodum verisimiliter putat esse *cribri genus*, adductus, credo, etymologia vocis, *παρὰ τὸ κινεῖν ἄχυρα*. BERG. Scholiastæ *κιναχύρα* est *ὄνομα δούλης*. BRUNCK.

καλὴ καλῶς] Pace 1330. *χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ καλῶς κατακείσει*. Plautus Asin. 3, 3, I sane bella belle. Curcul. 4, 2, Sequere istum bella belle. BRUNCK.

732. *κανηφορῇς*] De virginibus canephoris vide Meurs. Panathen. c. 23. BRUNCK.

734. *διφροφόρος*] Scholia ad Av. 1550. *ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα*. BERG.

735. *οὐδ' ἂν εἴ*] Id est *ὥστ' οὐκ ἂν εἴης μελαντέρα οὐδ' ἂν εἰ* — quæ tam mira est ellipsis, ut aliquid excidisse suspicer. Quæ etiam Dobræi sententia aliquando fuit.

736. *ἔψουσ'* Suidas in *Λυσικράτης*. Scribebatur *ἑψοῦσ'*.

Λυσικράτης] Lysicrates hic a comico ut mollis ridetur. Solebant enim olim homines effœminati, et muliercularum amori plus nimio dediti, ingravescente jam ætate, capitis nivem pharmaco quodam sive pigmento celare, capilloque nigro colore inficere, ut juniores viderentur: qua de re passim exstant apud scriptores veteres testimonia. Unum tantum hic adducam locum ex Sereno Sammonico *de Medicina*, p. 2. ed. Amstel. qui apprime huc facit.

Quos pudet ætatis longæ, quos sancta senectus
Offendit, cupiunt properos abscondere canos,
Et nigrum crinem fuco simulare doloso.

Et paulo post:

Præterea niveum poterit depellere crinem,
Resina ex facili cera viscoque coacta. KUST.

Lysicrates supra memoratus v. 630.

738. De Hydriaphoris videndus Meursius Panathen. cap. 21. BRUNCK.

739. *ἡ κιθαρῳδός*] Gallinaceum intelligit, qui *ὄρθριος ᾄδων* dormientes e somno excitat. Hunc v. 30. præconis nomine designat mulier: hic citharœdus est, unde intelligendus jocus in *ὄρθριον νόμον*, quo adluditur ad musicum modum, qui *ὄρθιος* appellatur. BRUNCK.

741. *ἀωρὶ νύκτωρ* R. et Suidas in *ὄρθριος νόμος*. *ἀωρὶ νυκτῶν* vulgo. Formula illa in *ἀώριον νύκτωρ* corrupta in Bekkeri Anecd. p. 476, 11. Quod Suidas in *ἀωρία* citavit sine nomine

scriptoris ἀωρὶ τῶν νυκτῶν, ad locum Aristophanis male retulit Kusterus. Id ex Procopio sumptum esse potest, cujus vide Bell. Gotth. p. 473 a. et 486 d. Idem scriptor ἀωρὶ νύκτωρ quoque dixit Histor. arc. p. 39 a.

742. τὴν σκάφην] Qua significatione σκάφην accipi debeat, valde incertum est. Meursius loco modo citato et Lect. Att. 4, 8. *ligonem* esse ait: alii *mactram*, in qua pinsitur farina. Hoc adfirmare videntur excerpta e Photii lexico prolata ab Hesychii interprete ad σκαφηφόροι; illud vero probabile reddit quod docet Harpocratio in Μετοίκιον: ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι. Sane σκαφεὺς *fossorem* notat, cujus instrumentum est *ligo*. Sed hoc comicæ licentiæ esse possit. Altera acceptio probabilior mihi videtur. BRUNCK.

743. θαλλοὶ] Fortasse scopæ sunt e vimine oleagino. DOBRÆUS.

744. τὼ τρίποδ'] Id est mensas tripedes. Vide Polluc. 10, 80. KUST. Vid. v. 787.

746. ἄλλος φειδωλός præscriptum in R.

748. οὐδέποτέ γ' Porsonus. γ' οὐδέποτ' vulgo.

751. οὕτως additum ex R. et Suida in οὐδὲν πρὸς ἔπος et οὑτοσί.

752. Scribendum πρὶν ἂν cum Porsono. Omissum ἂν non potest defendi exemplo ex anapæstis tetrametris petito v. 629.

756. οὔ τι μὴ insolenter dictum eo significatu quo ἆρα μή dici solet. Recte fortasse Brunckius οὔ τί που. Nam μή ex glossemate esse potest: vid. ad Nub. 1260. Vulgata scriptura utitur Priscianus 18. p. 1196.

757. πομπὴν πέμπετε B.Γ. πομπὴ πέμπεται Ald. πομπὴ πέμπετε editio Juntina a. 1525. et Priscianus.

758. ἀλλ' ἀποφέρειν] ἀλλὰ φέρειν R.Γ.

759. ἐς R.Γ. εἰς Ald.

769. οὐ] οὐδὲ R.

770. πρὶν ἄν γ'] πρίν γ' ἂν Γ.

772. ἐπειθόμην] ἂν ἐπιθόμην Brunckius.

776. σέ γ' B.R.Γ. σ' Ald.

779. νὴ Δί] νὴ Δία vulgo. νὴ δί' R. Vid. ad Eq. 319.

780. τῶν om. Γ.

χειρῶν γε τῶν ἀγαλμάτων Reiskius. χειρῶν τε τῶν ἀγαλμά-

των R. χειρῶν τε καὶ τἀγάλματα Γ. χειρῶν τε καὶ, omisso ἀγαλμάτων, Ald.

782. τὴν χεῖρ' ὑπτίαν] Idem quod τὴν χεῖρα κοίλην Thesm. 937. BRUNCK.

784. ἔα (id est ἃ) με] σύ γε ἔα B.

785. συνδετέα] συνδοτέα R. Ald.

791. εἰ — πολλάκις] De hoc usu adverbii πολλάκις vid. Heindorf. ad Platon. Phædon. (p. 60 e.) p. 19.

792. διάξειεν γαλῆ] Nimirum γαλῆς transcursus per viam, vel occursus, mali ominis loco habebatur: ut patet ex Theophr. Charact. c. 6. περὶ δεισιδαιμονίας. KUST.

793. ἂν] ἄρ' R.

ἐσφέροντες] εἰσφέροντες libri.

795. καταθείην Brunckius. Libri καταθείμην.

μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι] Concisa phrasis est et elliptica, sic supplenda: ἀλλὰ δέδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς ὅποι λάβοις. *Times ne habeas ubi deponas: at ego tibi timeo*, vel, *time vero potius, ne habeas ubi capere possis.* Dixerat supra idem homo v. 778. ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ. BRUNCK. λάβῃς Heindorfius ad Platon. Phædon. p. 36.

796. ἕνης] ἕνην B.

797. ταχὺ R. et Suidas in ἕνῃ. Vulgo ταχεῖς.

800. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι ex superiore versu repetitum videri potest. ἢν δὲ κωλύσωσι Dobræus.

806. πάνυ γ' ἂν οὖν 'Αντισθένης] Ironice. Vult autem dicere: Hunc Antisthenem, quamvis alias ægre possit cacare, tamen libentius vel triginta dies cacaturum, quam bona sua in commune allaturum. De Antisthene tanquam difficulter et cum gemitu egerente excrementa v. 366. οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων, οἶδε τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν. ita enim illum recte accepit Palmerius. BERG.

810. Liber Ravennas αὑτοῖσιν εἰσοίσει τι: πλείω Καλλίου. unde correxi scripturam vulgatam αὑτοῖσιν εἰσοίσει τι πλείω (πλεῖον B. πλείω^{ιον} Γ.) Καλλίου.

811. ἅνθρωπος] ὤνθρωπος vel ὤνθρωπος libri.

814. οὔδοξε] οὐδοξε R. ἃ 'δοξε τὰ B.

τὸ περὶ τῶν ἀλῶν] Scholia: ἐψηφίσαντο γὰρ αὐτοὺς εὐωνοτέρους εἶναι, καὶ τὸ ψήφισμα ἄκυρον γέγονε.

815. τοὺς χαλκοῦς] Vid. ad Ran. 720.

818. μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον] Citat locum hunc Pollux 9, 92. Ut autem hæc recte intelligantur, sciendum est morem olim fuisse Athenis hominum viliorum et sordidiorum, qui in foro res venales habebant, ut pecunias ex venditione collectas in os et buccam conderent. Patet hoc etiam ex alio fragmento comici nostri, quod legitur apud Pollucem 9, 63. διώβολον, ὅπερ λοιπὸν μόνον ἦν ἐν τῇ γνάθῳ. Clare etiam Theophrast. in Charact. c. 6. περὶ ἀπονοίας, circa fin. καὶ τοὺς τόκους ἀπὸ τοῦ ἐμπολήματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν. Vide ibi Casaubonum [p. 96. ed. Fisch.], qui plura de hoc more docte ibi notavit. KUST. Vid. Vesp. 791. Av. 503.

821. ἀνέκραγ'] ἐνέκραγ' Γ.

822. χαλκὸν codex Pollucis 9, 93. Legebatur χαλκοῦν, quod habet Suidas in ὑπέχοντος.

823. ἡμεῖς om. Ald.

825. τετταρακοστῆς Brunckius. Libri τεσσαρακοστῆς.

ἐπόρισ' B.R. εὐπόρισ' Ald.

Εὐριπίδης] Tragici filium intelligit Boeckhius in Œcon. civ. Athen. vol. 2. p. 27. ubi de hac εἰσφορᾷ agit.

826. κεὐθὺς Kusterus. Libri καὐθύς.

827. ἐφαίνετο] ἐμφαίνεται B.Γ.

828. ὁ Διὸς Κόρινθος] Vid. ad Ran. 439.

828. κατεπίττου] Ut antea laudibus eum quasi auro ornabant, ita postea maledictis quasi pice nigra deformabant. BERG.

831. ἃς R. Vulgo ἅς γ'.

832. κατουρήσωσι] κατουρήσουσι B.R.Γ.

836. ὑμῖν Faber. Libri ἡμῖν.

837. ὅπου Brunckius. Libri ὅποι.

838. Scribebatur ἐπινενασμέναι. Recte Brunckius conjecit ἐπινενησμέναι. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 13, 24. Ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα: ἀντὶ τοῦ ἐπισεσώρευται, μεμέστωται. ἐπινενασμέναι Suidas in h. v. Conf. ad Nub. 1203.

840. νενασμέναι] Vox hæc mihi suspecta est, non solum quia proxime ante præcessit, ἐπιν.; sed etiam, quia κλίνας non recte dixeris, νενασμένας δαπίδων, i. e. *tapetibus refertas* (vel unus enim tapes lecto insternendo sufficit) sed δαπίσιν ἐστρωμένας, *tapetibus stratas*, vel *ornatas*: quomodo Aristoph. forte scrip-

sit. KUST. κεκασμέναι Bothius. Quod verbum, quatenus implendi inest significatio, cum genitivo construi potuit. Cum dativo est in Eq. 685. πανουργίαις κεκασμένον.

841. κρατῆρα συγκιρνᾶσιν] Scribendum κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν cum Dawesio.

842. ἑστᾶσ' R.Γ. ἑστῶσ' Ald.

843. πόπανα] Athenæus 3. p. 110 a. memoriæ errore, ut videtur, μνημονεύει δὲ τοῦ λαγάνου Ἀριστοφάνης ἐν Ἐκκλησιαζούσαις φάσκων "λάγανα πέττεται."

844. φρύγεται R. φρύσσεται B. φρύγονται Ald.

846. Σμοῖος] Libri et Suidas in h. v. Σμοιὸς accentu vitioso, de quo dixi in Thesauro Stephani s. v. Βοῖος.

847. Per τὰ τρυβλία innuitur τὰ αἰδοῖα. Smœus autem inter equites meruerat, aut huic militiæ nomen suum dederat, in quam forte acceptus non fuerat; ideo mentione ἱππικῆς στολῆς eum notat comicus. BRUNCK. τρύβλια R. et Ald.

848. Γέρων] Vulgo γέρων. Γέρων nomen proprium exstat in inscriptione apud Boeckh. vol. 1. p. 490. Olim conjeceram Γέρης. Th. Bergkius aliquando de Πέρων cogitabat, memorato apud Athen. 15. p. 689. 690.

κονίποδα] κονίποδας Brunckius. Poterat etiam κονίποδε.

849. καχάζων B.R. Vulgo καγχάζων.

854. ταῦτα τῇ πόλει] τῇ πόλει ταῦτα (ταυτὶ B.) Γ.

857. πρίν γ' αν B. πρίν γ' vulgo. Scribendum πρὶν ἂν —.

866. ἐσφερόντων] εἰσφερόντων libri.

867. Σίκων] σίμων B. Sicon nomen servile satis aliunde notum. Vid. ad Fragm. p. 562. Cum eo compositum Αἰολοσίκωνος nomen, quo inscripta fuit Aristophanis comœdia.

868. παμπησίαν] schol. τὴν πᾶσαν κτῆσιν. πᾶσαν τὴν ὕπαρξιν. Huc respexit Pollux 10, 12. Sed παμπησία, non minus quam παγκληρία, vox est tragica, et sermone vulgi haud frequentata. Talibus cum in aliis fabulis, tum in hac maxime, multis utitur comicus. Æschylus S. Theb. 819. διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ, σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. Euripides Ione 1316. ὅσ' ἀσπὶς, ἔγχος θ', ἧθε σοι παμπησία. BRUNCK.

873. τοῖσδε δὲ Brunckius. τοῖς δέ γε libri.

877. Γρ. Id est, γραῦς, *vetula*. Hæc vult allicere sibi adolescentulum aliquem. Geruntur autem nunc illa, quæ prædixit Praxagora superius, cum aiebat se mulieres facturam

communes v. 614. *καὶ ταύτας κοινὰς ποιῶ.* Et quia omnes erant properaturi ad puellas et formosas, ita rem se ordinaturam dicit v. 617. *αἱ φαυλότεραι* etc. et v. 692. *αἱ δὲ γυναῖκες* etc. BERG.

ποθ' ἄνδρες] *ποτ' ἄνδρες* vulgo. *ποθ' ἄνδρες* (cum spiritu leni) R.

ἥκουσιν Brunckius. Libri *ἥξουσιν.*

881. *παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ'*] Lege *παίζουσα· πῶς ἂν περιβάλοιμ'* —. Verbum venatorium. V. Solon. Plutarchi in vita p. 86 a. Menand. Polluc. 10, 132. DOBRÆUS. *παραλάβοιμ'* B.

885. *ἐρήμας*] Vid. Vesp. 634.

890. *κἀποχώρησον* R. Vulgo *κἀπιχώρησον.*

896. *πεπείροις*] Metaphora a fructibus. Xenarch. comicus apud Athenæum p. 569. B. *Νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ.* loquitur autem de meretricibus. BERG. *πεπείραις* R. *πεπείροις* Suidas in *πέπειρος.*

897. *τις* Portus. *τοι* libri et Suidas.

898. Scribendum *μᾶλλον ἢ 'γὼ | τὸν φίλον γ' ᾧπερ ξυνείην.*

900. *ταῖς*] Libri *ταῖσι.* Cantica hæc 900. — 923. frustra a quibusdam ad antistrophicæ responsionis æqualitatem sunt revocata.

902. *ἁπαλοῖσι* R. *ἁπαλοῖς* vulgo.

μηροῖς B.Γ. *μηρίοις* R. Ald.

905. *τῷ θανάτῳ μέλημα*] Eleganter sic dicitur vetula, et jam decrepita mulier: quasi dicas, *cura et delicium mortis.* Nam puellæ dici solent *μελήματα νεανιῶν, curæ juvenum:* quo lepide allusit Aristoph. KUST. Sic infra 972. adolescens ad puellam: *ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα.* BERG.

906. Anus istæ imprecationes subobscuræ sunt, quibus luminis adtulit quantum potuit Bisetus. Quemadmodum ille, per *τὸ τρῆμα* intelligo *τὸ αἰδοῖον*: hoc enim puellis etiam accidit, quarum labefactata valetudo. *ἐπίκλιντρον* pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti, qua de re vide Salmasium ad H. A. p. 63. cetera sensu naturali accipio: *et anguem pro mentula in lecto reperias.* BRUNCK.

907. *ἀποβάλοιο* Bothius. *ἀποβάλοις* libri et Suidas in *ἐπίκλιντρον.*

910. Versus non integer.

προσελκύσαιο] *προσελκύσαι* Γ. *προσελκύσαις* B.

912. *πείσομαι*] *πειράσομαι* B.Γ.

μοὐταῖρος R. *μου τοὖρος* vulgo.

913. 914. *μόνη — λέγειν*] Versibus his, quos interpolatos esse manifestum est, nihil profuerunt conjecturæ criticorum.

914. *οὐδέν με ταῦτα*] *οὐδέν μετὰ ταῦτα* B.Γ. et fortasse R. Dobræus *καὶ τἄλλα μ' οὐδὲν τὰ μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν.*

916. *τὸν Ὀρθαγόραν*] Quasi dicat: *κάλει τινὰ, ὀρθὸν τὸ αἰδοῖον ἔχοντα.* Hoc videtur voluisse schol., cum scribit: *Ὀρθαγόραν δὲ, τὸ αἰδοῖον.* qui forte scripserat: *ὀρθὸν τὸ αἰδοῖον ἔχοντα.* aut simili modo. BERG. Vide Hesychii interpretes ad glossas *Ὀρθάνης, ὀρθαγορίσκος.* BRUNCK.

ὅπως] *οὕτως* Faber. Quocum Brunckius comparavit Thesm. 469. *οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.*

919. *κνησιᾷς*, *pruris.* Ejusdem originis sunt *κατακέκνησμαι* et *κνησμὸς* in Pl. 973. BRUNCK.

920. *λάβδα* (*λάμβδα* R.) *κατὰ τοὺς Λεσβίους*] Pro *λειχάζειν κατὰ τοὺς Λεσβίους* i. e. *λεσβιάζειν·* propter primam literam λ. BERG. Vide Vesp. 1346. et not. ad Ran. 1308. BRUNCK. Cf. Toup. Em. in Suid. vol. 2. p. 168 sq.

923. *ἀπολήψει*] Fortasse *ἀπολάψει* scripsit.

926. *οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε*] *Imo ad auferendum aliquid veniet.* Scholia: *ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι.* Sicut in Pluto v. 1008. ubi cum vetula dixisset de adolescente, qui ipsam lucri caussa amare se simulabat, *ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν,* alter *ἐπ' ἐκφορὰν* inquit. BERG. Interpretatio parum probabilis. Vid. Hemst. ad locum Pluti.

927. *γραῒ καινὰ* R. *γρακαῖτα* Γ. *γραῦς τάλαινα* Ald. *γραῦς μαινάς* B.

929. *Γρ. ἡ Ἴγχουσα — Νε. τί μοι — Γρ. σὺ δὲ — Νε. ἐγώ; Γρ ᾄδω — φίλῳ* edd. ante Brunckium. Correxit etiam Bentleius.

933. *δείξει*] *δόξει* R.Γ.

938. — 941. Ex his metris scolia componi solebant, quorum exempla vide apud Athenæum.

939. *μὴ 'δει* Elmsleius. Libri *μηδέν.*

940. *πρεσβυτέραν* Bothius. Libri *πρεσβύτερον.*

943. *τἀπὶ Χαριξένης*] Etymologus p. 367, 21. *Ἐπὶ Χαριξένης. αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δὲ, μελο-*

ποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν, Αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ αὕτη γε κρουμάτια τὰ ἐπὶ Χαριξένης. Ἀριστοφάνης· οὐ τὰ κατὰ μισθὸν, ἀλλ' οἷον καὶ ἄλλα τινά. Hæc ultima sunt corruptissima. Nam post vocem Ἀριστοφάνης subjecerat procul dubio Etymologus locum hunc Aristophanis ex Eccles.: οὐ γὰρ etc. Sed his nescio quo casu ejectis, alia illuc intrusa fuerunt, quæ minime pertinent ad articulum ibi propositum, sed potius ad vocem Ἐπίχειρα, quæ apud Etymologum proxime sequitur. Sed hæc obiter. Hesychius: Ἐπὶ Χαριξένης: ἐπὶ μωρίας ἡ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὖσα. ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης. Vide etiam Eustath. ad Il. β. p. 326. et Suidam v. Χαριξένη. KUST.

946. δράσει Brunckius tacite. Vulgo δράσεις.

948. πάλαι ποθῶν] ποθῶν πάλιν B.Γ.

950. μενεῖν] Vulgo μένειν.

952. ξύνευνός μοι] μοι recte delet Bothius.

953. εὐφρόνην B.R.Γ. εὐφροσύνην Ald.

956. Versus vitii suspectus.

960. Est carmen παρακλαυσίθυρον, ut Græci vocant: sive carmen, quod amantes pro foribus amicarum canere solebant, intromitti ab illis cupientes. Tale carmen etiam legitur apud Theocrit. Idyll. 3. Plautum *Curcul.* 1, 2, 60. sqq. Propert. 1, 16, 17. sqq. Tibull. 1, 2, 9. sqq. Ovid. Amor. 1, 6. et alios. KUST.

962. καταπεσὼν κείσομαι] Sic ap. Theocrit. 3, 53. caprarius ad antrum Amarylidis absoluto carmine παρακλαυσιθύρῳ, inquit: κεισεῦμαι δὲ πεσών. Huc spectat illud Horat. 3, 10. Ovid. Art. Am. 3, 581. *Ante fores* jaceat etc. Sed quid adtinet in re obvia et clara plura loca congerere? KUST.

963. 964. φίλον — πυγῆς] Hæc quoque non integra.

963. τῷ σῷ codices. τῷ om. Ald.

964. τῆς delet Bentleius.

969. μέντοι R. μέν μοι vulgo: quod revocandum.

971. με B. τε R.Γ. Ald. με libri omnes v. 974. Utitur his verbis Suidas in ἀσπάζου.

972. χρυσοδαίδαλμον Ald. errore fortasse typothetæ. Citat h. l. Suidas in δαίδαλον et θρύψις.

Κύπριδος ἔρνος — Χαρίτων θρέμμα] Videtur imitatus Ibycum, cujus fragmentum exstat ap. Athenæum p. 564. Εὐρύαλε γλαυκέων Χαρίτων θάλλος καλλικόμων (ἐμὸν) μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. Quod Ibycus θάλλος, id noster ἔρνος dixit. BERG.

973. θρέμμα] θρύμμα R. et Suidas in θρύψις et Χαρίτων.

976. πόθεν] Vid. ad Ran. 1455. BRUNCK.

978. τοῦ δαὶ R. ποῦ δαὶ Ald. ποῦ δὲ Γ.

979. Ἀναφλύστιον — Σεβῖνον] Vid. ad Ran. 427.

980. οὐ τὸν Σεβῖνον Bentleius, collato Ran. v. 427. Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν ἀναφλύστιος. οὐ τόν σε βινοῦνθ' R. αὐτὸν σεβινοῦνθ' (κινοῦνθ' Γ.) Ald. αὐτήν σε κινοῦνθ' B.

984. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν] Allegorice. Loquitur enim quasi de litibus forensibus, et intelligit ætates mulierum. Hoc scholiastes breviter: ἀπὸ τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ ἀεί· τὰ πρὸ τόσων ἐτῶν δικάζομεν. Nempe quum Athenis non tantum lites domesticæ, sive ipsorum Atheniensium, dijudicarentur, verum etiam exterorum, quicunque Atheniensium imperio erant subjecti, ita obruebantur multitudine negotiorum, ut uno tempore non possent omnes lites cognoscere, sed multas differrent in aliud tempus, deinde in aliud. BERG.

985. προτέρας] πρότερον B.

ὦ γλύκων] ὑποκοριστικὸν ut infra 1058. μαλακίων. BERG.

987. κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον] Sic optime B. In impressis [et R.] ἐν Παιτοῖς. Vetus est menda, cujus hæc fertur in scholiis interpretatio: Παιτοί. ἔθνος μέν ἐστι Θρᾳκικόν. ἔπαιζε δὲ Παιτοῖς, παρὰ τὸ παίειν. Sic scholion legendum videtur: sed totum ineptum est. De *calculorum*, seu *latronum*, quos Græci πεσσὰ, πεττοὺς vocant, ludo, seu de πεττείᾳ videndus Io. Meursius in *Græcia ludibunda*. BRUNCK. πετοῖς Γ.

988. Hunc versum om. B.Γ. παιτοῖς hic quoque R. Ald.

οὐδὲ δειπνεῖς] οὐδ' ἐδείπνεις Bentleius.

989. τηνδεδί R. Vulgo τήνδε δή. τηνδεδὶ est in Av. 18.

991. κρησέραν] Alludit ad antecedens κρούειν, ut et Biseto videtur. Forte κρησέραν vocant vetulam eadem ratione, qua Hyperboli matrem cum τηλίᾳ dicitur comparasse Eupolis ap. schol. ad Plut. 1038. quandoque autem istæ duæ voces idem significant. BERG.

993. θύρασι R.Γ. θύρησι B. Vulgo θύραισι.

πρόσαγε R. πρός γε Γ. Ald.

994. μέλ'] μέλε' Ald.

996. τὰς ληκύθους] Ampullæ mortuis apponebantur: supra

537. Forte picturis quibusdam ornabantur istæ ampullæ. Aut etiam in monumentis pingebantur; ut schol. *τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.* Jocatur autem in vetulam, quæ morti vicina amori det operam. BERG.

1005. *ὦ τάλαν*] Probabilis est Bentleii conjectura *ὦ τᾶν.* Sic Nub. 1267. *μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν.*

1006. *οὐκ*] *οὐδ'* R.

εἰ μὴ τῶν ἐμῶν τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει] Locus hic procul dubio corruptus est, quod ostendit sententiæ absurditas. Quis enim unquam audivit de civitate quempiam bene mereri et honoris commodive aliquid præ aliis adipisci, quod de aliorum bonis in commune quicquam contulerit: immo de suis contulisse eum oportuit. Est igitur istud *ἐμῶν* librarii ineptiæ imputandum. Quid reponendum esset, non mihi succurrerat; sed bona fortuna, postquam jam typis descripta erat hæc fabula, opem mihi et comico tulit vir ingenii et doctrinæ laudibus celebratissimus *Thomas Tyrwhitt*, cujus erga me benevolentiam et studium sæpe expertus sum. Is literis ad me datis ultro mecum conjecturam communicavit eo probabiliorem, quod lenissima medicina, *ἐτῶν* pro *ἐμῶν* scribendo, lepidam et facetam comico sententiam reddit. BRUNCK. Recepi *ἐτῶν.*

1008. *δεῖ γε μέντοι σ' ὡς* Reisigius Conject. p. 295. *δεῖ γε μέντοι ὡς* R.Γ. *δεῖ σε μέντοι γ' ὡς* Ald.

1021. *Προκρούστης*] Faceta paronomasia e verbo *προκρούειν,* quod bis occurrit in superiore decreto. Fuit autem *Προκρούστης* latro, e Thesei historia notissimus. Vide Plutarchum in Theseo p. 9. edit. Bryani. Ovidius Metam. 7, 438. ubi egregia Thesei facinora recenset: Vidit et immitem Cephisias ora Procrusten. BRUNCK.

τήμερον] *σήμερον* Γ.

1022. *πειστέον*] *πιστέον* R.

1025. *ὑπὲρ μέδιμνόν ἐστ' ἀνὴρ*] Locum hunc bene explicat schol. vetus. Cui addendus est Harpocrat. qui in serie sua hæc habet: *ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν.* Ejusdem legis meminit Dio Chrys. p. 638 d. Vide etiam Suidam in *ὅτι* et Meursii Lect. Att. 2, 4. [et Them. Attic. 2, 9.] KUST. Isæum p. 259. ed. Reisk. addit Bergler.

1026. *οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς*] In Pluto 1155. *ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐστ'*

οὐδὲν στροφῶν. Sæpe autem in excusationibus ejusmodi utebantur fallaciis. BERG.

1027. *ἔμπορος εἶναι σκήψομαι*] Gemellus huic est locus ille in Pluto 905. *Δι. ἀλλ' ἔμπορος. Συ. ναὶ σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.* Vide ibi schol. vetera, quæ loco huic lucem afferunt. KUST.

κλάων γε σύ R. *κλάγε σύ* Γ. *κλᾶε σύ* vulgo. *κλαύσεις γε σύ* B.

1030. Hæc omnia quæ adolescens jubet anum apparare ad funerum ritus pertinent. Quibus ista minus nota sunt Kirchmannum adeant. BRUNCK.

τῆς ὀριγάνου] *ὀρίγανον* feminino genere dictam ex h. l. annotavit Etym. M. p. 630, 49. Conf. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 56, 28.

1032. *τὰς ληκύθους*] Vid. ad v. 996.

1033. *ὕδατος — τοὔστρακον*] Sciendum est ante fores funestarum ædium olim poni solitum fuisse vas fictile, aqua lustrali plenum, qua quisque ex ædibus illis exiens, purificationis gratia sese aspergebat. Vas illud appellabatur *ὄστρακον*, ut non solum ex loco hoc comici, sed etiam aliis scriptoribus constat. Pollux 8, 65. *οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι, ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιρραινόμενοι. τὸ δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. τὸ δὲ ὄστρακον ἐκαλεῖτο, καὶ ἀρδάνιον.* Notet hic lector, vas illud aquæ lustralis etiam vocatum fuisse *ἀρδάνιον*: quod testatur quoque Hesychius v. *ἀρδανίαι*, et Suidas v. *ἀρδάνιον*. Idem Hesychius nos docet, vas illud etiam dictum fuisse *πηγαῖον*. *Πηγαῖον*, inquit, *τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται.* Videtur nimirum respexisse ad locum illum Eurip. Alc. 98.

πυλῶν πάροιθεν δ' οὐχ ὁρῶ
πηγαῖον, ὡς νομίζεται
γε, χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις.

Vide nos etiam ad Suidam v. *τοὔστρακον*. KUST.

1034. *στεφάνην* recte Kusterus accipit de coronâ, quæ mortuis imponebatur: vide supra v. 539. Notissimus est hic funerum ritus. At in iis quis fuerit *cribri* usus, nescio an quispiam tradiderit. Nec tamen idcirco depravata esse Græculi verba crediderim. Voci *στεφάνην* notam adposuit *εἶδος κοσκίνου*, quia meminerat illud nomen eo sensu alicubi legisse. Sic accipi possit apud Oppianum Hal. 4, 500. *περιπλήθουσα δὲ*

πάντῃ πυροδόκος στεφάνη λευκαίνεται ἔνδον ἀλωῆς. Sed hoc nihil ad poetam nostrum facit, coævosque scriptores Atticos, quorum haud scio an apud ullum nomen στεφάνη *cribrum* significans occurrat. BRUNCK.

1035. ἥνπερ ᾗ] ἥμπερ ᾗ R. ἣν περί Ald. ἣν περιῇς B. κηρίνων R. ex eoque editio Juntina a. 1525. Vulgo κηρίων.

1037. σύ om. R.Γ.

1040. αὐτῷ] αὐτοῦ B.

1043. λόγον Faber. Libri νόμον.

1047. εἰς B. Vulgo ἐς. Conf. Pac. 966.

1048. μεγάλην — καὶ παχεῖαν] Idem intelligitur, quod in Acharn. 787. ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν. De eadem re etiam in Pace 1349. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. BERG.

1049. Trajectæ voces sic ordinandæ: αὕτη σὺ, ποῖ, παραβᾶσα τὸν νόμον, ἕλκεις τόνδε; BRUNCK. ἑτέρα γραῦς præscriptum in R.

1050. τῶν γραμμάτων] V. 1015. — 1020.

1055. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ, ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει. Ita solent qui legem prætendunt. Lysias Eratosth. [p. 28.] οὐκ ἐγὼ σὲ ἀποκτενῶ, ἀλλ' ὁ τῆς πόλεως νόμος. BERG.

1056. ἔμεγ'] Scribendum ἐμέ γ'. ἐμ' B.

1058. μαλακίων] Conf. ad v. 985.

1061. αὐτοῦ τι δρῶντα πυρρόν] Supra 330. τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐστιν; οὔτι που Κινησίας σου κατατετίληκεν; BERG.

1063. πλέον ἤπερ Porsonus ex scholiastæ annotatione, μὴ πλέον: τουτέστι μὴ πλέον με ἀναγκάσῃς συνελθεῖν ἤπερ βούλομαι. πλέον ἢ edd. ante Brunckium, qui πλέον γ' ἢ ex Fabri correctione dedit.

1066. μετὰ ταύτης R. Legebatur μετ' αὐτῆς.

1067. ἥτις] εἶτις libri. Correctum in editione Brubachii.

1068. ὦ 'Ηράκλεις] Ut antea Vetulæ secundæ ereptus fuerat a puella, nondum conspecta femina, cujus studio nunc Vetulæ primæ eripitur, credit etiam puellam esse: sed postquam eam intuitus est, cognovitque anum etiam esse, et insuper altera fœdiorem, in has erumpit exclamationes. Non satis distinctæ erant in prioribus editt. tres vetulæ: quin etiam nescio an ullus editor suspicatus fuerit trinas eas esse. BRUNCK. V. 1066. ante ποῖ in R. scriptum ἄλλη γραῦς τρίτη.

1069. Panas invocat, quia salaces sunt vetulæ istæ, Corybantes, quia furentibus similes, Dioscuros, ut ipsi opem ferant. BERG.

1070. *αὖ* R. *ἂν* Γ. Ald.

1072. *ἀνάπλεως ψιμυθίου*] Eubulus comicus apud Athen. p. 557. 558. *ἐπὶ τῷ προσώπῳ δ' αἱ τρίχες φορούμεναι εἴξασι πολιαῖς, ἀνάπλεῳ ψιμυθίου.* Nempe quia facies adeo cerussata est, crines eo pertingentes albore inficiuntur. Ne quis inde colligat, mulieres tunc dealbare solitas capillos. BERG.

1073. *πλειόνων* B.R.Γ, scholiasta et Suidas in *πλειόνων. νεκρῶν* Ald. Eustath. p. 1382, 18. *ὡς δὲ καὶ νεκροῖς προσφυὲς τὸ, οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ, οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ ἀπελεύσομαι παρὰ τοὺς πλείονας, ὅ ἐστι, θανοῦμαι.*

1075. *οὐδέποτέ σ'*] Libri *σ' οὐδέποτε.* Similiter transpositum v. 748.

1078. *οὐκ*] *οὔκουν* Γ.

1082. *κατελάσας*] *κατελαύνειν* hic est verbum rei venereæ, idemque significat, quod interdum simplex *ἐλαύνειν*, i. e. *subagitare*. Sic in Pace 711. *κατελάσας τῆς Ὀπώρας*. i. e. *subagitata Opora:* (meretrice nimirum sic dicta.) KUST.

1084. *ἣν ἠδί μ' ἀφῇ*] *ἣν ἠδί γ' ἀφῇ* R. *ἣν νὴ δία γ' ἀφ'* (*ἀφῇ* Junt. a. 1525.) Ald. *ἣν μὰ δία μ' ἀφῇ* B. *ἥν γ' ἠδί μ' ἀφῇ* Brunckius.

1085. *μὰ* B.R.Γ. *νὴ* Ald.

1086. *ἦτε* Suidas in *πορθμεῖς*. Vulgo *ἦστε*: quod revocandum. *ἦσθαι* R.

1089. *Καννώνου*] Hesychius: *εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα ὥστε διειλημμένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι.* Male apud lexicographum excusum *Καννόνου*. Veram hujus nominis scripturam adstruit hic comici locus. Ejusdem Cannoni decreti meminit Xenophon. Hell. 1, [7, 21. ubi vid. Schneid.] *Ταῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος, ἔγραψε γνώμην, κατὰ τοῦ Καννώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίχα ἕκαστον. ἡ δὲ τῆς Βουλῆς ἦν, μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν.* In Reg. cod. recte scriptum est *Καννώνου*. Si ejusdem criminis plures essent rei, Cannoni decreto cautum erat, ut singulorum seorsum causa cognosceretur: eo facete adludit comicus; non enim aliud decretum in animo habuit. Juxta Cannoni decretum ait adolescens sibi impositam esse necessitatem *δίχα ἑκάστην*, non *κρίνειν judicare*,

sed *βινεῖν permolere*. Jocus in eo consistit, quod quum in decreto esset reos *διειλημμένους ἀπολογεῖσθαι, seorsum causam dicere*, adolescens dicat se *διαλελημμένον* tanquam in *diversa diductum* binis subantibus vetulis simul morigeraturum. Mendose in cod. scriptum *κατὰ το Διαγόρου σαφῶς*. BRUNCK. *καννώνου* R. *κανόνου* Ald. *Καννωνὸς* hoc nomen scriptum apud Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2. p. 68, 19.

1092. *βολβῶν*] Sunt enim irritamenta Veneris. Vid. Athen. 2. p. 63. BERG.

1093. *κακοδαίμων*] *τί πέπονθα* addit Γ.

1094. *ἑλκόμενος εἰμ'*] Corrig. *ἑλκόμενός εἰμ'*.

1095. *ξυνεσπεσοῦμαι*] *ξυμπεσοῦμαι* Γ.

1096. *ἐνὶ* B.R.Γ. *ἓν* Ald.

1097. *ἐάν*] *ἤν* Γ. *γ'* om. Ald.

1101. *Φρύνην*] Hoc nomine meretrices fuere complures. Adluditur hic forte ad *φρύνη* seu *φρῦνος*, quod *rubetam venenosam* significat. BRUNCK.

1104. *συννήξομαι* Bisetus. Libri *συνείξομαι*.

1105. *πολλὰ πολλάκις* B.[R.]. Vox *πολλὰ* vulgo omissa. *πολλὰ πολλάκις* duo sunt adverbia *ἐκ παραλλήλου* posita, ut *αὖθις αὖ*. Notus est *εὐφημισμὸς*, seu formula bene ominata, *ἤν τι πάθω, si quid obtigerit*, id est, *si moriar*. Sic Vesp. 385. BRUNCK. *πολλάκις* dictum ut v. 791.

1106. *ταῖνδε*] *ταῖνδαι* R.

1107. *ἐπ' αὐτῷ* R. Legebatur *ἐν αὐτῷ*. *ἐμαυτῷ* Γ.

1108. *τὴν* B. Libri reliqui *τῶν*.

1110. *μολυβδοχοήσαντας*] Ut gravitas plumbi basin firmet, ne a vento prosternatur. BERG.

1112. Venit ancilla ex convivio. BERG.

1113. *αὐτή* Brunckius. Vulgo *αὕτη*.

1114. *θ'*] Legebatur *δ'*. Correxi in editione a. 1826.

παρέσταται' R. Vulgo *πάρεστ'*.

ταῖσιν R.Γ. *ταῖς* Ald.

1115. *γείτονές τε* (*τε* om. Γ.) *πάντες*] *γείτονές θ' ἅπαντες* B.

οἵ τε δημόται Brunckius. Libri *οἱ τῶν δημοτῶν*.

1117. *μεμύρωμαι*] *μεμύρισμαι* Athenæus 15. p. 691 b. *μεμύρωμαι* Suidas in h. v.

1118. *ὑπερπέπαικε νῦν αὐτῶν ἁπάντων* B. *ὑπερπέπαικεν αὐτῶν*, omisso *ἁπάντων*, Suidas. *τῶν* pro *τούτων* Γ.

1119. *Θάσι'*] De vino Thasio, cujus fragrantiam hic majorem dicit, quam odor sit unguentorum, etiam in Pluto 1022. ubi, cum vetula dixisset: *ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου*, alter inquit: *εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε νὴ Δία.* Et in Lysistr. 196. *Θάσιον οἴνου σταμνίον.* ubi mox: *καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἀδὺ ναὶ τὸν Κάστορα.* BERG.

ἀμφορείδια] *ἀμφορίδια* Pollux 10, 72. qui *Θάσια ἀμφορίδια* per errorem ex Acharnensibus memorat: *ἀμφορείδια* Suidas, qui *ἀμφορίδια* ex h. l. sumsisse videtur in *ἀμφορεαφόρους*.

1122. Anus bibacula apud Plautum Curcul. 1, 2. Nam omnium unguentum odor præ tuo, nautea est. BRUNCK.

1124. *ἐκλεγομένας*] *ἐκλεγομένη* B.

1127. *γ' ἂν* Brunckius. *γὰρ* libri.

1131. *μᾶλλον ὀλβιώτερος*] Comparativus auctus per pleonasmum. Sic Euripides Hecuba 377. *θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος, ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.* Plautus in lepidissimo Menæchmorum prologo 55. Nam nisi qui argentum dederit, nugas egerit, qui dederit, magis majores nugas egerit. Et 5, 6, 13. nam magis multo patior facilius verba. BRUNCK.

1132. *πλεῖον ἢ τρισμυρίων*] De numero civium Atheniensium vid. Boeckh. Œcon. civ. vol. 1. p. 36. Hic nihil aliud significatur quam *innumerabiles*. De quo usu numeri docte exposuit Leakius in *Travels in the Morea* vol. 2. p. 535.

1133. *οὐ δεδείπνηκας*] Præter exspectationem: tunc enim beatus esset, si cœnasset. BERG.

1135. Hoc versu desinunt B.Γ.

1139. *περιλελειμμένος*] *παραλελειμμένος* R. *παρατεθειμένος* Reiskius.

1144. *οὔκουν*] Vulgo *οὐκοῦν*.

1145. *παραλείψεις* Brunckius. Libri *παραλείψῃς*.

1148. *ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε*] Jocus præter exspectationem, quales sunt in Lys. 1071. 1213. frequentesque aliis in comœdiis. Sic clauditur Plauti Stichus: Intro hinc abeamus. Nunc jam saltatum satis pro vino est. Vos spectatores plaudite, atque ite ad vos comissatum. Confer finem Pseudoli et Rudentis. BRUNCK.

1149. XO. abest ab Ald.

1150. *ἔχω δέ τοι* R. Vulgo *ἔχουσά τοι*.

1151. Mutatæ personæ signum apponit R.

1155. σοφοῖς Scaliger. Libri σοφοῖσι.

μεμνημένοις R. Vulgo μεμνημένους.

1156. διὰ τὸν γέλων] Lectio propter dactylum pro trochæo positum vitiosa. διὰ τὸ γελᾶν Porsonus. διὰ τὸ γελῶν Reisigius Conject. p. 143.

1159. ὅτι προεῖληχ'] Uno die Athenis plures diversorum poetarum exhibebantur populo fabulæ, quarum in commissione sorte ducebant chori ordinem, quo alii post alios prodirent. Ex hoc loco apparet meliorem illius chori fuisse conditionem, qui prodiret postremus, quia recens illius memoria et voluptas judicum animis inhærens, priorum merita obliterabat. Hinc facete comicus judices orat, ne male moratas meretriculas imitentur, quæ benefactorum meminisse non solent, nisi quæ postrema acceperunt. De fabularum commissionibus Athenis fieri solitis, legisse operæ pretium fuerit, quæ vir ingeniosus et elegantissimæ doctrinæ commentatus est in Actis Academiæ nostræ vol. 39. p. 172. BRUNCK.

1161. τὸν Brunckius. τόν τε R. τόν γε Ald.

1163. ὦ ὦ] Delendum videtur. ὦ ὦ — κίνει hemichorio tribuit R. Recte.

1164. Aberat ὦ, φίλαι ad versum præcedentem relato.

εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν] *Si hoc acturæ sumus.* Supra 148. καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται. BERG.

1166. 1167. Hæc mutila videntur.

1169. Ad hunc locum respexisse credo Eustathium ad Iliad. p. 1277. Ἰστέον δὲ, ὡς, εἰ καὶ Ὅμηρος μὴ φιλεῖ χρῆσθαι πολυσυνθέτοις λέξεσιν, ἀλλ' οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐπλεόνασαν τοῖς τοιούτοις, καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοί. τῇ δὲ κωμῳδίᾳ λίαν πάνυ τὸ τοιοῦτον ὑπερεσπούδασται. εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ κωμικῷ χωρίον ἔν τινι ἀσυνήθει κωμῳδίᾳ, οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι, ἢ οὐ διέξεται τὸ πᾶν ἀπνευστὶ, ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται. BRUNCK. Totum hoc vocabulum uno tenore scribendum, non in plures versus dispescendum.

1169. λεπαδο Faber. λοπαδο libri et Suidas in μέλος.

1170. υποτριμματο R. υποτιτριμματο Ald.

1171. πρασο] Libri παραο.

1172. κινκλεπικοσσυφοπε— edd. ante Kusterum. κιγκλ—πε— Kusterus. κιχλεπικοσσυφοπε— Faber et Brunckius. κιν-

κλεπικοσσυκοφαττοπε— Ravennas: unde facile fuit veram restituere scripturam.

1173. εγκε R. Vulgo εκε.

φαλο] Vulgo φαλλιο.

1176. ταχὺ καὶ fortasse delendum.

τρυβλίον] Libri τρύβλιον.

κόνισαι λαβὼν R. Legebatur λαβὼν κόνισαι. λέκιθον ἵν' ἐπεδειπνῇς κόνισαι ἰσχυρῶς Suidas in ἐπιδειπνεῖς.

1177. Post ἐπιδειπνῇς plura excidisse videntur.

1178. — 1182. hemichorio tribuunt R. et edd. ante Kusterum.

1179. αἴρεσθ' ἄνω ἰαὶ εὖ αἶ. | δειπνήσομεν εὖ οἶ. εὖ αἶ. | εὐαὶως ἐπινίκη (εὐαίως ἐπὶ νίκῃ Ravennas) εὖ αἶ. εὖ αἶ. εὖ αἶ. εὖ αἶ. εὐαι Ald. Suidas in ἐποποῖ, αἴρεσθ' ἄνω ἰαὶ. εὐαὶ. δειπνήσομεν εὐοῖ. εὐαὶ. εὐαί. ὡς ἐπὶ νίκῃ. εὐαὶ εὐαί. εὐά. τέλος τῶν ἐκκλησιαζουσῶν ἀριστοφάνους. Exæquanda hæc sunt Lysistratæ versibus 1292. — 1294. αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ ἰαὶ, (vel αἴρεσθ' ἄνω, εὐαὶ εὐαί.) | δειπνήσομεν, | εὐαὶ, ὡς ἐπὶ νίκῃ, | εὐαὶ εὐαί.

THESMOPHORIAZUSÆ.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙ inscribitur in libro Ravennate et a Gellio Noct. Att. 15, 20. Quod non a poeta factum est, sed a grammaticis fabulam hanc a Thesmophoriazusis alteris, quarum fragmenta supersunt, distinguentibus. De quo genere dixi in prooemio annotationum ad Sophoclis Ajacem.

Editam hanc fabulam esse eodem quo Lysistratam anno, id est olymp. 92, 1, archonte Callia, Dionysiis urbanis, recte animadversum est a Palmerio, cujus conjecturam duobus nunc confirmatam habemus testimoniis scholiastarum, altero ad v. 190. *γέρων γὰρ τότε Εὐριπίδης ἦν· ἕκτῳ γοῦν ἔτει ὕστερον τελευτᾷ.* (Euripidem enim olympiadis nonagesimæ tertiæ anno secundo exeunte vel tertio ineunte mortuum esse constat.) altero ad v. 840. ubi Lamachum quarto ante anno mortuum esse narratur, id est olymp. 91, 2, ut ex Thucydide compertum habemus 6, 101. Præterea Palmerii conjectura commendatur v. 804. ubi Charmini clades memoratur, quam illo ipso anno ei esse illatam, mortem autem ejus anno proximo (olymp. 92, 2.) esse secutam ex Thucydidis narratione colligi potest 8, 42. et 43. In tanta horum testimoniorum perspicuitate, parum credibile videtur veterem doctumque scholiastam annotatione ad v. 32. scripsisse, *ἐπειδὴ οὐ πάλαι ἤρξατο διδάσκειν (ὁ Ἀγάθων) ἀλλὰ τρισὶν πρὸ τούτων ἔτεσι,* quod γ′ in ε′ mutato scribendum *ἀλλὰ πέντε πρὸ τούτων ἔτεσιν.* Agathonem enim archonte Euphemo olymp. 90, 4. victoriam reportasse ab Athenæo proditum est 5. p. 217.

Argumenti expositiones a veteribus grammaticis scriptæ perierunt. Quamobrem argumentum Biseti apponimus, a Bekkero, ut par erat, compendifactum. *Εὐριπίδης ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπὸ γυναικῶν κατηγορηθεὶς τὴν Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ βοήθειαν ἐπικαλεῖσθαι ἠναγκάσθη. πρὸς τοῦτον οὖν μετὰ Μνησιλόχου κηδεστοῦ προσῆλθε, δεησόμενος τῆς ἰδίας δυστυχίας προστασίαν λαβεῖν. ἀλλ' Ἀγάθωνος αὐτῷ παρεῖναι καὶ συνδικεῖν οὐκ ἐθέ-*

λοντος, Μνησίλοχος ἄσμενος καὶ ἐθελοντὴς τὴν αὐτοῦ προστασίαν αὐτῷ ὑπέσχετο, καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος πρὸς τὴν τῶν Θεσμοφορίων ἑορτὴν ἦλθε, καὶ ἐκεῖ ἐν μεγίστῳ γυναικῶν πλήθει τὴν δίκην ὑπὲρ Εὐριπίδου γενναίως ὑπέσχε. ἀλλ' ἀναγνωρισθεὶς ἀνὴρ ὢν ἐν σχήματι γυναικὸς, τὴν τῆς φυλακῆς ἐψηφισμένην ζημίαν φεύγειν οὐκ ἐδυνήσατο, μετ' ὀλίγον δὲ τέχναις καὶ μηχανήμασι τοῦ Εὐριπίδου ἐκεῖθεν ἀβλαβὴς ἀπέφυγεν.

Ex Cratini fabula quadam Aristophanem nonnulla in Thesmophoriazusas transtulisse Clemens Alex. narrat ubi de furtis poetarum agit Strom. 6. p. 752. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς ἐν ταῖς πρώταις Θεσμοφοριαζούσαις τὰ ἐκ τῶν Κρατίνου Ἐμπιπραμένων μετενήνεγκεν ἔπη. Cujusmodi quid ab scholiasta est notatum ad v. 215. qui tamen non illam quam Clemens Cratini fabulam, sed Ἰδαίους nominat, ταῦτα δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν Ἰδαίων Κρατίνου. Neutra Cratini comœdia aliunde est cognita.

---

1. χελιδὼν ἆρα πότε [ἆρά ποτε] φανήσεται;] Non pertinent hæc ad notationem temporis, quo Thesmophoria celebrabantur; multo minus illius, quo acta fuit hæc fabula. Sed proverbii locum apud veteres obtinuisse illud videtur: *Quando tandem optatum veniet tempus, quo a molestiis hisce liberabor?* ab iis ducta locutione, qui hiemis pertæsi, hirundinis adventum, ut veris indicium, cupide exspectant. BRUNCK.

2. ἀλοῶν] Suidas: ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν. Hesychius: ἀλοῶν: πλανῶν, καὶ τύπτων. Qua ex glossa liquet grammaticum eidem verbo binas significationes tribuisse, quarum prior huc congruit. BRUNCK.

ὤνθρωπος] Libri ἄνθρωπος.

3. τε editio Caninii. Libri τι.

τὸν σπλῆνα] Qui citato gradu eunt, lienis dolorem sentiunt et anhelant. BERG.

4. Εὐριπίδη] Legebatur ὦ 'ὐριπίδη. Delevi ὦ ab librario illatum. Sic in Ran. 1273. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος, libri quidam ὦ Αἰσχύλε.

11. Hæc vulgo male Mnesilocho continuantur. In cod. Aug. lineola mutatæ personæ index, quæ huic versui præponi debuit, librarii errore initio sequentis posita. BRUNCK.

14. Ridet Euripidem tanquam philosophum dum eum hæc

facit loqui: erat enim revera φιλόσοφος ἐπὶ σκηνῆς, quod quum aliunde apparet, tum ex loco huic comici loco simili, in *Melanippe sapiente* inter fragmenta:

ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία.
ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος
δένδρη, πετεινὰ, θῆρας.

Illud μορφὴ μία videtur expressisse Ovidius: *unus erat toto naturæ vultus in orbe.* Ætherem autem dicit genuisse animalia, quia Euripides tanquam Socraticus philosophus ætherem pro summo deo habebat. Hinc etiam in Ranis v. 919. facit eum precari: αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα. BERG. Vid. Valckenarii Diatrib. Euripid. p. 46.

16. πρῶτ' ἐμηχανήσατο Kusterus. Libri πρῶτα μηχανήσατο.

18. δίκην Reiskius. Libri ἀκοήν. χώνης δίκην dixit Plutarchus Mor. p. 903 e.

19. ἀκούω et ὁρῶ modi sunt subjunctivi.

21. τι Brunckius. Libri τε. Porsonus γε malebat, collato versu Eupolidis apud schol. Hom. Il. β, 333. οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος.

αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι] Respicit ad versum Sophoclis vel Euripidis σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ. de quo vide annotationem scholiastæ.

23. ἀγαθοῖς] Ironice, ut Pac. 370. κᾆτα τῷ τρόπῳ | οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών; DOBRÆUS.

24. προσμάθοιμι] Libri προσμάθοι μή. Correxi in editione a. 1830. ex scholiasta, qui annotavit ἵνα μὴ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ.

20. Ἡρακλῆ] Scribebatur Ἡρακλέα. Quum comici synizesi non utantur, corrigendum fuit Ἡρακλῆ, quæ forma raro effugit manus librariorum, ut in Sophoclis Trach. 476. unde in eadem fabula 233. Ἡρακλῆ edidi pro vulgato Ἡρακλέα. videturque forma contracta etiam aliis e locis ab librariis esse expulsa. Ὀδυσσῆ servatum est in Rheso Euripidis v. 708.

27. Post σιωπῶ τὸ θύριον signum interrogandi ponendum.

28. ἀκούσω] Scribendum ἀκούω cum Brunckio. Ceterum dubitari potest ἀκούω et σιωπῶ quodque præcedente versu legitur σιωπῶ subjunctivo an indicativo modo sint accipienda. Quod si subjunctivi sunt, ut ἀκούω et ὁρῶ v. 19, recte adduntur

signa interrogandi, si indicativi, utroque loco punctum est ponendum.

29. ἐνθάδε δ' (h. e. ἐνθάδ') R. Vulgo ἐνταῦθ'.

οἰκῶν τυγχάνει] Poeta apud scholiastam Eurip. Troad. 822. ὁρᾷς; ἐν τῇδε μὲν | ὁ τῶν Φρυγῶν τύραννος οἰκῶν τυγχάνει | γέρων, ἀπ' ὀργῆς (ἀρχῆς Seidlerus) Λαομέδων καλούμενος.

30. ἀγάθων] Libri Ἀγάθων.

31. μέλας] Sic jam veteres grammaticos legisse ex scholiastæ annotatione cognoscitur. Sed Aristophanes fortasse μέγας scripserat: de quo dixi ad fragm. 231 b. p. 594. et ad Soph. Œd. T. 742.

32. 33. ἑόρακας] Vulgo ἑώρακας. Correxit Bentleius.

33. a m. sec. habet R, om. Aug.

37. μυρρίνας. προθυσόμενος ἔοικε τῆς—] Scholiasta, λείπει τὸ ὡς, ὡς ἔοικε. Qui hæc sic distincta legit μυρρίνας, προθυσόμενος, ἔοικε, τῆς—. Quod non præferendum.

38. προθυσόμενος] Similiter Ran. 872. ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων. KUST. προθυσόμενος τῆς ποιήσεως, i. e. priusquam carmina facere incipiat.

39. εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς] Scribendum λαός cum Suida in εὐφημεῖ. Quod legisse scholiastam ex annotatione ejus colligi potest, παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὕτω λέγεται, σῖγα πᾶς ἔστω λαός. Euripides Hec. 532. σιγᾶτ', Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς.

40. συγκλείσας] Scribendum συγκλῄσας.

41. θίασος] Id est chorus, qui prodit v. 104. "Ordo verborum est θίασος μελοποιῶν (particip.) ἔνδον μελάθρων τῶν δεσποσύνων." BENTL.

50. πράμος] Vocabulum alibi non inventum. πρόμος recte corrigere videtur Scaliger.

52. Δρύοχοι sunt trabes erectæ, carinam sustinentes, quibus ea imponitur, quando construendæ navis exordiuntur opus naupegi. Eustathius p. 1878. in fine: δρύοχοι δὲ κυρίως, πάσσαλοι, ἐφ' ὧν στοιχηδὸν διατεθειμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων, διὰ ἰσότητα. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, δρύοχοι, πάτταλοι ἐκ δρυὸς, ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλου, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐν τῷ πέριξ αὐτὴν συνέχειν· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ·

πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι
τμηθέντες πελέκει, τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος;

Distichon est ex Archimeli Epigr. in Hieronis navem. Quia

autem a pangendis his trabeculis construendæ navis initium fiebat, facete ad dramatis exordium locutionem transfert comicus. Suidas: δρύοχοι, πάτταλοι, οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς· καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Cujus rei in exemplum hunc locum profert. At quod ei subjicit, alio pertinet, scilicet ad eam significationem nominis δρύοχος, qua pro δρυμὸς ponitur. Est autem pars Epigr. Archiæ 7. Apollonius 1, 723.

δίπλακα πορφυρέην περονήσατο, τήν οἱ ὄπασσε
Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς. BRUNCK.

53. ἀψῖδας] ἀσπίδας libri. Correctum ex Suida in δρύοχος, λαικάζει et χιανεύει.

55. κἀντονομάζειν] Potest locus hic intelligi de antithetis, quibus Agathon frequenter usus fuit, ut testatur Ælianus Var. Hist. 14, 13. Patet id etiam ex fragmentis quibusdam Agathonis: ut eo quod legitur apud Athen. 5. p. 185 a.

τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὣς ποιούμεθα,
τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.

Ibid. p. 211 e.

εἰ μὲν φράσω τἀληθὲς, οὐχί σ' εὐφρανῶ·
εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχὶ τἀληθὲς φράσω.

Apud Aristotelem Eudemior. 5, 5.

τέχνη τύχην ἔστερξε καὶ τύχη τέχνην.

Vides in omnibus his locis, manifesta antitheta, ob quorum usum nimis crebrum quum ab aliis olim risus fuit Agatho, tum etiam a Platone, ut testis est Athenæus 5. p. 187 c. KUST. Agatho apud Athen. 13. p. 584. γυνή τοι σώματος δι' ἀργίαν | ψυχῆς φρόνησιν ἐντὸς οὐκ ἀργὸν φορεῖ. PORSON.

56. γογγύλλει Porsonus. Libri et Suidas locis citatis γογγυλίζει. Hinc corrigenda Hesychii glossa Γογγυλεῖν: συστρέφειν.

57. χοανεύει] χιανεύει Suidas locis citatis, inepte, verum fortasse non sua sed librarii culpa. Nam quod χιανεύει apud eum secundum seriem literarum legitur, nullius est momenti, quum locus ille absit ab libris melioribus.

58. ἀγροιώτας Bentleius. Libri ἀγριώτας.

60. τοῦ καλλιεποῦς] Repetit voces quasdam ex antecedentibus; istud καλλιεποῦς ex v. 49. θριγκοῦ autem ex v. 58. γογγυλίσας ex v. 56. χοανεῦσαι ex v. 57. ex his temere coacervatis oratio emergit obscura. Tamen apparet ad quid paratum se

dicat Mnesilochus; est autem id, quod eum Euripides dicebat antehac etiam commisisse in Agathonem supra v. 35. *καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γε.* BERG.

κατὰ τοῦ θριγκοῦ] Aberat *κατὰ*, quod a m. rec. additum habet R. Scholiasta, *ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ.* Bentleius *τοῦ τε θριγκοῦ* corrigebat, *καὶ τοῦ θριγκοῦ* prælaturus, ut opinor, si Ravennatis libri lectionem cognitam habuisset. Sed recte legitur *κατὰ τοῦ θριγκοῦ,* quod Mnesilochus ad præcedentia respiciens famuli verba pro *κατὰ τοῦ πρωκτοῦ* dicit. Quod non fugit scholiastam, qui ad v. 62. annotavit *ὡς εἰς χόανον τὸν πρωκτὸν* (id est *εἰς τὸν πρωκτὸν ὡς εἰς χόανον*) *ἐμβαλεῖν.*

61. *συγγογγυλίσας*] Libri *γογγυλίσας.* Correxit Brunckius collato Lys. 975. *ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας.*

64. *ἔα*] Restituenda forma monosyllaba *ἆ.* Conf. ad v. 176.

67. *χειμῶνος*] Nam Thesmophoria, quo tempore hæc fabula agitur, mense celebrantur hiberno Pyanepsione.

68. *κατακάμπτειν*] Quasi materia stropharum sit congelata. BERG. Vid. schol.

69. *θύρασι* R. Aug. *θύραισι* Junt. Recte *θύραζε* correctum videtur in editione Veneta a. 1538. Sic Nub. 632. *αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.*

74. *χρῆν*] *χρή* Suidas in *κηδεστής.*

κηδεστὴν] *Κηδεστὴς* eum notat, qui affinitate cum alio junctus est, et tam de *socero*, quam de *genero* dicitur, ut apud Latinos *affinis.* Vide Plautum Aulul. 3, 4. 14. et 5, 62. BRUNCK. Idem in Addendis non male conjicit *οὐ χρήν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστὴν ἐμέ.*

78. *γ'* om. Aug.

80. *ἐπεὶ τρίτη 'στὶ Θεσμοφορίων ἡ μέση*] Quattuor fuerunt Thesmophoriorum dies, quarum prima festi quasi prolusio quædam fuit: quo factum est ut tribus reliquis modo annumeraretur modo omitteretur, ideoque eadem et tertia et media dici posset. Optime hoc explicuit scholiasta, cujus e verbis satis habemus hæc apposuisse, *δεκάτῃ Πυανεψιῶνος ἐν Ἁλιμοῦντι Θεσμοφόρια ἄγεται . . . . . ἑνδεκάτῃ ἄνοδος, δωδεκάτῃ νηστεία, ἐν ᾗ σχολὴν ἄγουσαι ὑπόκεινται αἱ γυναῖκες* (conf. v. 949. 984.) *ἐκκλησιάζουσαι περὶ Εὐριπίδου, τρισκαιδεκάτῃ Καλλιγένεια* (de hac vid. fragm. 300.). *τρίτη οὖν συναριθμουμένης τῆς δεκάτης, μέση δὲ τῆς ἀνόδου καὶ τῆς Καλλιγενείας.* Poetæ autem verba

manifestum est sic esse capienda ut *Θεσμοφορίων ἡ μέση* tanquam explicandi caussa ad illud *ἐπεὶ τρίτη 'στὶ* adjectum cogitetur. Infra v. 375. *τῇ μέσῃ τῶν Θεσμοφορίων.* Athenæus 7. p. 307 f. *ἄνδρες φίλοι, μὴ καὶ ἡμεῖς νηστείαν ἄγομεν, Θεσμοφορίων τὴν μέσην, ὅτι δίκην κεστρέων νηστεύομεν;* Aliorum scriptorum locos in annotatione ad scholia attulimus.

83. *κἀν Θεσμοφόροιν*] In æde Cereris et Proserpinæ. KUST. *περί μου* Brunckius. Libri *περὶ ἐμοῦ.*

86. *καὶ Δία δίκαι' ἂν* lectio codicis Augustani est, ab librario, ut videtur, parum probabiliter inventa. *καὶ δι' καὶ ἂν* R. *καὶ δίκαι' ἂν* Junt. Melius Kusterus *καὶ δίκαιά γ' ἂν*: quanquam ne hoc quidem satis certum est.

87. *ἐκ ταύτης*] Scribendum cum Berglero *ἐκ τούτων*, *hæc quum ita sint comparata.*

88. *τραγῳδιδάσκαλον* R.

90. Legebatur *κἂν*. *χἂν* restituit Marklandus ad Eurip. Suppl. 364.: quod in Sophoclis Œdip. Col. 13. recte præbent libri plures, ubi Elmsleius duplicis crasis exemplum desiderabat. *χοὐν* ex *καὶ ὁ ἐν* contractum dixit Euripides Heraclid. 173. *χἄνδρες* Aristoph. Lys. 594. restituit Reisigius.

94. *τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς*] Hoc dicit Mnesilochus, non quasi et ipse sit tam vafer, ut in ea re palmam ferat, sed quia Euripidi favet et ab ejus partibus stat. BERG. In Equit. 277. *ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.* ubi proverbialis locutionis ratio redditur. BRUNCK.

95. *ἀγάθων*] Libri *'Αγάθων.*

96. *οὗτος* Euripidi tribuendum, *οὗτος οὑκκυκλούμενος.* Præterea inepte quærit Mnesilochus *καὶ ποῖός ἐστιν;* quum *καὶ ποῦ ποτ' ἐστίν* potius debeat. Dobræo scribendum videbatur *Μν. καὶ ποῦ 'στιν; Εὐ. οὗτος, αὐτὸς οὑκκυκλούμενος.*

οὑκκυκλούμενος] Infra 265. Agatho postquam Euripidi et socero apparatum omnem, quo illis usus erat, concessit, domum se inferri jubet his verbis:

εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω.

In Acharn. Dicæopolis Euripidem convenit, pannos mendicique tragicum ornatum ab eo mutuaturus, eumque rogat, ut foras prodeat, his verbis: *ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.* Respondet Euripides. v. 409.

ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

Scilicet erat *ἐκκύκλημα* machina theatralis in tragœdiarum repræsentatione adhiberi solita, de qua sic Pollux 4,128. *καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημά ἐστι ξύλων ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος. δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντα. καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν, ὅτε δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκυκλεῖν ὀνομάζεται. καὶ χρὴ τοῦτο νοεῖσθαι καθ' ἑκάστην θύραν, οἱονεὶ καθ' ἑκάστην οἰκίαν. ἡ μηχανὴ δὲ θεοὺς δείκνυσι, καὶ ἥρωας τοὺς ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντας καὶ Περσεῖς, καὶ κεῖται κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον ὑπὲρ τὴν σκηνὴν τὸ ὕψος.* Sic legenda Pollucis verba, quæ vulgo mendose feruntur: nec mirum, si ex istis, *ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται,* nihil extundere potuerunt interpretes. Machinæ unum erat nomen *ἐκκύκλημα*: sed pro diverso illius usu, quo intus in scenam, vel e scena intro vehebatur persona quælibet, duplex erat verbum *ἐκκυκλεῖν, εἰσκυκλεῖν,* quæ ut apud comicum distincta, sic Onomastico fuerunt enotata. Facete noster Agathonem tragicum poetam, itemque in Acharn. Euripidem, non pedibus in scenæ solo gradientes inducit, sed, tanquam deos aut heroas, sublimes in machina tragica vectos. BRUNCK. Vid. Elmsl. ad Acharn. 408.

98. *ἀλλ' ἢ τυφλὸς μέν εἰμ'*] Sic Equit. 953. *ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.*

Κυρήνην] Hæc erat meretrix, cujus mentio in Ranis v. 1328. Quia autem Agathon effeminatus erat et comtulus, hunc videns putat eum esse mulierem, uti in Ecclesiaz. v. 167. quum quædam reprehendens alteram, quod viros appellaret mulieres, dixisset; *γυναῖκας αὖ δύστηνε τοὺς ἄνδρας λέγεις;* illa inquit, *μὰ Δί' ἀλλ' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον· ἐπιβλέψασα* [*δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεινονί· βλέψασα*] *γὰρ ἐκεῖσε πρὸς γυναῖκας ᾤμην λέγειν.* BERG.

99. *αὖ*] Libri *ἄν*. Correctum ex Av. 226. *οὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.* Post hunc versum in libris quibusdam fuit parepigraphe *μινυρισμός*. Vid. schol.

100. *μύρμηκος ἀτραποὺς*] Scholiasta, *ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη τοῦ Ἀγάθωνος· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μυρμήκων ὁδοί.* Doctiorem interpretationem exposuit Photius p. 280, 22. *μύρμηκος ἀτραπός: ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης. ἔστιν Ἀθήνησι Μύρμηκος ἀτραπὸς ἐν Σκαμβωνιδῶν ἀπὸ Μύρμηκος τοῦ Μελανίππου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ζευξίππου.*

διαμινύρεται Dawesius. *διαμινυρίζεται* libri et Suidas in *μύρμηξ*.

101.—103. Interpolatam horum versuum lectionem esse metri sententiæque perversitas ostendit. Scribendum videtur

ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι λαμπάδα κοῦραι
* * * * * χορεύσασθε βοάν.

χορεύσασθε etiam Bentleius restituit.

102. λαμπάδα] Quia Ceres facibus incensis quæsivit Proserpinam. BERG.

104. Agathonem comitantur actores tragici chori, quem ille erudiebat, proximisque ludis populo exhibiturus erat. Non est hic chorus fabulæ, qui e mulieribus constat Cereris et Proserpinæ festum celebrantibus. BRUNCK. Actores chori tragici si cum Agathone in scenam produxit Aristophanes, non potest dubitari quin χορευταὶ delecti fuerint ex iis qui postmodum in choro mulierum prodeunt. Simile Ranarum est παραχορήγημα, de quo dicemus ad versum fabulæ illius 209. Sed vera videtur sententia grammaticorum veterum, qui nullum produci chorum Agathonis, sed cantica chori ab Agathone ipso recitari existimarunt. De quo ita scribit scholiasta, μονῳδεῖ ὁ Ἀγάθων ὡς πρὸς χορὸν, οὐχ ὡς ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ' ὡς ποιήματα συντιθείς. διὸ καὶ χορικὰ λέγει μέλη αὐτὸς πρὸς αὐτὸν, ὡς χορικὰ δέ.

τίνι δαιμόνων] Malim τίνι δὲ δαιμόνων. Imitatur hunc locum Lucian. Tragop. 75. τίνι (libri τίνα) δαιμόνων ἄγουσι κωμαστὴν χορόν;

105. λέγε νυν (libri νῦν) ad versum præcedentem in libris refertur. νυν corripuit more tragicorum. (In editione Oxoniensi male legitur νιν, omisso quod post hoc vocabulum poni debuit puncto.)

εὐπίστως] εὐπείστως Reiskius. Malim εὐπιθῶς.

106. ἔχει] Libri ἔχεις. Correctum ex Suida in σεβαστός et σεβίσαι.

107. ὄπλιζε] Corrigendum ὄλβιζε cum Bentleio.

109. Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας γύαλα Σιμουντίδι γᾷ] Apollo enim Trojæ mœnia condidit una cum Neptuno. BERG.

113. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

115. ἀείσατ'] ἀείσαντ' R. Aug. Junt. Eurip. Hippol. 58. comparavit Valckenarius, ἕπεσθ' ἀείδοντες, ἕπεσθε, τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα.

116. σεμνὸν] Corrigendum σεμνάν.

120. Ἀσιάδος] Id est, *citharæ*. Etymol. M. p. 153, 31. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται. εἴρηται δὲ, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας κειμένῃ ἐν Τμώλῳ πρῶτον εὑρέθη. Nescio an unquam urbs exstiterit, cui nomen Ἀσία, quam tamen recenset etiam Stephanus. Hujus non meminit schol. Apollonii ad 2, 777. Ἀσίαν δὲ ἐνταῦθα τὴν Λυδίαν φησίν. οὕτω γὰρ ἡ Λυδία πρότερον ἐκαλεῖτο. διὸ καὶ ἡ κιθάρα Ἀσιὰς ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν τῇ Λυδίᾳ πρῶτον εὑρεθῆναι. καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. β, 461.) Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. BRUNCK. Eurip. Cycl. 442. Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἥδιον ψόφον κιθάρας κλύοιμεν. Plutarch. de musica p. 1133. c. ἐποιήθη δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῆς κιθάρας πρῶτον κατὰ Κηπίωνα τὸν Τερπάνδρου μαθητὴν, ἐκλήθη δὲ Ἀσιὰς διὰ τὸ κεχρῆσθαι τοὺς Λεσβίους αὐτῇ κιθαρῳδοὺς πρὸς τῇ Ἀσίᾳ κατοικοῦντας. KUST. Adde grammaticum in Montef. Bibl. Coislin. p. 607.

121. Inepte legitur παράρυθμ' εὔρυθμα. Scribendum videtur παρ' εὔρυθμα. Φρύγια δινεύματα cur dicantur, explicuit scholiasta, τῇ Φρυγίᾳ ἁρμονίᾳ ἡρμοσμένα.

122. δινεύματα Χαρίτων parum apta catalexis est, quod sensit Bentleius, qui δινεύματα Κουρήτων conjecit. Mihi scribendum videtur uno versu ποδὶ παρ' εὔρυθμα Φρυγίων Χαρίτων δινεύματα. Ceterum libri διανεύματα. Veram lectionem habuit scholiasta, qui ὀρχήματα interpretatur.

124. κίθαριν] Restituendum fortasse κιθάραν ex scholiasta: qua forma tragici uti solent. ἀκίθαριν tamen dixit Æschylus Suppl. 681.

125. ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ libri, scholiasta et Suidas in ἄρσενι. Quod non intelligo quomodo dici a choro virginum potuerit. Quod scholiasta annotavit, ἐπεὶ Ἀπόλλων ἐστὶν ὁ κιθαρίζων, ea tum demum apta erit interpretatio, si corrigatur ἄρσενι βοᾷ δόκιμον.

126. Lineola præfixa in Aug. Quo indicatur hæc Agathoni esse tribuenda: quod etiam Bentleio videtur placuisse. Idem codex personæ notam om. v. 123, addit v. 128.

τᾷ] Scholiasta, τῆς κιθάρας φῶς ἔσσυτο τοῖς σοφοῖς. Qui fortasse τᾶς legit.

δαιμονίοις utcunque explicat scholiasta. Sed vitiosum esse metri deformitas ostendit. δαίμονος (Latonæ) olim corrigebat Bothius. Mihi de sententia horum verborum non liquet.

128. ἄγαλλε R. Aug. ἄλλε Junt.

Seclusi τιμᾷ, corruptum, ut opinor, ex τίμα, quod est glossema imperativi ἄγαλλε.

130. Ante hunc versum in codicibus est parepigraphe ὀλολύζεις (ὀλολύζει recte scholiasta) γέρων, de qua Kusterus hæc annotavit "ὀλολύζεις γέρων] Hæc non pertinent ad seriem fa-"bulæ, sed est παρεπιγραφὴ, qua significatur, Mnesilochum, "audito cantico Agathonis, præ voluptate et lætitia clamorem "edidisse. Quare scribendum erit ὀλολύζει γέρων. Sic infra "post v. 276. ὀλολύζουσι γυναῖκες itidem est παρεπιγραφή." KUST. Est ὀλολυγὴ plerumque clamor faustus. Vide Equites v. 616. BERG.

132. μανδαλωτὸν] ἐπιμανδαλωτὸν osculum Acharn. 1201.

134. νεανίσχ'] νεανίσκ' editio Brubachii, propter εἴ τις.

ὅστις] εἴ τις R. Aug. Junt. Correctum in editione Veneta a. 1538.

135. Λυκουργείας Dobræus. Libri Λυκουργίας, ut 'Ορεστίας pro 'Ορεστείας deteriores codd. Ran. 1124. Æschyli tetralogia fuit 'Ηδωνοὶ, Βασσαρίδες, Νεανίσκοι, Λυκοῦργος.

136. ποδαπὸς ὁ γύννις] Æschyli verba, de quibus scholiasta, λέγει δὲ (Λυκοῦργος) ἐν τοῖς 'Ηδωνοῖς πρὸς τὸν συλληφθέντα Διόνυσον, ποδαπὸς ὁ γύννις;

136. et seqq. Hunc locum imitatus est Eubulus, de quo scholiasta, ἐντεῦθεν τὴν ἀρχὴν Εὔβουλος ἐποιήσατο τοῦ Διονυσίου, τὰ ἀνόμοια τῶν ἐν τῇ Διονυσίου οἰκίᾳ καταλέγων, ἐπὶ πλέον μέντοι.

139. οὐ ξύμφορον] ἀξύμφορον Suidas in βάρβιτος.

140. τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία] Epicharmus apud Stobæum Serm. 89. τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; BERG.

141. τίς δ' αὐτὸς] γρ. σύ τ' αὐτός R. Hoc recipiendum, commate post παῖ posito.

142. καὶ ποῦ πέος] ποῦ τὸ πέος Suidas in Λακωνικαὶ, ποῦ δὲ τὸ πέος idem in πέος.

Λακωνικαί] ἀνδρεῖα ὑποδήματα, schol.

144. ἐκ τοῦ μέλους ζητῶ σε] Quia nimirum ejus carmen est θηλυδριῶδες, ut paulo ante dicebat; hinc et ipsum talem esse vult conjicere: et quia ipse talis est, ejus carmina etiam sunt talia. ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει, ut ipse infra dicit. BERG.

146. *μὲν* om. Suidas in *ἄλγησις*.

147. *τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην*] Scholiasta, *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλυπήθην*.

148. *ἅμα γνώμῃ*] Id est *ὁμοίαν γνώμῃ*.

149. *γὰρ* om. Junt.: habent R. Aug.

151. 154. *γυναικεῖα* et *ἀνδρεῖα δράματα* scholiasta dici monet in quibus chorus vel ex mulieribus vel ex viris sit compositus.

153. *Φαίδραν*] Conf. Ran. 1043. BERG.

161. *Ἰβυκὸς*] Scribendum *Ἴβυκος* cum R. Aug. Vid. Arcadium p. 52, 10.

162. *κἀλκαῖος*] In libris antiquioribus (*τοῖς παλαιοτέροις ἀντιγράφοις*) *Ἀχαιὸς* scriptum fuisse, Aristophanem vero grammaticum rescripsisse (*μεταγράψαι*) *Ἀλκαῖος*, ab scholiasta est annotatum. Recte haud dubie correxit Aristophanes sive conjecturam sive libri alicujus auctoritatem secutus. Futile argumentum, quo Aristophanis emendationem impugnavit Didymus, bene refutavit scholiasta.

οἵπερ] Libri *οἱ περὶ*. Correctum ex Suida in *ἐμιτρώσατο* et *ἐχύμισαν*.

ἐχύμισαν] Metaphora a coquis, qui temperant sapores ciborum, *τοὺς χυμούς*. BERG.

163. *διεκίνων* libri. *διεκίνουν* Suidas in *ἐμιτρώσατο*. *διέκνων* Dorvillius ad Chariton. p. 560. " Legendum *διεκλῶντ'*. Hesych. " *διακλῶν, θρύπτων*. Idem: *Ἰωνικὸν, τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος, ἢ θηλυκοῦ*. Pollux 4, 91. ubi *περὶ ὀρχήσεως* agit. " *Λυγίσαι τὸ σῶμα, κάμψαι, κλάσαι*. Quare *διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς* est *corpus instar Ionum molliter movere, saltare*. Horatio, *artubus frangi*. Locus autem ita vertendus est: *Anacreon et Alcæus, qui musicis gratiam et venustatem conciliarunt, mitras gestabant et molliter more Ionum saltabant.*" TOUP. Em. in Suidam 1. p. 166. 167. Huc respexisse videtur Dionysius Halicarnasseus in libello *περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος* p. 310. ed. Hudson. [vol. 6. p. 1093. Reisk.] *καὶ τῶν ῥυθμῶν πολλαχῇ μὲν τοὺς ἀνδρώδεις καὶ ἀξιωματικοὺς καὶ εὐγενεῖς, σπανίως δέ που τοὺς ὑπορχηματικούς τε καὶ Ἰωνικοὺς καὶ διακλωμένους*. Idem ibid. 2. p. 611.

164. *τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας*] Est enim poeta Atticus.

165. *ἠμπίσχετο* Elmsleius ad Eurip. Medeam p. 253. Libri *ἠμπέσχετο*.

168. Φιλοκλέης Bentleius. Libri Φιλοκλῆς. De Philoclis deformitate vid. schol.

169. Ξενοκλέης Bentleius. Libri Ξενοκλῆς. Hunc versum a m. rec. habet R, versui 170. postponit Aug.

170. Θέογνις] Theognis poeta tragicus valde frigidus, quem facete perstringit comicus Acharn. 140. BRUNCK.

173. ἦ] Libri ἦν.

176. ἔα] Restituenda forma monosyllaba ἆ, ut v. 64. Mira est de hoc loco annotatio scholiastæ, quam versui 500. apponemus.

177. Parœdia est Euripidis versuum in Æolo:

παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Facetum est Euripidem hic induci suismet ipsius verbis loquentem. BRUNCK.

178. οἷός τε] οἷόν τε libri. Correctum ex Suida in οἷος et σοῦ.

179. καινῇ Bisetus. κοινῇ libri et Suidas in κοινολογία. καινῇ legit scholiasta, qui interpretatur μεγάλῃ καὶ θαυμαστῇ.

185. δοκεῖν] δοκῶν R.

μου, σαφῶς σώσεις] μου σοφῶς, σώσεις Bentleius.

194. χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς] Alcestidis v. 691. Loquitur ibi Pheres, qui noluerat pro filio suo mori. Istud Agathon in Euripidem retorquet, qui vult ut alius ipsius causa periculum subeat. Sic suismet verbis capitur Euripides in Ranis comici v. 1477. BERG.

196. Prius ἂν additum ex Suida in ὑφέξειν. In Aug. post γὰρ spatium est vacuum unius syllabæ.

198. τεχνάσμασιν R. et Suidas in h. v. τεχνάμασιν Aug. στενάσμασιν Junt.

199. φέρειν] φεύγειν videtur legisse scholiasta, qui ἐκφεύγειν interpretatur.

200. κατάπυγον] Vulgo καταπῦγον. Vid. ad Vesp. 687.

201. λόγοισιν respondet Agathonis τεχνάσμασι: et quod ille παθήμασι dixerat, aliorsum senex accipiens, Agathoni impudicitiam exprobrat. BRUNCK.

204. νυκτερήσια Dobræus. Legebatur νυκτερείσια. ἡμερήσιος dixit Æschylus Agam. 22.

206. νὴ Δί] Legebatur νὴ Δία. Vid. ad Eq. 319.

209. Vulgo ἀπόλωλ' Εὐριπίδης. MN. ὦ —. Correxit Elmsleius ad Acharn. 475.

212. κλάειν] Libri κλαίειν.

215. ταδὶ] Scholiasta, τὰ γένεια· ταῦτα δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν Ἰδαίων Κρατίνου.

215. Mos erat veteribus barbam novacula radere; pudendorum autem pilos admota flamma amburere. In Conc. Praxagora lampadem adloquens sic ait:

μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα. BRUNCK.

216. πρᾶττ' εἴ σοι] πρᾶττ' εἴσω R. πραττείσω Aug. Scribendum πρᾶτθ' ὅ τί σοι cum Elmsleio ad Acharn. 338.

217. 'πιδιδόν' ἐμαυτὸν] διδόναι γ' αὐτὸν vulgo, consentiente R. et a m. sec. Aug. qui διδόναι γ' ἐμαυτὸν a pr. m. habet. Partem veri vidit Toupius, qui in Emendat. in Hesych. vol. 3. p. 50. scripsit 'πιδιδόναι γ' αὐτόν.

220. ξυροδόκης] ξυροδίκης R. Aug. "Male apud Pollucem " 10, 140. ξυροδόχης. Vide Eustath. ad Homer. p. 130. ex- " trema." BRUNCK.

221. κάθιζε] Ad Mnesilochum, ut eum tondeat. BERG.

222. ὤμοι] Scribendum οἴμοι, quæ forma alibi e libris melioribus est restituta. ὦ σοι Aug. Junt.

223. ἀτταταῖ] ἀτταταὶ Brunckius. ἄττατα Junt. ατρατα sine accentu R.

ἰατταταῖ] ἀτταταὶ Aug. ἄτταται Junt. et sine accentu R. Correxit Bentleius. Conf. v. 1005.

224. ἐς] εἰς libri.

σεμνῶν θεῶν] Atheniensibus σεμναὶ θεαὶ dicebantur Erinnyes [Erinyes], quibus eo nomine templum erat juxta Areopagum, quo supplices, quemadmodum ad alia quoque templa, confugiebant. Vide Equit. 1312. et Meursium Ath. Att. 4, 1. BRUNCK.

225. Δήμητρ' ἔτ' Porsonus. δήμητρά γ' R. Aug. δήμητρα Junt.

227. τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων, *altera tantum maxilla rasa*. Hesych. ἡμίκρανα, ἡμικεφάλαιον. σιαγόνος τὸ ἥμισυ. Sed depravata est apud lexicogr. scriptura. Vel enim ἡμίκρανον legendum, vel ἡμίκραιρα, ut habent Pollucis codd. 6, 160. ubi vulgatum etiam ἡμίκρανα. BRUNCK.

ἐνταυθὶ] Libri ἐνταυθοῖ. Vid. ad Nub. 814.

231. μυμῦ] Vulgo μῦ μῦ. Conf. Equit. 10.

232. ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι] Jocus est in ambiguitate vocis ψιλὸς, quæ *glabrum* significat, et *levis armaturæ militem*. Eadem ambiguitas in Latina voce *levis*. BRUNCK.

233. φανεῖ] φαίνει Dobræus.

234. θεᾶσθαι σαυτὸν Porsonus. Libri θεάσασθαι σεαυτόν.

235. Clisthenes, homo effeminatus et pathicus, de quo mentio in Lys. 1092. imberbis erat, rasis semper malis. Vide infra 583. BRUNCK. Libri Κλεισθένην.

237. δελφάκιον] Scholiasta, μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσι.

240. νὴ Δί] Legebatur νὴ Δία. Vid. ad Eq. 319.

242. τόν γε addidit Scaliger. Recte, nisi quod non animadvertit scribendum esse τοῦ γε πρωκτοῦ τὴν φλόγα. Sæpe sic librarii sententias inverterunt.

245. φεῦ] Corrigendum φῦ. Sic Lys. 294. et 304. φῦ φῦ (vel φυφῦ), ἰοὺ ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.

ἰοὺ] Vulgo ἰοῦ.

247. σπογγιεῖ] Scribendum σφογγιεῖ. Vid. ad Acharn. 463.

248. οἰμώξετἄρ'] οἰμώζετ' ἄρ' R. (qui αρ' sine accentu) Aug. Junt. οἰμώξετ' ἄρ' aliæ editiones veteres. Sed crasis restituenda fuit, de qua dixi ad Acharn. 325.

εἴ τις Brunckius. Libri εἰς. Simillimo errore in Acharn. 1084. προστρέχει τις in libro Ravennate in προστρέχεις coaluit.

250. τουτῳὶ] τουτοὶ Aug.

252. τί οὖν λάβω; Mnesilocho recte tribuit Bentleius, Euripidi libri.

254. ΕΥΡΙΠ.] Corrige ΜΝΗΣΙΛ. cum Bentleio.

255. ΑΓΑΘΩΝ] Deleatur.

260. ἆρ' Kusterus. ἦρ' Aug. Junt. In R. est ἦρ' ἁρμόσῃ. Conf. ad Pac. 114.

261. ἔγκυκλον] Ex hoc loco manifestum est ἔγκυκλον fuisse vestimentum exterius, ἐπίβλημα: κροκωτὸν vero, interius, ἔνδυμα. Crocotam jam induerat Mnesilochus, cui supra v. 253. dixit Agatho, τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Vestimentorum omnium ultimum, quod aliis superinjiciebatur, erat ἔγκυκλον, *palla*. Hoc liquet etiam e loco infra 499. ubi dicitur mulier expanso *encyclo* elabentis e conclavi mœchi fugam texisse.

Falsum est igitur, quod Eustathius in Iliad. p. 976. e Pausania tradit: φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι ἔγκυκλον περιπόρφυρον ἱμάτιον, καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἴτε τὸ ἔνδυμα. λέγεται δὲ, φησὶν, ὑπ' ἐνίων ἐπιγονατὶς, διότι μέχρι γονάτων διήκει. Verum est quod tradit Suidas, ad hunc locum respiciens in ἔγκυκλον. καὶ δῆλον, ὡς τὸ μὲν ἔγκυκλόν ἐστιν ἱμάτιον· ὁ δὲ κροκωτὸς ἔνδυμα. — BRUNCK.

λάβ' Kusterus. λάμβαν' libri et Suidas in ἔγκυκλον.

263. χαλαρὰ — φορῶν] Hæc in editionibus veteribus Agathoni tribuuntur, Euripidi in editione Brunckii, unde hæc personæ nota in mea remansit. Totum versum Mnesilochi esse jam Reiskius animadverterat. Et sic haud dubie scholiasta, qui ad χαλαρά annotavit, χαῦνα· διαβάλλει δὲ πάλιν τὸν 'Αγάθωνα ὡς χαῦνον. Versum 264. Agathoni continuant editiones veteres, 265. autem Mnesilocho tribuunt. Correxit Brunckius ex cod. Aug. in quo lineola est ante σύ.

γοῦν R. a m. sec. et Suidas in χαλαρά. γ' οὖν Aug. γ' οὐ R. a pr. m. et Junt.

χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν] Recte Bisetus obscenitatem hic latere suspicatur. Scommate offensus Agathon a scena discedit. DOBRÆUS.

265. ἐσκυκλησάτω] Libri εἰσκυκλησάτω. Vid. ad v. 96.

267. τό γ' Kusterus. Libri τόδ'.

272. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός] Euripidis in Melanippa versus fuit ὄμνυμι δ' ἱρὸν αἰθέρ' οἴκησιν Διός. Vid. Ran. 100.

273. 'Ιπποκράτους] Vid. ad Nub. 1001. Libri ὑποκράτους. Correctum ex scholiasta.

274. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς] Euripides Med. 746. ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' 'Ηλιον πατρὸς τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος. BERG.

276. Respicit ad versum Euripidis Hippol. 612. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quem iterum ridet Ran. 1471.

277. In parepigraphe post hunc versum verba ἱερὸν ὠθεῖται significant scenæ conspectum mutari, et machinarum ope, ut apud nos fieri solet, templum propelli, seu novum scenæ apparatum templi speciem exhibere. BRUNCK. Parepigraphe in R. Aug. Junt. est ὀλολύζουσί τε ἱερὸν ὠθεῖται. τε recte in γυ-

ναῖκες mutatum. Scholiasta, *παρεπιγραφή. ἐκκυκλεῖται ἐπὶ τὸ ἔξω τὸ Θεσμοφόριον.*

277. *σημεῖον*] Scholiasta, *ὅτε ἔμελλε γίνεσθαι ἐκκλησία, σημεῖον ἐτίθετο.* Conf. ad Vesp. 690.

279. et seqq. Imitatur Mnesilochus vocem muliebrem.

280. *θᾶσαι*] Scribebatur *θέασαι.* Vid. ad Pac. 906.

281. *ἀνέρχεθ' ὑπὸ*] Recte Reiskius *ἀνέρχεται* corrigere videtur.

283. *ἀγαθῇ τύχῃ*] Alibi (Av. 436. Eccles. 131.) *τύχἀγαθῇ* dixit, quod in Av. 675. ex Ravennate libro restitui pro vulgato illic *ἀγαθῇ τύχῃ.* Utrumque ab Atticis dici, *ἀγαθὴ τύχη* et *τύχη ἀγαθή*, annotavit Helladius apud Photium Bibl. p. 529, 34.

καὶ πάλιν Bentleius. *καὶ* om. libri.

285. *τὸ πόπανον ὅπως*] De dipodia ex tribracho et anapæsto composita dictum ad Acharn. 47. Hoc tamen loco probabilis est conjectura Hermanni, qui articulum delet. Porsonus *τὰ πόπαν', ὅπως.*

287. *πολλὰ πολλάκις μέ σοι θύειν*] In precibus utuntur infinitivo, ut in Electra Euripidis v. 805. *νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν, καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμὴν, πράσσοντας ὡς νῦν, τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς.* Et apud comicum n Ranis v. 907. *Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα, εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.* BERG.

288. *μάλλὰ*] Libri *μὴ ἀλλά.*

289. *θυγατέρα*] *θυγατέραν* R. Ita idem alibi *Δήμητραν* pro *Δήμητρα.*

χοῖρον] Scholiasta, *ὡς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ κατ' ἐπίκλησιν οὕτω καλουμένης, οἷον βοίδιον ἢ χρυσίον ἢ μύρτον* (potius *μύρτιον*). *ἴσως δὲ τὸ αἰδοῖον τὸ γυναικεῖον αἰνίττεται.* Vesp. 573. *εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.*

291. *ποσθαλίσκον*] Libri *πρὸς θάλῃκον.* Scholiasta, *τὸν παιδαρίσκον. ἴσως δὲ παρὰ τὴν πόσθην αὐτὸ συνέθηκεν.* (alius scholiasta, *ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ τὸν νοῦν μου ποίησον.*) Hæc qui scripsit non *πρὸς θ* — legit, sed vocabulum a *πόσθη* ductum. Quo indicio restitui *ποσθαλίσκον*, vocabulum eodem modo quo *κωραλίσκος* formatum, cui accommodatissima est interpretatio illa *τὸν παιδαρίσκον.* Similiter Photius p. 445, 4. *πόσθων* (quo utitur Aristoph. Pac. 1300.): *κυρίως λέγεται παιδάριον· οὕτως*

γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοίου· πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. Nec tamen hoc ipsum legisse videtur scholiasta, sed corruptum ποσθάληκον. Nam ποσθαλίσκον si legisset, vix dixisset συνέθηκεν. Ceterum ποσθαλίσκον sine articulo positum, quia instar nominis proprii est.

295. Persona est κήρυξ. Feminino nomine melius indigetata fuisset κηρύκαινα. Nam præconis officio fungitur hic mulier. [Scholiasta, γυνὴ μιμουμένη κήρυκα.] Quippe sacris illis vir nullus intererat. Quæ sequuntur autem preces et imprecationes, facete ritus adumbrant, qui in populi concionibus observabantur, de quibus videndus Sam. Petitus Leg. Att. p. 288. BRUNCK. Conf. Schoemann. de comitiis Athen. p. 93. plagula G.

εὐφημία 'στω] Libri utrobique εὐφημί' ἔστω.

299. Καλλιγενείᾳ] Scholiasta, δαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν. Vid. Wyttenbach. ad Plut. Mor. vol. 7. p. 69.

300. κουροτρόφῳ] De hoc epitheto Terræ vid. Spanhem. ad Callim. h. in Del. 2. KUST. Articulum ante Γῇ delet Reiskius, et recte fortasse. Dobræo τῇ Γῇ delendum videbatur. Scholiasta, εἴτε τῇ Γῇ εἴτε τῇ Ἑστίᾳ, ὁμοίως πρὸ τοῦ Διὸς θύουσιν αὐτῇ. Qui Dobræi conjecturam confirmare videri potest.

306. τήν τ' Junt. τὴν Aug. et a pr. m. R. καὶ τὴν a m. sec. R.

307. τὸν Ἀθηναίων] Libri τῶν Ἀθηναίων.

310. ὑμῖν] ἡμῖν Aug. hic et v. 350.

311. τἀγαθά] Fortasse πολλὰ κἀγαθά ut v. 351.

312. 313. δεχόμεθα — λιτόμεθα] Scribebatur δεχόμεσθα — λιτόμεσθα. δεχόμεσθα in εὐχόμεσθα mutatum in editione Veneta a. 1538. Quod codicis Aug. auctoritate confirmari ait Brunckius.

315. χρυσολύρα] Sic εὐλύρας dicitur Apollo infra v. 969. BERG.

318. πόλιν in libris in versum proximum est translatum.

319. οἰκοῦσα] ἔχουσα Dobræus: ut respiciatur ad cognomen Minervæ πολιούχου.

320. θηροφόνη, qua forma Theognis utitur v. 11, restituit Hermannus. Libri θηροφόνε.

325. *εἰναλίου*] Libri *ἐναλίου*: quod in quibusdam editionibus in *ἐνάλιοι* mutatum.

327. *φόρμιγξ*] Scholiasta, *ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος*.

ἀχήσειεν] *ἰαχήσειεν* R. *ἰσχύσειεν* Aug. *ἰσχήσειεν* Junt. ex quo editores *ἠχήσειεν* fecerunt, quum *ἀχήσειεν* deberent: quæ forma verbi etiam apud tragicos non raro in *ἰαχ*— est depravata. *ἀχήσαμεν* pro *ἰαχήσαμεν* restitui Ran. 217.

329. *Ἀθηνῶν*] Legebatur *Ἀθηναίων*. Qui frequentissimus est error librariorum. Conf. ad Eq. 159.

331. ΚΗΡΥΞ] Vid. ad v. 295.

334. *τοῖς τ'*] *καὶ τοῖς* R. Aug. Junt. Correctum in ed. Brubachii.

337. *Μήδοις*] Persis, communibus Græcorum hostibus. *τ'* om. Aug. Junt.

338. *ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ, ἢ τὸν τύραννον συγκατάγειν*] Scholiasta, *ἐκ τῆς κατάρας τῆς ἐπὶ τοῖς Πεισιστρατίδαις γενομένης ταῦτα παρέμιξεν*. "Vide legem Solonis ap. Andocidem p. 13, "12." DOBRÆUS.

340. *κατεῖπεν, ἢ* Bentleius. Libri *κατεῖπέν τις ἢ*.

341. *ἐνετρύλισεν*] *ἐνετρύλλισεν* libri et Suidas in h. v. Zonaras vol. 1. p. 745. (ubi *ἐνετρύλλησεν*) et grammaticus in Mingarelli catal. codd. Nanian. p. 493.

344. *ἂν*] *ἃ ἂν* libri.

346. *ἑταίρα*] *ἑτέρα* et, ut videtur, *ἑταίρας* variæ lectiones scholiastæ.

349. *κῳκίαν* Brunckius. Libri *κοικίαν*.

350. *ὑμῖν*] *ἡμῖν* Aug. ut v. 310.

352. *ξυνευχόμεσθα* Bothius. Libri *ξυνευχόμεθα*.

354. *εὔγματ' ἐκγενέσθαι*] Legebatur *εὔγματα γενέσθαι*.

355. *ὅσαις* R. et scholiasta. *ὅσαι* Aug. Junt.

356. *λεγούσαις*] Corrigendum *λεγούσας* ex scholiasta.

358. *ἐξαπατῶσιν*] Libri *ἐξαπατῶσι*.

360. *οὕνεκ'* restitutum ex v. 366. Libri *ἕνεκ'*.

364. *λέγουσ'*] *λέγουσιν* R. Aug. Junt. et Suidas in *ἀπόρρητα*.

366. 367. Versus interpolati. *οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ* ex v. 360. temere illatum esse animadvertit Dobræus. Nec sequentia *ἀσεβοῦσιν ἀδικοῦσίν τε τὴν* | *πόλιν* (nam sic libri) hoc modo scripta ab Aristophane videntur. Post *χώρας* plura exciderunt, in quibus apodosis fuit ad illud *ὁπόσαι δὲ* v. 356. Proxima *ἀλλ' ὦ παγκρατὲς* exitus sunt versus iambici dimetri.

372. ΚΗΡΥΞ] Vid. ad v. 295.

373. Τιμόκλει' ἐπεστάτει] Nota formulam ordinariam, quæ plebiscitis vel decretis publicis apud Athenienses præmitti solebat. Sic Lucianus in Deor. Concil. p. 715. ed. Amstel. ubi deorum decretum recitatur: ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπε. Imitatur nimirum formulam apud Athenienses in decretis faciendis receptam. Apud Thucydidem 4, 118. ubi formula fœderis inter Athenienses et Lacedæmonios initi exhibetur: Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε. Plura exempla apud eundem Thucydidem, Demosthenem et alios occurrunt. KUST.

375. τῇ μέσῃ τῶν Θεσμοφορίων] Vid. ad v. 80.

376. ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολῇ] Tertius festi dies appellabatur νηστεία: hunc totum in templo jejunio transigebant, ob eamque causam eum diem concioni præstituerant, quo otium sibi non defuturum sciebant, nec futurum quicquam in mora, quin de Euripidis ultione deliberarent. BRUNCK.

377. χρηματίζειν] Suidas, χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. Vide de hoc usu verbi Schneider. ad Xenoph. de rep. Athen. 3, 1.

380. τόνδε] δεικτικῶς. Subauditur στέφανον. Pertinet hoc ad populi concionum ritum, in quibus oratores coronati verba faciebant. Conc. 130.

Τίς ἀγορεύειν βούλεται; —
Ἐγώ. — Περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ 'γαθῇ.
147. Ἔσθ' ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν; — Ἐγώ. —
Ἴθι δὴ στεφανοῦ.
163. φέρε τὸν στέφανον. ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.

moxque v. 171. eadem qua hic ellipsi,

αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα.

Confer Av. 463. BRUNCK.

πρῶτον] πρότερον Suidas in περίθου.

381. Huic versui lineola præfixa in Aug. σίγα σιώπα præconi, reliqua alii mulieri tribuit Dobræus.

382. μακρὰν] Intellige ῥῆσιν. Acharn. 415. δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν. BERG.

389. ἐπισμῇ] Vide Suidam in hac voce et Hesych. in ἐπισμή-

χει. Bene interpretantur ἐπιτρίβει: sed nescio an huic interpretationi melius congrueret ἡμῖν quam ἡμᾶς. Equit. 5.

πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

Ob literarum compendia quibus utebantur librarii sæpe commutati hujus pronominis casus. Vide infra ad 571. BRUNCK.

390. ἔμβραχυ] Cod. Aug. et Juntina male ἐν βραχύ. Vide Hesychii interpretes ad ἐμβραχεῖ et Ruhnkenium ad Timæum v. ἔμβραχυ. Occurrit hoc adverbium rursus Vesp. 1120. BRUNCK. ἔμβραχυ Suidas in h. v. et scholiasta Platonis p. 88. ed. Ruhnk. Restitui rectum accentum ex R, qui ἐνβραχύ. Vid. ad l. Vesp.

391. τραγῳδοὶ καὶ χοροὶ] τραγῳδία καὶ χοροὶ Suidas in οἰνοπίπας. τραγῳδικοὶ χοροὶ scholiasta Platonis.

392. τὰς μυχοτρόπους, id est, Kustero interprete, *clandestinis moribus præditas*, *subdolas*, *fallaces*. Sed nusquam vox ista exstat, nec alia nititur fide quam librarii errore. In cod. scriptum μΰχοτρόπους: in Juntina [et R.] μυχοτρόπους. υ et οι eodem efferebantur sono; inde tot horum elementorum permutationes, vocumque depravationes. Geminum exemplum vide infra 501. Mendam sustulit Zanettus hoc loco, reponendo μοιχοτρόπους, quæ vera scriptura est, confirmata a Suida in οἰνοπίπας. Operæ pretium est integram hujus observationem e variis grammaticorum veterum ad hanc fabulam scholiis excerptam legere. Οἰνοπίπας, τὰς τοὺς οἴνους περισκοπούσας, ὡς Ὅμηρος παρθενοπίπας (Ἰλ. λ, 385.) Ἀριστοφάνης φησί·

ποῦ δ' οὐχὶ —

*　*　*　*　*　*　*

τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας —

ὁ μὲν οὖν Σύμμαχός φησι παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον. ἐγὼ δ' οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν φωνῆς λεγόμενον. ἄμεινον οὖν, ὥσπερ παιδοπίπας λέγεται, οὕτω καὶ οἰνοπίπας. οἰνοπίπας οὖν ἀντὶ τοῦ μέθυσος· παρὰ τὸ πιπίζειν, ὅ ἐστι μυζεῖν, ἢ μυζᾷν. Vides de lectione consensisse veteres criticos, de illius interpretatione in diversa abiisse. Licet πιπίζειν Atticis fere nihil aliud significaverit quam *pipiare*, verbo ad imitationem avium quarumdam vocis effícto, potuit tamen Aristophanes nomine οἰνοπίπης uti, derivato ab eodem verbo significante ποτίζειν, seu μυζεῖν. Glos-

sarium vetus: *ἐκπιπίζει, exsugit:* vide Hesychium in *πιπίζειν*. Derivationi ab *ὀπιπτεύω,* unde est Homericum *παρθενοπίπης,* favet comici locus in Lys. 426.

ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν.

Cod. Aug. et editt. omnes *οἰνοπότιδας,* quod mihi nunc, ut olim Kustero, e glossa subornatum videtur. Etsi mihi primum valde arrideret *οἰνοπίπας,* quin illud vulgato præferrem, obstitit H. Stephani judicium Thes. T. 2. p. 1243. tum quia Eustathius qui bis aut ter ex Eq. 407. notat nomen *πυρροπίπης,* istius *οἰνοπίπης* non meminit, quod non prætermissurus fuisse videbatur, si illud in comico legisset. Sed fateor parum momenti his rationibus inesse, quas prægravat veterum criticorum auctoritas, quos e Suida constat non aliter hoc loco legisse, quam *οἰνοπίπας.* Hoc itaque et *μοιχοτρόπους* lectorem reponere velim. Confer notam infra 432. BRUNCK. Restitui *μοιχοτρόπους* ex Suida. Qui quæ de vocabulo *οἰνοπίπας* annotavit, ex scholiis ad hunc locum sunt excerpta, in quibus annotatum est pleraque apographa *οἰνοπίπους* habere. Ego quum nec *οἰνοπίπας* nec *οἰνοπίπους* genere feminino dicturum fuisse censeam Aristophanem, retinui librorum scripturam *οἰνοπότιδας,* quam qui posuit, recte videtur correxisse antiquorum codicum vitium *οἰνοπίπας.* Apud Suidam in capite glossæ codex Parisinus A. *οἰνοπίτας.* Pro *ἀνδρεραστρίας* in libris Aristophanis et Suidæ codice modo memorato scriptum est *ἀνδρεαστρίας. ἀνδρεράστριαν* ex Aristophane memorat Pollux 3, 70.

395. *ἰκρίων*] Scholiasta, *ὡς ἔτι ἰκρίων ὄντων ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ ξύλων καθημένων. πρὶν γὰρ γενέσθαι τὸ θέατρον, ξύλα ἐδέσμευον καὶ οὕτως ἐθεώρουν.*

396. *ὑποβλέπουσ'*] *ἀποβλέπουσ'* Suidas in *ἰκρία.*

398. *ὥσπερ*] Malim *ὥνπερ.* KUST. Recte ut videtur.

400. *γε* a Kustero additum. Nunc præfero Dobræi emendationem *ἐάν τις καὶ πλέκῃ.*

403. *ἀνὴρ*] *ἀνὴρ* libri.

404. *τῷ Κορινθίῳ ξένῳ*] Irrisio est Euripidis Stheneboeæ, cujus fragmentum quo respexit comicus servavit Athen. p. 427. E. *Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας φησὶν, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι·*

πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ. BRUNCK.

405. ἀδελφὸς] ἀδελφὸς libri.

407. ὑποβαλέσθαι] Conf. v. 340. 502.—516. BERG.

409. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

413. Euripidis versus e Phœnice apud Stobæum Floril. 71, 1.

414. διὰ τοῦτον] Sic bene Aug. [et R.] *propter hunc Euripidem, per hunc, hujus opera.* Frequens apud comicum hæc significatio præpositionis διά. Vide infra 864. Vulgo διὰ τοῦτο. BRUNCK.

415. σφραγῖδας ἐπιβάλλουσι] Observa, interiorem ædium partem apud Athenienses, quæ gynæconitis appellabatur, non solum obserari, sed etiam obsignari solitam fuisse. Quæ enim diligentius asservare volebant veteres, iis sigilla appendere solebant, ut docuit Menagius ad Diog. L. 4, 59. KUST.

καὶ μοχλοὺς] Euripides de asservandis diligenter mulieribus in Andromache v. 950. *πρὸς τάδ' εὖ φυλάσσετε κλείθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας.* Quem locum præ oculis habuisse videtur comicus: nam et ibi mox sequitur v. 955. *συγγνωστὰ μὲν οὖν σοι τάδε·* ut hic apud comicum v. 418. *καὶ ταῦτα μὲν ξυγγνωστά.* BERG. Menander apud Stobæum Floril. 74, 27. *ὅστις δὲ μοχλοῖς* (scrib. *μοχλοῖς δὲ*) *καὶ διὰ σφραγισμάτων | σώζει δάμαρτα —.*

416. Μολοττικοὺς — κύνας] Euripides Hippol. 644. *χρῆν δ' ἐς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν, | ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη | θηρῶν, ἵν' εἶχον μήτε προσφωνεῖν τινα | μήτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι πάλιν.*

417. μορμολυκεῖα] Vulgo *μορμολύκεια.* Correxi ex Etym. M. p. 590, 52.

μοιχοῖς] *μυχοῖς* R. Eadem corruptela v. 392. 501.

419. ταμιεύεσθαι] Corrigendum *ταμιεῦσαι καὶ* cum Reiskio. Præterea quum parum apte huic loco adhibiti sint dativi, scribendum *αὐτὰς ταμιεῦσαι καὶ προαιρούσας —.* Simili corruptela Equitum v. 1312. liberavit Reiskius.

προαιρούσαις] De significatione verbi *προαιρεῖν, e penu aliquid promere,* vide Casaubonum ad Theophrasti Charact. cap. *περὶ ἀγροικίας.* KUST.

λαβεῖν] λαθεῖν Scaliger. λαβεῖν legit scholiasta.

421. De ratione serarum, pessulorum, clavium quibus ute-

bantur veteres, videndus Salmasius in Plinianis p. 649. seqq. Laconicæ clavis mentio etiam apud Plautum Most. 1, 57.

clavim mi harunce ædium Laconicam
Jam jube efferri intus: hasce ego ædes occludam hinc foris.

BRUNCK. Vid. schol.

425. *δακτύλιον, anulum signatorium.* Viris, etiamsi clave Laconica cellæ fores occlusissent, metuendum erat, ne qualicunque artificio mulieres claustra reserarent, quod difficile non erat, pro rudi serarum illo ævo fabrica: idcirco ne sibi imprudentibus fraudem illæ facerent, cellæ ostium obsignabant, imposita cera, *ῥύπῳ*, impressoque ceræ anuli sui signo. Vide Lys. 1195. Sed cautelam hanc etiam irritam reddebat mulierum calliditas. Quippe tribus obolis, id est, vilissimo pretio, unaquæque sibi comparabat anulum eodem insculptum signo, quo mariti anulus, ejusque ope, postquam in penum ingressa quæcunque libuisset suffurata esset, idem reponebat signaculum, ita ut a marito fraudis argui non posset. At vero queritur mulier nostra, sibi nullam amplius relictam esse rationem latenter et impune in penum se penetrandi, postquam viros docuit Euripides ceram obsignare, non, ut antea, anulo, sed ligno a teredinibus pertuso, cujusmodi sigilla singuli appensa gestabant. Nam signacula illa mulieres imitari non poterant, quum foraminum in ligno modum et dispositionem non cognoscerent; et nisi unaquæque eodem ligni frusto potiretur, quo maritus ceram signarat, nulla alia fraude furta celare potis erat. Hic est hujus loci sensus, unde liquet Berglerum male *δακτύλιον* interpretari *clavem annulatam:* nec melius, quod sane miror, Salmasium hoc nomine intelligere *ferreum digitulum*, seu instrumentum illi simile quod nos vernacula lingua *un rossignol* appellamus. Alludit autem comicus ad Euripidis drama quod non exstat. BRUNCK.

426. *οἰκότριψ*] Hoc loco active: *pernicies domuum, ὁ ἐκτρίβων τοὺς οἴκους.* Sic *οἰκοτρίβης δαπάνη, sumtus rem domesticam proterens sive perdens*, in carmine Critiæ apud Athenæum p. 432. Alias, ut notum, *οἰκότριψ* est *vernula, famulus* qui quasi *teritur* in opere domestico faciendo, ut aliquod instrumentum. BERG.

427. *θριπήδεστα*] Lycophron v. 508. *τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων σφραγὶς δοκεύσει.* ad quem locum Joh. Tzetzes

notat, veteres adhibuisse ligna vermibus corrosa pro sigillis; quod testatur etiam Pausanias apud Eustathium p. 1403. Hæc ex notis Kusteri ad Suidam. Est autem θριπήδεστος a θρὶψ *teredo* et ἔδω *edo*, unde ἐδηδεσμένος. Sic τόξα θριπήδεστα *arcus a vermibus corrosos* dixit Synesius epist. 104. Sed ibi legitur θριπηδέστατα, quod et ipsum tamen non inusitatum videtur ex Luciano in Lexiphane. BERG. θριπήδεστα sine elisione R. Aug. Junt. θριπηδέστατα Suidas in h. v. et in κακοηθέστατα et Λακωνικαὶ κλεῖδες, et fortasse ex hoc loco Photius p. 95, 7. "Aristophanis locum interpretari Hesychius videtur in voce "θριπόβρωτος, ubi ait: οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο ξύλοις "ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις, κατασημαινόμενοι, ὁπότε βούλοιντο. Φι- "λοστέφανος δέ φησι, πρῶτον Ἡρακλέα χρήσασθαι." SCHNEIDER. ad Theophrast. vol. 3. p. 415.

432. τῆς γραμματέως] Ad hunc locum respexit Pollux 4, 19. Ἀριστοφάνης δὲ παίζει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, λέγων ἡ γραμματεύς. Comicum hoc est et facetum. Sic alibi, in serio etiam, immo tragico sermone, substantiva masculina feminis tribuuntur. Helena in cognomine Euripidis dramate v. 288. ait:

μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονεὺς αὐτῆς ἐγώ.

Confer quæ notavi ad Æsch. s. Th. 226. BRUNCK. Conf. Schoemann. de comitiis Athen. p. 118. Adde τὴν ῥήτορα, quod Photius p. 486, 24. ex Aristophane memorat.

434. οὔπω] Legebatur οὐπώποτε.

436. Vitiosa est scriptura librorum δεινότερον, nec satis certum videtur quod reposui δεινότερα.

437. πάσας δ' εἰδέας (ἰδέας Suidas in ἐβάστασεν) ἐξήτασεν, | πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ, πυκνῶς τε] Versus turpiter interpolati, in quibus vix unum alterumve verbum est quod ab Aristophane scriptum videatur. Duo dimetros trochaicos positos a poeta fuisse ex versibus antistrophicis intelligitur, qui servati sunt integerrimi.

440. αὐτὴν Scaliger. Libri αὐτῆς.

441. Ξενοκλέης Bentleius. Libri Ξενοκλῆς.

443. ἕνεκα καὐτὴ Porsonus. Libri ἕνεκ' αὐτή.

446. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

448. στεφανηπλοκοῦσ'] De hoc verbo dixit Lobeck. ad Phrynich. p. 650.

ἐν ταῖς μυρρίναις] Vide notam ad Lysistr. 557. BRUNCK.

449. Afferunt hunc versum scholiasta Platonis p. 85. ed. Ruhnk. et Suidas in *τέως*.

451. Vide Bellerophontis fragm. 25. in Musgravii Euripide, et quæ notavit vir excellens ad Sisyphi fragm. 1. Fueritne Euripides atheus, anne, non quæro. Aliud quid dicam, quod certum mihi videtur. Si capitale crimen ei, ut Socrati, fuisset intentatum, nihil causæ est, quin credam, exstiturum fuisse male feriatum aliquem anilium fabularum consarcinatorem, qui memoriæ prodidisset, Aristophanem ab inimicis Euripidis pretio subornatum fuisse, ut eum in scena impietatis reum ageret. BRUNCK.

456. *τοῖς* additum ex Plutarchi Mor. p. 853. et Gellio N. A. 15, 20.

τραφείς] Nam matrem habebat olerum venditricem.

458. *συνθηματιαίους*] Id est coronas locatitias, sive quas alter faciendas locaverat, certa mercede promissa. Vid. Athen. 15. p. 680 c. et Pollucem 7, 200. KUST.

461. *κἀστωμύλατο*] Legebatur *κατεστωμύλατο*. Correxi in editione a. 1825.

462. *ἄκαιρα*] *ἄκερα* R. Aug. Junt.

463. *πολύπλοκον*] Lectio suspecta propter syllabam secundam productam.

νόημ' Aug. *νόημα* R. Junt.

465. *ὕβρεος*] Scribebatur *ὕβρεως*.

466. Mnesilochus mulierem habitu simulans incipit defensionem Euripidis. BERG.

467. *ἀκουούσας*] *ἀκουούσαις* R. Aug. Junt. Correctum in aliis editionibus.

469. *ὀναίμην* Suidas in h. v. Libri *ὀνοίμην*. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 13.

470. *εἰ μὴ μαίνομαι*] Plato Protag. p. 349. e. *κάλλιστον μὲν οὖν, ἔφη, εἰ μὴ μαίνομαί γε.*

471. *ἀλλήλαισι* Brunckius. Libri *ἀλλήλοισι*.

472. *ἐκφορὰ* Valckenarius ad Eurip. Hippol. 294. Libri *ἔκφορος*.

473. *τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα; ταῦτα* construendum cum *αἰτιώμεθα*, ut in simili versu Acharn. 514.

τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;

Participium ἔχουσαι abundare videtur: sed est ἰδίωμα Attici sermonis, hypallage participii et verbi, sic resolvenda: τί ταῦτα ὑπάρχομεν ἐκεῖνον αἰτιώμεναι; formulam illustrat Kœnius ad Corinthum p. 63. Exempla apud Atticos poetas passim obvia. Infra 852. Ran. 202. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. Av. 341. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων κάρτα. Conc. 853. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων; 1151. τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. 131. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; 509. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; BRUNCK. Scribendum ἔχουσ' ἐκεῖνον: nisi, quod probabilius videtur, versum aliquem Euripidis imitatur. Vulgatam scripturam citat Suidas in τί ταῦτα.

474. εἰ] ἢ R. Aug. Junt.

476. μἄλλην] Libri μὴ ἄλλην.

477. πολλὰ δεῖν'· ἐκεῖνο] πόλλ' ἐκεῖνο libri. δεῖνα πόλλ' Bentleius. Meliore verborum ordine πολλὰ δεῖν' Dawesius.

478. ᾗ] Scribebatur ἦν.

479. καθεῦδεν Brunckius καθεύδειν R. Aug. Junt. 'κάθευδεν editio Veneta a. 1538.

οὖσαν ἐπτέτιν] Cod. Aug. [et R.] et vett. editt. male ἐπτέτιν οὖσαν. Ad metri legem Kusterus voces transposuit. In cod. scriptum διεκόρευσεν. Pollux 3, 42. hunc locum citans habet διεκόρησεν. Hac forma utitur Lucianus cum alibi, tum in Dial. Neptuni et Enipei vol. 1. p. 320. ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα. Illa vero in dialogis meretriciis vol. 3. p. 309. τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην. Confer notam ad v. 760. BRUNCK.

481. μου 'κνυεν] A κνύειν est κνῦμα: qua voce usus est Eccles. v. 36. κνύειν nimirum est, *januam unguibus leniter scalpere* (non *pultare*, ut quidam male), quod amantes facere solebant, noctu ædes amicarum clam ingressuri. KUST.

481. ἐλθὼν] ἕλκων Eustathius p. 1746, 4.

486. ἔτριβεν] Scribendum ἔτριβε, ut Suidas in σφάκον.

ἄννηθον] Libri et Suidas ἄνηθον. De quo dixi ad Nub. 982.

σφάκον] Vid. Schneider. ad Theophrast. vol. 3. p. 460.

487. καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ] Plautus Curcul. 1, 3.

Placide egredere, et sonitum prohibe forum, et crepitum cardinum,
Ne quod hic agimus herus percipiat fieri, mea Planesium.
Mane, suffundam aquulam. BRUNCK.

488. *ἠρειδόμην*] Ita in Ecclesiaz. v. 615, *πῶς οὖν εἰ πάντες ἴασιν ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν καὶ ζητοῦσιν ἐρείδειν;* BERG. *ἐρειδόμην* R. Aug. Junt.

489. *παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ*] Hesychius, *Ἀγυιεύς: ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος.* Ad quam glossam vide interpretes. BRUNCK. Vid. Steph. Byz. in *Ἀγυιά*.

κύβδ'] Statum et habitum mulieris exprimit se componentis, ut ab amatore iniri possit: idem schema designat quod innuitur Lys. 231. *κύνδ'* Junt. BRUNCK. *κύβδ'*. R. Aug.

491. *κωρεωκόμων*] De hac forma non debebat dubitare Lobeck. ad Phrynich. p. 696.

493. *ληκώμεθα*] Sic apud Suidam legitur v. *ληκώμεθα*, cujus glossæ sunt *κινώμεθα* et *βινώμεθα*. Illud est in cod. Aug. et vett. editt. hoc in recentioribus, nescio quo auctore. Vide Piersonum ad Mœrim p. 6. cui laus debetur deprehensæ apud Suidam istius lectionis. Hesych. *ληκῶ, τὸ μόριον. ληκᾶσθαι, περαίνεσθαι.* Ejusdem est originis verbum *λαικάζειν*, quod legitur supra 57. et Eq. 167. *ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις* [*λαικάσει*]. BRUNCK. *ληκώμεθα* a pr. m. R. *κινώμεθα* a correctore.

494. *σκορόδια μασώμεσθ', ἵνα | ὀσφραινόμενος*] Sic mutavi scripturam librorum *σκορόδια μασώμεθα | ἵν' ὀσφραινόμενος*, conjectura, ut nunc sentio, minus probabili. Scribendum cum Bentleio *σκόροδα διαμασώμεθα, | ἵν' ὀσφρόμενος —*. Sic *ὀσφρόμενος* in *ὀσφραινόμενος* corruptum Vesp. 792.

σκόροδα] Postquam amator mane abierat, tum mandebat allia mulier, ut halitu nocturni furti suspicionem amoveret. Vide quo argumento Praxagora evincat se noctu cum mœcho non fuisse, Conc. 524. BRUNCK. Sic in Symposio Xenophontis, quum Niceratus cepas vellet comedere, unus ex convivis inquit: *ὦ ἄνδρες, ὁ Νικήρατος κρομμύων ὄζων ἐπιθυμεῖ οἴκαδε ἐλθεῖν, ἵνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ πιστεύῃ, μὴ διανοηθῆναι μηδένα ἂν φιλῆσαι αὐτόν.* BERG. Conf. Lys. 798.

495. *ἀνὴρ*] *ἀνὴρ* libri.

τείχους Bentleius. Libri *τοῦ τείχους*.

500. *ὑπ' αὐγὰς*] Timæus Lex. Plat. p. 264. *ὑπ' αὐγάς: ὑπὸ τὸν ὄρθρον, ἢ ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα.* ubi Ruhnkenius et Hemsterhusius plurima attulerunt locutionis usitatissimæ exempla. Ejusmodi loci recordatus librarius aliquis *ὑπ' αὐγὰς* vitiato metro intulit Aristophani, qui vix dubitari potest quin *ὑπ' ὄρθρον*

scripserit. Neque enim de ὑπαυγές cogitari potest, quod Bentleio in mentem venit. Scripturam vulgatam imperite defendit scholiasta, ὅτι καὶ συστολαῖς βιαίοις χρῶνται καὶ ἐκτάσεσι· καὶ ἄνω (v. 176.), ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον ἀλλ' εἰπεῖν βούλομαι. quæ sic sunt corrigenda, ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον ἅ μ' εἰπεῖν. λέγε. Nam ita in libro suo scriptum invenisse videtur scholiasta pro ἅ μ' εἰπεῖν: quo factum ut ἅ produci putaret. Similis imperitiæ documentum edidit scholiasta Vesp. 902. codicis sui vitio deceptus.

501. μοιχὸν] Libri μυχόν. Correctum in editione Frobenii.

504. ὠκυτόκι'] Libri ὠκυτόκεια. Correctum ex Polluce 2, 7.

505. ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον] Uti infantes olim in ollis exponi solebant, quod inde etiam ἐγχυτρίζειν vocabant, teste schol. Arist. ad Ran. v. 1221. et Suida v. ἐγχυτρίστριαι, sic in iisdem clam inferri solebant, quos mulieres sibi subjicere volebant: ut ex hoc loco patet. KUST.

506. κηρίῳ βεβυσμένον] Huc pertinet Hesychii glossa: κηρίῳ βύσασα. εἰς τὸ στόμα τῶν παίδων ἐτίθεσαν κηρίον, ὑπὲρ τοῦ μὴ βοᾶν, ὁπότε ὑποβάλλοιεν. BRUNCK. Similiter scholiasta.

509. χύτρας] Scholiasta, δέον εἰπεῖν "τὸ βρέφος τὸ ἦτρον τῆς "μήτρας ἐλάκτισεν," εἶπε τῆς χύτρας, ἐπειδὴ ἐν χύτρᾳ εἰσῆλθε τὸ παιδίον.

514. αὐτέκμαγμα R. αὔτ' ἔκμαγμα Aug. αὔτ' εἶγμα Junt. αὔτ' ἔκμαγμα legerunt Pollux 9, 131. Suidas in κύτταρον, λέων et πόσθιον, Eustathius p. 462, 39. 1857, 16.

515. ἅπαξ ἅπαντα R.

519. Imitatur locum Euripidis ex Telepho, εἶτα δὴ θυμούμεθα | παθόντες οὐδὲν μᾶλλον ἢ δεδρακότες.

527. ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη] Proverbiale est si eveniant inexspectata. Ovidius: *omnia jam fient fieri quæ posse negabam.* Macho apud Athen. 6. p. 246. νῦν πάντα, φησὶ, γίνεθ'· ἡ μὲν οὐ κύει, | ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν. BERG. Herodot. 4, 195, 37. 5, 9, 97. addit Dobræus.

528. ὑπὸ λίθῳ] Proverbium fuit ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος. Vide scolion apud Athen. 15. p. 695. BERG. Praxillæ tribuit scholiasta.

530. μὴ δάκῃ ῥήτωρ] Præter exspectationem pro σκορπίος dixit ῥήτωρ. Sic etiam συκοφάντου δῆγμα dixit in Pluto v. 886. BERG.

533. Ἄγραυλον] Sic etiam cod. Aug. [et R.] sed mendosa scriptura est: repone Ἄγλαυρον. Hesych. Ἄγλαυρος, θυγάτηρ Κέκροπος. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς καὶ ὀμνύουσι κατ' αὐτῆς. ἦν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. Ad quam glossam vide interpretes. Agraulos Cecropis uxor cum filia Aglauro sæpe confusa: proclivis error in duarum literarum transpositione. Vide Musgravium ad Eurip. Ion. 23. Per Aglauron Cecropis et Agrauli filiam jurabant Atticæ mulieres. Ovidius Metam. 2, 777.

Pars secreta domus ebore et testudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu, *Pandrose*, dextrum,
Aglauros lævum, medium possederat *Herse*.

Nomina sunt trium Cecropis et Agrauli filiarum, quas a matre Euripides appellat παρθένους Ἀγραυλίδας. Pausanias Attic. c. 18. ὑπὲρ δὲ τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, Ἀγλαύρου τέμενός ἐστιν. Ἀγλαύρῳ δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἕρσῃ καὶ Πανδρόσῳ, δοῦναι φασὶν Ἀθηνᾶν Ἐριχθόνιον, καθεῖσαν ἐς κιβωτὸν, ἀπειποῦσαν εἰς τὴν παρακαταθήκην μὴ πολυπραγμονεῖν. Πάνδροσον μὲν δὴ λέγουσι πιθέσθαι· τὰς δὲ δύο, ἀνοῖξαι γὰρ σφᾶς τὴν κιβωτὸν, μαίνεσθαί τε, ὡς εἶδον τὸν Ἐριχθόνιον, καὶ κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν μάλιστα ἀπότομον, αὐτὰς ῥίψαι. In Aglauri templo ephebi, postquam Lexiarchico inscripti fuerant, sacramentum dicebant, cujus formula legitur in Sam. Petiti Leg. Att. p. 231. Ut per Aglauron, ita etiam per illius sororem Pandroson jurabant Atticæ mulieres, quod constat e Lys. v. 439. νὴ τὴν Πάνδροσον — ad quem locum scholiastes: θυγατέρες Κέκροπος Πάνδροσος καὶ Ἀγραύλη. (scr. Ἄγλαυρος) ἐκ τῆς Πανδρόσου δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Πάνδροσος καλεῖται. BRUNCK. Vid schol.

536. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν] Schema est ἀνανταπόδοτον, de quo præter Kusterum ad Pluti v. 468. videndus Koenius ad Gregor. Cor. p. 19. BRUNCK. Vid. schol. Hom. Il. α, 137. PORSON.

μὴ, ἡμεῖς] Crasis insolentior. μὴ, αὗται | ἡμεῖς Porsonus.

537. τέφραν] Ad vulsuram utuntur cinere, ut pili firmius prehendi possint. Conf. Nub. 1082. BERG.

541. ἀσταὶ R. Aug. αὗται Junt.

546. ἐπίτηδες Kusterus. Libri ἐξεπίτηδες.

547. Πηνελόπην] Anapæstum in pede septimo, qui excusationem ab nomine proprio habet, notavit scholiasta.

548. ἐποίησ'] Libri ἐποίησεν. Correxit Bentleius.

553. πλείον' Bentleius. Libri πλεῖον.

555. πω addidi in editione a 1829. Ita in Lys. 355. est οὔπω τὸ μυριοστόν.

556. ἔπειτά γ'] Scribendum ἐπεὶ τόδ' cum Kustero.

557. ἔπειτα] ἐπεὶ R. et Aug., uterque a prima manu: ἔπειτα ab altera.

οἶνον R. a m. sec.: vulgo (et apud Suidam in σιφωνίζομεν) σῖτον, quod legit scholiasta, qui annotavit, κατεχρήσατο εἰποῦσα σιφωνίζομεν σῖτον· κυρίως γὰρ σιφωνίζειν τὸ τὰ ὑγρὰ ἀποσπᾷν. Eccles. 14. de lucerna, στοάς τε καρποῦ βακχίου τε νάματος | πλήρεις ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς.

σιφωνίζομεν τὸν οἶνον Kusterus. Vulgo ineptissime τὸν σῖτον. At in interpretatione nominis στλεγγίδας hærent viri docti, nec prorsus intelligunt quem strigil præbeat usum hauriendo e doliis vino. Sane στλεγγὶς ea sui parte qua stringit, cutemque abradit, instrumentum est huic fraudi haud apprime utile: sed pars illa stringens aptata erat manubrio satis longo et cavo, quo facile, tanquam siphone, mulieres uti poterant. Hoc primum: estque hæc interpretatio ita probabilis, ut, etiamsi nulla alia suppeteret, ab hoc στλεγγίδας suspicionem omnem vitii amoliri deberet. Sed præterea aliud quid hoc nomen significat, a sententia hujus loci minime alienum. Nempe fuit quoddam muliebre capitis ornamentum στλεγγὶς appellatum: aurea erat bractea, quæ facile in culmi formam cogi poterat, ut ea, tanquam fistula, mulieres vinum traherent. Hujus rei auctor est scholiastes comici ad Eq. 577. descriptus a Suida in στλεγγίς. Καλεῖται δὲ στλεγγὶς, καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. Quod vero addit, vel priorem nostram interpretationem stabilit, vel tertiæ fundamentum substernit: ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Si cui deinceps negotium facessat istud στλεγγίδας, haud sane erit, quia nesciet quid significare possit, sed quia dubius hærebit, quamnam e variis significationibus eligat. BRUNCK.

558. ἐξ Ἀπατουρίων] Vid. Acharn. 146.

559. φαμεν] Subauditur ἐξενεγκεῖν aut κλέψαι. Conf. Vesp. 362. Pac. 1152. BERG.

560. τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ] Anapæsti in pede quarto

positi etsi aliquot sunt exempla, hic tamen probabilior est Suidæ lectio (in κατεσπόδησε), ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει.

τῷ πελέκει] Scholiasta, τοῦτο δὲ διὰ τὴν Κλυταιμνήστραν.

563. Ἀχαρνικῇ] Scribendum ἀχαρνικῇ cum Dobræo.

ταυτὶ] ταῦτα Bentleius.

564. τῆς δούλης τεκούσης ἄρρεν', εἶτα σαυτῇ τοῦθ' ὑπεβάλου] Euripides Alcest. 638. οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα, καὶ κεκλημένη μήτηρ μ' ἔτικτε. δουλίου δ' ἀφ' αἵματος μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα. BERG.

567. ἐκποκιῶ] ἐκτιλῶ interpretatur Hesychius.

οὐ δὴ Bothius. Libri οὐδέ.

570. χεσεῖν aoristi secundi esse infinitivum, cum πεσεῖν comparandum, monet grammaticus in Crameri Anecd. vol. 1. p. 176, 24. ὡς Ἀριστοφάνης εἴρηκε που — χεσεῖν, δέον εἰπεῖν αὐτὸν χέσαι. Dobræo ipsum hoc χέσαι restituendum videbatur.

574. Clisthenem hunc accedentem videns chorus dicebat v. 577. mulierem venire; nempe notat eum tanquam delicatulum et comtum et barbam radere solitum. Sic in Nubibus, ubi dicitur nubes imitari illius formam quem viderint, v. 354. καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. Venit autem iste tanquam proditor Mnesilochi. BERG.

576. ὑμῶν] ὑμᾶς Suidas in προξενῶ.

580. μὴ καὶ Porsonus. Libri καὶ μή.

581. ἀφράκτοις] Scribendum ἀφάρκτοις. Vid. ad Acharn. 95.

585. ἀναπέμψαι] Scholiasta, ἐπὶ ὑψηλοῦ γὰρ κεῖται τὸ Θεσμοφόριον. Sic ἀνῆλθες v. 623.

590. κἀπέτιλ'] Libri κἀπέτιλλ'.

593. ἠνείχετ' ἂν Brunckius. Libri ἠνείχετο.

594. οἴομαι 'γωγ' Bentleius. Libri οἶομ' ἔγωγ'.

596. 'πεπύσμην ταῦτα Bentleius. Libri πεπύσμην ταυτί.

600. ἡμᾶς Aug. ὑμᾶς R. Junt.

601. ξυνέξευρ' Suidas in πρόξενος. Libri συνέξευρ'.

603. εἶ] ἢ Aug., non R.

Verba ποί τις τρέψεται; et mox κακοδαίμων ἐγώ, secum Mnesilochus dicit ad spectatores conversus, quæ ab aliis scenæ personis non exaudiri fingitur. BRUNCK.

605. ἥτις] Libri εἶτις. Correctum in editione Veneta a. 1538.

εἴμ' addidit Porsonus.

606. ἦδ' ἡ editio Porti. ἦδε R. Aug. Junt.

611. τις addidit Kusterus.

616. γάρ· ἐχθὲς] χθὲς γὰρ Suidas in στραγγουριῶ.

κάρδαμα] Vid. ad Nub. 234.

617. καρδαμίζεις] Finxit hoc verbum a proximo κάρδαμα. Sic in Vespis v. 649. quum alter dixisset: ὦ πάτερ, alter inquit: παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε. BERG.

621. Hic versus vulgo totus tribuitur Clistheni. Correctum ex Aug.

622. τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα] Similes sunt loci Plauti Mercat. 4, 3, 23. et 31. Trinum. 4, 2, 62.

624. ὀσέτη Schæferus ad Gregor. Cor. p. 65. Vulgo ὅσ' ἔτη.

625. οἴμοι τάλας Clistheni tribuebatur. Correctum ex R.

οὐδὲν λέγεις Clistheni, reliqua mulieri recte tribuit R.

629. ὅτι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο] Vesp. 831. ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο. BERG.

630. μέντοι additum ex Suida in προπίνει. Nub. 787. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;

632. δαὶ Bentleius. δὲ libri.

633. Ξένυλλ' R. Aug. et Pollux 10, 45. qui hunc versum ex Polyido affert memoriæ lapsu. ξένη μ' Junt.

635. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

638. στρόφιον] Fascia vel zona, qua virgines et mulieres papillas vincire solebant. KUST.

640. Δὶ] Scribebatur Δία. Vid. ad Eq. 319.

642. δὲ Aug. δὴ R. Aug.

644. Personis hoc loco absurdum in modum divisæ erant loquendi vices: v. 638. mulieri perperam tribuitur; ad Clisthenis partes pertinet, cui demandatum munus Mnesilochum arguendi. Dixerat ei mulier ἀπόδυσον αὐτόν. Tum ille pro imperio Mnesilochum jubet fasciam solvere: postea rursus eum jubet surgere rectumque stare. V. ἀνίστασ' ὀρθὸς Clistheni adscribi debuit: sequens totus est mulieris: in cod. Aug. uni personæ tributus est. BRUNCK.

διέκυψε] Legebatur δὴ ἔκυψε. Correxi in edit. a. 1830.

646. ἐνγεταυθί] Vid. ad Eq. 1357.

μάλλὰ] Libri ἀλλά. Correxit Bentleius.

647. Hic versus in codicis Aug. contextu omissus, in mar-

gine ab eadem manu adscriptus est. [Ab m. rec. adscriptum habet R. Citatur ab Suida in ἰσθμός.] Corinthii, ne totam Peloponnesum circumnavigare cogerentur, naves machinis traducebant per Isthmum ab uno mari ad alterum. Sic intelligi debet vetus scholiastes, cujus ad hunc locum verba descripsit Suidas: ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἷλκον οἱ Κορίνθιοι. ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. τοῦτο δὲ διϊσθμονίσαι ἐκάλουν. Dicebatur etiam διϊσθμεῖν, ὑπερισθμεῖν, ὑπερνεολκεῖν, quorum verborum exempla apud Polybium reperiuntur. Male hoc de fossa accepit Kusterus, quum terrestri via navium illa traductio fieri soleret. BRUNCK.

651. εἰσεκύλισα Kusterus. Libri εἰσεκύλησα.

653. οἰχήσεται Bentleius. Libri οἴχεται.

657. εἰσελήλυθεν libri: ἐσελήλυθε Bentleius. Quod etsi defendi in anapæstis potest, longe probabilior tamen Elmsleii est emendatio εἰσῆλθεν.

658. διαθρῆσαι Kusterus. Libri ἀθρῆσαι.

659. ἡμιχ. præfixum in libris.

εἶα] εἵα Aug. Junt. hic et infra. Conf. ad Lys. 1303. εἶτα R.

660. πανταχῆ post χρὴ positum in libris. Transposuit Kusterus.

662. χρῆν Bentleius. Libri χρή.

663. 665. Versus non integri, ut videtur.

665. διάρριψον libri. Male Brunckius διάριψον.

667.—686. In his versibus multa sunt interpolata, quæ non videntur conjecturis restitui posse.

667. μὴ λάθῃ] ληφθῇ Reisigius Conject. p. 270. probabiliter. Conf. v. 679.

669. ἅπασιν ἔσται] Scribendum videtur cum Hermanno ἔσται πᾶσιν.

679. ὅσια] Sensus ἀνόσια postulat, quod restituit Bentleius, sed metrum non persanavit.

680. μανίαις] μανίαισι Reisigius.

683. ἔστιν] Scribendum ἔσται cum Reisigio.

684. Terminatur hoc carmen tribus dochmiis ὅτι τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια θεὸς * * ἀποτίνεται. Excidit fortasse αὐτίκ' (cujus interpretatio est παραχρῆμα): quæ etiam Reisigii sententia fuit quamvis reliqua aliter constituentis.

686. παραχρῆμά τε γίνεται] Hæc verba recte delet Reisigius. γίνεται Junt., non R. Aug.

689. ἂ ἂ] ἀά R. ἀ ἀ Aug. α α Junt. Scribendum ἀᾶ.

ποῖ ποῖ Bisetus. ποῖ semel libri: et recte, si ἀᾶ in ἂ mutetur, ἂ ποῖ σὺ φεύγεις —. Quod fortasse præstat.

690. καὶ τὸ παιδίον ἐξαρπάσας] Mnesilochus quum videret se in magno periculo esse, rapit a muliere quadam infantem (infantem enim esse putabat) et cum eo ad aram confugit, ut quasi obsidem habeat, atque, si mulieres ipsum velint occidere, eas ab incepto deterreat, tanquam prius infantem occisurus. Imitatur autem comicus Euripidem in Andromacha, sed œconomiam invertit; nam ibi Andromacha, quam Hermione et Menelaus volebant occidere, ad aram confugit, ut ibi sarta tectaque esset: Menelaus autem, ut eam cogat inde discedere, absconditum alicubi filiolum ejus comprehendit, et occisurum minatur, ni mater aram deserat. Simile quid est in Œdipo Coloneo Sophoclis, ubi, quum Creon vellet Œdipum cogere, ut rediret Thebas, comprehendit illius filias. Vide ibi v. 812. aut 852. Hæc apud tragicos seria sunt, comicus autem in iis jocatur; ut etiam facit in Acharnensibus, ubi quum carbonariorum grex vellet occidere Dicæopolin, iste arripit corbem carbonarium, et eum contra prius occidere vult, et sic grex miseratione corbis motus, parcit Dicæopolidi. Vide ibi v. 331. BERG.

693. ἀφῆτ' R, ut videtur. ἀφεῖτ' Aug. ἀφείητ' Junt.

697. καὶ additum ex schol. Pluti v. 453. et Gregorio Cor. p. 22.

700. 701. in unum versum conjungendi.

700. τόδε Dobræus. δὲ libri.

702. ὡς ἅπαν γάρ ἐστι (libri ἐστιν) τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας] Scholiasta, παροιμία. Proverbium servavit Suidas, ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας: ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν. Apud Aristophanem, nisi gravior corruptela latet, scribendum certe cum Bentleio ὡς ἅπαντ' ἄρ' ἐστὶ —.

704. ἐξαράξω Bentleius. Libri ἐξάρξω.

706. ὅστις Porsonus. Libri ὅτι.

710. ἥκεις R. ἥκισθ' Aug. ἥκεις θ' Junt. ἥκεις γ' Suidas in ἥκεις. "Sententia est, unde quidem veneris, nescio. Non "tamen dices te facinus tale ausum facile effugisse." BENTL.

719. ἴσως] ἴσως ἔτ' Dobræus. Poterat etiam ἴσως τάδ', si in scriptura vulgata acquiescere nollet.

ἐνυβριεῖς Reisigius. Libri ἐνυβρίσεις.

721. — 725. Hæc quoque interpolata esse numerorum perversitas ostendit.

726. χρῆν σ'] χρή μ' Aug.

730. δὲ Kusterus. Libri τόδε.

τὸ Κρητικὸν] Hesych. Κρητικόν. ἱμάτιον λεπτὸν καὶ βραχύ. τὰ γὰρ τοιαῦτα, Κρητικὰ ἔλεγον. Ad quam glossam vide interpretes. BRUNCK.

735. ποτίσταται] De hac superlativi formatione Atticis scriptoribus familiari agit Eustathius ad Odyss. p. 1441. plurimis adductis exemplis. Sic Ran. 91. λαλίστερα. Pl. 27. κλεπτίστατον. Acharn. 425. πτωχιστέρου. BRUNCK.

741. καὶ om. libri. Additum in Kusteri aliorumque editionibus.

742. ἤνεγκον] Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 98,11. ἤνεγκον ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφορίαις.

746. χόας] Scribebatur χοᾶς. Scholiasta, τοῦτο πάλιν ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἔτη εἶπε χοᾶς.

747. χὤσον] Libri καὶ ὅσον.

ἐκ Διονυσίων] Hoc quomodo intelligendum sit explicat scholiasta, τοῦτο ἔθος ἦν Ἀττικοῖς, λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων.

749. ἐμπίπρατε] ἐμπιπρᾶται R. Junt. ἐμπιμπράτε Aug.

754. σφαγεῖον Tyrwhittus. τὸ σφαγεῖον vulgo. τὸ σφάγιον R.

758. Creticam vestem, qua bibacula mulier utrem vini plenum involverat, ut speciem infantis præberet, projicit ei Mnesilochus, tanquam victimæ pellem. Alludit autem ad sacrorum morem, quo sacerdotibus cedebant reliqua e victimis, scilicet pelles et κωλαῖ. Vide Petitum de Leg. Att. p. 75. BRUNCK.

760. ἐκκορέω idem significat, quod διακορέω, de quo supra ad v. 480. et sic forte intelligendus est Hesychius in glossa ἐκκοροῦσι, φθείρουσιν. At hic valet τὴν κόρην ἀφαιροῦμαι. Ludit in ambiguo comicus: *Quis te devirginavit?* pro *Quis tibi puellam tuam ademit?* Priori modo ambiguitas in versione exprimi poterat, idque eo magis fieri debuit, quod sequens versus nulli alii rei additus videatur, quam ut ambiguo ἐξεκόρησε interpretamento sit. *Miserrima Mica, quis te devirginavit? quis di-*

lectam et unicam filiolam tibi eripuit? BRUNCK. Conf. Boeckh. ad schol. Pindari p. 330.

761. τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σοὐξηρήσατο;] Hunc versum, suspectum etiam propter aoristi formam ἐξαιρήσασθαι, ex interpretatione præcedentium verborum ortum esse recte suspicatur Lobeckius ad Phrynich. p. 718.

768. οὐ φαίνετ' οὔπω] οὐ φαίνεταί πω Dobræus.

ἂν addidit Porsonus.

770. ἐκ τοῦ Παλαμήδους] Locum hunc citat et explicat Suidas v. Παλαμήδης [ex scholiasta.] Tangit autem Aristophanes tragœdiam Euripidis, *Palamedes* inscriptam, in qua tragicus ille Palamedem fecerat palmulas remorum, quibus casus suos inscripserat, in mare projicientem, ut si forte tempestate et fluctibus ad patrem Nauplium deferrentur, ipsi essent epistolæ loco. Hanc inventionem Aristophanes hic ridet. KUST.

771. πάρεισί μοι Brunckius. Libri πάρεισιν αἱ. Quod revocandum. Dobræus dubitanter ἀλλ' οὐ γάρ εἰσί μοι πλάται conjecit.

772. γένοιντ'] γένοιτ' R. Aug. Junt.: aliæ editiones veteres γένοιντ'. γ' ἔκειντο Suidas in Παλαμήδης.

ἂν ἀθλίῳ Brunckius. ἄν μοι libri. Solum μοι habet Suidas. Fortasse scribendum πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν μοι πλάτας λαβεῖν; πόθεν;

πόθεν; τί δ' ἂν εἰ om. Suidas.

773. τἀγάλματ'] Scholiasta, πίνακες γὰρ ἦσαν ἐν τῷ ἱερῷ.

777. χρῆν Bentleius. χρὴ libri et Suidas in πορίμῳ.

781. τὸ ῥῶ] Hæc dicit nomen Euripidis scribens.

788. στάσις] στάσεις R. Aug. Junt. Correctum in aliis.

789. ἡμᾶς] ὑμεῖς Dobræus ad Pluti v. 586.

790. ἐγκύψασαν] Scribendum ἐκκύψασαν cum Dobræo.

792. ἐξέλθῃ] ἐξέλθοι Aug.

εὕροιτ' Porsonus. Libri εὕρῃτ'.

793. χρῆν] χρὴ R. Aug. Junt. Correctum in aliis.

794. κατελαμβάνετ'] καταλαμβάνετ' R. Aug. Junt. Correctum in aliis.

795. καταδάρθωμεν] καταδαρθῶμεν R. Aug.

797. ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι] τὸ κακὸν ζητεῖτε θεᾶσθαι J. Kaye ab Dobræo memoratus.

799. παρακῦψαν] παρακύψασαν R. Aug. Junt. παρακύψαν.

Correctum in Kusteri aliorumque editionibus. Præterea transpositis verbis scribendum αὖθις τὸ κακὸν παρακύψαν ἰδεῖν. idque voluit Porsonus, cujus e schedis quod annotatum est παρακύψαν τὸ κακὸν ἰδεῖν, si scripsit, calami lapsu scripsit.

803. ἕκαστον] ἕκαστος R. Aug. Junt. Aliæ ἕκαστον vel quod in editione Brubachii positum est ἑκάστου.

804. μέν γ' Dobræus in appendice ad Aristoph. p. 131. Libri μέν: quod Brunckius in μήν mutavit. Nausimacham meretricem fuisse annotavit scholiasta.

Χαρμῖνος] Innuit Charminum victum fuisse naumachia ab Astyocho Lacone ad Symam insulam sex triremibus amissis, anno 20. belli Peloponnesiaci, hieme. Paucis igitur mensibus ante hujus dramatis didascaliam, quod firmat nostram de ejus tempore sententiam. Vide Thucyd. 8, 42. Unde sequitur inter eam pugnam navalem hieme anni vigesimi factam et mortem Charmini, quæ sequente æstate evenit [vid. Thucyd. 8, 73.], hoc drama prodiisse, vivente adhuc Charmino. PALMER.

805. Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς] Sic et Cleo postponitur huic Salabacchæ in Equitibus v. 764. ubi ipse Cleo dicit: εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχαν [Σαλαβακχώ]. Hoc autem ait, non quia præclara quædam femina fuerit Salabaccha (erat enim meretrix): sed ut opprobrium magis exaggeretur: si enim deteriores sunt vili scorto, sane deterrimi sunt. Cleophontis autem mentio fit in Ranis v. 678. BERG.

806. Ἀριστομάχην] Hæc jam non est femina, sed ponitur pro ἀρίστη μάχη quasi nomen proprium feminæ. Intelligitur autem clarissima illa pugna Marathonia, qua Athenienses numerosissimum exercitum Persarum a Dario missum profligarunt. BERG.

807. Στρατονίκην] Hic etiam alluditur ad etymologiam vocis, quæ est a στρατὸς *exercitus* et νίκη *victoria*, ut sub nomine proprio feminæ intelligatur *victoria* ab *exercitu* hostili reportata, sive *victoria*, quam *exercitus* Atheniensium obtinuit. BERG.

808. τῶν πέρυσίν τις βουλευτής] Exagitat senatores anterioris anni, qui ignave sibi passi sunt eripi dignitatem a quadringentis viris et ob consilii et vigoris inopiam magistratu cesserunt, πα-

ραδόντες ἑτέροις τὴν βουλείαν (nam *βουλεύειν* est *ἡ τοῦ βουλεύειν ἀρχή*) quod factum est anno belli Peloponnesiaci vigesimo. Nam licet eam narrationem Thucydides inseruerit inter alia acta anni vigesimi primi, tamen ait distincte ea prius evenisse. Sic enim ille in anni 21. initio 8, 63. *ὑπὸ τοῦτον γὰρ χρόνον καὶ ἔτι πρότερον ἡ ἐν ταῖς Ἀθήναις δημοκρατία κατελύετο.* Ergo secundum Thucydidem facta fuit ea mutatio anno vigesimo, et ex hoc loco firmatur rursus nostra de tempore hujus didascaliæ sententia. PALMER. Vide etiam Valesium in notis Maussaci ad Harpocrationem p. 141. KUST.

809. *βουλείαν*] *βουλίαν* Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 84, 31. *βουλείαν* Suidas in h. v.

φήσεις] Scribendum *φήσει* cum Kustero.

810. Ex Homero Il. δ, 405. *ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.* DOBRÆUS.

811. *ζεύγει*] Conjungendum cum verbis *ἐς πόλιν ἔλθοι.* Durior verborum collocatio, ut in Vesp. 717. *ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην πέντε μεδίμνους, καὶ ταῦτα μόλις ξενίας φεύγων ἔλαβες κατὰ χοίνικα κριθῶν.* ubi *κριθῶν* post *μεδίμνους* collocari debebat.

κατὰ πεντήκοντα τάλαντα] Vesp. 669. *καθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα.* BERG.

813. *αὔτ' ἀπέδωκεν*] *ἀνταπέδωκεν* Bentleius. Quod non probandum.

815. *ἀποδείξαιμεν* Bentleius. Libri *ἀποδείξομεν.*

ποιοῦντας Kusteri editio. *ποθοῦντας* R. Aug. Junt.

819. *μὴν* Bekkerus. Libri *μέν.*

828. *στρατιαῖς*] *στρατειαῖς* Aug. Vide ad Lys. 592. BRUNCK. Scholiasta, *συνέχεεν καὶ οὗτος ὡς Εὔπολις πολλάκις· στρατιὰ μὲν γὰρ τὸ πλῆθος, στρατεία δὲ ἡ στράτευσις.*

829. *τὸ σκιάδειον*] Intelligit *τὴν ἀσπίδα*, ut dicat multos esse *ῥιψάσπιδας.* BERG. Cleonymum potissimum in mente habet, ut recte monet scholiasta.

832. *χρῆν* Brunckius. Libri *χρή.*

834. *Στηνίοισι* scholiasta. Libri *τηνίοισι.* Photius p. 537, 9. *Στήνια: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος· ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως Εὔβουλος.* Similiter Hesychius. Scira memorantur Eccles. 18.

836. εἰ Brunckius. ἦν libri.

838. *σκάφιον ἀποκεκαρμένην*] Hic *σκάφιον* genus tonsuræ notat. Hesych. *σκάφιον — εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεσθαι φασὶ τὰς ἑταιρευούσας· εἶναι δὲ περιτρόχαλον.* Ad hunc comici locum respexit Eustathius ad Iliad. p. 907, 41. At in Av. v. 806.

σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.

σκάφιον non jam *tonsuram* notat, sed ipsum *caput*, ut e Salmasii observatione ad illum locum ostendetur. BRUNCK. Photius p. 517, 15. *σκάφιον ἀποκεκαρμένην: καὶ σκαφιόκουρον τὸν κείροντα.* Scholiasta, *εἶδος κουρᾶς δουλικῆς.* Hinc intelligitur cur oppositum sit *κόμας καθεῖσαν* v. 841.

840. *τὴν Ὑπερβόλου — μητέρ'*] Hanc sæpe traductam esse a comicis, noster comicus testatur in Nubibus v. 551. *οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.* BERG. Hyperboli et Lamachi matrum nomina ignota fuisse veteribus grammaticis ex scholiastæ annotatione intelligitur.

842. *χρήμαθ' ἦ*] *χρήματ' ἦν* Aug. et editio Brubachii. *χρηματατ' ἦν χρῆν* R. *χρήματα τ' ἦν χρῆν* Junt. Eodem fere vitio libri illi versu 844. *χρήματατ'* vel *χρήματα τ'*, quod ipsum quoque correctum in editione Brubachii.

εἰ Brunckius. ἦν libri.

846. *ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν*] Mnesilocho deflexis oculis indesinenter spectanti versus eam partem, qua se visurum sperabat accedentem Euripidem, contigit id quod natura fert, quodque nemo non expertus est, si diu oculorum aciem aliquo intenderit, ut dolerent ei oculi, eosque movere non posset, ita ut, vel invito eo, semper versus eandem partem conversi manerent, licet eo non amplius spectaret, quod eorum est, qui *ἰλλοί*, *strabi*, dicuntur. *Quis unquam*, ait Kusterus, *vel legit vel audivit aliquem exspectando strabum factum fuisse?* Non, *exspectando*, sed *spectando*, an is quem exspectaret veniret, strabus factus est. Unum altero intelligitur, qui tropus, ni fallor, *συνεκδοχὴ* appellatur. Si quis aliquid *exspectat*, eo *spectat*, unde illud venire possit. Eadem prorsus loquendi forma utitur Plautus Men. 5, 3, 6.

Lumbi sedendo; oculi *exspectando* dolent.

Sic enim in Plauti codd. et optimis editt. legitur: perperam in

recentioribus *spectando*. Confer Hemsterh. ad Hesychii glossam ἰλλώπτειν. BRUNCK.

ὁ δ' οὐδέπω] Subauditur ἥκει, προσέρχεται, φαίνεται, vel simile quid. BRUNCK. Similis ellipsis Vesp. 118. ὁ δ' οὐ μάλα.

848. τὸν Παλαμήδην] Respicit ad πόρον ἐκ τοῦ Παλαμήδους supra v. 770. BERG.

850. τὴν καινὴν Ἑλένην] Dicit se imitaturum Helenam, de qua nuper Euripides scripserat tragœdiam; in qua Menelaus Helenam ex Ægypto repetit. Nam ibi eam fuisse detentam ait Euripides in illa fabula, ut et Herodotus. Itaque Mnesilochus utitur etiam verbis Euripideis; si forte Euripides tanquam Menelaus veniat et abducat Helenam, ut in sequentibus ostendetur. BERG.

851. πάντως] δ' recte addit Bentleius. Conf. v. 1012.

852. κυκανᾷς Kusterus. Libri κυρκανᾷς, qua forma poeta utitur v. 429. Ea servata ἢ κοικύλλεις ἔχων legebat Bentleius. "Utrumque dicitur κυκανᾶν et κυρκανᾶν. Etymol. M. κυκανᾷ, "ἀπὸ τοῦ κυκῶ, τὸ ταράσσω· ἐὰν δὲ κυρκανᾷ, πλεονασμῷ τοῦ ρ. — "Hesych. κοικύλλειν, περιβλέπειν. Cetera apud eum vide." BRUNCK.

853. πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ'] In Av. 1468.

πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.

Similem minandi formulam observavi in Apollonio 3, 375. Alius ejusd. poetæ locus comico nostro admoveri poterat. Est ubi Iason ad Argum ait 3, 487.

μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν
ἐλπωρὴ, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.

quod simile est Calonicæ sententiæ Lys. 31.

ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἴχετο. BRUNCK.

855. Est initium dramatis Euripidei, ubi v. 2. legitur ψεκάδος. Vulgati comici libri habent ψακάδος, quod perinde est; [Attica forma ψακάς est.] et sic etiam in cod. Aug. scriptum. Sed primæ syllabæ superscripta ab eadem manu litera ε. Tertium versum ridiculi causa immutavit Comicus: apud Tragicum legitur:

λευκῆς τακείσης χιόνος ἀρδεύει γύας. BRUNCK.

857. μελανοσυρμαῖον λεών] Citat et explicat Suidas v. μελανοσυρμαῖον. συρμαία autem erat potio quædam medicata, alvi purgandæ vim habens: qua de re non repetam quæ prolixe

notavit Marcil. Cagnat. Var. Observ. 2, 18. Colligi autem potest ex loco hoc Aristophanis, Ægyptios frequenter *syrmæa* uti solitos fuisse: quod de iisdem etiam testatur Herodotus 2, 77. KUST. Eo respicit etiam in Pace v. 1253. *πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις· ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν*. BERG.

858. *νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον*] Hecatem *φωσφόρον* vocat et Euripides in Helena v. 575. *ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ*. Vide Lys. 443. BERG.

859. *ἐμοὶ*] *ἡμῖν* apud Eurip. v. 16.

861. *Φρυνώνδας*] De infamia Phrynondæ v. Taylor. ad Æschinem p. 632. 633. PORSON.

862. *Ἑλένη δ' ἐκλήθην*] Ex Euripide v. 22.

864. Ex Euripide v. 52.

866. Ex Euripide v. 49.

867. *Μενέλεως* Brunckius. *Μενέλαος* libri.

868. *τί οὖν ἔτι ζῶ;*] *τί δῆτ' ἔτι ζῶ* Euripides v. 56. et 301.

τῶν κοράκων πονηρίᾳ] Hæc verba mulieri sunt tribuenda. Monuit Bentleius. Et sic scholiasta, qui annotavit, *ὅτι πονηροὶ οἱ κόρακες. ὅτι μέχρι νῦν οὐκ ἐσπάραξάν σε*.

870. *μὴ ψεῦσον*] Veteribus grammaticis tanquam novum et inusitatum hoc enotatum. Vetandi particula *μὴ* cum aoristis subjunctivis construi solet. Vide Koenium ad Corinthum p. 6. [15.]. BRUNCK. V. Porson. ad Eur. Hec. 1174.

871. Verba sunt Teucri in Euripidis dramate v. 68. Versus qui sequuntur duos non memini apud Euripidem legisse. BRUNCK.

874. Traducta etiam hæc ex Euripidis Helena v. 467.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. *τίς δ' ἥδε χώρα; τοῦ δὲ βασίλειοι δόμοι;*
ΓΡΑΥΣ. *Πρωτεὺς τάδ' οἰκεῖ δώματ'· Αἴγυπτος δὲ γῆ.*
ΜΕΝΕΛΑΟΣ. *Αἴγυπτος; ὦ δύστηνος, οἷ πέπλευκ' ἄρα.*

BRUNCK.

875. Audito Protei nomine, veteris historiæ mulier imperita credit de quodam Atheniense illos loqui, cui nomen fuerat Proteas. Similis est facetiæ, quod apud Molierium nostrum (*La Comtesse d'Escarbagnas, Sc.* 16.) ridicula muliercula audito Martialis poetæ Latini nomine, ait: *Quoi? Martial fait-il des vers? je pensois qu'il ne fit que des gands.* Proteæ Epiclis filii, Atheniensium classis præfecti meminit Thucydides. BRUNCK.

878. *οἷ πεπλώκαμεν*] Sic etiam Suidas in *οἷ*. Apud Eurip.

v. 469. Αἴγυπτος; ὢ δύστηνος, οἷ πέπλευκ' ἄρα. Sed ibid. 540. forma Ionica πεπλωκότα, quam Matthiæ recte in πεπλευκότα mutavit. Aristophani quoque πεπλεύκαμεν restituendum.

879. τούτῳ in editione Brubachiana aliisque additum omittunt R. Aug. Junt. Scribendum potius τῷδε cum Bentleio.

881. Apud Euripidem 473. aliis verbis idem quærit Menelaus:

ἔστ' οὖν ἐν οἴκοις, ὅντιν' ὀνομάζεις, ἄναξ;

Et mox, postquam audiit Proteum fato functum esse, filiumque regni heredem reliquisse, de hoc rursus quærit:

ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς, ἢ 'ν δόμοις;

Hunc versum fecisse videtur comicus, ut Euripidem taxaret ob frequentem usum nominis ἐξώπιος. BRUNCK.

883. γ' ab Scaligero additum.

885. αἰαῖ] αἰαὶ libri.

886. σῆμα] μνῆμα dixit Euripides v. 474.

887. τ', ex R. Aug. additum, recte om. Junt.

889. δαὶ Bentleius. Libri δέ. Præstat fortasse altera Bentleii conjectura δή.

891. Helena apud Euripidem v. 62:

παῖς δ' ὁ τοῦ τεθνηκότος
θηρᾷ γαμεῖν με.

Erat autem filius ille Protei Theoclymenus, ut ex illa constat, v. 9. BERG.

895. βαΰζε] βαΰζα R. Aug. Junt. Quo non utar ad conjecturam βαΰζ', ἄτιμον σῶμα β. ψ.

τοὐμὸν σῶμα] Id est με. Periphrasin Euripidi usitatam irridet. Alcest. 647. οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ. Conf. Heracl. 91. 529. BRUNCK.

897. αὕτη Θεονόη Πρωτέως] Protei filiam Theonoen memorat et Euripides Hel. v. 13. BERG.

898. εἰ μὴ R. Junt. εἰμὶ Aug. Vid. ad Eq. 186.

Κρίτυλλα] Libri Κριτύλλα.

900. Antigone in Eurip. Phœnissis Creonti ait v. 1687. ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ; BRUNCK.

901. Μενέλεων Bentleius. Μενέλαον libri.

τὸν om. Aug.

904. Apud Euripidem Herc. Fur. 515. Megara præter spem maritum Herculem videns, Amphitryoni ait:

ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ', ἢ τί φῶ;

cui respondet senex:

οὐκ οἶδα, θυγάτερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει.

In Helena autem Menelaus uxori suæ, quam nondum agnovit, ait, v. 556.

ὡς δέμας δείξασα σὸν,
ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστιθεῖς [προστίθης]. BERG.

905. Hic versus ex Euripideo in Helena 565. paululum immutatus.

τίς εἶ; τίν' ὄψιν σὴν, γύναι, προσδέρκομαι;

Quatuor sequentes ex Euripidis dramate nulla mutatione desumti. BRUNCK.

906. αὐτὸς] αὗτὸς libri.

910. In Helena v. 572. legitur:

ἐγὼ δὲ Μενελάῳ γέ σ'· οὐδ' ἔχω τί φῶ.

Ultimam versus partem ridiculi causa mutavit comicus, servata quadam soni similitudine, τι φω, ιφυων, Euripidi natalium sordes, et matrem λαχανοπωλητρίαν identidem objiciens. In cod. Aug. [et R.] ut in vett. editt. legitur,

ἐγὼ δὲ Μενέλαον ὅσα γ' ἐκ τῶν ἀφύων.

Genuinam lectionem, apud Suidam latentem in ἰφύη, sagaciter detexit, et ingeniose adseruit Piersonus ad Mœrin p. 7. qui omnino adeundus:

ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.

Oleris agrestis species est ἴφυον, cujus meminit iterum comicus in Phœn. fragm. 1. [fragm. 473.] quo ex loco de syllabarum quantitate constat. In sup. versu recte apud tragicum legitur εἶδον, non, ut in comici editt. ἴδον. BRUNCK. Apud Suidam legitur ἐγὼ δὲ Μενέλεων ὅσον ἐκ τῶν ἰφύων. ἰφύων scholiasta quoque legit. Recte Piersonus, nisi quod Atticam formam Μενέλεῳ Suida duce præferre debebat.

911. 912. Euripidis versus 573. 574.

912. ἐς χέρας] ἐς χάρας (ἐσχάρας Aug.) libri. Correctum ex Euripide.

914. περίβαλε Bothius. Libri περίβαλλε.

917. τῇ λαμπάδι] De scriptura diversa dixi in annotatione ad scholia.

922. *αἰγυπτιάζειν* hic est vox anceps. Tam enim significare potest *de Ægypto quædam garrire, vel loqui*; quam *Ægyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari*. Eo enim nomine gens illa olim male audiebat: unde proverbium [apud Æschylum]

δεινοὶ πλέκειν τὰς [τοι] μηχανὰς Αἰγύπτιοι. KUST.

926. *οὐδέποτέ σ'* Elmsleius ad Acharn. 127. Libri *σ' οὐδέποτ'*.

ἐμπνέω] *ἐνπνέω* R.

927. *προλίπωσ'* Scaliger. Libri *προλείπωσ'*.

928. *αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν*] *Funis quidem iste piscium attraxit nihil.* Proverbium translatum a piscatoribus qui sæpe hamum retrahunt inanem. Eo alluditur Vesp. 175. *ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γ'* — Perquam inepte versus hic mulieri tribuitur. Versum 924. secum loquens effatur Euripides. Ejus verba excipit Mnesilochus solus: *Abibis tu quidem; at ego quid faciam infelix?* Eum gener bono animo esse jubet, pollicitus se ei non defuturum, quamdiu suppetent doli, quorum struendi callidissimus est artifex. Sermonem hunc mulier non exaudit, quæ postquam procedentem in scenam Prytanin conspexit, ad eum se converterat. Mnesilochus vero, ut par est, Euripidi respondet: *Istud quidem bene promittis; at vide ut doctiorem comminiscaris dolum: namque hic funiculus, quem modo demisisti, nihil eduxit.* Hæc mulier dicere non potest, quæ personatum Menelaum, quicum collocuta est, ignorat qui sit, nec liquido perspexit istius hominis consilium. Probabile est in codice, quem habuit B. Junta, perinde ac in August. interloquendi vices personarum nominibus distinctas non fuisse, sed lineola: unde factum, ut magno cum actionis scenicæ detrimento, et contra decorum, mulieri adscriptus fuerit hic versus, quem plane liquet in Mnesilochi partes transscribendum esse. BRUNCK. Recte hunc versum Mnesilocho tribuit Brunckius.

929. *ἔλεγ'* Aug. *ἔλεγεν* R. Junt.

939. *χαρίσωμαι* Porsonus. Libri *χαρίσομαι*.

941. *μὴ 'ν* R. *μὴν* Aug. *μὴ* Junt.

942. *κόραξιν* pertinet ad *γέλωτα παρέξω*. In *ἑστιῶν* subin-

telligitur *αὐτούς*. REISK. *τοῖς κόραξιν* cum *ἑστιῶν* construxit scholiasta.

944. *παριοῦσι* Brunckius. Libri *παροῦσι*.

945. *ἰατταταιάξ*] Vid. ad Eq. 1.

946. *ἔστιν*] Scribendum *ἔστ'* cum Bentleio.

947. *παίσωμεν* scholiasta. *πέσωμεν* libri.

948. *ἀνέχειν ὄργια* significat orgia vel sacra celebrare: quod scholiasta [exscriptus ab Suida in *ἀνέχομαι*] per voces *αὔξειν* et *ἐπαίρειν* indicare voluit. KUST.

949. *Παύσων σέβεται*] Non ex religione quadam jejunio celebrat Thesmophoria; sed quia non habet, quod comedat. Vide ad Plutum v. 602. Mulieres autem vi religionis jejunabant. Vide infra v. 993. et supra ad v. 86. Similiter in Avibus v. 1518. de diis fame laborantibus: *ἀλλ' ὡσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν ἄνευ θυηλῶν*. BERG.

951. *ξυνεπευχόμενος* R. Aug. *ξυνευχόμενος* Junt.

952. *μέλειν*] *μέλλειν* R. Aug. Junt. Correctum in editione Veneta a. 1538.

954. *κοῦφα ποσὶν ἄγ' ἐς κύκλον, χειρὶ σύναπτε χεῖρα*] Describitur hic chorea, quæ fiebat in orbem et consertis manibus. KUST. Æsch. Eum. 307. *ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν*.

955.—958. Metra in libris sic descripta *χειρὶ* — | *ὕπαγε* — | *ἐπισκοπεῖν* — | *κυκλοῦσαν* — *κατάστασιν*. Mihi non integra servata videntur verba poetæ. Prima verba *χειρὶ σύναπτε χεῖρα* et postrema *καρπαλίμοιν ποδοῖν* si metro trochaico sint aptanda, *χερὶ* — *χέρα* — *καρπάλιμα* corrigebat Dobræus, parum probabiliter.

961. *χορομανεῖ*] *χαρομανεῖ* R. Aug.

966. *χρὴ*] Fortasse *χρῆν*.

967. *αὖ τι καινὸν*] *αὐτί* Aug. Junt. et, ut opinor, R. Recte *αὐτίκα* Reiskius, qui *ὥσπερ ἔργων αὐτίκα καιρῶν* conjecit. *ὥσπερ ἔργον* dictum ut *ὥσπερ εἰκὸς* v. 974. et *οἷάπερ νόμος* v. 983.

968. *εὐφυᾶ* Brunckius. Libri *εὐφυῆ*.

εὐφυῆ στῆσαι βάσιν] Id est rhythmice et in numerum terram pedibus pulsare: quod *οἱ χορεύοντες* facere solent. KUST.

969. *τὸν εὐλύραν*] Euripides Alcest. 571. *εὐλύρας Ἀπόλλων*. Supra v. 315. *χρυσολύρας* dicitur. KUST. *ἐλύραν* R. Aug. Junt.

973. Nescio unde δὲ in editionem meam venerit. Recte libri τε.

Ἥραν τε τὴν τελείαν] Pollux 3, 38. Ἥρα τελεία ἡ ζυγία, ubi vide commentatores. BERG. Scholiasta, Ἥρα τελεία καὶ Ζεὺς τέλειος ἐτιμῶντο ἐν τοῖς γάμοις ὡς πρυτάνεις ὄντες τῶν γάμων.

975. χοροῖσιν ἐμπαίζει] Id est, choreis interest. Sic παίσωμεν dictum v. 947. KUST.

982. Hesychius, διπλῆ: ὀρχήσεως εἶδος. ad quam glossam vide interpretes. BRUNCK.

χάριν Bisetus. Libri χαίρειν.

984. νηστεύομεν Bentleius. Libri νηστεύωμεν.

985. εἶ' ἐπ' ἀλλ'] εἶαπαλλ' R. εἰ ἀπ' ἀλλ' Aug.

986. τόρευε] Scribendum τόρνευε cum Bentleio. τόρευε scholiasta et Suidas in τορεύει, qui interpretantur τορῶς καὶ τρανῶς λέγε τὴν ᾠδήν.

987. ᾧδ'] Scribendum ὅδ' cum Hermanno.

988. σὺ κισσοφόρε Βάκχειε | δέσποτ'] Probabiliter Hermannus corrigit σὺ κισσοφόρ' ὦναξ | Βάκχει'.

989. φιλοχόροισι Bentleius. Libri φιλοχόροισιν.

992. τερπόμενος] τερπόμενον vel τερπόμενε Bentleius.

992. 994. 998. Indicavi lacunas.

993. 994. 995. σοὶ] σὺ R. Aug. Junt.

995. κτυπεῖται] Formæ passivæ exempla Dobræus indicat ex Philostr. p. 201. κτυπεῖταί τις ἐνταῦθα ὑπ' αὐτοῦ ἄκμων. p. 358. κτυπεῖσθαι δοκοῦντος τὰ ὦτα ὑπὸ ἐννοίας ἱππέων.

996. Κιθαιρώνιος] κιθαρώνιος R. Junt. et haud dubie Aug. Virgilius Æn. 4, 302. ab Reisigio comparatus,

— audito stimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron.

Postrema hujus carminis parte 990. — 1000. non improbabile est stropham et antistrophum contineri, quas Hermannus sic restituere conabatur

στροφή.

εὐοῖ, ὦ Διόνυσε
Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ,
χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα Νυμ-
φᾶν ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις,
ὦ Εὔι' Εὔι' εὐοῖ
ὦ Εὔι' ἀναχορεύων.

ἀντίστροφος.

ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
Κιθαιρώνιος Ἠχὼ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια καὶ
νάπαι πετρώδεις βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

"V. 990. vulgatum Εὔιον ne ad sensum quidem recte se habere "videtur, siquidem ἀναχορεύων de Baccho, non de choro di-"cendum fuit. Vereor autem ne et in stropha et in antistro-"pha vox exciderit, quæ ad usitatas choriambicorum formas "requiritur, in stropha παννυχίοις, in antistropha μεγάλως ante "βρέμονται." HERMANN. V. 997. μελάνφυλλα R.

1001. Lictor Scytha barbare loquitur, quod neminem fugit: neque id monere necesse erat. Sed aliud quid erat, quod animadvertere debebant editores, Scythæ sermonem, licet barbarum, numeris tamen conclusum esse, utpote qui pars sit comœdiæ metro ligatæ. Barbarismi sunt personæ, at versus poetæ sunt, iique omnes ad metricas leges exacti esse debent. Nec aliter se apud nos res habet: si quando comicus poeta aut rusticum, aut peregrinum in scenam inducit, mixobarbarum ei sermonem tribuit, numeros tamen et ὁμοιοτελεύτου leges observat. Uno verbo in comœdia metro ligata personæ omnes versu loquuntur. At nimium quantum in Scythæ hujus partibus indulserunt sibi librarii et editores, cujus sermonem diligenter ad numeros revocabo. Et primo quidem in vulgatis libris mendose circumfertur hic versus:

ἐνταῦθα νῦν οἰμώζει πρὸς τὴν αἰτρίαν.

Vides spondeum in quarta sede. Cod. Aug. [R.] et vett. editt. οἰμώξει. Lege οἰμῶξι. Adumbratum hoc ex Æschylo, apud quem Robur postquam Prometheum scopulo adfixit, ei dicit v. 82. ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. Præterea e Scythæ sermone aspiratio abesse debet: ut αἰτρίαν, sic ἐνταῦτα scribendum erat. Hoc semel observasse satis erit. BRUNCK.

πρὸς τὴν αἰτρίαν] Plut. v. 1130. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. BERG.

1002. μή μ' ἱκέτευε σύ. Male vulgo μή μ' ἱκετεύσῃ σύ. BRUNCK. Probabilior emendatio erat μή μ' ἱκετεῦσι σύ. Sic sup. v. οἰμῶξι. v. 1108. λαλῆσι. 1127. ἀποκεκόψι. 1176. ἀνεγείρι.

1179. ὀρκῆσι, μελετῆσι, aliaque, e quibus analogiam quamdam in istis Scythæ barbarismis observare licet. BRUNCK. in Addendis. Recte Brunckius ἱκετεῦσι, quod pro ἱκέτευσον dictum.

1004. ἐπικρούσεις] Scribendum ἐπικρούεις ex Aug.

1005. μᾶλλο Bentleius. Libri μᾶλλον. Post βοῦλις ponatur signum interrogandi.

ἀτταταῖ] ἀτταταὶ libri.

ἰατταταῖ] Libri ταττταί. Correxit Bentleius. Conf. v. 223.

1006. κακόδαιμον] Vulgo κακοδαίμων.

1007. πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι] Sic est in cod. Aug. Sed emendanda erat scriptura, πέρ' ἐγὼ 'ξενίγνι — id est φέρ' ἐγὼ ἐξενέγκω φορμὸν, ἵνα φυλάξω σε. Pessime vulgo ξεινίγκι et πυλάξῃ, ita ut nec secundam, nec sextam sedem pes teneat legitimus. In ligno jam vinctus erat Mnesilochus, quod statim factum fuit, postquam Prytanis v. 930. lictorem jussit eum vincire. Scythæ nihil aliud e mandatis exsequendum supererat, nisi ut vinctum eum observaret, impediretque ne quis ad eum accederet: ne stando defatigetur, stoream petit, in qua recumbat. BRUNCK. περεγὼ ξεινιγκι R.

1010. ἀνῆρ] ἀνὴρ libri.

1011. Περσεὺς ἐκδραμών] Quia parum processit dolus ille Euripidis, quo se Menelaum fingens eripere ex mulierum manibus conabatur Mnesilochum tanquam Helenam; nunc tanquam Perseus, si forte Mnesilochum possit liberare patibulo affixum, ut Perseus Andromedam scopulo alligatam. Scripserat autem de Andromeda etiam, ut de Helena, tragœdiam Euripides. Sed prius tanquam Echo apparebit. BERG. Andromedam ejusdem cum Helena tetralogiæ tragœdiam fuisse annotavit scholiasta.

1013. ἔτ' addidit Porsonus.

1014. σώσων] σῶσον R.

παρέπτατο] Nam et Perseus volabat, equo alato invectus Pegaso. BERG.

1015. Scholiasta, παρὰ τὰ ἐξ 'Ανδρομέδας Εὐριπίδου "φίλαι "παρθένοι, φίλαι μοι." τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πρὸς τὸ αὐτὸ χρήσιμον.

1016. ἐπέλθοιμι Brunckius. Libri ἀπέλθοιμι.

1017. λάθοιμι Brunckius. Libri λάβοιμι.

1018. κλύοις ex conjectura Biseti positum in editionibus r-

centioribus. κλύεις R. Aug. Junt. Quod defendi potest addito signo interrogandi.

1019. πρὸς Αἰδοῦς σὲ τὰν Seidlerus. προσαιδοῦσσαι (προσαιδούσσαι) τὰς R. Aug. Junt. προσαυδῶσα τὰς Brunckius, τὰς ἐν ἄντροις nymphas intelligens. Scholiasta, πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. πρὸς τὴν Ἠχὼ Ἀνδρομέδα λέγει "προσαιδουσσαι τὰς ἐν ἄντροις "ἀπόπασον (ἀπόπαυσον Seidlerus) ἔασον Ἀχοῖ με σὺν φίλαις "γόου πόθου λαβεῖν." διὰ τὸ λαμβάνειν ἀποσπάσματα ἀσύνδετον τὸ ὅλον γίνεται.

1022. Scholiasta, παρὰ τὰ τοῦ χοροῦ ἐν Ἀνδρομέδᾳ "ἄνοικτος "ὃς τεκών σε τὴν πολυπονωτάτην βροτῶν μεθῆκεν Ἅιδᾳ πατρὸς "ὑπερθανεῖν. In hoc cantico Mnesilochus modo ex sua modo "ex Andromedæ persona loquitur, ex animi perturbatione, "quod facetissimum est." BRUNCK.

1024. 1025. μόλις et σαπράν transponit Reisigius Conject. p. 303. quo hi versus exæquentur præcedentibus duobus.

1024. γραῖαν] Vid. v. 852. — 935.

1027. — 1030. Versus in libris sic divisi ὅδε — | πάλαι — | ἄφιλον — | δεῖπνον — | οὐδ' —.

1026. πάλαι φύλαξ] Legebatur φύλαξ πάλαι. πάλαι fortasse in πάλιν mutandum.

1028. ἐκρέμασεν] Libri ἐκρέμασε.

1029. οὐ χοροῖσιν οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων] Scholiasta, πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. τὸ δὲ ἐπιφερόμενον σκώπτοντός ἐστι τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους. Probabilior metri forma fortasse sic restituenda, ὁρᾷς ἔμ'; οὐ χοροῖσιν οὐδ' | ὑφ' ἡλίκων νεανίδων | κημὸν ἕστηκ' ἔχουσ', vel ἕστηκ' ἔχουσα κημόν. ψῆφον R. Aug. Junt. quod in ψήφων mutatum in aliis.

1032. κήτει βορὰ] Euripides in Andromeda apud schol. Av. 347. κήτει φορβάν. BERG. Ad hæc verba referenda annotatio scholiastæ καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας. ἐνπεπλεγμένη R. Junt.

1033. Γλαυκέτῃ] Γλαυκέτης, famosus helluo, cujus meminit iterum comicus Pace 1008. Hujus nomine tanquam aptissimo epitheto ad exprimendam monstri marini voracitatem utitur. BRUNCK.

1034. ξὺν] ξὺμ libri.

1039. ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἄν' (ἀλλὰν Aug.) | ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν] Ante hæc verba lacunam indicavit Brunckius. Mihi post συγγόνων potius aliquid excidisse, reliqua autem in

tres dochmios redigenda videntur, *ἀπὸ δὲ συγγόνων ἄλλ' ἄλλ' ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν.* *ἀλλ' ἀν'* ex *ἄλλα* corruptum esse Scaliger vidit. Diversam scripturam *φῶτ' ἀντομένα* memorat scholiasta, *ἀπὸ κοινοῦ λάβωμεν πέπονθα ἄνομα πάθεα. καὶ ταῦτα ἐξ 'Ανδρομέδας.* et alius, *δεομένη τοῦ βαρβάρου. προεῖπε δὲ " γοᾶσθέ μ' ὦ γυναῖκες." γρ. καὶ φῶτα* (scr. *φῶτ'*) *ἀντομένα. καὶ τοῦτο ἔχει νοῦν πρὸς τὰ ἑξῆς, φῶτ' ἀντομέναν* (scr. *ἀντομέναν*), *ὅς ἐμ' ἀπεξύρησε πρῶτον.* Hoc qui legerunt, proximo versu *φλέγουσα* quoque ponere debuerunt. Apparet ex his accusativos qui probarunt grammatici, hæc verba cum *γοᾶσθε* construxisse, nominativos vero repetito *πέπονθα* explicuisse.

1041. *φλέγουσαν* Musgravius ad Eurip. Orest. 1402. Libri *φεύγουσαν.*

1042. Delendum *ὲ ἔ* ex R. additum, in quo scriptum *ἐέ.*

1047. *ἄτεγκτε*] *ἀνέτικτε* R. Aug. Junt. Correctum in aliis.

1048. *ἐμὸν οὐκ* recte delere videtur Bothius. *ἐπόψεται* a correctore habet R.

1051. *τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν*] Sententiæ absurditatem ut corrigeret Bisetus *καὶ τὸν* — conjecit. Mihi quamvis audacior, tamen longe probabilior Brunckii videtur correctio *τὸν δύσμορον.* Scholiasta, *διχῶς, τὸν ἄθλιον.* Quæ grammatici, ut opinor, conjectura est minus quam Brunckii probabilis.

1054. Nonnulla hic excidisse metri sententiæque vitia ostendunt. *δαιμονῶν* ex Brunckii editione remansit, qui præterea *αἰόλᾳ νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ* scripsit, hac verborum structura, *ὡς ἐκρεμάσθην ἐπὶ πορείᾳ αἰόλᾳ νεκύων, δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα.* Revocandum *δαιμόνων,* quod scholiasta quoque legit, qui hæc utcunque explicans *λείπει ἔσχον,* inquit, *ἐκ τῶν δαιμόνων τὰ ἄχη ἔσχον. αἰόλαν* idem explicat per *σκοτεινήν.* Initium versus si fuit dochmiacum, *λαιμότμητ'* in *λαιμοτόμητ'* erit mutandum.

1059. *ἐπικοκκάστρια*] *εἰωθυῖα γελᾶν, γελάστρια* interpretatur scholiasta. Apud Suidam, qui loci hujus mentionem facit in v. *ἠχὼ,* optimus liber Parisinus *ἐπικοκκάστρια ἢ ἐπικαγχάστρια* præbet, Leidensis *ἐπικαχάστρια,* duo alii *ἐπικουκούστρια.* Quum grammatici *περικοκκάζειν,* de quo dixi ad Equit. 697, per *περιγελᾶν* interpretentur, facile intellectu est, veram esse scripturam, ab Eustathio quoque agnitam p. 1761, 26, *ἐπικοκκάστρια,* quam interpres aliquis apud Suidam per *ἐπικαχάστρια* explicuit.

1060. ἥπερ πέρυσιν] Ex hoc loco clare colligi potest, Euripidem proximo ante Thesmophoriazusas Aristophanis anno Andromedam docuisse. Introduxerat enim Euripides in fabula illa personam Ἠχοῦς, quam Aristophanes, illius ridendi gratia, hic imitatur. KUST.

1062. τοσαῦτα] Scribendum τὸ σαυτῆς cum R, in quo librarii culpa τοσαύτης legitur. Vitium etiam a Bentleio animadversum.

1063. ἐλεινῶς] Libri ἐλεεινῶς.

1064. λόγων] γόων Bentleius.

1065. Scholiasta, τοῦ προλόγου Ἀνδρομέδας εἰσβολή. Verba ὦ νὺξ — διφρεύουσα ex Andromeda affert scholiasta Theocr. 2, 166.

1068. ἱρᾶς] Scribebatur ἱερᾶς.

1070. Scholiasta, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ προλόγου.

1072. θανάτου τλήμων] Scholiasta, λείπει μέλλουσα τυχεῖν.

1080. Libri bis τί τὸ κακόν. τὸ delevit Bentleius.

1083. λαλῖς] Libri λαλεῖς. Correxi ex scholiasta, χωρὶς τοῦ ε γράφεται· ὁ γὰρ Σκύθης βαρβαρίζει. In R. Aug. bis τί pro σί.

1086. πωτετοπωνή] Id est πόθεν ἡ φωνή. Poterat divisim scribi πῶτε τὸ πωνή. πότε τὸ πωνή editio Brubachii.

1087. Hic quoque λαλῖς pro λαλεῖς restitui.

κλαύσει bis Brunckius. Libri κλαύσαιμι. κλαύσεμι Bentleius.

1089. κακκάσκῃ in recentioribus editionibus positum. Revocandum κακκάσκι ex R. Aug. Junt. Interpretes pro καγχάζεις (καχάζεις) dictum acceperunt. Scholiasta per καταγελᾷς μου explicat.

1093. Hoc et seq. v. quæ post Scytham repetere debuit Euripides verba, male omittunt libri. BRUNCK.

1094. οὐκ αἱρήσεις] Corrigendum οὐ καιρήσεις ex R. et scholiasta, id est οὐ χαιρήσεις (χαιρήσει).

1096. τὴ μιαρά] Scribebatur τῇ μιαρᾷ.

1098. Scholiasta, εἰς Περσέα ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα, καὶ λοιπὸν ἐπέζευξε τὰ ἑξῆς.

1101. ναυστολῶν] ναυτολῶν R. Aug. Junt.

1102. 1103. a m. rec. habet R, om. Aug.

Γοργόνος] Libri τῇ Γοργόνος. τῇ delevit Bentleius. Scholi-

asta, *τί λέγει περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γόργου τοῦ γραμματέως, ἐπεὶ προεῖπεν ἐκεῖνος* "*Γοργόνος κάρα κομίζων*". *ὁ δὲ Γόργος γραμματεὺς, ἀλλὰ καὶ βάρβαρος.* Ex quo intelligitur sic hæc olim fuisse descripta, TO. *τί λέγι τῆ Γοργῶ πέρι | τὸ γραμματέο σὺ τῆ κεπαλῆ;* ΕΥΡ. *τὴν Γοργόνος | ἔγωγέ φημί.*

1105. Euripidis verba attulit scholiasta, *ἔα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ περίρρυτον | ἀφρῷ θαλάσσης, παρθένου τ' εἰκώ τινα;*

1106. *ναῦν ὅπως*] Eurip. Herc. f. 1097. *δεσμοῖς ναῦς ὅπως ὡρμισμένος.* BERG.

1108. *οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ* Brunckius. Libri *οὐκὶ μὶ λαλῆς σύ.*

1109. *τόλμας* R. Vulgo *τολμᾷς*, quod scholiasta cum sequentibus conjunxit, *ἀποθανουμένη τολμᾷς λαλῆσαι.*

1114. *τὸ πόστη' μή τι* Brunckius. *τὸ σκυτομῆτι* R. et Junt. *τὸ σηντομῆτι* Aug.

μικτὸν] *μικκὸν* Bentleius.

1115. *δεῦρο* Bentleius. *δεῦρο δεῦρο* libri.

1118. *σι* R. Aug. *τι* Junt.

1119. *τὸ πρωκτὸ*] *τῶ πρωκτῶ* R. Aug. Junt. Scholiasta, *εἰ μὴ τὸν νῶτον ἦν πρὸς τῇ σανίδι, ἀλλὰ πρὸς ἡμᾶς ἐτέτραπτο, οὐκ ἂν σοι ἐφθόνησα ἀπαγαγόντι περανεῖν.*

1123. *τῇ*] *τη* Aug. Scribendum *τὴ* hic et v. seq.

1124. *ἐξόπιστο πρώκτισον*] *ἐξοπισθοπρώκτισον* R. Aug. Junt.

1125. *δεσμὰ* Bisetus. *δέσμας* R. *δέμας* Aug. Junt.

1127. *ἀποκεκόψι*] *ἀποκεκόψο* R. Aug.

1129. *ἐνδέξαιτο* Kusterus. Libri *δέξαιτο.*

1130. Suis verbis loquitur Euripides. Sic enim ille in Medea 301.

> *σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,*
> *δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.*

Megara apud eundem in Herc. Fur. 298.

> *φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεὼν,*
> *σοφοῖσι δ' εἴκειν, καὶ τεθραμμένοις καλῶς·*
> *ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις.* BRUNCK.

1133. *ἐπιτήκιζε.* Perperam vulgo contra metri legem *ἐπιτηκίζει.* Verbum *πιθηκίζω* occurrit Vesp. 1290. *ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.* BRUNCK.

1135. *μάστιγαν* barbare pro *μάστιγα*, quod habent impressi cum absono hiatu. In cod. Aug. *μαστιγάν.* BRUNCK. *μαστίγαν* R.

1139. κούρην Hermannus. κόρην libri.

1150. δὴ ἀνδράσιν] Scribendum δἀνδράσιν. δῆτ' ἀνδράσιν Brunckius.

1156. πολυποτνία] Libri divisim πολὺ ποτνία. Correxit Hermannus.

1159. ἤλθετον] Scribendum ἠλθέτην cum Elmsleio ad Acharn. 733. et versui præcedenti addendum.

1160. Postquam Euripides non potuit liberare Mnesilochum per dolos, nunc venit ad concilium mulierum, pacem eis offerens si Mnesilochum dimittant. Euripides autem antea, quasi bellum gereret cum sexu muliebri, ita eum assidue insectabatur in tragœdiis. BERG.

1162. μηδαμὰ] μηδαμᾶ Aug. Vid. ad Soph. Trach. 323. οὐδαμά Aristoph. fragm. 662.

1164. ἐπεσφέρεις] ἐπεισφέρεις libri.

1167. ἀκούσητ' Elmsleius ad Acharn. 295. Libri ἀκούσαιτ'.

1171. πεῖθε Bisetus. πεῖσαι libri.

1172. Ἐλάφιον] Meretricula et saltatrix, quam adduxit secum Euripides ad decipiendum Scytham, ut ex ejus custodia abducere possit Mnesilochum. Introducitur autem hic Euripides tanquam vetula et lena, ut in sequentibus patet. BERG.

1175. Τερηδὼν] Scribendum Τερηδὸν ex duobus codicibus Suidæ in Τερηδών.

Περσικὸν] Genus saltationis, de quo vid. schol. et Polluc. 4, 100.

1176. τί τὸ βόμβο] Pro τίς ὁ βόμβος; κῶμον τίς ἀνεγείρει μοι; Per bombum autem intelligit sonum tibiæ; unde βομβαύλιοι in Acharn. v. 866. κῶμος autem est *comessatio*. BERG.

1178. ἔρχεθ'] ἔρχετ' R. Aug. Junt.

1179. ὀρκῆσι] Pro ὀρκησάσθω καὶ μελετησάτω· οὐδὲν κωλύσω ἐγώ. BERG.

1182. τοῖσι Bentleius. τοῖς libri: recte, si scribatur τοῖς γόνασι τοῖς τοῦ Σκύθου.

1185. στέριπο R. Aug. τεριπὸ Junt.

γογγύλη] γογγύλη pro γογγυλίς contra Atticorum consuetudinem Scytha dicit. V. Lobeck. ad Phryn. p. 103.

1186. ἔτι cum verbis αὔλει σὺ θᾶττον conjungi maluit Dobræus.

1187. Delenda Euripidis persona, quam recte om. R. Om-

nia hæc καλό — πόστιον Scythæ verba sunt. κλαύσετ' — μένῃ ex Brunckii conjectura positum. Libri κλαυσεῖ — μένης, recte, nisi quod κλαῦσί γ' scribendum cum Bentleio. Post μένης parepigraphe est in libris ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος.

ἦν] Libri ἄν.

1188. πόστιον] ποστίον R. Aug. Junt.

1190. οὐκὶ πιλήσει Brunckius. τί οὐκ ἐπιλήσει R. Aug. Junt. Scripsi πιλῆσι. οὐχὶ φιλήσειν ponit scholiasta.

1191. Tria ὅ ex R. et, qui accentu caret, Aug. addita.

1194. ναὶ ναὶ Brunckius. ναὶ libri.

γρᾴδιο] Vulgo γρᾴδιον. Fortasse infra quoque v. 1210. τυγάτριο potius scribendum.

1195. κάρισο σὺ Brunckius. κάρισο σοῦ R. Aug. κάρισος Junt.

1196. δῶ σοι] δῶσοι Junt. δῶσι R. Aug. δῶσο Porsonus.

1197. ἔκ' ὠδέν] Id est ἔχω οὐδέν.

συβίνην Brunckius collato v. 1215. συμβήνην R. Aug. Junt. συβήνην scholiasta, Photius p. 546, 2. et Suidas in συβήνη. Scholiasta, τὴν τοξοθήκην· συβήνη αὐλοθήκη. λέγουσι δὲ καὶ τὸν φαρετρεῶνα συβήνην. Articulum τὸ recte omittunt Photius et Suidas. Ceterum usitata apud alios scriptura vocabuli σιβύνη est, de qua dixi in Thesauro Stephani s. v. ζιβύνη.

1198. κομίζεις αὖθις Brunckius. κομίζεις αὐτοῖς libri. Scribendum κομιεῖς αὐτός cum Bentleio.

ἀκολούτει] ἀκολούτι R. Aug. Junt.

1199. τῇ] Scribendum τὴ cum Aug. Junt.

γέροντο γρᾴδιο] γεροντογράδιο Aug. Junt. et fortasse R.

1201. Vera videtur Reiskii conjectura μέμνησο τοίνυν τοὔνομ' scribentis et hæc verba Euripidi tribuentis.

'Αρταμουξία] ἀρτομουξία Aug. Junt.

1203. παιδάριον τουτὶ] Scribendum παιδάριον, ταυτὶ —. ut legisse videtur scholiasta, qui interpretatur τὴν τοξοθήκην καὶ τὰ ὄργανα τῆς ὀρχηστρίδος.

1205. Prava interpunctione laborat hic versus. Distinguendum fuit post τάχιστα, quod cum ὅταν cohæret:

σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυν—

Valckenarius ad Theocr. sel. Idyll. 1, 112. pro *καὶ τενεῖς* suadet *κἄτενὲς*, quod vulgato non deterius est. Hesych. *ἀτενὲς, ἰθὺ, συνεχές*. Antiquum tamen retineo. Ordo est: *σὺ δὲ φρόντιζε, ὅπως, ὅταν τάχιστα λυθῇς, φεύξει ἀνδρικῶς, καὶ τενεῖς ὡς τὴν γυν—* BRUNCK. Græca ut distinguenda sint, in notis declaravi: Latine autem illa sic reddi debuerunt: *Tu autem vide, ut, quum extemplo solutus fueris, strenue fugias, cursuque contendas ad liberos et uxorem domum.* BRUNCK. in Addendis.

1207. *λέλυσο*] *λέλυσαι* Bentleius.

1210. *τυγάτριον*] Vid. ad v. 1194.

1211. *δύσκολ'*] *δύσκολλ'* R. Aug. Junt.

1213. *γραῦ* Brunckius. *γρᾶιο* R. *γρᾳο* Aug. *γρᾷο* Junt. Scribendum *γρᾶ'* cum Bentleio. Conf. v. 1222.

1214. *διέβαλέ μ' ὦ γραῦς*] Recte cod. Aug. *διέβαλε*. Vulgo [et R.] *διέβαλλε*. Suidas: *διέβαλεν, ἐξηπάτησεν — Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· διέβαλέ μ' ἡ γραῦς, ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησεν.* Eodem significatu occurrit hoc verbum forma media Av. 1648.

διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

Cod. Aug. vero et Juntina habent *ὁ γραῦς*, mendose: oportuit ad metri legem *ὦ*, ut est in Venetis. BRUNCK. *ὁ* etiam R. Scripsi *ὡ*.

ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα (*τάχιστα* R. Aug. Junt.) *σύ*] Scholiasta, *ἑαυτῷ παρακελεύεται*.

1215. *συβίνη — καταβινῆσι* Brunckius. *συβήνη — καταβηνῆσι* libri.

1216. Aliquid ex hoc versu excidit. *ποῖ ποτε ποῖ* (poterat etiam *μοι*) *τὸ γρᾴδιο* Bothius.

1218. 1221. Sunt duarum feminarum contrarias vias indicantium. DOBRÆUS.

1220. *τῇ*] Scribe *τή*.

1222. *γρᾶο* Brunckius. Libri *γραῦ*.

1224. *διώξει* Elmsleius. Legebatur *διώξεις*.

1226. Alterum *τρέχε νῦν* addidit Brunckius.

1227. *πέπαισται* Bisetus. *πέπυσται* R. Aug. Junt.

1228. *δῆτ' ἐστὶ* Bothius. *δή 'στι* libri.

1231. *ἀνταποδοῖτον* editio Brubachii. Libri *ἀνταδοῖτον*. *ἀνταποδοίτην* Porsonus. *ἀντιδιδοίτην* Brunckius.

LYSISTRATA.

EDITAM hanc fabulam esse archonte Callia, qui olympiadis nonagesimæ secundæ anni primi eponymus fuit, tribus constat testimoniis grammaticorum, scriptoris argumenti Græci, ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος. εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. et scholiastæ ad v. 173. Καλλίου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ εἰσήχθη τὸ δρᾶμα. ejusdemque ad v. 1096. ἐπὶ Σικελίας ἔμελλον πλεῖν πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος. quam expeditionem susceptam esse olymp. 91, 2. archonte Callia ex Thucydide compertum habemus 6, 30. Actam autem comœdiam esse Lenæis, id est mense Gamelione, non Dionysiis urbanis, mense Elaphebolione celebratis, recte statuere videtur Suevernius in commentatione de Nubibus p. 44. Qui etsi quædam minus recte dixit, illud tamen vere animadvertit v. 490.—492. ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν χοἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες, | ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων· οἱ δ' οὖν τοῦδ' οὕνεκα δρώντων | ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν, eo esse tempore scriptos, quo labefactatus quidem, sed nondum sublatus status popularis esset, quod duobus mensibus post, reverso Athenas Pisandro, accidit. De quo vid. Thucydides 8, 63. — 65. Primas fabulæ partes egit Callistratus.

---

1. ἐς C. et Voss. Vulgo εἰς.

εἰς Βακχεῖον] Ad Bacchi sacra celebranda. Habebatur autem Bacchus deus κατωφερὴς et libidinosus: unde facete apud comicum in Ranis dicitur nihil aliud scire, nisi πίνειν καὶ βινεῖν. Hoc inde est, quia a vino homines proclives sunt ad libidinem. Hinc etiam Euripides de Laio, proli procreandæ operam daturo, dicit in Phœnissis v. 21. ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε Βακχεῖον πεσὼν, ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα. BERG.

2. ἧ 's] Vid. ad Acharn. 242.

Πανὸς] Pan etiam est libidinosus, ut et Satyri similes dii omnes. De Pane vide infra v. 910. BERG.

Κωλιάδα — Γενετυλλίδος] In Nub. 52. quum describit mulierculam lascivam, dicit eam ὄζειν Κωλιάδος, Γενετυλλίδος. Dicitur autem Κωλιὰς Venus a loco Atticæ, ubi ei templum, ut aiunt grammatici Græci. Γενετυλλὶς autem vel Venus est ipsa, ut vult scholiastes ad Nubes l. c. Γενετυλλὶς, ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη· vel dea Veneri affinis, ut scholiastes ad hunc in Lysistrata locum: καὶ ἡ Γενετυλλὶς δὲ γυναικεία θεὸς περὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων ὠνομασμένη. BERG.

4. ἐνταυθὶ Elmsleius. Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad Nub. 814.

8. τοξοποιεῖν] Hesychius, τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς: συστρέφειν αὐτάς. Imitatur Alciphro 3, 19.

9. ἡμῶν] ὑμῶν Δ. Voss.

10. ἀνδράσιν] ἀνδράσι B. Aug. et, qui ν ἐφελκυστικὸν sæpissime omittit, R.

16. τοι B.C.Δ. Voss. τε R. Junt.

20. ἀλλ' ἕτερα γὰρ ἦν] Scribendum cum Porsono, ἀλλ' ἦν γὰρ ἕτερα.

ἦν] ἦν γε B.Δ.

προὐργιαίτερα] προὐργιαιτατα C. Voss.

22. συγκαλεῖς] ξυγκαλεῖς B. Voss.

23. μῶν καὶ παχύ] Quod dixit Lysistrata μέγα, accipit Calonice de virili membro. BRUNCK.

24. καὶ νὴ] νὴ Voss. νὴ τὸν B.Δ. Non est probabile poetam καὶ νὴ Δία παχύ. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν scripsisse, quum numeris multo melioribus posset, καὶ νὴ Δὶ παχύ. κἄπειτα πῶς οὐχ ἥκομεν; Hoc igitur restituendum videtur. κἄπειτα πῶς dixit Av. 963. Ran. 786. et fragm. 124. De accusativi autem forma Δί diximus ad Equit. 319.

27. πολλαῖσί τ'] πολλαῖσιν B.C. Voss. πολλαῖς τ' Suidas in ἐρριπτασμένον.

31. γὰρ] γ' ἄρ' Voss.

εἴχετο] Vulgo οἴχετο. Sed codices tres mei [et R.Δ. Voss.] in alia, eaque meliore consentiunt lectione; non οἴχετο, sed εἴχετο exhibentes, quod omnino reponi debuit. Vereor enim ut e Græcis nostris, salva linguæ indole, erui possit sententia in

versione expressa: *parum abest quin nulla sit.* Hoc sensu Græce non dicitur ἐπ' ὀλίγου, sed absolute ὀλίγου suppresso verbo δεῖν. Vid. Thesm. 935. Vesp. 829. Acharn. 348. 381. quorum locorum in nullo scribere poteris ἐπ' ὀλίγου pro ὀλίγου. Jam vero ἔχεσθαι sæpissime nihil aliud valet quam εἶναι: et εἶναι vel ἔχεσθαι ἐπ' ὀλίγου eadem ratione dicitur et non valde dissimili sensu, quam εἶναι, στῆναι, βῆναι ἐπὶ ξυροῦ. Gallice: *Il tenoit donc à bien peu de chose.* BRUNCK. Ejusdem corruptelæ exemplum est glossa Hesychii, εἴχεται: οἴχεται.

33. μήτε B.C.Δ. et Voss. in textu. μηδὲ vulgo: quod in schol. habet Voss. Respondet τε v. 35.

Πελοποννησίους] πελοπονησίους R. et sic iterum v. 75.

36. γ' additum ex B.C.Δ. Voss.

ἄφελε τὰς ἐγχέλεις] Nam ex Bœotia afferebantur Athenas anguillæ præstantes. Vid. Pac. 1004. BERG.

37. οὐκ ἐπιγλωττήσομαι] *Ominabor.* Apud Æschylum in Prometheo 927. quum Prometheus dixisset, magnum quoddam malum imminere, chorus eum reprehendens dicit: σὺ θὴν ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός; ubi scholia: τῇ γλώττῃ κατηγορεῖς, ἐ π ο ι ω ν ί ζ ῃ κατὰ τοῦ Διὸς, ἃ βούλει γενέσθαι αὐτῷ. Apud eundem Æschylum in Choeph. 1045. μηδ' ἐπιγλωσσῶ. ubi Stanleius citat Hesychium, ἐπιγλωσσῶ: ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. BERG.

38. ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι] Id est ἄλλο. Sic Pl. 361. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. *Hæc in melius accipe.* In codicibus quidem scriptum, ut vulgo, ἀλλ' pro ἀλλὰ, et in C. superscripta glossa e scholiis, ὅτι ἀπολοῦνται δηλονότι. Sed falsus est hic sensus. Nihil enim *suspicari* vel *conjicere* poterat Calonice, quæ de Lysistratæ consilio nondum quicquam compererat. BRUNCK.

42. ἐργασαίατο] ἐργασαίμεθα Clemens Alex. Pædag. 3. p. 254.

43. ἐξηνθισμέναι] ἐξανθισμέναι ex Clem. Alex. recte restituit Bentleius, collata glossa Hesychii, ξανθίζεσθαι: κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας, ἢ βάπτεσθαι αὐτάς. et fragm. Menandri apud Clementem, νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ | τὴν σώφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν, de quo vid. Meinek. p. 235.

44. κροκωτὰ φοροῦσαι] κροκωτοφοροῦσαι B.C.Δ. Voss. fortasse ex v. 219.

45. In B.C.[Δ. Voss.] καὶ κιμμερικορθοστάδια, sine vocum

distinctione: in Aug. [R. et ed. Juntina] καὶ κιμβεριωκορθοστάδια. Scilicet hæsitans librarius, nesciensque utram e duabus præferret scripturis, ambas repræsentavit simul conjunctas. κιμβερινὸν pro κιμβερικὸν male legitur apud Suidam. BRUNCK. κιμβερικὸν Hesychius vol. 2. p. 261. ubi vid. Alberti. Photius p. 165, 22. Κιμμερικόν: εἶδος χιτωνίσκου. Ἀριστοφάνης. Infra v. 52. κιμμερικὸν Δ. et Voss.

περιβαρίδες calcei sunt, quibus maxime utebantur ancillæ, teste Polluce 7, 92. quod paulo supra [87.] confirmat his Cephisodori versibus:

σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν,
ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα·
νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας.

Quod tamen nihil aliud ostendit, quam περιβαρίδας calceos fuisse minus pretiosos, quibus etiam ingenuæ uti poterant. BRUNCK.

46. ἃ σώσειν προσδοκῶ] Contrarium in Thesmoph. 86. τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ. BERG.

47. χαἰ] καὶ R.

48. Perperam hic versus vulgo [et in R.] versui 45. subjicitur, sede perquam aliena, quod et Kusterus animadvertit, addens eum in duobus codicibus a se inspectis positum esse eo loco in quem eum reposuimus. Cum illis Kusteri codicibus consentiunt B.C.[Δ. et Suidas in ἐξηνθισμέναι], ubi idem, quem exhibemus, versuum ordo. Est autem hic et Concion. 929. χ' ἤγχουσα pro καὶ ἡ ἄγχουσα. Hesychius: ἄγχουσα, ῥίζα, ῇ φυκοῦνται τὰ γύναια. Etymol. ἔγχουσα, εἶδος βοτάνης, ἡ καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἄγχουσα. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. Sed fallitur prava codicum deceptus scriptura, quæ Thomæ etiam fraudi fuit, cujus adeundus interpres. Apud comicum, quo nemo Ἀττικώτερος, scriptum hoc nomen per α in Thesm. sec. [fr. 309.] Gallis herba ista *Orcanette* vocatur. BRUNCK.

52. μήτ' ἀσπίδα et v. seq. μήτε ξιφίδιον dant B.C.[Δ. Voss.], melius quam, ut vulgo, μηδ' et μηδέ. BRUNCK.

56. ὄψει τοι] Sic B.C.[Δ. Voss.] Vulgo [et R.] ὄψει γε. Iidem et Aug. habent ὦ μελέ ὄψει. Recte in codd. scriptum ὦ μέλ' Concion. 245. quod notandum. Licet enim a μέλεος femininum sit μελέα, ut Vesp. 312. tamen vocativo ὦ μέλε compellantur tam feminæ quam viri. BRUNCK.

60. ἐπὶ τῶν κελήτων] Jocus est ex ambiguo. κέλης significat parvum navigium, qualia conscendisse oportebat Salaminias mulieres, quæ Athenas deferendæ erant: tum notat equum desultorium, et inde, ut ait noster, Ἀφροδίτης τρόπον, quo sibi morigerari noluisse meretricem facete queritur servus in Vespis v. 500. Hujus schematis meminit Horatius Serm. 2, 7, 49.

Quæcunque excepit turgentis verbera caudæ,
Clunibus aut agitavit equum lasciva supinum.

At illud graphice describit Apuleius loco quem emendatum protulit elegantissimus Ruhnkenius ad Julium Rufinianum p. 260. *Inscenso grabatulo, super me coxim residens, ac crebra subsiliens, lubricisque gestibus mobilem spinam quatiens, pendulæ Veneris fructu me satiavit.* BRUNCK.

61. ἐγὼν R. et Junt. ἐγὼ libri reliqui.

62. — 131. om. B.C.Δ. Voss.

63. Θεογένους] Scribebatur Θεαγένους, de quo dixi ad Pac. 928. Veram scripturam hic servavit scholiasta libri Ravennatis, ὁ δὲ Θεογένης κοππάτης Ἀχαρνεύς.

64. θοὐκάτειον] Legebatur τἀκάτιον. Correctum ex Suida, Θεαγένης: ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἑκάτειον. οὗτος δειλὸς ἦν· εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα, οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών. Similiter idem in Ἑκάτειον. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1337.

66. αἴδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες] Aliena ab sermone vulgari est αὖτε particula, quam non defendi posse Vesp. versu 1015. recte animadvertit Dobræus, cui scribendum videbatur, ΛΥ. αἱδὶ δ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. ΚΑ. ἰοὺ ἰού, πόθεν —. correctione minus probabili. Mihi, si verba illa αἴδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες scripta sint ab Aristophane, de quo dubitari potest, sic potius corrigenda videntur χαὐθάτεραι χωροῦσί τινες. i. e. καὶ αὗται ἕτεραι. Simili crasi χρῆσθἀτέρῳ pro χρῆσθαι ἑτέρῳ dictum Pac. 253. Infra v. 736. αὔθ' ἡτέρα in libris scriptum pro αὕτη 'τέρα.

68. ἀνάγυρος] Anagyrus est pagus Atticus et herba quædam fœtida: unde proverbium κινεῖς ἀνάγυρον, de quo vide Erasmum. BERG. Alludit ad notum proverbium, de quo consulendi parœmiographi et Meursius de Pop. Att. in Ἀνάγυρος. BRUNCK.

70. Μυρρίνη] μυρρινηι R.

74. οὕνεκα] Male vulgo εἵνεκα, qua forma nusquam usi sunt Attici poetæ. Vide infra ad v. 491. 501. Ran. 189. Pl. 329. ne plures locos indicem, ubi ad codicum fidem reposita fuit forma genuina Attica. BRUNCK.

79. γλυκυτάτη Bisetus. Libri ὦ γλυκυτάτη.

81. μάλα γ' οἰῶ ναὶ τὼ σιώ] Legebatur μάλα γὰρ οἰῶ ναὶ σιώ. Articulum, qui in hac formula non magis quam in Attica νὴ τὼ θεὼ omitti potest, addidit Berglerus. γὰρ in γ' esse mutandum vidit Reisigius in appendice ad Nubes p. 18.

82. γυμνάδδομαί γα — Vulgo γε. Alterum ex usu dialecti reponi debuit, ut infra 105. 107. et alibi. καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι. De hac Laconica saltatione sic Pollux 4. 102. καὶ βίβασις δέ τι ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθετο, οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις. ἔδει δὲ ἅλλεσθαι καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγὰς, καὶ ἀνηριθμεῖτο τὰ πηδήματα. ὅθεν ἐπὶ μιᾶς ἦν καὶ ἐπίγραμμα· Χίλια πόκα βιβᾶντι· πλεῖστα δ' ἃ τῶν πήποκα. Sic Laconica scribenda esse existimo. BRUNCK. γυμνάδδομαί τε Eustathius p. 1570, 12.

83. τιτθίων Kusterus. Libri τῶν τιτθίων.

84. ᾗπερ] Vulgo ἅπερ. αἶπερ R.

85. ἡτέρα] Scribendum ἁτέρα.

88. πεδίον] Scholia, λέγεται γὰρ ἡ Βοιωτία εὐπεδιὰς εἶναι. Sed intelligit hortum muliebrem, τὸ αἰδοῖον. BERG.

καὶ νὴ Δία] Hæc vulgo Lacænæ tribuuntur. Dicterium Atticæ mulieri magis convenire mihi videtur; ideo τὰν in τὴν mutavi. [Sic etiam Bentl.] Si quis ne quidem in personarum distinctione ab editionibus discedere vellet, majori mutatione sic oporteret Lampitonem loqui:

καὶ, ναὶ σιὼ,
κομψότατα τὰν γλαχώ γα παρατετιλμένα.

Notum est Laconas, aliosque Dorice loquentes, *pulegium*, quod Atticis βλήχων appellatur, γλάχωνα nominare. Vide Acharn. 861. 869. 874. Ceterum in Aug. personarum nomina adscripta non sunt: interlocutorum mutatio transversa tantum lineola indicata. BRUNCK.

89. παρατετιλμένη] Solebant id facere. Vide infra v. 151. et Ran. 513. BERG.

90. ἡτέρα] Scribendum ἁτέρα.

χαία R. Vulgo χαία μέν.

91. Κορινθία δ' αὖ] Quasi dicas, est quidem bella, sed non casta: quia Corinthi meretrices plurimæ. BERG.

93. ξυναλίαζε] Scribendum ξυναλίαξε ex Aug. vel potius συναλίαξε cum Brunckio.

94. ἦδ' Brunckius. ἅδ' libri.

μύσιδδέ τοι Bentleius. Libri μυσιδδέτω. Hesychius, μουσίδδει: λαλεῖ, ὁμιλεῖ. ad quem vide Hemsterh. in Auctario, qui μύσιδδέ τω corrigebat, quod etiam Berglerus probaturus erat, si constaret τω pro τοι esse dictum.

97. πρὶν λέγειν δ' correctum in editione Brubachiana. πρὶν δὲ λέγειν Juntina. Particulam om. R.

100. εὖ γὰρ οἶδ'] In Aug. ante hæc verba transversa lineola minio primum adpicta fuit, indicium mutatæ personæ, quam, deprehenso errore, lituris postea librarius induxit. Versu autem seq. scriptum πάσαισιν ὑμῖν. Recte omnia. Sic locus hic constitui debet, deleta Myrrhinæ persona:

τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων,
ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντες; εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.

Tum versus 102. 103. Calonicæ tribuendi, v. 104. Lysistratæ. Non aliter ista personis dividi posse inde manifestum est, quod ipsius dramatis series et œconomia non sinant versum 104. Myrrhinæ tribui, quæ maritum suum Cinesiam domi reliquerat, in scenam mox proditurum, eaque dicturum quæ ostendant eum peregre non abfuisse. BRUNCK.

106. πορπακισάμενος] Ex scholiis: ἀντὶ τοῦ ἀναλαβὼν τὴν ἀσπίδα, ἅμα τῷ παρεῖναι ἄπεισιν. Est autem a πόρπαξ, quod manubrium clypei significat, ut in Equit. 844. et per synecdochen accipitur pro ipso clypeo, ibid. 1366. et in Pace 661. BERG.

φροῦδος ἀμπτάμενος] Euripides in Andromacha 1219. ἀμπτάμενα πάντα φροῦδα. BERG.

108. προὔδοσαν Μιλήσιοι] Vide Thucyd. 8, 17.

109. ὄλισβον] Cratinus: μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβῳ χρήσονται. apud Suidam et Hesychium in μισητή. Notat autem scholiastes comici nostri ad Milesias mulieres respici tanquam olisbo utentes. BERG.

ὀκτωδάκτυλον] Non debebat Bentleius ὀκταδάκτυλον corrigere.

Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 256. Lobeck. ad Phryn. p. 415.

110. *σκυτίνη 'πικουρία*] Scholia: Alludit ad proverbium *συκίνη ἐπικουρία*, i. e. *ficulneum auxilium*, quod de infirmis dicitur. Mutavit autem *συκίνην* in *σκυτίνην*, i. e. coriaceum, quia coriacei sunt olisbi. Sunt autem veretra coriacea, quibus utuntur viduæ mulieres. Sed apud Hesychium et *σκυτίνη ἐπικουρία* proverbium est. Vid. Erasmum in proverb. *coriaceum auxilium*. BERG.

113. *ἐγὼ δέ γ' ἂν* ex v. 115. illatum videtur. *ἐγὼ μὲν ἂν* Bentleius.

χρείη] *χρὴ ἢ* R. Junt. Correxit Kusterus. *χρεῖ' ἢ* Suidas in *ἔγκυκλον*.

116. *δοῦνᾶν*] Scribebatur *δοῦναι ἂν*.

παρταμοῦσα] *παραταμοῦσα* Brunckius. *παρατεμοῦσα* Elmsleius ad Soph. Œd. T. 1227. Consulto a poeta *παρταμοῦσα* positum videtur, ut splendidior evaderet oratio mulieris.

122. Hic et seq. v. quæ vulgo Calonicæ partes tribuuntur, eas in Myrrhinam transtuli, quæ prima patefactum Lysistratæ consilium rejecit v. 129. Facetum est eam omnium cupidissimam fuisse rei cognoscendæ. Eo etiam ducit personarum distinctio in Reg. codd. quæ infra observabitur. BRUNCK.

124. *ἡμίν ἐστι*] Sic partim ob metrum, partim ob euphoniam scribendum. Male vulgo *ἡμῖν ἐστιν*. BRUNCK. Scribendum *ἔστιν ἡμῖν* cum Bentleio. Vid. ad Av. 386.

129. *ὁ πόλεμος ἑρπέτω*] *Bella pergant protinus*, ut recte vertit Florens. Suidas *ἐρρέτω* legisse videtur, et si ad hunc locum respexit, pessime eum interpretatus est. BRUNCK.

133. *ἄλλ', ἄλλ'* — id est *ἄλλο, ἄλλο* — vividius quam ut vulgo *ἀλλὰ ἄλλο*. *κἄν με χρῇ*. Male vulgo *χρή*. Impersonalis hujus verbi indicativus est *χρὴ*, optativus *χρείη*, subjunctivus *χρῇ*. Suidas supra laudatus ad v. 113. *χρὴ ὀξυτόνως, ἤγουν δεῖ. χρῇ δὲ περισπωμένως, τὸ ὑποτακτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ δέῃ*. BRUNCK.

136. *δαὶ* B.C.R.Δ. Aug. Voss. Vulgo *δέ*. Proxima verba *κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός*, quæ Lampitoni vulgo tribuuntur, Atticæ esse mulieris dialectus ostendit. Quamobrem Myrrhinæ tribui cum Wakefieldo Silv. crit. 3. p. 49.

137. *ὦ παγκατάπυγον*] Vulgo divisim *πᾶν κατάπυγον*. Eadem

est compositionis ratio quam in παγκατάρατος v. 588. παμβδελυρὸς et παμμυσαρὸς, 969. παγγλυκερὸς, 970. παμμίαρος, Ran. 466. παμπόνηρος, 106. infinitisque hujus generis aliis. Idem etiam Reiskio placuisse video. BRUNCK.

139. πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη] Scholia: εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφη. In isto loco scripsi ἐκθεῖσαν pro ἐκθείνει· mallem præterea σκάφην. Sunt autem filii Tyronis sive Tyrus Neleus et Pelias, quos susceperat ex coitu Neptuni. Hinc Suidas in οὐκ ἐτὸς locum ita exponit: οὐδὲν ἐσμὲν εἰ μὴ συνουσιάζειν καὶ τίκτειν. *nihil enim sumus, nisi tantum ad coeundum et pariendum aptæ*. BERG.

141. Vulgo [et in R.] profligato metro legitur:

μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἂν σωσαίμεσθ' ἔτι.

Aug. τὸ πρᾶγμα σωσαίμεσθ' ἔτι. Regii [et Voss.], τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι. Genuinam ex indole linguæ restituimus lectionem, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἄν. BRUNCK.

143. γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν] Sic recte Dawesius. Perperam vulgo transpositis vocibus, γυναῖκας ὑπνῶν ἐστ' — Vide ad Plutum 166. In indice Thesauri H. Stephani legitur: ψωλὴ *affertur pro mentula, sed* ἀμαρτύρως. En tibi testem idoneum. Vide infra 979. et Av. 560. BRUNCK. ὑπνῶν producta syllaba prima fortasse ferri poterat in sermone Laconico.

144. γα Scaliger. γε libri.

μάλ' αὖ] Inutilis est αὖ particula. Scribendum μάλ' εὖ, quod legitur in editione Brunckii, quamvis ab ipso rejectum in annotatione.

146. Hic et infra sæpius, ubi Myrrhinæ partes tribuimus, quæ vulgo sunt Calonicæ, auctoritatem sequimur binorum Reg. codd. BRUNCK. Calonicæ personam hic et infra ponit R, Myrrhinæ Voss.

149. καθῆμεθ' Bekkeri editio. Vulgo καθήμεθ'. Scribendum καθοίμεθ' cum Brunckio. Eadem corruptela Ran. 919.

150. τοῖς ἀμοργίνοις, e lino vel bysso, qui optimus in insula Amorgo, e Sporadibus uno, proveniebat. Inde ἀμοργὸς pro quolibet bysso vel lino. BRUNCK.

151. παρατετιλμέναι] Supra v. 89. De isto autem *delta* scholiastes: τὸ αἰδοῖον τὸ γυναικεῖον· τοιοῦτο γὰρ τὸ σχῆμα. BERG.

152. ἄνδρες] ἅνδρες libri hic et v. 157.

πλεκοῦν] σπεκλοῦν editio Zanetti. Verum videtur σπλεκοῦν. De quo verbo vide ad Plut. 1083.

155. ὁ γῶν Aug. ὅ γ' ὧν Junt.

τὰ μᾶλά πα] Sic B.C. In Aug. [et R.] ut in Juntina πο. Doricum est πα, quod e Theocrito satis notum. BRUNCK. πᾶ vel πᾷ Δ. et Voss. που Suidas in μῆλα. Revocavi πο. Sic ὀ πίττομαι pro οὐ πείθομαι a Bœotis dictum annotarunt Hesychius et Photius, σποδᾶς pro σπουδᾶς Lacæna infra v. 173. et quæ sunt alia ejusdem generis.

156. παρεσιδών] Sic Aug. et C. cum veteribus editionibus: recentiorum παρενιδὼν est in B. Respicit ad Euripidis Andromacham, ubi Peleus v. 628. sic Menelao exprobrat:

οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών·
ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα,
ἥσσων πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ. BRUNCK.

παρευΐδὼν R. παρενιδὼν Voss. Restitui παρενιδὼν, quod Suidas quoque legit.

158. κύνα δέρειν δεδαρμένην] Quod eo sensu dixerat Pherecrates, quo postea ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων in proverbium abiit, id aliorsum trahit faceta mulier. Penem coriaceum intelligit, cujus mentio supra v. 109. quique inter instrumenta muliebris mundi recensetur in Thesmophor. secundis [fragm. 309.]. BRUNCK.

160. λαβόντες δ'] δὲ λαβόντες B.C.Δ. δ' om. Voss.

ἐς] εἰς Δ. Voss.

162. τύπτωσιν] τύπτωσι B.C.Δ. Voss.

Addidi τί. Conf. Eccles. v. 799. — 804. 862. 863.

κῶς
κακῶς] κακὰ κῶς R. Hoc est κακά. Hinc κακὰ κακῶς. Voss. et Vaticanus.

166. συμφέρῃ] ξυμφέρῃ B.C.

167. In tribus codicibus hic versus eidem personæ tributus ac sequentes: præfixum est ei in duobus Regiis nomen Λαμπ. Hanc distinctionem primo admiseram, scribendo χ' ἀμῖν συνδοκεῖ. Sed vulgatum postea prætuli, quia necesse videtur, ut una etiam ex Atticis mulieribus Lysistratæ consilium approbet. BRUNCK.

σφῷν ταῦτα, χἠμῖν] ταῦτα σφῷν, ταῦτα R. et Voss. Av. 1630. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.

169. παντᾶ] Vulgo πάντας relatum ad ἄνδρας, satis inficete. Aug. et C.[R. Voss.] πάντα. πάντως B.[Δ.] e glossemate. E dialecti usu scribendum παντᾶ, quod apud Theocritum sæpius occurrit. BRUNCK.

170. ῥυάχετον] Regii [et Δ. Voss. et Suidas] ῥυχάχετον. Aug. ut vulgo ῥυγχάχετον. Scripturam Hesychio [et Photio p. 491, 24.] probatam recepi. ῥυάχετον, θόρυβον, ἢ τὸν ῥέοντα ὀχετόν: quam ad glossam vide interpretes. BRUNCK. ρυάγχετον R.

171. πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;] Sic duo Regii: nisi quod in altero πλαδδιῇν subscripto ι, quod in Doricis melius omittitur. Suidas in ῥυχάχετον [et πλαδδιεῖν] habet πλαδδιεῖν, unde genuinam lectionem, Dorica restituta forma, indicavit et illustravit Gisb. Koen, cujus erudita nota ad Corinthum p. 104. [229.] omnino legenda. Vulgo corruptissime μὴ πλαδδικῶ. πλαδδιῆν significat *nugari, delicias facere.* Infra 990. in imperativo μηδ' αὖ πλαδδίη. BRUNCK. πλαδδικῶ ortum ex compendio scripturæ male intellecto. Vide Bast. ad Gregor. l. c.

173. οὐχ ἇς σποδᾶς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες] ἇς Doricum est pro ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ. Vide Hesychium. [ἇς: ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ. Vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 188.] Sic sine accentu scriptum est in Aug. et in C. in hoc σποδᾶς γ' ἔχοντι: in Aug. οὐχ' ἀς σπουδὰς ἔχοντι. οὐχ ὡς σποδὰς ἔχοντι B. [et Δ. οὐχ' ας σπουδᾶς ἔχοντι R. οὐχάς (sic) σποδᾶς γ' ἔχον τι Voss.] Viris doctissimis Koenio et Valckenario placuit etiam subjunctivus ἔχωντι, ideo reponendus, quia sequitur ᾖ in altero versu, ab eadem particula ἇς pendens. In ceteris interpretationem secutus sum Io. Toupii Cur. Nov. in Suidam p. 2. [vol. 3. p. 12.] ubi e Sophoclis Œdipo Tyr. 709. ostendit verbum ἔχειν bene cum genitivo σποδᾶς, Dorico pro σπουδῆς, construi.

καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.

Huic exemplo aliud addam ex eodem dramate v. 345. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω. BRUNCK. ἀς, sine accentu, retinui codicum auctoritatem secutus.

174. παρὰ τᾷ σιῷ] In arce Minervæ. Erat autem gazophylacium in ὀπισθοδόμῳ templi Minervæ. Comicus in Pluto 1194. ἱδρυσόμεσθα — τὸν Πλοῦτον οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. BERG.

180. *πανταᾶ* Brunckius. Libri *πάντα*.

κ' ἔχοι] *γ' ἔχοι* B.Δ. *γ'* etiam Voss.

τᾷδε B. Vulgo *τάδε*.

Comma post *λέγεις* addidit Resigius in appendice ad Nubes p. 8.

181. *τάχιστα*] *τάχιστ' ἂν* Δ. *τάχιστ' ὦ* C. et Voss.

183. *ὀμιώμεθα* codices. *ὀμώμεθα* Junt.

184. Servi publici Athenis, magistratuum apparitores, *τοξόται*, quorum frequens in his fabulis mentio, peregrini erant et barbari, plerique e Scythia, ideo peculiari nomine *Σκύθαι* etiam vocati, ut infra videbitur. Facete nunc Lysistrata famulam compellat, tanquam publicam muliebris concilii ministram, *Σκύθαιναν*. Noli enim hoc cum Kustero pro nomine proprio accipere. Sic in Conc. habemus *κηρύκαιναν*. BRUNCK.

186. 189. 191. 193. ΚΑΛ.] *μυ*. Voss. et Brunckii editio.

188. *ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτέ*] Id est, *ὥσπερ ποτὲ ἐποίησεν Αἰσχύλος, ὥς φασιν*. Hanc lectionem, distinctione tantum juvandam, in duobus codicibus reperit, et, si quid recte judico, corrupit Kusterus. Eam exhibet etiam C. Veterem editionum lectionem *ὥσπερ φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ* habet Aug. [et R.] Est quidem in B. quod ille volebat *φησίν*: sed e librarii emendatione putantis hoc verbum a sequenti nomine *Αἰσχύλος* pendere. Multo melius in ore mulieris, Æschylum dubitanter et ex aliorum sermone citantis, *φασιν*, per parenthesin insertum. Respicit autem ad Septem ad Thebas 42.

ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου
ὡρκωμότησαν — BRUNCK.

Recipienda Brunckii lectio.

189. *μηλοσφαγούσας*] Sic duo Regii [et Δ.] In Aug. [R.] et in Juntina *μηλοσφαγούσαις*. BRUNCK.

192. *τόμιον ἐντεμοίμεθα*] Sic bene Regii [et R.V. Voss.]. *ἔντομα*, sicut et *τόμια* seu *τομία* (priori modo in codd. positus accentus) sunt *τὰ ἱερὰ ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν*: unde *ἔντομοι, ἔνορκοι*. Vide Hesychium in his vocibus. Perperam vulgo *ἐκτεμοίμεθα*. *ἐντέμνεσθαι* verbum est ad sacra pertinens, et hic valet *sacrificare*. Diversa significatio alterius compositi, quæ hujus loci non est. *λευκὸν ἵππον* opponit Æschyli *tauro*. Sed

nolit faceta mulier hoc de quadrupede intelligi: mentulam innuit, quam mox abjuratura est. Vide scholiastem.

195. *θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν*] Parodia est Æschylei versus. *μέλαιναν μεγάλην κύλικα* pro *μελάνδετον σάκος*: et *ὑπτίαν*, quia sic clypei humi ponebantur: supra 185. *θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα*: et Acharn. 583. *παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί*. BRUNCK.

196. *Θάσιον οἴνου σταμνίον*] Vid. Albertium ad Hesychium vol. 2. p. 1257.

197. *ἐς*] *εἰς* Δ.

198. *φεῦ δᾶ*] De hac formula dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 488.

ἐπαινιῶ] Scribendum *ἐπαινίω*.

199. Lysistratæ tribuit Voss. Continuabatur Lampitoni.

200.—267. om. B.C.Δ. Voss. In C. vacuum spatium paginarum quattuor et dimidiæ.

200. — 204. omnes Lysistratæ tribuebantur. Correxit Reisigius Conject. p. 245.

200. Legebatur *γυναῖκες, κεραμεῶν* (sic Aug. et R: *κεραμέων* Junt.) *ὅσος*, omisso articulo. Solus verum vidit neglectus ab aliis Reiskius, cujus hæc est annotatio "*γυναῖκες, ὁ κεραμὼν*, "*urna, testa, seria, in genitivo κεραμῶνος, ut πιθὼν, πυλὼν*, "*μυλὼν, θυρὼν, πορνὼν etc.*" *κεραμὼν* ab librariis in *κεραμεὼν* corruptum est, quemadmodum duobus aliis in locis *πρηγορὼν* in *πρηγορεὼν* abiit, de quo dixi ad Avium v. 1113.

ὅσος] *ὄχλος*, Scaligeri conjecturam, codici Vossiano per errorem tribuit Kusterus.

202. *μοι* Brunckius, consentiente, ut videtur, R. *μου* Junt.

τοῦ κάπρου] Per *κάπρον verrem*, quod animal in sacris maxime mactabatur, quibus fœdera sancienda, ut discere est ab exemplis in Stephani Thesauro prolatis v. *τομίον*: urceum illum innuit vini Thasii, qui pro victima in scenam illatus. Juraturi autem prosecta tangebant, ut apud Æschylum:

καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου.

Ideo mulieres jubet Lysistrata manum urceo admovere. Ineptit scholiastes per *κάπρον* muliebre pudendum intelligi existimans. Satis facetus est jocus ex allusione perpetua ad sacrorum ritum, ut nihil quæratur obsceni. BRUNCK.

205. *κἀποπυτρίζει*] Sic etiam in Aug. [et R.] scriptum, sed

minus bene. Scribi debet per unicum τ, ut apud Etymologicum est. Vide Salmasium ad H. A. p. 150. A Graeco πυτίζειν derivatum Latinum *pytisma*, prima etiam longa. Juven. 11, 173.

Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem. BRUNCK.

209. λάζυσθε Aug. [et R.]. Vulgo λάζοισθε. BRUNCK.

212. 213. οὔτε — οὔτ' Bekkerus. Legebatur οὐδὲ — οὐδ'.

217. ἀταυρώτη] De forma feminina vid. Porson. ad Eurip. Med. 822. Attulit hunc locum Eustath. p. 259, 8. 1554, 29.

221. 222. ἀνῆρ] ἀνὴρ libri.

227. κακῶς παρέξω] Ovidius Am. 1, 4.

Verum invita dato, potes hoc, similisque coactæ;
Blanditiæ taceant, sitque maligna Venus.

Mulierum mobilitas concinniorem, ut ait Lucretius, Venerem facit viris. Hinc apud Plautum Asin. 4, 1. quum in syngrapho de meretrice in annum conducenda, caveret parasitus ne illi liceret noctu quicquam membri sui commovere, adolescens excipit his verbis:

optumum est;
Ita scilicet facturam: verum in cubiculo
Deme istuc: equidem illam moveri gestio. BRUNCK.

229. 230. ἀνατενῶ τὰ Περσικά. In Conc. 265. εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη. Mendosum est, ut reor, τὰ Περσικά. Aliis in locis ubi nomen hoc occurrit, forma feminina legitur: Thesm. 734. Conc. 319. Nub. 151. Pollux 7, 92. ἴδια δὲ γυναικῶν ὑποδήματα, Περσικαί. Sic in MSS. scriptum. Repone itaque τὰς Περσικάς. BRUNCK. τὸν πέρσικα schol. Ven. Nub. 169. Aristophanes scripserat τὼ Περσικά.

231. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος] Id est, οὐ τετραποδηδὸν στήσομαι, ut est in Pace 996. Est autem σχῆμα συνουσίας, quod nebulones nostri nomine e canino genere sumto indigetant. Adluditur ad morem summa cultellorum manubria leænæ figura ornandi submissis genibus subsidentis. De meretrice Λέαινα dicta ne cogitandum quidem. BRUNCK. Conf. Schweighæus. Animadv. in Athen. vol. 7. p. 119.

233. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα] Euripides in Iphig. Taur. 790. τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Ibid. 758. τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον. BERG.

235. 236. ἐμπλῆθ' ἡ Dawesius. Libri ἐμπλησθῇ.

237. ξυνεπόμυνθ' Bentleius. συνεπόμυνσθ' libri.

ΜΥΡΡ.] Sic R. Vulgo Calonicæ tribuitur.

238. γ'] τ' R.

240. ὠλολυγά] Libri ἁ ὀλολυγά.

οὑγὼ 'λεγον Kusterus. οὐκ ἐγὼ 'λεγον Junt. οὐκἐγῶλεγον R.

244. κατάλιφ' Brunckius. κατάλειφ' R. et vulgo.

245. ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει] *Cum ceteris quæ sunt in arce.* Ad intelligentiam hujus fabulæ sciendum est, antiquitus πόλιν appellatam fuisse Athenarum arcem, qua de re videndus Meursius in Cecropia cap. 3. et Hemsterhusius ad Plutum p. 260. Sæpissime in hac fabula πόλις eo sensu accipi debet, ut v. 266. 302. 317. 487. 754. 758. 912. 1183. et aliis. BRUNCK.

247. ξυμβοηθήσειν] ξυνβοηθήσειν R.

249. οὔτ' — οὔτε Bekkerus. Legebatur οὐδ' — οὐδέ, ut v. 212. 213.

254. ΓΕΡΟΝΤΩΝ] ἀνδρῶν a pr. m. R. γερόντων a m. rec.

255. βάρος χλωρᾶς φέρων Bentleius. Libri φέρων βάρος χλωρᾶς.

ἐλάας Brunckius. ἐλαίας libri.

256. ἢ] δρα^κ (i. e. Δράκης) ἢ R.

ἔνεστιν Reisigius Conject. p. 249. Libri ἐστίν.

259. Στρυμόδωρ' Brunckius. Στρυμμόδωρ' vulgo. Vid. Acharn. 273. Vesp. 233.

261. 262. κατὰ μὲν ἅγνον ἔχειν βρέτας | κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν] His oppositi sunt versus antistrophici 277. ᾤχετο θὤπλα παραδοὺς ἐμοί, | σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον. qui quum ipsi quoque sanissimi sint, memorabile hoc est sive inæqualium versuum responsionis exemplum sive syllabæ brevis pro longa in arsi trochaica positæ.

262. βρέτας] Minervæ.

263. κατὰ δ'] Legebatur κατά τ'. Ita in Pace v. 163. scriptum erat ἀπὸ μὲν — ἀπό θ' — : quod nunc ex libris est emendatum.

264. μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισιν] Versus corruptus. μοχλοῖσιν R. Si in antistropho v. 279. recte habet ἀπαράτιλτος, hunc versum verbis καὶ μοχλοῖσι terminatum fuisse coujicias: nisi malis κλήθροισι καὶ * * * * vel μοχλοῖσι καὶ * * * *, deleto vel μοχλοῖσι vel κλήθροισι. Nam κλεῖθρα per μοχλοὶ et μοχλοὶ per

κλεῖθρα explicant grammatici, velut Hesychius. Sed probabilius videtur vitii sedem in antistropho quærendam, in stropha autem scribendum esse κλῄθροις δὲ καὶ μοχλοῖσι. Sic Eurip. Androm. 950. φυλάσσετε | κλῄθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας.

266. ἀλλ'] στρυμμόδωρος ἀλλ' R.

273. ἐπεὶ οὐ pes est iambus, duabus ultimis syllabis in unam coalescentibus, ut fieri solet in η ου, ω ει, ω ου. Sophocles Œdip. Col. 1436.

θανόντ', ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον.

Infra 284. ἐγὼ οὐκ est etiam disyllabum et pes iambus. Sic rursus 876. 1171. Ran. 33. Eq. 340. Vesp. 416. Exemplorum pleni sunt tragici. BRUNCK.

Κλεομένης] Iste fuit rex Lacedæmoniorum et cum Isagora Atheniensi, senatus auctoritatem Athenis abrogare cupiente ac tyrannidem affectante, arcem occupavit, sed mox ab Atheniensibus est obsessus. Herodotus 5, 72.: ἀντισταθείσης δὲ τῆς βουλῆς καὶ οὐ βουλομένης πείθεσθαι, ὅ τε Κλεομένης καὶ ὁ Ἰσαγόρης καὶ οἱ στασιῶται αὐτοῦ καταλαμβάνουσι τὴν ἀκρόπολιν. Ἀθηναίων δὲ οἱ λοιποὶ τὰ αὐτὰ φρονήσαντες ἐπολιόρκεον αὐτοὺς ἡμέρας δύο· τῇ δὲ τρίτῃ ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται ὅσοι ἔσαν αὐτέων Λακεδαιμόνιοι. Solet autem comicus choro senum tribuere etiam quæ antecesserunt ætatem hominum tunc viventium. BERG.

275. οὐκ ἀψάλακτος] οὐκ ἀκρότητος οὐδὲ ἀράπιστος interpretatur Photius p. 359, 5. cujus in codice οὐκ ἀποψάλακτος scriptum.

277. ᾤχετο θὤπλα] ᾤχετ' ὅπλα R. et Junt. ᾤχεθ' ὅπλα Aug. ᾤχετο θ' ὤπλα B.C.Δ. Voss. Hoc metro

ˊ ᴗ ᴗ, ˊ ᴗ ᴗ ᴗ, ˊ ᴗ –

utitur Euripides Hippol. 1121. ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται. = 1139. ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον.

279. πινῶν] πεινῶν B.C. Aug. Voss.

281. οὕτως] οὕτω δ' R.

ὠμῶς Bentleius. Libri ὅμως.

282. ἀσπίδων] ἀσπίδες dicuntur ordines militum. BERG. Corrigendum ἀσπίδας ex lemmate scholiastæ, qui versum ex Babyloniis comparat, ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

καθεύδων] Præter exspectationem pro φρουρῶν aut simili. BERG.

283. Εὐριπίδῃ] Qui erat μισογύνης: de qua re in Thesmophoriazusis præcipue. BERG.

285. ἐν τετραπόλει] Scholia: τὸ ἐν Μαραθῶνι τὸ κατὰ Περσῶν. ἡ γὰρ Μαραθὼν τῆς Τετραπόλεως μέρος. τὰ δὲ λοιπὰ Οἰνόη, Προβάλινθος, Τρικόρυθος. BERG. Secunda in τετραπόλει contra analogiam hic producitur, quæ in τετράμετρον, τετραπήχεις, τετράποδα, τετραποδηδὸν apud nostrum corripitur. Scribendum τετραπτόλει, ut apud Euripidem Heracl. 81.

ὅδ᾽; ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἦλθες λαόν.

Ad quem locum videnda Musgravii nota. BRUNCK. ἐνγέτεραπολει R.: ut ἐν γε τετραπόλει conjici possit. Sed recte Brunckius ἐν τετραπτόλει.

291. τὼ ξύλω] Hic ut infra 307. et 313. τὼ ξύλω instrumentum est bajulorum, quo suspensa onera ferunt, quod alibi appellatur τὸ ἀνάφορον. BRUNCK.

ἐξιπώκατον] ἐξεπιώκατον (id est ἐξειπώκατον) libri et Suidas. γρ. ἐξιπώκειτον Voss. γρ. ἐξιπώκατον codicis Vossiani apographum Cantabrigiense.

293. τῆς ὁδοῦ om. Aug. et Junt.

299. κἄστιν] κἄστι Δ. Voss.

γε addidi ex Voss.

Λήμνιον τὸ πῦρ] Tria sunt, ad quæ respicit. Primo ad fornaces ignis et officinam Vulcani in Lemno; unde et Sophocli nominatur ignis Lemnius in Philoctete v. 797. aut 814. τῷ Λημνίῳ τῷδ᾽ ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον: deinde ad proverbium Λήμνια κακὰ, de quo videri potest Stanleius ad Æschyli Choeph. 631.: tertio alludit ad vocem λήμη, ut patet, quum dicit: οὐδὲ γάρ ποθ᾽ ὧδ᾽ ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ. BERG.

301. οὐδὲ γάρ ποθ᾽] οὐ γάρ ποθ᾽ B.C.Δ. Voss. Scribendum οὐ γὰρ ἄν ποθ᾽ cum Brunckio.

ἤ πότ᾽] εἴποτ᾽ libri. ἤ ποτ᾽ Reiskius.

306. ἔκατι] B.C.Δ. Voss.

307. οὔκουν] οὐκοῦν libri.

εἰ — θείμεσθα Δ. Vatic. et Voss. οὖν — θώμεσθα R. Junt.

311. ἐμπιπράναι] ἐμπιμπράναι Brunckius. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 96.

311. τοῦ ξύλου] τοῖν ξύλοιν B.Δ. fortasse ex v. 291. et 307.

ἐν Σάμῳ] Vide schol.

315. ἐστὶν ἔργον] ἔργον ἐστὶν Δ. et Voss.

316. λαμπάδ'] λαμπάδ' R.Δ.

Vulgo legitur ὅπως πρῶτον ἐμοὶ προσοίσεις labante metro. In B. [Δ.] πρώτως ὥπως [ὅπως Δ.] ἐμοὶ προσοίσεις. Eadem in C. vocum collocatio, sed perperam scriptum πρῶτος. Inde proclive fuit emendare, ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις. BRUNCK. ὅπως πρῶτον R. ὅπως πρῶτος Voss. πρώτως adverbio usum esse Aristophanem mihi non magis credibile videtur quam Lobeckio ad Phryn. p. 312. πρόφρων Reisigius Conject. p. 125.

319. Hic versus vulgo [et in R.] sequenti postponitur ordine præpostero: quem exhibemus agnoscunt duo Regii [et Voss.]. Sunt autem hi versus, et qui sequuntur usque ad 350. omnes choriambici mixti. BRUNCK.

321. πέτον] ἡμίχυ, πέτον R.

327. ὑδρίαν] οἰκίαν R. Junt.: ὑδρίαν libri reliqui.

330. δούλαισιν] Libri δούλῃσιν. Post hunc versum excidit versus unus.

329. μόγις] Hæc forma hoc uno loco legitur apud Aristophanem. Corrigendum μόλις ex Δ. et Voss.

331. στιγματίαις] μαστιγίαις B.C.Δ. Voss.

338. Quod in initio hujus versus legebatur ἐς πόλιν delevit Bothius.

τριτάλαντον] ἐς τριτάλαντον Δ. Voss.

τὸ βάρος Bothius. Aberat τό.

345. πολιοῦχε] Suspectus est anapæstus in initio versus choriambici. Fortasse πολίαχε scribendum. Notum est Poliochi nomen. πολιήοχος legitur in Tabulis Heracl. p. 205. quemadmodum γαιήοχος et γαιηοῦχος dicitur. Bentleio scribendum videbatur σὰς, πολιοῦχ', ἔσχον ἕδρας.

346. ξύμμαχον B.C. Voss. σύμμαχον R. Junt.

350. ΧΟΡ. ΓΥΝ.] Στρατυλλίς libri.

ὦνδρες] ἄνδρες Δ.

πόνῳ πονηροί] πονωπόνηροι B. et Junt.

352. ἰδεῖν om. R. Junt: habent libri reliqui.

353. θύρασιν Aug. θύραισιν vulgo. θυρᾶσιν R.

356. τοσαυτί] τοσαῦτα R.

357. περικατᾶξαι] Vulgo περικατάξαι.

τύπτοντ' ἐχρῆν] τύπτοντα χρῆν B.C.Δ. Voss.

358. χαμᾶζ' om. R. Junt.

359. τοῦτό μ'] τοῦτ' Voss. τοῦτο Δ.

360. Δί' ἤδη τὰς] διά τὰς R. Junt.

361. Βουπάλου] Nomen hominis est Bupalus, quem Hipponax perstrinxit carmine, in quo ei verbera minatus est poeta. Eo respicit comicus. Breviter scholiastes totum locum exponit: εἴ τις ἠπείλησεν τύπτειν αὐτὰς, καθάπερ Ἱππῶναξ τὸν Βούπαλον. BERG. Prius ἂν om. Δ.

362. στᾶσ' B.Δ. καὶ στᾶσ' R. Junt.

363. τῶν ὄρχεων λάβηται] Nunquam alius canis poterit tibi prehendere ore testiculos: nam ego, ut canis, tibi prius eos evellam. BERG.

364. σιωπήσει] σιωπήσεις Δ.

θενὼν] θένων vulgo.

ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας Florens Christianus. Libri ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς σου. Rectius fortasse Reisigius Conject. p. 245. σου 'κοκκιῶ τὸ γῆρας. Conf. v. 448.

365. ΧΟ. ΓΥΝ.] στρ. R. hic et posthac.

ἅπτου] ἅψαι B.C.Δ. Voss.

366. κονδύλοις B.C.Δ. Voss. δακτύλοις R. Aug. Junt.

367. πλεύμονας B.Δ. Voss. et Suidas in βρύκουσα. πλέμονας C. πνεύμονας R. Junt. et Suidas in ἐξαμήσω.

τἄντερ' ἐξαμήσω] Eurip. Cycl. 235. τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ comparat Berglerus.

368. ἔστ'] ἔστιν B.C.Δ. Voss.

Εὐριπίδου] Propterea sapientissimum dicit Euripidem, quia is est osor mulierum maximus. Cujus rei documenta plurima exstant in ejus tragœdiis. Scholiastes hic unum versum adducit, credo propter vocem σοφώτερος, qui est ex Medea v. 409. Licebit plenius adducere locum:

πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. BERG.

369. ὡδί] οὕτω B.C.Δ. Voss.

θρέμμ' ἀναιδές] Hæc verba forte ex Euripide sunt; ego ea etiam in Sophoclis Electra v. 624. aut 625. observavi, ubi ad ipsam Electram dicitur: ὦ θρέμμ' ἀναιδές. BERG.

ἀναιδές ἐστιν] Præstat ἀναιδὲς ἔστιν scribi cum Reisigio Conject. p. 118.

370. θοὔδατος Voss. θ' οὔδατος B.Δ. ὕδατος R. Junt.

371. ΧΟ. ΓΕΡ.] *βλέπυρος* Voss.

θεοῖς] *θεοῖσιν* R. Junt.

372. ΧΟ. ΓΥΝ.] *στρυμοδώρα* Voss.

δαὶ R. *δὲ* Voss. Junt. *δὲ δὴ* Δ.

τύμβ'] *τύμβοι* vocantur senes, quia morti sunt vicini et sepulturæ. Euripides in Medea 1209. *τὸν γέροντα τύμβον*. ubi scholia: *τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου.* Vide ibi notam Barnesii. BERG.

376. *οἶδά σ'* R. Voss. et scholiasta. Vulgo *οἶδας*.

σταθεύσω] *σταθεύσων* Voss.

377. *γ'* addidit Bentleius.

380. *ἔθ'*] *ἔτ'* Voss.

ἡλιάξει Buttmannus Grammat. vol. 1. p. 383. *ἡλιάξεις* vulgo. *ἡλιάξεις* Voss. (non *ἡλιάζεις*, quod ex apographo Cantabrigiensi affert Dobræus). *ἡλιάζεις* Δ.

381. *σὸν ἔργον, ὦ 'χελῷε*] Hæc dicens perfundit aqua senes. Ponitur enim Achelous fluvius pro aqua synecdochice, ut apud Euripidem in Bacchis v. 625. *δμωσὶν Ἀχελῷον φέρειν ἐννέπων.* Achæus tragicus apud Athenæum p. 427. *μῶν Ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολύς;* BERG. V. Servium ad Virgilii Georg. 1. 9.

384. *ἂν βλαστάνῃς* Brunckius ad Pluti v. 453. Legebatur *ἀναβλαστάνῃς*.

386. *σὺ χλιανεῖς*] *συγχλιανεῖς* Voss.

387. ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ] Ex hac etiam Probuli persona concludimus hoc drama prodiisse post cladem Siculam. Nam Probulus magistratus fuit extraordinarius, qui in rebus dubiis reipublicæ creabatur: post infortunium vero Siculæ cladis id factum est Athenis, teste Thucydide 8, 1. *καὶ ἀρχήν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἑλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς ἂν καιρὸς ᾖ, προβουλεύσωσιν.* Sic etiam Herodotus 7, 172. ait, imminente a Xerxe bello, Probulos fuisse congregatos in Isthmo, electos ex Græciæ civitatibus quæ melius affectæ erant. PALMER. Vid. Wessel. ad Herodot. 6, 7.

388. *πυκνοὶ* B. Δ. *πυκινοὶ* Junt. *ποικινοὶ* R.

Σαβάζιοι] Vid. ad Vesp. 9.

389. *Ἀδωνιασμὸς*] *ἀδωνισμὸς* R. Voss. Junt. Correctum in editione Caninii. Hesychius et Etym. M. *Ἀδωνιασμός: ὁ ἐπὶ*

τῷ Ἀδώνιδι θρῆνος. Theocriti carmen est Ἀδωνιάζουσαι et fuit Philippidis comici fabula. De utraque forma ἀδωνίζω et ἀδωνιάζω dixit Valckenar. ad carmen Theocriti p. 189.

390. τἠκκλησίᾳ] τῆι κλησίαι R, ut solet.

391. ὥρασι μὲν R. Aug. ὥρας ἵμεν Δ. Voss. ὥραισι μὲν vulgo. ὥρασι adverbium est ut θύρασι. Joannes Alexandrinus τονικ. παραγγ. p. 35, 32. τὸ ὥρασι, μὴ ὥρασιν ἵκοιο (vid. v. 1037.), προπαροξύνεται μὲν εὐλόγως παρὰ βαρυτόνου τοῦ ὥρα, οὐκ ἔχει δὲ προϋποκείμενον εἰς θεν. μὴ ὥρασι autem cum hiatu dicitur, quia unius instar est vocabuli μηώρασι.

ὁ μὴ ὥραισι] Puto respici ad illam formulam, qua exitium alicui imprecaturi dicebant: μὴ ὥραισιν ἵκοιτο. De qua Casaubonus Animadv. ad Athen. 2, 14. ad p. 55 c. Posset autem sic suppleri oratio, ὁ μὴ ὥραισιν ἱκέσθαι ὀφείλων, aut ἄξιος ὢν aut simili modo. BERG. De formula abominandi μὴ ὥρασι et μὴ ὥρασιν ἵκοιτο dixerunt interpretes Luciani vol. 1. p. 218. Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 370. et in schol. N. T. vol. 1. p. 438. In contrariam partem Græci abeuntibus hodie apprecari solent ὥραις καλαῖς.

Δημόστρατος] Proposuerat Demostratus rogationem de bello Siculo die infausto, quo publice lugebatur Adonis, quod erat mali ominis. Plutarchus in Nicia c. 12. et 13. lucidam facem præfert ad hunc locum intelligendum. PALMER.

392. ἐς] εἰς libri.

393. αἰαῖ] Libri αἶ αἶ vel αἶ αἶ.

Ἄδωνιν] αἴδωνιν R.

394. Ζακυνθίων] Qui inter socios erant Atheniensium. ζακυνθίους Δ.

395. ὑποπεπωκυῖ'] ὑποπεπτωκυῖ' B.C.Δ. Voss. Junt. Correctum ex. R. Aug.

396. κόπτεσθ'] Notum in hac significatione verbum, etiam in sacris literis. Euripides in Troadibus v. 623. ἔκρυψα πέπλοις, κἀπεκοψάμην νεκρόν. BERG.

397. Schol. Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο· ὃν Χολοζύγην εἶπε, διὰ τὸ μελαγχολᾶν. καὶ Εὔπολις δὲ ἐν Δήμοις ὡς μανιώδη αὐτὸν λέγει·

τί κέκραγας, ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος;

καὶ ἄλλοι.

398. τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν] Sic duo Regii: mendose tamen C.

ἀπαντῶν, errore librarii, qui utique ob oculos habuit ἀπ' αὐτῶν. Vulgo τοιαῦθ' ὑπ' αὐτῶν. BRUNCK. ἀπ' Δ. Voss. ὑπ' R. Conf. v. 406.

ἀκολαστάσματα Dobræus. Legebatur ἀκόλαστ' ᾄσματα. Bentleius ἀκολαστήματα. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 367, 20. ἀκόλαστος ὄχλος, Εὐριπίδης (Hecubæ v. 602.) ἔφη, ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς (fragm. 817.). ἀκολαστάματα (ἀκολαστάσματα?) δὲ λέγουσι κατακορῶς οἱ Ἐπικούρειοι. πλὴν καὶ Ἀλεξανδρίδης (Ἀναξανδρίδης) κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης.

399. Vulgo personam huic versui præfigunt nuntii, qui nullus in hac fabula est. Ineptorum librariorum commentum est. In Aug. adscripta persona est ἄγγελος γερόντων: in C. [et Voss.] χορὸς γερόντων ἢ ἄγγελος. Vere B. exhibet nude χορὸς γερόντων. BRUNCK. ἀγγ' R.

403. ἀλυκὸν B.C.Δ. Vat. Voss. ἀλυκῷ R. Junt.

406. βλαστάνει βουλεύματα] Æschylus Sept. c. Th. 600. ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. PORSON.

407. ἐν τῶν δημιουργῶν] Nihil frequentius apud quosvis scriptores hac ellipsi nominis οἶκος, vel ναὸς, quando de diis agitur. Sic infra 622. εἰς Κλεισθένους. 1064. εἰς ἐμοῦ. Conc. 420. ἐς τῶν σκυλοδεψῶν. Ran. 69. et 118. εἰς Ἅιδου. Plato initio libri 1. de Republica: ᾖμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου. Ceterum tres mei codd. [et R.Δ.] habent ἐν τῶν, ut recte Kusterus e duobus aliis [Vat. Voss.] edidit. BRUNCK. ἐκ Junt.

408. ἐπεσκεύασας B.C.Δ. Voss. ἐσκεύασας R. Junt.

410. ἡ βάλανος] Est ambiguum: nam accipitur etiam pro obscena corporis parte. Sic ludit ambiguitate vocis hujus Machon apud Athenæum p. 577. ubi dicit Demetrium regem Lamiæ meretrici omnis generis unguenta dedisse olfacienda, quumque omnia fastidisset Lamia, eum manu sibi fricuisse veretri glandem, eamque sic Lamiæ naribus admovisse, dicentem: ἀπὸ βαλάνου τοῦτ' ἔστι, Λαμία, βασιλικῆς. Est enim et νάρδος βασίλειος, quæ fit ex myrobalano. BERG.

ἐκ τοῦ τρήματος] Perperam Regii [et Δ. Voss.] ἐκ τοῦ τρίμματος. Intellexitne auctor istius lectionis, glandem ὑπὸ τῆς τρίψεως excidisse? sed ineptum hoc est. Nemo non videt quo adludat comicus. In Conc. 623. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν. BRUNCK.

416. τῆς μου γυναικὸς τοὺς πόδας τὸ δακτυλίδιον] Duplex men-

dum. Primo *τῆς μου γυναικὸς* est solœcismus. Deinde si *δακτυλίδιον* media longa profers, *annulum* sonat, si brevi *δακτυλῐδιον*, *digitulum*. Lege igitur, — *τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς* Τοῦ *τῆς γυναικός μου* —. PORSON. apud Kidd. ad Dawes. Miscell. p. 384. Recte hæc corrigit Porsonus. *τοὺς πόδας* R. Junt. *τοῦ ποδὸς* B.C.Δ. Vat. Voss.

417. *πιέζει*] *πιεζεῖ* R.

ζυγὸν] Photius p. 55, 5. *ζυγός: — καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πλαγίοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων.*

420. *ἐς*] *εἰς* libri.

422. *κωπῆς*] Vid. ad Acharn. 552.

423. *ἀποκέκλεισμαι*] *ἀποκέκλισμαι* R. *ἀποκέκλειμαι* Voss. Scribendum *ἀποκέκλῃμαι*.

426. *τί*] *ποῖ* R. Junt.: *τί* libri reliqui.

δ' αὖ] *δὲ* B.C.Δ. Voss.

427. *ἀλλ'*] *ἄλλ'* Aug.

428. *ὑποβαλόντες* codices. *ὑποβαλόν τε* Junt.

429. *ἐνθενδὶ δ'* B. *ἐνθένδε δ'* C. et Voss. *ἐνθένδε γ'* R. *ἐνθένδ'* Junt. *ἐντεῦθεν δ'* vel *ἐνθαδὶ δ'* Bentleius.

430. *ἐκμοχλεύετε* Δ. Voss. et Brunckius tacite. *ἐκμοχλεύσετε* R. Junt.

435. *χεῖρά μοι*] *χεῖρ' ἐμοὶ* Δ.

437. *ἔδεισας*] *ἔδησας* Δ.

438. Lysistratæ opponuntur duo lictores, tertius Stratyllidi v. 442. Prodit deinde tertia mulier v. 443. (forsan legendum ΜΥΡΡΙΝΗ) cui assignatur quartus lictor v. 445. Tum prodeunte quarta muliere v. 447. (non Stratyllide) exclamat Probulus deficere lictores sibi. Quattuor autem esse Scythas liquet e *καὶ* v. 453. DOBRÆUS. Verissime hæc Dobræus. Itaque personarum descriptio sic est emendanda ut versui 439. *πρώτη γυνὴ*, 443. *δευτέρα*, 447. *τρίτη* præscribatur.

439. *Πάνδροσον*] Cecropis filiam.

443. *Φωσφόρον*] Dianam. Quam *φωσφόρον θεάν* vocat Euripides Iphig. T. 21. BERG.

444. *κύαθον*, *cucurbitulam*. Suidas ex integrioribus ad hunc locum scholiis: *κύαθον αἰτήσεις τάχα, ἵνα προσθῇς ταῖς γνάθοις. οὕτως τυφθήσῃ, καὶ ὑπωπιασθήσῃ ὑφ' ἡμῶν. γεμίζουσι γὰρ κύαθον θερμοῦ, καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι, καὶ θεραπεύουσι.* Græci medici *σικύας* vocant, nos Galli, *ventouses*, caliculos illos, qui

cuti cum flamma applicantur. Horum mentio etiam in Pace 541.

καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι. BRUNCK.

446. παύσω τιν' ὑμῶν] Ita posuit vocem τὶς et in Nubibus 1494. κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην ἐμοὶ ποιήσω. BERG.

447. Ταυροπόλου] Euripides in Iphig. Taur. 1457. Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ τολοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν. BERG.

448. ἐκκοκκιῶ σου — τρίχας] In eadem re utitur verbo ἐκποκίζειν in Thesmoph. 574. ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας. Verbum ἐκκοκκίζειν supra v. 364. BERG.

στενοκωκύτους] ἐφ' αἷς στενάζεις τιλλόμενος, schol. στενωκωκύτους R. Junt.

450. ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα] Sophocles Antig. 678. κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.

453. τέτταρες] Sic Regii [et Δ. Voss.]. Vulgo [et R.] τέσσαρες. Hesychius: λόχοι Λακεδαιμονίων, φησὶν Ἀριστοφάνης, τέτταρες. Ad quem locum vide interpretes. Adludit comicus ad notissimas Lacedæmoniorum μόρας. Vide Meursium Att. Lect. 1, 16. BRUNCK. Quattuor cur dicat, expositum est ad v. 438.

455. ΠΡΟΒ.] πτ υρ R.

459. παιήσετ'] Futurum est verbi παίω Atticorum more, qui futura barytonorum formant tanquam a contractis. Nub. 1125.

ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.

Sic Eq. 98. κατακλινήσομαι. Thesm. 653. οἰχήσεται. Vesp. 222. βαλλήσομεν. Pl. 21. τυπτήσεις: aliaque —. οὐχ ἕλξετ' habent duo Regii, quod e Vossiano bene reposuit Kusterus. Aug. et Juntina [et R.] οὐκ ἐξέλκετ'. BRUNCK.

ἀρήξετε] Scribendum ἀράξετε cum Wakefieldo Silv. crit. 1. p. 135.

461. παύεσθ' Aug. et Suidas in ὦ σπερμαγορ. παύσεσθ' R. Vulgo παύσασθ'.

462. οἴμ' ὡς κακῶς] οἴμοι κακῶς R.

465. νὴ] μὰ R, Aug. Junt.: νὴ libri reliqui.

466. πολλήν] πολλή B.C.Δ. Vat. Voss.

γ' ἐάνπερ B.C.Δ. Vat. Voss. γ' ἐὰν R. ἐάν γε vulgo.

467. τῆς addidit Kusterus.

468. λόγον] λόγους Vat.

472. κυλοιδιᾶν] κοιλιδιᾶν R. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 169.

478. ἔτ' Δ. Legebatur ἐστ'.

ἀνεκτέα Dobræus. Legebatur ἀνεκτά.

481. Κραναὰν] Ita vocat nunc arcem Athenarum. In Acharn. 75. de ipsa civitate, ὦ Κραναὰ πόλις. BERG.

484. πείθου] πιθοῦ R. Aug. Junt.

485. τοιοῦτον] τοιοῦτο R. Junt.

487. ἡμῶν] ἡμῶν οὕτως B.Δ.

τοῖσι μοχλοῖσιν editio Lugd. Bat. a. 1624. Libri τοῖς (τοῖς om. B.Δ. Voss.) μοχλοῖς.

488. παρέχοιμεν] κατέχοιμεν B.Δ.

489. γε] τε R. Aug. Junt.

490. Πείσανδρος] Vide annotationem ad initium fabulæ. De Pisandro dictum ad Av. 1556.

ταῖς ἀρχαῖς] τὰς ἀρχὰς B.C.Δ. Respicit ad ξυνωμοσίας, αἵπερ ἐτύγχανον ἐν τῇ πόλει οὖσαι ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρχαῖς, de quibus Thucyd. 8, 54.

491. κορκορυγὴν] In Pace 992. λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς. BERG.

οὕνεκα B.C.Δ. Voss. ἕνεκα R. Aug. εἵνεκα Junt.

494. δὲ addidit Bentleius.

495. οὐ καὶ τἄνδον] In Ecclesiaz. 210. idem argumentum: ταῖς γὰρ γυναιξί φημι χρῆναι τὴν πόλιν ἡμᾶς παραδοῦναι· καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα. BERG.

499. Hunc versum om. Junt.: habent codices, sed R. a m. rec.

γε addidit Brunckius.

501. σωστέον] Sensu passivo dictum. Vid. ad Soph. Œd. T. 628.

οὕνεκα C. Aug. Vulgo εἵνεκα.

505. ΓΥΝΗ] Libri Lysistratæ tribuunt inepte, ut vel ex proximis verbis σὺ δέ μοι λέγε intelligitur. Correxit Bentleius. Loquitur una ex mulieribus chori, ut v. 515.

507. ἠνεχόμεσθα, forma præteriti aliunde non cognita, ex Florentis Christiani conjectura posita est. Libri ἠνεσχόμεθα, præter Voss. qui ἠνειχόμεσθα. Interpolatam hujus versus lectionem esse inepte dictum illud πόλεμον καὶ τὸν χρόνον documento est.

509. ἠρέσκετέ γ' B.C.Δ. Voss. ἠρέσκετ' R. Junt.

510. ἔνδον ἂν οὖσαι] ἂν om. C. Voss. ἔνδον ἐοῦσαι B.Δ.

512. γελάσασαι] Ficto risu. BERG.

513. τί βεβούλευται] Innuit, ut puto, subscriptionem, quæ auctore Alcibiade facta fuerat in columna, in qua fœdus inter Lacedæmonios et Athenienses inscriptum erat, qua de causa bellum inter eos recruduerat. Vide Thucyd. libr. 5. PALMER.

514. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

515. ΓΥΝΗ] In B. præfixa Μυρρίνη et superscriptum γυνή. In C. μία γυνή. BRUNCK.

516. ἔγωγ' om. B.C.Δ. Aug. Voss. et, ut conjicio, Vat.

ἔνδον addunt codices: om. Junt.

517. δήπου additum ex B.Δ. Quæ particula, minus apta huic loco, a grammatico adjecta videtur explendæ lacunæ caussa. Fortasse scribendum κἄπειθ' ἕτερον — .

519. ἂν addidit Porsonus.

ἔφασκ', εἰ Porsonus. Legebatur ἔφασκε κεἰ. κεἰ, omisso ἔφασκε, C. Voss. εἰ, omisso ἔφασκε, B.Δ.

νήσω] νήσεις B.Δ.

520. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. Facete hæc traducta ex Hectoris ab Andromacha discedentis oratione Iliad. 6. versus finem:

> ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
> ἱστόν τ', ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
> ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

quæ παρῳδεῖ infra mulier: πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει. BRUNCK.

523. δὴ δ' Voss. δ' ἤδ' R. Junt. δῆθ' B.Δ.

524. ἔσθ' additum ex conjectura Brunckii, quæ me nolente in editionem meam irrepsit. Scribendum cum Dobræo οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ; μὰ Δί' οὐ δῆτ', εἶφ' ἕτερός τις. Scholiasta, ἀντὶ τοῦ, ἄλλος τις ἔφη, οὐ μὰ Δία οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει.

528. κἀντισιωπᾶν Kusterus. Libri κἀντισιωπᾶθ'.

ἐπανορθώσαιμεν] Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 96, 25. ἐπανορθωσαίμεθα videtur legisse: de quo dixi ad fragmenta p. 510.

535. τοῦτον Δ. Voss. τουτονὶ R. Junt.

536. *συζωσάμενος*] *ξυσωσάμενος* Voss. *ξυζωσάμενος* Δ. Recte autem Berglerus monuit ad proverbium respici, *τὸν σικνὸν τρώγουσα, γύναι, τὴν χλαῖναν ὕφαινε,* memoratum ab Athenæo 3. p. 73 d.

537. *κυάμους τρώγων*] Scholia: *δικάζων.* Sic in Equit. 41. populus Atheniensis dicitur *κυαμοτρώξ.* Quia plerique plebeii ex forensibus negotiis alebantur, mercedem accipientes judicialem et comitialem, *τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ δικαστικὸν μισθόν.* Intelliguntur autem per *fabas* hæc negotia, quia in suffragiis ferendis adhibebant *fabas.* BERG.

538. *πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει*] Ad illud v. 520. *πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.* BERG.

539. *ἀπαίρετ'*] Vulgo *αἵρεσθ'.* Scholiastæ interpretatio *ἀναχωρήσατε* manifeste refertur ad *ἀπαίρετ'.* Hesychius, *ἀπαίρει: ἀναχωρεῖ.* Concion. 818. *μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων.* Frequens historicis verbum tam de terrestri quam de maritimo itinere. BRUNCK.

540. *τι*] *τε* R. Aug. Junt.

συλλάβωμεν] *ξυλλάβωμεν* R. Aug. Junt.

541. *ἐγὼ γὰρ*] Verba a correctore posita, quum excidissent syllabæ quæ responderunt verbis *ὦ Ζεῦ, τί ποτε* v. 476. Senarium ex conjectura librarii factum exhibent B.Δ. *ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη.*

542. *οὐδὲ*] *οὔτε* B.C.Δ. Voss.

οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἐλεῖ (scribendum *ἕλοι* ex B.Δ.) *μου καματηρός* [a]] Hæc quoque interpolata. *οὔτε* (debebat *οὐδὲ*) *γόνατ' ἂν κόπος ἕλοι με καματήριος* Hermannus Elem. doctr. metr. p. 383. satis probabiliter, nisi quod forma *καματήριος* nonnihil dubitationis habet. Nam quod apud Hesychium legitur, *καματήριον: ἐπίπονον, ἐπίλυπον,* ex *καματηρόν,* quod Stephanus reposuit, corruptum esse potest, quemadmodum *θανατηρός* in *θανατήριος* est corruptum, de quo dixit Bastius ad Gregor. Cor. p. 156. Quamobrem fortasse præstat *οὐδὲ γόνατ' ἂν κόπος ἕλοι με καματηρὸς ἄν.* adscita in quattuor postremis vocabulis emendatione Bentleii.

546. *ἔνι θράσος* Voss. Vulgo *ἔνι δὲ θράσος.*

ἔνι δὲ σοφὸν] Scribendum *ἔνι δὲ τὸ σοφὸν* cum Hermanno.

ἔνι δὲ φιλόπολις] Delendum *δὲ,* ab Reisigio illatum.

[a] Typothetæ errore in editione mea transpositum *καματηρός μου.*

549. τηθῶν] τήθων R.

ἀνδρειοτάτη Athenæus 3. p. 90. Suidas in τήθη et Eustathius p. 1485, 49. Libri ἀνδρειοτάτων.

τηθῶν — μητριδίων] Est homonymia in his vocibus: nam τήθη est nutrix et τήθεα sunt ostrea quædam; itaque hac voce ambigua vult subindicare asperitatem quandam et duritiem animi in mulieribus. Porro μητρίδιον est mater in forma deminutivi, et dicuntur etiam μητρίδιαι ἀκαλήφαι urticæ, quum in iis generantur grana seminum: quo tempore maxime urunt; itaque hic etiam intelligitur asperitas quædam et mordacitas. In Vespis v. 888. dixit ὀργῆς ἀκαλήφην pro asperitate et vehementià iracundiæ. Est autem et ἀκαλήφη ambiguum, nam et marina est, ut sunt τήθεα, et terrestris. BERG.

550. χωρεῖτ' ὀργῇ] Tanquam milites ad conflictum. Thucydides 5, 70. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν. Ἀργεῖοι μὲν καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες· Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως. ubi scholia: ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες· ἰσχυρῶς καὶ σὺν ὀργῇ. BERG.

νῦν οὔρια θεῖτε] Contrarium in Ecclesiaz. 109. νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν. BERG.

551. τε addidit Porsonus.

552. ἡμῶν] ἡμῖν Bentleius.

καταπνεύσῃ] ἐπιπνεύσῃ Δ. πνεύσῃ Voss.

553. ποιησάσας] ποιούσας Δ. Voss.

556. νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην] Verba hæc, quæ vett. editt. Lysistratæ continuant, tres codd. alii personæ tribuunt. In Aug. lineola mutatam personam indicat: in Regiis adscriptum Προβ. Ego mulieri cuidam probabilius tribuo: ironiæ enim, quam his verbis Provisori tributis inesse ait scholiastes, nihil mihi subolet. BRUNCK.

557. χύτραι et λάχανα hic notant non *ollas* et *olera*; sed fora, seu loca ubi illa venibant. Usitatissima Atticis hæc synecdoche Eq. 1375.

τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω τὰν τῷ μύρῳ.

Sic Vesp. 789. ἐν τοῖς ἰχθύσι, *in foro piscario*. Eupolis apud Pollucem 9, 47.

περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,
καὶ τὸν λιβανωτὸν, κεὐθὺ τῶν ἀρωμάτων,
καὶ περὶ τὰ γέλγη.

Multa exempla congessit Taylor Lect. Lysiacarum circa finem, quæ si conferas, facile mecum in opinionem venies hic scribi oportuisse:

νῦν μὲν γὰρ δὴ κἂν ταῖσι χύτραις κἂν τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως.

BRUNCK. Recte Brunckius *κἂν* restituit. *λαχάνοις* R. Voss.

561. *ἐφ' ἵππου*] *ἔφιππον* R. Junt. et fortasse Aug. *ἐφ' ἵππου* libri reliqui et Suidas in *λέκιθος*. *ἐφ' ἵππῳ* scholiasta Pluti v. 427.

563. *δ' αὖ* Brunckius. Libri *δέ*.

ὁ Τηρεὺς] Quia Tereus Thrax erat. BERG.

564. *δρυπέπεις* C.R. Aug. *δρυπέτεις* vulgo. Veram hujus vocabuli scripturam *δρυπετής* esse videri ostendi in Thesauro Stephani s. v. *δρυπεπής*.

565. *δυναταὶ* Elmsleius ad Acharn. 78. Libri *δύνασθε*, nisi quod *δύνασθαι* Voss.

567. — 586. Comparationes e re textoria petitas copiose illustravit Schneiderus in indice ad scriptores rei rusticæ p. 360. — 363.

567. *κλωστῆρ'* Bentleius. Libri *κλωστήρ*.

568. *ὑπενεγκοῦσαι*] *ἐπενεγκοῦσαι* Δ. Voss.

568. 570. *ἐνταυθί*] *ἐνταυθοῖ* Voss.

569. *διαλύσομεν*] *διαλύσαιμεν* R. Junt.

572. *τις* Δ. Voss. *τις γ'* R. Junt.

574. *πρῶτον* codices. *πρῶτα* Junt.

πόκον] *πόκου* Kusterus. Recte.

576. *ἀπολέξαι* e duobus codd. a Kustero bene repositum agnoscunt etiam bini Regii. Mendosam priorum editt. lectionem *ἀπολέσαι* præfert Aug. [et R.]. At consentiunt tres codd. [et Voss.] in prava lectione præc. v. *ἐπὶ κλίνης*, quod in duabis Venetis reperio. Propius ad verum accedit Juntina *ἐπικλίνεις*, accentu tantum male posito. BRUNCK. *ἐπικλίνης* Δ. *ἐπικλινεῖς* fortasse R.

577. *πιλοῦντας*] *θλίβοντας* R. Junt. *πιλοῦντας* libri reliqui et Suidas in *συνισταμένους*.

578. *ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι*] Supra v. 492. *οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες*. BERG.

579. *ἐς*] *εἰς* libri.

582. *γε* Δ. Voss. et, ex codicibus ut videtur, Brunckius. *τε* R. Junt.

583. τὰ om. R. Junt. et fortasse Aug.: habent libri reliqui.

586. τῷ δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι] Prosopopœia est et allegoria. Intelliguntur commoda eventura, si res publica bene ordinetur. BERG.

587. ῥαβδίζειν] Vid. v. 576.

588. παγκατάρατε] λακκατάρατε corrigebat Bentleius, collata glossa Photii p. 203, 5. λακκατάρατοι: οἱ ἄγαν κατάρατοι, καὶ λακκαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων. Quæ vocabula simplici κ scribenda. λακαταπύγων legitur in Acharn. 664.

589. ἠὲ] Legebatur ἤ γε. Restitui formam epicam ἠὲ, quæ in versu anapæstico non magis offensioni esse debet quam ἠδὲ in tetrametro Eupolideo, κύτισόν τ' ἠδὲ σφάκον εὐώδη καὶ μίλακα τὴν πολύφυλλον.

590. κἀκπέμψασαι] Innuit cladem Siculam, in qua ὁπλιτῶν periit maximus numerus, unde fletus et ejulatus matribus, quæ Athenis erant, de qua volebat quiritare Lysistrate, nisi Probulus ejus clamores compescuisset, in quo videtur eximium poetæ artificium, ne populum doloris sui admoneret, et pro risu lacrymas cieret. Thucydides initio libri 8. ἅμα μὲν γὰρ στερόμενοι καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος καὶ ἡ πόλις ὁπλιτῶν τε πολλῶν καὶ ἱππέων. PALMER.

591. ἠνίκ' ἐχρῆν] Legebatur ἠνίκα χρῆν.

592. διὰ τὰς στρατιάς] Sic B.[Δ.] recte: minio superscriptum εί, sive sit interpretatio, sive emendatio, sive varia lectio. Aug. ut veteres editiones omnes στρατειὰς, accentu genuinæ vocis indicium dante, quod observavit Orvillius ad Charit. p. 540. Editiones recentiores [et R.] στρατείας. Ammonius: στρατεία, ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει. Postremam observationem confirmat Photius in Lexico, Ruhnkenio laudatus ad Timæum p. 171. στρατιὰν, συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσι, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν. οὕτως 'Αριστοφάνης. Parum interest fueritne Aristophanes, quem testem advocat, comicus noster, an grammaticus. [Est haud dubie comicus.] Priorem certum est promiscue hoc vocabulo usum fuisse. In impressis etiam Acharn. 251. 1143. Eq. 587. στρατιὰ legitur pro στρατεία. Sequitur καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε, ut recte legit Berglerus: vulgo καθ' ἡμέτερον mendose. Articulus omnino requiritur, ut signi-

ficari possit, quod sententia fert: *quod ad rem nostram spectat, illud quidem mittite.* BRUNCK. *κᾶθ' ἡμέτερον* R.

594. *κἄνδρες* B.C.Δ. Voss. *γ' ἄνδρες* R. Aug. Junt. Scribendum *χἄνδρες* cum Reisigio Conject. p. 258. De qua crasi dicetur ad Thesm. 90.

595. *ἥκων γὰρ* B.C.Δ. Voss. *γὰρ ἥκων* R. Aug. Junt.

597. *ὀττευομένη*] Attice pro *ὀσσευομένη* ab *ὄσσα*, quod Hesychius exponit *κληδὼν καὶ φήμη*, id est *omen*, *rumor*, et *fama*. Puellæ autem nupturientes ad hæc maxime attendunt; cupiunt enim scire, quando tandem sit venturus aliquis procus, et quis ille sit futurus. BERG. Vide Toup. ad schol. Theocriti p. 148. ed. Gaisford.

598. *ἔτι* Florens Christianus. Libri *ἔστι*.

600. *χοιρίον ἔσται*] Legebatur *χωρίον ἐστίν*. Correxit Elmsleius ad Acharn. 788. collato Pac. 374. *ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· | δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.*

σορὸν ὠνήσει] Acharn. v. 691. *οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὀφλὼν ἀπέρχομαι* comparat Berglerus.

601. *μελιτοῦτταν* Bentleius. Libri *μελιττοῦταν*. "Hanc Virgilius vocat *offam melle saporatam*. Et dabatur mortuis, ut Cerberus ea placaretur." BERG.

603. 4. Hi versus, qui in vulgatis eidem ac superiores tribuuntur personæ, singuli singulis mulieribus tributi in Regiis, quod actionem scenæ et vividiorem et lepidiorem reddit. BRUNCK.

603. *ταυτασὶ* quas dicat dubitarunt interpretes veteres. Scholiasta, *τὰς ταινίας, ἃς τοῖς νεκροῖς ἔπεμπον οἱ φίλοι· ἐν ἄλλῳ δὲ εὗρον τὰς δραχμάς, εἰς μισθὸν τῷ πορθμεῖ.*

604. *τουτουγὶ* Elmsleius ad Acharn. 784. Libri *τουτουί*.

605. *δεῖ* Bentleius. Libri *δέει* vel *δέῃ*.

χώρει 's] Libri *χώρει εἰς*. Hegemo apud Athenæum 9. p. 406 f. et 15. p. 699 a. *δεινὰ παθοῦσα φακῇ, βδελυρῇ, χώρει 's τὸν ἀγῶνα*. Vid. ad Acharn. 242.

606. *ὁ Χάρων σε καλεῖ*] Apud Euripidem in Alcestide 254. Alcestis moriens dicit: *Χάρων μ' ἤδη καλεῖ. τί μέλλεις; ἐπείγου. σὺ κατείργεις.* Apud Sophoclem in Œdipo Col. 1627. ad Œdipum, cui vitæ terminus instabat, vox dei alicujus: *ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.* BERG.

611. *προὐθέμεσθα*] Postquam nempe te lavimus ut mortuum. Euripides in Phœnissis 1329. *ὅπως λούσῃ, πρόθηταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμὰς διδόντα χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν.* De ista *προθέσει* sive collocatione mortuorum Persius Sat. 3. *tandemque beatulus alto compositus lecto, crassisque lutatus amomis, in portam rigidos calces extendit.* BERG.

612. *σοι* additum ex B.C.Δ. Voss.

πρῴ Brunckius. *πρωΐ* vel *πρῳὶ* libri.

613. *τὰ τρίτ'*] Sunt inferiæ tertio a sepultura die inferri solitæ, ut *ἔνατα* quæ nono inferebantur die. BERG.

614. *ἐπεσκευασμένα* B.C.Δ. Voss. *ἐσκευασμένα* R. Aug. Junt.

615. *ἐπαποδυώμεθα*] *Exuamur ad hanc rem.* Id est *præparemus nos huic rei.* Metaphora a luctatoribus, qui nudi certabant. Lucianus: *ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. accinxit se ad philosophiam.* Ælianus V. H. 12, 1. *πρὸς τὸν πόνον ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι.* BERG.

ἄνδρες B.C.Δ. Voss. *ἄνθρωποι* R. Aug. Junt.

616. *ὄζειν*] *ὄζει γε* B.Δ.

μειζόνων καὶ πλειόνων B.C.Δ. Voss. *πλειόνων καὶ μειζόνων* R. Aug. Junt. Quod revocandum.

619. *τῆς Ἱππίου τυραννίδος*] Quasi tyrannidem affectent, quam obtinuit Athenis Hippias Pisistrati filius. Sed cur Hippiæ meminit præcipue et non alius alicujus tyranni? Scholiastes dicit: *εἰκότως τοῦ Ἱππίου μόνου ἐμνημόνευσεν, πρεσβύτατος γὰρ ἦν οὗτος τῶν ἄλλων,* Pisistrati filiorum nempe; de iis enim loquitur scholiastes. Propter *ætatem* inquit. Quasi vero Pisistratus, qui inchoavit tyrannidem, non fuerit senior filio suo. Non hæc est ergo causa. Alludit enim comicus ad *ἵππον,* qui *κέλης* dicitur, unde *κελητίζειν* obsceno sensu; in Vespis 497. *κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας, ὅτι κελητίσαι ἐκέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι, ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.* Eodem sensu hic in Lysistr. 678. dicit *ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή.* BERG.

622. *ἐς* B.C.Δ. Voss. Vat. *ἐκ* R. Aug. Junt.

Κλεισθένους] Meminit hujus, quia erat *γυναικώδης,* ut dicit scholiasta. Vide Eccles. 580. BERG.

628. *πρὸς* hic adverbii vicem fungitur, nec construitur cum

ἡμᾶς: idem est ac προσέτι. Ordo est: *καὶ πρὸς διαλλάττειν ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς*: *et insuper*. Sic in Æsch. Prom. 937.

ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι, λέγω.

confer Ran. 415. 611. Eq. 578. BRUNCK.

629. *οἷσι πιστὸν οὐδὲν*] *οἷσιν οὐδὲν πιστὸν* B.C.Δ. Voss. De Lacedæmoniorum perfidia conf. Acharn. 307.

632. Alludit ad notissimum scolion. *τοῦ μύρτου*, eo sensu quo usurpat hoc nomen infra 1004. Lacedæmonius caduceator, haud equidem sum osor. Nolim tamen eos interpretes imitari, qui, ubicunque occurrit vox aliqua apud comicum, quæ ad obscenum sensum detorqueri queat, illico aiunt eo poetam respexisse. Scio illum perquam libenter in ambiguitate vocum ludere, qui fons est ei jocorum facetissimorum: sed nihil inde haurit nisi lepidum et ingeniosum. Quod autem post Florentem commentus est Berglerus, id sane insulsum est. BRUNCK. Scolion apud Athen. 15. p. 695. *ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω | ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων* etc.

633. *Ἀριστογείτονι*] Columnam ejus intelligit. BERG.

634. *αὐτὸ* Scaliger. Libri *αὐτός*.

636. *οὐ γὰρ*] Scribendum *οὐκ ἄρ'* cum Dobræo.

εἰσιόντας] Scribendum *εἰσιόντα σ'* cum Bentleio. Veram scripturam habuisse videtur scholiasta, qui interpretetur, *ἀπὸ τῶν πληγῶν τῶν παρ' ἡμῶν ἀλλοῖος γενήσεται.*

637. *θώμεσθ'*] *θῶμεν* Δ.

642. *ἠρρηφόρουν*] Vide Meursium Græcia fer. in *ἀρρηφόρια*. BRUNCK.

644. *εἶτ' ἀλετρὶς ἢ*] De his molitricibus scholiastes: *γίνονται δέ τινες τῶν εὐγενῶν ἀλετρίδες τῇ θεῷ παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς τὴν θυσίαν πόπανα ἀλοῦσι· καὶ ἔστιν ἔντιμον τοῦτο. εἰσὶ δὲ καὶ ἱεροὶ μυλῶνες*. BERG.

δεκέτις] Nempe virgines decimo ætatis anno initiabantur Dianæ, unde id *δεκατεύειν* dicebatur. BERG. Vide Harpocrat. in *δεκατεύειν*.

Ἀρχηγέτι] Sic tres codd. [et Δ.R. Voss.] cum schol. Perperam vulgo *Ἀρχηγέτις*. Dativus est contractus, ut *μήτι*. [Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 429.] Significatur Diana, quæ in Braurone colebatur, et *præses* erat illius pagi. Vide rursus Meursium Gr. Fer. in *Βραυρώνια*. BRUNCK. *οὖσα τἀρχηγέτι* Buttmannus Gramm. p. 211. Vulgo *οὖσά τ' ἀρχηγέτι*.

645. κἆτ' ἔχουσα Hermannus in præfatione ad Sophoclis Œdip. Tyr. p. xii. edit. secundæ. κατέχουσα B.C.Δ. Vat. Voss. καταχέουσα R. Aug. Junt.

ἄρκτος] Virgines, quum initiarentur Dianæ, oportebat crocotulam gestantes inter sacrificandum reptare instar ursæ; unde etiam ἀρκτεύεσθαι illæ tunc dicebantur. Originem illius ritus exponunt grammatici Græci. Quum olim Athenis fuisset occisa ursa mansueta, Dianæ sacra, quod irritata læsisset quandam virginem, pestilentia mox invasit regionem. Ad placandam itaque Dianam introduxerunt illum ritum. Quidam vero dicunt, illa, quæ circa Iphigeniam in Aulide contigisse feruntur, ut notum ex Euripide, in Braurone, loco quodam Atticæ, facta esse, sed paulo aliter. Quum enim ibi Agamemnon esset immolaturus Dianæ filiam suam Iphigeniam, hanc divina virtute ex cæde ereptam esse, et loco ejus ad mactandum subjectam ursam, non cervum. Itaque ἄρκτευσις illa virginum Atticarum in memoriam hujus rei fuerit instituta. BERG.

646. κἀκανηφόρουν] Hoc etiam virginum erat. Vide infra v. 1196. BERG.

647. 'χουσ'] Libri ἔχουσ'. σχοῦσ' Bentleius, recte, ut videtur.

650. ἦν] ἦν ἂν R.

651. ἐσφέρω] εἰσφέρω libri et ἀντεισφέρετε (ἀντισφέρετε R.) et εἰσφορὰς v. 654.

653. τὸν ἔρανον] Illud tributum est, quod ordinante Aristide contulerunt quum Persæ invasissent Græciam: τὰ Μηδικὰ enim sunt τὰ Περσικὰ apud bonos scriptores. BERG.

655. διαλυθῆναι] Polybius 18, 29, 12. τινὲς δὲ τῆς δεξιᾶς ἅψασθαι σπουδάζοντες, οἱ δὲ πολλοὶ στεφάνους ἐπιρρίπτοντες καὶ λημνίσκους, παρ' ὀλίγον διέλυσαν τὸν ἄνθρωπον.

657. πατάξω codices et Suidas in ἀψήκτῳ. κατάξω Junt. Conf. ad Acharn. 1166.

658. οὖν οὐχ] οὐχ (οὖν superscr.) R. οὖν om. Junt. Versus trochaicus præmisso spondeo.

664. λυκόποδες] Nunc intelliguntur Alcmæonidæ, qui Hippiam tyrannum oppugnarunt, communito Lipsydrio, loco Atticæ. Hæc ex scholiis. Compellat autem senum grex sese hoc nomine, quasi et ipsi tunc fuerint inter Alcmæonidas (solet

enim comicus choro senum tribuere, quæ longe antecesserunt ætatem illorum hominum), ut æmulentur scilicet Alcmæonidarum virtutem oppugnanda tyrannide Hippiæ, quia nunc etiam mulieres affectent ejusmodi tyrannidem. Supra enim v. 621. dicebat: *καὶ μάλιστ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος.* Alias Lycopodes dicuntur etiam tyrannorum satellites. Est autem origo nominis a pellibus lupinis, quibus tuebantur pedes. BERG. Quæ de vocabulo *λυκόποδες* affert scholiasta, aliena sunt ab Aristophane, quem metrum ostendit *λευκόποδες* scripsisse, quod Hermannus restituit. Scriptura vitiosa utuntur Photius p. 235, 17. et Suidas in *λυκόποδες.*

665. *Λειψύδριον*] De isto Lipsydrio et de Alcmæonidis cantabant scolion in conviviis, quod vide apud Athenæum p. 694. BERG.

666. *ὅτ' ἦμεν ἔτι*] Sic in Acharn. 697. chorus senum dicit *ὅτ' ἦμεν.* BERG.

669. *κἀναπτερῶσαι*] Hanc metaphoram explicat ipse comicus Av. 1437. et seqq. BERG.

673. *λιπαροῦς* Bentleius. Libri *λιπαρᾶς* vel *λιπαράς.*

675. *ὥσπερ Ἀρτεμισία*] Hæc etiam fuit in magna illa classe Xerxis contra Græcos, et ejus virtutem admiratus est Xerxes. Vide Herodotum. BERG.

676. *διαγράφω* Bentleius. *διαγράψω* R. Aug. Junt. *διαγράψαι* B.C.Δ. Vat. Voss. "Est autem metaphora, ut scholiastes dicit, "a litigantibus; nam *διαγράφειν δίκην* est *annihilare dicam* "alicui scriptam. In Nubibus v. 775. *πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.*" BERG. V. Ruhnken. ad Timæum p. 82.

677. Alluditur ad illum *Ἀφροδίτης τρόπον,* de quo supra ad v. 60. Ad pendulam illam Venerem, cujus fructu delectabantur etiam mulieres tribades alternis se inscendentes, spectant Asclepiadis Epigrammata 29. 30. BRUNCK.

679. *Μίκων*] Miconis pictura erat in porticu, cui nomen Ποικίλη, quam describit Meursius Athen. Att. p. 20. BRUNCK. Conf. Pausan. 1, 15, 2.

680. *τετρημένον ξύλον*] Hoc lignei vinculi genus dicitur *πεντεσύριγγον ξύλον* in Equit. 1045. BERG.

682. *τουτονὶ τὸν αὐχένα*] Collum etiam imponebatur in lignum illud perforatum; Anacreon apud Athenæum p. 534. *πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα.* BERG.

683. ἣν] Schol. τὴν φύσιν λέγει, τὴν ὀργήν.

689. αὐτοδὰξ] Irati se ipsos mordent. Vesp. 785. σεαυτὸν δάκνων. 1078. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων. BERG.

690. μή ποτε φάγῃ σκόροδα] Scholiasta, εἰς τὸν πόλεμον φέρουσι σκόροδα.

μηδὲ κυάμους] Scholia: ἵνα μὴ δικάσῃ. Quia suffragia fabis ferebantur, unde populus Atheniensis dicitur κυαμοτρώξ in Equit. 41. BERG.

692. κακῶς] Addendum μ': quod vidit Bentleius.

694. ἀετὸν τίκτοντα] Hæc allegoria est, cujus sensus: *ego eruam tibi testiculos*. Id propriis verbis dicit supra v. 365. οὐ μήποτ' ἄλλη σου κύων τῶν ὄρχεων λάβηται. Ratio allegoriæ hæc est: quemadmodum scarabæus Æsopicus aquilæ in Jovis gremio parientis ova ejecit, ita et ego eruam tua ova, id est tuos testiculos. Fabulæ Æsopicæ et comicus breviter meminit in Pace 129. et seqq. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη μόνος πετεινῶν (κάνθαρος) εἰς θεοὺς ἀφιγμένος — κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ, ᾧ 'κκυλίνδων κἀντιτιμωρούμενος. BERG. ἀετὸν Brunckius. αἰετὸν libri.

696. οὐ γὰρ] Vulgo ΓΥΝΗ ΤΙΣ. οὐ —. In R. ἄλλη οὐ —.

700. θἠκάτῃ] τῇ 'κάτῃ R. Aug. τῇ ἑκάτῃ Junt.

702. κἀγαπητὴν] καμπητὴν R. Aug. Junt.

705. ὑμᾶς λαβών] λαβὼν ὑμᾶς R. Aug. Junt.

706. Alloquitur Lysistratam ex arce venientem cum tristi vultu. Causa autem tristitiæ est incontinentia et libido mulierum, quæ in arce non possunt coerceri, ne ad viros elabantur. BERG. In R. præscriptum, γυνὴ πρὸς λυσιστράτην. Vix opus moneri coryphæi hæc verba esse. 706. 707. ex Telepho Euripidis.

713. Sumtus hic versus ex Æschylo Prom. 197.

ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾶν· πανταχῇ δὲ δύσποτμα.

BRUNCK. Scholiasta, ἐξ Εὐριπίδου.

717. Ζῆνα dicit, quemadmodum in præcedentibus verbis sermonem tragicum erat imitata.

719. ἀποδιδράσκουσι] διαδιδράσκουσι Δ. Voss.

720. διαλέγουσαν] Id est διορύττουσαν. De qua significatione dixi in Thesauro Stephani. Conf. ad Vesp. 350.

721. Πανὸς αὔλιον] Panis antrum subter rupes, quæ *Macræ* di-

cebantur, ad latus arcis septentrionale. In eo compressa Creusa ab Apolline, ibidem post exactos menses Ionem peperit. In cognomine Euripidis dramate Creusæ arcana sua revelanti, v. 946.

οἶσθα Κεκροπίας πέτρας,
πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν;

respondet senex patris illius olim pædagogus:

οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα, καὶ βωμοὶ πέλας.

Ibid. v. 11.

ἔνθα προσβόρρους πέτρας
Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.

Vide Meursium Ath. Att. 2. 6. ubi tamen Panis non meminit, cui sacrum fuit hoc antrum. BRUNCK. Add. Musgrav. ad ejusdem fabulæ v. 504.

722. τροχιλίας] τροχειλίας R. Junt.

723. στρουθοῦ] Scribendum στρούθου.

725. εἰς] ἐς libri.

Ὀρσιλόχου] Scholiasta dicit hunc notari tanquam lenonem et adulterum et effeminatum. BERG.

727. ἤδη] ἠδὶ Elmsleius.

729. Μιλήσια] Milesia vellera erant in pretio. BERG.

730. κατακοπτόμενα] κατακαμπτόμενος Etym. M. p. 709. extr. et Philemo p. 66. ed. Burn. (116. Osann. qui similia ex alio grammatico attulit.) ὑπὸ τῶν σέων καταπονούμενον ex Aristophane affert Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1257.

733. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς] Vulgo διαπετάννυε. Formam quam Regii [Δ. et Voss.] exhibent, prætuli. Sic Eurip. Med. 747.

ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρός.

Noster Pace 844.

στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.

Est hoc ex indole dialecti Atticæ, quæ formis contractis gaudet. Perperam in B. ἄπελθε. BRUNCK.

734. ἐῶ] Restituenda potius forma monosyllaba ὦ. ἐῶ δ' pro ἀλλ' ἐῶ B.Δ.

736. αὕτη 'τέρα] Vulgo αὖθ' ἡτέρα. Conf. ad v. 66.

739. ἔγωγ' B.C.Δ. Voss. ἐγὼ δ' R. Aug. Junt.

ἀπέρχομαι] ἐπέρχομαι C. et Vat. Scribendum ἐπανέρχομαι cum Kustero.

740. μἀποδείρῃς] μὴ ἀποδείρῃς libri.

τουτουὶ Bentleius. τούτου σὺ R. Junt. τοῦτο σὺ B.C.Δ. Vat. Voss.

742. πότνια producta syllaba prima, quia sermonem tragicum imitatur.

745. γ' ἐχθὲς] γε χθὲς R.

749. ἀλλ' ἦ B.C.Δ. Voss. ἀλλὰ Aug. Junt. et fortasse R.

751. ἱερὰν κυνῆν] Ex templo Minervæ. BERG.

752. κυεῖν] Habebat vestem fartam galea, ut gravida videretur. BERG.

754. ἔτ' om. R. Junt.

756. προφασίζει] τί προφασίζει (vel — ῃ) B.C.Δ. Voss.

τὰ om. B.Δ.

757. οὐ τἀμφιδρόμια] οὐδ' ἀμφιδρόμια B.C.Δ. Voss. "Dies est, "ut plerique veterum aiunt, a nato infante quintus, in quo "gestantes puerum cursitabant circa lares, unde etiam nomen "accepit. Illo die etiam obstetrices purgabantur et dona fere-"bantur. Quidam aiunt decimum esse, quo nomen impone-"batur infanti, ut scholiastes ad hunc locum. Vide lexicogra-"phos Græcos." BERG.

κυνῆς] Scholia, δέον παιδίον, εἶπε κυνῆς.

758. δύναμαι 'γωγ'] δύναμαι ἔγωγ' R. δύναμαί γ' ἔγωγ' C. et Voss. δύναμαί γ' ἔτ' B.Δ.

759. τὸν ὄφιν — τὸν οἰκουρὸν] Custodem arcis. Huc respexit Hesychius in οἰκουρὸν ὄφιν, ad quam glossam vide interpretes et in primis Valckenarium ad Herodot. 8, 41. BRUNCK.

760. γε delendum cum Bentleio. Conf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 105. Ante γλαυκῶν in editione mea excidit τῶν.

761. κακκαβιζουσῶν, *tutubantium*. Plautus Men. 4, 2, 90.

Tu, tu istic, inquam. Vin' afferri noctuam
Quæ *Tu Tu* usque dicat tibi? nam nos, jam nos defessi sumus.

ad quem locum vide interpretes. BRUNCK. κακκαβᾶζουσῶν Voss. κακκαβιαζουσῶν Δ. Scribendum κικκαβαζουσῶν cum Dobræo. Sic κικκαβαῦ in Av. 261. Conf. Valcken. ad Ammon. p. 229. "Hodie, teste Dodwello Itin. vol. 2. p. 43. κουκουβαγία "vocatur Athenis strix passerina, cujus carmen ista vox accu-"rate imitatur." DOBRÆUS.

764. ἀργαλέας B.C.Δ. Voss. γ' ἀργαλέας τ' R. Aug. Junt. Scribendum ἀργαλέας γ' cum Dobræo.

766. ἔτ' om. B.Δ. In R. Aug. προσταλαιπωρήσατέ γ' (γε R.), omisso ἔτ'.

768. στασιάσωμεν] στασιῶμεν R. Junt.

774. ἦν] ἂν Δ.

δὲ διαστῶσι B.C.Δ. Voss. et scholiasta. δὲ δ' ἀποστῶσιν R. δὲ (vel δ') ἀποστῶσιν Aug. Junt. δ' ἄρ' ἀποστῶσιν editio Amstelod. a. 1670.

καὶ ἀναπτῶνται B.C.Δ. Voss. κἀναπτῶνται R. Aug. Junt.

777. γ' om. R. Aug. Junt.

778. — 780. Lysistratæ tribuit Dobræus.

785. ἦν νεανίσκος] Lectio interpolata. ἦν ποτε νέος probabilis conjectura Hermanni Elem. doctr. metr. p. 512.

Μελανίων] Μειλ— hic et infra per dipthongum in R.Δ. Voss. Junt. et, ut suspicamur, tribus codicibus Brunckii. Simplicem vocalem præbet Suidas in Μελανίωνος. Eadem scripturæ inconstantia apud Apollodorum 3, 6. p. 280. et 3, 9. p. 306. aliosque, de quibus vid. Valckenar. ad Phœniss. p. 625. Μειλανίωνα epici dixerunt et Milanionem poetæ Latini, velut Propertius 1, 1, 9. *Partheniis errabat in antris; ibat et hirsutas sæpe videre feras.* De Milanione, Amphidamantis filio, ejusque amore Atalantæ vid. Apollodor. 3, 9.

787. ἐς] εἰς R.

788. ᾤκει] ἐνῴκει Δ. Voss.

789. ἐλαγοθήρει] ἐλαγοθήρα B.C.Δ. Voss. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 627.

792. κατῆλθε] κατῆλθεν libri.

793. οὕτω] οὕτως Δ.

795. κεῖνος] 'κεῖνος Voss. hic et v. 818.

τ'] δ' B.C. Voss.

798. κρόμμυόν τἄρ' (sic B.C.Δ. Voss. et Suidas in κρόμμυον. γὰρ R. Aug. Junt.) οὐκ ἔδει] Nam esus cepæ ingratum facit osculum. Vide Thesm. 494. BERG.

799. κἀνατείνας] Vid. ad Eq. 1130. τὸ σκέλος, quod addunt libri, delevit Bentleius.

801. Μυρωνίδης] Qui Bœotos vicit ad Œnophyta. Vid. Thucyd. 1, 108. BERG. Memoratur etiam in Eccles. 303.

803. μελάμπυγος] Qui tales essent, eos putabant fortes, ut contra, qui essent λευκόπυγοι, eos molles et effeminatos. Vide Hesychium et Suidam. BERG.

805. Φορμίων] Dux celeber, cujus mentio in Equitibus v. 558. BERG.

809. Τίμων] Iste μισάνθρωπος satis notus est ex Luciani egregio libello, cui titulus Timo. BERG.

809. ἦν τις Δ. Voss. et Suidas in ἀπορρῶγας. Legebatur τις ἦν.

ἀΐδρυτος] ἀνίδρυτος Suidas in Τίμων. Utriusque formæ exempla attulit Lobeck. ad Phrynich. p. 730.

810. τὰ πρόσωπα Hermannus. Libri τὸ πρόσωπον.

περιειργμένος] περιειργασμένος Δ. Voss.

811. Ἐριννύος (debebat Ἐρινύος) Hermannus. Libri ἐριννύων.

ἀπορρώξ] Vid. Valckenar. de Aristobulo p. 16. Post hunc versum excidit versus qui respondit versui 789.

813. ἄρ' Hermannus. Libri οὖν.

820. — 890. om. B.C.Δ. Voss. In C. spatium vacuum relictum quattuor circiter plagularum.

824. σάκανδρον] Libri σάκανδρ'. " Suidas, σάκανδρος: τὸ γυ-" ναικεῖον αἰδοῖον. Derivatur a σάκος, barbam significante. " Vide Conc. 502." BRUNCK.

827. ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ] In Eccles. 12. mulier lychnum alloquens dicit, μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς λάμπεις ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα. BERG.

831. ἄνδρ' ἄνδρ' Florens Christianus. Libri semel ἄνδρ'.

832. εἰλημμένον] εἰλυμμένον R.

833. 834. Hæc Lysistratæ tribuenda esse recte monet Dobræus.

835. Χλόης] Est autem Chloe Cereris cognomen, a virescentibus segetibus. Vide Athenæum p. 618. Sic ferme *flava Ceres* apud Virgilium. BERG. Cereris Χλόης dictæ templum erat in urbe prope arcem. Vide Meursium Gr. Fer. in Χλόεια. BRUNCK.

836. Lysistratæ hic versus absurde continuatur in vulgatis libris, in quibus totius hujus lepidissimi colloquii ita confusæ et perturbatæ sunt personæ, ut vix se quis eo extricare et actionem scenæ mente concipere queat. In Aug. lineola mutatæ personæ index huic versui præfixa: quæ vero initio seq. v. præfigi debuit, male omissa: at rursus posita est ante νὴ Δία. Melius in cod. ὦ νὴ Δί' — ut infra 857. ὦ πρὸς τῶν θεῶν. BRUNCK. Vulgo ὦ.

839. *εἴη*] Scribendum *ἤδη* cum Dobræo.

841. *ἡ κύλιξ*] Vide v. 209.

843. *παραμένουσά γ'* Bentleius. Libri *παραμένουσ'*. Porsono scribendum videbatur *συνηπεροπεύσω σοὶ παραμένουσ'*.

846. *ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον*. Plautus in Cistellaria 2. 1, 4. *Jactor, crucior, agitor, stimulor, versor in amoris rota miser.* Quod ad verba Græca attinet, similiter in Pluto v. 876. *ἐπὶ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας.* ubi vide notam. BERG.

851. Vulgo [et in R.] legitur: *ἰδού, καλέσω 'γὼ τὴν Μυρρίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ*; metro corrupto. Diversa, sed non melior, cod. lectio: *ἰδού, καλέσω τὴν Μυρρίνην νῦν σοι. σὺ δὴ τίς εἶ*; Hinc expuncto *νῦν*, illinc *'γὼ*, constant numeri. BRUNCK.

852. *Παιονίδης Κινησίας*] Habent hæc quidem formam nominum propriorum hominis, et nunc introducitur persona sub his nominibus, sed vi vocis res consignificatur. *Παιονίδης* enim est a *παίειν*, quod de re Venerea usurpatur, ut in Pace 874. BERG. *παιονείδης* R. *πεονίδης* (a *πέος*) Bentleius.

855. *διὰ στόμα*] Æsch. Sept. c. Theb. 51. *οἶκτος δ' οὔ τις ἦν διὰ στόμα*. BRUNCK.

856. *ᾠὸν*] *ὠιὸν* R. Vulgo *ὠόν*.

862. *σοι* addidit Bentleius.

863. *τουτ'*] *δεικτικῶς* scilicet rigentem nervum. BRUNCK.

866. *αὐτὴ 'ξῆλθεν* Florens Christianus. Vulgo *αὐτὴ* (*αὕτη* R.) *ξυνῆλθεν*.

878. Mœris: *Μάμμην, καὶ μαμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικοί· Ἕλληνες τὴν μάμμην.* Ad quem locum videndi interpretes. BRUNCK.

884. *τί γὰρ πάθω*;] Perperam vulgo verba hæc Cinesiæ tribuuntur, quæ mulieri continuanda. Formulam illustravit Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 335. Ea utitur noster Conc. 860. Nub. 798. Av. 1432. BRUNCK. Personarum distinctionem Florens Christianus, quamvis dubitanter, correxit.

885. *γὰρ*] *μὲν* Brunckius. *γὰρ* grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 355.

887. *βρενθύεται*] De hoc verbo vide Hemsterhusium ad Lucian. p. 367. BRUNCK.

888. *ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ' ἃ κἀμ'*] *ταῦτ' αὐτὰ δὴ κἄσθ' ἅμ'* malebat Dobræus.

895. διατίθῃς] Libri διατιθεῖς. Vid. Porson. ad Eurip. Or. 141.

896. φορουμένης] διαφορουμένης Suidas in h. v.

901. Post hunc versum is, qui sequi debebat, omissus fuit in omnibus editionibus, magno cum sententiæ et venustatis dispendio. Causam omissionis manifestam vides. Duobus continuis versibus in eadem verba τοιγὰρ ἂν δοκῇ desinentibus, a superiore ad inferiorem deflexit librarii oculus, alioqui non animadvertentis absurde Cinesiæ tribui ista, κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε. Versum qui desiderabatur, personis recte distinctis, exhibent tres codd. [et R.Δ. Voss.] solus quidem C. in contextus serie, duo reliqui in margine ab eadem manu. BRUNCK.

901. 902. ἦν] Libri ἄν.

904. κατακλίνηθι Elmsleius. Vulgo κατακλίθητι. Aoristum priorem hujus verbi alibi (Vesp. 1211. Av. 122.) libris antiquis auctoribus removimus. Hoc quidem in loco Elmsleii correctioni favet etiam v. 906.

906. ὦ Μύρριον B.C. [Δ. Voss.] Vulgo [et R.] ὦ Μυρρίνιον. Diminutivum Μύρριον deductum a nomine primitivo μύρρα, unde Μυρρίνη. BRUNCK. κατακλινεῖ pro κατεκλίνης Δ. Voss. Ceterum probabilior videtur Dobræi emendatio οὐ κατεκλίνης, Μυρρινίδιον;

909. 'κποδὼν] 'κποδῶν R.

910. κατακλίνει] κατακλινεῖ B.C.Δ. Voss.

911. ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν] Supra 721. ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὔλιον. Conc. 321.

ἢ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐστὶν ἐν καλῷ.

Thesm. 292.

ποῦ, ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω;

Hic καλόν ἐστι, vel καλὸν ἂν εἴη, diversa loquendi forma idem valet, ac illis in locis ἐν καλῷ εἶναι. Ceterum duo Regii bene habent τὸ τοῦ Πανὸς, quod e suis reposuit Kusterus. In Aug. ut in Juntina, ὅπου τοῦτο Πανός. BRUNCK. ὅπου τοῦ τὸ Πανός R.

912. καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;] Sic ad linguæ normam legendum. Male vulgo duæ voces coaluerunt ἀνέλθοιμ' —. BRUNCK.

913. Clepsydra fons erat Athenis ex arce fluens. Vide Hesychium in κλεψίρρυτον ὕδωρ. BRUNCK.

915. τράποιτο] Scribendum τρέποιτο. Constans in hac formula usus est temporis præsentis. In Acharn. 833. ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. ubi R. τράποιτ'.

918. κατακλινῶ] κατακλίνω R.

919. ἤ τοι γυνὴ] Sic Regii [Δ. Voss.]: vulgo [et R.] ἡ δὴ γυνή. Male iidem φιλεῖν pro φιλεῖ. In B. φιλεῖ primo scriptum fuit: postea superscriptum ν. BRUNCK.

δήλη 'στὶν καλῶς] Soph. Œd. T. 1008. καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς. SCHÆFER.

920. 'κδύομαι] 'γδύομαι R.

921. καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα] Voces τὸ δεῖνα cum ceteris partibus sermonis non construuntur, quod distinctione indicavi. Est ἐπιφώνημα, seu interjectio affectum animi significans, sive mirantis, sive dolentis, sive indignantis, nec alio verbo melius reddi potest, quam comicis Latinis frequentissimo *Perii*. Plaut. Truc. 3, 2. 21.

Perii! rabonem? quam esse dicam hanc beluam?

Terent. Eun. 2, 3, 69.

Perii! nunquamne etiam me illam vidisse?

Vide aliud exemplum supra ad v. 202. Alibi, ut Pace 268. alia comicis Latinis non minus frequenti interjectione usus sum, *Malum*. Quid sibi vellet istud τὸ δεῖνα non intellexerunt interpretes. Verti equidem: *At, perii! teges efferenda est.* In Acharn. 1149. τὸ δεῖνα aliud quid significat; nempe κατ' εὐφημισμὸν, ut ait scholiastes, τὸ αἰδοῖον. Scilicet idem olim quod hodie contigit, ut proletarius sermo animi affectus quosdam significaret vocabulis e re Venerea sumtis. Italorum etiam politissimi vocem *cazzo*, qua primaria sua significatione non utuntur, nisi indecore εὐθυρρημονοῦντες, frequenter pro interjectione adhibent, plane idem significante quod comici τὸ δεῖνα, et Latinorum *Perii*. BRUNCK.

ψίαθος] ψίεθος R. et Junt. hic et infra. Quam formam rejiciunt Atticistæ. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 309.

922. μή μοί γε] Vid. ad Eq. 19.

923. ἐπὶ τόνου] ἐπιτόνου B. Voss. et scholiasta. τόνος ex Lysistrata affert Pollux 10, 37.

927. ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε] ἀλλ' οὐδὲ δέομαι οὐδὲν ἔγωγ' (sic) Voss. ἀλλ' οὐδὲ δέομαι 'γωγε Bentleius. Scribendum ἀλλ' οὐδὲ δέομ' ἔγωγε.

928. ἢ B.C.Δ. Voss. ἤτοι R. Aug. Junt.

Ἡρακλῆς ξενίζεται] Proverbium est, ut scholiastes dicit et Suidas, de iis qui diu morantur. Hercules erat vorax; hinc diu morari videbantur, qui ei cœnaturo non statim afferrent dapes. Apud Euripidem in Alcestide Hercules hospitio Admeti excipitur, ubi servus, qui ei ministraverat, dicit v. 747. *πολλοὺς μὲν ἤδη, κἀπὸ παντοίας χθονὸς, ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους, οἷς δεῖπνα προὔθηκ'· ἀλλὰ τοῦδ' οὔπω ξένου κακίον' ἐς τήνδ' ἑστίαν ἐδεξάμην.* deinde post duos versus: — *οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθὼν, ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν.* Forte etiam data opera quandoque morabantur, ut magis irritarent Herculem, et forte nonnulli aliquando spem ei fecerunt cœnæ, deinde lupum hiantem deluserunt; unde risus materia comicis fuit *Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος*, ut est in Vespis v. 60. Sic et iste Cinesias, qui misere exspectat et sperat concubitum, deludetur. BERG.

929. Longe aliter, ac vulgo, personis distributa sunt quæ sequuntur: nempe ut in duobus Regiis, binisque aliis codicibus quorum collationes Kusterus habuit. Eadem in Aug. lineolis indicata distinctio. *Surge*, ait Myrrhina, *ut cervical tibi subponam.* Verba *ἅπαντα δῆτα* interrogative cum ironia proferri possunt: *omniane, quæso? me tamen nondum.* Vel affirmative: *omnia sane, ut dicis.* BRUNCK.

930. *δεῦρό νυν, ὦ χρύσιον*] Sic ille in Acharn. v. 1201. appellat meretriculas: *φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω.* BERG. Conf. Jacobs. ad Antholog. Palat. vol. 3. p. 696.

934. *οὐ δέομαι γ' ἔγωγ', ἀλλὰ*] *οὐ δέομαι.* ἀλλὰ C. Voss. *οὐ δέομαί γ' ἀλλὰ* R. *οὐ δέομαι δῆτ' ἀλλὰ* B. *οὐδὲ δέομαι ἀλλὰ* Voss. quæ lectio proxime a vero abest. Scribendum enim cum Dobræo *οὐδὲ δέομαί γ', ἀλλὰ* — .

936. *ἄνθρωπος*] Id est *ἡ ἄνθρωπος.* Libri *ἄνθρωπος.*

940. *ὦ Ζεῦ δέσποτα*] Scriptor *περὶ κωμῳδίας* p. xiii. ed. Kust. ubi de facetiarum comicarum generibus exponit, *ἕκτον*, inquit, *κατὰ ἐξαλλαγὴν, ὡς τὸ ὦ Βδεῦ δέσποτα ἀντὶ τοῦ ὦ Ζεῦ.* Quæ ad hunc versum refert Bentleius parum probabiliter.

941. *δὴ*] Scribendum *νυν* cum B.C.Δ. Voss. in quibus *νῦν.*

943. *εἰ μὴ*] Vid. ad Eq. 186.

γε B.Δ. Voss. et scholiasta. *τε* C.R. Aug. Junt.

944. Ῥόδιον] Apparet Rhodium unguentum vilius fuisse aliis unguentis. BERG.

945. ἔα αὔτ', ὦ δαιμονία] ἔα αὔτ' crasis inepta. Scribendum ἔασον, δαιμονία cum Reisigio in comment. crit. ad Soph. Œd. Col. p. 344. Similiter depravati fuerunt Sophoclis Œdip. Col. v. 1192. et Aristophanis Ran. v. 1243.

946. πρῶτον] πρῶτος R. Aug. Junt.

947. ἀλάβαστον C.R. Vulgo ἀλάβαστρον.

948. ὦ 'ζυρὰ, pro ὦ οἰζυρά. Ad vulgarem pronuntiandi morem, qui Athenis obtinebat, referendum videtur, quod media hic in οἰζυρὸς corripiatur, quod sane analogiæ repugnat, nec aliorum poetarum exemplis confirmari posse arbitror. Etymol. M. p. 620. l. 3. οἰζυρὸς, τὸ ζυ μακρόν. In Daphnidis et puellæ colloquio inter Theocritea, ubi ediderunt:

τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν οὐδὲν ἀρέσκει,

Scaliger ὀϊζυρὸν contra prosodiam reponebat: nec scio an melius locum tueatur ὀϊζυρὸν significatione transitiva. Ut autem ad ὦ 'ζυρὰ revertar, si unico in hoc loco reperissem, vitii suspectum mihi fuisset: sed recurrit Nub. 655.

οὐ γὰρ, ὦ 'ζυρὲ,
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.

quo in loco non magis quam hic variant codd. BRUNCK.

950. ὑπολύομαι γοῦν] Sic duo codd. In B. [et Δ.] ἀποδύομαι γοῦν. Supra bis dixit ἐκδύομαι. Supererat ut calceos exueret. Male vulgo divisim γ' οὖν. BRUNCK.

956. ταύτην] Scribendum ταυτηνὶ cum Reisigio Conject. p. 265.

957. ποῦ Κυναλώπηξ] Sic ambo Regii [Δ. Voss.] et scholiasta. Vulgo [et R.] χηναλώπηξ. Innuitur Philostratus, famosus illius ætatis leno, cujus meminit comicus etiam Eq. 1069. BRUNCK.

958. μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην] Sic omnino legendum, quod e scholiaste discere poterant nuperi editores. In C. [et Voss.] liquido et emendate scriptum τὴν τίτθην. In B. [et Δ.] τὴν τίθην. Vulgo barbare τὴν κύστην. Aug. τὴν κύστιν, quod saltem Græcum est. [τὴν κύστην R.]. Coriaceum penem erectum manu tenens et ostendens Cinesias, tanquam si puellula esset partu recenti edita, quærit: *Quomodo istam educabo? ubi Cynalopex? loca mihi mercede nutricem.* Intelligebant ex alumni

visu spectatores, et ex notissimo lenonis cognomine, quanam nutrice opus esset. Facetum hoc et comicum est: quod antea legebatur, inficetum et absonum. Nominis *τίτθη* veram scripturam hic locus ostendit: ut mendosa est in B. sic aliis in auctoribus peccatum a librariis, quorum error fraudi fuit Scaligero, apud Ammonium p. 135. scribere jubenti *τιθὴ* pro *τιτθὴ*, cui morem non gessit Valckenarius noster. BRUNCK. Scripsi *τιτθήν* ὀξυτόνως.

961. *αἰαῖ*] Libri *αἲ αἴ* vel *αἶ αἶ*.

962. *δ' ἂν*] *γαρ ἂν* R. *γὰρ ἢ* Δ. Voss. *γὰρ ἂν ἢ* vulgo: quod revocandum.

963. Alieno loco hic positum mihi videtur nomen *ψυχὴ*, quod librarius repetiit e v. 960. *τείρει ψυχήν*. Ad institutam partium enumerationem non pertinet *ψυχή*. Scripserat, ni fallor, comicus, *ποία ψωλή; ποῖοι δ' ὄρχεις* — de his non dicas, *ὡς οὐ ξύμφορον*. BRUNCK.

964. *ποῖος ἂν* C. Voss. *ποῖος δ' ἂν* libri reliqui et schol. Ran. 233.

966. *βινῶν*] *κινῶν* R. Aug. Junt.

ὄρθρους] *ὄρθους* R. V. 1089. comparat Berglerus.

967. *ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν*] Sic distingui oportet. Genitivi pendent a suppresso admirationis adverbio *ὦ*. Sic Nub. 153.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Loquendi formam imitantur Latini. Plautus Most. 3, 3, 9.

Di immortales, mercimoni lepidi!

BRUNCK.

969. *ἡ πανβδελυρὰ καὶ πανμυσαρὰ* R.

970. ΚΙΝ.] *χο. γυν.* R. Voss.

972. *ὦ Ζεῦ Ζεῦ* Brunckius. Libri *ὦ Ζεῦ, ὦ Ζεῦ*.

977. *ἐς* B.C.Δ. Voss. Vulgo *εἰς*.

980. *γερωΐα*] *γερωχία* C.R. Aug. Voss. Junt. *γερωσία* B.Δ. "Laconice *ἡ γερουσία*, secundum usitatam in talibus consuetu-" "dinem, dicebatur *Γερωΐα*, vel, digamma Æolico interposito, "*ΓερωϜία*. Eo autem hoc in loco prætulerim *ΓερωϜία*, quoniam "editiones exhibent *γερωχία*. alias placuisset *Γερωΐα*, quam for-" "mam ad Hesychium illustravit Koenius p. 822. n. 16. hoc "ceteris Aristophanis congrueret. v. 1299. *ἐκλιπῶα Μῶα·* v. "1301. *κλεῶα* etc. in quibus *ου* in *ω* mutato, *σ*, vocalibus

"interpositum, fuit ejectum." VALCKEN. in epist. ad Roeverum p. 72.

981. ἦ τοὶ Berglerus. Vulgo ἤτοι.

πρυτάνιες codices. πρυτάνεις Junt.

μυσίξαι B.C.Δ. Voss. μυθίξαι R. Aug. Junt. μουσίξαι Valckenarius. Conf. ad v. 94.

982. εἶ πότερον B.C.Δ. Voss. εἶ τίς; πότερον R. Aug. Junt.

Κονίσαλος] Scripturam nominis Κονίσσαλος, quam habet Suidas, duplici σ, male prætuli. Codd. comici, Hesychius, auctor Etymol. M. alteram, quæ impressorum librorum est, unico σ, confirmant. A κονίσω futuro verbi κονίω, cujus penultima longa est, derivatur κονίσαλος, ut ab ἴξω, ἴξαλος. Sic κονίποδες Conc. 848. antepenult. producta, ab eodem futuro κονίσω. De nominis significatione vide Hesychii interpretes ad κονιορτόποδες et seq. aliquot glossas: confer Eustathium ad Ἰλ. γ. p. 373. BRUNCK.

983. κάρυξ] Sic Regii [Δ. Voss.]: vulgo κήρυξ. Suidas: κυρσάνιε, νεανία, ἔφηβε, ἦ εὐτελέστατε. κυρσὸς γὰρ, εὐτελὲς λάχανον. κυρσανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Confer Hesychii interpretes ad κυρσάνιοι. BRUNCK. Scribendum κᾶρυξ. κυρσάνεις R. a pr. m. κυρσάνειε a m. rec.

986. ἐγώνγα] Sic ambo Regii. In Aug. ἐγώνγε: at infra 990. recte habet ἐγώνγα, ut iterum Regii. Utroque in loco impressi ἐγώγα. BRUNCK. ἐγών γα Δ. utrobique. ἐγῶνγα Voss. utrobique. ἔγωνγε R.

988. παλεόρ γα] Legebatur παλαιόρ γα. Hoc παλεόρ potius scribendum esse ostendi ad Euripidis Electr. v. 497. in præfatione ad poetas scenicos et in Thesauro Stephani vol. 2. p. 579. πάλαι ὄργα (εον) R. Aug. Junt. παλε γα Voss. in textu et in lemmate scholii. παλεός γα B.Δ. παλεολόγα C, quod prope abest ab scriptura codicis Vossiani. παλεός legit scholiasta, ineptam commentus etymologiam, παλεός: ὥσπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π. ἠλεὸς, ἀλεὸς, παλεός. τουτέστι λῆρος καὶ μάταιος. Suidas, Παλεός: ὁ σκώπτης. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος. Hesychius, Παλαιόρ: μωρός.

989. ὤνθρωπος] Libri ἄνθρωπος. Correxit Toupius Emend. vol. 1. p. 140.

990. πλαδδίῃ] πλαδδείῃ Δ. Voss. Conf. v. 171.

991. τοδί] Scholiasta, τὸ αἰδοῖον δείκνυσι. et ad αὕτη v. seq. idem, καὶ ὁ Ἀθηναῖος δείκνυσιν αὐτοῦ τὸ αἰδοῖον.

992. σκυτάλη] σκυτάλα R.

993. εἰδότα με] Præstat εἰδότ' ἐμὲ scribi cum Porsono.

995. πᾶα] Scholiasta, οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Vid. Valcken. ad Theocriti Adoniaz. p. 274. πᾶσα Δ.

996. Πελλάνας] Meretricem fuisse ait scholiasta. Quæ fortasse ipsius conjectura est.

997. ἐνέπεσεν] ἔπεσεν R. Aug. Junt.

998. ἀπὸ Πανός] Qui libidinosus est et ἐρωτικός. Conf. 912. BERG.

ἆρχε Hermannus de emend. rat. gramm. p. 46. Legebatur ἀρχά.

999. δ' ἄλλαι] Scribendum τἄλλαι cum Elmsleio. ἔπειτ' ἄλλαι Voss. ἔπειτα ἄλλαι Δ.

κατὰ R. Aug. Vulgo κατὰ τάν.

1000. ᾗπερ] αἵπερ R. Eadem scripturæ diversitas v. 84. et 1003.

ὑσπλαγίδος B.C.Δ. Voss. ὑσπλατίδος vel ὑσπλάτιδος R. Aug. Junt. Vide Pierson. ad Mœr. p. 376.

1001. ἀπήλαον] ἀπήλων Voss. ἀπήλασαν Δ.

1002. μογίομες] μογέομες B.Δ. Sic apud Plut. V. Alcib. c. 28. libri alii ἀπορίομες, alii ἀπορέομες.

1003. λυχνοφορίοντες] λυχνοφορέοντες B.Δ. "Solent autem "illi, qui lychnos gerunt in vento, se incurvare, ne exstinguan-"tur. Sic et isti incurvi incedunt, ne, nervo ipsis rigente et "prominente, derideantur, a quibus videntur. Hæc præeunte "scholiaste et Suida." BERG.

ἀποκεκύφαμες] ἀποκεκύφαμεν Suidas in h. v. Scribendum ἐπικεκύφαμες cum Reiskio.

1004. σιγῆν] Legebatur θιγῆν. σιγεῖν C. σίγειν B.Δ. Voss.

1005. ἐῶντι] ἐᾶντι Elmsleius ad Acharn. 913.

πρὶν ἅπαντες] πρίν γ' ἅπαντες B.C. Aug. Δ. Voss. Scribendum πρίν χ' ἅπαντες cum Elmsleio ad Acharn. 176. et Eurip. Med. p. 119.

1006. ποιησώμεσθα B. Vulgo ποιησόμεσθα, quod om. C.

1007. Huic versui præfixa persona in impressis Ἀθηναῖος. Recte in B. Πρόβουλος. BRUNCK.

1009. φράζε περὶ] φράσον περὶ τῶν B.Δ.

1010. ἀποπέμπειν C. Vat. Voss. πέμπειν B.Δ.R. Junt.

1013. πωτάομαι] ποτάομαι Voss.

παντᾶ Bentleius. Libri πάντα.

1014. ΓΕΡΟΝΤΩΝ] αὖ R. hic et infra.

1016. σὺ addidit Bentleius.

1017. σοὶ βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην] σὺ, βεβαίαν νῦν μ' ἔχειν φίλην vulgo. σὺ βεβαίαν μ' ἔχειν φίλην C. Voss. σὺ βεβαίαν μ' ἔχων φίλην R. Aug. Junt. σοι βεβαίαν μ' ἔχειν φίλην B.Δ.

1019. νυνὶ δ' οὔ σε Kusterus. νῦν δ' οὔ σε R. Aug. Junt. νῦν δ' οὖν οὔ σε B.C.Δ. Voss.

1020. ὁρῶ] Scribendum ὅρα cum Dobræo.

1025. κἂν] Scribendum cum Dobræo κεἴ: nisi κἂν pro κἂν εἴ dictum sit.

με μὴ Florens Christianus. Libri μή με.

'λύπεις Florens Christianus. λυπεῖς C. Vulgo λυπῇς.

κἂν B.C.Δ. Voss. γ' ἂν R. Aug. Junt.

τὸ θηρίον] Culex est, ut in sequentibus patet. BERG.

1027. δακτύλιος] ὁ δακτύλιος R. Aug. Junt.

δακτύλιος] Est quidem δακτύλιος *annulus*; sed hic alludit tantum ad verbum δάκνειν, quia culex δάκνει τὸν ὀφθαλμόν, ut ipse statim post dicit. Talia multa sunt apud comicum nostrum. Scholiastes non placet, qui dicit: δίδωσιν αὐτῇ δακτύλιον, ἵνα ἐξενέγκῃ τὴν ἐμπίδα τοῦ ὀφθαλμοῦ. BERG. Recte hæc interpretari scholiastam, ex proximis verbis ἐκσκάλευσον αὐτό, sine copula adjectis, apparet.

1028. ἐκσκάλευσον] ἐκσάλευσον R. Aug. Junt.

ἀφελοῦσα] ἐξελοῦσα B.Δ.

1030. δύσκολος Brunckius. δύσκολός γ' libri.

1032. Τρικορυσία] Pagus Atticæ Tricorythus, ubi apparet magnos fuisse culices. BERG.

1034. Hic desinit Voss.

1035. καίτοι Florens Christianus. Libri καίτοι γε.

1036. μὴ φιλήσῃς C.R. Aug. μὴ φίλησον Junt. οὐ φιλήσεις B.Δ.

1037. ὥρασ'] Scribebatur ὥρας. Vid. ad v. 391.

1039. οὔτε σὺν πανωλέθροισιν etc.] Exstant in eam sententiam

Susarionis veteris comici versus, in scholiis olim laudati, sed quorum particula tantum in iis hodie legitur. Eos adponam ex Bentleii dissertatione Phalaridea de origine comœdiæ:

'Ακούετε λεώς· Σουσαρίων λέγει ταδὶ,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος.
κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

BRUNCK. Strabo 14. p. 659. *ἐπαινοῦσι γοῦν τοῦτο τοῦ Ὑβρέου, ὅπερ δημηγορῶν ἐπὶ τελευτῆς εἶπεν, Εὐθύδημε, κακὸν εἶ τῆς πόλεως ἀναγκαῖον· οὔτε γὰρ μετὰ σοῦ δυνάμεθα ζῆν οὔτ' ἄνευ σοῦ.*

1040. Hæc cum sequentibus choro mulierum tribuebantur. Correctum ex R.

1044. *οὐδεέν* Aug. *οὐδὲ ἓν* B.C.R.Δ. *οὐδὲν* vulgo. Perrara sunt formæ trisyllabæ exempla apud veteris comœdiæ poetas, quæ Elmsleius collegit in censura Hecubæ a Porsono editæ in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 76.

1053. *ὡς* (*ὡς* delevit Hermannus) *πόλλ' ἔσω 'στι* ex Florentis Christiani conjectura legitur. Editio Juntina et fortasse codices *πολλ' ἐσῶστιν. πολλὰ σᾶ 'στι* corrigebat Reisigius Conject. p. 317. recte, nisi totum hoc *ὡς πόλλ' ἔσω 'στὶ* supplementum grammatici est, lacunam explentis.

1054. *βαλάντια*] *βαλλάντια* R. Junt.

1057. *ἀποδῷ* B.C.Δ. *ἀποδιδῷ* R. Aug. Junt.

1060. *κἄστιν ἔτνος*] Scribendum *κἄστιν ἔτ' ἔτνος* cum Reisigio Conject. p. 114.

1062. *ὡς*] *ὥστε* B.C.Δ.

κρέ' Bentleius. Libri *κρέα.*

1063. *ἴδεσθ'* Reisigius in appendice ad Nubes p. 32. Legebatur *ἔξεσθ'.*

1066. *λελουμένους*] Similis invitationis formula Av. 131. BERG.

1071. *ὡς* Elmsleius. Libri *ἴσως δ'.*

ἡ θύρα κεκλείσεται] Præter exspectationem; jam enim omnes putabant, se laute cœnaturos: sed ecce janua erit clausa. Sic inferius quum omnes Lysistrata ad se vocasset, ut auferrent quæcunque vellent, ad extremum dicit: *ὄψεται δ' οὐδὲν σκοπῶν, εἰ μή τις ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.* et iterum paulo post: *πρὸς μέν τοι τὴν θύραν προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν, ἀλλ' εὐλα-*

βεῖσθαι τὴν κύνα. Vide in Eccles. v. 1141. BERG. Scribendum κεκλήσεται.

1073. χοιροκομεῖον] Duplex fertur hujus vocis interpretatio. Vel enim est πάτταλος ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους τρέφουσι: vel πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τοὺς νέους ἔτρεφον χοίρους περιδήσαντες. Utramque e scholiaste habet Suidas. Prior placuit Biseto aliisque, argutias quærentibus in adlusione ad muliebre pudendum, quod etiam indigetatur nomine χοῖρος, et ad caudam salacem, quæ πάτταλος appellatur. Sed nugæ sunt. Si quos domi saginabant porcellos, eos paxillo adligabant, putasne paxillum illum tam diversum fuisse ab aliis, quibus in humum depactis quævis animalia adligari poterant, ut peculiari nomine insigniri debuerit? χοιροκομεῖον hic idem prorsus est, quod Vesp. 844. scilicet bara e vimine texta et plicatilis, qua, duabus extremitatibus ad parietem adnexis, circumsepiebatur spatium quoddam, intra quod conclusi saginabantur porcelli. Qui vocem hanc exponunt doctissimi grammatici Pollux et Hesychius *paxilli* nullam mentionem faciunt. Ille 10, 159. καὶ χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὔπολις καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις· τὸ δ' αὐτὸ καὶ χοιροκομεῖον ἐν Ἀριστοφάνους Λυσιστράτῃ. Hic, χοιροκομεῖον, λεπτόν τι πλεκτὸν, ὡς ὀρνιθοτροφεῖον. Istiusmodi quidpiam vas textile circa coxas habere videbantur Spartani legati, quia, ut ait Suidas, veniebant ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, quæ verba male Kusterus accepit, scilicet prominente ex adversa parte vestis sinu, idque propter τὴν τοῦ αἰδοίου τάσιν. Verti itaque debuit: *adveniunt tanquam suile vimineum circa femora adligatum habentes*. Altera expositio ridiculum est grammaticorum commentum. Quidni etiam paxillos memorant singulis animalibus ligandis aptos, κυνοκομεῖον, ἀρνοκομεῖον, πωλοκομεῖον, ὀνοκομεῖον? Quidni ὀρνιθοκομεῖον *paxillum avi ligando aptum*? Anne nomen instrumenti domestici vilis et quotidiani usus modo *vas vimineum* significabit, modo *paxillum*? In Juntina et priore Basileensi male legitur ἔχοντας, ut in Aug. [et R.]. Mendam sustulerat jam prior Veneta. Bene Regii [et Δ.] ἔχοντες, quod Kusterus e Suida in χοιροκομεῖον reponere poterat. BRUNCK.

1074. πρῶτα μέν μοι χαίρετε] Elegans est lectio cod. Aug. [et R.]. Inepte vulgo μέντοι. Venustam habet ἔμφασιν istud μοι, quod abundare videtur. Sic supra 125. τί μοι μεταστρέ-

φεσθε; τί μοι μυᾶτε; 707. τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; BRUNCK.

1076. δεῖ] δή R. Aug.

1080. σέλει — ἐλσῶν Vat. θέλει — ἐλθὼν R. Junt.

1081. ἀμὶν Brunckius. ἀμῖν vulgo.

1085. ἀσκητικὸν] Vide Kusterum ad Suidam hac voce. BRUNCK.

1088. νόσῳ] Scribendum νόσος cum Reisigio Conject. p. 180. Sic v. 1167. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον, non χωρίου. In initio versus αὔτη malim quam χαὔτη.

1090. δρῶντες] Vid. ad v. 1165.

1094. ἑρμοκοπιδῶν] Mutilationem Hermarum sive statuarum Mercurii, quæ nota est vel ex Cornelio Nepote in Alcibiade, contigisse quatuor annis ante tempus hujus comœdiæ dicit scholiastes. Sciendum autem est Mercurium effingi solitum cum magno et arrecto pene. Scholiastes hic in Lysistrata ad v. 1081. ὁ Ἑρμῆς Πριαπῶδες ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ ἐντέταται μεγάλως. Notum autem est Priapo luculentam fuisse mentulam. Herodotus in Euterpe de statuis Mercurii: τοῦ δὲ Ἑρμέω τὰ ἀγάλματα ὀρθὰ ἔχειν τὰ αἰδοῖα ποιεῦντες, οὐκ ἀπ' Αἰγυπτίων μεμαθήκασιν, ἀλλ' ἀπὸ Πελασγῶν πρῶτοι μὲν Ἑλλήνων ἁπάντων Ἀθηναῖοι παραλαβόντες. Dicit ergo apud comicum hic chorus Spartanis magnas mentulas habentibus, ut sibi caveant ab illis, qui Mercurialibus statuis omnes partes eminentes detruncaverant, ne forte et ipsis mentulæ detruncentur; quia nempe haberi possint pro Mercurii statuis; ac proinde verendum esse, ne idem etiam patiantur. BERG. Alludit ad notissimam in historia Attica Hermarum mutilationem, de qua videndus Thucydides 6, 27. et ad eum Dukerus. BRUNCK.

1096. γε] Scribendum γα cum Reisigio Conject. p. 253.

τὸ ἔσθος] τόδ' ἔσθος Bentleius, non animadverso digammi usu, de quo satis constat exemplis Homericis. Frequens hujus literæ usus fuit in Epicharmi poesi.

ἀμβαλώμεθα Brunckius. Libri ἐμβαλώμεθα.

1098. — 1236. om. B.C.Δ. In C. quinque paginæ vacuæ.

1098. πολυχαρίδα non intelligitur quomodo ι producto dici potuerit. Scribendum igitur cum Bentleio πουλυχαρίδα hic et v. 1242.

δεινά τἂν ἐπεπόνθεμες Elmsleius ad Acharn 323. Legebatur δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες.

1099. εἶδον Brunckius. Libri ἴδον.

ἀμὲ τὤνδρες Elmsleius ad Acharn. 755. Legebatur ἀμὲς ἄνδρες.

ἀναπεφλασμένως] ἀναπεφασμένως R. Junt. Correctum in editione Farrei.

1105. τὸν Λυσίστρατον] Non tam ad personam respicit, quam ad significationem vocis. Cupiunt enim habere, qui contentiones inter Græcos et bella dissolvat. Idem animadvertendum de nomine Lysistratæ. BERG.

1109. Excidit librarii culpa nomen aliquod adjectivum: nam versus toto pede mutilus est. BRUNCK.

1113. μὴ 'κπεφωμένους R. Legebatur μὴ πεφωμένους.

1114. ἡ Διαλλαγή] Per prosopopœiam introducit Diallagen i.e. Pacem. Sic in Acharn. v. 986. et seqq. quidam alloquitur τὴν διαλλαγὴν tanquam puellam formosam et amabilem. Et in Equit. 1383. τὰς σπονδὰς, qua voce etiam pax significatur: δεῦρ' ἴθ' αἱ σπονδαί. BERG.

1117. ἄνδρες] Libri ἄνδρες.

1119. σάθης] Hesychius, σάθη: τὰ ἀνδρεῖα ἀναγκαῖα. Ad quam glossam vide interpretes. BRUNCK.

1124. νοῦς] μοῦσα Suidas in μουσωθῆναι, per errorem ex μεμούσωμαι ortum v. 1127.

1125. αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω] Versum ex Melanippa Euripidis sumptum esse ait scholiasta: nisi annotatio ejus ad præcedentem potius versum est referenda vel ad sequentia verba, quæ ipsa quoque sermonis tragici similitudinem habent.

1129. γε Bothius. τε libri et Suidas in χέρνιβος. τ' ἐκ Reiskius. ἐκ Brunckius.

χέρνιβος] χερνίβος R.

1130. βωμοὺς περιρραίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς] Scholiasta, ὅλος ὁ ἴαμβος λέλεκται ἐξ 'Ερεχθέως (Euripidis).

1133. στρατεύμασιν Reiskius. Libri στρατεύματι.

1135. δεῦρ' ἀεί] De formula δεῦρ' ἀεί, significante ἕως τοῦ δεῦρο, vide Valckenar. ad Eurip. Phœn. p. 413. BRUNCK. Et Porson. ad Orest. 1679.

1138. Περικλείδας] In Aug. Περικλείδησα. Emendationem in veteri exemplari adscriptam male accepit librarius: α pro η reponi debuit, Περικλείδας, quæ Laconica nominis est forma. Plutarchus in Cimone p. 489.: πέμπουσιν οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι

Περικλείδαν εἰς Ἀθήνας, δεόμενοι βοηθεῖν, ὃν φησι κωμῳδῶν Ἀριστοφάνης, καθεζόμενον ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ὠχρὸν ἐν φοινικίδι στρατιὰν ἀπαιτεῖν. BRUNCK.

1141. Μεσσήνη] Apparet ex hoc versu, vitiosam esse quam librarii alibi non raro intulerunt scripturam Μεσήνη.

ἡ Μεσσήνη] Id est, ipsi Messenii. Sunt autem Hilotes, qui rebellarunt contra Lacedæmonios, et in Ithomen se receperunt, ubi eos diu frustra oppugnarunt Lacedæmonii cum sociis. Vide Thucydidem 1, 101. et Plutarchum in Cimone. BERG.

1142. χὠ θεὸς σείων ἅμα] Eodem tempore ingenti terræ motu Sparta est concussa, cujus aliquoties meminit Thucydides. Intelligitur autem per θεὸν Neptunus, quem causam putabant terræ motuum. In Acharn, 509. καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας. BERG.

1144. Κίμων] Thucydides 1, 102. Λακεδαιμόνιοι δὲ, ὡς αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἐν Ἰθώμῃ ἐμηκύνετο ὁ πόλεμος, ἄλλους τε ἐπεκαλέσαντο ξυμμάχους, καὶ Ἀθηναίους. οἱ δ' ἦλθον Κίμωνος στρατηγοῦντος πλήθει οὐκ ὀλίγῳ. Ceterum ut hic Lysistrata in memoriam revocat Lacedæmoniis hoc Atheniensium beneficium, ita apud Thucydidem libro 3, 54. Platæenses, qui eodem illo tempore opem tulerant Lacedæmoniis, illius beneficii memores eos esse jubent. BERG.

1148. ἀδικίομες] Legebatur ἀδικοῦμες. ἀδικιοῦμες R. Hoc est ἀδικίομες, ut μογίομες v. 1002. De numeris hujus versus vid. ad Acharn. 47.

ἄφατος] ἄφατον Bentleius. Recte. Sic ἄφατον ὡς φρόνιμος Av. 427.

ὡς Bentleius. Legebatur καί.

1149. οἴει] Lego μ' οἴει; *Putasne me vos Athenienses sine reprehensione dimissuram?* DOBRÆUS. Recte.

1150. ἴσθ' R. Aug. Vulgo οἶσθ'.

1151. κατωνάκας] Vestem servilem et minus decoram, cui in inferiore parte assuta erat pellis. Apud Athenæum 6. p. 271. servi commemorantur κατωνακοφόροι. BERG. Conf. Eccles. 724.

ἐλθόντες] ἐλθόντας R.

1152. Θετταλῶν] Thessalos in societatem adsciverant Pisistratidæ. Herodotus 5, 63. οἱ δὲ Πεισιστρατίδαι προπυνθανόμενοι ταῦτα, ἐπεκαλέοντο ἐκ Θετταλίης ἐπικουρίην. ἐπεποίητο γάρ σφι

συμμαχίη πρὸς αὐτούς. Θετταλοὶ δέ σφι δεομένοισι ἀπέπεμψαν κοινῇ γνώμῃ χρεώμενοι χιλίην τε ἵππον, καὶ τὸν βασιλῆα τὸν σφέτερον Κινέην. Miserunt autem tunc Lacedæmonii contra Pisistratidas, primo quidem Anchimolium cum navibus, qui victus est et periit: deinde Cleomenem regem suum, qui Pisistratidas excedere ex arce et Athenis coegit, ut ibidem tradit Herodotus. BERG.

1153. ἑταίρους Suidas in κατωνάκαι. Libri ἑτέρους.

'Ιππίου] Libri ἱππίους. Correctum ex Suida, ubi librorum sunt varietates ἱππία ἱππίαν ἱππείαν, Gaisfordius 'Ιππίᾳ posuit. 'Ιππία pro 'Ιππίου scriptum videtur, ut Βρασίδα pro Βρασίδου apud eundem grammaticum: vid. ad Pac. 640.

1154. ξυνεκμαχοῦντες R. Aug. Vulgo συνεκμαχοῦντες.

1159. γε] Legebatur τε.

1162. λῶμες Bentleius. Libri λώμεσθ'.

1163. ἀποδόμεν Brunckius. Libri ἀποδῶμεν.

1164. ἅσπερ Berglerus. Libri ὥσπερ.

δεόμεθα Elmsleius. Scribebatur δεόμεσθα.

βλιμάττομες] Restituenda est Laconica forma, a librariis obliterata, βλιμάδδομες. Ut supra 82. γυμνάδδομαι pro γυμνάζομαι: 94. μύσσιδδε pro μύθιζε: 1302. ψιάδδοντι pro ψιάζοντι: 1313. θυρσάδδω et παίδδω pro θυρσάζω et παίζω: ita hoc loco a βλιμάζω, βλιμάδδω, βλιμάδδομες. Communis forma occurrit Av. 530. οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες. BRUNCK. Recepi βλιμάδδομες.

1165. Ποσειδῶ] ποσιδῶ R.

τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε] Id est οὐκ ἀποδοθήσεται ὑμῖν ἡ Πύλος. Similiter δρᾶν non ad actionem, sed ad πάθος refertur v. 1090. De quo dixit Heindorfius ad Platonis Sophist. p. 403.

1167. τούτου] τούτου τοῦ R.

χωρίον Bentleius. Libri χωρίου. Conf. v. 1088.

1168. Hunc locum docte explicuit Palmerius, pro ea qua erat historiæ et geographiæ peritia. Quid autem 'Εχινοῦς, Μηλιεὺς κόλπος, et τὰ Μεγαρικὰ σκέλη, ad aliam deflexa significationem, innuant, nemo non intelligit. BRUNCK. Ea loca repetunt Athenienses, quæ in possessionem Laconum vel sociorum venerant antea, sed diversis temporibus. Nam Megarica crura, quæ repetunt, destructa fuerant a Megarensibus jam a belli Peloponnesiaci anno primo, ut Thucyd. libro 4. Urbes

vero ad sinum Meliensem in Lacedæmoniorum redactæ sunt potestatem ab Agide Decelia profecto hieme anni 19, quæ subsecuta est cladem in Sicilia acceptam, ut idem Thucydides libro 8. Et de Echinunte quidem nihil Thucydides nominatim; tamen ad idem tempus referri debet Echinuntis occupatio, et intelligi fuisse fructum ejus expeditionis, quam in Œtæos et Meliensis sinus habitatores fecerat Agis; et ex hoc loco complementum fieri potest historiæ Thucydidis, qui de Echinunte tacuit. Unum me torsit hoc loco, quod nullam mentionem faciat de Decelia, quæ illos ita male vexabat. Sed eum scrupulum posterior exemit cogitatio. Nam ea potissimum loca repetunt Athenienses, quæ erant ad maris imperium opportuna, quippe id affectantes: Decelia vero pace facta prorsus inutilis fuisset Lacedæmoniis; erat enim munimentum tantum, non civitas, idque mediterraneum. PALMER.

1171. λυσσάνιε] Scribendum λισσάνιε, quod monuit Is. Vossius ad glossam Hesychii λισσάνιος: ἀγαθός. Λάκωνες. Vocativum in eadem glossa posuit Photius p. 225, 9. haud dubie ex versu Aristophanis.

1172. σκελοῖν] τοῖν σκελοῖν Bentleius.

1174. πρῴ Bisetus sive ex sua sive antiquioris editoris conjectura. Libri πρῶτα.

1175. ἐπὴν] Hac forma particulæ, non ἐπὰν, usi esse videntur Attici. Vid. L. Dindorfium ad Xenoph. Cyrop. 3, 2, 6.

1189. De hoc carmine chori scholiasta, ἀποκοπή ἐστι τοῦ ἄλλου χοροῦ, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξι.

1190. χρυσίων] χρυσίδων Brunckius.

ἐστί μοι] ἐστὶν ἐμοὶ libri. ἔστ' ἐμοί Bentleius.

1200. τοὺς ῥύπους] Pollux 10, 59. Οὐ μὴν ἀγνοητέον, ὅτι τὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ κατασημαίνεσθαι κηρὸν οἱ παλαιοὶ ῥύπον ὠνόμαζον καὶ ῥύπους, ὡς ἐν Λυσιστράτῃ Ἀριστοφάνης· Καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Hesychius, ῥύπος. ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν λέγουσι. BRUNCK. Adde Photium p. 492, 11.

1201. χἄττ' ἂν ἔνδον Bothius. Libri χἃ τ' ἔνδον.

1212. οὑμὸς αὐτοῖς Bentleius. αὐτοῖς οὑμὸς libri.

1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα] Confer Plauti interpretes ad Mostell. 3, 2, 162. BRUNCK.

1216. — 1220. Ad versus hos, ab interpretibus parum in-

tellectos, rectius explicandos utilissimæ sunt annotationes scholastæ codicis Ravennatis, ad v. 1216. ἐπικωμάζει λαμπάδα ἔχων. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι πρὸς τὴν θυρωρὸν λέγει. 1218. φορτικὸν μέν ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ λαμπάδος καὶ καταφλέξαι τινά, εἰ δὲ βούλεσθε, ὦ θεαταί, καὶ τοῦτο ποιήσομεν προσχαριζόμενοι ὑμῖν. 1219. τὸ πράγμα, τὸ ὑμᾶς καῦσαι, ὑμῖν τοῖς θεαταῖς τελειώσομεν τὸ δρᾶμα. Ex quibus colligi potest sic hæc esse inter loquentes distribuenda, 'Αγ. ἄνοιγε τὴν θύραν σύ. Θυρ. παραχωρεῖν θέλεις; 'Αγ. ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον οὐκ (fort. κοὐκ) ἂν ποιήσαιμ'· εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν, ὑμῖν χαρίσασθαι, προσταλαιπωρήσομεν. "Αλλος τις τῶν ἀγοραίων: χἠμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν. Versus 1216.—1220. vulgo θεράποντι tribuuntur, 1221. choro: quod Brunckius, quamvis sibi ipse non satisfaciens, ita mutavit ut in editione mea legitur.

1216. θύραν. παραχωρεῖν σύ Scaligeri conjectura est. Libri θύραν. οὐ παραχωρεῖν. Veram scripturam restituit Bentleius θύραν σύ. Θε. παραχωρεῖν —.

1217. τῇ λαμπάδι ὑμᾶς κατακαύσω] Similiter minatur Philocleo Vesp. 1339. οἷον εἰ μὴ 'ρρήσεθ', ὑμᾶς, ὦ πονηροί, ταυτηὶ τῇ δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

1220. χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν] Sic legitur ex conjectura Florentis Christiani. Libri χαρίζεσθαι, προσταλαιπωρήσομεν. Scribendum cum Bentleio χαρίσασθαι προσταλαιπωρήσομεν.

1222. κωκύσεσθε R. Aug. κωκύσετε Junt.

1225. ξυμπόσιον Brunckii editio. Revocandum συμπόσιον, quod habent R. Junt.

1228. ὁτιὴ Bentleius. Libri ὅτι.

1230. πανταχοῦ] Scribendum πανταχοῖ cum Brunckio. Conf. ad Vesp. 1188.

1237. Τελαμῶνος] Intelligit scolion, carmen conviviale de Ajace Telamonis filio, cujus initium refert scholiastes: exstat autem apud Athenæum p. 695. BERG.

Κλειταγόρας ᾄδειν δέον] Clitagora fuit poetria; vide Vespas 1246. Apparet autem pro scoliis cantari solita in conviviis ejus carmina: quorum materiam verosimile est non fuisse de bello et viris bellicosis. BERG.

1238. ἐπῃνέσαμεν ἂν] *Laudabamus*, inquit, *etsi quis absurda caneret in nostro convivio; tam pacifici eramus.* Est autem

absurdum in convivio, quod propter pacem modo initam erat institutum, cantare carmina de bello, aut bellicosis viris; quale est illud de Telamonis filio; et non potius carmen aliquod Clitagoræ feminæ a bello abhorrentis. Unde in Pace v. 1270. quum puer instante jam convivio caneret de armatis juvenibus, alter eum objurgans dicit: παῦσαι ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον, εἰρήνης γ' οὔσης· ἀμαθὲς γ' εἶ καὶ κατάρατον. BERG.

1239. ΘΕΡΑΠΩΝ] Om. R. Junt.: addidit editio Farrei. "Recte quidem, quod ad priores duos attinet; loquitur enim "ille servus janitor de iis, qui ingredi ad convivium volebant. "Vide supra ad v. 1216. Sed tertium versum [id est 1241.] "illi debent pronuntiare, qui ingredi volebant." BERG.

1241. Hæc, ut dixi, ab iis debent pronuntiari, qui intrare volebant et quos abegerat; dicunt enim, postquam vident convivas egredi, finito convivio, se jam nolle ingredi. BERG. ΑΘΗΝΑΙΟΣ Brunckius. Θεράπων libri.

1242. Ista Legatus dicit puero tibicini, qui eum e convivio exeuntem comitatus fuerat; unde liquet vocem πολυχαρίδας non esse nomen proprium, sed blandam compellationem, qua utebantur Lacones. BRUNCK. Scribendum πουλυχαρίδα cum Bentleio. Vid. ad v. 1098.

ΛΑΚΩΝ] ΠΡΕΣΒΥΣ Brunckius.

1243. διποδιάξω] Laconicæ saltationis genus erat, ut observatum Meursio in Orchestra, Διποδία, Διποδισμός. BRUNCK.

γε] Scribendum γα cum Brunckio.

1243. κἀείσω Meursius. κᾆσω R. Aug. Junt. καὶ κινήσω B.C.Δ. Vat.

1244. τὼς 'Ασαναίως] τοὺς ἀναναίους R.

κἤς Brunckius. κἀς Porsonus. καὶ R. Aug. Junt. καὶ ἐς B.C.

1245. δῆτα] δὴ C. δὴ σὺ B.Δ, recte fortasse.

φυσαλλίδας] Hesych. φυσαλλίδες, φυσητήρια, αὐλοί. Eundem ad modum scripta est hæc vox in B.[Δ. et Vat.] duplici λ: in duobus aliis unico, ut apud Suidam. Pessima est veterum editionum scriptura φυσσαλίδας. In φυσᾶν prima longa est. BRUNCK.

1246. ὑμᾶς δρῶν Bentleius. δρῶν ὑμᾶς R. Aug. Junt. δρῶν om. B.C.Δ.

1248. Μναμόνα] Mnemosynen dicit, matrem Musarum. Μνα-

μοσύνα B.C.Δ. Vat. recte fortasse. Nullum certe alibi inventum est alterius formæ exemplum.

1249. τὰν τεὰν] Scribendum τάν τ' ἐμὰν cum B.C.Δ.

1250. ἀμὲ] ἄμμε B.Δ. ἀμὲ R.

τὼς τ' Ἀσαναίως] τούς τ' ἀσαναίους R.

1251. Ἀρταμιτίῳ] ἀρτεμισίῳ Δ.

1252. πρόκροον] E dialecto est pro προὔκρουον. BRUNCK.

θείκελοι] Id est θεοείκελοι vel θέσκελοι: nisi hoc ipsum restituendum.

1253. ποττὰ κᾶλα, *in naves Persarum*, B.C. Male vulgo ποττὰ καλά. BRUNCK.

τὼς Μήδως] τοὺς μήδους R.

1254. Λεωνίδας] Leonidas, rex Lacedæmoniorum, sub adventum Xerxis occupaverat angustias Thermopylarum, ut aditu Græciæ prohiberet Persas. Vide Herodotum in Polymnia. BERG.

1259. δ' ἅμα B.C. τ' ἅμα R.Δ. θ' ἅμα vulgo.

καττῶν] καὶ κατὰ τῶν vulgo. καὶ καττῶν Brunckius. καὶ κατῶν B.Δ.

ἵετο Brunckius. Libri ἀφρὸς ἵετο.

1262. ἀγρότερ' Ἄρταμι] Male vulgo Ἄρτεμι. Ut supra 1251. Ἀρταμιτίῳ scriptum e dialecto, pro Ἀρτεμισίῳ, ita hic scribi debuit Ἄρταμι pro Ἄρτεμι. Vide Koenium ad Corinthum p. 139. [305.]. BRUNCK.

Ἄρταμι σηροκτόνε] Pro θηροκτόνε. Euripides in Iphigenia Aulidea v. 1570. ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι παῖ Διός. BERG.

1265. ἀμὲ] ἄμμε Δ.

1267. φιλία τ' Schæferus ad Bionem 11, 1. Libri φιλία δ'. Scribendum autem fortasse νῦν δ' αὖ φιλία τ' ἐς αἰὲς εὔπορος εἴη.

1268. ταῖς B.C.Δ. Vulgo ταῖσιν.

1271. δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ | κυναγὲ παρσένε] Hæc fortasse in unum versum conjungenda

⏑ ⏑́⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

1274. τασδεδὶ] Legebatur τὰς δέ τε. τασδεὶ B.C.Δ.

1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν] *Postquam in honorem deorum saltaveritis.* De hac loquendi formula videndus Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 582. BRUNCK.

1278. αὖθις] αὖτις R.

1279. Hic versus et sequentes vulgo Lysistratæ continuantur. In Regiis adscripta chori persona. BRUNCK.

χορὸν] Scribendum videtur *χορούς*: quod probabilius quam *ἔπαγε χορὸν, πρόσαγε χάριτας*.

1281. *Δίδυμον ἄγε χορόν*] Scribendum *ἀγέχορον*, si per *Δίδυμον* intelligitur Apollo, qui ita dici potest, vel quia uno partu est editus cum Diana, ut recte Bisetus: vel quia in Didymis, loco quodam Mileti, est oraculum Apollinis, unde etiam *Διδυμαῖος* dicitur; scholia: *ἀπὸ Διδύμων τῆς Μιλήτου τόπου Διδυμαῖος Ἀπόλλων καλεῖται*. Potest autem et *ἄγε χορὸν* scribi et sic verti: *adduc et geminum chorum*. Scholia: *ἢ ὅτι δύο εἰσὶ χοροὶ, ὁ τῶν Λακώνων καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων*. Sed prior expositio magis placet. BERG. Nusquam Apollo *Δίδυμος*, nomine ab loco illo ducto, dicitur. Quamobrem vera habenda est altera explicatio scholiastæ, scribendum tamen *ἀγέχορον*.

δίδυμον ἀγέχορον] Vulgo [et R.] *ἄγε χορόν*. Pejus Regii [et Δ.] *ἄγετε χορόν*. Facilem certamque emendationem præcepit Berglerus. BRUNCK.

ἰήιον] Est epitheton Apollinis. In Vesp. 874. *ἰήιε Παιάν*. BERG. *ἰήιον* a versu præcedente separavi.

1282. *Νύσιον*] Bacchi epitheton a loco. BERG.

1283. *Βάκχιος* G. Burgesius. Vulgo *Βάκχειος*. *βακχείοις* Δ.

1285. *ἐπί τε*] *ἐπὶ δὲ* Δ.

1287. *ἐπιμάρτυσι*] *ἐπὶ μάρτυσι* B.C.

1289. *ἡσυχίας*] Scribendum *Ἡσυχίας*.

μεγαλόφρονος] Minus aptum *Ἡσυχίᾳ* epitheton. Scribendum *ἀγανόφρονος* cum Reisigio Conject. p. 165. ut in Av. 1321. *τό τε τῆς ἀγανόφρονος Ἡσυχίας εὐάμερον πρόσωπον*, quem locum jam Berglerus contulerat.

1291. *ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων*] Ita et in Avibus v. 1763. BERG. Suidas, *ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιήων*: *ἐπιφώνημα χοροῦ*. *παιὼν* Δ.

1292. 1293. *αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ* | *ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί*] Hæc sic potius scribenda videntur, *αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ ἰαί*, | *ἰαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ*. vel *εὐαί* pro *ἰαί*. Conf. Eccles. 1179. — 1182.

1294. *εὐοῖ εὐοῖ*] *εὐοὶ εὐοὶ* vulgo. *εὔοι εὔοι* R. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 1043.

εὐαὶ εὐαί] *εὐαιευαί* R.

1298. *Μῶα*] *Μῶα πᾶα* ex comico affert Eustathius Opusc. p. 56, 81. *πᾶα* sumpsit ex v. 995.

μόλε] Probabilis est Hermanni conjectura μόλε μόλε scribentis.

1299. τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιόν] Ἀπόλλω recte delere videtur Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 275. Hermanno scribendum videtur κλεῶα τὸν Ἀμύκλαισι σιὸν Ἀπόλλω.

1300. χαλκίοικον] Minervæ cognomen apud Spartanos, de cujus ratione vide Meursium Misc. Lac. 1, 3. BRUNCK.

1301. Τυνδαρίδας] Castorem et Pollucem.

1303. εἶα] εἵα B.C. hic et infra. Quod qui posuerunt εἵα fortasse producto α pronunciari voluerunt. Quam formam particulæ, quæ nihil usquam præsidii habet a locis poetarum, grammatici quidam probarunt. De quo dixit L. Dindorfius in Thesauro Stephani vol. 3. p. 195, 196. Conf. ad Pac. 459. Thesm. 659.

μάλ' Brunckius. μάλα R. Junt.

ἔμβη] ἔμβα Kusterus, ex Vaticano codice, ut videtur: nam sic B.C.Δ. Post ἔμβα iidem libri addunt εἵα. Kusteri editio εἶα.

1304. ὠεία] ὦ εἵα B.C.Δ. Scribendum ὦ εἶα. Conf. Pac. v. 459. et seqq.

1305. ὡς Σπάρταν] ὥσπαρταν R. ὦ σπάρταν Junt. Correctum ex B.C.Δ.

ὑμνίωμες C. Libri reliqui ὑμνείωμες.

1308. ᾇτε πῶλοι δ' αἱ κόραι] Sic optime Regii [et Δ.], nisi quod scriptura ἅτε pro ᾇτε exhibet, librarii errore. Versus hic est trochaicus. Absurde vulgo αἵ τε πῶλοι ταὶ κόραι —. αἵτε conjunctim excusum in Juntina depravatum est ex Dorico ᾇτε. BRUNCK. Cum Juntina consentit R.

1311. ἐγκονιῶσαι] Sic e dialecto scribendum. Quod vulgo [et in R.] habetur ἀγκονεύουσαι, vel quod est in C. ἀγκονέουσαι, nauci non sunt. Bene quidem animadvertit Berglerus, nihil aliud vulgato significari posse, quam ἐγκονοῦσαι: sed lectionis monstrum procurandum erat. Vide modo Hesychii interpretem ad ἀγκόνους. BRUNCK. Quod in mea editione legitur ἀγκονιῶαι, id ἀγκονίωαι potius (ab ἀνακονίω) scribendum cum Reisigio in appendice ad Nubes p. 34.

1312. σείονθ' ᾇπερ] Male vulgo σείοντ'. A prima editione in reliquas omnes transiit hæc menda. Regii [et Δ.] literam aspiratam habent, sed male ἅπερ. Aug. [et R.] αἵπερ, ut supra 1308. αἵτε. BRUNCK.

1313. *θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν*, id est *θυρσαζουσῶν καὶ παιζουσῶν*. Vide supra ad 1164. Vulgo legitur *καὶ παδδωᾶν*. Quod reposui liquido exhibent duo Regii [et Δ.], quorum auctoritatem secutus sum. Doctorum virorum de hoc loco conjecturas vide apud Valckenarium in Theocriteis p. 275. BRUNCK. *θυρσαδδοᾶν καὶ παδδοᾶν* R. et Junt. Hoc revocavi, *παδδοᾶν* in *παιδδοᾶν* mutato. *θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν* Porti et Kusteri editiones. Nunc mihi præferendum videtur *παδοᾶν* (i. e. *πηδωσῶν*), quod Koenius defendit ad Gregor. Cor. p. 184.

1314. *ἀγῆται* ex editione Farrei est. Libri reliqui *ἀγῆται*, quod revocandum. Versus ex tribus molossis compositus. *ἀγνὰ* libri male in versum proximum transferunt. Terminatur hæc carminis pars tripodia iambica *χοραγὸς εὐπρεπὴς*, ut v. 1272. *κυναγὲ παρσένε*.

V. 1316.—1322. Hi versus in libris sic sunt divisi, *ἀλλ'* — | *παραμ*— | *χειρὶ* — | *ᾇ* — | *κρότον* —*ποί*- | *η* — | *καὶ* — | *χαλκίοικον* — | *τὰν παμμάχον*. Tetrametros restituit Hermannus.

1316. *ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδέ τε*] Unus versus est in utroque Regio, male vulgo in duos digestus. Deinde male vulgo *ἀλλά γε* et *παραμπυκίδδετε* in plurali quum sit singularis: *καὶ κόμαν παραμπύκιζε χερὶ, καὶ πῆδα ποδοῖν*— singularis est imperativi *πάδη*, ut *παραμπύκιδδε*. BRUNCK. *παραμπυκίδδετε* etiam R. Recte Hermannus *παραμπύκιδδε*, deleto *τε*.

1317. *χερὶ* B.C.Δ. Vulgo *χειρί*.

πάδη R. Aug. *πᾶ δὴ* Junt. *πάδδη πάδδη* B.C. Vat.

1318. *ἁμᾶ* Hermannus. Libri *ἅμα*.

χορωφελῆταν Hermannus. Legebatur *χορωφελέταν*.

1320. *τᾶν σιᾶν* Koenius ad Gregor. Cor. p. 237. Libri *τὰν σιάν*.

αὖ τὰν B.C. *αὐτὰν* vulgo.

κρατίσταν] *καὶ Ἀθηνᾶν* addit Vat.

ὕμνη Hermannus. Vulgo *ὕμνει*.

1321. *τὰν παμμάχον*] *τὰν πρόμαχον* Δ. Delendum videtur *τὰν παμμάχον*, quod glossema est ad *τὰν κρατίσταν* adscriptum.

CORRIGENDA.

Nub. 616. *Post* " displicuisse" *adde* videtur.

Eq. 361. *λάβρακας*] *Corrigendum videtur λάβρακα.*

INDEX GRÆCUS.

INDEX LATINUS.

Digitized by Google

